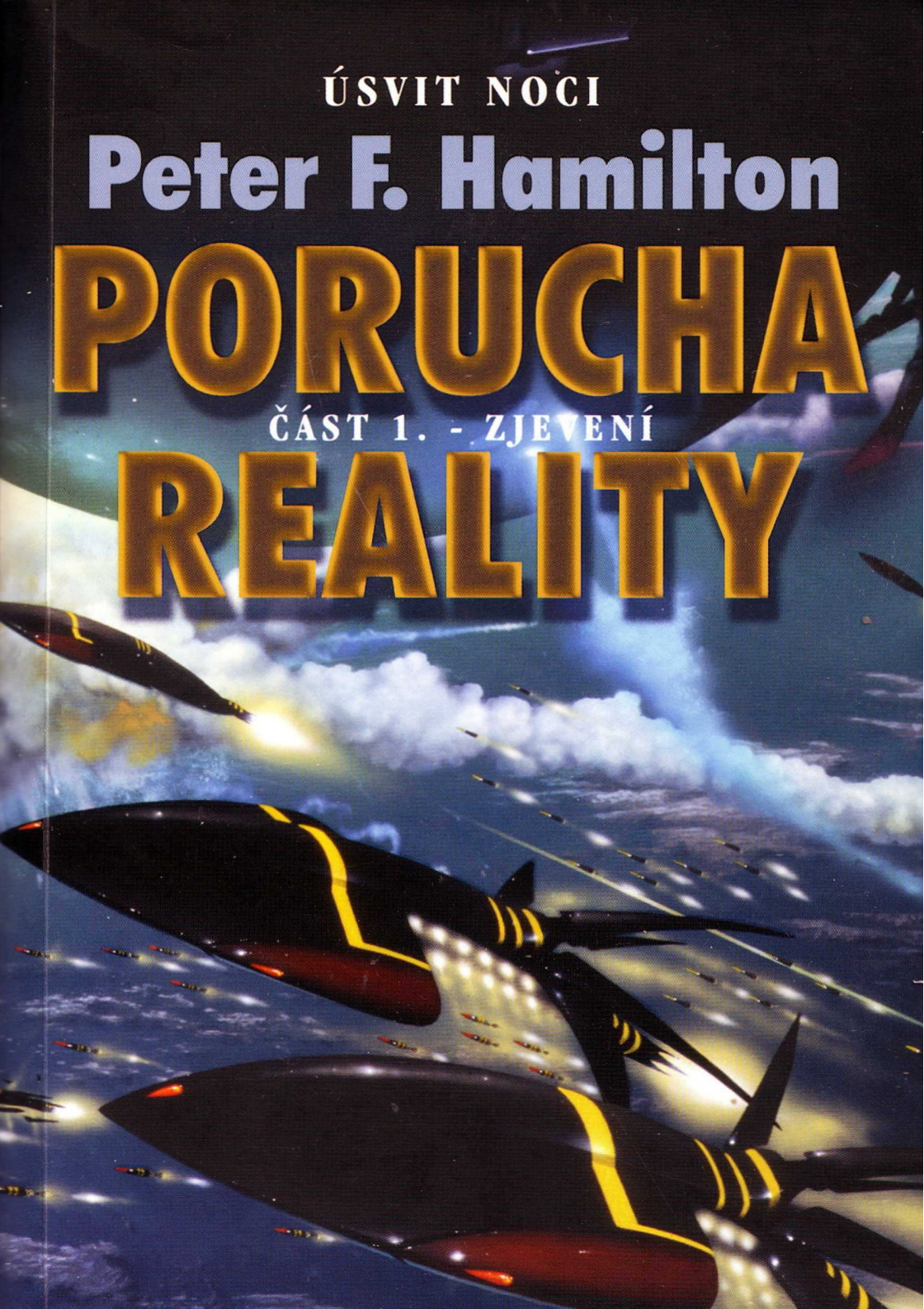
ÚSVIT NOCI

Peter F. Hamilton

PORUCHA REALITY

ČÁST 1. - ZJEVENÍ

SKVĚLÝ JAKO HYPERION. FASCINUJÍCÍ JAKO DUNA!
Galaktická epopej v šesti svazcích

„Science fiction jako vyzrálé víno... Hamilton vrací SF mezihvězdný záběr...“ *The Times*

„Série dělá to, co by měla každá kniha: tvoří svět stejně rozsáhlý a komplikovaný, jako ten náš.“ *Locus*

Dvacáté sedmé století. Lidé obývají stovky světů, do své Konfederace už zapojili i dva mimozemské druhy a samo lidstvo se rozdělilo na dvě kultury. Mladý pilot Jozue Calvert má podezřelé štěstí u žen i v podnikání. Emigranti ze zničené Země s nadšením osídlují nový svět. Sotva dospělá šlechtična se ujímá vlády nad biotechnologickým habitatem. Odsouzený satanista začíná budovat svou říši zla. A do naší galaxie přiletí nenápadný, ale zvídavý tvoreček... Nikdo ještě netuší, že všechny osudy zvrátí prokletí, s jakým se lidstvo dosud nesetkalo.

Tehdy to Sam uviděl. V Prstenci trosek narůstala infračervená skvrna. Nesmysl, ale přesto ho viděl. Další sup. A rozhodně to nemohla být náhoda.
Prvopočáteční překvapení vystřídal nebezpečný vztek. Přes prstencový prach se dostanou jen vojenské senzory. Což znamenalo, že někdo celou akci chladnokrevně naplánoval. Někdo odhodlaný ke všemu. Někdo, kdo nezaváhá zlikvidovat mrchožrouta, aby mu ukradl loď. Vztek začal ustupovat něčemu mrazivějšímu.
„Jozue, synku, jsi tam někde?“ Samova data prskala statickým šumem. „Tvůj vysílač neodpovídá. Máš potíže? Jozue? Tady Sam. Jsi v pořádku?“

ISBN 80-7254-338-5
9 788072 543380

Peter F. Hamilton

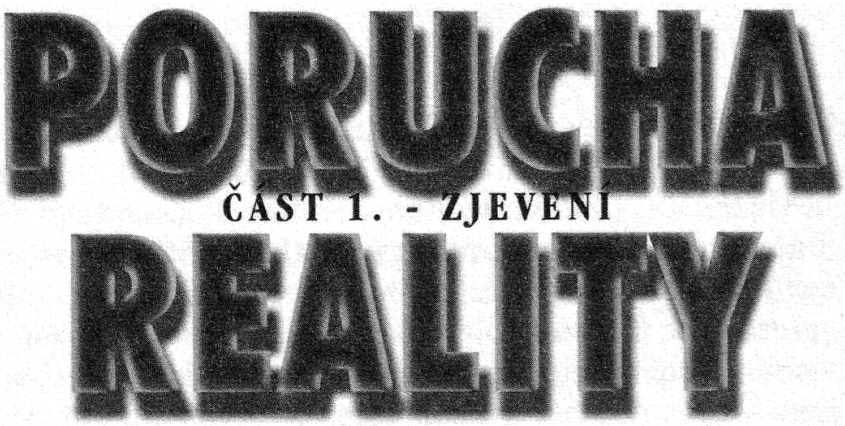
Porucha reality – zjevení

ÚSVIT NOCI

Peter F. Hamilton

TRITON

Peter F. Hamilton
Porucha reality – zjevení

© Peter F. Hamilton, 1996
Translation © Robert Tschorn, 2003
Cover © Jim Burns, 2003 (via Thomas Schlück agency)
© TRITON, 2003

ISBN 80-7254-338-5

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

1

Vesmír kolem útočného křižníku Včelka se roztrhl na pěti místech. Každý, kdo by se v tu chvíli do trhlin podíval, viděl by skutečnou tvář nekonečné prázdnoty. Pseudopředivo červích děr představovalo pro fotony mrtvou zónu, tmu tak dokonalou, až se zdálo, jako by se chtěla vylít ven a nakazit skutečný vesmír. Ze zejících otvorů se vyhrnuly lodě a na šesti gé zamířily na kolizní kurz. Nepřipomínaly kulové garissanské vojenské koráby, které stopovaly mezi hvězdami, ale ladné aerodynamické kapky. Velké a nebezpečně silné. Živé.

Kapitán Kyle Prager byl pohodlně rozvalený v obrněném a hermeticky uzavřeném velitelském modulu Včelky. Od prostého řízení ho vytrhl datovou linkou poslaný poplach z letového počítače. Nervová nanonika mu dodávala výstupy z lodních senzorů přímo do mozku. Tady v mezihvězdné prázdnotě nebylo dost světla na optické spektrum, a tak se při prohlídce sotva rozeznatelných pronásledovatelů spoléhal pouze na infračervené vyzařování, filtrovací programy měly co dělat, aby rozlišily rozmazané růžové tečky. Radarové odrazy se rozptylovaly v poli elektronických rušiček.

Bojové programy uložené v paměťových blocích jeho nervové nanoniky přešly do primárního modu. Oddatoval letovému počítači kulometnou dávku povelů a zoufale přitom toužil po přesnějších informacích. Loď spočítala dráhy pěti vetřelců a výsledné šarlatové vektory se v trojrozměrné projekci zlověstně proťaly přímo na dráze Včelky a jejích dvou doprovodných fregat. Ohaři zrychlovali, ale netáhly se za nimi zplodiny reakčního motoru. Kylu Pragerovi přejel mráz po

zádech. „Sokoli," řekl. Tane Ogilie, lodní technik vzorovacích uzlin, naštvaně zabručel. „Jak o nás mohli vědět?"

„Rozvědka Konfederačního loďstva zná svou práci," odtušil Kyle Prager. „Došlo jim, že se pokusíme o okamžitou odvetu. Museli sledovat naše vojenské lety a hned se nám pověsit na paty." V hlavě mu bušilo. Skoro fyzicky cítil nádrže antihmoty v srdci Včelky, schopné rozzářit se jako pekelně rudé hvězdy všude kolem.

Na antihmotu byla v celé Konfederaci uvalena klatba. Všechny planety i asteroidy ji zavrhovaly.

Kdyby je zajala loď Konfederačního loďstva, trestem byla okamžitá poprava kapitána a pro posádku doživotní vyhnanství na vězeňské planetě.

Samozřejmě nemohli jinak, Včelka potřebovala úžasnou rezervu výkonu, kterou dodá jedině antihmota, daleko silnější než fúzní pohon adamitských hvězdoletů. Lodě omutanské obrany jistě mají antihmotový pohon. Mají ho, protože ho máme my, a my ho máme, protože ho mají oni. Nejstarší a nejslabší argument, s jakým kdy dějiny přišly.

Kyle Prager uvolnil napjaté šíjové svaly a smířil se s osudem. Riziko znal a přijal ho, nebo o tom přinejmenším přesvědčil sebe i admirály.

Bylo by to rychlé a bezbolestné, za běžných okolností by navíc všichni kromě něj přežili. Měl ale rozkazy z garissanské admirality. Nikdo se nesmí dostat k nákladu Včelky, k Alchymistovi, a už vůbec ne Edenité na sokolech: jejich biteková věda je už tak dost mocná.

„Zachytilo nás distorzní pole," ohlásil Tane Ogilie. Měl vysoký přiškrcený hlas. „Nemůžeme skočit."

Kyle Prager si na chvíli představil, jaké to asi je řídit sokola; bez úsilí, s naprostou převahou. Skoro jim záviděl.

Tři nepřátelské lodě se stáhly za Včelku, zbylé dvě si rozdělily doprovodné fregaty Čenghó a Gombari.

Matičko Boží, to jim musí být jasné, co vezeme.

Vybavil si únikový kód, zopakoval si předepsanou proceduru a teprve pak šifru oddatoval letovému počítači. Byla jednoduchá, měla jen odstranit pojistky z antihmotových nádrží hlavního pohonu a proměnit okolí v radioaktivní novu.

Mohu počkat, než se k nám sokoli připojí, a vzít je s sebou. Ale lidé na nich jen dělají svou práci.

Rozmazaný infračervený obraz tří pronásledovatelů se náhle dramaticky roztáhl, zjasněl, nabyl. Každá loď vypustila osm symetrických paprsků energie, které se od nich rychle vzdalovaly. Naskočily analytické programy, zhmotnily se vektory odhadované dráhy a spojily všech čtyřiadvacet střel s Včelkou. Měly vysoce radioaktivní zplodiny. Zrychlení dosáhlo čtyřiceti gé. Antihmotový pohon.

„Vypustili bojové vosy," vykřikl chraplavě Tane Ogilie.

„Nejsou to žádní sokoli," zvolal vztekle Kyle Prager. „To jsou kurva jestřábi! Omuta si najala jestřáby!" Oddatoval do letového počítače úhybný manévr a horečně spustil obranné programy. Byl trestuhodně nedbalý, když nepřátele nepoznal hned. Optal se nervové nanoniky; od otevření červích děr uplynulo sedm sekund. Jen sedm? I tak byl žalostně pomalý, když v bitvě rozhodují milisekundy. Zaplatí za to, možná životy všech lidí na palubě.

Včelku prořízl akcelerační poplach, zvukový, optický i datový. Posádka bude připoutaná, ale jen Matička ví, co bude s civilisty v kajutě pro pasažéry.

Zrychlení plynule rostlo a Kyle Prager cítil, jak mu implantované nanonické membrány tuhnou v těle, podpírají vnitřnosti proti přetížení, brání roztržení páteře a zajišťují mu nepřerušenou dodávku krve do mozku, aby neomdlel. Včelka sebou trhla, když vystřelila vlastní dávku bojových vos. Zrychlení dosáhlo osmi gé a dál rostlo.

V příďovém modulu pro posádku kontrolovala doktorka Alkad Mzuová stav Včelky při zrychlení jeden a půl gé. Nervová

nanonika jí z dat sestavovala signál vnějších lodních senzorů a odhady letového vektoru. Obrázek se jí kreslil na sítnici a dokud nezavřela oči, viděla projekci jen jako bledé duchy na pozadí. Čenghó a Gombari vypadaly jako jasné šmouhy modrobílého světla, záře jejich motorů zastiňovala hvězdy.

Letěli v těsné formaci. Čenghó byla vzdálená dva tisíce kilometrů, Gombari těsně přes tři. Alkad věděla, že je třeba úžasné přesnosti v navigaci, aby se lodě ze skoku dlouhého deset světelných let vynořily pět tisíc kilometrů od sebe. Garissa utratila za špičkové vybavení své flotily spoustu peněz.

Spoustu peněz, které mohla dostat univerzita nebo státní zdravotnictví. Garissa nebyla zvlášť bohatý svět. Alkad se raději vůbec neptala, kde vzalo ministerstvo obrany tolik antihmoty.

„Do dalšího skoku zbývá tak třicet minut," oznámil Peter Adul.

Alkad se odpojila od datového spojení. Vizualizace doprovodných lodí jí zmizela ze sítnic a její místo zaujal šedozelený kompozitový obklad kajuty. Peter stál v otevřeném oválném průlezu, na sobě měl tyrkysovou beztížnou kombinézu s chrániči kloubů. Povzbudivě se na ni usmál. Jasné živé oči však měl ustarané.

Peterovi bylo třicet pět, měl metr osmdesát a kůži ještě tmavší než její ebenový odstín. Pracoval na katedře matematiky a s Alkad byli už osmnáct měsíců zasnoubení. Byl uzavřený, tichý, spolehlivý. Jediný člověk, kterému doopravdy nevadilo, že je Alkad chytřejší než on. Nerozhodil ho ani fakt, že Alkad bude navěky prokletá coby vynálezce Alchymisty. Naopak s ní odletěl na tajný vojenský asteroid, aby jí při výrobě pomohl s výpočty.

„Řekl jsem si, že bychom je mohli strávit společně," dodal.

Usmála se na něj a vyklouzla z bezpečnostní sítě. Posadil se vedle ní na kraj akceleračního křesla. „Díky. Vojáci jsou mezi skoky v pohodě sami, ale já ocením společnost." Kajuta hučela vrčením větráků a vzdálenými hovory členů posádky na

příslušných místech a na chodbách. Včelka byla postavena k jedinému účelu, ke svržení Alchymisty, a tak byla spolehlivá a výkonná; pohodlí nebo soukromí posádky pro armádu není důležité.

Alkad spustila ztěžklé nohy na podlahu a přitiskla se k němu, vděčná za trochu lidského tepla.

Vzal ji kolem ramen. „Jak to je s tím vlivem blízké smrti na aktivizaci hormonů?“

Usmála se a přitiskla se ještě pevněji. „Čím to je, že chlapům stačí nespat a aktivizují se jim hormony?“

„To znamená ne?“

„To znamená ne,“ odpověděla rozhodně. „Nejsou tu dveře a v téhle gravitaci bychom si ublížili. Kromě toho budeme mít spoustu času, až se vrátíme.“

„Ano.“ Pokud se vrátíme. To si ale nechal pro sebe.

V té chvíli zaburácel akcelerační poplach. Lekli se a zareagovali až po vteřině.

„Zpátky do křesla!“ zařval Peter, ale to už narůstalo přetížení. Alkad se pokusila dostat nohy na polstrovanou podložku. Měla je jako z olova, neskutečně těžké. Ve svalech a šlachách jí zlověstně praskalo.

No tak. Nic na tom není. Jsou to jenom nohy. Matičko Boží, kolikrát jsem v životě zvedala nohy? No tak!

Ztrápené stehenní svaly neposlouchaly ani zesílené nervové impulzy z nanoniky. Konečně dostala jednu nohu na polštář. Zrychlení dosáhlo sedmi gé. Levá noha jí zůstala na podlaze, klouzala po ní pod strašnou vahou stehna, koleno vyskočilo z kloubu.

Hejna bitevních vos se na obou stranách dala do boje, útočné i obranné zbraně se rozprskly a vystřelily raketovou munici. Vesmír syčel paprsky soustředěné energie. Bojová pole elektronických rušiček chrastila celým elektromagnetickým spektrem ve snaze odrazit, stočit, poplést, zamotat. O vteřinu později došla řada na rakety. Masivní kinetické střely rozkvetly jako starodávné puškové broky. Stačilo jen škrtnout o cíl a při

dané vzájemné rychlosti střela i zasažená loď explodovaly v oblaku plazmatu. Následovaly fúzní exploze, úzké plameny hvězdného žáru obklopené fialovou korónou. Bitku ještě přiostřila antihmota a její výbuchy uprostřed iontové bouře.

Zářivá mlhovina, kterou zbraně vytvořily v prostoru mezi Včelkou a jejími pronásledovateli, měla zhruba tvar třísetkilometrové čočky. Zuřily v ní cyklony a z krajů šlehaly obrovské ohnivé výboje. Takovým chaosem nepronikne žádný senzor.

Včelka prudce zatočila, deflektorové cívky usměrnily tah na jednu stranu, protože se na chvíli ocitla z dohledu ohařů. Z pumovnic pod trupem vyletěla další salva bojových vos, právě včas, aby zlikvidovala druhý útok jestřábů.

Při začátku strašlivého zrychlení měl Peter sotva čas sklouznout z Alkadina akceleračního křesla na tvrdou podlahu. Bezmocně sledoval, jak jí pod strašlivou silou pomalu povoluje noha, a když bolestí sténala, cítil se provinile. Kompozitová podlaha se mu snažila protlačit zády do břicha. Krk měl v jednom ohni. Viděl jen hvězdičky, z poloviny nadatované a z poloviny vzniklé bolestí. Letový počítač zredukoval bitevní pole na uspořádané schéma, jež doráželo na prioritní metabolické monitory. Nedokázal na svůj zdravotní stav zaostřit. Navíc se musel soustředit na důležitější věci, například jak hergot zvednout žebra dost vysoko, aby se mohl trochu nadechnout.

Gravitační pole se znenadání zhouplo. Podlaha pod ním ujela do strany a on narazil na stěnu. Prokousl si ret a zlomil nos. Jasně slyšel, jak praskla kost. Ústa mu zaplavila horká krev a vyděsila ho. V takových podmínkách se mu žádná rána nezahojí. Jestli to nepřestane, zřejmě vykrvácí z nosu.

Gravitace se zase srovnala a přitiskla ho k podlaze. Zařval bolestí. Datová vizualizace z letového počítače se rozpadla na nesmyslné moaré ve třech základních barvách a na okraje zorného pole se vkrádala tma.

Druhá srážka bitevních vos se odehrála na širší frontě. Senzory a procesory obou stran byly přetížené a zahlcené energetickou mlhovinou. Na pozadí zkázy zářily čerstvé exploze. Včelku opustil třetí ochranný kordon.

O šest tisíc kilometrů dál se rozprskla nová nukleární mlhovina. Čenghó odrazila útok bojových vos vypuštěných jediným pronásledovatelem. Gombari takové štěstí neměla. Rakety jí rozbily antihmotové kontejnery. Na Včelce okamžitě naskočily nejsilnější filtry, protože doprovodná loď se proměnila v hvězdu. Kyle Prager přišel o datové pokrytí půlky vesmíru. Ani si nevšiml, že jestřáb narychlo otevřel červí díru a vlétl do ní, aby se vyhnul smrtícímu záření z hvězdy, v niž proměnil loď Gombari.

Bitevní vosa cestou k Včelce na šestačtyřiceti gé analyzovala uskupení obranného systému. Vypustila rakety a elektronické klamné dle, celou desetinu vteřiny pak trvala honička a schovávačka s obránci. Nakonec proti útočící vose zbyl jediný obránce, čerstvě vypuštěný, zrychloval sotva na dvaceti gé.

Kylu Pragerovi skočilo do hlavy situační zobrazení. Poloha jestřábů. Letové vektory. Výkony bojových vos. Pravděpodobné rezervy. Prozkoumal je, myšlení vylepšené taktickými programy, a rozhodl se vyslat polovinu zbývajících vos do útoku.

Když vylétly, zaduněla Včelka jako zvon.

Ve vzdálenosti sto padesáti kilometrů od kořisti jestřábí vosa spočítala, že těsně nedosáhne cíle. Zhodnotila možnosti a jednu zvolila.

O třicet kilometrů blíž nahrála do hardwaru sedmi antihmotových kontejnerů v hlavici deaktivační sekvenci.

Na pětadevadesáti kilometrech se odpojilo magnetické pole prvního kontejneru. Šestačtyřicet gé se dalo do díla. Zmrazená pilulka antihmoty se blížila k zadní stěně nádoby. Než dolétla, odjistila vosa i druhý kontejner. Během sta pikosekund

deaktivovala všech sedm kontejnerů a vytvořila tak předpoklady pro ničivou vlnu přesného tvaru.

Osmdesát osm kilometrů od Včelky anihilovaly antihmotové pilulky stejné množství hmoty a uvolnily nepředstavitelné množství energie. Výsledný plazmatický zášleh byl stokrát žhavější než jádro hvězdy a vyrazil za Včelkou relativistickou rychlostí.

Senzorové sestavy a chladicí panely se vypařily při prvním nárazu ionizovaných částic. Generátory molekulárních vazeb se snažily udržet silikonový trup pohromadě, ale neměly šanci na vítězství. Plazma prorazilo na deseti místech najednou a prolétlo přesnými, jemně vyladěnými přístroji jako plamenomet sněhem.

Nešťastnou Včelku stihla ještě jedna rána osudu. Jeden proud plazmatu zasáhl nádrž s deuteriem a propálil pěnovou izolaci i titanový plášť. Kryogenická kapalina se z nesmírného tlaku vrátila k přirozenému plynnému stavu, roztrhla nádrž a rozmetala střepy do všech stran. Osmimetrový kus trupu se vyboulil a mezi cáry ušlechtilého křemíkového polymeru vylétl ke hvězdám vulkán deuteria.

Výbuchy bitevních vos stále plnily okolní vesmír proudy světla a elementárních částic. Zmrzačená Včelka se motala v proudech jako pták s polámanými křídly, oblak vypuštěného deuteria se pomalu rozptyloval, reakční pohon nefungoval.

Trojice jestřábích kapitánů viděla, jak se na ně zaměřují poslední pomstychtivé bitevní vosy vypálené z Včelky. Jejich příbuzná o tisíce kilometrů dál zmrzačila Čenghó. A bojové vosy z Včelky už doletěly do poloviny cesty.

Vzorovací buňky se strašlivou silou opřely do předíva prostoru, jestřábi vklouzli do červích děr a zavřeli je za sebou. Bitevní vosy ztratily cíl, palubní procesory začaly pročesávat okolí v beznadějné snaze najít nepřítele.

Návrat vědomí nebyl příjemný, i když znamenal, že doktorka Alkad Mzuová je ještě naživu. Z levé nohy jí vystřelovala otupující bolest. Vzpomněla si, jak slyšela praskat kosti, když jí povolily vazy v koleně. Pak je začala kroutit gravitace, daleko rafinovaněji než nejšikovnější kat. Nervová nanonika nejhorší bolest potlačila, ale poslední záchvěv Včelky jí přesto přinesl sladké nevědomí. Jak to vůbec přežila?

Měla za to, že je připravená na možné selhání mise a na vlastní smrt. Při práci na garissanské univerzitě přesně pochopila, jaké nebezpečí hrozí při skoku červí dírou a co se stane, když se ve vzorovacích uzlinách vyskytne nestabilita. Vojenské letce to vůbec netrápilo nebo to dokázali lépe skrýt. Také věděla, že až se vynoří v prostoru Omuty, může je zastavit nepřátelská loď. Ani náhlý konec po zásahu bitevní vosou by nebyl tak strašný. Dokonce byla smířená s možností, že Alchymista nebude fungovat. Ale tohle…

Nechat se honit jako štvaná zvěř, bez upozornění, bez přípravy, a pak přežít, byť jen o chlup. Jak mohla být Matička Boží tak necitelná? Že by se i ona bála Alchymisty?

V myšlenkách jí bezcílně bloudila reziduální grafická znázornění. Vektory se protínaly v plánovaném místě vynoření o třicet sedm tisíc kilometrů dál. Omuta byla malá nezajímavá hvězda o kousíček vedle. Dva skoky a ocitli by se v Oortově mračně omutské soustavy mezi dřímajícími kometami na hranici mezihvězdného prostoru. Letěli z galaktického severu mimo rovinu ekliptiky, aby nebyli zpozorováni.

Alkad pomáhala s plánem mise, opravovala skupinu vyšších štábních důstojníků, kteří z ní byli celí nesví. S postupující prací stejný syndrom postihoval stále více zaměstnanců tajné vojenské stanice.

Alkad uvedla do Konfederace novou hrůzu, strašnější než antihmotové zbraně. Vymyslela ničitele hvězd. Už pouhá představa dokázala každého stejně pokořit jako vyděsit. Smířila se s vyhlídkou, že po válce miliardy lidí vzhlédnou vzhůru a

uvidí, jak Omuta zmizí z noční oblohy. Pak si připomenou její jméno a budou je proklínat.

A důvod? Protože jsem blbá a neumím se poučit z chyb. Jako všichni ti pitomí snílci, co jsou jich plné dějiny, snílci soustředění na své svůdné čisté rovnice a odhlížející od skutečných výsledků své práce. Jako bychom už neměli dost zbraní. Ale takoví už lidé jsou, pořád se musejí předhánět, postrkovat děs na další stupeň. A kvůli čemu?

Kvůli třem stům osmdesáti sedmi Doradám, velkým asteroidům složeným z téměř čistých kovů. Obíhaly červeného trpaslíka dvacet světelných let od Garissy a dvacet devět světelných let od Omuty. Průzkumné lodi obou obydlených světů narazily na poklad prakticky současně. Teď už se nezjistí, kdo byl první. Nález si nárokovaly obě vlády: bohaté rudy z asteroidů by pro obě zaostalé planety znamenaly výrazný hospodářský skok.

Všechno začalo diplomatickou roztržkou a sérií pohraničních půtek. Prospektorské a průzkumné lodi v prostoru Dorad napadali „piráti“. A napětí vzrůstalo. Z lodí se konflikt přenesl na domovská přístaviště na asteroidech a poté i na nedaleké průmyslové stanice. Pokusy Konfederačního sněmu zprostředkovat smír k ničemu nevedly.

Obě strany povolaly zálohy a začaly najímat nezávislé obchodníky s rychlými loděmi schopnými odpalovat bojové vosy. Nakonec Omuta použila proti garissanské průmyslové osadě v pásu asteroidů antihmotovou pumu. Při narušení biosférické dutiny zemřelo padesát šest tisíc lidí vymrštěných do vakua. Zbylých osmnáct tisíc s roztrhanými plícemi a vlásečnicemi přetížilo zdravotnická zařízení v celé soustavě. Přes sedm stovek se dostalo až na lékařskou fakultu garissanské univerzity, která měla v té době sotva tři sta lůžek. Alkad viděla zmatek a bolest z první ruky, když slyšela nekonečné sténání.

Přišel čas odplaty. Jak každý věděl, další stupeň může představovat jedině bombardování domovské planety. A Alkad

Mzuová byla sama překvapená, jak v ní čerstvě probuzený militantní šovinismus nahrazuje dosavadní akademický nadhled. Jde o celý její svět!

Jediná možná obrana bylo zaútočit jako první a vzít to z gruntu. Jejích skvostných teoretických rovnic se chopila armáda a proměnila je ve funkční zařízení.

„Chtěl bych tě nějak zbavit pocitu viny," řekl jednou Peter. To bylo v den, kdy opouštěli planetu a čekali v důstojnické kantýně na armádním kosmoportu.

„Ty by ses necítil provinile?" zeptala se ho naštvaně. Nechtěla mluvit, ale nechtěla ani být zticha.

„Cítil. Ale ne tolik jako ty. Bereš na sebe vinu za celou válku. To bys neměla. Nás oba, nás všechny tady na planetě postrkuje osud."

„Zajímalo by mě, kolik despotů a diktátorů říkalo totéž," odsekla.

Dokázal se zatvářit zároveň smutně a soucitně.

Alkad ustoupila a vzala ho za ruku. „Stejně ti děkuju, že letíš se mnou. Myslím, že sama bych ty zelené mozky nesnesla."

„Bude to dobrý," uklidňoval ji. „Vláda nezveřejní žádné podrobnosti, natožpak jméno vynálezce."

„To chceš říct, že se prostě vrátím do práce?" opáčila s hořkostí v hlase. „Jako by se nic nestalo?" Věděla, že tak to nepůjde. Zpravodajské centrály z půlky světů ji najdou, pokud o ní už nevědí. Její osud neurčí nějaký ministr na politicky nedůležité Garisse.

„To asi ne," odpověděl. „Ale univerzita bude dál fungovat. Zůstanou na ní studenti. Proto přece oba žijeme, ne? Proto jsme tady, abychom je ochránili."

„Ano," přitakala, jako by tím slovem jeho utěšování proměnila v pravdu. Byli nedaleko rovníku a celé nebe žhnulo bílou září slunce. „Doma je říjen. Univerzitu určitě zaválo chmýří. Vždycky jsem si říkala, jaká je s ním otrava. Koho

vůbec napadlo založit afričanskou kolonii na planetě tvořené ze tří čtvrtin mírným pásem?“

„Nikdo dávno nevěří, že Afričani se mají posílat jenom do tropického pekla. Jde o naši společnost. Třeba já mám zimy rád. A ty by ses zbláznila, kdyby bylo všude takové vedro jako tady.“

„Máš pravdu.“ Zasmála se.

Vzdychl a podíval se jí do očí. „Míříme na jejich hvězdu, ne na samotnou Omutu. Budou mít šanci. Férovou šanci.“

„Na té planetě žije pětasedmdesát milionů lidí. Přijdou o světlo, o teplo.“

„Konfederace jim pomůže. Hergot, když bylo Rozptýlení na vrcholu, chrlila Země deset milionů lidí týdně.“

„Ty staré kolonizační transporty se už rozpadly.“

„Pozemská Centrvláda pořád vyhání přes milion lidí za týden a ve vesmíru jsou tisíce výsadkových lodí. Zvládnou to.“

Mlčky přikývla, ale věděla, že je to beznadějné. Konfederace nedokázala ani přivést dvě místní vlády k smíru, o který stáli všichni. Jakou naději má Sněm, že shromáždí evakuační příspěvky z více než osmi set samostatných hvězdných soustav?

Sluneční světlo za okny kantýny zrudlo a začalo hasnout. Alkad bez souvislosti napadlo, jestli se už do jejich slunce pustil Alchymista. Pak ale zasáhly stimulační programy a Alkad si uvědomila beztížný stav a nouzové osvětlení v její kajutě. Kolem se vznášeli lidé. Posádka Včelky cosi ustaraně mumlala. O tvář se jí otřelo něco teplého a mokrého. Instinktivně si to otřela. Do zorného pole jí vplulo hejno lesklých tmavých teček. Krev!

„Petere?“ Myslela si, že křičí, ale hlas jí v uších zněl slabě a přiškrceně. „Petere!“

„Jen klid.“ Byl to člověk z posádky. Menzul? Držel ji za ruce, aby se nepotloukla o stěny.

Uviděla Petera. Viseli nad ním další dva členové posádky. Obličej měl zakrytý léčivým nanonickým kompletem.

„Milosrdná panno!“

„Je to dobrý,“ ujistil ji rychle Menzul. „Uzdraví se. Nanonika to zvládne.“

„Co se stalo?“

„Dostala nás letka jestřábů. Výbuch antihmoty nám prorazil trup. Dali nám na prdel.“

„Co Alchymista?“

Menzul pokrčil rameny. „Zůstal pohromadě. Ne že by na tom záleželo.“

„Proč?“ Už když se ptala, nechtěla slyšet odpověď.

„Díra nám vyřadila třicet procent uzlin. Jsme vojenská loď, deset procent dolů nás nerozhodí. Ale třicet… Vypadá to, že jsme tu zkejsli, sedm světelných let od nejbližší obydlený soustavy.“

V té chvíli byli přesně třicet šest a půl světelného roku od své domovské planety Garissy a její hvězdy typu G3. Kdyby na ni zaostřili všechny zbylé optické senzory a kdyby dosáhli dostatečného rozlišení, za třicet šest let, šest měsíců a dva dny by zahlédli slabý záblesk anihilace patnácti omutanských antihmotových protiplanetárních pum v atmosféře Garissy. Každá bomba měla ničivou sílu asteroidu, který na Zemi vyhladil dinosaury. Garissanská atmosféra byla nenapravitelně zničena. Výbuchy spustily bouře trvající tisíce let. Samy o sobě by nepřinesly smrt. Na Zemi už chráněné archologie umožňovaly život ve zničeném skleníkovém klimatu pět a půl století. Na rozdíl od nárazu asteroidu, kde se veškerá energie promění v teplo, vyzářily protiplanetární pumy jednotlivě stejné množství radiace jako menší sluneční erupce. Za osm hodin bouře roznesly jaderný spad po celé planetě a zbavily ji životaschopnosti. Úplná sterilizace pak trvala dva měsíce.

2

Domovská planeta Ly-cilfů obíhala v cizí galaxii daleko od té, jež jednou zrodí lidskou Konfederaci. Přesně řečeno to ani nebyla žádná planeta, ale měsíc, jedna z devětadvaceti oběžnic plynového veleobra, obrovského tělesa s průměrem dvě stě tisíc kilometrů, nepovedeného hnědého trpaslíka. Když skončilo hromadění hmoty, neměla hvězda dostatečnou hmotnost na zažehnutí fúze, ale neúprosná gravitační kontrakce přesto vydávala množství tepla. Neosvětlená strana zářila na spodním konci viditelného spektra unaveným žhavým přísvitem, jenž pohasínal a rozžínal se na plochách kontinentů, zakryt hustými mraky nekonečných cyklonů. Na osvětlené straně, na niž dopadalo citronové světlo hvězdy typu K4, zářily bouřkové pásy lososovým žárem.

Planetu obíhalo pět velkých měsíců, domov Ly-cilfů byl na čtvrtém a jako jediný měl atmosféru. Zbylé oběžnice byly jen nehostinné kameny: zachycené asteroidy, odpad po kondenzaci soustavy, všechny menší než sedm set kilometrů. Nejbližší měsíček obíhal tisíc kilometrů nad mraky a kovy se z něj dávno vypařily jako z komety, nejvzdálenější byla zmrzlá planetka na retrográdní orbitě pět a půl milionu kilometrů od veleobra.

Místní prostor byl nanejvýš nebezpečný. Masivní proud nabitých částic z planety svazovala a odváděla mohutná magnetosféra, takže vytvářela smrtonosný pás radiace. V rádiovém pásmu nepřetržitě vyl bílý šum. Tři velké měsíce pod ly-cilfským světem obíhaly v radiačním pásu a díky tomu se na nich nemohl vyvinout život. Nejnižší z nich byl spojen s ionosférou obrovským zkratem nesmírné energie. Měl

plazmatický prstenec v rovině oběžné dráhy, nejtlustší kruh částic v dosahu magnetosféry, okamžitou smrt pro všechno živé.

Svět Ly-cilfů, obrácený k planetě stále jednou stranou, obíhal zhruba sedmdesát tisíc kilometrů nad prořídlým okrajem magnetosféry, mimo dosah nejtvrdšího záření. Občasné výchylky zkratového kanálu bombardovaly svrchní vrstvy jeho atmosféry protony a elektrony; rezavá obloha se pokaždé rozsvítila polární září.

Atmosféru tvořila směs kyslíku a dusíku, obohacená o sloučeniny síry a nadměrnou koncentraci vodní páry. Běžné počasí tu představovala mlha a několik vrstev mraků. Blízkost žhavého obra propůjčovala měsíci tropické klima, na přivrácené straně se vlhký vzduch ohříval, vál na odvrácenou stranu, tady vyzařoval teplo do vesmíru a v bouřích se sušší vracel do teplých krajů. Počasí se neměnilo, vládl tu nepřetržitý vichr, déšť, mírně pozměněný aktuální pozicí na orbitě. Noc přicházela jen na jedno místo v jednu chvíli. Na odvrácenou stranu, když pekelný obr zastínil drobné slunce.

Tento cyklus se přerušil každých devět let, kdy se k věčné rovnici přidala další síla. Konjunkce čtyř měsíců přinášela pokaždé chaos a smrt v bouřích biblických rozměrů.

Teplo a světlo daly na měsíci vzniknout životu, stejně jako na miliardách planet v celém vesmíru. Když na panenský svět dopadli první mezihvězdní mikrobi a zavrtali se do bublavých kaluží, nebyla tu moře ani oceány. Slapové síly dokonale srovnaly povrch, zbořily hory, erodovaly plošiny. Kraj tvořila jezera, řeky a záplavové nížiny sycené deštěm. Ve vzduchu nebyl volný kyslík, všechen se vázal na uhlík. Silná oblačná vrstva zaručila, že se infračervené záření nedostane z povrchu pryč ani uprostřed odvrácené strany měsíce. Všude vládlo nesnesitelné horko.

První život tu jako všude jinde představovaly řasy, odolný vodní sliz, který intenzivní odpařování vytáhlo do atmosféry. Řasy se v běhu věků přizpůsobily a naučily se využívat jako

dalšího zdroje energie obou rozdílných zdrojů světla. Jakmile se jim to podařilo, úspěch fotosyntézy na sebe nechal čekat jen pár tisíc let. Atmosféru nasytil kyslík. Organismy strávily uhlík. Teplota opadla. Srážky zesílily, mračna zřídla a nebe zjasnělo. Začala evoluce.

Po miliony let nehrál devítiletý cyklus zkázy žádnou roli. Bouře a hurikány pro jednobuněčnou vodní amébu nic neznamenají, ani pro primitivní lišejníky, jež se vyškrábaly na kamení. Vodní prvoci začali postupně tvořit kooperativní kolonie, vynalezli specializaci. V jezerech se objevili sukovití červíci, tupí a metabolicky neschopní, sotva víc než pohyblivý lišejník. Ale každý začátek je těžký. V reprodukci ustoupilo pučení koloběhu zrození a smrti. Do genů se vkradly mutace, někdy přínosné, častěji negativní. Škodlivé rysy rychle vymýtila nemilosrdná příroda. Objevila se různost, úsvit milionů druhů, šroubovnice DNA se protahovaly, dlouhý chemický záznam úspěchů a slepých uliček. Na břehy jezer vylezli první tvorové a vzápětí podlehli jedovaté atmosféře. Nevzdali se.

Život postupoval pomalu a jistě jako kdekoli jinde za stejných podmínek. Cestu evoluce neodchýlily ledové doby ani jiné klimatické zvraty. Jen zuřivé bouře každých devět let. Podle nich se řídila reprodukce nově vyvinutých zvířat a život rostlin.

Planeta vyspěla v bažinatou zelenou džungli, od pólu k pólu ji pokrývaly obří kapradiny, porostlé až ke konečkům lačnými popínavkami. Plovoucí chaluhy proměnily menší jezírka v rozsáhlé močály. Složité kvetoucí rostliny se praly o zájem hmyzu a ptactva, vítr roznášel nažky ztvrdlých okvětních lístků. Dřevo samozřejmě neexistovalo, neboť potřebuje několik desítek let nepřerušovaného růstu.

Na planetě se vyskytly dvě naprosto odlišné vývojové větve flóry, oddělené terminátorem jako zdí a frontovou linií. Rostliny na odvrácené straně se přizpůsobily žlutému světlu slunce, naučily se přečkat dlouhé noci za konjunkce i chladné

klima. Na přivrácené straně vládla neustálá rudá záře, černé rostliny tu byly vyšší, silnější, dravější, ale přesto nedokázaly dobýt odvrácenou stranu. Noc pro ně znamenala smrt, světlo vzdáleného slunce jim nestačilo k fotosyntéze, rozptýlená záře obra v husté atmosféře byla vidět jen pár set kilometrů za terminátorem.

Přizpůsobivější zvířata se volně pohybovala po celé planetě. Dinosauři se nevyvinuli, byli by příliš velcí a na růst by potřebovali více než devět let. S výjimkou místního ekvivalentu ptactva, ještěrek s blanitými křídly, byla většina zvířat drobná. Všichni tvorové měli chladnou krev, uzpůsobenou životu v bahnitých říčkách a zarostlých tůních. Z vody nikdy definitivně nevyšli, protože jejich vajíčka přežívala bouře zahrabaná do dna. Tak přečkával cyklickou katastrofu veškerý život: v podobě semen, vajíček a spor hluboko v bahně, připraven vrátit se na povrch, sotva se za pár týdnů situace uklidní.

Na tak nepřátelském světě se život může vyvinout dvěma způsoby. Buď prohraje, jako na bezpočtu světů v celém vesmíru, a vytvoří slabé bezkrevné tvory navěky namačkané v slepých uličkách chráněných nik, nepovstane nad základní formy, jež chrání jedině jejich primitivita. Nebo zvítězí a dosáhne podob, jež se odmítnou smířit s nepřátelským osudem a bojují s ním zuby nehty; okolnosti jsou pro něj evoluční pobídkou. Hranice je tenká, kdyby bouře přicházely třeba jen o rok dříve, udusily by vývoj v zárodku. Ale po devíti letech… Devět let je dost času na přežití a obyvatelé dokáží povstat z všudypřítomného bahna.

Ly-cilfové takového vítězství dosáhli. Pouhých osm set milionů let po vzniku života dosáhli na své planetě vrcholu vývoje. Z tělesné schránky přešli do transcendentního stadia.

Jejich devítiletý cyklus začíná rybí formou, jež se vylíhne z černých řetězů jiker ukrytých v blátě. Do vody se vyhrabou miliardy dvoucentimetrových pulců a většina jich padne za oběť rychlejším dravcům dřív, než stačí vyžrat přebytečnou

hnijící vegetaci. Zbylí slimáčci tři roky rostou a mění se, odhodí ocas a nechají si narůst krunýř. Zdržují se u dna jezírek, měří už skoro metr a zpod ulity vystrkují hladká šedesáticentimetrová tykadla bez přísavek, zato zakončená ostrým rohovým drápem a při lovu rychlá jako kobra.

Když Ly-cilf doroste plné délky, vyleze z vody do planetární džungle. Žábry se mu přizpůsobí k dýchání vzdušného kyslíku, tykadla zesílí a promění se v končetiny. Krmí se hlavně scvrklými uzlíky podobným oříškům, jež v podrostu leží nepovšimnuty od poslední bouře. Uzlíky jsou složeny z buněk bohatých na paměťové sloučeniny nesoucí vzpomínky všech Ly-cilfů od počátku času. Přinášejí porozumění, okamžitý skok k inteligenci, a spouštějí telepatická centra v mozku. Když Ly-cilf povstane nad zvířecí fázi, má si s ostatními o čem povídat.

Nabyté znalosti jsou především filozofického rázu, byť neopomíjejí ani matematiku. Čerstvě probuzený Ly-cilf zná všechno, co zjistily a vymyslely předchozí generace. V noci všichni vyrážejí na odvrácenou stranu pozorovat hvězdy. Oči a mozky se telepaticky spojí, takže vytvoří obrovský mnohadílný dalekohled. Ly-cilfové neznají techniku ani hospodářství. Jejich kultura se neorientuje na mechanickou či materiální stránku věcí, je bohatá znalostmi. Schopnosti jejich propojených myslí přesahují schopnosti jakéhokoli elektronického počítače a jejich vnímání se neomezuje na skoupé elektromagnetické vlny viditelného spektra.

Jakmile Ly-cilfové procitnou, začnou se učit. Je to cíl jejich života. V tělesné schránce mají vyměřený tak krátký čas a vesmír je tak veliký. Příroda z nich udělala sběrače znalostí. Pokud má život účel, říkají si, pak musí ležet v dokonalém pochopení. V tomto ohledu se intelekt a příroda vzácně shodly.

Devět let po vylíhnutí se čtyři spodní měsíce opět vyrovnají nad sebe. Zkroucená magnetosféra plynového obra vystoupá po gravitačním žebříku od prvního měsíce k druhému, k třetímu a nakonec i k světu Ly-cilfů.

Není to zaostřený energetický paprsek; na vrcholu smrtícího hřibu mají volné elektrony, protony i neutrony jen zlomek energie, s níž stoupaly k prvnímu měsíci. U plynového veleobra je ale všechno veliké a prosté množství částic přivodí katastrofu.

Svět Ly-cilfů prochází proudem iontů deset hodin. Za tu dobu absorbuje do atmosféry dostatek energie, aby zcela zničila klimatickou rovnováhu.

Potopa přichází na konci jediného a všeobecného páření. Ly-cilfové a jejich neinteligentní příbuzní snesli vajíčka a zahrabali je do dna jezírek. Rostliny vykvetly a rozhodily semena. Všechny už čeká pouze smrt.

Když nad hlavou zapraská první azurový blesk, přestanou Ly-cilfové rozjímat a začnou přečerpávat všechny znalosti do prázdných buněk v uzlících, jež jim vyrostly jako bradavice u základny tykadel.

Vichřice kvílí jako hlas zmučené planety. Poryvy mají dost síly na lámání metr silných kmenů kapradin. Jakmile padne jedna, padají v džungli ostatní jako domino. Zkáza se šíří v obřích vlnách, shora vypadá jako výbuchy bomb. Roztrhané mraky víří v miniaturních tornádech. O zbytek zkázy se postarají lokální tajfuny.

Ly-cilfové jsou celou dobu přilepení k zemi, kolem nich létají ulámané větve a orvané listí. Uzlíky, plné nedocenitelného odkazu, padají jako zralé hrušky. Další tři roky budou ležet schované v trávě mezi kořeny.

Přivrácenou stranu ozařují pavučiny blesků. Vysoko nad rozmetanými mračny svítí polární záře, oslepující perleťové nebe protkané žilkami výbojů jako stopami létavic. Konjunkce dospěla k vrcholu, mezi měsíci proudí triliony ampérů. Pod nimi na obří planetě zuří cyklon.

Částicové krupobití dosáhlo vrcholu. Energetická vichřice prolomila zmítanou atmosféru. Ly-cilfové ji vítají. Jejich mozky nasávají elektřinu a využívají ji k poslední proměně. Uzlíky jim daly rozum, přebytečná energie veleobra jim dá

dokonalost. Kuklu těla nechávají za sebou a rychlostí světla vyrážejí v proudu částic do vesmíru.

Osvobozené mysli se pár dní houfují nad opuštěnou planetou, sledují, jak utichá bouře, tvoří se mraky, pasáty se vracejí do dávno ustavených drah. Ly-cilfové se odtělesnili, ale jejich myšlení je stejné jako v době materiální existence. Stále věří, že účelem života je poznání, jednou snad následované pochopením. Teď však nejsou připoutáni k jedinému světu a přesvětlené obloze; když se jim otevřel celý vesmír, chtějí ho poznat.

Jednotlivě opouštějí podivný svět, jenž je zrodil, zprvu nesměle, pak kurážněji, rozptylují se do prostoru jako vlna nedočkavých duchů. Jednou se vrátí všechny generace Ly-cilfů, které kdy žily. Hvězda už tou dobou pohasne.

Ly-cilfové budou putovat, dokud nepřijde konec smršťujícího se vesmíru, kdy s galaktickými shluky zamíří do znovuzrozené černé hmoty uprostřed, do kosmického vajíčka, jež si bere zpátky všechno, co kdysi ztratilo. Potom se vrátí, sejdou se u mrtvoly domovské hvězdy, podělí se o znalosti a pokusí se v nich dosáhnout konečného pochopení. Pak poznají, co leží dál, a získají naději na další pokrok v existenci. Zřejmě se stanou jedinými bytostmi, které přežijí závěrečnou rekonfiguraci našeho vesmíru.

Do té doby jim však stačí pozorovat a učit se. Povaha jim nedovolí zapojit se ani do jediného z miliard dramat života a hmoty, jež se otvírají jejich éterickým smyslům.

Alespoň tomu věří.

3

Iasius se vrátil na Saturn umřít.

Tři sta padesát tisíc kilometrů nad béžovými mračny plynového obra se otevřel konec červí díry a do skutečného vesmíru vyklouzl sokol. Senzory namontované na obranných družicích strategické sítě v určené příletové zóně našly infračervenou signaturu stejně rychle jako radarové odrazy. Iasius pozdravil nejbližší habitat spřízněnou vlnou a identifikoval se. Satelitní hlídači o něj ztratili zájem a znovu upřeli bdělou pozornost do vesmíru.

Kapitánka i posádka si vypůjčili skvělé smysly bitekové lodi k prohlídce nádherných prstenců, ale celou dobu jim krvácelo srdce při vědomí nevyhnutelného. Letěli nad osvětlenou polokoulí plynového obra, viděli skoro plný jasný srpek. Prstence měly dva stupně pod sebou, na pohled pevná tělesa, jako by se plující štěrk zachytil mezi dvěma tabulemi skla. Kotouči problikávalo světlo hvězd. Tak majestátní krása napohled popírala strašlivý důvod jejich návratu.

Do myslí jim vstoupila Iasiova spřízněnost. **Nebuďte smutní,** sdělila jim mlčky biteková loď. **Já nejsem. Pomohli jste mi naplnit život. Děkuji vám za to.**

Kapitánka Aténa seděla sama ve své kajutě. Do očí jí vhrkly slzy. Byla vysoká jako všechny ženy z prvních sta rodů, jejichž genetičtí inženýři se soustředili na odolnost a vytrvalost v kosmických podmínkách. Pečlivě připravený vývoj jí dal dlouhý pohledný obličej, teď protkaný vráskami, a husté světlehnědé vlasy, prokvetlé stříbrnými šedinami. V neposkvrněné lodní tunice barvy oceánu vypadala jako moudrá

královna, na niž se může každý s důvěrou obrátit. Teď ale ztratila klid a v očích se jí zračila úzkost.

Ne, Aténo, prosím tě.

Nemůžu neplakat, odpověděla v duchu své lodi. **Není to fér. Měli bychom jít spolu. Měli nám to dovolit.**

Po páteři jí přeběhlo pohlazení něžnější, než jakého byl schopen člověk. Stejný dotyk přicházel každý den už sto osm let. Její jediná opravdová láska. Žádnému ze svých tří manželů nevěnovala tolik citu jako Iasiovi, ba ani svým osmi dětem, přiznala si svatokrádežně, přestože tři z nich dokonce sama donosila. Ostatní Edenité ji však chápali a litovali; při sdílené spřízněnosti před sebou nedokázali utajit pocity. Celoživotní pouto mezi sokolem a jeho kapitánem přečkalo všechno, co jim vesmír dokázal uchystat. Až na smrt, šeptala jí do ucha nejskrytější část vědomí.

Přišel můj čas, prohlásil prostě Iasius. V tichém hlase se ozývalo smíření. Aténu napadlo, že kdyby měl plíce, vzdychl by.

Já vím, odvětila vážně. Posledních pár týdnů to bylo čím dál jasnější. Kdysi všemocné vzorovací buňky měly problém otevřít červí díru. Zatímco před půl stoletím měli pocit, že jedním skokem překonají půl galaxie, teď byli rádi, když se o patnáct světelných let dál vynořili méně než měsíc od cíle. **K čertu s genetiky. Je snad stejně dlouhý život takový problém?** rozčílila se.

Jednou budou kapitáni třeba umírat se svými loděmi. Ale mám dojem, že teď je to správně. Někdo musí vychovat naše děti. Budeš stejně dobrá matka jako kapitánka. Jsem si jistý.

Jistota a sebeuspokojení tichého hlasu jí vykouzlily na tváři úsměv. Po řasách jí sklouzly slzy. **Vychovávat v mém věku deset dětí. Propánakrále!**

Zvládneš to. Bude se jim dařit. Jsem šťastný.

Miluju tě, Iasie. Kdybych mohla žít ještě jednou, nezměnila bych ani vteřinu.

Já ano.

Ano? Zarazilo ji to.

Chtěl bych prožít jeden den jako člověk. Abych věděl, jaké to je.

Věř mi, radost i bolest lidé hrozně přehánějí.

Iasius se zasmál. Optickými buňkami vystrčenými nad trup rozeznal habitat Romulus a hned zachytil i jeho hmotu díky zkroucení gravitačního pole vzorovacích uzlin. Habitat jeho smyslům připadal jako těžké smítko na okraji prstence F. Těžké, ale duté, bitekový válcový polyp čtyřicet pět kilometrů dlouhý a deset široký. Romulus byl jednou ze dvou nejstarších bitekových základen, založených stovkou rodů roku 2225. Kolem Saturnu teď kroužilo dvě stě šedesát osm podobných habitatů s doplňkovými průmyslovými družicemi, živoucí důkaz nesmírné důležitosti bitekových lodí pro celé edenitské hospodářství.

Loď pustila do vzorovacích buněk energii, zaostřila ji do nekonečna, zkroutila prostor kolem trupu, ale neotevřela červí díru. Hnali se na distorzní vlně k habitatu jako surfař v příboji, za chviličku dosáhli zrychlení tří gé. Druhotné zkroucení distorzního pole vytvořilo v prostorách posádky tah opačným směrem o síle dvou gé. Hladký a pohodlný let, jemuž se adamitské koráby na fúzní pohon nemohly rovnat.

Aténa věděla, že pokud ještě někdy poletí sokolem, nikdy nebude mít tak dobrý pocit. S Iasiem pokaždé cítila nicotu mezihvězdného vakua, jako by veslovala po řece a na chvíli spustila ruce přes boky do studené vody. Pasažéři takový pocit neznali. Pasažéři jsou náklad masa.

Tak dělej, pobídla svou loď. **Zavolej je.**

Dobře.

Usmála se za oba, jak nedočkavě to Iasius řekl.

Zavolal. Naplno otevřel vlnu spřízněnosti a na třicet astronomických jednotek se do všech směrů rozlehl jeho radostný i žalostný křik. Svolával družky.

Jako všichni sokolové patřil Iasius do hlubokého vesmíru a nedokázal manévrovat v blízkosti silného gravitačního pole.

Měl tvar čočky o průměru sto deseti metrů a výšce třiceti. Trup tvořil odolný polypový materiál v barvě půlnoční modři. Vnější povrch se ve vakuu postupně odpařoval a nahrazovaly jej čerstvé buňky z chráněné mitotické vrstvy. Uvnitř zabíraly dvacet procent prostoru specializované orgány – zásobní měchýře na živiny, srdeční pumpy a nervové buňky – všechny naskládané ve válcové dutině uprostřed těla. Zbylých osmdesát procent tvořily plástve vzorovacích energetických uzlin, jež pomocí distorze prostoru pohybovaly lodí v obou letových režimech. Právě tyto buňky stále rychleji odumíraly. Jako lidské neurony se nedokázaly efektivně obnovovat a tak omezovaly životnost lodi. Sokoli málokdy vydrželi přes sto deset let.

Na svrchním i spodním plášti lodi sahaly do poloviny průměru žlábky mechanických systémů. Dolní drážky obsadily titanové kolébky na uchycení nákladních kontejnerů a mezi nimi pár zapečetěných záložních systémů. V horní drážce byl zasazený prostor posádky, chromově stříbrný prstenec s kajutami, společnými místnostmi, malým hangárem na atmosférický letoun, palivem, fúzními generátory a systémy na podporu života. Všechno, bez čeho se lidé neobejdou.

Aténa naposledy obcházela prstenec hlavní chodbou. Při poslední posvátné službě ji provázel její třetí manžel Sinón: probouzeli zárodky dětí, z nichž vyrostou kapitáni další generace lodí. Bylo tu deset zygot, Aténina vajíčka oplodněná spermatem jejích tří manželů a dvou nejoblíbenějších milenců. Od početí čekaly ve stázi, chráněny před entropií.

Sinón oplodnil jen jedno. Když jí však teď pomáhal, nijak ho to netrápilo. Patřil k prvním sto rodům, hvězdné kapitány našel jak mezi přímými předky, tak mezi nevlastními sourozenci. Stačilo mu, když stejné cti dosáhne jediné z jeho dětí.

Chodba šestihranného průřezu byla obložená světélkujícím bledězeleným kompozitem. Aténa a Sinón kráčeli v čele mlčenlivého sedmičlenného procesí lodní posádky, v tichu bylo

slyšet jen šumění ventilace. Došli na místo, kde zelené obložení na stěně nad podlahou přecházelo do trupu a odhalovalo oválnou skvrnu tmavomodrých polypů. Aténa se tady zastavila.

Tomuto vajíčku dávám jméno Oenone, řekl Iasius.

Polyp se uprostřed vyboulil, na špičce zprůhledněl. Pod odolnou vrstvou se objevil červený konec stopky silné jako lidská noha, jež na druhé straně sahala až do středu těla hvězdoletu. Nateklý vrchol se otevřel a vytlačil na podlahu chodby hustý sulc. Svěrač na konci výstupku povolil, takže stopka nápadně připomínala otevřená bezzubá ústa. Dlouhá dutina uvnitř se pomalu vlnila.

Aténa držela v ruce bitekový vyživovač, pěticentimetrovou kouli v barvě masa ohřátou na tělesnou teplotu. Podle údajů ze stáze koule obsahovala ženskou zygotu; bylo to Sinónovo dítě. Sehnula se a vložila zárodek do připravené dutiny.

Toto dítě se bude jmenovat Syrinx.

Roura mlaskla a nasála výživnou kouli. Stopka zavřela svěrač a stáhla se do trupu. Sinón vzal Aténu kolem ramen a navzájem se na sebe hrdě usmáli.

Budou vzkvétat společně, dodal pyšně Iasius.

Ano.

Aténa šla dál. Zbývalo jí probudit čtyři zygoty a Romulus venku byl čím dál větší.

Saturnské habitaty vyjadřovaly soustrast. Sokoli v celé soustavě odpovídali na Iasiovo volání s hrdostí a kamarádskou solidaritou. Ti, kteří nemířili pryč, se zbavovali nákladu a nedočkavě se stahovali kolem Romula.

Iasius soustředěně zamířil k nerotujícímu přístavišti na severním konci habitatu. Aténa zavřela oči a do hlavy jí na spřízněné vlně vstoupily nadlidsky ostré obrazy ze senzorů sokola. Jakmile se její loď přiblížila natolik, že dok zabral celé zorné pole, proměnil se v obrovský útes rudohnědých polypů. Plochu narušovaly čtyři soustředné římsy, jako by kdysi ze

středu kruhové plochy vyběhly vlny a zamrzly dřív, než dosáhly okraje.

Sokol zamířil k druhé římse vzdálené dva kilometry od osy a srovnal rychlost s rotací habitatu. Adamitské lodě nedokázaly tak přesně manévrovat, a tak byla přistávací plocha určena jen pro bitekové sokoly.

Iasius přeskočil přes římsu, zadíval se na řadu hřibovitých přistávacích výstupků a vybral si volné molo. Přes nesmírnou hmotnost si sedl lehce jako skřivánek.

Aténa a Sinón cítili, jak gravitace klesá na půl gé a distorzní pole mizí. Pod hřib přijel mikrobus a natáhl k lodi přestupní chobot.

Jdeme, pobídl ji Sinón. Pohladil ji po ruce, protože mu bylo až příliš jasné, že se Aténě nechce odejít.

Nerada přikývla. „Máš pravdu," odpověděla nahlas.

To ti bohužel moc nepomůže.

Unaveně se usmála a nechala se odvést z přechodové komory. Mikrobus už přijel pod loď a natáhl chobot k prostorám posádky.

Sinón přenesl pozornost od manželky k hejnu sokolů vyrovnaných nad římsou. Čekalo jich tu přes sedmdesát a stále přibývali opozdilci, kteří právě vysadili posádky na ostatních římsách. Jejich vzrušené city nedokázal odfiltrovat a cítil, jak se i v něm vaří krev.

Teprve když s Aténou vstupovali do chobotu, všiml si v hejnu jedné zvláštnosti. Iasius na ni poslušně zaostřil čidla.

To je jestřáb! zvolal Sinón.

Mezi čočkovými tvary sokolů vypadal nepřípadně asymetrický. Zploštělá kapka, mírně nesouměrná, protože na hřbetě měla větší nástavbu než na břiše. Od přídě k zádi měřil jestřáb dobrých sto třicet metrů, modrý polyp trupu byl protkaný purpurovou pavučinou.

Větší délka a různé nezvyklé úpravy jestřábů, jejich odchylky od normy sokolů (někdo tomu říkal evoluce) byly důsledkem touhy jejich kapitánů po vyšším výkonu. Jde jim o

bojové schopnosti, pomyslel si trpce Sinón. Cenou za lepší možnosti byl kratší život.

To je Udat, poznamenal klidně Iasius. **Je rychlý a silný. Vážný zájemce.**

Tady máš odpověď, řekla Aténa na omezené spřízněné vlně, takže ji ostatní členové posádky neslyšeli. Oči se jí leskly.

Sinón se kysele zašklebil, pak pokrčil rameny a vykročil do mikrobusu, aby nechal Aténu s lodí na chvíli o samotě.

V chodbě to hučelo jako nikdy. Iasius byl vrcholně vzrušený. Když položila prsty na hladkou kompozitovou stěnu, necítila chvění. Možná jí jen hučí v hlavě. Otočila se a naposledy pohlédla do prstence, do známých chodeb a kajut, jež pro ni představovaly celý svět.

„Sbohem," zašeptala.

Vždycky tě budu milovat.

Mikrobus drkotal po římse k polypovému útesu a kovové přechodové komoře u jeho základny. Iasius se smál na všeobecné spřízněné vlně; cítil v sobě deset vajíček, nedočkavých a překypujících životem. Bez varování vyrazil od hřibu, přímo do připraveného hejna. Sokoli se radostně rozlétli.

Tentokrát nemusel vytvářet protisměrnou tíži pro posádku, nepotřeboval chránit křehké lidi. Zapomněl na umělá bezpečnostní omezení. Iasius prudce zatočil na devíti gé a zakormidloval mezi konec habitatu a obrovskou kovovou paži nerotujícího přístavu. Když vyletěl ze stínu římsy, dopadlo na něj perleťové sluneční světlo. Saturn měl před sebou, rozťatý žiletkovým ostřím prstenců. Bitekový hvězdolet mířil k pruhované atmosféře planety se zrychlením dvanácti gé, zatoulané částice a prachová zrnka snadno rozrážel distorzním polem. Za ním se hnali nadšení sokoli. V sluneční záři vypadali čím dál víc jako ohon komety.

V prostorách pro posádku se pod nepoznanou vahou hroutil kov. Prázdné kajuty a chodby byly plné skřípání a praskání, kompozitový nábytek se tříštil a rozpadal, každý střep udeřil do podlahy silou perlíku a vyhloubil v ní zásek. Voda z

popraskaných trubek zaplavila můstek, po hladině běhaly těžké vlnky, jak Iasius nepatrně upravoval kurz.

Sokol vlétl do Saturnových prstenců a v prachu rychle ztratil optické vstupy. Znovu zatočil, našikmo srovnal směr s obíhajícím kamením, ale stále kličkoval na nižší oběžné dráhy. Byla to úžasná hra vyhýbat se větším kusům, chladně zářícím ledovým dýkám, černým asteroidům z téměř čistého uhlíku. Biteková loď se jim všem vyhnula, kroužila, klesala, vrhala se do mezer nehledíc na zátěž a na ztráty vzorovacích uzlin. Energie tady byla spousta, sluneční vítr hladil trup, magnetické pole plynového obra živilo uzliny, Iasius se hnal stále níž, lovil siločáry a kroutil je ve svůj prospěch.

Než dosáhl Enckeho mezery, měl dost přebytečné energie na spuštění prvního vajíčka. Iasius vítězně zakřičel. Ostatní sokoli mu odpověděli. Houževnatě ho sledovali, drželi se v jeho klikaté stopě a distorzními poli zoufale odráželi zbloudilé balvany v gravitační brázdě. V čele hejna byl každou chvíli někdo jiný, protože žádná loď nedokázala s Iasiem dlouho držet krok. Ostré zatáčky a průlety úzkými štěrbinami mezi asteroidy pronásledovatele rychle setřásly. Byla to zkouška obratnosti a síly. Svou roli hrálo i štěstí. Štěstí stojí za to zdědit.

Když Iasius zavolal poprvé, nejblíž byla Hyale, pouhých dvě stě kilometrů za ním. Vyrazila vpřed a Iasius povolil, trochu zpomalil a přestal kličkovat. Setkali se, Hyale s ním srovnala kurz ve vzdálenosti deseti metrů. Částice saturnských prstenců od nich odlétaly jako sníh od pluhu.

Hyale poslala Iasiovi spřízněnou vlnou svůj vzorec, softwarová DNA vtékala do Iasia s orgasmickou rozkoší. Iasius včlenil genetickou strukturu Hyale do energetického výboje, jímž nabil první vajíčko.

Zárodek jménem Acetes se probudil s úžasem a nadšením. Byl plný energie a odhodlání začít hned růst.

Iasius naplnil vesmír radostí.

Acetes vyletěl do vakua. Kolem se třepetaly odloupnuté cáry Iasia, díra v trupu pozoruhodně rychle zarůstala.

Svoboda! zpívalo vajíčko. **Konečně svoboda!**

Nad zárodkem viselo veliké těleso. Zpomalovaly ho síly, jež cítil, ale nechápal. Vesmír sestával z kusů hmoty a energetických siločar. Kolem strašlivou rychlostí svištěli sokoli.

Ano, jsi na svobodě, odpověděla Hyale. **Vítám tě do života.**

Kde to jsem? Co jsem? Proč se nemůžu hýbat jako ty?

Acetes se snažil uspořádat útržky vědomostí, jež mu předal Iasius s energetickým výbojem.

Trpělivost, poradila mu Hyale. **Budeš se učit a budeš růst. Data ti časem zapadnou do sebe.**

Acetes opatrně rozprostřel spříznění přes celý prostor Saturnu a uslyšel záplavu gratulací z habitatů, ještě silnější radost dospělých Edenitů, zvědavé trylky dětí a nakonec i uvítací proslovy svých kolegů, malých sokolů.

Už se přestal zmítat mezi kameny, visel pod trupem Hyale, rozhlížel se nově nabytými smysly. Hyale začala měnit směr, aby vajíčko umístila na stabilní orbitě, kde poroste dalších osmnáct let.

Iasius stále klesal vstříc mrakům a oral brázdu v kamenném prstenci. Ještě v prstenci A získal dost energie na spuštění dalších dvou vajíček, Briseidy a Epopea. V Cassiniho dělení se objevil Hesperus. V prstenci B se narodili Graeae, Ixion, Laokoón a Merope; všechny je odnesli jejich genetičtí kmotři.

Udat Iasia dohnal až u vnitřního kraje prstence B. Byl to dlouhý únavný let a vyčerpal i mocného jestřába. Iasius se ale dovolával dalšího druha a Udat s ním za chvíli spojil distorzní pole a skoro se ho dotkl trupem. Přes spřízněnou vlnu poslal Iasiovi svoji strukturu, unesen blaženým naplněním.

Děkuji ti, řekl Iasius. **Mám pocit, že z tohoto vyroste něco extra. Cítím z něj velikost.**

Vajíčko vystřelilo z ovária s cáry polypů a bylo na Udatovi, aby se o ně postaral. Neměl čas se Iasia zeptat, co tím myslel.

Vítám tě do života, prohlásil Udat formálně, když se mu konečně podařilo zastavit rotaci sedmimetrové koule.

Děkuji, odvětil Oenone. **Kam letíme?**

Na vyšší orbitu. Tahle je příliš blízko u planety.

Aha. Odmlka, jak se Oenone rozhlížel nepřivyklými smysly a třídil si informace. **Co je to planeta?**

Poslední vajíčko byl Priam, uvolněný značný kus pod okrajem prstence B. Zbylých třicet sokolů v nebezpečné blízkosti planety rychle odpadalo. Mračna už zabírala třetinu zorného pole, gravitace jim ukusovala distorzní pole a snižovala tah.

Iasius pokračoval v sestupu po rychlé dráze, jeho distorzní pole začalo selhávat, až pět set kilometrů nad plynovým obrem úplně podlehlo.

Před Iasiem se objevil terminátor, černá nicota na hranici tiše putujících mraků. Mezi víry a vrcholy proplouvaly kaluže zdánlivého světla, křižovaly čpavkové pásy, pohasínaly a váhavě se rozžínaly. Iasius vlétl do polostínu, tma ho pohltila jako ničivý živel. Saturn se z astronomického tělesa změnil v hmatatelnou hmotu. Biteková loď klesala ve stále ostřejším úhlu. Před sebou měla zjasňující se ohnivou čáru. Rovník odvrácené strany, zmrzlá pustina, plál chladnou krásou.

Částice prstenců padaly v Iasiově stopě, zachyceny pavučinkovými prsty ionosféry, zrádnými dotyky kradoucími rychlost a výšku, a nakonec i existenci.

Když se balvany dostaly na hranici ionosféry, vzplály kolem nich poryvy molekul vodíku prapory přízračného ohně. Padaly atmosférou, brzdily a žhnuly jako uhlíky, až zjasněly oslepujícím žárem. Proměněny v jiskry sluneční krásy za sebou nechávaly stokilometrové stopy. Po miliardě let skončil jejich let krutým divadlem: po závěrečném výbuchu drobné trosky rychle vyhořely v atmosféře. Zbyly jen saze rozmetané cyklonem.

Iasius dosáhl vršku ionosféry. Na břiše ho pálilo světlo umírajících částic z prstence. Obklopil ho roztřesený přísvit. Polyp se začal pálit a odlupovat, oranžové cáry mizely v dálce. Biteková loď postupně ztrácela vnější smysly, periferní buňky se rozpalovaly. Do trupu narazila hustší vrstva vodíku. Sestupová křivka ztratila vyrovnanou eleganci, nadzvukový vichr začal bolet. Iasius se překlopil. Náhlý obrat zakončil klouzavý let. Loď nastavila brzdící atmosféře ploché břicho. Polypový trup na několika místech vzplál. Iasius bezmocně padal do spalující řeky světla.

Družina sokolů slavnostně přihlížela z bezpečné orbity o tisíc kilometrů výš a sdílela mlčenlivý žalozpěv. Když uctili Iasiovu památku jedním oběhem, roztáhli distorzní pole a zamířili zpátky na Romulus.

Lidští kapitáni sokolů a posádka Iasia trávili dobu rojení ve vyhrazeném kruhovém sále. Aténě připomínal středověké kostely, které navštívila při některém ze vzácných výletů na Zemi; měl stejně klenutý strop, zdobené sloupoví a dusivou atmosféru úcty, i když tady byly polypové stěny bílé jako sníh a místo oltáře zurčela v čele síně fontánka s mramorovou Venuší.

Aténa stála před svou posádkou, před očima jí zůstával obraz Saturnova žhavého rovníku. Poslední něžná vlna míru a Iasia pohltilo plazma.

Je po všem.

Kapitáni jí jeden po druhém gratulovali, dotýkali se jí myslí a projevovali pochopení. Nikdy soustrast; podobná shromáždění měla oslavovat život, vítat vajíčka na svět. A Iasius aktivoval všech deset; ne všem sokolům se to vždy podařilo.

Ano, dobře že ho oslavují.

Hele, jde sem, řekl Sinón. V jeho myšlence bylo cítit podráždění.

Aténa zvedla oči od kapitána lodi Pelion a uviděla, jak se k ní prodírá Meyer. Udatův kapitán byl ramenatý pořez před čtyřicítkou, vlasy nakrátko střižené. Oproti kapitánům sokolů, oblečeným do modrých obřadních hábitů, měl na sobě praktickou šedozelenou kombinézu a boty stejné barvy. Na formální pozdrav úsečně přikývl.

Když nedokážeš říct nic milého, poslala Aténa Sinónovi na osobní vlně, **zůstaň radši zticha.** Nechtěla pokazit obřad a navíc jí bylo Meyera trochu líto, že tady vypadá tak nepatřičně. Stovce rodů navíc vůbec neublíží, když se smíchá s čerstvou krví. Tuhle myšlenku si ale nechávala pro sebe, protože dobře věděla, jak by se tahle banda konzervativců na takové kacířství dívala.

Meyer stanul před ní a svižně se uklonil. Byl o dobrých pět centimetrů menší, a to Aténa patřila k nejmenším Edenitům v síni.

Kapitáne… začala. Odkašlala si. Na stará kolena hloupne. Meyer je spřízněný jen s Udatem. V dřeni má nervový symbiont a tím je nepřetržitě spojen s klonovanou tkání na Udatu. Všeobecnou telepatickou spřízněnost Edenitů neměl po kom zdědit. „Pane kapitáne, musím obdivovat vaši loď. Byl to skvělý let.“

„Děkuji, paní kapitánko. Bylo nám ctí, že jsme se mohli zúčastnit rojení. Jistě jste hrdá, že Iasius aktivoval všechna vajíčka.“

„Ano.“ Pozvedla sklenici s vínem. „Co vás přivádí na Saturn?“

„Obchod.“ Nejistě se podíval po ostatních Edenitech. „Přivezl jsem elektroniku z Kulu.“

Aténě se chtělo smát. Něco takového potřebovala. Zavěsila se do něj, nehledíc na pohoršené pohledy, a odvedla ho stranou. „Pojďte dál, vidím, že se mezi nimi necítíte dobře. A já jsem dost stará, aby mi mohlo být jedno, za co všechno vás armáda stíhá. To už máme s Iasiem dávno za sebou.“

„Sloužili jste v Konfederačním loďstvu?“

„Ano. Většina Edenitů se jim na čas upíše. Máme silný smysl pro povinnost.“

Usmál se do sklenice. „Museli jste být skvělý tým, to rojení stálo za to.“

„Všechno je pryč. A co vy? Chci slyšet něco o životě na hraně. Úžasná dobrodružství nezávislého obchodníka, zakázky na hranici zákona, divoké honičky. Jste pohádkově bohatý? Mám pár vnuček, kterých bych se klidně zbavila.“

Meyer se rozesmál. „Vy ještě žádná vnoučata nemáte. Na to jste moc mladá.“

„Nesmysl. Nebuďte tak galantní. Některé mé vnučky jsou starší než vy.“ Bavilo ji tahat z něj historky, poslouchat, jak těžko splácí úvěr na Udata a jaký má vztek na dopravní kartely. Poskytl jí vítaný lék na černou prázdnotu, co se jí už napořád uhnízdila v srdci.

A když odešel, když skončila tryzna a všichni se s díky rozprchli, lehla si do nové postele ve svém novém domě a v koutku vědomí ucítila deset čerstvých jasných hvězdiček. Iasius měl přece jen pravdu, naděje je věčná.

Následujících osmnáct let kroužil Oenone netečně v druhém prstenci, kde ho Udat zanechal. Částice kolem něj občas zvířil výboj statické energie vzniklé interakcí prachu s magnetosférou plynového obra. Většinou ale kameny podléhaly prostším zákonům orbitální mechaniky a s neochvějnou poslušností obíhaly svého gravitačního pána. Oenonemu to bylo jedno, oba stavy ho vyživovaly stejně uspokojivě.

Sotva jestřáb odlétl, začalo vajíčko trávit přívaly hmoty a energie zvenčí. Napřed se protáhlo a pak v průběhu pěti měsíců nabylo tvaru dvou boulí. Jedna z nich se ztenčila a začala připomínat obvyklou čočku sokolího těla, druhá zůstala kulová a přimáčknutá na místo, z něhož se nakonec vyvine břicho trupu. Vyrůstala z ní jemná vlákna organického vodiče, jež

sloužila jako indukční stroj k pohlcování energie magnetosféry. Póry nasávaly zrníčka ledu a uhlíku, z nichž zvláštní orgány vyráběly bílkovinný koktejl pro přibývající buňky v trupu.

Uprostřed živitelské koule začalo ve falešné děloze dozrávat vajíčko jménem Syrinx, hýčkané shlukem krvetvorných ústrojí.

Člověk a sokol rostli společně celý rok a vytvořili si pouto výjimečné i mezi Edenity. Společně přijali zlomky Iasiových vzpomínek i letové instinkty, jež jim předal při početí. Celý život budou přesně vědět, kde je zrovna ten druhý, společnou intuicí budou volit trasu a promýšlet skoky.

Rok po Iasiově posledním letu přiletěl k Oenonemu Volscen a srovnal s ním dráhu. Oenoneho výživná koule vypudila falešnou dělohu s přilehlými orgány a posádka Volscena ji vzala na palubu.

Aténa čekala v přechodové komoře. Masitý balík byl velký asi jako lidský trup, tmavá vráskčitá kukla pokrytá pramínky ledu na místech, kde tekutiny zamrzly při krátkém pobytu v otevřeném vesmíru. Na Volscenu začaly ledové žilky okamžitě tát a dělat na zelené kompozitové podlaze loužičky.

Aténa cítila uvnitř mysl dítěte, klidnou a radostnou, trochu zvědavou. V šumu myšlenkových vln našla muší inteligenci řídícího bitekového procesoru a nařídila jí otevřít.

Balík se rozloupl do pěti cípů jako pomerančová kůra, na palubu vytekla voda a sliz. Uprostřed byl mléčně bílý vak spojený s vnějšími orgány pulzujícími cévami. Z dítěte byl vidět jen podrážděný šedý obrys. Vak zažbluňkal, vypustil plodovou vodu a smrskl se. Blána se odloupla.

Je v pořádku? zeptal se starostlivě Oenone. Aténě zněl jeho myšlenkový hlas jako vyjevené desetileté dítě.

Dokonale, odvětil něžně Sinón.

Syrinx se usmála na dospělé kolem a kopla nožičkami.

Aténa jí nemohla úsměv neoplatit. Takhle je to daleko lepší, napadlo ji. V roce už jsou děti vyrovnanější, jistější a navíc

odpadají bolesti a krev, jako by se děti měly odjakživa rodit ze sokolů.

Dýchej, řekla Aténa děvčátku.

Syrinx zachrčela a vyplivla hustý sliz. Aténa se jí zcela otevřela, a tak na spřízněné vlně cítila, jak chutná první chladivý nádech. Vzduch chutnal divně a nepříjemně, barvy a tvary byly po pastelových prstencích, jež znala ze snů, nesnesitelně ostré a děsivé. Syrinx se dala do pláče.

Aténa jí za neustálého slovního i telepatického utěšování odtrhla bitekový pupečník a zvedla ji z potrhaných blan. Sinón se kolem motal s ručníkem, rozzářený pýchou a starostlivostí. Posádka Volscena se dala do úklidu, biologický odpad putoval komorou ven. Aténa zamířila se Syrinx v náruči do salonku proměněného dočasně v dětský pokoj.

Má hlad, poznamenal Oenone. Syrinx to okamžitě potvrdila.

Přestaň brblat, okřikla ho Aténa. **Dostane najíst, jakmile ji oblečeme. A musíme jich vyzvednout ještě šest. Musí si zvyknout, že není vždycky první na řadě.**

Syrinx v duchu zaprotestovala.

„No, ty budeš pěkné kvítko, miláčku."

Byla, ale to i jejích devět sourozenců. Aténa si zabrala přízemní kruhový dům sestávající z řetězu pokojů kolem centrálního nádvoří. Stěny měl z polypu a střechu z průhledné kompozitové fólie, která se dala podle potřeby zatemnit. Před dvěma sty lety si ho nechal postavit kapitán na penzi a tehdy byly v módě křivky. Na celém domě nebyla jediná rovná linie.

Údolí kolem domu bylo pro Romulus typické, říčka sytila kaskádu jezer obklopených tropickou vegetací. Mezi větvemi stromů porostlých břečťanem poletovali barevní ptáčci, ve vzduchu byla cítit vůně květů. Džungle připomínala rajskou divočinu předindustriálních amazonských pralesů, ale jako všechno v edenitských habitatech byla pečlivě naplánovaná do posledního detailu.

Syrinx a její sourozenci směli ven, sotva se naučili lézt. Nikomu se nemohlo nic stát, protože nad všemi dětmi (a dospělými) neustále bděla osobnost habitatu. Aténě a Sinónovi samozřejmě pomáhaly chůvy z řad lidských obyvatel i bitekem vylepšených šimpanzů. Přesto měli stále plné ruce práce.

Postupem času začalo být jasné, že Syrinx zdědila po matce kaštanové vlasy a poněkud orientální zelené oči, po otci výšku. K její nezvladatelnosti se nehlásil ani jeden z rodičů. Sinón se nesmírně snažil žádné dítě neprotěžovat, ale všichni si k vlastnímu prospěchu brzy všimli, že na svou pravou dceru se nikdy nedokáže dlouho zlobit.

Když jí bylo pět let, začala ve spánku slýchat šepot. Za její vzdělání byl zodpovědný Romulus, ne Oenone. Osobnost habitatu jí dělala domácího učitele, přes noc jí nalévala do hlavy vytrvalý proud informací. Byl to interaktivní proces, habitat ji v podvědomí zkoušel a okamžitě opakoval nepochopenou látku. Dozvěděla se o rozdílu mezi Edenity a Adamity, mezi lidmi s genem spřízněnosti a lidmi bez něj, kteří měli inženýrsky vylepšený genom, ale v zásadě nezměněný. ZávaL informací v ní probouzel čím dál větší zvědavost. Romulu to nevadilo, měl se svou půlmilionovou populací božskou trpělivost.

Ten rozdíl je hloupý, svěřila se jednou před usnutím Oenonemu. **Adamiti by taky měli spřízněnost, kdyby chtěli. Musí být hrozné zůstat v hlavě sám. Já bych bez tebe nemohla žít.**

Když lidé něco nechtějí, nemůžeš je nutit, opáčil Oenone.

Chvíli se společně dívali na prstence. Toho večera letěl Oenone nad osvětlenou stranou šafránového obra. Dvoutřetinový srpek se vypínal za mlhou prstenců a Syrinx se toho pohledu nikdy nedokázala nabažit. Někdy jí připadalo, že u vytržení sleduje boj oblačných vojů celou noc.

Je to hloupé, trvala na svém.

Jednou poletíme na adamitské světy, pak to pochopíme.

Nejradši bych letěla hned. Kdybys tak už vyrostl.

Brzy, Syrinx. Já se nedočkám.

Už jsem široký pětatřicet metrů. Za poslední měsíc jsem dost přibral. Už jenom třináct let.

Tak to už se vůbec nedočkám, odpověděla zkroušeně šestiletá kapitánka.

Edenité měli vytvořit dokonale rovnostářskou společnost. Všichni společně vlastnili finanční, technické i průmyslové zdroje, všichni se (díky spřízněnosti) podíleli na vládě. Na všech saturnských habitatech ale kapitáni sokolů tvořili zvláštní vyvolenou kastu. Ostatní děti nebyly nijak zatrpklé, osobnost habitatu by jim to ani nedovolila, ale musely už odmalička manévrovat, protože kapitáni si mezi nimi v dospělosti vyberou posádky. Dětské party se tak tvořily kolem budoucích kapitánů.

V osmi letech byla Syrinx díky dlouhým rukám a nohám nejlepší plavkyně z rodiny. Její parta trávila většinu času u vody, a to buď koupáním, nebo stavbou vorů a loděk. Zhruba tou dobou přišli na to, jak se vyhnout neustálému dohledu habitatu; společnými silami vytvořili v jeho čidlech fantomové obrazy.

Když jim bylo devět, vyzvala svého bratra Thetida k závodu, aby si vyzkoušeli, jak daleko dokážou utéct z dohledu. Obě party vyrazily na svých chatrných vorech po řece. Syrinx a její družina dopluli až do nádrže se slanou vodou u jižního konce habitatu. Bidla jim ve stometrové hloubce přestala být k užitku, a tak se nechali dobrodružně unášet vlnami, dokud světlo na ose nepohaslo a oni konečně neodpověděli na čím dál zoufalejší volání rodičů.

Neměli jste to dělat, pokáral ji pak vážně Oenone. **Neměli jste záchranné vesty.**

Ale bylo to žůžo. A ta cesta motorovým člunem nazpátek byla úžasná. Jezdí strašně rychle, kolem stříkala voda.

Promluvím si s Romulem o tvém mravním vývoji. Myslím, že jsi nezodpovědná. Aténa a Sinón o tebe měli strach.

Ale tys věděl, že se nic nestalo, takže to musela vědět i máma.

A co slušné vychování?

No jo. Je mi to líto, fakticky. Zítra budu hodná a poslušná, slibuju. Převalila se na záda a přitáhla si duchnu. Strop byl zrovna průhledný a na ose za mraky zářilo chladné světlo falešného měsíce. **Představovala jsem si, že jedu v tobě a ne na nějakým pitomým voru.**

Opravdu?

Ano. Jejich myšlenky se spojily v polibku na všech úrovních vědomí.

Jenom chceš, abych tě litoval, obvinil ji Oenone.

No jistě. Taková už jsem. Jsem děsná, vid?

Myslím, že budu rád, až trochu dospěješ a budeš zodpovědnější.

Je mi to líto. Už nikam nezdrhnu. Fakt. Zahihňala se. **Ale stejně to byla legrace.**

Sinón zemřel, když bylo dětem jedenáct. Bylo mu sto šedesát osm let. Syrinx plakala několik dní, i když se Sinón všemožně snažil děti na svůj odchod připravit. „Pořád budu s vámi," řekl zaraženému hloučku kolem své smrtelné postele. Syrinx a Pomona natrhaly na zahradě zaječí tlamičky do vázy. „My Edenité máme trvání. Stanu se součástí osobnosti habitatu. Všechny vás uvidím a můžeme si promluvit, kdykoli budete chtít. Tak nebuďte smutní a nebojte se. Smrti se bát nemusíme, my ne." **A chci vidět, jak vyrosteš a staneš se kapitánkou,** dodal soukromě k Syrinx. **Budeš nejlepší kapitán všech dob, mrško.** Nejistě se na něj usmála a pak ho objala, zpoceného a křehkého.

Toho večera s Oenonem naslouchali jeho vzpomínkám, když utíkaly z chřadnoucího mozku do habitatu, směsici obrazů, vůní a zmatených pocitů. Tehdy se poprvé dozvěděla, že si Sinón dělal starost o Oenoneho kvůli jeho nezvyklému

rodiči. Jeho obavy visely v potemnělé ložnici jako fantomy, jimiž mátla receptorové buňky habitatu.

Vidíš, mrško, já ti říkal, že tě nikdy neopustím. Tebe ne.

Usmála se do tmy, protože v hlasu habitatu přesně uslyšela jeho duševní hlas. Nikdo jiný jí tak neříkal, jen táta. V pozadí neustával šum, jako by někde za ním šeptaly tisíce lidí.

Nazítří ráno ale vynesli jeho tělo zabalené v rubáši do pohřebního loubí a Syrinx se dala do pláče.

„Jak dlouho bude žít v habitatu?“ zeptala se po krátkém obřadu Atény.

„Tak dlouho, jak bude chtít,“ odvětila váhavě Aténa. Dětem nikdy nelhala a teď litovala, že je tak nesmyslně ušlechtilá. „Většina lidí si udrží individualitu pár století a potom splynou s hlavní osobností. Ani tehdy se ale úplně neztratí. Je to ovšem pořád lepší než spása, kterou slibují Adamitům jejich náboženství.“

Pověz mi o náboženství, požádala později téhož dne Syrinx osobnost habitatu. Seděla na konci zahrady nad kamenným jezírkem plným hbitých bronzových rybek.

Náboženství je organizovaná forma uctívání božstva, většinou vycházející z primitivních kultur. Většina věrouk vidí Boha jako muže, neboť začaly před ženskou emancipací. Z toho vidíš, jak jsou vykonstruované.

Ale lidé jim stále věří, ne?

Ano, většina Adamitů si víru ponechala. V jejich kultuře dnes funguje několik náboženství, zejména křesťanské a muslimské sekty. Oba směry tvrdí, že kdysi po Zemi kráčeli svatí proroci, a oba slibují věčnou spásu odměnou za následování příkazů řečených svatých.

Aha. A proč Edeniti nevěří?

Naše kultura nezakazuje nic, co přímo neškodí většině. Můžeš vyznávat jakéhokoli boha. Hlavní důvod edenitského bezvěrectví spočívá v naší nesmírně stabilní osobnosti. Dokážeme se na pojem Boha a spirituality podívat z nadhledu logiky a fyziky. Pod drobnohledem vědy se každé náboženství hroutí. Naše znalosti kvantové kosmologie jsou už dost vyspělé, aby zcela vyloučily

představu Boha. Vesmír je zcela přirozený úkaz, byť nezvykle složitý. Nebyl stvořen žádným vnějším volním aktem.

Takže nemáme duše?

Představa duše je stejně vadná jako pojem náboženství. Pohanští kněží se pásli na lidském strachu ze smrti a slibovali odměnu v posmrtném životě. Víra v duše je tedy také jen tvou vlastní volbou. Avšak vzhledem k tomu, že Edenité po smrti přetrvávají jako součást osobnosti habitatu, právě tento aspekt víry je nikdy neoslovil. Edenité vědí, že jejich existence nekončí tělesnou smrtí. Díky mechanismům naší kultury jsme v jistém smyslu nahradili náboženství fakty.

Ale co ty? Máš duši?

Ne. Mé vědomí je koneckonců souborem jednotlivých Edenitů. Také mě nestvořil Bůh. Jsem úplně umělý.

Ale živý.

Ano.

Takže kdyby existovaly duše, měl bys ji taky.

To je pravda. Myslíš, že existují duše?

Asi ne. Je to trochu hloupé. Ale chápu, proč na ně Adamiti tak snadno uvěří. Kdybych nemohla jednou přenést vzpomínky do habitatu, taky bych chtěla věřit, že mám duši.

Skvělý postřeh. Právě schopnost přenosu vzpomínek vedla k exkomunikaci Edenitů papežkou Eleonorou roku 2090. Když náš zakladatel Wing-Tsit Chong jako první člověk přenesl vzpomínky do matrice habitatu, označila papežka jeho čin za svatokrádež, za pokus obejít Boží soud. Gen spřízněnosti byl následně prohlášen za zmrzačení božského odkazu; Vatikán se obával, že představuje pro věřící příliš silné pokušení. O rok později následovala podobně motivovaná islámská klatba. Tehdy započalo rozdělení Edenitů a Adamitů, tehdy byli Adamité odříznuti od biteku. Bez spřízněnosti jsou bitekové organismy málo platné.

Ale říkal jsi, že náboženství je spousta. Jak by mohlo být víc bohů? Stvořitel je přece jenom jeden. V tom je rozpor.

Správná poznámka. Několik z nejstrašnějších pozemských válek se vedlo právě kvůli tomu. Všechna náboženství tvrdí, že jejich víra je pravá. Ve skutečnosti je každé závislé čistě na síle víry svých vyznavačů.

Syrinx to vzdala, podepřela si hlavu pěstičkami a zahleděla se na rybky. Všechno jí to připadalo přitažené za vlasy.

A co ty? zeptala se Oenoneho. **Jsi zbožný?**

Necítím potřebu se kvůli čemukoli modlit k nějaké nevyjádřené entitě. Vím, co jsem. Vím proč. Vy lidé si strašně rádi komplikujete život.

Syrinx vstala a uhladila pomačkané smuteční šaty. Ryby se schovaly u dna. **Tak to ti děkuju.**

Miluju tě, dodal Oenone. **Je mi líto, že tě to tak vzalo. Se Sinónem jsi byla šťastná.**

Už nebudu brečet, poručila si, táta je pořád se mnou. To jistě znamená, že mám kvalitně integrovanou osobnost. Všechno je v pořádku.

Kdyby ji tak nebolelo hluboko v prsou, někde u srdce…

Než dosáhla věku patnácti let, zaměřilo se její vzdělávání na různé dovednosti nezbytné k řízení kosmické lodi. Technika a pohonné systémy, vesmírný zákon Konfederace, astronavigace, biteková podpora života, mechanika, dynamika kapalin, supravodivost, termodynamika, fúzní fyzika. S Oenonem poslouchala dlouhé přednášky o možnostech a mezích sokolů. Praktické vyučování zahrnovalo použití skafandrů, opravy ve stavu beztíže, aklimatizační cesty za sokoly. Palubní rutiny.

Ve stavu beztíže se cítila jako doma. Rovnováhu měli všichni Edenité vloženou do genetického kódu a stovka rodů šla v genovém inženýrství ještě dál. Všechny děti měly zesílené membrány a kosti do vysokého přetížení. Edenité se zarytě

vyhýbali nanotechnologickým implantátům, pokud nebyly nezbytně nutné.

V šestnácti shodila zbytky dětského tuku (ne že by ho měla moc) a začala vypadat dospěle. Pečlivě upravené geny jejích předků jí daly dlouhý obličej s lehce propadlými tvářemi, vystouplými lícními kostmi a velikými ústy, vždy připravenými k zářivému okouzlujícímu úsměvu. Byla stejně vysoká jako většina bratrů a zcela spokojená se všemi oblými křivkami, jimiž se od nich lišila. Vlasy si nechala narůst do půli zad, protože věděla, že později už k tomu nebude mít příležitost. Až začne létat, bude muset chodit nakrátko. V hvězdoletu jsou dlouhé vlasy v nejlepším případě na obtíž, v nejhorším mohou být nebezpečné.

Když jí bylo sedmnáct, prožila měsíční románek s Auliem. Jako čtyřiačtyřicetiletý pro ni byl nesmírně romantický a samozřejmě zcela neperspektivní. Nestydatě si s ním užívala každou chvilku, zčásti díky jeho zkušenostem v dosud nepoznaném oboru a zčásti kvůli nesouhlasu přátel a rodiny. Aulie to ve stavu beztíže fakt uměl.

Sexualita mladých Edenitů byla mezi Adamity předmětem bájí a snů. Edenité se díky vylepšené imunitě nemuseli bát nemocí a spřízněnost jim zaručila, že nenastanou problémy s žárlivostí nebo nerovností vztahu. Za poctivý chtíč se nikdo nemusí stydět, koncem puberty je zcela normální a na vztahy je spousta času. Mladí kapitáni se učili jen pět hodin denně a nepotřebovali spát víc než šest hodin, zbytek dne tedy trávili prožíváním orgasmů metodami, jež by udělaly dojem i na staré Římany.

Pak přišly její osmnácté narozeniny. Syrinx toho rána málem nedokázala odejít z domu. Aténa měla obvyklý veselý výraz a své pocity nedávala najevo. Syrinx ale přesně věděla, jak ji trápí, že ji dnes všech deset dětí opustí. Po obřadné snídani si zalezla, ale Aténa ji vyhnala z kuchyně letmým polibkem na

rozloučenou. „Tuhle cenu platíme všichni," řekla. „A věř mi, stojí za to."

Syrinx a její sourozenci v šiku napochodovali na vnitřní římsu severního konce habitatu. Ve čtvrtinové gravitaci dělali dlouhé skoky. Za přechodovými komorami se motala spousta lidí, opraváři, posádky sokolů. Všichni nedočkavě vyhlíželi nové sokoly. Atmosféra očekávání ji zarazila, ale také trochu uklidnila.

To já bych měl být nervózní, ozval se Oenone.

Proč? Pro tebe je to přirozené.

Ha!

Jsi připravený?

Mohli bychom ještě chvíli počkat, jestli nevyrostu.

Nerosteš už dva měsíce. A jsi dost velký.

Ano, Syrinx, přitakal hvězdolet tak poslušně, že se musela usmát.

No tak, vzpomeň si, jak jsem se bála tehdy s Hazatem. A nakonec to bylo fantastické.

Neřekl bych, že můžeš takhle srovnávat sex s vesmírným letem. A taky bych neřekl, žes byla vystrašená, spíš nedočkavá. Telepatický hlas zněl trošku dopáleně.

Syrinx si dala ruce v bok. **Dělej.**

Oenone celý měsíc vstřebával energii z vyživovací koule. Poté, co přestala být potřeba k růstu, jí většinu použil k nabíjení vzorovacích uzlin. Teď měl dost energie na spuštění distorzního pole, jež mu umožní sát energii přímo z vesmíru. Kdyby se mu nepodařilo pole správně aktivovat, uzliny se vybijí a ostatní mu přiletí na pomoc. Podobné záchranné mise ale v minulosti nebyly vždy úspěšné.

Oenone se začal oddělovat od vyživovací koule. Cítil podporu a sebedůvěru své kapitánky. Indukční kabely se utrhly. Do vzduchoprázdna vystříkly teplé tekutiny, zafungovaly jako primitivní trysky a zvýšily tlak ve zbývajících cévách. Organické vodiče praskly a zacelily se, utržené konce se svíjely v oblaku vypařených šťáv. Oddělila se poslední trubice a koule odplula jako propíchnutý balon.

Vidíš? Všechno v pohodě, povzbudila ho Syrinx. Oba sdíleli vzpomínky sokola jménem Iasius. K vytvoření distorzního pole stačí prohnat výboj vzorovacími uzlinami.

Energie vtekla do plástve vzorovacích uzlin, stáhla se a zhuštění v několika nanosekundách dosáhlo nekonečna. Z lodě vylétlo distorzní pole.

Jenom klid, připomněla mu klidně Syrinx. Fluktuace pole se zmírnila. Změnilo tvar, usadilo se, proměnilo záření kolem sebe v zužitkovatelný tok. Uzliny ho začaly vstřebávat. Ke hvězdám vzlétla vlna božského uspokojení.

Jo! Zmákli jsme to. V duchu se objali. Edenité i sokoli je zahrnovali gratulacemi. Syrinx se v duchu rozhlédla, jestli i lodě jejích sourozenců aktivovaly stabilní distorzní pole. Jako by to snad Aténiny děti mohly nezvládnout!

Syrinx a Oenone začali experimentovat, měnit tvar a sílu pole. Sokol se dal do pohybu, vzlétl z prstence do volného prostoru, poprvé spatřil hvězdy. Syrinx měla pocit, jako by jí do tváře vál vítr a čechral jí vlasy. Byla námořnicí z dávných dob, stála na palubě a plachta ji hnala přes nekonečné moře.

O tři hodiny později vklouzl Oenone do mezery mezi severním koncem Romulu a přístavem rotujícím v protisměru. Stočil dráhu k centrální římse.

Syrinx sledovala, jak se objevuje mezi hvězdami a rychle roste. **Už tě vidím!** Čekali tak dlouho.

A já tebe, odtušil láskyplně Oenone.

Vyskočila radostí a v nízké tíži vylétla tři metry.

Opatrně, připomněl jí Oenone.

Syrinx se jen smála.

Sokol se vyhoupl nad římsu a zůstal viset přímo před ní. Syrinx se k němu dlouhými klouzavými skoky rozběhla, výskala, máchala rukama, aby neupadla. Oenone měl trup barvy půlnoční modři protkaný tenkou nachovou pavučinkou.

4

Prstenec trosek tvořil hustý kruh tři kilometry silný a sedmdesát široký, obíhající pět set osmdesát tisíc kilometrů nad plynovým obrem Mirchuskem. Měl nečekaně nízký odraz, většina částic byla matně šedá. V rovině ekliptiky kroužil ještě sto kilometrů nad prstencem menší oblak drobných částic vzniklých při srážkách ve velkém prstenci. Z čistě astronomického hlediska byl Prstenec trosek při svých rozměrech zcela bez významu. Výrazně se však zapsal do lidské historie. Už sama jeho existence uvrhla nejbohatší království v dějinách na pokraj politického chaosu a před vědeckou komunitu celé Konfederace postavila nejsložitější hádanku, nerozluštitelnou ještě sto devadesát let po objevu prstence.

Průzkumná loď království Kulu jménem Ethlyn mohla při rutinní prohlídce soustavy roku 2420 prstenec snadno přehlédnout. Výzkumné lety jsou ale tak drahé, že když už průzkumníci někam doletí, provedou důkladnou prohlídku, byť je hned jasné, že v soustavě není žádná terraformovatelná planeta. Vesmírní kapitáni jsou známí svou svědomitostí.

Automatická sonda, vypálená z Ethlyn na oběžnou dráhu Mirchuska, provedla standardní prohlídku sedmi měsíců větších než sto padesát kilometrů (cokoli menšího bylo považováno za asteroid), a pak se pustila do analýzy dvojice prstenců. Vnitřní nebyl nijak zvláštní nebo zajímavý: šířka dvacet tisíc kilometrů, orbita tři sta sedmdesát tisíc kilometrů nad povrchem, obvyklá směsice ledu, uhlíku a kamení. Vnější prstenec ale ukazoval divné spektrální čáry a zaujímal

překvapivě vysokou oběžnou dráhu. Důstojník zodpovědný za průzkum planet nařídil sondě pečlivější průzkum.

Když dorazily první obrázky z automatických kamer, na palubě Ethlyn všichni strnuli. Prstenec, těžký vcelku jako slušně narostlý měsíc, byl tvořen čistě a výhradně troskami xenockých habitatů. Ethlyn okamžitě rozeslala všechny připravené sondy po celé soustavě, bohužel s nulovým výsledkem. Nenašly ani habitaty, ani trosečníky. Další výzkumné výpravy království Kulu rovněž nic nenašly. Neobjevily ani stopy vedoucí k domovskému světu xenoců. V soustavě Prstence trosek se nevyvinuli a nepřiletěli ani z okolních hvězd. Jejich původ i zánik zůstaly záhadou.

Stavitelé zničených habitatů byli pojmenováni Laymilové, i když jen vymyslet jim jméno trvalo šedesát sedm let. Mohlo by se zdát, že pouhé množství vzorků dá archeologům a xenologům nadbytek výzkumného materiálu. Zkáza minimálně sedmdesáti tisíc habitatů byla však důkladná a katastrofální, proběhla navíc před dobrými dvěma tisíci čtyřmi sty lety. Po prvopočáteční současné explozi habitatů následovalo období řetězových srážek trosek s asteroidy a mezi sebou navzájem. Explozivní dekomprese, roztrhala živočišné i rostlinné buňky, zohavená těla zůstala vystavena smršti kamení, prachu a záření. Po sto letech se situace uklidnila, ale vakuum dále odpařovalo povrchové buňky, až zbyly jen přízračné obrysy někdejších obyvatel.

O dalších tisíc let později by rozklad prakticky znemožnil jakékoli zkoumání Laymilů. Za daného stavu bylo hledání použitelných trosek nebezpečným a nepříliš výnosným dobrodružstvím. Projekt výzkumu Laymilů na Tranquillity, speciálně vypěstovaném bitekovém habitatu umístěném sedmdesát tisíc kilometrů nad Prstencem trosek, závisel na špinavé práci mrchožroutských zlatokopů.

Mrchožrouti měli k výletům do Prstence trosek různé důvody; někteří (hlavně ti mladší) hledali dobrodružství, další neměli jinou možnost, pro ostatní to byla poslední šance.

Všichni ale doufali ve Velký objev. Neporušené laymilské artefakty kupovali sběratelé za horentní sumy, mimozemských starožitností nebylo mnoho a muzea i bohatí soukromníci se je zoufale snažili získat.

Žádná prospektorská technika nedokázala v prstenci oddělit perly od písku; mrchožrouti museli ve skafandru osobně vylézt mezi ostré střepy a probírat jednu trosku po druhé vlastníma rukama. Většina z nich si vydělala dost, aby mohla pokračovat v hledání. Někteří byli lepší než ostatní. Říkali tomu štěstí. Byli to ti, kteří každý rok přivezli pár slušných kousků a mohli si za ně několik měsíců užívat. Někteří měli výjimečné štěstí a vozili artefakty, o jaké se muzea na dražbách perou. A někteří měli až podezřelou kliku.

Pod nátlakem se Jozue Calvert řadil do druhé kategorie, i když se tak silně podceňoval. Za posledních osm měsíců přitáhl z prstence šest slušných kousků; dvě vcelku zachovalé rostliny, pár elektronických obvodů (křehkých, ale funkčních), půl jakéhosi hlodavce a hlavně Velký objev, neporušené sedmicentimetrové vajíčko. Dohromady mu objevy vynesly tři čtvrtě milionu fuseodolarů (edenitské měny používané v celé Konfederaci). Většině supů by to stačilo na slušnou penzi. Na Tranquillity lidé kroutili hlavami a nechápali, proč se Jozue stále vrací do prstence. Bylo mu jednadvacet a mohl si zařídit pohodlný život.

Nechápali, protože neznali jeho vnitřní oheň, jeho hnací sílu, již cítil v každé žíle a v každé buňce. Kdyby tu moc znali, snad by pochopili, jaký dravec se skrývá pod jeho chlapeckou tváří a okouzlujícím úsměvem. Chtěl daleko víc než tři čtvrtě milionu. Vlastně potřeboval aspoň pět milionů, aby byl spokojený.

Žít na vysoké noze ho moc nelákalo. Nedělat nic, jen si hlídat peníze a být závislý na dividendách z opatrných investic? To mu připadalo jako smrt, živoření, styl žabařů.

Jozue věděl, co mu život může dát. Tělo měl dokonale uzpůsobené stavu beztíže, toulaví předci si nechali výrazně vylepšit geny. Fyzická stránka byla však jen stínem uzpůsobené mysli, jež toužila po nepoznaných krajích a nových hranicích. Celé dětství poslouchal otcovo vyprávění o cestách vesmírem, o pašeráckých honičkách s konfederačním loďstvem, o bojích za peníze planetárních vlád a velkých kartelů, o bloumání kosmem, o cizích planetách, o podivných xenocích a svolných ženách v přístavech po celé galaxii. V Konfederaci nebyla jediná obydlená planeta, měsíc nebo asteroid, který by Marcus nenavštívil, dokud konečně neobjevil kombinaci drog a alkoholu, která pronikla i jeho vylepšenými játry. Od čtyř let snil Jozue každou noc o takovém životě. O životě, na který se Marcus Calvert vykašlal a odsoudil tak syna k živoření v habitatu zastrčeném na konci vesmíru. Pokud…

Opravit otcův koráb bude stát pět milionů fuseodolarů – a možná víc, protože o Lady Mac se už pěkných pár let nikdo nestará. Tolik ho bude stát jízdenka z unuděné Tranquillity. Tolik zaplatí za skutečný život, svobodný a nezávislý.

Hledání mu dalo reálnou šanci vydělat tolik peněz a nezaprodat duši úvěrovým bankám. V Prstenci trosek leží peníze, stačí je sebrat. Cítil volání laymilských artefaktů, neodbytné vábení na prahu podvědomí.

Někdo tomu říkal štěstí.

Jozue tomu neříkal nijak. Ale v devíti případech z deseti věděl, že něco najde. Cítil to i teď. V prstenci už poletoval devět dní, opatrně se prodíral šedivou slotou prachu, prohlížel trosky a zavrhoval je jednu po druhé. Letěl dál. Laymilské habitaty se pozoruhodně podobaly edenitským habitatům a Tranquillity, byly vypěstované z polypu, i když při průměru třicet kilometrů působily masivněji než lidské výtvory. Sloužily jako důkaz, že technická řešení jsou univerzální. Že Laymilové byli přinejmenším v tomhle úplně obyčejný druh. A neposkytovaly sebemenší stopu, proč jejich pány zničila katastrofa. Všechny úžasné habitaty zkolabovaly v průběhu

několika málo hodin. Nabízela se jen dvě schůdná vysvětlení: hromadná sebevražda nebo útok. Ani jedno člověka příliš neuklidnilo, obě vysvětlení poskytovala živnou půdu zlověstným domněnkám, zvláště mezi mrchožrouty, neboť ti trávili v prstenci většinu času. Supi si na uklidnění rádi vymýšleli třetí cestu. Jozue ne.

Osmdesát metrů před sebou měl velký úlomek skořápky habitatu, přibližně oválný, v nejdelším místě široký dvě stě padesát metrů. Pomalu se otáčel kolem delší osy, doba obratu trvala sedmnáct hodin. Z původně vnější strany měl ochranný silikon barvu pišingru, podobný používaly na trupu adamitské lodě. Xenologové na Tranquillity nezjistili, zda látku vylučují vnitřní polypové vrstvy; v takovém případě by bylo laymilské bioinženýrství ještě vyspělejší než edenitský bitek. Pod silikonem se skrývaly vrstvy polypu tlusté čtyřicet pět metrů, zmatnělé a ztmavlé působením vakua. Na polypu ležela šestimetrová vrstva hlíny, zmrzlá a spečená do betonové krusty. Ať už tu kdysi rostlo cokoli, odletělo to s uragánem v prvních pár vteřinách po výbuchu. Každý čtvereční centimetr povrchu byl poďobaný maličkými krátery po tisíciletém bombardování částečkami prstence.

Jozue si zlomek pečlivě prohlédl přes prachovou mlhu. Za tři roky pátrání viděl takových mrtvých trosek stovky. Na téhle ale něco je, tím si byl jistý.

Přepnul sítnicové implantáty na nejvyšší rozlišení, přivřel oči a přejížděl pohledem tam a zpátky. Jeho nervová nanonika sestavila pixel po pixelu kompletní mapu povrchu.

Z hlíny trčely jakési základy. Laymilové užívali při stavění výhradně klasických rovných ploch a pravoúhlých tvarů. Nikdo neobjevil jedinou prohnutou stěnu. Zdejší základy se v tomto ohledu nijak nelišily, ale byly rozsáhlejší než dosud nalezené obytné stavby.

Jozue vypnul kartografické zobrazení a datovým implantátem poslal instrukce letovému počítači svého člunu. Hrozny reakčních trysek na zádi vychrlily horký proud iontů a

štíhlá loď zamířila k zbořeným základům. Jozue vyklouzl z pilotního křesla, kde byl připoutaný už pět hodin, a než odešel do hlavní kajuty, pořádně se protáhl.

Když člun ještě sloužil na hvězdoletu k dopravě z orbity na planetu a zpátky, měl v hlavní kajutě patnáct míst. Jozue sedadla vyházel a místo nich nainstaloval amatérskou beztížnou sprchu, záchod a antiatrofickou posilovnu. I s geneticky vylepšeným tělem musel občas cvičit; v beztíži by mu svaly neochably, ale rozhodně zeslábly.

Začal si svlékat palubní kombinézu. Měl štíhlé svalnaté tělo, maličko nesouměrně klenutý hrudník, zpevněné membrány a metabolismus, který bezpečně strávil všechno, co snědl a vypil. Rodinná vylepšení se týkala výhradně zvýšení odolnosti v beztíži, takže zdědil i oproti ideálu příliš hranatou tvář, předsazenou čelist a vlasy neurčité šedohnědé barvy, jež navíc odmítal stříhat. Rohovkové implantáty měl stejné barvy jako původní duhovky: šedomodré.

Svlékl se, vymočil do hadice a natáhl si skafandr. Když hledal v šuplatech jednotlivé součásti, snažil se o nic nepraštit. Kajutu měl dlouhou jen šest metrů a ve stísněném prostoru byla spousta ostrých rohů. Každým pohybem něco postrčil, kolem jako stříbrní motýli poletovaly obaly od jídla a hejna drobků. Až se vrátí do přístavu, bude muset pořádně uklidit, systém podpory života si s takovým bordelem neporadí.

V neaktivním stavu sestával Programovatelný amorfní silikonový skafandr Měsíčního státního industriálního institutu (SII) ze sedm centimetrů vysokého obojku s integrovanou dýchací trubicí a černé koule velikosti fotbalového míče. Jozue si obojek zapnul kolem krku a zakousl se do šnorchlu. Když ho pohodlně držel v ústech, pustil držadlo, opatrně, aby zase něco nesrazil, a datovým implantátem nařídil skafandru aktivaci.

Oblek SII byl standardem v celém obydleném vesmíru dřív, než se Jozue narodil. Vynález jediného komunistického státu v Konfederaci se vyráběl v měsíčních továrnách a díky licenci na dalších dvaceti průmyslových světech. Dokonale chránil kůži

před vzduchoprázdnem, odváděl pot a chránil nositele před slušnou dávkou záření. Navíc absolutně nebránil v pohybu.

Koule začala měnit tvar, jako olej se mu roztekla po těle a přitiskla se ke kůži lépe než latexová rukavice. Zavřel oči a silikon mu přelil hlavu. Odteď viděl prostřednictvím nervové nanoniky jen přes optické senzory zasazené kolem obojku.

Na čerstvou leskle černou kůži si navlékl matný exoskelet z jednovazného uhlíku schopný ustát jakýkoli náraz v prstenci. Skafandrem SII nic nepronikne, ale je pružný a přenáší tlak. Když si připínal k opasku nářadí, ještě jednou projel kontrolní procedury.

Když vyplaval do prstence, vyslal kód vnějším dveřím člunu. Přechodová komora nebyla chráněna proti částicovému bombardování a uvnitř se nacházely citlivé systémy. Riziko bylo sotva jedna ku tisíci, ale každoročně se v prstenci pět šest supů ztratilo. Znal pár mrchožroutů, a dokonce několik kupců, kteří nedbali na konfederační bezpečnostní předpisy. Sebevrazi.

O zbytek člunu se bát nemusel. Se zataženými křídly připomínal patnáctimetrovou jehlu navrženou tak, aby v hangáru hvězdoletu zabírala co nejméně místa. Karbotaniový trup byl už tak dost pevný, ale Jozue ho pro potřeby prstence nechal pokrýt smetanovou pěnou. V ní už bylo vidět pár hlubokých šrámů a několik černých kráterů.

Jozue se přetočil tváří k trosce a zapálil manévrovací trysky. Člun se za ním smrskl. Tady ve vzduchoprázdném vesmíru působil jeho štíhlý aerodynamický trup naprosto nepatřičně, ale jinou loď Jozue nesehnal. Na záď přidělal a pěnou pokryl sedm přídavných nádrží a pět vysokokapacitních elektromatričních buněk, jež vypadaly jako nezvládnuté rakovinné bujení.

Kolem líně plula drť a zbytky, vánice na zpomaleném filmu, o hustotě nějakých dvou tří zlomků na kubický metr. Většinou to byly kusy hlíny nebo polypu, křehké zkamenělé

střepy. Otíraly se mu o brnění, některé se odrazily a jiné rozpadly.

Létaly tu i jiné předměty, pokroucené kusy kovů, ledové krystaly, ohlazené oblázky, stočené kabely. Žádný z nich neměl barvu; hvězda typu F3 hnízdila miliardu sedm set tisíc milionů kilometrů daleko a na barvy tu už nebylo dost světla ani s pomocí citlivých čidel. Mirchusko byl sotva vidět, vybledlý, unavený nazelenalý masiv, zamlžený jako východ slunce v mracích.

Kdykoli šel Jozue ven, pokaždé ho dostal ten absolutní klid. V hvězdoletu nebylo ani chvilku ticho; hučela ventilace, praskaly stahovací límce na konci trysek, v nepořádně utěsněném vodním potrubí žbluňkaly bubliny. Hluk ho neustále ujišťoval, že je všechno v pořádku. Ale venku neslyšel nic. Silikon mu vlezl do uší a tlumil i zvuk jeho dechu. Když se soustředil, sotva zaslechl vlastní tep jako příboj na vzdáleném pobřeží. Musel si připomínat, že se nedusí a že ho vesmír nedrtí vlastní vahou.

Mezi štěrkem něco plulo, připomínalo to pero. Obrátil tam čidla, byl rád za chvilku rozptýlení. Byla to kompletní větev z nějakého stromu, zhruba pět metrů po jeho levici. Rozvětvené snítky úplně ztratily barvu, výhonky končily trojúhelníkovými listy. Z ulomeného konce trčely třísky.

Jozue vydal povel manévrovacímu batohu a rozlétl se za větví. Když ji dohnal, sevřel ji v prostředku do dlaně. Bylo to jako chytit sochu z vyschlého písku. Dřevo se mu rozpadlo mezi prsty, rozlétlo se v maličkých vločkách. Větví proběhl záchvěv a roztřásl papírové lístky jako jarní vánek. Jozue natahoval uši, zda neuslyší ševelení stromu, ale místo toho ho obklopil mrak popela. S lítostí ho chvíli sledoval, pak od pasu odepnul tenkou tabatěrku na vzorky a chytil do ní pár vloček.

Trysky zabraly, zvířily oblak a Jozue se přesunul do čistší oblasti. Troska letěla dvacet metrů od něj. Chvíli budila nepříjemný dojem, že jde o pevnou zem a on na ni padá. Na půl vteřiny vypnul zrakový vstup a v duchu se přeorientoval.

Když se obraz vrátil, byla skořepina strmým útesem a on k ní vodorovně letěl. Daleko lepší.

Hlína teď byla ve stínu, i když žádná část trosky nebyla úplně černá. Na to Mirchusko odrážel příliš světla. Jozue teď jasně viděl základy, zdi z černého skla useknuté metr nad zamrzlým močálem matného bláta. Největší místnost měla na podlaze něco jako mozaiku a čtvrtina dlaždiček vydržela na původním místě. Zastavil se sedm metrů od povrchu a poodlétl stranou. Když zapnul světla skafandru, bílé paprsky našly složitý zeleno-červeno-fialový vzor. Z jeho místa vypadal jako veliký osmiprstý spár. Na mozaice zamrzly pramínky vody. Led se leskl.

Jozue přiřadil obrazu název a uložil ho do prázdné buňky v nervové nanonice. Mozaika mu vynese kolem třiceti tisíc fuseodolarů, pokud ovšem dokáže stovky dlaždiček vyjmout, aniž by obraz rozlámal. Nepravděpodobné. A tu vodu nebo co to je bude muset napřed odsekat nebo odpařit. Nebezpečné. I kdyby vymyslel nadějnou metodu, zabere mu to aspoň týden. Tenhle objev ho sem nepřitáhl.

Trysky si znovu upšoukly.

Jak poletoval nad ořezanými zdmi, postupně si udělal obrázek o celé stavbě; rozhodně to bývala nějaká veřejná budova. Místnost s mozaikovou podlahou byla zřejmě přijímací hala, neboť jednou stěnou vedly pryč patery dveře, naznačené teď jen mezerami v základech zdí. Na zbylé tři zdi přiléhaly malé místnůstky. Každá z předsíněk končila rozcestím dalších chodeb, jež vedly do dalších pokojů. Kanceláře? Jistý si být nemohl, v budově po katastrofě nic nezůstalo. Ale kdyby to byla lidská stavba, byly by v těch pokojíčcích kanceláře.

Jako většina mrchožroutů byl Jozue přesvědčen, že zná Laymily dost dobře, aby si o nich udělal ucházející obrázek. Podle něj se příliš nelišili od lidí. Byli divní, souměrní na tři strany, tři ruce, tři nohy, tři hadí hlavy poseté smyslovými orgány, trochu menší než lidé. Divná biochemie: tři pohlaví,

jeden ženský nositel vajíček a dva samčí oplodňovači. Ale v zásadě byli jako lidé: jedli, měli děti, vyráběli stroje, vystavěli technologickou civilizaci, nejspíš nadávali na šéfa a po šichtě chodili do knajpy. Všechno úplně normální, až jednoho dne narazili na něco, s čím se nedokázali vypořádat. Buď je to dokázalo všechny najednou zničit, nebo je to donutilo k sebezničení.

Jozue se otřásl i v dokonale regulovaném prostředí obleku SII. Když člověk tráví v Prstenci trosek moc času, stává se to. Moc přemýšlí. Tak řekněme, že ty malé pokojíčky jsou kanceláře, a představme si, co se děje v lidských kanclech. Přeplacení nesmlouvaví byrokrati odjakživa hromadí údaje.

Centrální databanka!

Jozue přestal bezcílně bloumat nad budovou a slétl k nejbližší kanceláři. Základy černých zdí rámovaly čtvercovou místnost pět na pět. Zastavil se dva metry nad podlahou. Plyn z manévrovacích trysek vířil prach na polypové podlaze.

Hledat začal v koutě, senzory přepnul na záběr půl čtverečního metru, pak se odsunul bokem. Nervová nanonika pro něj v periferním módu monitorovala inerční navigační modul a umožňovala mu věnovat veškerou pozornost stařičkému polypu a jeho zevrubné prohlídce centimetr po centimetru.

Musel si připomínat měřítko, jinak by měl pocit, že létá vztlakovým strojem nad rozlehlou pouští olověného písku. Hluboká suchá údolí byla ve skutečnosti škrábanci po výbuchu, oázy tu zastupovaly krátery po kusech bláta.

Kruhová dírka jeden centimetr v průměru. Roztáhl si ji přes půl zorného pole. Uvnitř se leskl kov, spirálová rampa dolů pod podlahu. Úchytná matka. Našel ještě jednu, v ní zbyl i urvaný šroub. Další dvě, obě s utrženými závity. Pak na to narazil. Čtyřcentimetrový otvor. Zevnitř mu jako mořské chaluhy kynuly urvané dráty. Hned poznal optická vlákna, jiné průměry, než se vyráběly v Kulu, ale jinak dokonale

připomínaly lidskou práci. Pohřbená komunikační síť, logicky napojená na ústřední databanku. Ale kde?

Jozue se usmál kolem dýchacího náhubku. Vstupní halou se procházelo do všech místností v budově, tudíž i do údržbářských chodeb. Ani nad tím nemusel přemýšlet. Evidentní. Osud, nebo něco podobného. Vzrušení mu rozechvělo nervy. To je ono, Velká rána. Lístek do opravdového vesmíru. Na Tranquillity se bude o jeho trefě vyprávět po barech ještě desítky let. Dokázal to!

Nadatovaný příkaz batohu ho poslal dál od podlahy kanceláře. Čidla skafandru zvětšila rozsah a v několika skocích mu rozšířila zorné pole na normál. Trysky ho otočily o devadesát stupňů a Jozue vyrazil k mozaice, za sebou nechal bílé stopy spálených plynů.

Tehdy to uviděl. V Prstenci trosek narůstal infračervený flek. Nesmysl, ale přesto ho viděl. Další sup. A rozhodně to nemohla být náhoda.

Prvopočáteční překvapení vystřídal nebezpečný vztek. Když o tom tak přemýšlel, nebylo to nijak těžké. Stačilo obíhat dvacet kilometrů nad rovinou prstence a hledat infračervenou stopu supů, kteří slétají ke kořisti. Přes prstencový prach se ovšem dostanou jen vojenské senzory. Což znamenalo, že někdo celou akci chladnokrevně naplánoval. Někdo odhodlaný ke všemu. Někdo, kdo nezaváhá zlikvidovat mrchožrouta, aby mu ukradl loď.

Vztek začal ustupovat něčemu mrazivějšímu.

Kolik mrchožroutů se za posledních pár let nevrátilo?

Zaměřil optická čidla na blížící se loď a přidal zvětšení. Růžová tečka obklopená světlejší růžovou šmouhou zplodin reakčních motorů. Už rozlišil hrubý obrys. Standardní dvacetimetrový šestiúhelník meziorbitálního nákladáku se speciálním modulem pro posádku na jedné straně. Nákladové prostory kolem pohonu plné nádrží a energetických článků.

Ani dvě mrchožroutská plavidla nebyla stejná. Supi nakupovali, co bylo zrovna k mání, jaké díly vyšly nejlevněji. Jejich lodě pak nebylo těžké poznat jednu od druhé.

Všichni znali čluny svých známých a tenhle Jozue identifikoval hned. Byl to Madeeir Sama Neevese a Octala Sipiky. Oba byli daleko starší než on, hledali už desítky let, vzácně stabilní tým.

Sam Neeves, růžolící žoviální tatík, od dlouhých pobytů v beztíži krapet při těle. Nebyl geneticky upravený jako Jozue, a tak jeho svalům bránily v ochabnutí jen nanonické implantáty. Jozue si vzpomněl na příjemné večery v jeho společnosti, když začínal létat, na Samovy rady a vychloubání. A také na jeho pozdější obdiv, když slibný chráněnec konečně něco dokázal. Nepříliš zdvořilé otázky, jak se mu může tak skvěle dařit. Tolik nálezů za takovou chvíli. Kolik za ně dostal? Kdyby se ho na to vyptával někdo jiný, odpálkoval by ho. Ale Sama ne. Starý Sam mu pomohl v začátcích.

Zkurvenej dobrák Sam.

Madeeir srovnal rychlost s troskou. Už vypnul hlavní pohon, výpary se rozplývaly do vzduchoprázdna. Obraz zjasněl, naskočily podrobnosti. Madeeir byl už tři sta metrů za člunem.

Jozue popolétl dál nad mozaiku, ale nevystoupil ze stínu skořápky.

Nervová nanonika ohlásila spuštění místní komunikační frekvence. Sotva stihl vypnout vlastní vysílač, když se na vlně ohlásil volací kód. Ještě ho nenašli, ale jejich čidla brzy vyčmuchají infračervené záření jeho skafandru. Otočil se, aby chladiče tryskového batohu mířily k trosce a ne do vesmíru, a pak zhodnotil své šance. Vyrazit do člunu? To by znamenalo letět přímo k nim, čelem k jejich senzorům. Schovat se za troskou? Tím by jen oddálil neodvratné, žábry skafandru mu dokáží recyklovat dech ještě deset dní, ale Sam s Octalem ho časem stejně dostanou, protože vědí, že se nemůže vzdálit od člunu. Díky Bohu, že zavřel přechodovou komoru a zamkl ji

kódem; bude jim chvíli trvat, než se dostanou dovnitř, ať už mají jakékoli zbraně.

„Jozue, synku, jsi tam někde?“ Samova data prskala statickým šumem. „Tvůj vysílač neodpovídá. Máš potíže? Jozue? Tady Sam. Jsi v pořádku?“

Chtějí ho zaměřit, takže ho ještě neviděli. Ale nebude jim to dlouho trvat. Musí se schovat, dostat se z dosahu jejich čidel a pak vymyslet, co dál. Rozvětvené krystalky ledu odrážely jiskřičky ohně z manévrovacích trysek Madeeiru. Zalila ho vlna koherentních mikrovln; radar nebyl v Prstenci trosek mnoho platný, částice fungovaly jako staromódní hliníkové vločky. Použití nepraktické techniky ale jasně ukázalo, jak vážně to s ním myslí. Jozue dostal poprvé v životě opravdový strach. Pomohl mu úžasně se soustředit.

„Jozue? No tak, Jozue, tady Sam. Kde jsi?“

Stužky zmrzlé vody na dlaždicích připomínaly povodí rozvětvené řeky. Jozue si v mozku rychle vyvolal mapu z prvního průzkumu a začal v pramíncích hledat logiku. Led byl nejtlustší a nejčlenitější v jednom koutě. Opatrně popolétl k vybranému rohu, výkon trysek přiškrtil, jak jen to šlo, chladiče udržoval obrácené od Madeeiru.

„Jozue, děláš nám starosti. Jsi v pořádku? Můžeme ti pomoct?“

Madeeir byl už jen sto metrů od člunu. Ze stabilizačních trysek šlehaly plameny. Jozue dorazil k ledovým stalagmitům, jež se tyčily několik metrů nad podlahu. Byl přesvědčen, že se nemýlí; voda tady tryskala ven z trubek schovaných pod zemí. Chytil jeden rampouch a obrněná rukavice mu chvíli klouzala po hladkém povrchu, než ztratil točivý moment.

Hledat mezi stalagmity nějakou trhlinu byla těžká a zdlouhavá práce. Kdykoli pohnul rukou nebo nohou, musel se brzdit o hladký led. I při nejvyšší citlivosti senzorů ve viditelném spektru mu cíl stále unikal. Musel se poslepu plazit metr za metrem a podle inerčního navigačního systému hledat

střed, kde by se měl otvor logicky vyskytovat. Pokud tam nějaký je. Pokud někam vede. Pokud, pokud, pokud…

Trvalo mu tři hrůzyplné minuty, během nichž se mu mohl v uších kdykoli rozeznít Samův smích a v zádech otevřít díra po bojovém laseru, než našel trhlinu hlubší, než kam dosáhl. Ohmatal okraje a nechal nervovou nanoniku sestavit z hmatových vjemů mapu. Vizualizace mu v hlavě ukázala průrvu sotva tři metry dlouhou, čtyřicet centimetrů širokou, ale rozhodně dost hlubokou. Vchod do podzemí, pro něj ale příliš úzký.

Představivost mu vykreslovala Sama s Octalem na honu. Narůstalo v něm přesvědčení, že tohle je jeho jediná šance, že už nemá čas hledat širší průrvu. Teď nebo nikdy.

Vrátil se k nejširšímu místu, zaklínil se mezi krápníky a vytáhl tepelný induktor. Byl to tmavooranžový váleček dvacet centimetrů dlouhý, ergonomicky tvarovaný, aby padl i do ruky v silné rukavici. Podobný používali všichni supi; byl nepostradatelný při vyprošťování předmětů ukrytých pod ledem nebo přimrzlých ke stěně trosky.

Když Jozue myšlenkou poslal do přístroje tvar pole, jaký chce, srdce se mu rozbušilo a musel nařídit nanonice, aby uklidnila stimulátor a ignorovala hladinu adrenalinu v krvi. Namířil induktor na střed trhliny, zhluboka se nadechl, zaťal svaly a spustil program uložený v nervové nanonice.

Světla skafandru zalila zamrzlé údolíčko rezavým bílým světlem. Jozue uviděl v ledových krápnících temné beztvaré fantomy. Tlakové zlomy rozkládaly světlo do duhových odstínů. Na dno praskliny se ale světlo nedostalo.

Tepelný induktor naskočil současně se světlem a proměnil metr široký kus ledu v červenou lampu. Krápník přešel přes kapalné do plynného skupenství za necelé dvě sekundy. Do vesmíru vybuchl oblak páry a vzal s sebou do prstence kusy pevné hmoty. Jozue se musel pevně držet ledu.

„Vidíme tě, Jozue,“ ozval se na datovém kanálu Samův hlas a pak zlověstný smích.

Tepelný induktor zhasl. O vteřinu později se pára rozptýlila natolik, aby odhalila vyříznutý tunel, lesklý jako zvlněný chrom. Končil o deset metrů níž v polypové jeskyni. Jozue se otočil kolem těžiště, zahrabal rukama na ledu a snažil se co nejrychleji nabrat rychlost směrem do podzemí.

Sotva mu nohy vklouzly do díry, laser z Madeeiru zasáhl led. Stalagmity se pod náporem energie okamžitě rozprskly, led se vypařil tři metry kolem. Do vakua vylétl hřib páry, tlaková vlna nesla poloroztavené zbytky podlahy. Uprostřed záběru zářil laser jako rudý sluneční paprsek.

„Dostal jsem ho, hajzlíka!“ zařval Sam Neeves.

Laser zhasl. O ochrannou pěnu člunu zabubnovala škvára. O vteřinu později narazila i do alithiových vzpěr Madeeiru. Manévrovací trysky vyrovnaly předaný moment.

Sotva parní bouře odezněla, zaostřil Madeeir senzorický aparát znovu na roztřesenou trosku. V základech úřední budovy nezbyl ani kousek ledu, zásah rozmetal i mozaiku, a dokonce několik zdí. Kruhová výseč obnaženého polypu rumělkové žhnula. Jozue přežil jen díky přehnané síle laseru. Podrážky zbroje mu roztavil první nával energie, propálil se botami z jednovazného uhlíku i skafandrem SII pod nimi. Takový zásah nedokázala přežít ani zázračná měsíční technika. Jozue měl spečenou kůži, sežehnuté maso, opálené kosti.

Hned vzápětí však výbuch páry paprsek rozptýlil a při přeměně skupenství pohltil většinu energie. Pára se hnala nejen ven, ale rovněž dolů tunelem.

Rozpínající se plyny ho prohnaly tunelem jako dělovou hlavní a vystřelily ho proti podlaze suterénu. Jozue málem ztratil vědomí kvůli bolesti v nohou, analgetický nanoblok v mozkové kůře nedokázal potlačit zoufalé nervové impulzy. Z tepen v chodidlech, jež nezatavil žár, mu tryskala krev. Oblek SII přestavěl silikonové molekuly, zatáhl se kolem upečených nohou, uzavřel zničené cévy. Jozue se odrazil od podlahy ke stropu a znovu spadl. Nervová nanonika mu posílala do mozku vizuální schéma těla, na nákresu poplašně blikala chodidla. Do

vědomí mu proudily přehledné tabulky s údaji, nevyjádřitelné vizuálně ani zvukově, a informovaly ho o rozsahu poranění. Nestál o to, podrobné informace na něj působily jako dávidlo.

Do podzemí se stále hnala pára, tlak vzrůstal. Jozue dokonce slyšel, jak kvílí. Dírou ve stropě šátraly zvědavé prsty červeného světla. Znovu se praštil o polyp a narazil si ruku. Když mu ústa zaplnily kyselé šťávy, dal se zoufalstvím do křiku, skoro zbavený rozumu. Nervová nanonika našla problém a odřízla ho od všech vnějších vstupů, nařídila procesoru skafandru, ať mu dodá dávku chladného čistého kyslíku, a pak ho stabilizovala pomocí trysek v batohu.

Odpojený byl nejvýš deset sekund. Když senzory znovu naskočily, jeskyni už neosvětlovaly rudé paprsky, pára se hnala ven do vzduchoprázdna a jemně ho postrkovala k průrvě. Automaticky se chytil nejbližšího kabelu.

Rychle drát sevřel oběma rukama a rozhlédl se po jeskyni. Nedohlédl konce. Nebyl to sál, ale mírně prohnutá chodba. Kabel byl jeden z dvaceti natažených u stropu. Puklina všechny přervala, z izolace trčely povědomé svazky optických kabelů.

Nervová nanonika se žalostně dožadovala jeho pozornosti, lékařská data se mu cpala do synapsí. Rychle je proběhl, znovu musel potlačit nevolnost. Chodidla mu prohořela na kost. Lékařský program nervové nanoniky mu nabídl několik řešení. Zvolil nejjednodušší: odpojit nervy v kolenou, píchnout si antibiotika a zapnout mírně analgetický program.

Než léky zabraly, lépe si chodbu prohlédl. Polyp v několika místech popraskal, na stěnách vzápětí zamrzla voda a sliz, takže průlez připomínal ledovou jeskyni. Pára krustu na okamžik roztavila, tající tekutiny pěnily jako špatné pivo. Když si do děr posvítil, našel v nich potrubí souběžné s chodbou: vodní instalace, vyživovací artérie. Edenitské habitaty byly plné podobných kanálů.

Pustil si před oči inerční navigační displej a nechal plánek chodby překrýt nákresem budovy. Pokud se chodba stáčí stále

stejně, jeden konec opustí půdorys po třiceti metrech. Vydal se podél kabelů na druhou stranu. Neměl jinou možnost.

Chodba se rozdvojila a pak ještě jednou. Na jedné křižovatce se dělila dokonce do pěti směrů. Většinu stěn pokrýval led. Čas od času mu dokonce přehradil cestu. Jozue musel jednou použít tepelný induktor. Kabely se skrývaly pod zamrzlými vlnami. Zkáza tady dosáhla stejného stupně jako nahoře. To ho mělo varovat.

V polokulové síni se možná kdysi skladovala data pro potřeby kancelářské budovy. Teď mohl jen hádat. Kabely, jež ho věrně dovedly až sem, se mu tři metry nad hlavou rozprchly po stěnách. Kdysi tu byla spousta elektronického zařízení; dodnes ho připomínaly břidlicově černé sloupy s chladiči kousek nad podlahou, zřejmě někdejší procesorové moduly. Některé byly ještě vidět, ale vakuum se na nich tvrdě podepsalo, rozložilo jim vnitřnosti. Skoro půlka stropu se zhroutila a polypové střepy vytvořily vypouklou stěnu, jako by se lavina trosek zastavila v půli pádu. Kdyby tu snad někdy někdo znovu zavedl gravitaci, celý dóm by se propadl. Ať už se tu v okamžiku katastrofy prohnala jakákoli síla, nechala za sebou dokonalou zkázu.

Možná to udělali schválně, napadlo ho, tak důkladně je všechno zničené. Třeba chtěli všechny záznamy zničit.

Tryskový batoh ho otočil a dovolil mu tak provést kompletní prohlídku. Nad portálem sem vtekl všudypřítomný nahnědlý sliz a zamrzl teprve v síni. Pod krupičnatým povrchem Jozue sotva rozlišil pravidelný obrys.

Přelétl k němu a snažil se zapomenout na zničené nohy. Přes dávku analgetik ho strašně rozbolela hlava a cestou se několikrát roztřásl. Nervová nanonika ohlásila pokles tělesné teploty o jeden stupeň. Jozue si domyslel, že se o něj pokouší šok. Až se vrátí do člunu, musí hned vyhrabat nanolékárničku. Musel se usmát. Až se vrátí! Sama s Octalem skoro pustil z hlavy.

Ohledně oné zmrzlé kapaliny se ale nemýlil. Zblízka v ní rozeznal obrysy neporušeného elektronického sloupu. Čeká tu na něj, trpělivě čeká dva a půl tisíce let, už od chvíle, kdy na primitivní nevzdělané Zemi přitloukli Krista na kříž, čeká tu zakonzervovaný v drsném ledu, vzdor všudypřítomnému rozkladu. Každý čip, každý paměťový krystal, každý spoj jen čeká na elektrický proud. Velká rána!

Teď už zbývá jen dostat počítač na Tranquillity.

Když se vrátil na kraj chodby, bylo komunikační pásmo prosté lidského vysílání a přijímač skafandru zachytil jen obvyklý šum a pískot z Mirchuska. Sotva zase uviděl Prstenec trosek, měl nevysvětlitelnou radost. Natolik ho opustila naděje. Teď v něm však navzdory otupujícím drogám sílilo odhodlání.

Ze svého stanoviště neviděl člun ani Madeeir, konec chodby byl čtrnáct metrů pod zkroucenou trhlinou. Podlahou spatřil o pětatřicet metrů níž okrovou silikonovou skořápku trosky. A nerad přemýšlel, co dokázalo padesátimetrový krunýř tak snadno rozlousknout.

Tato část skořepiny byla vystavena slunečnímu světlu, bledě žlutému přísvitu, každou chvíli zastíněnému nějakou částicí z prstence. Inerční navigační systém mu do mozku posílal vektor směru, oranžovou čáru končící kdesi v prstenci. Zadal trajektorii tryskovému batohu a motory ho jemně postrčily po vytyčené trase.

Čekal, dokud nebyl kilometr a půl od úkrytu, než změnil směr v ostrém úhlu přímo k slunci. Trysky pracovaly a neustále ho urychlovaly. Vlastně zvětšoval svoji oběžnou dráhu kolem Mirchuska. Větší výška znamená delší oběžnou dobu. Když zastavil, měl stejnou inklinaci jako Madeeir a troska, ale o pět kilometrů výš. Při vyšší orbitální rychlosti ho loď brzy dožene.

Už je ani neviděl. Pět kilometrů prstence ho dokonale odstínilo před sebelepším vojenským senzorem. Nervová nanonika mu do hlavy neustále posílala grafické schéma, malý

červený kroužek kolem trosky, jediné cesty k záchraně. Nikdy ještě nebyl tak daleko od člunu, nikdy nebyl tak strašlivě sám.

Komunikační blok brnění začal zachycovat první útržky hovoru mezi Samem a Octalem, nesrozumitelný šum digitálního kódu s podivnou ozvěnou. Byl za to rozptýlení rád a hned se s pomocí nanoniky pustil do dešifrování signálu. Jeho vesmír se zaplnil čísly, galaktickými souhvězdími bezbarvých cifer a Jozue zkoušel další a další stopařské programy.

„…ani náhodou. Je postavenej na přistávací plochu, nevíme co… na planetě. Tepelnej induktor maximálně svaří…“ To bylo Octalovo vysílání ze skafandru. Dávalo to smysl, Octal byl mladší, dvaapadesát; Sam jistě sedí v pohodlí Madeeiru a nařídil mladšímu kolegovi, ať ze člunu vezme, co půjde.

Jozue ucítil na žebrech zimu. Vesmírný mráz se mu zakousl pod kůži.

Samovo vysílání: „…na ocase má nádrže… velký věci musí…“

Octalova data: „…jsem tu. Vidím nějakou kolíbku… není to na…“

Signál se ztrácel a zase sílil, hlasy tlachaly, nadávaly. Sam si byl jistý, že Jozue něco našel. Poslouchal je jako v polospánku, Madeeir ho míjel na nižší oběžné dráze, čas se protáhl jako struna.

Kolem prolétl kus čirého ledu velký jako pěst. Uvnitř byla tyrkysovo-oranžová ryba, tři oči kolem trojúhelníkovitých úst, civěla ven, jako by nějak vnímala okolí, plula navěky kruhovou migrační cestou. Sledoval ji pohledem, na sbírání vzorků byl moc otupělý, a ryba pomalu zmizela v dáli.

Už skoro spal, když ho navigační program upozornil, že konečně zaostává za Madeeirem. Tryskový batoh se pustil do díla, znovu snížil jeho rychlost a výšku, poslal ho po křivce k nepříteli.

Samova data: „…odpověď letovýho počítače… fotonovej interface…“

Octal: „…atomová kudla nezabere, ta zkurvená komora je z jednovaznýho uhlíku, už jsem povídal… Proč neposloucháš, pitomče…“

Sam: „…hajzlík… najdi mrtvolu… rozdupej mu kosti…“

Jozue už doletěl za Madeeir, růžovou tečku viděl kilometr před sebou, pokud mu ji nezaclonily trosky. Ještě jednou snížil oběžnou dráhu, tentokrát jen o pár set metrů, a orbitální mechanika ho nepříjemně pomalu postrčila k cíli.

Blížil se přímo od slepého bodu, kuželem vytčeným pohonem lodi. Stačilo udržet trysky mezi sebou a lodními čidly a nikdo ho neuvidí, zvláště v zaneřáděném Prstenci trosek. Také mu pomáhá, že ho považují za mrtvého. Nehledají ho, rozhodně ne něco tak malého jako skafandr.

Posledních sto metrů bylo nejhorších. Přidat rychlost, vřítit se mezi dvojici reaktivních trysek. Kdyby teď nastartovali…

Jozue vklouzl mezi dva zvony a zachytil se za změť regulačních vzpěr. Rakety byly v principu stejné jako motory jeho člunu, i když jiné výroby. Pohonná hmota (většinou uhlovodík) byla napumpována do střední komory, kde ji elektrický výboj ohřál na sedmdesát pět tisíc stupňů Kelvina. Byl to jednoduchý systém, odolný, máloco se mohlo pokazit. Mrchožrouti nic lepšího nepotřebovali, zrychlení potřebné k cestě z Tranquillity do prstence nebylo velké. Jozue si nevybavil nikoho, kdo by používal fúzní pohon.

Začal ručkovat kolem kardanu, opatrně, aby do ničeho nekopl. Vysokonapěťové kabely nebylo těžké najít, supravodiče tlusté jako jeho předloktí. Od pasu vylovil atomový nůž. Deseticentimetrová štěpná čepel vzplála přízračně žlutou září, mezi motory nepatřičně jasnou. S kabely si rychle poradila.

Rychle přelezl na nemotornou nádrž. Byla potažená termoizolační fólií. Usadil se u dna a kus izolace odloupl. Sama nádrž byla matně stříbrná, beze švu přecházela v turbopumpu nad tryskou. Jozue vrazil tepelný induktor do úchytu vzpěry, zajistil ho trochou epoxidu a zadal procesoru sérii povelů.

Za deset minut spustil procesor termické pole. Jozue ho naprogramoval na tenký paprsek široký deset centimetrů a dlouhý tři metry. Tři čtvrtiny ohřívaly obsah nádrže, kde se okamžitě začalo vařit uhlovodíkové palivo. Teplo tekutinu rozproudilo a proudy dodávaly do rozpálené oblasti další a další materiál. Tlak rychle stoupal k nebezpečným hodnotám.

Kovová nádrž nebyla tak háklivá. Její molekulární struktura držela pohromadě dvacet sekund, než množství tepla soustředěné na tak malou plochu rozrušilo valenční vazby. Kov změkl a začal se boulit ven, hnán nesmírným tlakem uvnitř nádrže.

V přeplněné kajutě Madeeiru vytřeštil Sam Neeves hrůzou oči. Poplašná data mu z počítače proudila rovnou do mozku. Ve vědomí se mu promítla schémata, palivová sekce výstražně blikala. Nouzové programy vyslaly do motoru smršť binárních pulzů. Žádný z nich s tlakem nic neudělal.

Tohle není nehoda, uvědomil si. Tohle je něco jiného, do nádrže proudí nesmírné teplo zvenku. Sabotáž.

„Jozue!“ zařval bezmocně.

Po pětadvaceti vteřinách žhavení na plný výkon se v induktoru vybily baterie. Pole zhaslo. Stačilo však napáchat dost škody.

Boule na nádrži růžově zářila. Na vršku praskla. Do vzduchoprázdna vystříkl vařící plyn a zalil motory. Izolace se odloupla a odletěla. Kompozitové stavební prvky a jemná elektronika tály, z lodi odletovaly kapky strusky. Madeeir poskočil vpřed a trochu se stočil, protože díra v nádrži zafungovala jako tryska.

„Kurva pes,“ zařval Sam Neeves. „Octale! Prokrista Octale vrať se!“

„Co se děje?“

„Jozue nám pokurvil loď. Vrať se. Manévrovací trysky ji neudrží rovně.“

Sotva to řekl, data z letového počítače jeho přehánění potvrdila. Zkusil nahodit hlavní pohon, jediné motory dost silné na udržení lodi v klidu. Nenaskočily.

Lékařský program nervové nanoniky mu ovládl srdce a zmírnil pulz. V hlavě mu hučel adrenalin.

Senzory a ovládací kabely motorů selhávaly neuvěřitelně rychle. Velké oblasti schématu lodě se mu v hlavě hlásily jen zlověstnou tmou. Troska před lodí nepříjemně rostla.

Jozue všechno sledoval z relativního bezpečí balvanu o tři sta metrů dál. Madeeir se roztáčel jako největší palička na buben ve vesmíru. Z jednoho konce tryskal jiskřivý plyn a kreslil na hvězdné pozadí jasnou spirálu.

„Nabouráme!“ datoval Sam.

Madeeir už šťastně minul Jozueho člun a teď letěl k trosce. Jozue zatajil dech.

Měl do ní vrazit, pomyslel si, fakt měl. Ale nabraná rotace loď zachránila. Madeeir se přehoupl přes hranu trosky, jako by se točil na čepu, a kajuta posádky minula polyp sotva o pět metrů. Při téhle rychlosti by se rozbila jako vánoční ozdoba.

Jozue vzdychl a v napjatých svalech ucítil úlevu. Zasloužili si smrt, ale té se stejně nevyhnou. On má jiné priority. Například postarat se o vlastní přežití. Z uhořelých chodidel cítit fantomovou bolest. Nervová nanonika mu hlásila, že má krev plnou jedů, zřejmě ze spáleného masa.

Madeeir pospíchal dál do Prstence trosek. Byl už dvě stě metrů za úřednickým střepem. Plynový kokon slábl.

Nad okrajem trosky se za lodí rozletělo perlově bílé smítko. Octal nechtěl zůstat ve vesmíru sám s člunem, který nedokáže otevřít. Kdyby nebyl tak hrr, mohl člun napřed poškodit.

Díky Bohu za drobné milosti, řekl si Jozue.

Tryskový batoh ho zvedl ze skrýše za balvanem. Zbývalo mu pět procent plynu. Právě akorát, aby doletěl ke člunu. I když Jozue by si poradil i s prázdnou nádrží. Nějak. Dnes je dítkem štěstěny.

5

Quinn Dexter čekal jako hlupák na drcnutí, na mrknutí mrazivé nicoty, jež mu řekne, že opravdu odcestoval. Samozřejmě to není pravda. Lodník ho narval do stázové rakve, jedné z tisíců umístěných do osobního prostoru kolonizačního hvězdoletu. Quinn nebyl zvyklý na beztíži, a tak se nechal postrkovat jako kus nákladu. Krotící obojek mu vyhnal z hlavy myšlenky na útěk.

Až do chvíle, kdy nad ním zapadlo víko, odmítal uvěřit, že se to opravdu děje. Stále doufal, že Bannethová zatahá za nitky a dostane ho z toho. Bannethová byla zavrtaná do kanadské oblastní pobočky Centrvlády tak hluboko jako velmistr do panny. Jediné slůvko a byl by zase na svobodě. Ale ne. Neudělala to. Quinn pro ni asi nebyl dost důležitý. V edmontonské archologii ho snadno nahradí stovky povalečských dětí lačných její pozornosti, její postele a jejího úsměvu, lepšího postu v hierarchii Světlonošovy sekty. Mládež plná energie, stylovější než Quinn. Mládenci, kteří budou do Edmontonu pašovat nanonické sady na zabírání osobnosti s hrdým úsměvem ve tváři a ne posraní až za ušima. Mladíci, kteří nebudou tak blbí, aby se dali na útěk, když je na zastávce vakovlaku zastaví policie.

I policajti si mysleli, že to byla od Quinna hloupost, a cestou do Edmontonské síně spravedlnosti se od srdce smáli. Pašovaný balíček se samozřejmě automaticky zničil, výboj energie rozložil drahou nanotechnologii na neidentifikovatelné molekuly. Policie mu nedokázala pašování zakázaného zboží. Ale na deportaci stačil útěk před policií.

Quinn dokonce zkusil ukázat lodníkovi znamení sekty, obrácený kříž, a prsty měl při tom tak napjaté, až mu zbělely klouby. *Pomoc!* Chlapík si toho ale nevšiml nebo neznal znamení. Mají vůbec mezi hvězdami sektu Světlonoše?

Rakev se zavřela.

Quinn si s hořkostí uvědomil, že Bannethové na něm nezáleží. Bratře Boží, a on jí byl tak věrný! Takový krutý sex po něm chtěla! „Mé milé sluneční dítko!“ slintala, když do ní vstupoval a ona do něj. Jakou bolest musel hrdě snést, když z něj udělala seržanta akolytu. Kolik únavných hodin mu sebraly záležitosti sekty. Verboval vlastní přátele, zrazoval je Bannethové. A po zatčení mlčel, i když mu policajti dali nakládačku. Nic z toho pro Banethovou nic neznamenalo. On sám pro ni nic neznamenal. To není správné.

Po letech flákání mu teprve sekta ukázala, co opravdu je, obyčejné zvíře. Co mu provedli a co ho donutili provádět jiným, to ho osvobodilo, uvolnilo v něm hada, který číhá v duši všech lidí. Poznat své pravé já bylo úžasné. Poznat, že ostatním může provést, co se mu zamane, protože prostě chce. Nádherný život.

Nižší šarže ho poslouchaly na slovo, ze strachu, z úcty, z nábožné lásky. Byl víc než vůdce skupiny, byl jejich spasitel. Jako byla Bannethová jeho spásou.

Teď ho ale Bannethová opustila, protože ho považuje za slabocha. Nebo protože zná jeho skutečnou sílu, víru v sebe sama. Málokdo v sektě vyznával Noc tak náruživě jako Quinn. Uviděla v něm Bannethová hrozbu?

Ano. To je pravděpodobnější. V tom to je. Všichni mají strach z jeho čistoty. A při Bratru Božím, mají proč.

Rakev se otevřela.

„Dostanu tě,“ procedil Quinn Dexter přes zaťaté zuby. „Ať to stojí, co to stojí, najdu si tě.“ Živě si to představil: Bannethová napadená vlastní nanonickou sadou na zabrání osobnosti, lesklá černá vlákna jí vstupují do šedé kůry, s obscénním nadšením ovíjejí obnažené synapse. A Quinn bude

mít řídicí kódy, udělá si z všemocné Bannethové živou loutku. Ta loutka si ale bude stále uvědomovat, kým je a co musí dělat. Ano!

„Fakticky?“ dobíral si ho chraplavý hlas. „Napřed sežer tohle.“

Quinnovi se do páteře zabodla rozpálená jehla. Spíš leknutím než bolestí zalapal po dechu, záda mu stáhla křeč a vyhodila ho z rakve.

Rozesmátý lodník ho chytil dřív, než narazil do pletiva tři metry od rakve. Nebyl to stejný chlap, který ho před pár vteřinami ukládal do stáze. Před pár dny. Týdny…

U Bratra Božího, pomyslel si Quinn, jak dlouho to bylo? Zpocenými prsty se chytil plotu a přitiskl čelo k chladivému drátu. Pořád jsou v beztíži. Žaludek se mu třásl jako sulc.

„Chceš se prát, deporte?“ zeptal se lodník.

Quinn unaveně zakroutil hlavou. „Ne.“ Při vzpomínce na bolest v páteři se mu roztřásly ruce. Bratře Boží, to pálilo. Dostal strach, že mu nervový šok poškodil implantáty. Byla by to ironie osudu dostat se tak daleko a prohrát. Dvojice nanonických sad od sekty byla špička, nejdražší zboží. Obě prošly nepovšimnuty standardní policejní prohlídkou na Zemi. Kdyby v něm úřady našly sadu na kopírování bioelektrických vzorců, poslaly by ho rovnou na vězeňskou planetu.

Nanonické sady mu byly dalším důkazem důvěry, již v něj sekta vkládala. Zkopírovat něčí bioelektrický vzorec, aby ho mohl obrat o kreditní disk, nezbytně znamenalo se okradeného vzápětí zbavit. Slabší členové sekty by možná v té chvíli ucouvli. Quinn ne. Za posledních pět měsíců zabil pro peníze sedmnáct lidí.

Rychlá kontrola potvrdila, že obě nanonické sady stále fungují. Bratr Boží ho ještě neopustil.

„Hodnej kluk. Tak jdeme.“ Lodník ho chytil za rameno a táhl ho beztíží. K pohybu mu s přehledem stačila jedna ruka.

Většina stázových rakví kolem byla prázdná. Za plotem Quinn v polotmě rozlišil další řady krabic. Slabé světlo vrhalo

dlouhé šedé stíny. Připadal si jako moucha v klimatizačním potrubí.

Po oddělení pro pasažéry následovaly dlouhé kruhové chodby. Míjeli je tu lodníci a osadníci. Jedna rodina se vznášela kolem uřvané čtyřleté holčičky, která se odmítala pustit madla. Rodiče ji nedokázali uklidnit.

Přechodovou komorou se dostali do dlouhé válcové místnosti s několika stovkami sedadel, většinou obsazených. Raketoplán, došlo Quinnovi. Zemi opustil přes brazilskou orbitální věž, deset hodin se mačkal ve výtahu s dalšími pětadvaceti deportovanými. Najednou ho napadlo, že ani neví, kam ho odvezli, že v průběhu padesáti sekund u soudu o jeho cíli nepadlo ani slovo.

„Kde to jsme?“ zeptal se lodníka. „Na jaké planetě?“

Lodník se na něj vyjeveně podíval. „Lalonde. Copak ti to neřekli?“

„Ne.“

„Hm. No, mohl jsi dopadnout hůř, to mi věř. Lalonde je eurokřesťanská kolonie otevřená asi třicet let. Mám dojem, že je tam nějaká osada Tyrathků, ale jinak samí lidi. Bude to dobrý. Ale věř mi, nenasírej dozorce.“

„Dobře.“ Bál se zeptat, kdo jsou ti Tyrathkové. Asi nějací xenoci. Na zemi se v životě nedostal mimo archologie. Teď má žít pod širým nebem s mluvícími zvířaty. Bratře Boží!

Lodník protáhl Quinna do raketoplánu, sundal mu obojek a řekl, ať si najde místo. V posledním oddílu seděla skupina asi dvaceti lidí, většinou mládenci pod dvacet, všichni navlečení do stejné šedivé kombinézy jako on. Na rukávech měli šarlatovou barvou vyšitá písmena DK. Povalečské děti. Quinn jim to viděl ve tváři, jako by se díval sám na sebe v zrcadle minulosti. Ještě před rokem vypadal stejně, než se dal k sektě Bratra Božího, než jeho život dostal smysl.

Quinn k nim zamířil, prsty nenápadně zkřížené do tvaru obráceného krucifixu. Nikdo nezareagoval. Ach jo. Připoutal se

vedle deponovaného kolonisty s bledým obličejem a krátkými zrzavými vlasy.

„Jackson Gael," představil se soused.

Quinn tupě přikývl a zabručel své jméno. Jackson vypadal na devatenáct nebo dvacet, šlachovité tělo a pohrdavé způsoby napovídaly, že byl pouliční voják, tvrdý a jednoduchý. Quinn z nedostatku lepší zábavy přemýšlel, za co sem asi Jacksona poslali.

Zaprskal palubní rozhlas a pilot ohlásil, že za tři minuty startují. Osadníci v předních řadách zajásali. Někdo spustil na kapesní piánko a Quinnovi se z té veselé melodie udělalo nanic.

„Sračky," poznamenal Jackson Gael. „Mrkni na ně, fakt chtějí dolů. Veřej těm reklamním kecům o novým světě. A my s těma vypatlancema máme strávit zbytek života."

„Já ne," opáčil bez přemýšlení Quinn.

„Fakt?" Jackson vycenil zuby. „Jestli jsi tak nabalenej, proč jsi už nepodplatil kapitána, ať tě vyhodí na Kulu nebo v Nový Kalifornii?"

„Nejsem bohatý. Ale nezůstanu tady."

„Jo, fajn. Až si odkroutíš nucený práce, bude z tebe mezihvězdnej obchodník. To ti žeru. Já se budu držet zpátky. Zkusím se dostat na farmu." Mrkl. „V týhle várce je pár pěknejch dcerek. V divočině jim bude smutno. Na lidi, jako jsme my dva, se časem začnou koukat v lepším světle. A jestli sis toho nevšimnul, nedeportovali s náma moc ženskejch."

Quinn na něj nechápavě hleděl. „Nucený práce?"

„Jo, náš trest, chlape. To sis myslel, že tě vyklopěj na planetu a sbohem?"

„Nic mi neřekli," přiznal Quinn. Sílilo v něm černé zoufalství. Teprve teď si začal uvědomovat, jak málo toho ví o vesmíru mimo archologii.

„Chlape, tys musel někoho pořádně nasrat," poznamenal Jackson. „Dojebal jsi nějakýho politika?"

„Ne.“ Politika ne, ale někoho mnohem horšího a nenápadnějšího. Díval se, jak z přechodové komory vylézá poslední osadnická rodina, ta s vyděšenou čtyřletou holčičkou. Dítě křečovitě svíralo otcův krk a odmítalo se uklidnit. „Tak jak dlouho tu máme dřít?“

„No, jakmile spadneme, odkroutíme si deset let těžký práce. Rozvojová společnost Lalonde nám zaplatila cestu ze Země a my si ji teď musíme odpracovat. Takže strávíme nejlepší léta ve sračkách těch pošuků. Říkají tomu veřejně prospěšný práce. Ale ve skutečnosti jsme trestanci, Quinne, a budeme stavět silnice, kácet lesy, kopat žumpy. Vyžereme každý svinstvo, do kterýho se kolonistům nebude chtít. Budeme makat, kdy nám řeknou, žrát, když nám dají, nosit, co jim zbyde, to všechno za patnáct lalondskejch franků na měsíc, to znamená asi pět fuseodolarů. Vítej v průkopnickým ráji, Quinne.“

Raketoplán McBoeing BDA-9008 byl zcela účelový stroj navržený pro použití na zemědělských planetách v prvním stadiu rozvoje, kde se nedostávalo náhradních dílů a letečtí mechanici se rekrutovali z řad zoufalců a nezkušených učňů. Letoun měl deltové křídlo s rozpětím šedesát metrů, dlouhý byl pětasedmdesát metrů a montoval se na jednom novokalifornském asteroidu. Cestující neviděli ven, jediné rovné okno dostal pilot. Trup z bóro-beryliové slitiny se ve světle hvězdy typu F vzdálené sto třicet dva milionů kilometrů bleděrůžově leskl.

Když se odpojil průlez, v komoře zavířil prach. Poutací páky se stáhly do trupu hvězdoletu a raketoplán zůstal sám.

Pilot zažehl manévrovací trysky a poodlétl kus od hladkého povrchu lodi. Z dálky raketoplán McBoeing vypadal jako můra u fotbalového míče. Ve vzdálenosti pěti set metrů motory znovu vzplály a nasměrovaly raketoplán do atmosféry.

Lalonde se kvalifikovala jako terrakompatibilní svět jen s odřenýma ušima. Díky malému sklonu osy a nepříjemné

blízkosti slunce na ní převládalo vlhké horké klima, nepřetržité tropické léto. Z šesti světadílů byl pro kolonizaci otevřen jen Amarisk na jižní polokouli. Na rovníku by lidé bez skafandrů nepřežili. Severní polární kontinent sužovaly nepřetržité bouře, výsledek boje teplých front na pobřeží. Maličké ledové čepice pokrývaly oproti jiným planetám zemského typu sotva pětinu povrchu.

Raketoplán čistě prořízl atmosféru, náběžné hrany žhnuly třešňovou červení. Dole ubíhal oceán, klidná azurová hladina přerušená tu a tam vulkanickým ostrůvkem nebo korálovým atolem. Skoro polovinu viditelného povrchu planety zakrývaly bělostné mraky vzniklé horkým termickým prouděním. Všude na Lalonde skoro denně pršelo. Díky tomu si rozvojová společnost zajistila fondy; stálé horko a vláha svědčily několika rostlinám a farmáři dosahovali vysokých hektarových výnosů.

Na rychlost zvuku raketoplán zpomalil až pod oblačným pásem nedaleko západního pobřeží Amarisku. Světadíl se rozkládal na osmi milionech čtverečních kilometrů, od západních záplavových nížin k rozsáhlému východnímu pohoří. V poledním slunci zářil jako smaragd, nepřerušená sytě zelená džungle vystřídaná jen na subtropickém jihu schůdnější savanou.

Moře pod raketoplánem bylo zkalené bahnem ze sedmdesát kilometrů vzdálené delty řeky Juliffe. Juliffe se táhla přes celý světadíl, dobré dva tisíce kilometrů, a její povodí se vyrovnalo pozemské Amazonii. Jen z tohoto důvodu si rozvojová společnost vybrala jižní břeh pro stavbu hlavního (a jediného) města planety, Durringhamu.

McBoeing přeletěl pobřežní bažiny, vystrčil podvozek a nasměroval tupý nos na třicet kilometrů vzdálenou přistávací dráhu. Jediný lalondský kosmoport ležel pět kilometrů od Durringhamu, obyčejná paseka pokrytá ocelovou rohoží, aby hned znovu nezarostla, vedle řídicí věž a deset prefabrikovaných hangárů.

Raketoplán dosedl, pneumatiky zakvílely, počítač přibrzdil a vzduchem zavoněl spálený olej. Čumák dosedl, raketoplán zastavil a naroloval k hangáru.

Cizí svět. Nový začátek. Gerald Skibbow vylezl ze zadýchaného raketoplánu a s úctou se rozhlédl. Stačilo zahlédnout kus džungle a hned si byl jistý, že udělal správné rozhodnutí. Objal svoji ženu Loren a vykročil dolů na letiště.

„Propána, podívejte se na to! Stromy, všude samý stromy. Miliony stromů. Miliardy. Planeta zarostlá těma pitomejma stromama.“ Zhluboka se nadechl. Čekal něco trochu jiného. Vzduch tu byl hustý, že by se dal krájet, a olivovou kombinézou mu už prosakoval pot. Bylo tu cítit něco divného, hniloba, síra. Ale byl to přírodní vzduch, neznečištěný tisícovkami let průmyslové výroby. A o to jde. Lalonde je vysněný ráj, čistý a panenský, svět otevřený budoucnosti.

Za Geraldem šla Marie, krčila pěkný nosík a trochu se mračila. Netrápilo ho to; je jí sedmnáct, v tomhle věku jí nevoní nic. Nevadí, za dva roky z toho vyroste.

Jeho nejstarší dcera, devatenáctiletá Paula, se uznale rozhlížela kolem. Její novomanžel Frank Kava ji držel ochranářsky kolem ramen a usmíval se. Snažil se vrýt si pohled do paměti. Frank je dokonalý zeť, nebojí se práce. Rodinná farma jim musí vzkvétat.

Rampa před hangárem byla ze slitého štěrku, všude se leskly louže. Šestice zničených úředníků z Rozvojové společnosti Lalonde vybírala na ploše od cestujících identifikační štítky a prohánělа je procesorovými čtečkami. Po ověření totožnosti dostal každý osadník lalondskou občanku a kreditní disk RSL s příslušným obnosem převedeným na lalondské franky, uzavřenou měnu platnou prakticky pouze na planetě. Gerald se na to připravil a do náprsní kapsičky zašil kreditní disk Jupiterské banky s třemi a půl tisíci fuseodolarů. Když dostal čerstvou občanku a místní měnu, poděkoval

přikývnutím a úředník ho nasměroval k chřtánu nejbližšího hangáru.

„Čekala bych, že to budou mít líp zorganizovaný," zabručela Loren, tváře nafouklé. Na občanské průkazy čekali patnáct minut.

„Už se chceš vrátit?" poškádlil ji Gerald. Na nový doklad hrdě vycenil zuby.

„Ne, ty bys tu zůstal." Očima se usmívala, ale nemluvila příliš nadšeně.

Gerald si toho nevšiml.

V hangáru už čekali cestující z předchozího letu, úředník jim říkal Sedmá skupina. Správcová z Pozemkového fondu ohlásila, že je za dva dny vezme loď proti proudu do určené oblasti. Do té doby budou bydlet v dočasném přístřeší v Durringhamu. Do města musejí po svých, i když pro malé děti jim slíbila autobus.

„Táto!" sykla vyčítavě Marie do hučení davu.

„Co je? Nemáš nohy? Půl dne jsi vždycky strávila v tělocvičně."

„To bylo ladění figury, ne nucený práce v sauně."

„Začni si zvykat."

Marie mu málem odsekla, ale včas si všimla, jak se tváří. Podívala se po matce a pak pokrčila rameny. „No jo."

„Co naše vybavení?" zeptal se někdo správcové.

„Z raketoplánu vám zavazadla vytahají deporti," odpověděla. „Do města pojede bagáž na nákladáku a z korby rovnou na loď."

Když kolonisté vyrazili do města, pár chlapů z pozemního personálu sešikovalo Quinna s ostatními deporty do pracovní čety. První dvě hodiny na Lalonde tedy strávil taháním kompozitových beden ze zavazadlového prostoru raketoplánu a skládáním bagáže na korbu nákladního vozu. Byla to těžká práce a deporti se svlékli do kraťasů; Quinn neměl dojem, že by jim to nějak pomohlo, kůži měl neustále pokrytou vrstvou

potu. Jeden letištní poskok jim řekl, že Lalonde má o něco nižší gravitaci než Země; ani tomu Quinn nevěřil.

Asi po čtvrthodině lopocení si všiml, že místní se uklidili do stínu hangáru. Deporti jim nestáli za buzeraci.

Přistály ještě dva McBoeingy BDA-9008 a dopravily na letiště další várku kolonistů. Jeden se pak vrátil na orbitu s lidmi z RSL – vraceli se domů, odkroutili si smluvený čas. Quinn vyprovodil deltový letoun pohledem. Strašně těm lidem záviděl. Nikdo si ho nevšímal. Může utéct, teď hned, zmizet v nekonečné džungli za letištní plochou. Jenže právě na kosmoport musí utéct a dokázal si představit, jak osadníci nakládají s uprchlými deporty. Byl možná dost hloupý, aby se nechal deportovat, ale tak naivní zase není. Tiše zaklel a odtáhl z raketoplánu na náklaďák další bednu tesařského nářadí.

Než deporti naložili kamion a vykročili do Durringhamu, spustil se vlahý otravný déšť. Quinna nijak nepřekvapilo, že jeho kombinéza není nepromokavá.

Kancelář přednosty Lalondského imigračního úřadu ležela v administrativní budově přilepené na řídicí věž kosmoportu. Na železném rámu byly prostě natlučené prefabrikované dílce. Dům postavili před pětadvaceti lety, když dorazili první osadníci, a spartánské zařízení už podléhalo zubu času. Lalonde si nedovolí ani administračky z programovatelného silikonu, pomyslel si bezútěšně Darcy; měsíční moduly poskytují aspoň nějaké pohodlí. Jeho kancelář měla alespoň klimatizaci na sluneční pohon. Vládla tu o poznání nižší teplota než venku, byť stejná vlhkost.

Seděl na gauči a probíral se osobními údaji čerstvých přistěhovalců. Hvězdolet přivezl ze Země pět a půl tisíce lidí; pět a půl tisíce zoufalců, snílků a zločinců puštěných ze řetězu, aby ve jménu vznešeného osudu zničili další planetu. Po šedesáti letech u edenitské tajné služby nedokázal Darcy o

Adamitech uvažovat jinak. A to prohlašují, že oni jsou normální a my ne.

Vložil do procesoru další kartu a letmo prohlédl hologram. Vcelku pěkný jednadvacetiletý obličej, v očích strach a nenávist. Quinn Dexter, deponovaný trestanec. Procesorový blok jméno neznal.

Hromada přečtených karet rostla. Darcy sáhl pro další.

„Vlastně jste mi nikdy neřekl," ozval se zpoza psacího stolu Nico Frihagen, „jaký lidi vůbec hledáte."

Darcy zvedl oči. Nico Frihagen byl na Lalonde imigračním registrátorem, což představovalo nudný úřednický flek na Úřadu guvernéra. Táhlo mu na šedesát, lehce slovanské rysy mu povolily a vlasy vyklidily většinu lebky. Darcy měl dojem, že jeho předkové se nenechali příliš vylepšit. Obtloustlý ouřada srkal brčkem dovezené pivo, bezpochyby zkonfiskované z nějakého zavazadla. Personál kosmoportu okrádal kolonisty bez skrupulí a ve velkém. Nico Frihagen měl v bandě nezastupitelné místo: z registračních karet znal obsah zavazadel.

Jeho láska ke korytu z něj udělala ideálního donašeče. Přesně za pět set fuseodolarů měsíčně nosil edenitským agentům Darcymu a Lori všechny informace o kolonistech.

Podrobností nebylo v údajích mnoho, Rozvojová společnost Lalonde se příliš nestarala, kdo planetu osídluje, pokud zaplatil registrační poplatky a lodní lístek. Společnost nevypíše dividendy ještě sto let, dokud populace nepřesáhne sto milionů a zemědělskou základnu nepřekoná průmyslový rozvoj. Planety představují investice s dlouhodobou návratností. Darcy a Lori ale dál prohrabávali data. Rutinní procedura. Něco se mohlo zvrtnout.

„Proč to chcete vědět? Projevil někdo zájem o naši práci?" zeptala se Lori usazená na druhém konci gauče. Bylo jí třiasedmdesát, ale díky rovným kaštanovým vlasům a kulaté tváři vypadala dvakrát mladší než Nico Frihagen. Ona ani

Darcy nebyli nápadně vysocí jako většina Edenitů, a tak se hodili ke špionáži.

„Ne.“ Nico Frihagen zašermoval pivním brčkem. „Ale děláte to už tři roky, co já vím, třeba šest let. Nejde o prachy, ty pro lidi jako vy nemají význam. Zaráží mě, kolik nad tím trávíte času. Určitě jdete po někom důležitým.“

„Ne tak docela,“ odvětila Lori. „Hledáme typ, ne konkrétního člověka.“

To stačí, okřikl ji neslyšně Darcy.

Doufejme, že i jemu, opáčila Lori.

Nico Frihagen natáhl pár loků. „Jakej typ?“

Darcy zvedl svoji osobní čtečku. „Profil mám nahraný tady, dostat ho ven můžu jen v odůvodněných případech. Máte důvod po něm pátrat, Nico?“

„Ne. Jen jsem byl zvědavej. To víte, lidi povídají různý věci.“

„Jaké třeba, Nico?“

Frihagen se podíval z okna na pracovní četu deportů u nákladního prostoru hvězdoletu. „Nahoře na řece. Pár kolonistů zmizelo z osad v Schusterově okrese. Šerifové po nich nenašli ani stopu, žádný známky boje, žádný těla, jenom prázdný domy.“

Kde je hergot Schusterův okres? zeptala se Lori.

Darcy poslal dotaz do bitekového procesoru v čtečce a před očima mu rozkvetla mapa povodí řeky Juliffe. Schusterův okres jantarově svítil, rozlehlá obdélníková oblast na jednom břehu řeky Quallheim. **Jak řekl Nico, kus proti proudu. Přes tisíc kilometrů, právě tam začali s kolonizací.**

Může to být nějaké velké zvíře. Krokolev nebo něco, co nenašel ani ekologický průzkum.

Možná. Darcy tomu nevěřil. „Tak co si lidi povídají, Nico? Jak si to vysvětlují?“

„No, nijak, málokdo o tom ví. Guvernér to chtěl nechat pod pokličkou, měl strach, že pak budou trable s Tyrathcama, mají osadu na druhým břehu. Bál se, že na ně farmáři vytáhnou,

takže okresní šerif nic oficiálně nehlásil. Farmy vedeme jako opuštěný.“

„Kdy se to stalo?“ vyzvídala Lori.

„Pár neděl zpátky.“

Nemáme dost informací, poslala Lori.

Je to dost daleko. Do takové oblasti by určitě zamířil. Pravda. Ale co by dělal s unesenými rolníky? Nestačí data.

Vypravíme se tam na prohlídku?

Co chceš prohlížet? Že jsou farmy opravdu opuštěné? Nemůžeme vypadnout doprostřed džungle kvůli pár rodinám, co nedodržely smlouvu. Kdyby tam šoupli mě, taky bych chtěl zmizet.

Stejně jsem přesvědčená, že se něco děje. Kdyby to byli nespokojenci, šerif by o tom věděl.

Ano. Ale i když tam pojedeme, potrvá nám to aspoň čtrnáct dní, spíš déle. To znamená, že stopy už budou přes měsíc staré. Jsi na to dost dobrá stopařka?

Můžeme ze stáze vytáhnout Abraháma a Catlin, prohledají nám terén.

Darcy zvážil možnosti. Abrahám a Catlin, jejich orli, měli vylepšené smysly, ale i tak byl nesmysl posílat je pryč, když netušili, kde se skrývá kořist. Půl roku by mapovali jen Schusterův okres. Kdyby měli na planetě víc agentů, mohl by akci povolit, ale ve dvou neměla smysl. Prověřování imigrantů jim dalo dost práce a navíc celou akci zakládali jen na jediné pochybné informaci staré skoro čtyřicet let: že si Laton koupil kopii ekologické zprávy prvních průzkumníků planety. Vyrazit někam do divočiny teď nepřicházelo v úvahu.

Ne, poslal nepřesvědčivě. **Probereme je, až budeme mít jasnou stopu. Za měsíc by měl z Jospoolu přiletět sokol, požádám kapitána o kompletní satelitní průzkum okresu.**

Fajn, ty jsi šéf.

Poslal jí spřízněný úsměv. Už spolu pracují tak dlouho, že hodnost nerozhoduje.

„Díky, že jste se zmínil,“ obrátil se Darcy na Ni ca Frihagena.

„Je vám to k něčemu?“

„Ještě ne. Ale rozhodně se vám odvděčíme.“

„Děkuju.“ Nico Frihagen se nepřesvědčivě usmál a natáhl hlt piva.

Je nechutný, poznamenala Lori.

„Budeme ještě vděčnější, když nám povíte i o dalších pohřešovaných,“ řekl Darcy.

Nico Frihagen na něj ukázal brčkem. „Budu se snažit.“

Darcy zvedl další vyplněný dotazník. Nahoře stálo jméno Marie Skibbowová; z hologramu vzdorně cenila zuby přitažlivá holčina. Rodiče si s ní užijí pár let pekla, řekl si Darcy. Za špinavým oknem se na západním obzoru houfovaly těžké šedivé mraky.

Silnice z kosmoportu do Durringhamu byla jen pruh růžového štěrku nasypaný do zplanýrovaného průseku v džungli. Otec Horst Elwes mašíroval k hlavnímu městu, seč mu síly stačily, ale na oteklých nohou už se mu dělaly puchýře. Podezíravě sledoval mračna bytnící nad korunami stromů a doufal, že dojde do přechodného útočiště dřív, než začne pršet.

Ze štěrku kolem nohou mu stoupaly obláčky páry. Úzká propast mezi stromy fungovala jako čočka a vládlo tu strašlivé vedro. Kraje silnice už dobývala odolná tráva. Vegetace na Lalonde byla rozhodně dravá. Vzduch bzučel ptačím zpěvem. Z didaktické paměti, již dostal od církve ještě na Zemi, vylovil informaci, že největší kravál dělají slepivrány. Velké asi jako pozemský bažant, porostlé jasně šarlatovým peřím. Jedlé, ale nedobré, informovala ho umělá paměť.

Na silnici nebyl rušný provoz. Na kosmoport jezdily nákladďáky s dřevěnými paletami a staromódními kompozitovými bednami, vracely se se zavazadly osadníků. Letištní úředníci se tu prohánělí na elektromotorkách s širokými terénními pneumatikami, troubili na chodce a chlapi pokřikovali na děvčata. Kolem pěší karavany se proploužilo i

pár koňských potahů. Horst s nestydatou radostí zíral na veliká zvířata. Ve své archologii na Zemi se nikdy nedostal do zoo. Nečekal by, že koně uvidí poprvé až na cizí planetě vzdálené od Slunce přes tři sta světelných let. A jak mohou s takovými kožichy přežít v tomhle vedru?

Sedmá skupina, jejímž byl členem, čítala na pět set duší. Zpočátku všichni v sevřeném šiku následovali úřednici z RSL a vesele tlachali. Teď, o pár kilometrů dál, už byl průvod roztahaný a zamlklý. Horst šel skoro na konci. Klouby mu vrzaly a zmáhala ho žízeň. Vzduch je přitom tak vlhký. Většina mužů už si stáhla kombinézy do pasu a svlékla si trika. Stejně se zařídilo i několik žen. Všiml si, že všichni místní na motorkách mají jen kraťasy a tenké nátělníky stejně jako vedoucí jejich kolony.

Zastavil se, trochu se lekl, jak mu ve tvářích buší krev, a otočil přepínač obleku za krkem o devadesát stupňů. Kombinéza se mu vpředu rozepnula a odhalila propocené modré tričko. Lehká hedvábná tkanina se výborně hodí na loď nebo do archologie, ale v divoké přírodě nebyla k ničemu. Někdo musel sabotovat komunikaci. Jinak by sem takhle oblečení osadníci jistě nelétali pětadvacet let.

Zdola si ho prohlížela asi deseti- nebo jedenáctiletá holčička. Vypadala jako andílek, rovné plavé vlásky měla červenou mašlí svázané do dvou culíků. Překvapilo ho, že děcko má vysoké pohorky, žluté krátké kalhotky, malé bavlněné tričko a zelený širák. Horst se na ni mimovolně usmál.

„Nazdárek. Neměla jsi na letišti nastoupit do autobusu?“ zeptal se jí.

Pohrdavě se zašklebila. „Nejsem malý dítě!“

„To jsem neřekl. Ale mohla ses tam propašovat. Já bych to udělal, kdybych mohl.“

Podívala se na bílý krucifix na rukávu. „Ale vy jste přece kněz.“

„Otec Horst Elwes, i tvůj kněz, pokud patříš do sedmé skupiny.“

„Ano, patřím. Ale protlačit se do autobusu by nebylo poctivé,“ trvala na svém holčička.

„Bylo by to rozumné. A Ježíš by to jistě pochopil.“

Holčička vycenila zuby a tím ještě o kousek vylepšila Horstův den.

„Nejste vůbec jako otec Varhoos u nás doma.“

„To je dobře?“

„Jo, jasně,“ přikývla přesvědčivě. „Kdepak máš rodiče?“

„Jsem tu jenom s mámou.“ Děcko ukázalo na přicházející ženu. Mohlo jí být něco přes třicet, měla pevné rysy a stejně světlé vlasy jako její dcera. Nad její robustní postavou si Horst povzdychl a zalitoval. Ne že by Spojená křesťanská církev zakazovala kněžím sňatek, ba naopak, ale ani na vrcholu sil, před dvaceti lety, nebyl vůbec přitažlivý. Teď mu i nejshovívavější kolegové říkali, že je pěkně oplácaný, přestože se ke každé kalorii choval jako k nebezpečnému viru.

Jmenuje se Rút Hiltonová, řekla hned, a její dcera je Jay. O manželovi nebo druhovi se nezmínila. Všichni tři šli dál společně.

„Dobře, že je tu někdo tak praktický,“ začal Horst. „Jsme pěkná banda pionýrů.“ Rút byla také oblečená do vedra, měla vestu, široký látkový klobouk a kraťasy, na nohou stejné pohorky jako Jay, jen o pár čísel větší. Nesla nacpaný ruksak a u širokého opasku se jí houpalo několik nástrojů. Horst nepoznal ani jeden z nich.

„Tohle je tropická planeta, otče. Copak vám církev nedala před odletem didaktickou paměť?“ zeptala se Rút.

„Dala. Ale nečekal jsem, že vyrazím na túru, sotva vylezu z raketoplánu. Podle subjektivního času jsem byl ještě před patnácti hodinami na opatství v archologii.“

„Tohle je kolonie v první fázi,“ připomněla mu nemilosrdně Rút. „Myslíte, že mají čas nebo chuť přebalovat pět tisíc krtků, co za celej život neviděli nebe? Ale prosím vás.“

„Stejně nás měli alespoň předem upozornit. Vzali bychom si vhodnější oblečení.“

„Měl jste si ho vzít rovnou do stáze. Jako já. Ve smlouvě máme nárok na dvacet kilo osobních zavazadel.“

„Mně zaplatila cestu církev,“ odtušil opatrně Horst. Bylo mu jasné, že Rút je vybavená pro přežití v nehostinném světě, ale měla by se trochu mírnit ve výrazech, jinak bude muset chudák kněz jednou uklidňovat rozvášněný dav. Zakázal si úsměv. Tady se ukáže, co ve mně je.

„Víte, v čem je vaše potíž, otče?“ nadhodila Rút. „Máte moc víry.“

Právě naopak, pomyslel si Horst, nemám vůbec silnou víru. Proto jsem na samém konci lidského vesmíru, kde nenapáchám škody. I když biskup to mohl podat daleko ostřeji.

„Do čeho se pustíte, až dorazíme do cíle?“ zeptal se. „Farmaření? Nebo budete lovit ryby?“

„Ani náhodou! Postaráme se o sebe, na to mám dost osiva. Ale jsem kvalifikovaná školní poradkyně.“ Lišácky se usmála. „Budu vesnická pančitelka. A možná i okresní, když vidím tu sběr kolem. Mám laserový didaktomat a všechny představitelný kurzy rovnou tady v báglu. Nebudeme s Jay trpět hlady. Nevěřil byste, kolik věcí budete potřebovat vědět, až nás vyhodí někde v prdeli světa.“

„Asi máte pravdu,“ odtušil bez nadšení. Daly se i do všech ostatních osadníků pochyby, když se seznámili se skutečnou Lalonde? Podíval se po nejbližších sousedech. Všichni letargicky šourali nohama. Kolem prošla úžasná slečinka, hlavu skloněnou, rty zaťaté. Vršek kombinézy měla zavázaný kolem pasu, pod ním mandarínkové triko s hlubokým kulatým výstřihem a ještě pod ním hladkou kůži pokrytou potem a prachem. Mlčenlivá mučednice, řekl si Horst; tenhle typ dobře znal z krátké služby v chudobinci. Žádný muž jí nevěnoval sebemenší pozornost.

„To teda mám,“ zahalekala Rút. „Vemte si třeba boty. Asi jste si vzal dva nebo tři páry, že jo?“

„Ano, dvoje pevné boty.“

„Správně. Ale v džungli vám nevydrží stejně víc než pět let, ať jsou z čehokoli. Pak si musíte udělat další. Přijdete za mnou a koupíte si kurz ševcoviny.“

„Chápu. To máte pěkně vymyšlené.“

Jay vrhla na maminku pohled plný pýchy a zbožné úcty.

„Není didaktomat moc těžký do batohu?“ zajímal se Horst.

Rút se rozchechtala a teatrálně si setřela s čela pot. „Jasně. Ale má velkou cenu, hlavně poslední technické kurzy, věci, jaký tahle planeta ještě neviděla. Nenechám je těm šaškům na letišti. Ani náhodou.“

Horstovi přejel mráz po zádech. „Snad nechcete naznačit…“

„Je to úplně jasný. Já bych to dělala stejně.“

„Proč jste něco neřekla dřív?“ zalamentoval Horst. „Mám v bedně slabikáře, léky, mešní víno. Někdo s ní mohl zůstat.“

„Poslyšte, otče, nechci být tady v grupě za starostu, to nechám nějakýmu nařvanýmu chlapovi. A nevím, jak bych se postavila tý úřednici a prohlásila, že zůstáváme, aby nám její kamarádi nerozkradli věci. Vy byste to udělal, když máte všechny tak rád?“

„Ne, přímo ne,“ uznal Horst. „Ale jsou jiné způsoby.“

„Tak je začněte vymejšlet, protože ty vaše drahocenný bedny budou ještě pár dní ve skladu, než odrazíme. A my je budeme potřebovat, to myslím vážně, protože kdo si myslí, že mu k přežití stačí rozhodnost a tvrdá práce, šeredně se plete.“

„To musíte mít vždycky pravdu?“

„Poslyšte, vy se tu máte postarat o naše duše, otče. Půjde vám to, jste takovej starostlivej. Ale já se postarám, aby má duše nevylítla z těla předčasně. A udělám pro to všechno.“

„Dobrá,“ vzdal to Horst. „Možná bych měl večer promluvit s pár lidmi. Možná by šla u skladiště zorganizovat hlídka.“

„Taky by nebylo špatný si vydupat náhradu za všechno, co případně zmizí. Ve skladu budou i krámy ostatních skupin, nemělo by to být těžký.“

„Anebo můžeme za šerifem, ať zcizený materiál najde policie," přispěl s další troškou Horst.

Rút se rozesmála.

Pár minut šli mlčky.

„Rút?" zeptal se za chvíli. „Proč jste sem letěla?" Smutně se podívala na Jay, obě najednou vypadaly zranitelně. „Utíkám," odpověděla Rút. „Vy ne?"

Durringham byl založen roku 2582, pár pozemských let po hlášení konfederačního průzkumu o bezpečnosti planety a její vhodnosti ke kolonizaci. Prodleva nastala, než rozvojová společnost, jež zakoupila kolonizační práva od objevitelské lodě, shromáždila dostatek prostředků od společníků. Jakmile měla Rozvojová dost peněz na stavbu kosmoportu, úřední budovy a smlouvu s Edenity o pěstování bitekového habitatu nad nedalekým plynovým obrem, začala lákat osadníky.

Většina okolních obyvatelných soustav byla už určena pro etnika z jihovýchodní Asie, ředitelé RSL se tedy rozhodli oslovit eurokřesťanské skupiny. Sepsali výrazně demokratickou ústavu, jež měla začít platit za sto let, až RSL předá vládu voleným zástupcům a pravomoci guvernéra přejdou na kongres a prezidenta. Na Lalonde měla po sto letech teoreticky vzkvétat průmyslová společnost a RSL měla držet většinu akcií. Tehdy začne vydělávat.

Na počátku přípravné fáze vyházely nákladní lodě na oběžnou dráhu třicet pět sklápěček, kuželových přistávacích modulů plných těžké techniky, zásob, paliva, pozemních vozidel a prefabrikovaných silničních dílců. Sklápěčky zabrzdily a jedna po druhé popadaly do džungle. Všechny přistály v patnáctikilometrovém pásu na jižním břehu Juliffe.

Každá sklápěčka byla třicet metrů vysoká a patnáct široká, naložená vážila tři sta padesát tun. V atmosféře je vcelku přesně řídily drobné ploutve u základny, sedm set metrů nad zemí zpomalily pod rychlost zvuku a vyhodily po osmi obřích

padácích, jež zmírnily dopadovou rychlost na úroveň řízeného ztroskotání. Sklápěčky byly stavěné na jedno použití a kam spadly, tam zůstaly.

V malých raketoplánech s vertikálním přistáním je následovaly stavební čety a hned se daly do vybalování. Prázdné sklápěčky posloužily jako ubytovny a provizorní administrativní budovy.

Napřed lidé srovnali džungli kolem sklápěček ohněm a sekerou, pak následovalo mýcení kosmoportu. Sotva na přistávací ploše ležely mříže, dorazila raketoplány druhá vlna dělníků a další materiál. Tentokrát si museli domy postavit sami s využitím přebytku pokáceného dřeva. Kolem reznoucích sklápěček vyrostly kruhy roubených chatrčí jako vory plovoucí na moři bláta. Hutná černozem se zbavena drnu a lesa proměnila pod neustálým přívalem srážek v místy až půl metru hlubokou bažinu. Drtiče kamení běžely šestadvacet hodin denně, ale výroba štěrku na cesty stejně zaostávala.

Zaflákané a zarostlé okno kanceláře Ralpha Hiltche, v třetím patře sklápěčky proměněné v kuluskou ambasádu, hledělo na prosluněné dřevěné střechy mírně zvlněného Durringhamu. Konglomeraci scházelo pravidelné rozvržení ulic. Durringham nebyl naplánován, vyrašil jako nádor. Ralph si byl jistý, že i pozemská města osmnáctého věku měla větší kouzlo. Lalonde byla jeho čtvrtá štace a nic primitivnějšího ještě neviděl. Oprýskané sklápěčky se tyčily nad mořem slátaných střech jako starověké chrámy propojené s chatrčemi šílenou pavučinou černých elektrických kabelů natažených na dřevěných sloupech. Fúzní generátory sklápěček vyráběly devadesát procent elektrické energie planety a Durringham na nich byl zcela závislý.

Díky dvouprocentnímu kapitálovému podílu Kuluské královské banky v RSL dostalo Královské ministerstvo zahraničí k dispozici jednu sklápěčku hned po vysazení prvních kolonistů. Z budovy se musel kvůli velvyslanectví vystěhovat Odbor klasifikace místních ovocných plodin. Ralph Hiltch

vděčil za svou kancelář tehdejšímu politickému přetahování; dostal klimatizaci a dvoupokojový byt hned vedle úřadovny. Jako obchodní přidělenec měl nárok na větší byt v diplomatické čtvrti, ale ve skutečnosti byl šéfem místní rozvědky, a tak potřeboval bezpečnější úkryt v karbotaniovém plášti. Kromě toho byla diplomatická čtvrť jako celý Durringham postavená ze dřeva a pomalu hnila.

Díval se, jak téměř neprostupná stěna deště postupuje od oceánu a cloní pohled na džungli na jihu za městem. Byla to třetí průtrž toho dne. Jedna z pěti obrazovek na stěně naproti jeho stolu nepřetržitě ukazovala snímky Amarisku z meteorologické družice, teď byl kontinent celý pod mraky. Díky zkušenosti odhadl, že bude pršet nejméně půldruhé hodiny.

Ralph se pohodlně usadil a přenesl pozornost na muže, který nervózně poposedával naproti němu. Maki Gruter se pokusil neuhnout pohledem. Osmadvacetiletý správce třetí třídy pracoval pro Dopravní odbor guvernéra, na sobě měl béžové šortky a zelenou košili, na opěradlo židle odložil dlouhou nepromokavou bundu citronové barvy. Jako skoro všichni guvernérovi zaměstnanci byl na prodej; místo v zapadlé kolonii považovali za ideální příležitost okrádat RSL i kolonisty. Ralph naverboval Makiho Grutera před dvěma a půl lety, měsíc po nástupu do funkce. Nemusel se nijak snažit, stačilo si vybrat donašeče z dlouhé fronty pohotových zájemců. Ralph si vzpomněl, jak čas od času zatoužil narazit na jediného úředníka, který by neprodal duši za pár všudypřítomných edenitských fuseodolarů. Až za tři roky na Lalonde skončí, musí si znovu udělat špionský kurz. Tady jde všechno strašně snadno.

Čas od času ani nechápal, proč Královská vnější bezpečnost poslala rezidenta do džungle obývané duševními neandrtálci. Lalonde však leží jen dvacet dva světelných let od Ombeyského knížectví, nejnovější soustavy království Kulu, kolonie teprve v druhé fázi vývoje. Královská dynastie Saldanů

si chtěla zajistit, že z Lalonde nevyroste nepřítel. Ralph a jeho kolegové měli sledovat politický vývoj kolonie, občas skrytě podpořit kandidáty s vhodným programem, ať už penězi nebo kompromitujícími informacemi na politické protivníky. První roky čerstvé kolonie určovaly směřování společnosti na několik století a KVB se musela pojistit, že první zvolení zástupci budou přátelé Království. V podstatě figurky.

Když jste vzali v úvahu delší perspektivu, dávalo to smysl; pár milionů liber utracených teď ušetřilo několik miliard za eventuální vojenskou akci v případě, že by Lalonde postavila vesmírné loďstvo. A Bůh ví, pomyslel si Ralph, že Saldanové se na všechno dívají z úhlu věčnosti – se svými dlouhými životy ničemu jinému nerozuměli.

Ralph se na Makiho Grutera příjemně usmál. „Přiletěl s touhle várkou někdo zajímavý?“

„Nikoho jsem si nevšiml,“ odpověděl úředník. „Všechno lidé ze Země. Obyčejní deporti, povalečské děti dost blbé, aby se daly chytit. Žádní političtí vyhnanci, přinejmenším ne na seznamu.“ Za zády mu na monitoru chabého vesmírného provozu přistávala na oběžné dráze další loď s kolonisty.

„Dobrá. Samozřejmě si to nechám ověřit,“ prohlásil Ralph.

„No jistě.“ Maki Gruter nasadil lehce nejistý úsměv. Vytáhl procesor a předal informace.

Ralphovi proudily záznamy do vědomí, ukládal je do volných paměťových buněk. Stopařské programy projely padesát pět stovek jmen a porovnaly je s primárním seznamem nejobtížnějších pozemských anarchistů známých KVB. Nikdo neseděl. Později přehraje jména do vlastního bloku a nechá je porovnat s obsáhlým katalogem jmen, tváří a genetických vzorků pozemských recidivistů.

Znovu se podíval z okna a uviděl skupinu nových kolonistů, jak se plahočí blátivou cestou podél políčka trávy a zakrslých růží, jež sloužilo za vyslaneckou zahradu. Spustil se déšť a za pár vteřin promokli na kost. Ženy, děti a muži se zplihlými vlasy, kombinézy přilepené na těle jako vrásčité

tmavé plazí kůže, do jednoho naprostí zoufalci. Možná plakali, ale v dešti nebylo vidět slzy. A do přechodného útočiště jim zbývají ještě tři kilometry.

„Prokristapána, podívejte se na ně," zabručel. „A ti mají být nadějí do budoucna. Nedokážou si ani zorganizovat pochod z letiště, nikoho nenapadlo vzít si pláštěnku."

„Byl jste někdy na Zemi?" zeptal se Maki Gruter.

Ralpha jeho otázka překvapila a vytrhla od zoufalé podívané. Maki si většinou vzal peníze a zmizel. „Ne."

„Já ano. Ta planeta je veliký úl ztracených duší. Naše vznešená minulost. V porovnání s ní nabízí tenhle svět nadějnou budoucnost."

„Jo, asi ano." Ralph otevřel šuplík a vytáhl kreditní disk Jupiterské banky.

„S touhle várkou pluje proti proudu ještě někdo," začal Maki. „Můj úřad mu musel zajistit kajutu."

Ralph se zarazil v půli převodu obvyklých tří set fuseodolarů. „Kdo to je?"

„Komisař z úřadu šerifa. Nevím, jak se jmenuje, ale míří vyšetřovat do Schusterova okresu."

Maki vyprávěl Ralphovi o pohřešovaných rodinách a agent přemýšlel, co to může znamenat. Někdo v úřadu guvernéra bere věc dostatečně vážně, na planetě je jen pět komisařů, dobře vyzbrojených bojovníků s nanonickými implantáty. Guvernéři je posílali jen v případě vážných potíží jako potenciálních revolucí a loupeživých band.

Ralph měl dále za úkol sledovat pirátské aktivity v systému Lalonde. Bohaté království Kulu se svou početnou obchodní flotilou vedlo neustálou válku proti žoldáckým lodím. Nedisciplinované a nedostatečně chráněné koloniální planety vybavené zoufale nedostatečnými komunikacemi byly ideálním trhem pro kradené zboží a většina osadníků měla dost rozumu na to, aby si vzala kreditní disky nabité fuseodolary. Kontraband se prodával v zapadlých koutech, kde lidé za pár týdnů přišli o iluze pohodlného života, a nikdo se neptal, odkud

se vzaly nabízené produkty vyspělých technologií a zdravotní balíčky.

Že by se ty ztracené rodiny začaly ptát, kdo jim z nebe nosí manu?

„Díky za informaci," řekl a zvedl odměnu na pět set fuseodolarů.

Sotva se částka objevila na jeho disku, Maki Gruter se vděčně usmál. „Bylo mi potěšením."

Minutu po jeho odchodu se objevila Jenny Harrisová. Třicetiletá poručice KVB na své druhé misi mimo domovskou planetu. Měla plochou tvář, trochu křivý nos, tmavě zrzavé vlasy a štíhlou postavu, jež neprozrazovala skutečnou sílu. Ralph v ní za dva roky na Lalonde poznal spolehlivou vojandu, možná trochu příliš fixovanou na předpisy.

Bedlivě naslouchala zprostředkovanému vyprávění Makiho Grutera.

„Nemám zprávy, že by se na řece objevil neznámý hardware," namítla. „Jen obyčejný černý trh, rozprodávání zboží, co lidi z letiště ukradli kolonistům."

„Máme v Schusterově okrese agenty?"

„Málo," přiznala Jenny. „Ohledně kontrabandů jsme závislí na zprávách z úřadu šerifa a z lodí. Komunikace je tu samozřejmě problém. Můžeme těm pár agentům dát komunikační bloky, ale satelity konfederačního loďstva zachytí každé vysílání, i když je dokonale zašifrované."

„Fajn," přikývl Ralph. Byl to starý spor, čas versus utajení. V téhle fázi vývoje nebylo na Lalonde nic tak naléhavé. „Posíláme tam někoho?"

Jenny Harrisová se odmlčela a projela nervovou nanoniku. „Ano. Kapitánka Lambournová bere za pár dní proti proudu skupinu čerstvých kolonistů, osídlují oblast hned vedle Schusterova okresu. Je dobrá kurýrka, vozí mi hlášení našich agentů."

„Dobře. Ať zjistí, co půjde, všechno o těch pohřešovaných rodinách a jestli se tam objevilo nějaké nečekané zboží.

Mezitím se spojím se Solankim, jestli něco neslyšel.“ Kelven Solanki pracoval v malé místní kanceláři konfederačního loďstva. Válečné loďstvo se snažilo dokázat, že i nejmenší kolonie zaslouží stejnou vojenskou ochranu jako vyspělé planety, a úřadovna toho měla být viditelným důkazem. Na potvrzení toho navštívila Lalonde dvakrát do roka fregata ze sedmé flotily, dislokované na Roherheimu, čtyřicet dva světelných let daleko. Mezi inspekcemi monitorovalo planetu hejno družic třídy ELINT napojených přímo na hvězdné loďstvo.

Podobně jako Ralph a KVB sledovaly satelity i piráty.

Ralph se nadporučíku Solankimu představil krátce po příletu. Saldanové byli pilířem Konfederace, a tak nebylo těžké spolupracovat při hlídání pirátů. Ralph vycházel s nadporučíkem dobře, zvláště díky vojenské kantýně, kde se vařilo nejlépe z celého města, a díky tomu, že Solanki diskrétně nezmiňoval Ralphovy tajné úkoly.

„Dobrý nápad,“ řekla Jenny Harrisová. „Večer se s Lambournovou sejdu a zadám jí úkoly. Bude chtít peníze,“ dodala výstražně.

Ralph si z nervové nanoniky vytáhl záznamy o Lambournové, a když zjistil, kolik je už stála, smutně pokýval hlavou. Dokázal si představit, kolik si řekne za samostatnou misi. „Dobře, schválím výdaje. Zkuste ji udržet pod tisícovkou.“

„Vynasnažím se.“

„Až to s ní vyřídíme, chci, abyste zkontaktovala agenta v úřadu guvernéra a zjistila, proč považuje ctihodný Colin Rexrew za nezbytné posílat za nějakými ztracenými farmáři rovnou komisaře.“

Když Jenny Harrisová odešla, poslal po datové lince do procesoru záznamy čerstvých kolonistů, opřel se a zapřemýšlel, kolik toho má říci nadporučíku Solankimu. S trochou štěstí se mu podaří schůzku protáhnout a vyrazit z něj večeři v kantýně.

6

Dvaadvacet kilometrů před Oenonem spolkla maličké iontové trysky adamitské lodi Dymasio mezihvězdná noc. Syrinx se dívala vylepšenými smysly svého sokola. V pozadí vědomí se jí rozvinuly směrové vektory, spočítala je zcela automaticky za pomoci Oenoneho instinktů. Dymasio mířil přímo k soustavě Honeck vzdálené osm světelných let.

To je ono, řekla Thetidovi. Graeae, sokol jejího bratra, letěl tisíc kilometrů bokem. Oba sokoli měli distorzní pole stažené na minimum. Letěli zcela schovaní, nevyzařovali téměř žádnou energii. Nevytvářeli ani gravitaci pro posádku. Lidé nejedli ohřátá jídla, nevyhazovali odpad, všichni močili a káleli do pytlíků a na teplou vodu mohli rovnou zapomenout. Přes Oenoneho trup i přes kajutu natáhli plachty pohlcující teplo a na ně pěnu s nulovou odrazivostí. Všechno zbytkové teplo odváděl potah do jediného chladiče odvráceného od kořisti. V povlaku zbyly otvory jen pro hrozny Oenoneho čidel. Oenone si neustále stěžoval, že ho oblek svědí, což byl nesmysl, ale Syrinx se tentokrát nehádala.

Taky bych řekl, odtušil Thetis.

Syrinx cítila, jak napětí ustupuje akci. Dymasia sledovali sedmnáct dní ve vzdálenosti dvaceti až třiceti tisíc kilometrů, kličkovali s ním mezi neobydlenými soustavami zcela nesmyslnou trasou určenou čistě k setřesení případných pronásledovatelů. Honička byla náročná a těžká i pro Edenity, natož pro dvacet adamitských mariňáků, jež vezli jako posilu. Syrinx musela obdivovat jistotu, s jakou jejich kapitán Larry Kouritz udržel kázeň. Na Adamitu byl skvělý.

Přesně si představila, jak Dymasio dokončuje propočet, zatahuje senzory a chladiče, připravuje se na skok, nabíjí vzorovací uzliny. **Připraven?** zeptala se Oenoneho.

Já jsem vždy připraven, odsekl sokol.

Ano, opravdu si oddechne, až to bude mít za sebou.

To Thetis ji přemluvil, ať se na sedm let upíše hvězdnému loďstvu, Thetis se svým smyslem pro povinnost a nadšením pro dobrodružství. Syrinx vždycky plánovala, že si pár let odkroutí. Aténa neposedným dětem často vyprávěla o své vojenské službě, o soudržnosti a hrdinství. Syrinx jen nečekala, že do toho spadne tak brzy, tři roky od chvíle, co Oenone začal létat.

Díky své síle a obratnosti byli sokoli důležitou součástí Konfederačního loďstva a admirálové je používali hlavně ke stíhacím a průzkumným akcím. Oenone a Graeae dostali útočné i obranné systémy, podstoupili tříměsíční výcvik na cvičišti a byli přiřazeni ke čtvrté flotile dislokované v Oshanku, hlavním městě Japonského císařství.

I když bylo konfederační loďstvo nadnárodní institucí, sokoli měli výhradně edenitské posádky. Syrinx si nechala původní obsazení: Cacus byl strojníkem a pečoval o podporu života, Edwin se staral o mechanické a elektrické systémy, Oxley pilotoval víceúčelové služební vozidlo a atmosférický letoun na iontový pohon, Tula byla lékařka a děvče pro všechno. A Ruben, technik fúzních generátorů, se stal měsíc po startu kapitánčiným milencem; ve věku sto dvacet pět let byl přesně o století starší než Syrinx.

Bylo to úplně jako s Auliem, připadala si vedle něj jako bezstarostná holčička, vůbec ne jako kapitánka. Spali spolu ve chvílích volna a společně trávili i vycházky na planety, habitaty a asteroidy. Ruben zůstával i ve svém věku jako všichni Edenité fyzicky dostatečně schopný, aby jí nabídl kvalitní sex, a navíc sdíleli zájem o nejrůznější kultury a způsoby života v Konfederaci. Díky Rubenovi a jeho nekonečné trpělivosti se

naučila být shovívavá k Adamitům a jejich výstřelkům. Také proto sloužila v armádě.

Navíc ji bavilo, že všichni považují jejich vztah přinejmenším za skandální. Vzhledem k dlouhému životu byly velké věkové rozdíly mezi edenitskými partnery běžné, ale sto let je sto let. Jen Aténa jí nic nevyčítala, na to ji znala příliš dobře. V každém případě nešlo o nijak vážnou známost; Ruben byl prostě při ruce a byla s ním legrace.

Posledním členem posádky se stal Chi, který byl dosazený armádou na místo zbrojního důstojníka. Byl voják z povolání, i když měl omezený postup, protože žádný Edenita se nedokázal ani v konfederačním loďstvu zříci svého původu.

Oenone a Graeae čtyři roky hlídali neobydlené soustavy, občas eskortovali obchodní lodě v naději, že narazí na piráty, účastnili se flotilových cvičení, zaútočili na průmyslovou stanici podezřelou z výroby antihmotových bitevních vos a mnohokrát navštívili přístavy po celém prostoru čtvrté flotily. Posledních osm měsíců sloužili jako stíhači podezřelých lodí pod přímým velením Konfederační informační služby. Právě probíhala jejich třetí mise pod KIS: první zastavená loď byla prázdná, druhá, bitekový jestřáb, jim unikla delším skokem, což Syrinx těžce nesla; KIS jestřába podezírala z používání antihmotového pohonu a únik to dokázal. Tentokrát se podezřelá loď chystala vstoupit do obydlené soustavy a spojit se s asteroidem obývaným separatisty. Tentokrát je zatknou. Konečně! Kajuta Oenoneho přetékala očekáváním.

Od Edenitů se nakazila i Eileen Carouchová, přidělená poručice z KIS. Seděla přikurtovaná ke křeslu vedle Syrinx, nevýrazná žena neurčitého věku, dokonale nenápadná tajná agentka, alespoň jak si je představovala Syrinx. Ve skutečnosti však byla rozhodná a vynalézavá; to ona zjistila na Dymasiovi kontraband.

Právě teď měla stisknutá víčka a přes bitekový interface sledovala údaje z čidel Oenoneho.

„Dymasio se chystá ke skoku," ohlásila Syrinx.

„Díky Bohu za to. Ještě chvíli a praskly by mi nervy.“

Syrinx měla co dělat, aby se neusmála. Vždycky cítila trochu napětí, když osobně jednala s Adamity. Nikdy si nemohla být jistá, jak jim opravdu je a co si myslí; empatičtí Edenité se s tím těžko vypořádávali. Eileen se ale svými názory nijak netajila. Syrinx její společnost vyhovovala.

Dymasio zmizel. Syrinx ucítila ve vesmíru lehké škubnutí, jak loď kolem trupu vzorovacími uzlinami zkroutila realitu; Oenonemu připadala trhlina jako světlice. Dokonale zaměřitelná. Sokol hned instinktivně vytušil, kde se pronásledovaná loď vynoří.

Jdeme na to! zavolala Syrinx na vlně spřízněnosti.

Uzliny sokola zalila vlna energie. Brána se otevřela. Vlétli do rostoucí červí díry. Syrinx cítila, jak Graeae nedaleko vyrábí vlastní díru, pak se za nimi trhlina zavřela a uzamkla je v bezčasí zapomnění. Představivost, dublovaná vnímáním sokola, jí dala na pár úderů srdce pocit nesmírné rychlosti. V neurčitelné dálce se otevřel konec, trochu jiná struktura negace, zahalil je. Dovnitř vtrhlo světlo hvězd a spojilo se v filigrán stříbrných čar. Oenone vylétl do vesmíru. Hvězdy se znovu proměnily v chladné diamanty.

Z trupu Dymasia se odpařil horizont událostí a vyplivl loď pět světelných dní od slunce soustavy Honeck. Dymasio vysunul senzory a chladiče pomalu a ostražitě jako brouk po zimním spánku. Adamitským lodím vždy chvíli trvalo, než zjistily polohu a prohledaly okolní prostor, zda je neohrožují asteroidy a komety. Právě tato prodleva dovolila sokolům vylétnout zpátky do vesmíru, aniž by si jich kořist všimla.

Kapitán Dymasia bezstarostně spustil hlavní fúzní pohon a zamířil k souřadnicím dalšího skoku.

„Letí dál,“ ohlásila Syrinx. „Chce dovnitř do soustavy. Zastavíme ho?“

Znervózňovalo ji, že Dymasio letí k obydlenému světu s nákladem antihmoty.

„Jaký má teď cíl?“ zeptala se Eileen Carouchová.

Syrinx prohlédla hvězdnou mapu uloženou v Oenoneho paměťových buňkách. „Vypadá to na Kirchol, nejvzdálenějšího plynového obra.“

„Nějaké orbitální kolonie?“ Zatím nezjistila, jak z Oenoneho dostat informace rovnou.

„Podle údajů ne.“

„Takže tam má schůzku. Nezatýkat, sledovat.“

„Pustíme ho do obydlené soustavy?“

„Jistě. Podívej, kdyby nám šlo jen o antihmotu, mohli jsme ho zastavit kdykoli za poslední tři měsíce. Tak dlouho víme, že ji má na palubě. Co ho sledujeme, navštívil Dymasio sedm obydlených systémů a žádný z nich neohrozil. Můj agent potvrzuje, že kapitán našel kupce někde mezi separatisty, a ty chci dostat. Tak chytíme zároveň dodavatele a zákazníka. Dokonce bychom mohli najít výrobnu antihmoty. Všechny důvody mluví pro mě, tak buď trpělivá.“

„Fajn.“ **Slyšels to?** zeptala se Thetida.

Každý slovo. Má pravdu.

Já vím, ale… poslala složitý emoční akord nedočkavosti a zklamání.

Smiř se s tím, sestřičko. Neslyšný smích. Thetis vždycky věděl, jak ji dožrat. Graeae se narodil před Oenonem, ale byl podstatně menší. Oenone vyrostl nejvíc z Iasiových dětí, do plných sto patnácti metrů v průměru. A Thetis začal mít nad Syrinx navrch až v pubertě, kdy mu pomohly mužské hormony. Vždycky k sobě ale měli nejblíž, vždycky spolu soupeřili.

Nikdy jsem nepotkal člověka, který by se tak málo hodil za kapitána, zašvitořil Ruben. **Takového žabce neopeřeného. Až to bude za námi, odcházím z lodi.**

Nahlas se rozesmála a smích kvůli Eileen rychle změnila v záchvat kašle. I když byla zvyklá na upřímnost, již s sebou spřízněnost nese, vždycky ji šokovalo, jak ji Ruben dokáže vyhmátnout. **Zrovna ty nemáš důvod si stěžovat na moje mládí,** odpálila a doplnila zprávy velice živým obrazem.

Jen počkej, až nám skončí služba, má milá.

Beru tě za slovo.

Ta perspektiva dala napjatému čekání smysl.

Protože při přibližování k planetě je potřeba přesnějších výpočtů než při mezihvězdném skoku, strávil Dymasio rovnáním kurzu dobrých padesát minut. Jakmile mířil přímo na Kirchol, připravil se ke skoku.

Hlášení o stavu zbraní, prosím, rozkázala Syrinx, když začal plamen z Dymasiových trysek slábnout.

Bitevní vosy a blízká obrana aktivní, odvětil Chi.

Tak fajn, lidi. Poplach prvního stupně. Nevíme, kolik nepřátel čeká kolem Kircholu, takže postupujeme s nejvyšší opatrností. Admirál chce loď zajmout, ne zničit, ale pokud budou v přesile, vypustíme vosy a stáhneme se. Jenom doufejme, že tohle je hnízdo.

Zachytila nevýrazné spřízněné mručení: **Přece to nemůže být zase klamný skok. Prosím.** Podle unaveného signálu hádala na Oxleyho, protože je ještě starší než Ruben, sto padesát let. Doporučil jí ho Sinón, když sestavovala první posádku. Do armády se přihlásil spíš z věrnosti. Tím víc se cítila provinile. Dymasio skočil.

Kirchol byl hnědá koule tři sta sedmdesát tisíc kilometrů pod Oenonem, jeho měsíčky se mdle leskly v záři vzdáleného slunce. Plynový obr postrádal majestát Saturnu, byl holý a zvadlý. I bouřím scházela síla.

Dymasio a dvojice sokolů se vynořili nad jižním pólem. V takovém měřítku byli malincí, matný drobek a dvě černé vločky. Všichni neskutečně pomalu padali do gravitační studny.

Syrinx otevřela mysl Chimu a spojila tak Oenoneho letový instinkt se znalostmi zbrojního důstojníka. Její nervy obsáhly celý lokální prostor a Chi se při spojení zachvěl.

Dymasio začal směrem k obrovi vysílat jednoduchý kód. Vzhledem k poloze neriskoval, že rádiový signál doletí až na obydlené planety uvnitř systému vzdálené několik světelných hodin.

Z Kircholovy oběžné dráhy někdo odpověděl, ale byl příliš daleko, než aby ho Oenone zachytil hmotovými detektory. Neviděl ani infračervenou stopu nebo zplodiny reaktivního pohonu. Rádiový signál ztichl.

Jestřáb. Myšlenka proletěla mezi Edenity na obou lodích, zamrazilo je radostí.

Je můj, řekla Syrinx Thetidovi v soukromém módu. Nezapomněla, jak jim poslední jestřáb utekl. Ještě ji to pálilo.

Ale no tak, ohradil se.

Můj, zopakovala mrazivě. **Ty sebereš antihmotu a dostaneš metál. Co bys ještě chtěl?**

Tak mi necháš příštího.

No jasně, zavrkala.

Thetis se stáhl, podvědomí ale dál vrčelo. Věděl však, že v téhle náladě se nemá cenu se sestrou hádat.

Jdeme po něm? zeptal se Oenone.

To si piš, ujistila ho Syrinx.

Fajn, jak nám posledně zdrhnul, naštval mě. Ten skok bych taky dokázal.

Ne, nedokázal. Bylo to devatenáct světelnejch let. Pomrvil by sis uzliny. Nezvládneme víc než patnáct let.

Oenone neodpověděl, ale Syrinx z něj vycítila nelibost. Sama měla sto chutí zkusit delší skok, ale bála se, že svého sokola zraní. Navíc by se s posádkou ocitli opuštění uprostřed vesmíru.

Nikdy bych neublížil tobě ani posádce, ozval se smířlivě Oenone.

Já vím. Ale byla to pruda, co?

To sakra!

Jestřáb se dlouhou ladnou zatáčkou zvedl nad rovinu ekliptiky. Ještě když dolétával k Dymasiovi, nerozlišili čekající sokoli jeho tvar ani velikost. Byli třicet tisíc kilometrů od nich, příliš daleko na optické rozlišení, a první pokus o distorzní zaměření by je prozradil.

Oba cíle zapnuly rádio, když se ocitly na pět tisíc kilometrů od sebe, vyměňovaly si vytrvalý proud šifrovaných dat. Stopování v té chvíli přestalo být sebemenší problém, Oenoneho pasivní elektronické senzory je triangulovaly s půlmetrovou přesností. Syrinx čekala, dokud se nepřiblížily na dva tisíce kilometrů, a vydala rozkaz k zastavení motorů.

ZŮSTAŇTE NA MÍSTĚ, zařval Oenone na vlně spřízněnosti. Jestřáb sebou v duchu škubl. **PŘESTAŇTE AKCELEROVAT, NESNAŽTE SE O SKOK. ČEKEJTE, DOKUD VÁS NEOBSADÍME.**

V prostoru posádky se nepříjemně rychle obnovila gravitace. Oenone a Graeae vyrazili na osmi gé za kořistí. Oenone byl schopen pro lidi tři gé vykompenzovat, pětinásobnou tíhu ale museli snést. Syrinxiny zesílené vnitřní membrány se s přetížením jakžtakž vyrovnaly, ale měla strach, že se jestřáb pokusí o útěk. Posádky jestřábů skoro vždy používaly nanonické implantáty, a vydržely tak daleko větší zrychlení. Kdyby se akce zvrhla v honičku, Oenoneho posádka si něco vytrpí, zvlášť Ruben a Oxley.

Dělala si zbytečné starosti. Sotva Oenone vykřikl, zabalil se jestřáb do distorzního pole. Syrinx ale cítila jeho zlost, zřejmě ozvěnu kapitánova vzteku. Také slyšela jméno: Vermuden.

Graeae vysílal rádiem rozkazy Dymasiovi, stejný požadavek. V případě adamitského hvězdoletu mělo násilí větší smysl. Sokol natáhl distorzní pole a narušil kvantový stav vesmíru kolem Dymasiova trupu; kdyby se teď pokusil skočit, interference by v jeho vzorovacích uzlinách způsobila nestabilitu a následně napohled navýsost zajímavý zánik lodi.

Oenone a Graeae se vydali každý za svým cílem. Vermuden se teď Syrinx promítal do vědomí jako ostrý profil, spláclá cibule sto pět metrů v průměru, korunovaná centrální vížkou vysokou šedesát metrů. Místo prstence pro posádku nesl na hřbetě tři rovnoměrně rozmístěné stříbřité kapsle; jedna obsahovala systém podpory života pro pět až šest lidí, druhá sloužila jako hangár malého raketoplánu a třetí nesla náklad.

Pod břichem jestřába vířily zářivé proudy energie, důkaz krajního vzrušení.

„Kapitáne Kouritzi, odeberte se, prosím, i s posádkou do přechodové komory," řekla Syrinx, když zpomalovali k naložení. „Poslechněte mě, kajuta jestřába má čtyři sta kubických metrů."

Vermuden visel ve vesmíru tři sta kilometrů daleko, matný srpek zbarvený trochu do zrzava. Syrinx cítila, jak na něj Chi elektronikou a bitekem zaměřuje obranné lasery s krátkým dosahem.

„Půjdu s nimi," prohlásila Eileen Carouchová. Stiskla přezku na pásu.

„Ať jde kapitán Vermudena přímo sem," připomněla jí Syrinx. „Pošlu s tebou jednoho ze svých lidí, ať pomůžou odtáhnou Vermudena na velitelství flotily." Zbaven kapitána bude muset jestřáb poslouchat Edenitu.

Oenone udělal při příletu výkrut, aby se k nepřátelské lodi blížil hřbet na hřbet. Z prstence pro posádku vystrčil přechodový chobot. Četa mariňáků v plné zbroji čekala v přechodové komoře. Gravitace se vrátila na pozemskou úroveň.

Syrinx nařídila kapitánovi Vermudena, ať vysune komoru.

Dymasio vybuchl.

Jeho kapitán se tváří v tvář perspektivě popravčí čety rozhodl obětovat posádku i loď a vzít s sebou Graeae. Čekal, dokud se sokol nepřiblížil na pouhý kilometr, a pak otevřel kontejnery s antihmotou.

Pět set gramů antihmoty se vrhlo do náruče stejného množství hmoty.

Z pohledu Oenoneho, vzdáleného dva tisíce kilometrů, rozřízla anihilace vesmír vedví. Na jedné straně pokojně svítily hvězdičky, na druhé nekonečno zmizelo za pevnou hradbou zdivočelých fotonů.

Syrinx cítila, jak Oenoneho spaluje světlo a ničí mu oči. Spřízněnost posloužila jako vodič nachově bílého světla do

jejího mozku, přívalu fotonů, z něhož málem přišla o rozum. V nesnesitelné záři viděla trhliny tmy rozházené jako vrabci v tornádu. Křičely na ni, někdy v duchu, jindy slovy, někdy obrazy lidí a míst, vůněmi – fantastické dotyky, smích, hudba, horko, mráz, vlhko. Mysli mrtvých se nahrávaly do Oenoneho buněk. Zlomené, nekompletní. Poškozené.

Thetide! zakřičela Syrinx.

Nedokázala ho najít v tom zmatku. A světlo se změnilo v neustálou bolest. Zavyla zoufalstvím a nenávistí.

Vermuden rozvinul distorzní pole, zesílil ho a zatlačil na věčnou strukturu skutečnosti. Otevřela se trhlina v prostoru.

Chi vypálil z gamalaserů. Paprsky ale probodly prázdno. Brána se už zavírala.

Necelé dvě vteřiny po výbuchu Dymasia narazila do Oenoneho trupu vlna těžších částic a přidala se k i tak dost nebezpečnému elektromagnetickému záření. Sokol hleděl za okolní chaos a sledoval Vermudenovu červí díru. Energetický výdaj jestřába určoval její velikost a délku. Oenone hned přesně znal nepřítelův cíl. Byl na hranici jestřábích schopností, vzdálený dvacet jedna světelných let.

Konečně! zaburácel Oenone. Ve vzorovacích uzlinách mu jiskřila energie.

Ne! okřikla ho šokovaná Syrinx.

Vím, jak na to, věř mi.

Bezmocně čekala, co se v červí díře semele, protože nějakou zlotřilou částí podvědomí dala své lodi volnou ruku. Když zjistila, že skáčou jen třináct světelných let, oddechla si. Sotva se před nimi ale brána otevřela, ucítila Syrinx, jak Oenone znovu nabíjí uzliny. Hned jí došlo, o co se jedná, a pomstychtivě se rozesmála.

Já ti to říkal, zaryl Oenone.

Zoufale dlouhý skok využil Vermudenovu schopnost dobíjení až do dna. Jestřáb cítil kapitánovu nervozitu, zaťaté svaly, ztuhlá záda, krajní vypětí. Pseudopředivo červí díry se otíralo o trup, nehmotné, ale přece citelné. Posléze se před nimi

objevil konec červí díry. Profiltrované světlo hvězd se rozpíjelo do komplikovaných pavučin.

Vermuden vyskočil do čistého vakua normálního vesmíru, celý zářil úlevou.

Skvělá práce, pochválil ho kapitán. Jestřáb cítil, jak člověku povolují křeče a jak zase začíná dýchat.

Náhle Vermudenův trup ozářil silný laser a oslnil jeho optická čidla. Osmdesát metrů od něj směrem k pekelně rudé Betelgeuse visel stopatnáctimetrový čočkovitý objekt.

„Co to má kurva… Jak?“ zalapal po dechu kapitán.

Tohle je jen zaměřovací laser, oznámil Oenone. **Jakmile zaregistruji jakoukoli změnu ve vašich energetických uzlinách, přepnu na gamalaser a rozříznu vás vejpůl. Vysuňte přechodovou komoru. Mám tu pár lidí, co by se s vámi moc rádi seznámili.**

„Netušila jsem, že sokoli dokážou něco takového,“ řekla Eileen Carouchová o pár hodin později. Kapitán Vermudena Henry Siclari a zbylí dva členové posádky byli zavření v lodním vězení. Mariňáci se pod Cacusovým vedením seznamovali se systémy ukořistěného jestřába. Cacus počítal, že jim cesta zpátky do Oshanka nepotrvá déle než den.

„Myslíš následné skoky?“ zeptala se Syrinx. „Dokážou, ale potřebuješ sokola s dokonalým orientačním smyslem.“ **Jako máš ty.**

Miluju tě, odvětil Oenone, jehož neustálý příval chvály a výtek od všech Edenitů na palubě nijak nepřivedl do rozpaků.

Máš odpověď na všechno, co? opáčila, ale veselá nebyla.

Thetis. Široká usměvavá uhrovitá tvář, rozcuchané pískové vlasy, hubené, lehce nemotorné tělo. Kolik hodin spolu strávili na Romulu.

Byl částí jejího já stejně jako Oenone. Duchovní bratr. A teď zmizel. Vyrvali jí ho, vyrvali ho z ní, vzali jí společné výpravy, zklamání i úspěchy.

Také za něj truchlím, pošeptal jí do hlavy Oenone, myšlenky nasáklé lítostí.

Díky. A ztratili jsme i Graeaeova vajíčka. Takový svinstvo hnusný. Nesnáším Adamity.

Ne, to je pod naši úroveň. Koukni, Eileen a mariňákům je ho stejně líto. Nejde o Adamity. Jde o jednotlivce. Vždycky jen o jednotlivce. I Edeniti mají své mouchy, nebo ne?

Ano. Máme, připustila, protože mluvil pravdu. Ale někde v duši měla pořád prázdné místo, ztracený úsměv.

Aténa pochopila, že se stalo něco strašného, už když se Oenone objevil nad Saturnem. Krmila zrovna v zahradním altánu dvouměsíční Klyméné z bitekového prsu, když jí srdce sevřela zlá předtucha. Přitiskla k sobě své druhé prapravnouče ve strachu z budoucnosti. Dítě se dalo křiku, že mu bere cecík. Rychle vrátila Klyméné svému pravnukovi a ten ji začal utěšovat mentální ukolébavkou. Pak ji dosáhla Syrinxina otupená mysl a strašlivé tušení dostalo podobu.

Nezbylo z něj nic? zeptala se tiše Aténa.

Něco ano, odpověděla Syrinx. **Ale strašně málo. Je mi to líto, mami.**

Bude mi stačit jediná myšlenka.

Když se Oenone přiblížil k Romulovi, předal mu zachycené zlomky myšlenek mrtvé posádky. Vzácný unikavý kousíček života, poslední odkaz Thetida a jeho lidí.

Z mnohotvárnosti Romulovy osobnosti se vynořili Aténini zesnulí přátelé, milenci a manželé, aby ji utěšili a podpořili v těžké chvíli. **Uděláme, co bude v našich silách,** ujistili ji. Cítila, jak se potrhané zbytky myšlenek jejího syna vplétají do soudržnějšího celku, a trochu ji to povzbudilo.

I když Aténa smrt dobře znala, tato ztráta ji zasáhla zvlášť těžce. Podvědomě byla stále přesvědčena, že sokoli a jejich kapitáni jsou jaksi nesmrtelní nebo přinejmenším obrnění proti zničení. Nesmyslná víra pramenila z faktu, že právě je měla ze

svých dětí nejraději. Byli jejím posledním spojením s Iasiem, jejich společnými potomky.

O půl hodiny později stála Aténa v černé lodní kombinéze na molu, hrdá osamělá postava, ve tváři vepsaný každý z těch stopětatřiceti roků života, jež se zatím nijak neprojevovaly. Dívala se přes římsu na přistávajícího Oenoneho a jeho dvojčlenný doprovod ze saturnské letky. Oenone se posadil na prázdné kotviště a velice lidsky si oddechl. Z podstavce se hned vysunulo vyživovací potrubí a poslepu vyhledalo samičí otvory na břiše sokola. Svěrače se kolem nich hermeticky sevřely. Oenone nasál výživný roztok vyrobený Romulem, naplnil si měchýře a uhasil žízeň, již cítil v každé zesláblé buňce. V Oshanku se zdrželi jen tak dlouho, aby předali Henryho Siclariho a zbylé zajatce důstojníkům flotily a dali edenitským specialistům čas ovládnout Vermudena. Pak Syrinx trvala na okamžitém návratu domů.

Aténa si starostlivě prohlížela velikého sokola.

Oenone byl v zubožením stavu: spálená pěna se mu odlupovala z trupu, chladiče prstence odhořely úplně, elektronické senzorické systémy se roztavily a biteková čidla obrácená k Dymasiovi se upekla.

Jsem v pořádku, řekl jí Oenone. **Poškodily se mi hlavně mechanické systémy. Biotechnici mi vypěstují nové oči. Už nikdy nebudu nadávat, až na mě budou stříkat pěnu,** dodal pokorně.

Když z přechodové komory vyšla Syrinx, měla propadlé tváře, mastné vlasy jí visely podél hlavy a šla jako na popravu. Aténě konečně vytryskly slzy, objala svou usouženou dceru a začala ji utěšovat.

Není to tvoje chyba.

Kdybych mu neřekla…

Nech toho, okřikla ji Aténa. **Dlužíš to Thetidovi a Graeaeovi, nesmíš se litovat. Na to jsi moc silná.**

Ano, mami.

Udělal, co v té chvíli chtěl. Rozhodl se správně. Víš, kolik milionů životů zachránil? Kolik lidí by zabila antihmota na nechráněné planetě?

Spoustu, připustila tupě Syrinx.

A on je zachránil. Můj syn. Jen díky němu budou žít, budou se smát.

Ale mě to bolí!

To protože jsme lidé, víc, než kdy můžou být lidmi Adamité. Naše empatie znamená, že se nikdy nedokážeme schovat před vlastními city, a to je dobře. Musíš se ale držet rovnováhy, Syrinx, rovnováha je trestem za lidskost, za to, že můžeš cítit. Proto jdeme po úzké pěšince na útesu. Na jedné straně máme propast zvířeckosti, na druhé přelud božství. Obě nás lákají, obě nás pokoušejí. Ale kdyby tě tyhle síly nelákaly a nesváděly tvou duši, nedokázala bys milovat. Probouzejí nás, tyhle protiklady, vzbuzují v nás vášeň. Tak se pouč ze smrti svého bratra, nauč se být hrdá na něj i na to, co dokázal, zbav se žalu. Je to těžké, já vím, a pro kapitány ještě těžší. My kapitáni dovedeme otevřít svou duši jinému tvoru, máme nejhlubší cit a nejvíc trpíme. A i když jsem to věděla, i když mi bylo jasné, co budeš muset v životě přetrpět, rozhodla jsem se přivést tě na svět, protože život dává i tolik radosti.

Kruhový dům v náruči přívětivého údolí se nijak nezměnil, pořád se tu honily hordy veselých dětí, krapet utahaných dospělých a usoužených bitekových šimpanzů. Syrinx připadalo, že vůbec neodletěla. S osmnácti dětmi, dvaačtyřiceti vnoučaty, jedenácti pravnoučaty a zatím dvěma přírůstky ve čtvrté generaci měla Aténa rodinu, jež jí nedovolila ani na chvíli vydechnout. Devadesát procent dospělých se tak či onak podílelo na vesmírných letech a jejich dlouhá nepřítomnost tedy byla pravidlem. Když se ale vrátili, jejich kroky vedly hned do Aténina domu, kde se buď zdrželi, nebo šli dál.

„Penzion, bordel a školka u Atény," říkala svému domu stará kapitánka.

Menší děti Syrinx nadchla, výskaly kolem ní, dožadovaly se pusinek a příběhů ze vzdálených planet, zatímco dospělí jí vyjadřovali soustrast. V jejich soucitné společnosti se jí ulevilo. Trochu.

Po večeři se Syrinx vrátila do své ložnice a poprosila o pár hodin soukromí. Ruben s Aténou jí vyhověli, sedli si v patiu na bílé železné židle a dali se do hovoru na oddělené vlně, takže jim byla starost vidět jen ve tváři.

Syrinx ležela v posteli a hleděla průhledným stropem na údolí za hasnoucí světelnou osou. Za sedm let, co Oenone dospěl, stromy vyrostly a keře se roztáhly, u protinožců přibylo zeleně.

Cítila Oenoneho na bidýlku, technici z něj s pomocí vysokozdvižných plošin stahovali pěnu. Když se sokol nasytil, jeho mentální obraz se vrátil k normálu. Rád byl středem pozornosti a probíral s údržbáři detaily oprav. Nad hroznem senzorů se skláněli dva biotechnici a nabírali vzorky.

Tati?

Jsem tady, mrško. Říkal jsem, že ti budu nablízku.

Díky. Nikdy jsem o tom nepochybovala. Jak je na tom?

Je šťastný.

Trochu se jí ulevilo. **Je připravený?**

Ano. Ale ztratilo se nám hodně z posledních let. Jádro identity drží, ale schází mu materiál. Zůstal dítětem, možná tou částí, kterou jsi na něm měla nejraději.

Můžu si s ním už promluvit?

Můžeš.

Stála bosá v husté chladivé trávě u širokého potoka, osové světlo nad ní žhnulo jako polední slunce. Kolem rostly vysoké stromy a skláněly větve pod tíhou břečťanu a květů, jež visely až do vody. Nehybným vzduchem poletovali motýli, honili se kolem květů s včelami, všude zpívali ptáci.

Byla to mýtinka, kde trávila jako dítě spoustu času, hned za koncem zahrady. Zjistila, že má na sobě bavlněný letní oděv potištěný modrobílou kostkou. Na útlých bocích ji hladily dlouhé vlasy. Tělo měla třináctileté a důvod pochopila, sotva

uslyšela dětský výskot a smích. Byla dost mladá, aby ji děti vzaly mezi sebe, ale dost stará, aby k ní měly respekt.

Přiběhli na mýtinu, šest desetiletých kluků v šortkách a tričkách nebo do půl těla v plavkách, smáli se, teplé světlo jim zahřívalo silné paže.

„Syrinx!“ Byl uprostřed party, rozcuchané pískové vlasy, zubil se na ni.

„Nazdar, Thetide,“ odpověděla.

„Jdeš s námi?“ vypravil ze sebe udýchaně.

Na břehu ležel známý vor ze silikonových celt, hliníkových profilů olepených pěnou a prázdných plastových lahví.

„Nemůžu, Thetide. Jenom jsem se přišla podívat, že jsi v pořádku.“

„Jasně, že jsem v pořádku!“ Zkusil na trávě udělat hvězdu, ale převážil se a se smíchem spadl jak široký, tak dlouhý. „Poplujeme až dolů do slanovodní nádrže. Bude to legrace, nikomu jsme nic neřekli a osobnost nás neuvidí. Může tam být cokoli, piráti nebo příšery. A třeba najdeme poklad. Vezmu ho sem a budu nejslavnější kapitán v celýrn habitatu.“ Vydrápal se na nohy, oči mu zářily. „Prosím, pojeď s námi. Půjdeš?“

„Příště, slibuju.“

Ostatní chlapci už dotlačili vor do svižného proudu a volali na něj. Plavidlo se chvíli nebezpečně houpalo, ale pak se uklidnilo. Kluci začali lézt na palubu.

Thetis se díval střídavě na Syrinx a na vor, zoufale nerozhodný. „Slibuješ? Opravdu?“

„Slibuju.“ Natáhla se po něm a políbila ho na čelo.

„Syrinx!“ vyjekl a zčervenal, protože si ho ostatní začali dobírat.

„Tumáš,“ řekla a stáhla si z krku tenký stříbrný řetízek se složitě vyřezaným nefritovým přívěskem velikosti hroznové bobule. „Vem si tohle, to bude, jako bych jela s tebou. A až se příště uvidíme, musíš mi vyprávět.“

„Jo.“ Rozběhl se po mělčině k voru a cestou si navlékl řetízek. „Nezapomeň se vrátit. Slíbilas to.“

Jak daleko pojede? zeptala se Sinóna, když kamarádi vytáhli Thetida na vor.

Kam až bude chtít.

A jak dlouho to vydrží?

Dokud bude chtít.

Tati!

Promiň, nechtěl jsem to zlehčovat. Pravděpodobně deset až patnáct let. I dětství jednou vybledne. Hry bez vědomí dospělých a kamarádi, co znamenají celý svět, to všechno je pěkné, ale desetiletý kluk především touží vyrůst; jeho činy jsou stínem činů dospělých. Říká se, že chlapec je otcem muže. Takže až se nabaží dobrodružství a uvědomí si, že nikdy nebude mužem, že je neplodné dítě, jeho identita vplyne do mnohotvárnosti celkové osobnosti habitatu. Jako duše nás všech, mrško, i tvoje.

Takže ztratí naději.

Ne. Konec naděje je smrt, všechno ostatní pouhé zoufalství.

Děti teď pádlovaly a učily se řídit vor. Thetis seděl na přídi a vydával rozkazy, byl ve svém živlu. Otočil se, usmál a zamával. Syrinx zvedla ruku.

Adamité ztrácejí naději, poznamenala. **Dymasiův kapitán ji ztratil úplně. Proti udělal to, co udělal.**

Adamité nejsou celí. My víme, že budeme žít dál, když tělo zemře. V jistém smyslu nějaký střípek naší osobnosti přežije stovky tisíc let. Nedokážu si vůbec představit, že bych teď nebyl součástí osobnosti a nemohl dohlížet na vás a na vnoučata. Možná za deset patnáct generací, až se tu nebudu mít na koho vázat, splynu s habitatem a budu sloužit všem Edenitům bez rozdílu. Ale to bude až za hodně dlouho.

Adamité mají svoje náboženství. Myslela jsem si, že jim ti jejich bohové dávají naději.

Dávají, ale jen nejvěrnějším. Vezmi si ale, v jakých podmínkách Adamité žijí. Jejich nebe je pohádkové království, nemohou ho poznat. Nakonec je taková víra pro hříšné smrtelníky dost nekonkrétní. Náš posmrtný

život je ale hmatatelný, skutečný. Není otázkou víry, máme důkaz.

Pokud nejsi Thetis.

I on přežije.

Něco málo z něj, zakrslá existence. Popluje po nekonečný řece.

Obklopen věčnou láskou, všude vítán.

Vor zmizel za zákrutem porostlým vrbami. Vzduchem se nesly vysoké hlásky. Syrinx přestala mávat. „Ještě za tebou přijdu, brácho," řekla zurčícímu potoku. „Budu se za tebou vracet, kdykoli přiletím. Budeš se na mě těšit, na moje vyprávění, budeš mít v co doufat. Slibuju."

V posteli hleděla na potemnělou krajinu za nebem.

Světelná osa se proměnila v měsíc a skryla se za dešťovými mraky.

Syrinx uzavřela mysl ostatním Edenitům, sokolům i osobnosti habitatu. Zůstal jí jen Oenone. Milovaná bytost ji pochopí, protože oni dva jedno jsou.

Ze zmatku pochybností a zoufalství se vynořilo neodbytné přání, ať mají Adamité pravdu, ať je Bůh a posmrtný život a věčné duše. Tak by Thetis nezemřel. Ne navěky.

Byl to jen střípek naděje.

Oenone ji hladil myšlenkami, útěšnými a soucitnými. Pokud existuje Bůh, pokud někde žije neporušená duše mého bratra, postarej se o něj. Bude tak sám.

7

K dravému proudu Juliffe přispívalo přes tisíc přítoků, deštivé povodí rozlehlé přes jeden a půl milionu čtverečních kilometrů. Řeky měly plný stav celých dvě stě devadesát pět dní lalondského roku a smývaly z kontinentu nesmírné množství bahna, hnijící vegetace a ulámaných stromů. Veletok vířil tak, že měl v posledních pěti stech kilometrech barvu a hustotu kávy s mlékem. U ústí měřila Juliffe na šířku sedmnáct kilometrů a čistá hmotnost vody, tlačené dvěma tisíci kilometry koryta, byla nepředstavitelná. V deltě se zdálo, že jedno moře teče do druhého.

Na posledních sto kilometrech toku přestal existovat severní břeh; řeka se tu natahovala do souše stopadesátikilometrovým pásem močálů. Po členovi první ekologické expedice, který se nezodpovědně vypravil pár kilometrů do okrajových mokřadů, se močál jmenoval Hultainova bažina. Nežilo tu nic než rákosí, puškvorec a místní ekvivalent ještěrky v různých velikostech, zubatý a žravý. Žádný lidský cestovatel Hultainovu bažinu nikdy nepřekročil. Ekologům stačilo pár Hultainových poznámek a satelitní průzkum. Když foukal severák, nesl přes řeku do Durringhamu pach hniloby a rozkladu. Pro obyvatele města byla bažina místem mýtů, smůly a strašidel.

Na jižním břehu se ovšem krajina strmým břehem zvedala dvanáct metrů nad řeku. Díky tomu byl Durringham v relativním bezpečí před jarními záplavami. Díky umístění mezi řekou a kosmoportem bylo město klíčem ke kolonizaci celého povodí.

Juliffe poskytla Rozvojové společnosti Lalonde nejlepší přírodní dálnici do vnitrozemí Amarisku. Přítoky se rozlézaly do každého údolí, a tak nebylo třeba stavět a udržovat drahé silnice. Dostatek dřeva svědčil stavbě lodí, nejlevnějších a nejjednodušších dopravních prostředků. Loďařství se rychle stalo nejdůležitějším průmyslovým odvětvím hlavního města a na hospodářském úspěchu doků závisela skoro čtvrtina populace.

Smluvní kapitáni RSL vozili proti proudu nové osadníky a zpátky do města zemědělské přebytky zavedených vesnic. Denně v Durringhamu přistávalo a odplouvalo několik set plavidel. Přístav plný mol, skladů, rybích trhů a loděnic se stále rozrůstal, až pohltil celé městské nábřeží. Také se tu před cestou ubytovávali kolonisté.

Jay Hiltonové připadala noclehárna strašně vzrušující. Zatím nic podobného neviděla. Jednoduchá osmdesátimetrová sedlová střecha z prefabrikátů na železných nohách. Žádné stěny, prý by bylo uvnitř moc vedro. Betonová podlaha a na ní řady tvrdých pryčen. První noc spala ve spacáku uprostřed noclehárny s ostatními dětmi ze sedmé skupiny. Usínala celou věčnost, lidé se bavili a řeka hrozně šplouchala a hučela. A Jay byla přesvědčená, že si na to mokro nikdy nezvykne; co vylezla z raketoplánu, neměla na sobě jediné suché šaty.

Přes den byla noclehárna plná lidí a v uličkách mezi postelemi se skvěle hrálo na honěnou i jiné hry. Život pod tenkou střechou neměl pravidla, o děti se nikdo nestaral, takže si dělaly, co chtěly. Jay se druhý den seznamovala s dětmi ze sedmé skupiny. Ráno dělaly virvál v noclehárně, po obědě se šly k řece podívat na lodě. Jay byla bez sebe nadšením. Celý přístav vypadal jako vystřižený z historické audiovizuálky, kus pozemského středověku uchovaný na daleké planetě. Všechno tu bylo ze dřeva a lodě byly tak krásné, po stranách měly veliká kola a dlouhými rourami chrlily šedobílý dým.

Toho dne se dvakrát úplně zatáhlo a pršelo jako z konve. Děti se vrátily pod střechu a beze slova se dívaly k řece, ztracené pod přívaly vody. Nad hlavou jim práskaly hromy.

Nikdy si nepředstavovala, že divočina je tak divoká. Její matku to ale neznepokojovalo, a tak byla i Jay klidná. Sedět a koukat se nebylo nikdy tak zábavné. Nedokázala si vůbec představit, jaká to bude nádhera plout na opravdové lodi. V jediném dni z hvězdoletu na kolesový parník! Život je krásný.

Dostávali divné jídlo, místní ovoce mělo ulítlé tvary a chutnalo po koření, ale aspoň nejedli umělé maso jako v archologii. Po svačině, kterou děti dostaly ve velké jídelně na konci noclehárny, se Jay vrátila k řece, jestli neuvidí nějaká mimozemská zvířátka. Vybavila si venála, něco mezi ještěrem a opicí. Ve výukovém programu, který jí RSL přehrála ještě na Zemi, hráli venálové hlavní roli. Na hologramu vypadali docela pěkně. Jay tajně doufala, že si jednoho ochočí, až se konečně dostanou na přidělenou půdu ve vnitrozemí.

Nábřeží tvořila souvislá hradba bitekového polypu barvy shnilých meruněk, a díky ní se děsivě mocná řeka nezakusovala dál do města. Bylo úžasné vidět tolik biotechnologie; Jay v životě neviděla Edenitu, ale doma v archologii je otec Varhoos varoval před jejich hříšnou technologií zmrzačeného života. Použít tady polyp ale nebyl špatný nápad, matečná tkáň nevyšla draho a korál nepotřeboval neustále opravovat jako beton. Jay na tom neviděla nic špatného. Tenhle týden se jí celý vesmír obrátil vzhůru nohama.

Sklouzla se po šikmé zdi až dolů k vodě v naději, že uvidí nějakou mimozemskou rybu. Voda tu byla skoro čistá. Vlnky dorážející na polypovou navigaci jí zkropily nohy nad botami; na sobě měla pořád nátělník a šortky, které jí matka dala do stáze. Většina ostatních kolonistů ze sedmé skupiny strávila dopoledne prohrabáváním zavazadel ve skladu, aby se mohli převléknout do něčeho praktičtějšího.

Včera všichni obdivovali ji i maminku. Měla z toho dobrý pocit. Daleko lepší než doma v archologii. Raději rychle zapomněla, jak se k nim chovali na Zemi.

Stoupla si na mělčinu, pohorky snadno odolávaly vodě. Do řeky tu ústilo několik rour a stok velkých jako potoky. Jay pod nimi opatrně podlézala, aby ji nepokropily splašky. Kus před sebou měla jeden z kruhových přístavů, šest set metrů velký, také vytvořený polypem. Poskytoval úkryt větším plavidlům. Přístavy byly kilometr od sebe, na břehu mezi nimi stály sklady, pily a dřevěná mola pro malé kupecké a rybářské lodě.

Obloha zase potemněla. Tentokrát za to ale nemohl déšť, slunce už zapadalo. A Jay byla unavená, den se tu strašně táhl.

Zalezla si pod molo, pohladila dřevěné kůly. Mayope, poradila jí eidetická paměť, jedno z nejtvrdších dřev v celé Konfederaci. Stromy měly velké šarlatové květy. Zkusmo do sloupu uhodila pěstí. Byl opravdu tvrdý jako kov nebo kámen.

Proti proudu plul velký kolesový parník, pod přídí se mu zvedala pěna. Paluba byla plná kolonistů a Jay měla dojem, že se všichni dívají na ni. Usmála se a zamávala jim.

Sedmá skupina měla vyplout nazítří. Opravdové dobrodružství. Doprovodila loď toužebným pohledem.

Tehdy uviděla věc zachycenou u kůlu pod dalším molem. Špinavou žlutorůžovou hroudu, nad hladinu vyčnívala jen část. Zavýskala a rozběhla se tam, od pohorek jí stříkala voda. Byla to mimozemská ryba nebo obojživelník nebo něco takového. Uvízla na mělčině a ona si ji teď může prohlédnout. Hlavou jí běžely názvy a tvary, didaktická paměť se snažila zjistit, co vidí.

Třeba je to něco nového, napadlo Jay. Třeba to pojmenují po mně. Budu slavná!

Byla už jen pět metrů daleko a stále běžela ze všech sil, když si všimla hlavy. V té vodě je člověk, člověk bez šatů. Tváří dolů! Leknutím škobrtla a upadla. Rozbila si koleno o tvrdý polyp. Sáhla si na ně a ucítila palčivou bolest. Složila se na břeh, nohy ve vodě, dělalo se jí špatně a mdlo. Z kolena jí

začala téct krev. Kousla se do rtu, do očí jí vhrkly slzy, snažila se neplakat.

Mrtvolu zvedla vlna a plácla s ní o sloup. Jay přes slzy uviděla, že je to muž, celý nafouklý. Otočil k ní hlavu. Na jedné tváři měl dlouhou rudou ránu. Místo očí mu v obličeji zely prázdné důlky. Maso se mu vlnilo. Jay zamžikala. Na mrtvole se pásli dlouzí bílí červi s milionem nohou. Jeden mu vyklouzl z pootevřených úst, hubený bezkrevný jazyk, a zakroutil se, jako by ochutnával vzduch.

Zaklonila hlavu a dala se do křiku.

Když o hodinu později zapadlo slunce, dalo se do deště a to se Quinnu Dexterovi moc hodilo. Tři lalondské měsíce se smluvily a zalily noční město přízračným polosvitem: na neosvětlených ulicích bylo vidět, ale dešťové mraky značně ztížily orientaci. V Durringhamu svítily pouze hospody a lucerny nad dveřmi bohatších domů, jinak uličky zásobovalo pár bledničkových fotonů. Mezi průmyslovými stavbami přístavu, kde číhal Quinn, nebylo ani pološero, jen tma a neprostupné stíny.

Z noclehárny se vytratil hned po večeři a našel si skrýš mezi dvěma přízemními kůlnami nalepenými na dlouhé skladiště. Naproti přes uličku se za sudy krčil Jackson Gael. Za ním se vypínala vysoká dřevěná ohrada pily.

V této části přístavu nebude přes noc moc lidí, nejspíš pár kolonistů, kteří čekají na loď. Dvě stě metrů opodál stálo další nouzové přístřeší. Quinn rozhodl, že kolonisté budou nejsnadnější kořist.

Šerifové budou spíš vyšetřovat vraždu durringhamského občana než zmizení nějakého osadníka, kterého stejně nikdo neznal. Kolonisté byli pro RSL něco jako dobytek a jestli jim to nedošlo, jejich blbost. Jackson měl ale v jednom pravdu; kolonisti jsou na tom líp než oni. Deporti byli nejubožejší z ubohých.

Zjistili to už včera večer. Když konečně došli do noclehárny, museli vyložit náklaďáky, které naložili na letišti. Jakmile konečně naházeli bedny sedmé skupiny do přístavního skladiště, vyrazili společně do města. Neměli peníze, ale to nevadilo, zasloužili si trochu orazit. Tehdy zjistili, že deportská kombinéza se šarlatovými písmeny funguje jako hlásná trouba: *Serte mi na hlavu*. Z přístavu ušli sotva pár stovek metrů, když to museli vzdát a vrátit se do noclehárny. Lidi na ně plivali, řvali, děti se jim posmívaly a házely kamení, nakonec na ně někdo poslal mimozemské zvíře. To Quinna vyděsilo ze všeho nejvíc, i když na sobě nedal nic znát. Tvor připomínal kočku velikosti vzrostlého psa, měl smolně černé šupiny a klínovitou hlavu, mordu plnou ostrých zubů. Když k nim běžel, nijak mu nevadilo bláto, ale pár deportů potupně uklouzlo, sotva se dali na útěk.

Nejhorší byly zvuky, které tvor vydával, protahované kňučení s rozeznatelnými slovy, lidskou řečí zkroucenou v mimozemském hrdle. „Špína," a „Úchylové," a další slova změněná k nepoznání, ale přesto jasná významem. Ta věc je nenáviděla stejně jako její pán, nesmírně veselý z toho, jak jim chňapá po kotnících.

Zpátky v noclehárně se Quinn posadil a poprvé od chvíle, kdy ho na Zemi dopadla policie, začal přemýšlet. Musí se dostat z téhle planety, kterou zavrhl i Bratr Boží. K tomu potřebuje informace, potřebuje vědět, jak to tu chodí, jak se dostat na koně. Všichni deporti sní o útěku, někteří to jistě zkusili. Nejhorší chyba by byla něco uspěchat. A v nápadné kombinéze nezjistí nic.

Zachytil pohled Jacksona Gaela a ukázal hlavou do sametové noci. Odešli, aniž by si jich kdokoli všiml, a vrátili se až za úsvitu.

Teď se tiskl ke zdi skladiště, svlečený do trenek, a nemohl se dočkat opakování včerejší akce. O střechy dutě bubnoval vítr, na kalužích se dělaly kruhy. Škarpa u skladu už byla skoro plná. Z Quinna teklo. Aspoň že jsou kapky teplé.

Muž v kanárkovém pršiplášti už došel skoro k uličce mezi kůlnami, než ho Quinn zaslechl. Šoural se blátem, něco bručel. Quinn vyhlédl zpoza rohu. V levém oku měl nanonickou sadu na infračervené vidění. Byl to jeho první implantát a doma v archologii ho využíval k stejnému účelu: potmě byl ve výhodě. Bannethová ho mimo jiné naučila nikdy se nepouštět do boje, který nemá předem vyhraný.

Sítnicový implantát mu ukázal přízračně rudou postavu na nejistých nohách. Déšť připomínal bledě růžovou mlhu, domy se proměnily v útesy červeného vína.

Quinn počkal, dokud muž neminul jeho skrýš, pak vyklouzl na cestu, v ruce dlouhý klacek. A muž o něm stále nevěděl, déšť a tma poskytovaly dokonalý úkryt. Quinn udělal tři kroky, zvedl improvizovaný obušek a udeřil chodce zezadu do krku. Pršiplášť se pod nárazem roztrhl. Quinnovi projel otřes až do loktů. Bratře Boží! Nechtěl ho zabít, ještě ne.

Oběť hekla bolestí a skácela se tváří do bláta.

„Jacksone!“ zavolal Quinn. „Při Bratru Božím, kde jsi? Sám ho neunesu. Pohni kostrou.“

„Quinne? Prokrista, nevidím na krok.“

Rozhlédl se a uviděl Jacksona za sudy. V infračerveném spektru svítila jeho kůže jako jiskrné víno, povrchové tepny a žíly šarlatově zářily.

„Tady. Tři kroky dopředu a pak doleva.“ Navedl Jacksona k tělu, užíval si pocit moci. Jackson ho už uznal za vůdce a ostatní se brzy připojí.

Společně zatáhli oběť do kůlny – Quinn si pomyslel, že to je nějaká dávno opuštěná kancelář. Čtyři holé prkenné stěny a děravá střecha. Na stěnách visely slizké krápníky, ze spár rašily houby. Vzduch voněl kyselinou. Mraky táhly do vnitrozemí. Vyšla Beriana, druhý měsíc, a zalila město citronovým přísvitem. Pár chabých paprsků prošlo světlíkem do kůlny. Stačily, aby Jackson prohlédl.

Oba šli napřed k hromadě šatstva na kompozitové bedně. Jackson se utřel do sucha. Měl silné tělo, široká ramena.

„Zapomeň na to, Quinne," varoval Jackson bezbarvým hlasem, ale jeho slova se v šumění deště jasně nesla. „Na to nejsem. Jenom na ženský, jasný?" Znělo to jako výzva.

„Klídek," odtušil Quinn. „Už mi někdo padnul do oka a ty to nejseš." Nebyl si jistý, že mladého siláka přemůže, když nezaútočí ze zálohy. Navíc Jacksona potřeboval. Zatím.

Začal si oblékat šaty jedné ze včerejších obětí, zelenou košili s krátkými rukávy a volné modré kraťasy, vodotěsné boty jen o číslo větší. Stačilo si do nich vzít troje ponožky. Měl silné pokušení vzít si boty nahoru do osady, deportovským tenkým střevícům vůbec nevěřil.

„Fajn, tak se podíváme, co má," prohlásil. Svlékli bezvědomému muži pršiplášť. Tence zasténal. Šortky měl od bláta a po pláštěnce zevnitř stékal čůrek moči.

Rozhodně čerstvý kolonista, pomyslel si při tom smradu Quinn. Má nové oblečení, nové boty, je čistě oholený a trochu obtloustlý jako lidé z archologie. Místní byli téměř bez výjimky štíhlí, většinou vlasatí a zarostlí.

Na opasku měl nůž se štěpnou čepelí, maličký tepelný induktor a osobní přehrávač.

Quinn si vzal nůž a induktor. „Tohle bereme s sebou. Budou se hodit."

„Prohledají nás," namítl Jackson. „Určitě nás prošacujou."

„No a? Strčíme to do osadnických beden. My je budeme nakládat na loď a my je taky nakonec vyložíme."

„Dobře."

Quinn měl dojem, že slyší v mladíkově hlasu nechtěný náznak úcty. Pustil se do prohledávání kapes oběti a doufal, že to mokré v látce není moč. Občanská karta muže identifikovala jako Jerryho Bakera, dál měl u sebe kreditku s lalondskými franky a pak první cenu. „Bratře Boží!" Quinn vytáhl kreditní disk Jupiterské banky, na jedné straně stříbrný hologram, na druhé královský nach. „Podívej se na to. Tady pan průkopník nechtěl v divočině nic riskovat. Určitě plánoval, že se ze všeho

vyplatí. Nakonec nebyl tak hloupý. Jenom měl smůlu, že narazil na nás.“

„Můžeš tu kartu použít?“ zeptal se rovnou Jackson.

Quinn otočil Jerryho Bakera tváří k sobě. Raněný přitom tiše sténal. Víčka se mu třásla, z úst mu tekla kapka krve, přerývaně sípal.

„Drž hubu,“ utrousil Quinn. „Kurva, praštil jsem ho moc. Uvidíme.“ Přitiskl palec pravé ruky na Bakerův a spustil druhý implantát. Riskoval, že pokud má Jerry Baker příliš poničenou nervovou soustavu, bioelektrický vzor jeho buněk nespustí kreditní disk.

Jakmile nanonika ohlásila, že má vzor nahraný, vzal Quinn kreditní disk a dotkl se ho palcem uprostřed. Na stříbrné straně naskočily zelené číslice.

Jackson Gael vítězně vykřikl a plácl Quinna po zádech. Quinn měl pravdu: Jerry Baker přišel na Lalonde připraven vykoupit se z trablí patnácti stovkami fuseodolarů.

Oba se postavili.

„K čertu, teď ani nemusíme s osadníkama nahoru,“ zajásal Jackson. „Můžeme se usadit ve městě. Prokrista, s tímhle si budeme žít jako králové.“

„Nebuď debil. Ta karta je nám k něčemu jen do doby, než bude ohlášeno jeho zmizení, tedy do rána.“ Zlehka nakopl ležící postavu.

„Tak ty prachy vyměníme, koupíme diamanty, zlato, hadry.“

Quinn sjel rozesmátého mladíka káravým pohledem a napadlo ho, jestli se v něm přece jen nezmýlil. „Tohle není naše město, nevíme, komu můžeme věřit a koho podmáznout. Ať už by nám ty peníze směnil kdokoli, hned by věděl, že nejsou čisté, a práskl by nás šerifovi. Nejspíš tu nejsou zvědaví, aby se jim někdo motal do kšeftů.“

„Tak co s nima uděláme?“

„Něco vyměníme. Tyhle místní franky obíhají i jako hotovost. Takže budeme hodně utrácet a místní se poserou

štěstím, že můžou dvěma tupým kolonistům vracet nesmyslné franky místo opravdových peněz. Pak si nakoupíme pár drobností, které nám usnadní život v osadě, třeba nějaké slušné zbraně. A potom…“ Zvedl si disk před oči. „Pak ho vyhodíme. Nenecháváme důkazy, jasné?“

Jackson se zašklebil, ale přikývl. „Jasný, Quinne. Asi jsem to nedomyslel.“

Baker znovu zasténal jako spáč stižený noční můrou.

Quinn ho bezmyšlenkovitě nakopl. „Nic se nestalo. Teď mi pomoz s Bakerem do stoky, ta ho spláchne do řeky. Pak zjistíme, kde se dají naše fuseodolary pořádně roztočit.“ Podíval se po dřevěném obušku, aby Jerryho Bakera definitivně umlčel.

Prošli pár hospod, až skončili U Donovana. Pajzl stál pár kilometrů od přístavní čtvrti, dostatečně daleko od všech případných kolonistů ze sedmé skupiny, kteří by se chtěli poslední noc ve velkoměstě trochu povyrazit. V žádném případě to nebyl typ podniku, kam by vzorní otcové rodin zašli na sklenku.

Jako většina durringhamských staveb byla i hospoda U Donovana přízemní dřevěný srub zvednutý jen metr nad terén na kamenných sloupech. Podél přední stěny se táhla veranda, o zábradlí se opírali pijáci se skleněnými půllitry a pozorovali kolemjdoucí. Ulici pokrývala tlustá vrstva štěrku. Quinn se konečně nepropadal po kotníky do bláta.

Měli jasně osadnické šaty, strojově tkané umělé vlákno; místní nosili hrubé plátno a ručně šité boty do půli lýtek. Když ale šli po schodech nahoru, nikdo se jim neposmíval. Quinn si poprvé od příletu připadal skoro jako doma. Těmhle lidem rozuměl, mozolnatým pracantům, kteří se chtějí večer pořádně rozšoupnout. Ještě než prošli dveřmi, uslyšeli zevnitř xenocká zvířata. Strašidelně skučela jako ten netvor, co je napadl včera

večer, jenže tady jich bylo pět nebo šest. Rychle se po sobě s Jacksonem podívali a vešli dovnitř.

Bar tvořila jediná dlouhá fošna u stěny výčepu, metr široká, patnáct metrů dlouhá. U něj postávali ve dvou řadách lidé, šest servírek stěží stíhalo točit.

Quinn počkal, až na něj u baru přijde řada, a ukázal kreditní disk Jupiterské banky. „Berete tohle?“ Holka se na kartu ani nepodívala. „Jo.“

„Výborně, tak dvě piva.“ Vzala za pípu.

„Zítra odplouváme nahoru po řece. Nevíte, kde bychom se mohli trochu pobavit? Nechci prošvihnout poslední noc ve městě.“

„Vzadu.“ Ani nezvedla hlavu.

„Jéžiš díky. Dejte si jednu na mě.“

„Díky, dám si limohol.“ Dvě piva položila před Quinna do louže na baru. „Šest fuseodolarů.“

Quinn si pomyslel, že je to třikrát víc, než by měl zaplatit, pokud není limohol dražší než Norfolkské slzy. Ano, místní vědí, jak podojit kolonisty. Aktivoval kreditní disk a převedl peníze do procesorového bloku na baru.

Divokým kočkovitým zvířatům se tu říkalo sayce, na Lalonde hrála roli psů, jen měla víc inteligence. Quinn a Jackson je uviděli, sotva odhrnuli plentu ve dveřích z výčepu do sálu. Byla to aréna, tři řady lavic obklopovaly třímetrovou díru obezděnou kameny. Na trámech visely bodavé reflektory a osvětlovaly zápasy. Na lavicích byl obsazen každý centimetr. Muži a ženy s brunátnými tvářemi křičeli a ječeli, zbroceni potem. V aréně bylo horko větší než na kosmodromu v pravé poledne. U zadní stěny stály velké klece, v nich chodily tam a zpátky sayce zdivočelé k nepříčetnosti, některé dorážely na mříže z onoho všudypřítomného černého dřeva a zoufale kňouraly.

Quinn se usmál. To už je lepší!

Našli si kousíček lavice a namáčkli se na něj. Quinn se zeptal souseda, kdo tu bere sázky.

Ukázalo se, že bookmakera dělá hubený orientálec s ošklivou jizvou od levého oka až do výstřihu jménem Baxter.

„Vyplácím jen lalondský franky," upozornil stroze.

Po jeho boku stanul chlap jako hora a varoval Quinna lidožroutským pohledem.

„To mi nevadí," odtušil mírně Quinn. Vsadil sto fuseodolarů na favorita.

Souboje byly strhující, rychlé, tvrdé, krvavé a krátké. Vlastníci stáli v protilehlých rozích díry, drželi zvířata a řvali jim rozkazy do plochých trojúhelníkových uší. Když byly sayce vyštvané k šílenství, hodili je lidé do díry. Aerodynamická černá těla se srazila šestiprstými tlapami a zubatými mordami, svaly zabraly jako ocelové písty, napjaly lesklou kůži. Zvířata si ani nevšimla, když přišla o nohu. Quinn se díval, jak si rvou končetiny, čelisti, vyškrabují si oči a otvírají břicha. Podlaha jámy klouzala krví a rozdupanými vnitřnostmi. Zápas většinou končil rozdrcenou lebkou; silnější sayce soupeři tak dlouho tloukla hlavou o kamennou stěnu, dokud nevystříkl mozek. Krev měla zvířata kupodivu červenou.

Quinn na prvních třech zápasech prohrál, ve čtvrtém získal šest set franků, v přepočtu sto padesát fuseodolarů. Třetinu plastových bankovek dal Jacksonovi a vsadil si na další zápas dvě stě fuseodolarů.

Po sedmi kolech měl na disku o osm set fuseodolarů méně, ale v kapse mu přibylo dva a půl tisíce lalondských franků.

„Tu znám," řekl Jackson, když majitelé hnali do arény další dvě zvířata. Jedno z nich byl starý zjizvený samec. Quinn na něj vsadil. Věřil schopným veteránům.

„Koho?"

„Tu holku támhle. Je ze sedmý skupiny."

Quinn se podíval naznačeným směrem. Ještě nebyla dospělá, zato hodně pěkná, vlasy na ramena. Měla vestu s hlubokým výstřihem, vypadala nová, látka se ještě leskla, rozhodně syntetika. Tvář jí žhnula úžasem a vzrušením,

zakázané ovoce bývá nejsladší. Seděla mezi dvěma bratry, dvojčaty, mohlo jim být kolem třiceti a blond vlasy jim začínaly řídnout. Ti měli neforemné kostkované košile. Podle opálení to vypadalo, že pracují venku.

„Jseš si jistý?“ V záři reflektorů neviděl ostře.

„Jasně. Na ty kozy se nedá zapomenout. Jmenuje se Mary, Mandy nebo tak nějak.“

Trenéři hodili sayce do díry a dav zařval. Silná liščí těla se zaklínila, začala se po sobě šíleně válet, zuby a drápy drásaly vzduch.

„Asi tu má co dělat,“ poznamenal Quinn. Naštvalo ho to, nebyl zvědavý na komplikace. „Jdu na slovíčko s Baxterem. Ať tě nevidí, neměla by si nás všimnout.“

Jackson vztyčil palec a přihnul si z půllitru.

Baxter stál na rampě vedoucí od jámy ke klecím a trhal hlavou, jak sledoval zápas. Ostře Quinnovi pokývl na pozdrav.

Z díry vylétla sprška krve a pocákala lidi v první řadě. Jedna sayce ryčela. Quinn měl dojem, že volá o pomoc.

„Dneska se vám dařilo,“ řekl Baxter. „Neprohrál jste, máte začátečnický štěstí. Zvednu vám limit, jestli chcete.“

„Ne. Potřebuju peníze. Jedu proti proudu osídlovat.“

„Postavte rodině pěknej dům, hodně štěstí.“

„Budu potřebovat víc než jenom štěstí. Co když narazím na takovouhle bestii?“ Ukázal do jámy. Starý samec držel soupeře pod krkem a bušil mu hlavou o zeď, nehledě na rány, které mu zasazoval drápy do boků.

„U řeky sayce nežijou,“ odtušil Baxter. „Je tam moc mokro. To zvládnete.“

„Tak nějaké jejich příbuzné. Užil bych něco řízného, čím takovou potvoru zabiju první ranou.“

„Ze Země máte spoustu krámů.“

„Nemohli jsme si vzít všechno, co potřebujeme, společnost nám to nedovolila. A taky chci něco pro zábavu. Říkal jsem si, že všechno nakoupím ve městě. Možná znáte někoho, kdo mi může pomoct.“

„Možná není určitě.“

„Ale určitě mám dost peněz.“

Dole v díře vybuchla lebka poraženého zvířete a na podlahu vytekl mozek.

Quinn se usmál, když starý samec zvedl oči k majiteli, a řezavě vyjekl: „Jo!“

„Dlužíte mi dalších tisíc franků,“ připomněl Baxterovi. „Můžete si půlku nechat za zprostředkování.“

Baxter promluvil hlubokým hlasem. „Přijďte za deset minut dozadu. Někoho vám představím.“

„Skvěle.“

Když se Quinn vrátil k Jacksonovi, starý samec se ploužil v díře a čmuchal. Modrým jazykem olizoval krev a kusy mozku.

Jackson ho ponuře sledoval. „Je pryč. Hned po boji odešla s jedním dvojčetem. Proboha, takhle vyvádět, a to je tu první den.“

„Fakt? Uvědom si, že s tebou bude čtrnáct dní zavřená na lodi. Můžeš na ní zapracovat.“

Jackson pookřál. „Máš recht.“

„Myslím, že jsem sehnal, co potřebujeme. I když jen Bratr Boží ví, jaké zbraně se v téhle díře dají sehnat. Nejspíš samostříly.“

Jackson se na něj podíval. „Stejně si myslím, že bysme tu měli zůstat. Co zmůžeme někde v prdeli, ovládneme vesnici?“

„Když to jinak nepůjde… Jerry Baker není jediný, kdo si vzal disk Jupiterské banky. Jakmile jich budeme mít dost, můžeme se z téhle hromady sraček vyplatit.“

„Tomu fakt věříš? Můžeme vypadnout? Úplně zmizet?“

„Jo. Ale bude to chtít spoustu peněz, takže musíme zmáknout fůru osadníků.“ Probodl mladíka stejným pohledem jako Bannethová, když vyslýchala rekruty. „Jdeš do toho, Jacksone? Potřebuju lidi, kteří za mnou budou stát celou dobu. Nestojím o poseroutky.“

„Jdu s tebou. Až do konce. Kristepane, Quinne, vždyť mě znáš, posral jsem se snad včera v noci?“

V hlase zaznělo zoufalství. Jackson toužil po tom, co mu Quinn mohl nabídnout. Pravidla jsou stanovena.

Tak ať začne hra, řekl si Quinn. Největší hra ze všech, již Bratr Boží hraje od počátku věčnosti. „Jdeme," pobídl ho. „Podíváme se, co pro nás Baxter má."

Horst Elwes přečetl výsledky metabolického měření na displeji zdravotního bloku a pak se podíval na spící tělíčko Jay Hiltonové. Dívka byla stočená do klubíčka ve spacím pytli, na tváři klidný výraz. Ošklivou odřeninu kolena jí vyčistil, obalil epitelovou membránou a podal antibiotika. Pevná ochranná tkáň urychlí regeneraci kůže.

Smůla, že je epitelový obvaz jen na jedno použití. Horst začínal pochybovat, že jich zabalil dost. Podle jeho didaktické paměti může lidská kůže uhnít, když je vystavena prostředí o vysoké vlhkosti. A vlhkost není nikde vyšší než na březích řeky Juliffe.

Odlepil od krčku sondu a zasunul ji zpátky do štěrbiny v lékařském bloku.

Rút Hiltonová se na něj tázavě podívala. „Tak co?"

„Dal jsem jí sedativa. Bude spát dobrých deset hodin. Možná by nebyl špatný nápad být u ní, až se probudí."

„Samozřejmě budu u ní," odsekla matka.

Horst přikývl. Když uplakané děvčátko doklopýtalo do noclehárny, nedala na sobě Rút znát nic než starost a soucit, ani špetku slabosti. Zatímco Horst dezinfikoval ránu a šerif Jay vyslýchal, držela ji za ruku. Teprve teď vypluly obavy na povrch.

„Promiňte," omluvila se mu.

Horst se na ni usmál a zvedl lékařský komplet. Byl větší než obyčejný procesorový blok, čtverec o straně čtvrt metru a tloušťce tři centimetry, vybavený čidly a pamětí se všemi známými lidskými chorobami. Horstovi dělal stejné starosti jako epitelová membrána; zdraví sedmé skupiny bude několik

příštích let záviset pouze na něm. Už teď se své zodpovědnosti děsil. Krátká služba v chudobinci mu ukázala, jak málo je teoretická průprava platná tváří v tvář skutečným zraněním. Rychle se naučil dost o první pomoci, aby byl co platný přepracovaným lékařům, ale cokoli vážnějšího než odřeniny a zlomeniny bude nahoře v osadě znamenat smrt.

Aspoň že mu v kufru nechali lékařský komplet. Pár dalších věcí se cestou z letiště ztratilo. Hergot, proč musela mít Rút i v tomhle pravdu? A šerifům bylo úplně jedno, když nahlásil krádež léků. Zase měla pravdu.

Vzdychl a položil jí ruku na rameno, Rút dál hladila Jay po vláskách.

„Je daleko odvážnější než já," začal. „Bude v pořádku. V tomhle věku hrůza nezůstává v paměti. A zítra vyplouváme. Dostane se do jiného prostředí."

„Děkuji vám, Horste."

„Máte v rodině vylepšené geny?"

„Ano, pár. Nejsme zrovna Saldanové, ale jeden můj předek byl dost v balíku, Bůh mu žehnej, a tak máme asi pět nebo šest generací základní engineering. Proč se ptáte?"

„Myslel jsem na infekci. Žije tu nějaká spora, která může napadnout lidskou krev. Ale pokud máte alespoň trochu vylepšenou imunitu, nic jí nehrozí."

Vstal, protáhl si záda a ve tváři mu zaškubalo bolestí. V noclehárně byl klid, nad dětmi se nesvítilo. Kolem zbylých zářivek létal šedokřídlý hmyz velikosti včely. Sotva šerif odešel ohledat mrtvolu, ostatní kolonisté nechali Rút a Horsta o samotě. Viděl, že v jídelně je nějaká schůze, šla tam většina dospělých. V koutě na druhém konci noclehárny se tiskli deporti, mrzutí a vzdorní. A vyděšení, řekl si Horst. Povalečské děti, co nejspíš nikdy neviděly nebe, natožpak pravěkou džungli. Celý den se zdržovali pod střechou. Horst věděl, že by se měl snažit je poznat, postavit most mezi nimi a kolonisty, stmelit komunitu. Koneckonců spolu budou do konce života. Nějak v sobě ale nenašel energii.

Zítra, slíbil si. Všichni budeme dva týdny na jedné lodi, dostanu spoustu příležitostí.

„Měl bych jít na schůzi," řekl. Ze svého místa viděl, jak se dva muži divoce hádají.

„Ať si kecají," zavrčela Rút. „Aspoň dají pokoj. Stejně nic nevyřeší, dokud se neukáže dozorce osady."

„Měl přijít už dnes ráno. Potřebujeme poradit se stavbou domů. Ani nevíme, jaký kraj nám vlastně přidělili."

„To brzo zjistíme. Dozorce má na školení celou plavbu. Řekla bych, že si užívá poslední noc ve městě. Nemůžu mu to vyčítat, teď bude rok a půl jenom s náma. Chudák chlap."

„Musíte si o lidech vždycky myslet jen to nejhorší?"

„Tak bych to udělala já. Ale tohle mě teď netrápí."

Horst se pokradmu podíval do jídelny. Zrovna o něčem hlasovali. Posadil se na pryčnu naproti Rút. „A co vás trápí?"

„Ta vražda."

„Nevíme, jestli to byla vražda."

„Nebuďte směšnej. Mrtvola byla svlečená. Co jinýho?"

„Třeba byl opilý." Bůh ví, že když se podívám na řeku, taky bych se napil.

„Ožralej si šel zaplavat? Do Juliffe? No tak, Horste!"

„Pitva nám řekne, zdali…" Hlas se mu pod jejím tvrdým pohledem vytratil. „Asi žádná pitva nebude, že?"

„Ne. Někdo ho tam musel hodit. Šerif mi řekl, že manželky ráno nahlásily dva pohřešované kolonisty z třetí skupiny. Pete Cox a Alun Reuther. Vsadím deset ku jedný, že ten mrtvej je jeden z nich."

„Zřejmě," připustil Horst. „Šokuje mě, jak tu kvete zločin. Takové věci jsem na kolonii prvního stupně nečekal. Ale Lalonde také není úplně to, co jsem si představoval. Brzy odsud odjedeme. Naše komunita bude na takové věci moc malá, všichni se mezi sebou budeme znát."

Rút si protřela oči, vypadala unaveně. „Horste, vám to vůbec nemyslí. Proč byla mrtvola svlečená?"

„Nevím. Asi kvůli šatům a botám."

„Správně. A jakej chudák zabije člověka kvůli páru bot? Vlastně chladnokrevně zavraždí dva lidi. Proboha, lidi jsou tu chudý, ale ne takhle zoufalí.“

„Tak kdo?“

Významně se mu podívala přes rameno. Horst se otočil. „Deporti? Nejste proti nim zaujatá?“

„Viděl jste, jak se k nim chovají lidi ve městě, a my na ně nejsme o nic hodnější. Nemůžou vytáhnout paty z přístavu, aniž by je někdo zmlátil. Ne v těch svejch kombinézách, a nic jinýho na sebe nemají. Tak kdo asi stojí o obyčejný šaty? Komu nesejde na způsobu, jak si je opatří? A ten chlap umřel v přístavu, kousek od naší noclehárny.“

„Nechcete snad říci, že to byl náš deport?“ zvolal kněz.

„Modlím se, aby nebyl. Ale vzhledem k tomu, jak nám zatím přeje štěstí, bych tomu moc nevěřila.“

Na nebi už zůstal jen Diranol, nejmenší z přirozených oběžnic Lalonde, devítisetkilometrová koule z kamene žilkovaného červenookrovým regolitem, vzdálená půl milionu kilometrů. Měsíček visel nad východním obzorem a přebarvoval Durringham na růžovo. U přechodné noclehárny kolonistů zastavila elektromotorka. Marie Skibbowová pustila Ferguse. Jízda nočním městem byla senzační, Marie si vychutnávala každou vteřinu, nadšená a vzrušená. Stěny domů se míhaly kolem, světlo sotva našlo kaluž nebo hromadu bahna a už jí projížděli, vítr jí čechral vlasy, oči slzely. S každou otočkou kol pokoušeli nebezpečí a vyhráli, přežili.

„Tak jsi doma,“ oznámil Fergus.

„Jo.“ Přehodila nohu přes sedlo a postavila se vedle něj. Zmohla ji únava, zmrzlá vlna deprese, jež jí celou dobu hrozivě vyčkávala nad hlavou a drtila ji předtuchou věcí příštích.

„Jseš nejlepší, Marie.“ Políbil ji, jednou rukou jí přes vestu polaskal pravé ňadro. Pak zmizel, červené koncové světlo se ztratilo ve tmě.

Nahrbila se a vykročila k noclehárně. Většina pryčen už byla obsazená, lidé chrápali, kašlali, mleli sebou. Chtěla se otočit a zdrhnout zpátky za Fergusem a Hamishem, za štěstím posledních několika hodin. V hlavě jí ještě hučelo z nových zážitků, z krvavého divadla v aréně, z rozjásaného davu U Donovana, z horké krve, jež jí rozjitřila smysly. Pak sladká nemravnost tichého srubu na druhém konci města, jejich unavená těla na jejím, napřed po jednom a pak oba společně. Šílená jízda na motorce rumělkovým měsíčním světlem. Marie Skibbowová toužila, aby všechny noci byly takovéhle a nikdy nekončily.

„Kde ses k čertu courala?“

Před Marií stál otec, rty stisknuté jako vždycky, když se opravdu zlobil. A Marii to pro jednou nevadilo. „Venku,“ odsekla.

„Kde venku?“

„Bavila jsem se. Tos mi vždycky zakazoval.“

Vrazil jí facku, plesknutí se ozvěnou odrazilo od střechy. „Nebuď drzá, děvče. Na něco jsem se tě ptal. Cos dělala?“

Marie ho probodla pohledem a snažila se nevnímat pálení ve tváři. „Co teď, tatíčku? Sundáš si pásek? Nebo dojde na pěsti?“

Geraldu Skibbowovi poklesla čelist. Lidé na okolních pryčnách se otáčeli a dívali na ně.

„Víš, kolik je hodin? Cos vyváděla?“ zasyčel.

„Jseš si jistý, že to chceš vědět, tatíčku? Jseš si jistý?“

„Ty flundro. Maminka o tebe měla celou noc starost. Ani to ti nevadí?“

Marie vyšpulila rty. „Co by se mi v tomhle ráji asi mohlo stát?“

Chvíli měla dojem, že ji znovu uhodí. „Tento týden zavraždili v přístavu dva lidi.“

„Fakt? To mě nepřekvapuje.“

„Do postele,“ poručil jí Gerald skrz zuby. „Promluvíme si ráno.“

„Promluvíme?“ odsekla. „To jako že budu mluvit i já?“

„Do prdele, přestaň, Skibbowe,“ zavolal někdo. „Chceme spát.“

Marie si pod otcovým bezmocným dohledem zula boty a vylezla na pryčnu.

Quinn ještě dospával v pytli a bojoval s následky divokého piva, které vypil U Donovana, když někdo chytil kraj jeho pryčny a otočil ji o devadesát stupňů. Zoufale ve spacáku zamával rukama a nohama, ale pádu nezabránil. Napřed narazil na beton kyčlí, až mu ruplo v pánvi, potom čelistí. Vyjekl bolestí a leknutím.

„Vstávat, deporte,“ zařval někdo.

Nad Quinnem stál muž a zlomyslně se culil. Měl těsně po čtyřicítce, svalnatý šedovlasý zarostlý pořez. Tlustou hnědou kůži mu brázdily krátery po neštovicích a pavučiny popraskaných vlásečnic. Na sobě měl jen přírodní materiály, tlustou červeně kostkovanou košili s urvanými rukávy, zelené džíny, vysoké šněrovací boty a ošklivou devadesáticentimetrovou ocelovou mačetu. Na krátkém řetízku nosil stříbrný křížek.

Quinn sténal a vetřelec se mu basem smál, jako by mu do ran sypal sůl. To bylo na Quinna moc. Vzal za uzávěr spacího pytle. Za tohle mu ten hajzl zaplatí. Pytel se rozloupl. Quinn vystrčil ruce a vykopl nohama, aby se zbavil svíravé látky. Na okraji vědomí slyšel ostatní deporty řvát strachy a skákat za pryčny. Za zápěstí pravé ruky ho najednou chytila mokrá tlama, za celé zápěstí, kůží pronikly ostré tesáky a zasekly se mezi šlachy. Quinn ztuhl hrůzou. Byl to pes, pořádný kus, bestie z pekla. I sayce by si pořádně rozmyslela, jestli na takovou zrůdu zaútočit. Musel mít dobrý metr v kohoutku, krátký naježený kožich, tupou mordu a černé dásně plné slin. Vodnatýma očima se díval přímo na Quinna. Tiše vrčel. Quinn

cítil třas v celé paži. Netečně čekal, až zvíře skousne a sežere mu ruku. Pes se na něj ale jen díval.

„Jsem Powel Manani," prohlásil vousáč. „A náš skvostnej vůdce, guvernér Colin Rexrew, mě určil jako dozorce u sedmý grupy. To znamená, deporti, že mi patříte tělem i duší. A aby bylo hned od začátku jasno: nesnáším deporty. Myslím si, že by týhle planetě bylo daleko líp, kdyby tu nesmrděly sračky jako vy. RSL si ale řekla, že nám vás hodí na krk, takže si buďte jistý, že si odmakáte každej mizernej frank, co do vás společnost vrazila. Když řeknu žerte hovna, budete žrát hovna, vezmete si, co dostanete, a budete s tim spokojený. A protože jste od přírody líný jak veš, příštích deset let nedostanete jedinej den volna."

Dřepl si ke Quinnovi a nasadil široký úsměv. „Jak ti říkaj, debile?"

„Quinn Dexter… pane."

Powel uznale povytáhl obočí. „Slušný. Nejseš blbej, Quinne. Učíš se rychle."

„Děkuji, pane." Pes mu tlačil jazykem na prsty, olizoval mu klouby. Bylo to naprosto nechutné. Quinn nikdy neslyšel o tak dokonale vycvičeném zvířeti.

„Chytráci dělaji potíže, Quinne. Chceš mi dělat potíže?"

„Ne, pane."

„Fajn. Takže si rozumíme." Powel se postavil. Pes pustil Quinnovu ruku a o krok ucouvl.

Quinn se podíval na zápěstí; lesklo se mu slinami a v kůži zely červené stopy po zubech.

Powel psa láskyplně pohladil. „Tohle je můj parťák Vorix. Drží nás pohromadě spřízněnost, takže doslova čmuchám každou lotrovinu. Tak se na mě nesnažte nic ušít, protože všechny triky znám. Když provedete něco, co se mi nebude líbit, Vorix si to s váma vyřídí. A příště vám nepude po ruce, ale rovnou vám ukousne koule. Je to jasný?"

Deporti něco zabručeli, hlavy skloněné.

„Jsem rád, že si o sobě navzájem neděláme iluze. Teď vaše dnešní úkoly. Nebudu je opakovat. Sedmá skupina pluje proti proudu na třech lodích: na Swithlandu, na Nassieru a na Hycelu. Zrovna je nakládají v třetím přístavu a za čtyři hodiny vyrážíme. Takže do tý doby musíte naložit osadnický věci. Co nestihnete, potáhnete na zádech až k přístavišti v džungli. Nečekejte, že vám budu furt dělat chůvu, vemte za to a do práce. Všichni poplujete se mnou a s Vorixem na Swithlandu. Tak pohyb!“

Vorix vyštěkl a vycenil zuby. Powel sledoval Quinna, dokud se pozadu neodploužil jako rak k ostatním deportům. Bylo mu jasné, že s Quinnem budou potíže, po pěti postavených osadách už měl deporty přečtené. Tenhle mladík je rozmrzelý a k tomu chytrý. Byl víc než povaleč, zřejmě se před odsunem zapletl s nějakou podzemní organizací. Powela napadlo ho nechat na břehu, až Swithland odpluje, ať se o něj postarají durringhamští šerifové. Pozemkový úřad by se o tom ale doslechl a zapsal by mu důtku do papírů, jako by jich už nedostal dost. „Nasrat na to,“ zavrčel pod vousy. Deporti už byli na cestě ke skladišti. A vypadalo to, že se točí kolem Quinna a čekají, až je začne vést. No nic, kdyby to jinak nešlo, může ho v džungli potkat nehoda.

Se sedmou skupinou přihlížel výstupu i Horst Elwes a teď zašel za Powelem. Napřed se na něj podíval pes. Panebože, to je ale bestie. Lalonde bude opravdu tvrdou zkouškou. „Bylo nutné chovat se k těm chlapcům tak hrubě?“ zeptal se Powela Mananiho.

Dozorce si ho změřil od hlavy k patě, zastavil se očima na bílém krucifixu. „Jo. Pokud to chcete přímo, padre. Takhle s nima mluvím vždycky. Musí jim být od začátku jasný, kdo je pán. Věřte mi, nic jinýho na ně neplatí.“

„Možná by je změnila trocha laskavosti.“

„To nechám na vás, padre. A abyste viděl, že mám dobrou vůli, dám jim volno na bohoslužby.“

Horst musel přidat do kroku, aby mu Powel neutekl. „Váš pes," začal opatrně.

„Co je s ním?"

„Říkal jste, že vás váže spřízněnost."

„Správně."

„Takže jste Edenita?"

Vorix si odfrkl.

„To ne, padre," odpověděl jeho pán. „Jsem jenom praktickej. A kdybych měl fuseodolar za každýho zelenýho kněze, co se mě na to zeptal, už bych byl milionář. Nahoře budu Vorixe potřebovat, musí za mě lovit, stopovat, držet deporty v lati. Neuronový symbionty mi prostě zajišťujou kontrolu. Používám je, protože jsou laciný a fungujou. Stejně jako je mají všichni ostatní dozorci a půlka zdejších šerifů. To jenom pozemský náboženství jsou plný předsudků proti biteku. Na Lalonde si ale vaše kecy nemůžeme dovolit. Používáme, co je třeba. A jestli chcete přežít dost dlouho, abyste moh vykládat svoje bigotní poučky o hříšným chromozomu i druhý generaci osadníků, zařídíte se stejně jako my. Kdybyste mě teď omluvil, musím zorganizovat expedici do džungle." Zmizel směrem k přístavu.

Gerald Skibbow a ostatní členové sedmé skupiny vykročili za ním, pár z nich se zahanbeně dívalo na vylekaného kněze. Rai Molvi sbíral odvahu. Včera na schůzi dělal největší kravál, zřejmě viděl sám sebe jako rozeného vůdce. Neustále navrhoval, ať si skupina zvolí výbor, vybere mluvčího. Pomůže jim to při styku s úřady, tvrdil Rai Molvi. Gerald mu v duchu dával nejvýš půl roku, než se se staženým ocasem vrátí do Durringhamu. Byl to typ právníka, na farmaření se nehodí.

„Měl jste tu být včera a dát nám instrukce," ozval se Rai Molvi.

„Správně," odtušil Powel, aniž by zvolnil tempo. „Je mi líto. Jestli si chcete stěžovat, Pozemkovej úřad sídlí ve sklápěčce na západním konci města. Je to jenom šest kilometrů."

„Ne, nechtěli jsme si stěžovat," ohradil se rychle Rai Molvi. „Ale potřebujeme si ujasnit jisté skutečnosti, abychom se mohli řádně připravit. Bylo by nám pomohlo, kdybyste se byl dostavil."

„Dostavil kam?"

„Na včerejší schůzi výboru."

„Jakýho výboru?"

„Výboru sedmé skupiny."

Powel se zhluboka nadechl. Nechápal, proč se půlka kolonistů vůbec obtěžovala stěhovat na Lalonde. RSL musí na Zemi platit schopnou reklamní agenturu. „A co chtěl ten výbor vědět?"

„No… například kam vlastně plujeme."

„Proti proudu." Powel protáhl odmlku dost dlouho na to, aby Molvi ztratil nervy. „Jmenuje se to Schusterův okres, leží na přítoku jménem Quallheim. Ale jsem si jistej, že kdybyste chtěli jinam, kapitáni vás tam rádi vezmou."

Rai Molvi zrudl.

Gerald se protlačil do čela průvodu. Powel mířil k nejbližšímu půlkruhovému přístavišti vzdálenému sotva dvě stě metrů, za ním klusal Vorix. U mola v umělé laguně kotvilo několik parníků. Nad vodou kroužily jasně červené slepivrány. Srdce mu poskočilo nad tím příslibem dobrodružství.

„Potřebujeme o parnících něco vědět předem?" zeptal se.

„Ani ne," utrousil Powel. „Každej nabere tak sto padesát lidí a na Quallheim pojedeme čtrnáct dní. Jídlo máte zaplacený a cestou vám povím něco o džungli a o stavění domů. Takže si najděte síť a užijte si vejlet, protože na další takovej se už do smrti nedostanete. Až přistaneme, začne práce."

Gerald poděkoval kývnutím a vrátil se do nocležny. Ať se vyptávají ostatní, on zabalí rodinu a pak rychle na Swithland. Dlouhá plavba je přesně to, co Marie potřebuje, aby se trochu uklidnila.

Swithland vypadal jako většina kolesových parníků na Juliffe. Měl široký mělký trup z mayopových prken, byl dlouhý šedesát metrů a široký dvacet. Paluba začínala jen metr a půl nad hladinou, loď by tedy připomínala spíš dobře udělaný vor nebýt vysoké rozsáhlé stavby připomínající prostornou stodolu. Směs starodávné a moderní technologie říkala mnohé o pokroku na Lalonde. V půli délky měl Swithland na každém boku velké koleso, protože lodní šroub je obtížnější vyrobit i udržovat. Hřídel hnaly elektrické motory, protože ty je jednodušší sestavit než parní stroj. Elektromotor ale potřebuje zdroj energie a tady posloužil polovodičový výměník z Oshanka. Nákladný import byl odsouzen k zániku v okamžiku, kdy průmyslový rozvoj pokročí k výrobě domácích turbín a parníky tak opravdu požene pára a ne pouhý rozdíl teplot. Tak už to na Lalonde chodilo.

Swithland byl sedmnáct let starý a měl vydržet ještě dobrých pět nebo šest desetiletí. Jeho kapitánka Rosemary Lambournová zatížila u RSL loď hypotékou, kterou budou splácet ještě její vnuci, ale jí to přišlo jako skvělý kšeft. Sedmnáct let převážení bezmocných kolonistů do džungle ji přesvědčilo, že se rozhodla správně. Kancelář guvernéra platila dobře a spolehlivě, smlouva měla vydržet ještě dvacet let a cokoli přivezla z džungle do Durringhamu, prodala na vlastní triko.

Život na řece byl úžasný, stěží si vzpomněla, jaké to bylo na Zemi, makat pro Centrvládu na nových vagonech. Jako by tam místo ní tehdy žil někdo jiný.

Čtvrt hodiny před plánovaným vyplutím stála Rosemary na otevřeném můstku, který zabíral přední čtvrtinu posledního patra stodoly. Powel Manani přišel za ní, sotva vyvedl na palubu koně a uvázal ho na zádi. Společně teď sledovali kolonisty. Děti i dospělí se strkali, běhali po lodi, děti se zajímaly hlavně o koně, hladily ho a plácaly po plecích. Po celé palubě ležely rozházené batohy a bedny. Nahoru se nesl křik hádek. Nikoho nenapadlo počítat, kolik lidí se vlastně nalodilo.

Parník už byl přetížený a opozdilcům se nechtělo hledat zbývající volná místa na zbylých dvou lodích.

„S deportama to umíš," pochválila Rosemary dozorce. „Nikdy jsem neměla bedny tak pěkně naskládaný. A byli hotoví už před hodinou. Správce přístavu je vzal, aby se neflákali, a nechal je vyložit ještě jeden šíf."

„Hmmm," zabručel Powel. Vorix také nezavrčel nijak přesvědčivě.

Rosemary se usmála. Nějak si nebyla jistá, který z nich je víc připoutaný k druhému. „Něco není v pořádku?"

„Spíš někdo. Už si pořídili vůdce. Budou s ním potíže, Rosemary, to mi věř."

„Však ty je srovnáš. Hergot, už jsi dozoroval pět osad a všechny se chytily a fungujou. Jestli to nezvládneš ty, tak nikdo."

„Díky. Ta tvá troska je taky chlouba řeky."

„Dávej na sebe pozor, Powele. Nahoře v Schusterově okrese se nedávno ztratili lidi. Povídá se, že guvernéra to docela vzalo."

„Fakt?"

„Hycel veze nahoru komisaře, ať to prošetří."

„Zajímalo by mě, jestli na ně vypsali nálezný. Guvernér nevidí rád, když lidi utíkaj z farem, dává to špatnej příklad. Takhle by nakonec všichni nalezli do Durringhamu."

„Podle toho, co jsem slyšela, chtějí hlavně zjistit, co se jim stalo, a ne kam se zdejchli."

„Cože?"

„Prostě zmizeli. Ani stopa po boji. V domech zůstalo všecko nářadí, věci, zvířata."

„Fajn, dám si majzla." Z batohu u nohou vytáhl široký klobouk. Byl zelenožlutý a prožraný špínou. „Co, Růžo, vezmeš mě na tuhle cestu zase do postele?"

„Ani náhodou." Nahnula se přes zábradlí, aby na přídi našla své čtyři děti, kromě dvou topičů jedinou posádku Swithlandu. „Na místo druhýho topiče jsem vzala čerstvýho deporta. Barry

MacArple, devatenáct roků, má fakt talent v práci i pod dekou. Mýho nejstaršího kluka to pohoršuje. Teda když aspoň na chvíli přestane sjíždět osadnický dcerky.“

„Tak jo.“

Vorix smutně zakňučel a složil hlavu na přední tlapy.

„Kdy se vracíš do Schusterova okresu?“ zeptal se Powel.

„Za pár měsíců, možná už za tři. Beru nějaký kolonisty do Colane, to je na Dibowě. Pak pojedu kolem vás. Mám se stavit?“

Usadil si širák na hlavu a projel si v hlavě časový rozvrh. „Ne, to by bylo brzo. To budou mít ještě zásoby. Stav se tak za devět deset měsíců, už budou zničený, prodáš jim kus mejdla za padesát fuseodolarů.“

„Domluveno.“

Podali si na to ruku a dál se věnovali mlčenlivému pozorování kolonistů dole na palubě.

Swithland odrazil víceméně včas. Rosemarin nejstarší syn, patnáctiletý vazoun, pobíhal po palubě a peskoval kolonisty, kteří pomáhali s odvazováním. Když se dala kola do pohybu a loď se odlepila od mola, pasažéři začali jásat.

U kormidla stála sama Rosemary. V přístavu nebyla příliš velká hloubka a za běžných okolností neohrabaný Swithland byl přetížený palivem, lidmi, zavazadly a jídlem na tři neděle. Zakormidlovala kolem konce mola do středu umělé laguny. Kotel žhnul, dvojice komínů chrlila horký šedomodrý dým. Karl jí z přídě ukázal vztyčené palce. Tenhle zlomí pěkných pár dívčích srdcí, řekla si hrdě Rosemary.

Pro změnu nebyl na obzoru ani mráček a detektor hmoty na přídi jí ukazoval volný průplav. Kapitánka zatroubila a postrčila obě kolesové páky vpřed, směrem na širou milovanou řeku, nekonečnou a divokou. Je snad v životě něco lepšího?

Prvních sto kilometrů s ní kolonisté ze sedmé skupiny museli souhlasit. Břehy Juliffe byly kolem Durringhamu

osídleny už před pětadvaceti lety. Džungle tu ustoupila rozlehlým polím, sadům a pastvinám. Nakloněni přes zábradlí viděli nehlídaná stáda dobytka, žence a sběrače ovoce, koše plné malvic a ořechů. Jižní břeh byl posetý vesnicemi, pastorální idyla. Robustní malované domy obklopovaly květinové zahrady a stinná stromořadí. Uličky mezi kmeny zarůstaly pěstěnou svěže zelenou travou. Tady si lidé mohli zabrat tolik půdy, kolik chtěli, a tak země netrpěla přemírou dopravy soustředěné na úzké cesty, neproměňovala se v bláto jako v Durringhamu. Koně tahali žebřiňáky plné sena a ječmene. Na obzoru bylo v pravidelných rozestupech vidět větrné mlýny, neustálý vítr líně otáčel plachtovými lopatkami. U četných mol přistávaly kupecké bárky pro náklad zemědělských produktů. Na břehu i na molech vysedávaly děti s pruty a udicemi, mávaly lodím. Zrána na řeku vyrážely rybářské čluny a Swithland proplouval hejnem trojúhelníkových plachet.

Večer, když se západní obloha zbarvila do oranžova a nad hlavou vyšly hvězdy, vzplály na návsích ohně. Geralda Skibbowa ten první večer posedla nevýslovná touha. Plameny se třpytily na černé hladině a Gerald slyšel útržky písní od společné večeře u ohně.

„Nikdy jsem si nepředstavoval, že to bude taková krása," řekl Loren.

Vzal ji kolem pasu a žena se usmála. „Vypadá to pěkně, co? Jako z pohádky."

„I my tak můžeme žít. Nahoře na konci řeky. Za deset let budeme tančit u ohně a kolem poplují lodě."

„A noví osadníci se na nás budou dívat a snít."

„To už budeme mít postavený dům, roubený zámek. Budeš žít v paláci. Loren, jaký by ti záviděl i král Kulu. A budeš mít zahradu plnou zeleniny a květin, já budu v lese nebo u stáda. Paula a Marie nebudou bydlet daleko a my se postaráme o vnoučata."

Loren se k němu přitiskla. Zvedl hlavu a zavýskal. „Bože, jak jsme mohli promarnit tolik let na Zemi? Všichni patříme sem, všichni, Loren. Dávno jsme měli odvrhnout archologie a hvězdolety a žít, jak si přál Pán. Dávno."

Rút s Jay stály u zábradlí a pozorovaly západ slunce. Řeka se na chviličku proměnila v zrcadlo tekutého ohně.

„Poslouchej, mami, zpívají," řekla Jay. V tváři měla mír. Na včerejší mrtvolu už zapomněla, teď ji zajímal jen nádherný béžový koníček přivázaný na zádi. Měl takové veliké něžné oči a úžasně ji šimral čumákem na dlani, když mu přinesla něco k snědku. Nedokázala pochopit, že tak veliké zvíře je tak hodné. Pan Manani jí už slíbil, že může koně každé ráno provést po palubě, a navíc ji naučí ho hřebelcovat. Swithland byl ráj na vodě. „Co to zpívají?"

„Zní to jako chvalozpěv," zamyslela se Rút. Poprvé od přistání měla dojem, že se rozhodla správně. Vesnice tady opravdu vypadaly upravené a funkční. Vědět, že můžete vyhrát, je půl cesty k vítězství. Dál od hlavního města to bude těžší, ale ne nemožné. „Není divu."

Vítr utichl a plameny ve vesnicích šlehaly přímo k nebi, vůně pečeného jídla se ale přesto táhla nad hladinou až k Swithlandu a oběma sesterským lodím. Když Quinn ucítil čerstvě pečený chleba a maso nad ohněm, obrátil se mu žaludek. Deporti dostali studenou večeři a ovoce, které připomínalo pomeranč, ale mělo fialovou kůru a slanou chuť. Osadníci měli teplé jídlo. Svině. Deporti se ale začali podřizovat jeho vedení, to pro začátek není špatné. Seděl na palubě před stodolou a hleděl na sever, aby nemusel koukat na ty středověké chatrče, nad kterými kolonisti slintají blahem. Na severu byla tma, to se mu líbilo. Tma má mnoho podob, tělesných i duševních, a na konci věků všechno pohltí. To se naučil v sektě, tma je síla a kdo se jí poddá, zvítězí.

Quinn neslyšně pohyboval rty. „Po tmě přichází Světlonoš. Odmění ty, kdož následovali Jeho stezku do nicoty Noci. Neb ti jsou věrni sobě a přirozenosti člověka, jíž je bestie. Ti

usednou na Jeho ruku a svrhnou všechny, kdož oděni jsou falší Našeho pána a Jeho bratra.“

Někdo mu položil ruku na rameno, byl to tlustý kněz. Zářivě se na něj usmíval. „Za chvíli sloužím na zádi mši. Chceme vyprosit požehnání našeho podniku. Rád vás tam uvidím.“

„Ne, děkuji, otče,“ odtušil klidně Quinn.

Horst se smutně pousmál. „Chápu. Ale dveře našeho Pána jsou vám stále otevřené.“ Vykročil na záď.

„Vašeho pána,“ zašeptal Quinn. „Mého ne.“

Jackson Gael zahlédl holku od Donovana skrčenou u zábradlí na levoboku těsně před kolesem, hlavu podepřenou rukama. Na sobě měla zmačkanou modrou košili nacpanou do černých sportovních šortek, na nohou naboso bílé lodičky. Napřed si myslel, že se dívka dívá přes řeku, ale pak si všiml, že má k pásku připnutý přehrávač a na očích stříbrné čočky. Špičkou střevíce si dupala do rytmu.

Vymotal se z horní půlky šedé kombinézy a zavázal si rukávy kolem pasu, aby neviděla hanebné šarlatové písmo. Do půl těla mu nebylo o nic chladněji. Je vůbec na téhle planetě jediná molekula studeného vzduchu?

Zaklepal jí na rameno. „Nazdárek.“

Zamračila se. Slepé zrcadlové clony se otočily zhruba jeho směrem a dívka zašátrala po přehrávači. Stříbrné brýle zmizely a ukázaly výrazné černé oči. „Co je?“

„Poslouchala jsi místní vysílání?“

„Tady? To si děláš kozy. Na lodi jsme jenom proto, že na týhle planetě ještě nevynalezli kolo.“

Jackson se rozesmál. „To máš recht. Tak co sis pouštěla?“

„Life Kinetic. To je poslední album od Jezzibelly.“

„Skvělý, Jezzibellu žeru.“

Na chvíli se přestala mračit. „Aby ne. Všichni chlapi jsou z ní na sračky. Ukazuje nám ženskejm, co dokážeme, když budeme chtít. Sama to dokázala.“

„Jednou jsem byl na koncertě.“

„Proboha! Fakt? A kdy?“

„Před rokem hrála u nás v archologii. Pět večerů na stadionu, všecko vyprodaný.“

„A dobrý?“

„Fantastický!“ Rozpřáhl ruce. „Žádný Mood Fantasy, to je jenom sex, ale ona jela kolik hodin! Zapálí člověku celý tělo, co s těma tanečníkama dělá. Obvinili ji, že má v AV vysílačích zakázaný pocitový kódy. Komu to vadí? Byla bys z toho vedle.“

Marie Skibbowová se zase nafrněla. „Teď už se to asi nedovím, ne? Ne v týhle prdeli vesmíru.“

„Nechtěla jsi sem?“

„Ne.“ Překvapilo ho, jak vášnivě to řekla. Kolonisti mu zatím připadali jako banda hovad nadržených na rustikální ráj. Ani ho nenapadlo, že nemají všichni společný cíl. Marie může být cenný spojenec.

Po stěně stodoly k nim slézal Karl, kapitánčin syn. Měl bílé kraťasy a gumové Vietnamky. Swithland plul zrovna neklidnou vodou, ale Karl dokonale udržoval rovnováhu, dokázal předvídat každé zhoupnutí.

„Tady jseš,“ zahalekal na Marii. „Všude tě hledám, myslel jsem si, že budeš na mši.“

„Nechce se mi žehnat týhle šílenosti,“ odsekla bez váhání.

Karl vycenil bílé zuby. Byl o hlavu menší než Jackson a o pár centimetrů ho převyšovala i Marie, ale trup měl svalnatý jak obrázek z učebnice anatomie. Byl dokonalý, v rodině musejí mít spoustu genetických vylepšení. Jackson nechápavě sledoval, jak ten kluk natahuje ruku k Marii.

„Tak jdeme?“ zeptal se Karl. „Mám kajutu vepředu pod můstkem.“

Marie přijala nabízenou ruku. „Jasně.“

Karl na Jacksona zlověstně mrkl a odvedl si Marii na příď. Zmizeli ve stodole a Jackson si byl jistý, že slyšel, jak se Marie hihňá. Nedokázal tomu uvěřit. Líbí se jí Karl? Ten kluk je o pět

let mladší! Vztekle zaťal pěsti. Je to tím, že ho deportovali. Ta děvka!

Z Karlovy kajuty byl výhled na příď, evidentně to byl jeho dětský pokoj. Na stole leželo pár procesorových bloků, mikronástrojů a napůl rozebraná krabice elektroniky z navigačního systému. Hologramy na stěnách zpodobovaly hvězdy a planety, všude se válely šaty, boty a ručníky. Kajuta byla asi desetkrát větší než krcálek přidělený Skibbowovým a Kavům.

Za Marií zapadly dveře a utišily kongregaci na zadní palubě. Karl hned setřásl Vietnamky a spustil široké lůžko, přes den sklopené ke stěně.

Je mu teprve patnáct, pomyslela si Marie, ale má úžasnou figuru, a ten úsměv… Proboha, neměla jsem se nechat ukecat k návštěvě, natož s ním lézt do postele. Tím víc se těšila.

Osadníci se dali do kvílení chvalozpěvů, jejich hlasy dodaly ponuré melodii jiskru naděje. Vzpomněla si na svého otce, na jeho ranní zahanbené nadšení, jak Marie cestou pozná krásu klidného života a poctivé dřiny. Milá moje, snaž se pochopit, že Lalonde je teď naše budoucnost, krásná budoucnost.

Marie si pod Karlovým vítězným pohledem rozepnula košili a pak se dala do kalhot.

Po třech dnech plavby se usedlosti na břehu Juliffe lehce změnily. Swithland proplul kolem konce Hultainovy bažiny a vesnice se začaly objevovat i na vzdáleném severním břehu. Nebyly tak upravené jako osady u města, ubývalo zvířat a obdělaných polí, džungle sahala blíž k vodě a stromy nad domky působily hrozivěji.

Řeka se větvila, ale Swithland zůstal věrný hlavnímu korytu. Provoz na vodní cestě ochabl. Zdejší vesnice měly stále příliš mnoho práce s krocením divočiny a neměly čas na stavbu plachetnic. Po proudu pluly velké čluny naložené hlavně mayopovými kmeny z nových kolonií. Na konci prvního týdne

ale z řeky zmizely i šífy. Prostě se nevyplatilo vozit do města dříví z takové dálky.

Každou hodinu teď míjeli nějaký přítok. Juliffe tady byla užší, jen pár kilometrů, a měla čistou vodu. Někdy pluli proti čerstvému proudu pět nebo šest hodin, než narazili na další vesnici.

Horst vycítil, že nálada na palubě těžkne, a modlil se za brzký konec malomyslnosti. Zahálka je matka neřesti a tady na lodi zvláště. Až si budou stavět vesnici a mýtit džungli, nezbude čas na plané přemítání. Druhý týden se ale nekonečně táhl a každý den navíc mocně pršelo. Lidé si stěžovali, že musejí na přidělenou půdu cestovat tak daleko od města.

Džungle je sevřela z obou stran, stromy tak husté, že připomínaly hradbu postavenou přímo na hranici vody. Stále více jim vadil břeštín, odolná sladkovodní bylina. Jeho dlouhé vějířovité listy rostly přímo pod hladinou po celé šířce řeky. Rosemary se snadno vyhýbala hustším porostům, ale stejně namotávala na kolesa další a další stvoly. Swithland musel často zastavovat, aby Karl a jeho malá sestřička odřezali slizké břeštíny ostrými noži.

Třináctého dne po vyplutí z Durringhamu opustili Juliffe a vydali se proti proudu jejích přítoků Zamjanu a Quallheimu. Quallheim byl široký tři sta metrů, rychlý a z obou stran uzavřený třicetimetrovou palisádou stromů. Daleko na jihu kolonisté s vypětím rozeznali purpurové a šedivé vrcholy hor. S úžasem zírali na bělostné sněhové čepice; nedokázali si představit, že i na Lalonde může existovat led.

Brzy zrána čtrnáctého dne se jejich zraku naskytla vesnice, první po šestatřiceti hodinách plavby. Stála na půlkruhové mýtině vykousnuté dobrý kilometr do džungle. Všude ležely poražené stromy. Z několika ohňových jam stoupal kouř. Chatrče připomínaly kruté parodie výstavních srubů nad Durringhamem, stěny měly jen z palmového listí. U krátkého chatrného mola kotvily tři kánoe z vydlabaných kmenů. Potůček protékající středem vesnice sloužil jako stoka. Kozy

přivázané u kůlů spásaly krátkou trávu. Vychrtlé slepice prohrabávaly hlínu a piliny. Obyvatelé zvadle postávali na břehu a netečně sledovali, jak je parník míjí. Většina osadníků měla boty a krátké kalhoty, na zbytku těla jen tmavě hnědou kůži, opálenou nebo špinavou, těžko říci. I obvykle neustálý cvrkot džungle kolem vesnice jaksi utichl.

„Vítejte v Schusterově městě," poznamenala ironicky Rosemary. Stála na můstku, jedno oko nespouštěla z detektoru hmoty kvůli potopeným kmenům a břeštínovým spletencům.

Výbor sedmé skupiny a Powel Manani stáli za ní na můstku, jako by se schovávali.

„Tohle?" zvolal zděšeně Rai Molvi.

„Jo, okresní město," odvětil Powel. „Jsou tu asi rok."

„Nemějte strach," utěšila je Rosemary. „Vaše přidělená půda je o dvanáct kilometrů dál. Nepřijdete s nima do styku. To vás nemusí mrzet, jestli dáte na mě. Už jsem takový osady viděla, často nakazí sousedy. Radši začněte na vlastním, na zelený louce."

Rai Molvi přikývl, neschopen slova.

Tři parníky zvolna pluly z dohledu ubohého města a jeho apatických obyvatel. Kolonisté shromáždění na palubě Swithlandu je mlčky sledovali, dokud osada nezmizela za zákrutem řeky.

Horst se pokřižoval a pomodlil. Tady by bylo na místě spíš rekviem, pomyslel si.

Jay Hiltonová se otočila na matku. „To budeme muset taky takhle bydlet, mami?"

„Ne," odvětila pevně Rút. „Nikdy."

O dvě hodiny později se řeka zúžila na pouhých sto padesát metrů a Rosemary už na inerčním navigačním systému vyhlížela souřadnice místa, které jí pro přistání určil Pozemkový fond. Karl stál na přídi a ostrým zrakem bedlivě prohledával zdánlivě neprostupnou hradbu džungle na jižním břehu. Ze stromů se kouřilo po nedávném dešti, bílá tykadla

páry mizela v azurových nebesích. Mezi větvemi poletovali barevní ptáčci a hlasitě štěbetali.

Karl najednou vyskočil, zamával na matku a ukázal ke břehu. Rosemary uviděla zašlý stříbrný sloup s šestiúhelníkovým znakem na horním konci. Stál zaražený do země pět metrů od vody. Do půli výšky ho už obrostly popínavky.

Zahoukala sirénou. „Konečná," zavolala. „Vystupovat, Aberdale, konečná zastávka."

„Tak fajn," povzdechl si Powel a zvedl ruce, aby kolonisté ztichli. Stál na přídi na velkém sudu. „Viděli jste, co můžete dokázat rozhodností a tvrdou prací, a taky jste viděli, jak snadno jde všechno posrat. Je jenom na vás, jak dopadnete. Budu tady rok a půl, abych vám pomohl, a za tu dobu bude všechno jasný. Pak už vydržíte. Tak co, chcete to zmáknout?"

Osadníci kurážně zařvali, Powel se usmál na všechny strany. „Fajn. Napřed musíme postavit molo, aby paní kapitánka měla kde vykládat a zbylý dvě lodě taky. Nechceme si přece hned namočit věci. Na týhle řece je molo důležitá část vesnice. Když někdo jede kolem, hned ví, jakou osadu chcete mít. Všimli jste si, že paní kapitánce se moc nechtělo přistát v Schusteru. Nic divnýho, co? Pořádný molo přiláká lodě, dokonce i sem. Pořádný molo všem ukáže, že stojíte o to, co vám tahle planeta nabízí. Ukáže, že chcete obchodovat a bejt bohatý. Že tady chytrej kapitán má na čem vydělat. Molo z vás dělá součást civilizace. Takže bysme měli začít rovnou pořádně, jak chceme pokračovat, a postavit pořádný molo, který bude sloužit ještě vašim vnukům. To si myslím. Mám pravdu?"

Ohlušilo ho sborové: „Ano!"

Spráskl ruce a seskočil se sudu. „Quinne?" Kývl na mladého deporta ve stínu stodoly.

Oslovený k němu pospíšil poklusem. „Ano, pane?"

Uctivý tón Powela nezmátl ani na vteřinu. „Kapitánka se teď drží proti proudu, ale stojí ji to palivo, takže musíme

Swithland přivázat, jestli chceme, aby nám za chvíli nezmizel. Chci, abys dotáhnul na břeh lano a přivázal ho k pořádně tlustýmu stromu. Zvládneš to?“

Quinn se podíval na zelenou hradbu a zpátky na Powela. „Jak se tam dostanu?“

„Doplaveš tam, mladíku! A nesnaž se mi namluvit, že to neumíš. Je to jenom pětatřicet metrů.“

Přišel Karl s volnými smyčkami provazu na ruce. „Až nás uvážeš, přetáhneme Swithland na mělčinu a pořádně zakotvíme,“ vysvětlil chlapec. „Pak se všichni přebrodí.“

„Skvělý,“ ucedil kysele Quinn. Sundal si boty a začal si svlékat kombinézu. Vorix mu boty zvědavě očichal.

Quinn si nechal trenýrky a posadil se na kraj paluby, aby se zase obul. „Může jít Vorix se mnou, prosím?“

Pes se otočil na pána, jazyk mu visel z koutku.

„Na co k čertu potřebuješ mýho psa?“ zeptal se Powel.

Quinn ukázal na džungli plnou neznámých zvuků. „Aby se postaral o divoké sayce.“

„Mazej do vody, Quinne, a přestaň fňukat. Tady žádný sayce nejsou.“ Deport tedy sklouzl do vody. Jackson Gael si lehl na břicho na palubu a podal Quinnovi konec lana.

Quinn vyrazil ke břehu mocnými tempy, provaz bez potíží táhl za sebou.

„Všechny sayce tady sežrali krokolvi,“ zavolal za ním Powel a rozesmátý vykročil na záď zorganizovat stavbu mola.

8

Tranquillity: polypový válec s půlkulovými víky na koncích, skořepina v barvě vypáleného neglazovaného jílu, šedesát pět kilometrů dlouhý, sedmnáct kilometrů v průměru, největší bitekový habitat v Konfederaci. Zvenku vypadal sešle a nehostinně, z dálky byl špatně vidět. Slabé světlo hvězdy typu F3 vzdálené miliardu a sedm set tisíc kilometrů habitat raději obtékalo, než by se odrazilo. Tranquillity byla jediným lidským sídlem v soustavě a obíhala sedm tisíc kilometrů nad Prstencem trosek. Rozbité zbytky jejích vzdálených xenockých příbuzných jí dělaly společnost a neustále lidem připomínaly, že přes všechnu moc a sílu jsou i habitaty smrtelné. Řeklo by se, že na osamělém, odříznutém a politicky nevýznamném habitatu nebude žít mnoho lidí. Jenže…

Hvězdné koráby a mrchožroutské čluny, jež se k Tranquillity blížily od galaktického severu, viděly nad koncem válce mrak jasných prachových zrnek. Bylo to hejno služebních průmyslových stanic. Filiálky největších firem v Konfederaci měly plné ruce práce s údržbou nepřetržitého proudu kosmických lodí. Nepřestávaly tu přistávat nákladní remorkéry, tankery, osobní transporty nebo víceúčelové čluny, místní prostor byl plný smogu z iontových motorů.

Tranquillity spojoval s nerotujícím kosmoportem tříkilometrový pylon, samotný kosmoport tvořil kotouč kovových nosníků o průměru čtyři a půl kilometru plný palivových nádrží, opravářských ramp a kotvišť. Celá stavba připomínala obrovskou pavučinu určenou k lapání

kybernetického hmyzu. Bylo tu stejně rušno jako v edenitských habitatech, většinu provozu ale obstarávaly adamitské lodě.

Pod zakaleným bělostříbřitým diskem z konce habitatu hrdě trčely tři kruhové římsy, přístaviště bitekových lodí, ladných a obratných. Jejich geometrická mnohotvárnost fascinovala celý kosmoport a většinu obyvatel Tranquillity. Mladí i staří neustále obléhali vyhlídkové terasy. Na Mirchusku se pářili, umírali a rostli jestřábi. Tranquillity jim sloužila jako jeden z mála legitimních domovských přístavů. Obchodovalo se tu s jejich vajíčky, bez zbytečných otázek tu měnilo majitele minimálně dvacet milionů fuseodolarů za kus.

Podél okraje základny se do vesmíru natahovaly stovky organických vodičů. Vakuum a vesmírné záření je rychle obrušovaly, vodivá tykadla tedy neustále dorůstala ze zvláštních žláz u základny. Díky rotaci habitatu zůstávala vlákna dokonale napjatá a vytvářela obrazec podobný výpletu kola. Vodiče prořezávaly siločáry Mirchuskovy mocné magnetosféry a vytvářely silný elektrický proud, který stačil potřebám živých tkání Tranquillity, příkonu světelné trubice na ose i všech obyvatel. Tranquillity každoročně spolykala tuny asteroidů, aby obnovila vlastní krunýř a vnitřní biosféru, samy chemické reakce by ale nikdy nedodaly ani zlomek energie nutné k výživě lidí uvnitř habitatu.

Za koncovou poklicí a indukčními kabely, přesně v půli válce, stálo město o třech milionech obyvatel. Podél rovníku se táhl pás hvězdodrapů, ze skořepiny trčely pětisetmetrové věžáky poseté teple žlutými světélky. Výhled z luxusních bytů v hvězdodrapech bral dech, hvězdy střídal zamračený plynový obr a jeho říše prstenců a oběžnic, věčná a přitom stále jiná. Na koncích věží už odstředivá síla dodávala tíhu rovnou pozemské. Adamité si tu mohli vychutnat vzácný pohled, který je pro Edenity zcela přirozený.

Nebylo tedy divu, že Tranquillity se svým liberálním bankovnictvím, nízkým zdaněním, flotilou nájemných jestřábů a nestrannou osobností habitatu (nicméně pečlivou a vysoce

účinnou při ochraně soukromého majetku) vzkvétala a stala se jedním z největších nezávislých center obchodu a financí v celé Konfederaci.

Zprvu ale habitat neměl být v první řadě daňovým rájem, to přišlo až časem, neboť nebylo jiné cesty. Tranquillity se vylíhla roku 2428 na příkaz tehdejšího korunního prince království Kulu, Michaela Saldany. Princ si objednal pozměněnou verzi edenitského habitatu vylepšenou množstvím unikátních drobností. Chtěl v první řadě základnu, z níž bude moci smetánka kuluských xenologů zkoumat Laymily a zjistit, jaký je potkal osud. Na Michaela se snesl hněv celé rodiny.

Království Kulu prosazovalo striktně křesťanskou kulturu. Král Kulu byl oficiálně hlavním obráncem víry v celé říši a vzhledem k tomu, že bitek byl téměř synonymem edenismu, Adamité (a zvláště dobří křesťané) ho zavrhovali. Princi Michaelovi by možná i prošlo, že si koupil a rozjel Tranquillity; soběstačný bitekový habitat se jako vědecká základna sám nabízel a šikovná propaganda by skandál snadno urovnala. Králové nejsou nepřáteli výstředností, zvláště nevinných, které jen dodají na lesku.

Kampaň se ale ani nestačila rozběhnout a princ Michael dokonal svůj první „zločin“ (v očích církve, a hlavně Tajné rady) daleko horším hříchem, implantací neuronových symbiontů, které mu umožnily navázat spřízněné pouto s mladou Tranquillity.

K poslední vzdorovité svatokrádeži, odsouzené biskupskou konferencí, se snížil roku 2432, kdy zemřel i jeho otec, král Jakub. Michael nechal vložit do svého prvorozeného syna Mořice modifikovaný gen spřízněnosti, aby i on mohl komunikovat s nejmladším a nejnezvyklejším poddaným království Kulu.

Oba byli exkomunikováni (Mořic v té době jako tříměsíční embryo v umělé děloze). Michael se vzdal koruny ve prospěch svého bratra, prince Lukáše. A oba kacíři byli zostra vykázáni na Tranquillity, již dostali coby dědičné léno.

Jeden z nejodvážnějších výzkumných projektů v historii lidstva, záměr rekonstruovat kulturu mrtvé mimozemské civilizace, tak málem skončil dřív, než začal, protože byl odříznut od královských vědců a královských peněz.

Michael se z právoplatného dědice sedmi nejbohatších hvězdných soustav v Konfederaci stal vlastníkem nedorostlého bitekového habitatu. Místo sedmi tisíc válečných lodí, třetí největší flotily v dějinách, velel pěti vyřazeným invazním lodím starším pětadvaceti let. Místo vlády nad životem a smrtí sedmnácti set milionů věrných poddaných řídil sedmnáct tisíc mizerných techniků a jejich naštvaných manželek. Ze správce královské pokladny s bilionovým rozpočtem se změnil v autora liberální ústavy, jež měla nalákat boháče na nízké daně z příjmu.

Po všechny věky pak byl znám jako Michael Saldana, vévoda z Trosek.

„Na tuto úžasnou rostlinu mám nabídku tři sta tisíc fuseodolarů. Dámy a pánové, máte před sebou úžasný exemplář. Na stonku drží přes pět nedotčených listů a rostlina zatím není klasifikována v žádném herbáři.“ Bylina se krčila ve skleněném podtlakovém zvonu na aukčním stole; prachově šedý stonek a na něm pět kapraďovitých listů s olezlými okraji. Obecenstvo si ji pohrdavě měřilo. „Ale no tak, ten výrůstek nahoře může být poupě. Naklonovat ho nebude nijak těžké a patent na genom připadne jen vám, nemluvě o nesmírném zisku.“

Někdo nadatoval dalších deset tisíc fuseodolarů.

Jozue Calvert se ani nesnažil zjistit, kdo to byl. Tihle lidé jsou odborníci, tváře kamenné jako hráči pokeru. A jsou tady všichni, síň je nacpaná, jediná židle nezůstala volná. Podél stěn a ve vchodech se tísnily čtyři řady zvědavců, znuděných milionářů, sběratelů, agentů a zástupců průmyslu.

A jsou tu kvůli mně.

Firma Barringtona Griera nebyla největší aukční síň na Tranquillity a ani se nespecializovala na laymilské vykopávky, ale byl na ni spoleh. Barrington Grier se navíc k Jozuemu Calvertovi choval od začátku jako k sobě rovnému, i když devatenáctiletý dobrodruh tehdy ještě nepřivezl z prstence jediný artefakt. Jozue zůstal jeho podniku věrný.

Aukční síň zabírala padesáté patro hvězdodrapu svaté Marie, polyp pokrývalo tmavé dubové obložení, v portálech visely rudé sametové závěsy a podlahy pokrývaly vysoké koberce v královské modři. Všechno osvětlovaly broušené křišťálové lustry. Jozue si připadal málem jako ve viktoriánském Londýně. Barrington Grier mu kdysi prozradil, že právě takový dojem chtěl vyvolat, klidný a důstojný, zkrátka důvěryhodný. Efekt dávné solidnosti trochu kazilo velké okno za dražitelem; venku líně kolovaly hvězdy a panoramatem zrovna putovala akvamarínová Falsia, Mirchuskova šestá oběžnice.

„Tři sta padesát tisíc poprvé."

Dražitelův hrudník zastínil měsíc.

„Tři sta padesát tisíc podruhé."

Dražitel zvedl starožitnou paličku. Falsia se mu objevila nad ramenem.

„Naposledy."

Kladívko hlučně dopadlo na pultík. „Prodáno slečně Melisse Strandbergové."

Síní zahučely vzrušené hlasy a skleněný zvon putoval pryč. Jozue ze svého místa v druhé řadě cítil sílící nervozitu a neklidně se ošil. Snažil se nenakopnout své sousedy nebo ještě hůř jejich židle. Nohy ho stále bolely. Po kolena mu je obalili lékařskou nanonikou, až vypadal jako polárník v zelených sněhulích. Balíky měly houbovitou konzistenci a Jozue měl při chůzi pocit, že hopsá na pérech.

Trojice dražitelových pomocníků donesla na stůl další zvon, vysoký půldruhého metru, nahoře vybavený chladiči, aby

uvnitř zůstala teplota pod bodem mrazu. Sklo bylo lehce ojíněné. Hlasy v sále naráz utichly.

Jozue zahlédl na kraji stupínku Barringtona Griera, růžolícího kníratého muže ve středním věku. Na sobě měl střízlivý modrý oblek s volnými kalhotami a sakem bez límce oživeným pohyblivými oranžovými spirálami. Zachytil mladíkův pohled a mrkl na něj.

„A nyní, dámy a pánové, se dostáváme k poslední položce dnešní dražby, k číslu 127. Bez přehánění mohu říci, že s něčím podobným jsem se ve své kariéře nesetkal. Jde o modul laymilské elektroniky, zachovaný z doby zkázy v ledovém bloku. Rozpoznali jsme oba hlavní procesory a větší množství polovodičových pamětí. Všechno v nedotčeném stavu. Jen v tomto jediném skleněném válci naleznete více než pětinásobek paměťových krystalů nalezených od objevu Prstence trosek. Sami si představte bohatství zde uložených informací. Jde bezpochyby o největší nález od objevu celého laymilského těla před sto lety. A je mi velkou ctí začít dražbu na vyvolávací ceně dvou milionů fuseodolarů.“

Jozue málem vyjekl hrůzou, ale obecenstvo ani neceklo.

Nabídky pršely svižně a ostře hned po padesáti tisících. Ruch v sále opět zesílil. Lidé se otáčeli, zájemci se snažili očima najít své konkurenty a odhadnout, kam až půjdou.

Jozue skřípal zuby, to už se cena vyšplhala přes čtvrtý milion. Dělejte, ještě víc. Čtyři miliony tři sta tisíc. Máte tam odpověď, proč to Laymilové udělali. Čtyři a půl. Rozlousknete největší vědeckou záhadu od překročení rychlosti světla. Čtyři miliony osm set tisíc. Budete slavní, objev pojmenujou po vás, ne po mně. Dělejte, parchanti! Přihazujte!

„Pět milionů,“ oznámil klidně dražitel.

Jozue se sesunul zpátky na židli a úlevně si povzdychl. Měl zaťaté pěsti, dlaně se mu potily.

Dokázal jsem to. Můžu se pustit do opravy Lady Mac, sehnat posádku. Vzorovací uzliny musím objednat ze Sluneční

soustavy. To potrvá řekněme měsíc, když na dopravu najmu jestřába. Za deset neděl Lady Mac poletí! Ježíši!

Obrátil pozornost zpátky k dražbě. Cena se vyšplhala na šest milionů. Na chviličku měl dojem, že se přeslechl, ale ne, Barrington Grier se na něj culí od ucha k uchu, jako by zrovna z nanoniky sjížděl stimulační program.

Sedm milionů.

Jozue poslouchal jako v tranzu. Teď si může dovolit víc než základní opravy a nové uzliny. Zaplatí generálku, nejlepší řídicí systémy, na ničem nemusí šetřit, koupí nové fúzní generátory, možná i lepší raketoplán, ne, iontový člun z Kulu nebo z Nové Kalifornie. Jo!

„Sedm milionů čtyři sta padesát tisíc poprvé.“ Dražitel se tázavě rozhlédl s paličkou v pěsti.

Boháč. Jsem boháč!

„Podruhé.“

Jozue zavřel oči.

„Sedm milionů čtyři sta padesát tisíc potřetí. Dá někdo víc?“

Palička udeřila jako sám Velký třesk. Jozuemu Calvertovi začíná nový život. Život nezávislého kapitána a vlastníka kosmické lodi.

Zazněl gong. Jozue otevřel oči. Všichni ztichli a dívali se na audiovizuální projektor na stole před dražitelem, štíhlý, metr vysoký křišťálový sloup. Pod povrchem pluly abstraktní barevné kudrlinky. Barrington Grier dokázal ještě o trošku roztáhnout úsměv.

„Tranquillity si vyhrazuje právo poslední nabídky za číslo 127,“ pravil příjemný mužský hlas.

„A kurva…“ ozval se někdo rozzlobeně po Calvertově levici. Vítěz aukce? Nezachytil jeho jméno.

Dražební síní se rozlehl křik.

Barrington Grier vztyčil oba palce. Trojice pomocníků zvedla chlazený zvon i s jeho drahým – sedm a půl milionu! – obsahem a odnesla ho ven.

Jozue čekal, než se síň vyprázdní, lidé se hlučně strkali ve dveřích. Bavili se jen o právu habitatu na poslední nabídku.

Jozuemu to bylo jedno, zaručená poslední nabídka znamenala pět procent navíc k vydražené ceně. Elektroniku z Prstence získal výzkumný tým habitatu a do analýzy se pustí nejschopnější mozky Konfederace. Měl z toho dobrý pocit, vědci mají na jeho objev stejně největší právo.

Michael Saldana sestavil po pár letech trpkého exilu původní tým, jakmile měl díky bouřlivě se rozvíjející ekonomice habitatu dost peněz. V Calvertově době pracovalo na laymilském projektu kolem sedmi tisíc specialistů včetně několika mimozemských členů Konfederace, kteří dokázali lidem často poskytnout neobvyklý pohled na věc.

Michael zemřel roku 2513 a Mořic po něm hrdě přijal titul vévody z Trosek i vědecké úkoly. Byl přesvědčen, že jediným úkolem Tranquillity je rozluštit hádanku zkázy Laymilů. A tomuto úkolu se vášnivě věnoval až do své smrti před devíti lety.

Do té doby běžel projekt vcelku hladce. Tranquillity tvrdila, že Mořicův dědic, třetí vévoda z Trosek, vládne ve vyjetých kolejích, ale nechce se ukazovat na veřejnosti. Tou dobou se hodně debatovalo, zda ve skutečnosti nevládne jen osobnost habitatu, zda se ho nesnaží ovládnout království Kulu, zda habitat nechtějí převzít naopak Edenité (předtím se říkalo, že Michael jim semínko ukradl) a vzít ho Adamitům. Všechny drby vyšuměly do ztracena. Od samého začátku fungovala osobnost habitatu jako vláda a policie zároveň, prostřednictvím svých služebníků udržovala pořádek, takže se nic nezměnilo, daně zůstaly na dvou procentech, nad plynovým obrem se dál pářili jestřábi, obchodu se dařilo a vynalézavým finančníkům nikdo neházel klacky pod nohy. Dokud se udržoval status quo, nikomu nevadilo, kdo mu vládne, zda člověk nebo bitekový obr.

Cestou ze síně někdo položil Jozuemu ruku na rameno tak ztěžka, až ho zabolela noha. „Au!“

„Jozue, příteli, můj velice bohatý kamaráde. Dnes se na tebe usmálo štěstí, co? Praštil jsi do toho.“ Barrington Grier na něj nadšeně cenil zuby. „Tak co si s tím vším počneš? Ženské? Sladký život?“ Nedokázal zaostřit, rozhodně sjížděl stimulační program. A měl na to nárok, aukční síň si brala tři procenta z ceny.

Jozue mu maličko ostýchavě úsměv oplatil. „Ne, vrátím se do vesmíru. Omrknu Konfederaci, nikde nevydržím dlouho.“

„Aj, kdyby se mi vrátilo mládí, udělal bych totéž. Život na vysoké noze tě drží na jednom místě a pro mladého člověka je to ztráta času. Jaký má smysl ožírat se denně, dokud nezvracíš? Měl bys vzít peníze a něco dokázat. Rád vidím, že máš rozum. Takže si koupíš vajíčko jestřába?“

„Ne, dám do kupy Lady Macbeth.“

Barrington Grier obdivně našpulil rty. „Vzpomínám, jak sem tvůj táta přiletěl. Jseš po něm. Taky na tebe letí ženské, jak jsem slyšel.“

Jozue se šibalsky usmál.

„Pojď,“ navrhl Barrington Grier. „Zvu tě na panáka, vlastně na večeři.“

„Možná zejtra. Barry, dneska budu chlastat, dokud se nepozvracím.“

Dům u jezera patřil Dominičinu otci a podle něj ho kdysi vlastnil i Michael Saldana, než hvězdodrapy pořádně vyrostly. Tvořila ho soustava klenutých komnat zavrtaných do útesu nad jezerem nedaleko severního konce habitatu. Zdi vypadaly, jako by je vytvaroval vítr. Interiéry byly zařízeny prostě a nákladně, letohrádek jako vyšitý, dokonalá směska uměleckých děl ze všech dob, v koutech rostliny z různých planet vybrané pro kontrast.

Za velikým francouzským oknem nad jezerem pomalu pohasínalo osové světlo. Osmičlenná kapela hrála reggae z třiadvacátého století, procesorové bloky přetékaly stimulačními

programy a kuchaři připravovali studený mořský bufet z čerstvě dovezených atlantských lahůdek.

Jozue se válel na dlouhé pohovce po straně vstupní haly, oblečený do volných šedomodrých kalhot a zelené čínské vestičky, zdravil se s příchozími a přijímal gratulace od známých i neznámých. Dominičina parta byli samí bezstarostní mladí lidé, nechutně bohatí i v měřítku Tranquillity. A uměli se bavit na mejdanech. Jozue měl dojem, že od jejich divokého tance se třesou i polypové stěny.

Znovu usrkl Norfolkských slz; čistá lehká tekutina klouzala do krku jako dobře vychlazené přírodní bílé, ale v břiše pálila hůř než vařící whisky. Úžasný pocit. Pět set fuseodolarů za láhev. Prokrista!

„Jozue! Zrovna jsem se to doslechl. Gratuluji.“ To byl Dominičin otec, Parris Vasilkovskij. Měl kulatý obličej a lesklé šedivé vlasy. Kůži mu brázdilo jen pár vrásek, zdědil vylepšené geny. Musí mu být aspoň devadesát. „Jeden z nás teď neví, co s penězi, hm? Propána, už si ani nevzpomínám, jaké to bylo úplně na začátku. Něco ti povím, nejhorší je vydělat prvních deset milionů. Potom… jde všechno samo.“

„Díky.“ Lidé mu gratulovali celou dobu. Byl hvězdou večera. Čerstvá novinka. Díky tomu, že se jeho matka podruhé provdala za viceprezidenta Brandstadské banky, pohyboval se Jozue odmalička na okraji plutokratické společnosti, jež obývala střed Tranquillity. Boháči byli pohostinní, zvláště pak jejich volnomyšlenkářské dcery. Sláva úspěšného mrchožrouta mu časem pomohla k jejich přízni i do jejich postelí. Zatím byl však stále pouhý pozorovatel zvenčí. Do dnešního večera.

„Dominique říkala, že se chceš pustit do nákladní dopravy,“ pokračoval Parris Vasilkovskij.

„Ano. Dám dohromady Lady Mac, tátovu loď, a trošku ji proletím.“

„Chceš mě zruinovat?“ Parris Vasilkovskij vlastnil sto padesát kosmických lodí od malých kliprů po nákladňáky a

kolonizační lodě s nosností deset tisíc tun. Byla to sedmá největší soukromá flotila v Konfederaci.

Jozue se mu vážně podíval přímo do očí. „Ano."

Parris zvážněl. Před sedmdesáti lety začínal od píky. „Bude se ti dařit, Jozue. Než odletíš, zajdi ke mně na večeři. Myslím to vážně."

„Přijímám."

„Výborně." Parris znale povytáhl husté šedivé obočí.

„Bude tam i Dominique. Mohl bys dopadnout i hůř, je to sakra holka. Trochu rozlítaná, ale tvrdá."

„Ehm, ano." Jozue s úsilím vykouzlil náznak nepřesvědčivého úsměvu. Parris Vasilkovskij coby dohazovač! A já jsem pro něj perspektivní zeť? Proboha!

Co by si pomyslel, kdyby věděl, jak jeho milovaná dcerka vyváděla včera v noci? Jak znám tyhle lidi, asi by se chtěl zúčastnit.

Jozue zahlédl na druhém konci sálu Zoe, další příležitostnou milenku. Její bílé šaty na ramínka ostře kontrastovaly s černočernou pletí. Uviděla ho, usmála se a pokynula sklenkou. Nedaleko od ní poznal další děvče, o něco menší ostříhanou blondýnku v modré indické sukni a volné blůze. Pěkná pihovatá tvářinka, malý aristokraticky prohnutý nos, hluboké modré oči. Už ji párkrát viděl, asi se i představili. Nervová nanonika porovnala obličej s databází a připomněla mu jméno: Ione.

Dominique mířila davem přímo k němu. Reflexivně do sebe hodil další lok Norfolkských slz. Lidé jí mizeli z cesty, aby nepřišli k úhoně, kdyby se o ně náhodou otřela rozvlněnou pánví. Dominice bylo šestadvacet a výškou se mu skoro vyrovnala. Jakožto vášnivá sportovkyně si vypracovala fantastickou figuru, rovné blond vlasy si nechávala růst až do půli zad. Na sobě měla růžovou podprsenku a třpytivou sukni s rozparky do pasu.

„Nazdar José." Uhnízdila se na pohovce vedle něj, vzala mu sklenici a napila se. „Mrkni se, co jsem dala dohromady."

Ukázala procesorový blok. „Dvacet pět možností, když se vezmou v úvahu tvoje chuděrky nohy. Bude to sranda. Dneska v noci začneme."

Po povrchu procesorového bloku přeběhlo několik siluet.

„Fajn," odvětil bezmyšlenkovitě Jozue. Naprosto netušil, o čem Dominique mluví.

Poplácala ho po stehně a zvedla se. „Nechoď pryč, musím obejít pár lidí a pak tě vyzvednu."

„Hm, jo." Co jí na to měl říct? Pořád si nebyl jistý, kdo koho vlastně svedl, když se tehdy vrátil z Prstence, ale od té doby trávil s Dominikou každou noc a občas i kus dne. V posteli měla výdrž jako Jezzibella a stejně se snažila o nejlepší výkon.

Podíval se na procesorový blok a nadatoval mu dotaz ohledně názvu souboru. Program analyzoval všechny možné sexuální polohy v beztíži, k nimž nebylo třeba nohou. Displej zobrazoval dvě pohyblivé lidské postavičky jako vzor.

„Ahoj."

Jozue s leknutím a zahanbeně zaklapl displej, nadatoval bloku povel k vypnutí a zakódoval celý program.

U pohovky stála Ione, hlavu skloněnou ke straně, a nevinně se usmívala.

„Ehm, nazdárek, Ione."

Vycenila zuby. „Ty sis zapamatoval, jak se jmenuju!"

„Na děvče jako ty se nezapomíná."

Usadila se do důlku, který před chvílí vyseděla Dominique. Bylo na ní něco zvláštního, jakási skrytá hloubka. Jozue ucítil mrazení v zádech, jako když cítil laymilskou vykopávku, skoro milostné vzrušení.

„Ale bohužel jsem zapomněl, co děláš."

„To, co všichni tady. Jsem bohatá dědička."

„Ne všichni."

„Ne?" Nejistě se usmála.

„Ne, já nic nezdědil." Jozue sklouzl pohledem ke křivkám těla pod průsvitnou blůzou. Byla pěkně narostlá, měla hladkou

lehce opálenou pleť. Napadlo ho, jak asi vypadá nahá. Určitě moc pěkně. „Kromě své lodi, Lady Macbeth.“

„Ty si mě taky pamatuješ?“

Rozesmála se. „Ne. Všichni o tom mluví. O tvé lodi a tvém nálezu. Víš, co je v těch paměťových krystalech?“

„Ani náhodou. Jenom jsem je našel, nerozumím jim.“

„Napadlo tě někdy, proč to udělali? Takhle se zabít? Musely jich být miliony, děti, batolata. Nedokážu uvěřit, že to byla sebevražda.“

„Když letíš Prstencem, snažíš se na to nemyslet. Je v něm moc duchů. Bylas tam někdy?“

Zakroutila hlavou.

„Prstenec je strašidelnej, Ione. Můžeš se smát, ale když si člověk nedá pozor, duchové na něj vylezou ze stínů. A stínů je tam tolik, až mám občas dojem, že v Prstenci není nic jinýho.“

„Proto odletíš?“

„Ne tak docela. Prstenec trosek pro mě znamenal jen prostředek, cestu k penězům. Vždycky jsem chtěl dát dohromady Lady Mac a odletět.“

„Je na Tranquillity tak děsně?“

„Ne. Spíš jde o hrdost. Chci, aby byla Lady Mac zase schopná letu. Při tý záchranný akci dostala dost do těla. Otec měl velkou kliku, že se vrátil na Tranquillity živej. Lady si zaslouží ještě jednu šanci. Nikdy bych ji nedokázal prodat. Proto jsem začal hledat artefakty. Jenom bych byl radši, kdyby mě teď viděl táta.“

„Záchranná akce?“ Samým zaujetím se kousla do dolního rtu. Vypadala tak ještě mladší a kouzelnější.

Dominique nebyla nikde vidět a kapela hrála nepříjemně nahlas. Ione byla zjevně zvědavá na jeho vyprávění i osobu. Můžou si najít ložnici a pár hodin si navzájem vyšukávat mozek z těla. Večer byl ještě mladý, mejdan pojede nejméně dalších pět nebo šest hodin a dřív se po něm Dominique shánět nebude.

Ježíši! To je oslava.

„Je to na dlouhý vyprávění," prohlásil a ukázal kolem. „Najdeme si nějaký tišší místo."

Nadšeně přikývla. „O něčem bych věděla."

Výlet potrubním vagonem nebyl zrovna podle jeho plánu. V jezerním domě byla k dispozici spousta volných ložnic. Ione však byla překvapivě neústupná, na povrch vyplul dříve tajený náznak tvrdé rozhodnosti. „Můj byt je nejtišší na celé Tranquillity, tam mi můžeš říct cokoli a nikdo nás neuslyší." Významně se odmlčela a podívala se mu do očí. „Ani nevyruší." To rozhodlo.

Vůz si vzali ve stanici podzemky společné všem jezerním palácům. Potrubní vlaky byly čistě mechanické stejně jako výtahy v hvězdodrapech, a tak je namontovali, až když habitat dosáhl plného vzrůstu. Bitek byl skvělá technologie, ale měl své meze, například ve vnitřní dopravě. Potrubí tvořilo ve válci hustou síť a vedlo do všech částí habitatu. Jednotlivé vozy fungovaly nezávisle a řízeny osobností habitatu vozily pasažéry podle přání jako taxi. Na Tranquillity neexistovaly soukromé dopravní prostředky a všichni od milionářů po dělníky z kosmoportu používali potrubní vlak.

Jozue s Ione zapluli do prázdného desetimístného vozu a posadili se naproti sobě. Vagon hned vyrazil podle dívčina rozkazu. Jozue jí nabídl láhev Norfolkských slz zrekvírovanou z baru Parrida Vasilkovského a začal jí vyprávět o zmíněné záchranné akci, aniž by se jí na vteřinku přestal dívat na nohy.

Kolem plynového obra obíhala vědecká loď, vysvětloval a selhaly jí všechny systémy podpory života. Jeho otec dostal všech pětadvacet členů posádky ven a přetížil tím možnosti vlastní lodě. A protože několik zachráněných potřebovalo neodkladnou lékařskou péči, skočil ještě v gravitačním poli obra a zničil pár vzorovacích uzlin Lady Macbeth. Při dalším skoku povolily další, neboť jich zbylo příliš málo. Lodi se

podařilo překonat osm světelných let na Tranquillity, ale přišla o čtyřicet procent zbylých uzlin.

„Měl pekelnou kliku," poznamenal Jozue. „Uzliny dovedou kompenzovat ztrátu pár kousků, ale skákat na takovou dálku bylo o hubu."

„Už chápu, proč jsi na něj tak hrdý."

„No, vlastně…" pokrčil rameny.

Vůz zpomalil šílené tempo a hladce zastavil. Dveře se otevřely. Jozue stanici nepoznal; byla stísněná, stěží dost velká, aby se do ní vůz vešel, tvořená jen holým polypem. Jasně ji osvětlovaly pruhy elektrofosforescenčních buněk, na konci nástupiště uzavíral východ svěrací sval. Nevypadalo to na vstupní halu hvězdodrapu.

Vůz zavřel dveře a po magnetické koleji nehlučně zmizel v tunelu. Vítr Ione nadzdvihl sarong.

Jozuemu bylo nepříjemně chladno. „Kde to jsme?"

Ione mu věnovala zářivý úsměv. „Doma."

Skryté hlubiny. Nepřestával se třást zimou.

Svěrač se roztáhl jako kamenná opona a Jozue zůstal s otevřenými ústy zírat do domu za dveřmi.

Byty v hvězdodrapech byly luxusní i bez nákladného zařízení; s dostatkem času polyp naroste do libovolného tvaru, ale tohle…

Viděl víceúrovňové apartmá, dveře vedly na balkonek haly, přístupné o čtyři metry níž po širokém schodišti, jež se navíc na poslední metr symetricky rozdvojovalo. Všechny stěny měly mramorový obklad, nahoře zelený a smetanový, po stranách červený, vzadu oříškový se safírovými žilkami a na schodech sněhobílý. Celou halu rámovaly jako kaple prostorné alkovny oddělené od hlavního prostoru žlábkovanými sloupy. V jedné z nich stál starobylý oranžový skafandr s nápisem v azbuce. Nábytek byl těžký a reprezentativní, většinou z intarzovaného týku, pravé starožitnosti. Kroky se ztrácely ve vysokém živém koberci broskvové barvy.

Jozue beze slova sešel po schodech dolů, stěží se držel na nohou. Stěnu před ním tvořilo deset metrů vysoké a třicet metrů široké okno. Za ním se prostíralo mořské dno.

Tranquillity měla jako všechny edenitské habitaty na jednom konci slanovodní nádrž. Moře bylo nějakých osm kilometrů široké a místy až dvě stě metrů hluboké. Z břehů tvořených útesy a plážemi bylo vidět ostrovy a atoly.

Jozue si uvědomil, že byt musí ležet u paty jednoho z pobřežních útesů. V modré dálce se ztrácel písek, potopené balvany pokrývali korýši, vodou provívaly dlouhé stuhy červených a zelených chaluh. Za sklem se prohánělа hejna barevných rybek, ve světle z bytu připomínaly ryby malé drahokamy. Jozue měl dojem, že na hranici tmy zahlédl něco velikého.

Konečně vydechl. „Jak jsi k tomu přišla?“

Neodpověděla hned.

Ione stála za ním, oči zavřené, hlavu lehce zakloněnou, jako v zamyšlení. Zhluboka se nadechla, pomalu zvedla víčka a upřela na něj oči hluboké a modré jako oceán, na rtech záhadný úsměv. „Přidělila mi ho Tranquillity.“

„Netušil jsem, že tu jsou obecní byty. Navíc takovýhle…“

Teď už se usmívala spíš šibalsky. A proměnila se zpátky v malou holku. Je to ve vlasech, napadlo ho. Všechny holky v habitatu mají dlouhé, dokonale upravené vlasy. Ione vypadá se svým vrabčím hnízdem jako skřítek, strašně sexy.

„Řekla jsem ti, že jsem bohatá dědička.“

„To ano, ale tohle…“

„Líbí se ti tu?“

„Mám z toho strach. Asi jsem hledal starožitnosti na špatným místě.“

„Pojď.“ Podala mu ruku. Lehce jí sevřel prsty. „A kam?“

„Dostaneš, pro co jsi přišel.“

„A to je co?“

Zazubila se a odvedla ho od schodů k jednomu výklenku u protější stěny. V alkovně se otevřela další svalová membrána.

„Já," odpověděla.

Za svěračem ležela kruhová ložnice otevřená skoro ze všech stran moři, na stropě se polyp skrýval pod záhyby těžké rudé látky. Uprostřed podlahy zela jáma plná dokonale čirého želé potaženého tenkou pružnou blánou, u krajů ležely hedvábné polštářky. Ione stála těsně u něj. Políbili se. Maličko se pod jeho dotykem zachvěla. Vřela v něm krev.

„Víš, proč jsem tě chtěla?"

„Ne." líbal ji na krk a rukama jí jezdil po blůze přes prsa. „Dlouho jsem tě sledovala," špitla Ione. „Ehm…" Jozue jí přestal hladit poprsí a podíval se jí do očí.

„Tebe a všechny ty krásné bohaté holky. Jsi skvělý milenec, Jozue. Věděls to?"

„Jo. Díky." Ježíši, sledovala mě? Kdy? Předevčírem se mejdan docela rozjel, ale Jozue si nevybavil, že by se k nim v ložnici někdo připojil. S Dominikou ale bylo možné všechno. Hergot, musel jsem bejt úplně na šrot.

Ione zatáhla za pásek jeho saka a roztáhla klopy. „Čekáš, až se holka udělá, aby si to užila. S tebou si to všechny užijí." Políbila ho na hruď a olízla mu svaly. „Takový se hned tak nenajde."

Její slova a polibky na něj působily jako stimulační program ze samotného pekla, po nervech mu do slabin tekl oheň a srdce bušilo opřekot. Začal sípat, pták se mu snažil prorvat poklopcem.

Netrpělivýma rukama jí rozepnul blůzu a stáhl ji s ramen. Měla pěkně oblá vysoká prsa, bradavky jen o kousek tmavší než opálenou kůži. Jednu jí oždíbl rty, prsty sjel po napjatém břiše k sukni a vysloužil si tím tajené vzdechy. Svírala mu krk a škrábala ho v zátylku. Slyšel své jméno, rozkoš v hlase.

Spadli do spací jámy a želatina pod membránou se rozvlnila. Vlnobití sílilo v divokém rytmu těl.

Vstoupit do ní bylo naprosto dokonalé. Byla fantasticky citlivá, silná, pružná. Musel se krotit s pomocí nervové nanoniky, aby neztratil sebevládu. Jeho tajná škodolibá zbraň.

Takhle vydržel navzdory prosebnému sténání. Vydržel, když se pod ním svíjela a napínala. Čekal, provokoval, protahoval to… Dokud ji orgasmus úplně nestrávil, nezkroutil a nevyrazil jí z hrdla vítězný křik. Teprve tehdy zrušil umělé zábrany a dovolil tělu vyčerpat všechno v šíleném okamžiku slasti, dívat se jí do nevěřícných vytřeštěných očí a zasévat v nekonečném naplnění semeno.

Jak se postel pomalu uklidňovala, tiše se na sebe dívali. Dovolili si klidnou zamyšlenou chvilku a pak se líně usmáli. „Byla jsem tak dobrá jako ostatní, Jozue?“

Vášnivě přikývl.

„Dost dobrá, abys kvůli mě zůstal na Tranquillity, když ti budu neustále k dispozici?“

„Ehm…“ Otočil se na bok, trochu ho vylekala. „Tohle není fér a ty to víš.“

Zahihňala se. „Jo.“

Když ji tak viděl nataženou s rukama za hlavou, kůži lesklou zasychajícím potem, napadlo ho, proč jsou holky o tolik lákavější těsně po souloži. Asi si na nic nehrajou. „To chceš, abych tu zůstal, dáváš mi ultimátum? Buď ty, nebo Lady Mac?“

„Ne, nechci, abys tu zůstával.“ Také se otočila na bok. „Ale mám jiné požadavky.“

Napodruhé si Ione vylezla nahoru. Jozue tak šetřil nohy a navíc si mohl hrát s jejími prsy celou dobu, než dosáhli společného vrcholu. Na třetí kolo si ji položil na hromadu polštářů a naskočil zezadu.

Po pátém kousku už Jozue opravdu nelitoval prošvihnutého večírku. Dominique si už zřejmě také našla na noc náhradníka.

„Kdy odlétáš?“ zeptala se Ione.

„Potrvá pár měsíců, než bude Lady Mac schopná letu, nejspíš čtvrt roku. Vzorovací uzliny jsem objednal hned po dražbě. Hodně záleží na tom, jak rychle přijdou.“

„Víš, že se Sam Neeves a Octal Sipika ještě nevrátili?“

„Vím," potvrdil zlověstně. Svou historku vykládal od přistání aspoň desetkrát denně, hlavně kolegům mrchožroutům a opravářům z kosmoportu. Všichni ji znali. Jozue věděl, že Sam s Octalem všechno popřou, možná budou dokonce tvrdit, že on napadl je. Bude to jejich slovo proti jeho. Jeho verze ale zazněla jako první, všichni ji znali a věřili jí. Na své straně má teď i spoustu peněz. Tranquillity neznala trest smrti, ale Jozue hned po přistání uložil do paměti obvinění z pokusu o vraždu a za to je dvacet let. Jeho verzi zřejmě věřila i osobnost habitatu, což mu dodávalo značnou sebedůvěru.

„Tak hlavně neproveď nějakou hloupost, až se tu objeví," připomněla mu Ione. „Nech to na seržantech."

Tranquillitští seržanti byli neobvyklý druh služebných tvorů, humanoidi s neprůstřelným exoskeletem a policejními povinnostmi.

„No jo," zabručel. Najednou ho napadlo nepříjemné podezření. „Ty snad věříš, že mě přepadli, nebo ne?"

Usmála se, až se jí udělaly dolíčky ve tvářích. „Ale jistě, všechno jsme si prověřili. Za posledních pět let se ztratilo osm mrchožroutů. V šesti případech byli v Prstenci zároveň i Neeves a Sipika, v každém z nich přivezli víc artefaktů než obvykle."

Ione ho sice hřála po celém těle, ale stejně se do něj zase dala zima. Mluvila tak klidně, sebevědomě, jako mimochodem. „Kdo to prověřil, Ione? Co myslíš tím ‚my'?"

Zase se zahihňala. „Ale Jozue! Tobě to ještě nedošlo? Možná jsem se v tobě zmýlila, i když uznávám, žes měl plnou hlavu jiných věcí."

„Co mi mělo dojít?"

„Kdo jsem. Co jiného?"

Hrůza ho praštila po hlavě, ve vzduchu cítil katastrofu. „Ne," zachroptěl. „Nevím."

Usmála se, opřela se o lokty a s hlavou deset centimetrů nad ním pravila laškovně: „Jsem vévodkyně z Trosek."

Rozesmál se, ale smích mu brzy uvízl v hrdle. „Prokrista, ty to myslíš vážně.“

„Přesně tak.“ Dala mu eskymáckou pusu. „Podívej se mi na nos, Jozue.“

Poslechl ji. Měla ho úzký, na konci ohnutý trochu dolů. Nos rodu Saldanů, který už díky královskému snobismu po deset generací odolával všem genetickým zlepšovákům. Říkalo se, že inženýři kuluské dynastii dokonce tvar nosu zapsali jako dominantní gen.

Ione mluví pravdu, tím si byl jistý. Intuice ho škrábala v hlavě stejně jako v den, kdy objevil laymilský počítač. „Do prdele.“

Políbila ho, sedla si a ruce složila do klína.

„Ale proč?“ zeptal se.

„Proč co?“

„Ježíši!“ Zoufale zamával rukama. „Proč lidi nevědí, že to tu řídíš? Proč se jim neukážeš? Proč… Proč udržuješ tu šaškárnu s výzkumem artefaktů? Tvůj táta umřel, kdo se o tebe těch osm let staral? A proč já? Cos tím myslela, že ses ve mně spletla?“

„V jakém pořadí mám odpovídat? Vlastně spolu všechny otázky souvisejí, ale začnu od začátku. Je mi osmnáct, Jozue. Jsem Saldanová, přinejmenším mám jejich genetickou extravýbavu, takže se dožiju dvou stovek, jsem pekelně inteligentní a mimo jiné mám i úpravy na velké přetížení jako ty. Jo, my Saldanové jsme vyšší druh. Nezbývá nám než ovládat vás obyčejné smrtelníky.“

„Tak proč nevládneš? Proč se jenom flákáš po mejdanech a balíš chlapy na noc?“

„Jde o image, zatím jsem jenom Popelka. Možná si neuvědomuješ, jakou autoritu má na Tranquillity osobnost habitatu. Je všemocná, Jozue, řídí úplně všechno, nepotřebujeme soudy, státní správu, policii, habitat je dokonale nestranný a spravedlivý. Po Edenitech a království Kulu nám zajišťuje třetí nejstabilnější politický systém v Konfederaci.

Proto je tu tak dobře, nejen kvůli daním, ale i díky prosperujícímu hospodářství a bankovnictví. Na Tranquillity budeš vždycky v bezpečí. Nedokážeš ji zkorumpovat, podplatit, nemůžeš změnit zákony. Ty ne. Já ano. Tranquillity si nechá poroučet jen ode mne, vévodkyně z Trosek. Tak to chtěl dědeček Michael, jediného vládce soustředěného na jedinou věc: na vládu. Můj otec měl s více ženami spoustu dětí a všechny zdědily spřízněnost, ale všechny se daly k Edenitům. Všechny kromě mne, protože já vyrůstala v umělé děloze, jakou mívají sokoli pro své kapitány.

Jsem svázaná spřízněností, Jozue, já malička a pětasedmdesátikilometrová obrněná bestie."

„Tak vystup na veřejnost, ať lidi aspoň vědí, že existuješ. Osm let žijeme z drbů."

„A to pro vás taky bylo nejlepší. Jak jsem řekla, je mi osmnáct. Nechal bys mě vládnout třem milionům lidí? Měnit ústavu, hrabat se v investičních zákonech, stanovovat ceny He3, na které létá i Lady Macbeth? Tohle všechno můžu, změnit cokoli. Jak vidíš, na rozdíl od kuluského dvora nebo edenitského společenství nemám nikoho, kdo by mi poradil nebo mě spíš včas zarazil. Co řeknu, to platí, a kdo mi odporuje, letí ven do vakua. To je zákon, můj zákon."

„Jo," uvědomil si Jozue. „Nikdo by ti nevěřil. Všechno běží hladce, protože jsme si mysleli, že vládne výhradně osobnost habitatu a pokračuje v politice tvého otce."

„Správně. Žádný miliardář typu Parrida Vasilkovského neuloží celoživotní úspory ve státě, kterému neomezeně vládne nevycválaná holka. Stačí mu podívat se na vlastní dceru a ta je o dost starší než já."

Jozue se zasmál. „Máš pravdu." Vzpomněl si, jak řekla, že ho sledovala; díky spřízněnosti má samozřejmě přístup ke smyslovým vstupům habitatu, může pozorovat kohokoli. Trochu se začervenal. „Tak proto plýtváš penězma na výzkum Laymilů, aby si všichni mysleli, že věci běží jako dřív. Ne že

bych si stěžoval. Proboha! Stál jsem tě sedm a půl milionu fuseodolarů.“ Zatvářila se tak nesouhlasně, že hned zvážněl.

„Jseš úplně vedle, Jozue. Výzkum Laymilů považuji za svůj hlavní úkol.“

„Ale no tak! Celý roky jsem se hrabal v Prstenci trosek. Jasně, je to záhada. Proč to udělali? Ale ty nechápeš, že na tom nesejde. Není to tak důležitý, jak si myslí tvoji vědci.

Laymilové jsou xenoci, prokrista, koho zajímají pošuci s nějakým sebevražedným kultem?“

Ione vzdychla a zoufale zakroutila hlavou. „Uznávám, že to někomu může nedocházet, ale netušila jsem, že to nedojde ani tobě.“

„Co by mi mělo dojít?“

„Občas to tak chodí, že máš něco velikého, strašlivého těsně před nosem, ale nevidíš to. Lidi na planetách žijou u tektonických zlomů nebo na úpatí sopky, ale nepřijde jim to nijak divné, nechápou, že se chovají hloupě. Důvod je důležitý, Jozue, životně důležitý. Proč myslíš, že dědeček udělal, co udělal?“

„Nemám potuchy. Je to asi druhá největší záhada ve vesmíru.“

„Ne, Jozue, nic záhadného na tom není. Michael Saldana spustil projekt výzkumu Laymilů, protože to považoval za svou povinnost k celému lidstvu. Dokázal si představit, jak dlouho bude muset projekt fungovat. Proto si znepřátelil rodinu i křesťanskou církev, proto vypěstoval Tranquillity. Aby sdíleli společný cíl a měli dost peněz na výzkum. Mohl se stát králem a využít kuluské vědce. Jak dlouho by to ale vydrželo? Do jeho smrti a možná i po dobu Mořicovy vlády. Možná až do smrti Mořicova prvorozeného. Ale Michael měl strašný strach, že to nebude stačit. Je to obrovský úkol, to sám dobře víš. Ani králové Kulu by takový projekt nedokázali udržet na prvním místě rozpočtových priorit déle než dvě nebo tři století. Musel se zbavit svého dědictví a povinností, aby zajistil, že nejdůležitější projekt v lidských dějinách nezajde na úbytě.“

Jozue si ji měřil zkoumavým pohledem a vzpomínal, co se kdy naučil o edenitské spřízněnosti. „Ty s ním mluvíváš, viď? S dědou. Přenesl své vzpomínky do osobnosti habitatu a do tebe prosákly ještě v umělý děloze. Proto věříš takovým kravinám. Nakazil tě, Ione."

Chvíli se tvářila ublíženě, pak nasadila smutný úsměv. „Zase jsi vedle, Jozue. Ani Michael, ani Mořic nepřenesli před smrtí své vzpomínky do habitatu. Saldanové jsou dobří křesťané. Moji bratranci vládnou Kulu z vůle Boží, ne?"

„Michaela Saldanu exkomunikovali."

„Exkomunikoval ho Novokongský biskup, ne římský papež. Šlo jenom o politiku. Byl to trest, zařídil ho dvůr. Rodina byla otřesena, když koupil semínko Tranquillity. Základem vlády Saldanů je jejich dokonalá odolnost vůči korupci, protože jsou dostatečně bohatí. Jako střelky kompasu míří k jedinému cíli, k službě státu, protože je postaráno o každý jejich rozmar. Nezbývá jim než věnovat se vládě. Musím uznat, že jim to docela jde; Kulu je bohaté, silné, nezávislé a má nejvyšší životní úroveň hned po Edenitech. Je to zásluhou Saldanů a jejich stoletých výzkumných projektů, jejich víry, že státní zájem stojí na prvním místě. Je to úžasné, skoro výjimečné. A Saldanové za to požívají víc úcty než spousta bohů. Michaelovi ale stál intelektuální problém za víc než tohle všechno. Není divu, že byla rodina zděšena a nanejvýš rozhněvána. Michael ukázal, že i mocného Saldanu je možné svést, odvrátit ho od státnických záležitostí. Proto biskup udělal, co mu nařídili. Dědeček ale zůstal nadosmrti křesťanem. A já jsem také křesťanka."

„Promiň." Jozue se natáhl k hromádce svých šatů a vylovil hruškovitou láhev Norfolkských slz. Přihnul si. „Člověk si na tebe musí chvíli zvykat."

„Já vím. Teď si představ, jak by reagovaly tři miliony lidí. Měla bych na krku revoluci."

Jozue jí podal láhev. Labužnicky ji zvedla k ústům a po rtu jí steklo pár kapek vzácného nápoje. Obdivoval, jak se jí

napíná břicho, když zaklání hlavu, jak vystrkuje hruď. Sklouzl jí rukou po žebrech a začal bloudit prsty. Šok z jejího odhalení už z něj spadl a chtěl se ujistit, že je pořád tou rozjívenou holkou, která ho na večírku tak pobláznila.

„Tak když to není prenatální ideologická indoktrinace, co tě přesvědčilo, že má cenu udržovat výzkum Laymilů?“ zeptal se.

Ione odložila láhev a uspořádala myšlenky. Kromě jiných chyb dokáže být Jozue nechutně cynický. „Blízkost. Jak jsem řekla, jsem spřízněná s habitatem. Vidím, co vidí on. A Prstenec trosek je kousek odtud, přímo pod námi. Sedmdesát tisíc habitatů podobných Tranquillity se obrátilo v prach. A byla to sebevražda, Jozue. Výzkumníci jsou přesvědčeni, že živé buňky laymilských habitatů podlehly nějaké křeči a prolomily křemíkovou skořepinu. Zřejmě jim to někdo musel poručit. Pochybuji, že by mě v tomhle Tranquillity poslechla, kdybych slušně poprosila.“

Udělal bych to, ozval se jí v hlavě hlas habitatu. **Ale musela bys mít dobrý důvod.**

Zachránit se před osudem horším než smrt?

To by stačilo.

Znáš takový osud?

To můžeš rozhodnout jedině ty.

Usmála se a dala si ještě lok. Bylo to úžasné pití. Tělem se jí rozlilo teplo. A mezi stehny jí ležel Jozue. Ta kombinace ji navýsost vzrušila.

Zvědavě se na ni otočil.

„Tranquillity říká, že to není pravděpodobné,“ vysvětlila mu.

„Aha.“ Vzal si láhev zpátky. „Ale ta neustálá blízkost Trosek je stejně nepřirozená motivace. Děláš si starosti, protože je má Tranquillity.“

„Je to spíš taková nenápadná připomínka, jako nám připomíná kříž Kristovo utrpení. Znamená to, že pořád věřím v to, co tu dělají vědci. Vím, že musíme najít důvod.“

„Ale proč? Proč tomu všichni přikládáte takovou důležitost?“

„Protože Laymilové byli normální.“ To ho dostalo. Pod světlými slepenými vlasy nakrčil čelo. „Mají samozřejmě odlišnou biochemii, tři pohlaví, příšerná těla, ale přemýšlejí podobně jako my. Dokážeme jim porozumět. Jsme jim nebezpečně podobní. A technologicky byli na naší úrovni, možná o kousek výš. Ať už se srazili s čímkoli, čeká to i nás. Když to poznáme včas, můžeme se připravit, snad i ubránit. Pokud dostaneme varování. Právě to si Michael uvědomil, to bylo jeho zjevení. Jak vidíš, nevyvlékl se z povinností ke království. Ale jedině takhle ho dokázal uchránit ve značně dlouhodobém výhledu. Nemohl jinak než porušit všechny konvence.“

„A daří se to? Už ten váš úžasnej tým na něco přišel?“

„Ne tak docela. Někdy mám strach, že je pozdě, že se ztratilo příliš mnoho stop. Víme toho spoustu o jejich fyzické podobě, ale skoro nic o jejich kultuře. Proto jsme koupili tvůj paměťový blok. Tolik uložených dat nás může konečně odlepit z místa. Nepotřebujeme moc, stačí ukázat směr. Ve skutečnosti jsou jen dvě možnosti.“

„A jaký?“

„Buď objevili něco, co je donutilo k sebevraždě. Jejich vědci přišli na nějaký zásadní přírodní zákon, kněží dospěli k teologické pravdě neslučitelné se životem, vliv získala sekta uctívačů smrti… Druhá možnost je ještě horší: něco objevilo je, něco tak strašného, že bylo lepší vyhynout než se podrobit. Pokud platí to druhé, hrozba stále někde číhá a je jen otázkou času, kdy najde i nás.“

„Jak to bylo podle tebe?“

Maličko ho sevřela stehny, ráda za jeho přítomnost. Kdykoli na to myslela, představy jí oslabovaly vůli. Druhovou hrdost stranou, Laymilové byli vyspělejší, silnější… „Spíš bych věřila druhé verzi, vnějšímu ohrožení. Hlavně kvůli záhadnému původu Laymilů. Nevyvinuli se na žádné planetě téhle soustavy. Nepřiletěli ani z nějaké sousední hvězdy. A z nalezených zbytků jejich lodí víme vcelku jistě, že neměli naši

technologii ZTT, což odkazuje mezihvězdné lety do hájemství generačních korábů. Ale takovým způsobem kolonizuješ jen okolní hvězdy vzdálené nejvýš patnáct až dvacet světelných let. Proč navíc překonávat mezihvězdný prostor kvůli stavbě obytných habitatů? Když ti jde jen o ně, můžeš zůstat v domovské soustavě. Ne, myslím, že překonali obrovskou vzdálenost konvenčním prostorem z nějakého závažného důvodu. Utíkali. Jako když Tyrathkové utekli ze své planety, protože se z jejich hvězdy stal červený superobr.“

„Ta Nemesis je ale stejně našla.“

„Ano.“

„Našly se tu zbytky vícegenerační archy?“

„Ne. Pokud Laymilové doletěli k Mirchusku podsvětelnou lodí, muselo to být před sedmi nebo osmi tisíci lety. Rozmnožit populaci z jediné lodi nebo z deseti na sedmdesát tisíc habitatů trvá přinejmenším tři tisíce let. Laymilové nebyli tak plodní jako my. Jejich archa byla dost stará, už když dosáhla Mirchuska. Zřejmě ji opustili. Pokud obíhala na stejné dráze jako habitaty, zničil ji výbuch.“

„Smůla.“

Sehnula se, políbila ho a on ji vzal kolem pasu. Matné modročerné obrazy, jež vytáhla z čidel Tranquillity, utajené výkřiky, jimž naslouchala díky spřízněnosti, všechno jí teď vytanulo v paměti. Jozue byl nejenergičtější milenec, jakého kdy měla. Měl v sobě smrtící směs něhy a despotismu. Jen kdyby to nebral tak nemilosrdně mechanicky. Příliš velkou část vlastní rozkoše čerpal z toho, co dostal z ní. Ale takový už byl, sebestředný a uzavřený, zatvrzelý lety samostatné práce v Troskách a nekonečným nezávazným sexem v Dominičině partě. Jozue nevěřil lidem.

„Tak už zbývá poslední otázka,“ připomněl. Na tváři cítila jeho horký dech. „Proč já?“

„Protože nejsi normální.“

„Cože?“

Byl z toho v šoku.

Ione měla co dělat, aby se nerozesmála. „Kolik jsi letos přivezl velkých nálezů, Jozue?“

„No, byl to slušnej rok,“ vyhnul se odpovědi.

„Byl to úžasný rok, Jozue. Když počítám i ten poslední, našel jsi devět artefaktů, dohromady za víc než osm milionů fuseodolarů. Tolik nevydělal žádný mrchožrout za sto osmdesát let života Tranquillity. Ne za rok, za celou kariéru! Ověřila jsem si to. Roku 2532 dostala nějaká žena šest set tisíc fuseodolarů za nález neporušeného Laymila a hned šla na penzi. Buď máš neuvěřitelné štěstí, Jozue, nebo…“ Odmlčela se a nechala náznak viset ve vzduchu.

„Nebo co?“ Vůbec mu nebylo do smíchu.

„Podle mě máš zvláštní schopnosti.“

Na okamžik se zatvářil provinile a přesvědčil tak Ione, že se nemýlí. Přehrávala si ten krátký pohled ještě mnohokrát, citlivá čidla habitatu ukrytá ve falešném mramoru jí poskytla dokonalý detail. Jozue se chviličku tvářil vyděšeně. Samozřejmě se hned vzpamatoval a zahnal slabost smíchem.

„Hovno!“ zvolal rozhodně.

„A jak to chceš vysvětlit? Věř mi, všimli si toho i ostatní mrchožrouti, a tím nemyslím jen pány Neevese a Sipiku.“

„Sama jsi to řekla, mám úžasnou kliku. Je to čistá pravděpodobnost. Kdybych se teď vrátil do Trosek, nenajdu padesát let ani kamínek.“

Objela mu bradu prstem. Neměl strniště, genetici rodinám vesmírných letců dávno odstranili vousy. „Tak to se s tebou vsadím.“

Dal si ruce za hlavu a zazubil se na ni. „Teď už se to nedozvíme, co?“

„Ne.“

„A proto jsem pro tebe tak neodolatelný? Že vidím za roh?“

„Tak nějak. Hodí se to.“

„Hodí se to?“

„Ano.“

„A cos po mně vlastně chtěla?“

„Chci s tebou dítě.“

Tentokrát mu vyděšený výraz vydržel déle. „Cože?!“ Byl skoro v šoku.

„Chci s tebou dítě. Nadpřirozená intuice bude pro příštího vévodu z Trosek výborný genetický vklad.“

„Nemám zvláštní schopnosti,“ zopakoval neústupně.

„To říkáš ty. Ale i kdybys neměl, zbývá ti spousta cenných genů. A já musím habitatu opatřit dědice.“

„Nebereš to moc romanticky?“

„Pokud se bojíš rodičovských povinností, žádné nebudou. Zygota půjde do stáze, dokud se nepřiblíží moje smrt. Následníka vychová habitat a služební šimpanzi.“

„Harmonický dětství.“

Narovnala se, přejela si rukama po břiše a začala si hrát s prsy. Pro chlapa není nic neférovějšího, zvláště když ho měla nahého pod sebou. „Proč? Myslíš, že jsem špatně vyrostla? Ukaž jedinou chybičku, Jozue.“

Jozue zrudl. „Prokrista.“

„Uděláš to pro mě?“ Ione zvedla skoro prázdnou láhev. „Jestli tě nevzrušuji, v hvězdodrapu svaté Anny je dobrá klinika na děti ze zkumavky.“ Nechala si kapku Norfolkských slz skanout přímo na vztyčenou bradavku. Zůstala na ní a jemně se leskla. Prázdnou láhev poválela po druhém ňadru. „Stačí říct ne, Jozue. Zvládneš to? Řekni ne. Řekni, že už mě máš dost. Dělej.“

Vzal do úst její levé prso, skoro bolestivě ji kousl a začal cucat.

Co si myslíš? zeptala se Ione Tranquillity o několik hodin později, když se jí Jozue konečně nabažil. Spal v její želatinové posteli, po těle mu běhaly vlnky akvamarínového světla z mořského okna. Nahoře nad hladinou přinášela světelná trubice habitatu nesmělý zářivý úsvit.

Myslím, že ti v umělé děloze na pořádnou dobu selhalo prokrvení mozku. Máš ho zjevně nevratně poškozený.

Co je na něm špatného?

Neustále lže, přiživuje se na přátelích, krade, kdykoli si myslí, že ho nikdo nevidí, užívá stimulační programy zakázané na většině planet Konfederace, pohrdá svými milenkami, a loni chtěl dokonce ošidit daň z příjmu, že prý opravy své lodi nutně potřebuje k udržení zisku.

Ale našel všechny ty artefakty.

Uznávám, že to je zarážející.

Myslíš, že napadl Neevese se Sipikou?

Ne. Jozue nebyl v Troskách, když zmizeli ostatní mrchožrouti.

Takže má zvláštní psychické schopnosti.

Logicky tuto hypotézu nemohu vyvrátit. Ale nevěřím jí.

Že zrovna ty dáš na povrchní dojem!

Když jde o tebe, řídím se i citem, lone. Vyrostla jsi ve mně, živil jsem tě. Jak bych tě mohl nemít rád?

Zasněně se podívala na strop. **No, já bych řekla, že má zvláštní schopnosti. Určitě je něčím jiný. Něco z něj září, vypadá živější než ostatní.**

Toho jsem si nevšiml.

Taky to není vidět očima.

I kdybys měla pravdu, proč by jeho schopnosti měly zdědit tvé děti? Není to zrovna schopnost vázaná na nějaký konkrétní gen.

Magie se drží rodiny stejně jako zrzavé vlasy a zelené oči.

Tuhle hádku asi nevyhraju, viď?

Ne. Je mi líto.

No dobře. Mám ti zamluvit termín na klinice u svaté Anny?

Proč?

Na oplodnění in vitro.

Ne, dítě bude počato přirozenou cestou. Kliniku budu potřebovat, aby vyndali zárodek a připravili ho do stáze.

Máš k tomu nějaký zvláštní důvod? Ve zkumavce by to bylo daleko jednodušší.

Možná, ale Jozue je v posteli fakt fantastický. Takhle si něco užiju.

Vy lidi!

9

V Durringhamu začalo pršet ve středu ráno, teď bylo poledne dalšího dne a horký déšť stále nepolevil. Satelitní snímky ukazovaly v záloze mraky ještě na dobrých pět hodin. Dokonce i místní, zvyklí na obyčejné bouřky a průtrže, už vyklidili ulice. Kolem kamenných základů vyvýšených domů se hnala voda a podmáčela podlahy. Na severovýchodě města došlo dokonce k několika sesuvům půdy. Durringhamští stavební inženýři (všech osm) se obávali, že lavinový efekt smete celé čtvrti do Juliffe.

Lalondský guvernér Colin Rexrew přijal jejich hlášení nevzrušeně. Nemohl upřímně tvrdit, že by ho ztráta půlky hlavního města nějak mrzela. Jenom škoda, že tam neskončí celé.

Ve svých šedesáti letech došplhal na vrchol kariérního žebříku. Narodil se v O'Neillově mračnu a hned po promoci vstoupil díky titulu v ekonomice do služeb astroinženýrského gigantu Mirconia, kde se naučil řízení vzdálených filiálek a ručil za to, aby i přes propast stovek světelných let cítily, že patří k jedné firmě. Rozsáhlá síť znamenala, že byl vždy tři roky odříznut od obydlených světů Konfederace, naučil se tedy myslet jen na práci.

Mirconia vložila desetiprocentní podíl do Rozvojové společnosti Lalonde, třetí největší obnos. Colin Rexrew se stal guvernérem před dvěma lety. Zbývalo mu odkroutit ještě osm a pak strávit penzi v představenstvu Mirconie. To mu bude šedesát osm, ale drobné genové úpravy mezi předky mu zaručovaly dožití alespoň sto dvaceti let. V osmašedesáti bude

v nejlepším věku. Jako úspěšný bývalý guvernér bude ideálním kandidátem na teplou židli.

Jak ale brzy pochopil, úspěch se dal na Lalonde těžko definovat. Po pětadvaceti letech investic ze strany RSL si planeta stále nevydělala ani na čtvrtinu rozpočtu. Colin měl dojem, že pokud bude tenhle svět za osm let ještě existovat, dokázal nemožné.

Jeho úřad zabral celé třetí patro sklápěčky na východním okraji města. Veškerý nábytek vyrobili místní řemeslníci z mayope, jediného perspektivního vývozního artiklu. Rexrew zařízení zdědil po svém předchůdci a na jeho vkus bylo trochu těžkopádné. Silný světlý koberec z kiliánových chlupů mu přivezli z Mulbekhu a počítačovou síť z Kulu. Třetinu dobře zásobeného proskleného baru zabírala lednice na místní vína, jimž guvernér právě přicházel na chuť. Klenutá okna mu poskytovala výhled do úrodné zemědělské roviny za městem, daleko příjemnější než pohled na zaostalé špinavé město. Dnes ho ale deprimovaly i úhledně nabílené prkenné farmy, zašedlé deštěm, a zelená pole se leskla širokými kalužemi. Na zbylých ostrůvcích se tísnil rozrušený dobytek.

Colin seděl u stolu a místo blikajícím zprávám na monitorech věnoval pozornost potopě za okny. Jako všichni na Lalonde měl krátké kalhoty, i když ty jeho šil salon v londýnské archologii. Světle modré sako přehodil přes židli naproti, ale i v klimatizované kanceláři se mu v podpaží žluté hedvábné košile dělaly propocené skvrny.

Na celé planetě nebyla jediná tělocvična a běhat po ulici se mu nechtělo, takže nemilým tempem přibíral na váze. Už tak kulatý obličej se mu nafoukl a na krku se objevila třetí brada. Lalondské slunce mu navíc z kůže na tvářích a na čele vytáhlo pihy. Kdysi zdravé světle zrzavé vlasy mu zřídly a začaly šedivět. Ten předek, který kdysi nechal potomkům vylepšit geny, zjevně nemyslel na kosmetickou stránku věci.

Z dusivého černého pokryvu vylétlo pár blesků. Colin napočítal do čtyř, než uslyšel hrom. Jestli to takhle půjde dál, udělají se louže i na loužích, pomyslel si bezútěšně.

Dveře píply a otevřely se. Nervová nanonika mu hned řekla, že za nimi stojí jeho výkonný náměstek Terrance Smith.

Colin se na židli otočil zády ke stolu. Terranci Smithovi bylo pětatřicet, byl vysoký a elegantní, pevná čelist, husté černé vlasy, na sobě šedé pumpky a zelenou košili s krátkým rukávem. Vždy si udržoval ideální váhu. V Colinově kanceláři se říkalo, že dostal do postele polovinu ženských z Úřadu guvernéra.

„Podle meteorologů bude po tomhle dešti suchý týden," oznámil Terrance a posadil se naproti guvernérovi.

Colin zavrčel: „Podle nich dneska nemělo pršet."

„Pravda." Terrance si vybavil soubor z nervové nanoniky. „Geologové nahoře na Kenyonu ukončili předběžný průzkum. Jsou připravení vrtat." Nadatoval celé hlášení Colinovi.

Kenyon byl dvanáctikilometrový asteroid bohatý na kovy, postrčený několika jadernými výbuchy na orbitu sto dvanáct tisíc kilometrů nad Lalonde. Až planeta pokročí do druhé vývojové fáze a nebude vysávat dotace, pustí se RSL do rozvoje vesmírného programu průmyslových stanic. Tam teprve čekají peníze, na průmyslových světech. A první podmínkou pro stavbu beztížné průmyslové stanice je dostatek laciných surovin, jež poskytne asteroid. Horníci vytěží rudu a časem si přitom vykutají obyvatelnou biosféru.

Kenyon po patnácti letech konečně dorazil z pásu asteroidů na plánovanou oběžnou dráhu, ale Colin pochyboval, že má peníze na geology, natožpak na průzkumné vrty. Přesun osadníků do nitra kontinentu ho stál neuvěřitelné peníze a kolonie v asteroidu potřebuje v první řadě spolehlivý domácí odbyt, než vstoupí na mezihvězdný trh.

„Podívám se na to později," řekl Terrancovi. „Ale nic neslibuju. Někdo předběhl dobu o dvacet let. Projekt orbitálních továren vypadá dobře v ročních výkazech, můžete

představenstvu ukázat, co jsme dokázali. Vědí, že dokud se nedostane nad planetu, nevydělá ani dolar. Ale čekají, že jakmile ho tu máme, začne hned sypat. Takže mám na krku pitomý šutr a můj debilní předchůdce si užívá penze a pořádného příplatku za iniciativu. Tohle měli zachytit auditoři. Potrvá padesát let, než tihle vidláci dají dohromady dost kapitálu, aby udrželi nad vodou pokročilé technologie. Není tu poptávka."

Terrance přikývl, pěkné rysy poskládal do tragického výrazu. „Za dva měsíce jsme schválili rozjezdové půjčky dalším osmi stavebním firmám. Ve městě se daří prodeji elektromotorek a do pěti let bychom tu měli vyrábět i čtyřkolová terénní vozidla. Souhlasím však, že masová výroba spotřebního zboží je ještě daleko."

„No nic," vzdychl Colin. „Vy jste Kenyon neobjednal. Kdyby nám tak na půl roku přestali posílat kolonisty, nechali nás trochu vydechnout. Jedna loď každých dvacet dní je moc a to, co ti lidi platí za lístek, nepokryje ani polovinu nákladů na cestu po řece. Představenstvo zajímá jenom, z čeho zaplatí mezihvězdný transport. Dal bych cokoli za trochu peněz na infrastrukturu, místo abych dotoval parníky. Jako by si kapitáni už tak dost nevydělávali."

„O tom jsem s vámi chtěl také mluvit, pane. Podíval jsem se na plán akcí a společnost nám v nejbližších sedmdesáti dnech posílá pět transportů."

„Typické." Colin se neobtěžoval cokoli na to říkat.

„Napadlo mě, že bychom mohli kapitány požádat, ať berou na každou cestu víc pasažérů. Když hodí nějakou střechu na příď a na záď, nacpou jich tam ještě padesát. Bylo by to jako noclehárny v přístavu."

„Myslíte, že nám na to kývnou?"

„Proč ne? Koneckonců je živíme. A je to jen na čas. Když nám nevyhoví, budou sedět v přístavu a počítat ušlý zisk. Na kolesových lodích mohou těžko vozit náklady. Takže jim

necháme propadnout úvěr a dáme jejich lodě příznivěji naladěným kapitánům.“

„Pokud se nám nepostaví společně, tihle kapitáni jsou pěkná smečka. Pamatujete na ten rozruch kolem Comptona? Rozbil si příď o strom a házel vinu na nás, že jsme ho poslali na nezmapovanou řeku. Museli jsme mu zaplatit opravu. Už nám tu schází opravdu jen odborové hnutí.“

„Co tedy budeme dělat? Noclehárny nepoberou víc než sedm tisíc lidí.“

„K čertu s tím. Řekněte kapitánům, ať berou na jednu cestu víc lidí, a tím to hasne. Nechci mít kolonisty v Durringhamu ani o minutu déle, než je nutné.“ Nechtěl si představovat, co by se stalo, kdyby se některá loď jednou převrhla uprostřed Juliffe. Lalonde neměla organizované záchranáře, církevní nemocnice ve městě spravovala pět nebo šest sanitek, ale kdyby se něco stalo tisíc kilometrů daleko… A osadníci jsou skoro všichni z archologií, půlka jich neumí plavat. „Pak ale budeme muset uvažovat o zvýšení počtu lodí. Dřív na sebe prasata přestanou srát, než nám společnost omezí dodávky kolonistů. Doneslo se mi, že populace Země zase roste, loni přibyla tři procenta ilegálních porodů. A to jsou jen oficiální ilegálové.“

„Víc lodí bude znamenat víc hypotečních úvěrů,“ poznamenal Terrance.

„Kupecké počty ovládám, děkuji. Řekněte účetnímu, ať ty peníze sebere jinde.“

Terrance se chtěl zeptat kde, všechny odbory měly nedostatek peněz. Když ale viděl, jak se Colin Rexrew tváří, raději mlčel. „Dobrá, dám se do toho.“ Nahrál si upomínku do souboru všeobecných úkolů v nervové nanonice.

„Nebylo by špatné občas ty lodě prověřit z hlediska bezpečnosti. Ať si pořídí záchranné vesty.“

„V Durringhamu záchranné vesty nikdo nevyrábí.“

„Takže je to nadějný projekt pro nějakého odvážného podnikatele. Ano, vím, že ho budeme muset taky založit.

Hergot, máme tady něco jako korkový dub? Na téhle planetě je všechno ze dřeva, proč ne plovací vesty.“

„Nebo z bláta.“

„To mi ani nepřipomínejte.“ Colin se zase podíval z okna. Mraky klesly čtyři sta metrů nad zem. Dante byl úplně vedle, napadlo guvernéra, peklo není žár, ale neustálý déšť. „Ještě něco?“

„Ano. Ten komisař, co jste ho poslal do Schusterova okresu, poslal hlášení. Nechtěl jsem ho nahrávat do kancelářské sítě.“

„Správná úvaha.“ Colin věděl, že jejich družicové přenosy monitoruje rozvědka KIS. Na velvyslanectví Kulu navíc seděl Ralph Hitch a měl roztažená chapadla do všech odborů guvernérovy administrativy. I když jen Bůh ví, proč se královský dvůr vůbec obtěžuje posílat sem agenty, možná mají Saldanové paranoiu vloženou do vylepšených genů. Také zaslechl naprosto neoficiální drb, že na planetě mají rozvědku Edenité, což ovšem vypadalo naprosto šíleně.

„A co hlásí?“

„Prakticky nic.“

„Nic?“

„Čtyři rodiny nepopiratelně zmizely, jak už řekl šerif. Všechny bydlely v savaně kus od Schusterova města. Byl se podívat na jejich farmách a ohlásil, že to vypadá, jako by jednoho rána všichni odešli a už se nevrátili. Než tam dorazil, lidi všechno rozkradli, ale v jedné kuchyni bylo prý dokonce nachystané jídlo k obědu. Žádné stopy po boji, nic nenasvědčuje útoku sayce nebo krokolvů. Ostatní kolonisty to vyděsilo.“

„Zvláštní. Máme z té oblasti nějaké zprávy o banditech?“

„Ne. Loupežníci by navíc nezůstali u pár rodin. Kradli by, dokud je nechytíme. Tyhle rodiny zmizely před devíti nedělemi a jejich případ se neopakoval. Ať už se stalo cokoli, bylo to výjimečné.“

„A banditi by na farmě navíc ukradli všechno, co se může hodit," zamyslel se Colin nahlas. „Co Tyrathcové? Vědí něco?"

„Komisař vyjel i na jejich území. Tvrdí, že lidi viděli naposledy v Durringhamu. Komisař si je vcelku jistý, že nelžou. V jejich domech rozhodně nenašel stopy po lidských návštěvnících. Jeho spřízněný pes to tam prolezl."

Colin měl chuť se pokřižovat; na asteroidu ho vychovávali velice konzervativně. Na dozorce a šerify se spřízněností si nedokázal zvyknout.

„Ve všech rodinách byly dcery, pár dospívajících, několik kolem dvaceti," dodal Terrance. „Našel jsem to v záznamech."

„No a?"

„Byly to pěkné holky. Mohly utéct po proudu do městečka, zařídit si bordel. Nebylo by to poprvé. A podle našich informací jsou podmínky v Schusteru dost tristní."

„Tak proč si nevzaly věci?"

„Nevím. Ale jiné vysvětlení mě nenapadlo."

„Pusťte to z hlavy. Když už nám nikdo nezmizí a lidi se nevzbouří, je mi to jedno. Napíšeme, že je odnesla divá zvěř, a zavoláme komisaře zpátky. Kolonisté znají riziko, ještě než se sem vypraví. Když jsou dost šílení, aby se vypravili do džungle a hráli si na neandrtálce, ať si. Mám dost problémů na tomhle konci řeky."

Quinn Dexter se už o pohřešovaných rodinách také doslechl, do Aberdalu přinesla zprávu deputace ze Schusterova města a ve vesnici se o ničem jiném nemluvilo. Čtyři celé rodiny, sedmnáct lidí se prostě vypařilo. Zaujalo ho to, hlavně dohady jejich známých. Loupežníci, xenoci (mluvilo se hlavně o Tyrathcích z kopců), domorodí metamorfové, na všech teoriích mohlo něco být. Quinna ale hlavně fascinovala představa neobjevených metamorfů. Jeden deport z Schusterova města mu řekl, že jich pár zahlédli, když zakládali osadu.

„I já jednoho viděl," pravil Sean Pallas. Byl o pár let starší než Quinn, vypadal na třicet. Měl propadlé tváře, vystouplá žebra, zjizvené ruce a kůži posetou boláky a pupenci. „Dál v džungli. Vypadal jako člověk, ale byl úplně černej. Strašnej pohled."

„Hele," ohradil se Scott Williams, jediný etnický Afričan mezi aberdaleskými deporty, „na tom není nic špatnýho."

„Ne, chlape, ty tomu nerozumíš. Ta věc neměla ksicht, jenom černou kůži, žádný oči nebo hubu, nic takovýho."

„A to jako fakt?" zeptal se Jackson Gael.

„Stopro. Byl jsem od toho dvacet metrů. Vím, co jsem viděl. Zavolal jsem a ukázal jsem se a ta věc zmizela, skočila do křoví nebo co já vím. A když jsme se tam dostali…"

„Nikde ani noha," doplnil Quinn.

Ostatní se zasmáli.

„To není sranda, chlape," utrhl se na něj Sean. „Bylo to tam, přísahám. Nemělo to kam utýct. Proměnilo se to ve strom nebo tak něco. Žijou v džungli, chlape, a jsou na nás nasraný, že jsme jim ukradli planetu."

„Když jsou tak primitivní, jak vědí, že jsme jim ukradli planetu?" zeptal se Scott Williams. „Jak vědí, že tu nejsme odjakživa?"

„Nech tý srandy, chlape. On tě ten smích přejde, až tě nějakej morf drapne. Zatáhnou tě pod zem, kde mají města. Pak budeš v prdeli."

Quinn s ostatními Seanovo vyprávění rozebírali dlouho do noci. Shodli se na tom, že je podvyživený, zřejmě hysterický a rozhodně má úžeh od slunce. Návštěva ze Schusteru lidem v Aberdalu na náladě nepřidala; vyslanci byli jasným důkazem, jak snadné je selhat. Od odjezdu lodi Swithland žily sousední osady prakticky izolovaně.

Quinn ale nemohl dostat Seana z hlavy. Černý humanoid bez tváře, který dokáže beze stopy zmizet v džungli (a je jich víc, podle množství svědků). Quinn si byl vcelku jistý, že záhadu rozluštil: někdo se tu pohybuje v maskovacím

chameleonském obleku. V Aberdalu to nikoho jiného nenapadlo, protože je naprosto absurdní, aby se někdo schovával v nejhorší divočině nejzapadlejší planety v Konfederaci. Což je na tom nejzajímavější, řekl si Quinn. Aby se člověk schoval na Lalonde, musí být nejhledanějším zločincem ve vesmíru. Nebo bandou, opravil se, dobře organizovanou a dobře vybavenou. Například kosmickou lodí.

Později zjistil, že všechny pohřešované rodiny sídlily na farmách v savaně jihovýchodně od Schusterova města. Aberdale založili na východ od Schusteru.

Vidí sítnicový implantát v infračerveném spektru chameleonský oděv?

Quinnovi se začaly otevírat netušené možnosti.

Čtrnáct dní poté, co Swithland opustil nový domov sedmé skupiny, objevil se nad Lalonde sokol Niobe. Edenité vložili do RSL pětiprocentní podíl, a tak planetu pravidelně navštěvovali úředníci z Jupiterské banky. Sokoli také přiváželi zásoby a čerstvý personál na stanici u Murory, největšího z místních pěti plynových obrů. Posádky sloužily v Aethře, bitekovém habitatu zasazeném roku 2602 jako edenitský příspěvek k rozvoji soustavy.

Darcy okamžitě požádal kapitána Niobe, aby pro něj nasnímkoval Schusterův okres. Niobe změnila dráhu, aby nad okresem proletěla ve výšce dvou set kilometrů. Pod senzorickými hrozny sokola ubíhala sytě zelená zvlněná džungle a loď využila všech volných nervových buněk k analýze signálu. Rozlišení činilo deset centimetrů, dost k nalezení jednotlivých lidí.

Po pěti denních průletech Niobe ohlásila, že ve stokilometrovém okruhu kolem Schusterova města nestojí žádná neohlášená stavba a všichni zachycení lidé se shodují se záznamy imigrantů. Hustota původních zvířat odpovídala očekávání, což znamenalo, že i kdyby se skupina banditů skrývala v jeskyni nebo maskovaném obydlí, neživí se lovem. Sokol nenašel ani stopu po sedmnácti pohřešovaných.

Po půl roce vypadal Aberdale konečně spíš jako vesnice než jako dřevorubecká základna. Prvního dne se sedmá skupina dobrodila na břeh, vyzbrojena štěpnými řezáky a pevnou vůlí. Pokáceli mayopové stromy u řeky, oklestili je a hotové pilíře zarazili hluboko do dna, pak z větví nařezali prkna a položili chodník. Štěpné čepele jim práci značně usnadnily, krájely kompaktní celulózu, jako laser řeže led. Kolonisté dřeli jako mechanoidi, skládali trámy a bušili palicemi skoro do západu slunce. Za den postavili molo tři metry široké a pětadvacet dlouhé, tak pevné, že by proti proudu udrželo půltucet parníků.

Nazítří sestavili lidský řetěz a vyložili ze všech tří lodí bedny a kufry. Úkol jim usnadnila rozhodnost a pocit sounáležitosti. Když pak třetího dne lodě odrazily, stáli na břehu a pěli Vpřed vojsko Krista. Hlasité hrdé hlasy se nesly daleko po Quallheimu.

Mýtina vytvořená v následujících dvou týdnech měla tvar kilometr širokého půlkruhu s molem uprostřed. Na rozdíl od Schusteru ale v Aberdalu všechny padlé stromy hned oklestili a odnesli na hromadu, menší větve házeli vyschnout, aby jimi mohli topit.

Jako první postavili poradní síň, menší dřevěnou nápodobu durringhamských nocleháren s šindelovou střechou a metrovými stěnami z palmových listů. Všichni přiložili ruku k dílu a všichni se naučili používat klínky, stavět krov, vázat trámy nebo lícovat žlábky. Živili se zvěří ulovenou pomocí laserů a elektromagnetických ručnic. Kolem rostly plané třešňové duby rodící jedlé oříškové plody a acilové šlahouny se snesitelnými malvicemi. Děti každý den vyrážely do blízkého okolí sbírat sukulentní bobule. Kolem mýtiny navíc tekla řeka s hejny pstruhům podobných hnědíků a hojností krabyší. Nebyl to bohatý jídelníček a vesničané ho museli doplňovat čokoládou a sušeným jídlem ze zásob, ale nikdy nepadli na úroveň Schusterova města.

Museli se naučit, jak na otevřeném ohni vařit pro sto lidí, jak postavit jílová kamna, aby hned nespadla, a jak svázat mrtvé sayce a danderily (místní gazely), aby šly opékat na rožni. Jak vařit vodu v pětadvacetilitrových hrncích.

Museli se naučit poznávat bodavý hmyz, trnité rostliny, jedovaté bobule, neboť všechny vypadaly trochu jinak, než jak se o nich učili na Zemi. Jak svázat otep a jak vypálit jíl. Některé listy se dobře splétaly a jiné okamžitě usychaly, popínavky posloužily místo motouzů k pletení sítí. Museli zjistit, jak vykopat latrínu, do které nebudou padat (to uložili deportům). Museli pochopit spoustu věcí, vynalézt všechno od nezbytností po luxus. A většinou se jim to dařilo.

Po poradní síni následovaly domy, prostorný půlkruh podél okraje mýtiny. Dvoupokojové sruby s verandou, díky zachovalým pařezům stavěné půl metru nad zemí. U všech bylo počítáno s přístavbou dalších místností.

Z dvou set osmnácti rodin se čtyřicet dva rozhodlo žít mimo vesnici a vystavět farmy na jih v savaně, kde končila džungle a začínalo podhůří vzdálených hřebenů. Tyto rodiny si přivezly telata, jehňata, kůzlata a hříbata, geneticky upravená pro několikaměsíční hibernaci pod drogami v umělé klokaní kapse. Všechna mláďata byly samice, aby je šlo v dospělosti uměle inseminovat dovezeným spermatem.

Mezi rodinami, jež toužily zaplavit savanu svými stády, byli i Skibbowovi a Kavovi. Pět neděl spávali ve stanu na kraji džungle, než jim Gerald s Frankem postaví nový domov, čtyřpokojový srub s krbem a slunečními panely pro pohon lednice a světel. Venku vystavěli ještě přístěnek jako stodolu a plot. Pak přehradili nedaleký potok šedivými kameny, aby se bylo kde mýt a koupat.

Čtyři měsíce a tři dny po odjezdu Swithlandu otevřeli svých sedmnáct klokaních vaků (tři se ztratily na kosmoportu). Zvířata ležela stočená ve výživné houbě skoro jako v děloze a z každého tělesného otvoru jim vedla hadička. Patnáct z nich se podařilo oživit: tři klisničky malého tažného plemene, tři

jalovice, jedno bizoně, tři kůzlata, čtyři jehňata a štěně vlčáka. Byl to nadějný podíl, ale přesto Gerald litoval, že si nemohl dovolit stázi i pro zvěř.

Všech pět členů rodiny pomáhalo celý den zmámeným mláďatům chodit a pít z lahve vysokonutriční mléčnou směs. Marie si nikdy v životě nepohladila zvíře, natož aby je brala do náruče. Teď se nechala pokousat, počurat, nakopnout a navíc polít zažloutlým mlékem. Večer se zachumlala do postele a usnula v slzách; dnes má osmnácté narozeniny a nikdo si ani nevzpomněl.

Rai Molvi šel přes mýtinu na molo, kde čekala loď potulných obchodníků, a cestou se zdravil s dospělými sousedy. Byl hrdý na to, co vidí, na pevné domy, urovnané řezivo, ryby uzené nad ohněm, kůže danderil napjaté na rámech, aby vyschly. Uspořádaná společnost s jednotným cílem. RSL může Aberdale bez přikrášlování používat k reklamním účelům, je prostě vzorný.

Druhá vlna mýcení běžela už měsíc, osadníci káceli obdélníkové výseče v džungli. Z ptačí perspektivy připomínala vesnice ozubené kolo s nezvykle dlouhými zuby. Kolonisté začínali obdělávat čerstvá pole, klučit pařezy, orat s rotovátory na sluneční pohon, sázet zeleninové záhony a ovocné sady. Nad zemí už bylo vidět řádky zelených výhonků a farmáři museli stavět hlídku proti hladovým ptákům.

Ne všechna pozemská sadba vzklíčila, což osadníky překvapilo, protože nakoupili semena upravená přímo pro Lalonde. Rai přesto pevně věřil, že vesnice zvítězí. Z dnešních polí se zítra stanou statky. Za šest měsíců dokázali víc než Schuster za osmnáct. Měl dojem, že za to může efektivní organizace. Sestavení výboru všichni uznali za prozíravou volbu, neboť v džungli na to už nebyl čas.

Minul poradní síň a ustoupil stranou, aby po cestě mohla projít parta dětí s vykrmenými poloty, jež nachytaly do pastí.

Byly odřené od trní a špinavé, ale smály se. Ano, Rai Molvi měl opravdu dobrý pocit.

Došel po molu až na konec. V řece stáli dva deporti, Irley a Scott, a tahali ze dna koše plné krabyší. Košíky připomínaly pasti na humry, nápad vzešel od Quinna.

Rai mládencům zamával a ti mu odpověděli zářivým úsměvem. S deporty měl rozhodně největší úspěch. Měsíc po příjezdu ho Quinn Dexter požádal o rozhovor. „Powel Manani ignoruje všechny naše návrhy, ale víme, že vy nás vyslechnete, pane Molvi."

To byla pravda. Funguje tu jako smírčí soudce a do Aberdalu patří i deporti. Musí být zcela nestranný.

„Chceme se zorganizovat," začal upřímně Quinn. „Teď pro vás pracuje denně osmnáct deportů, ale musíte nás živit a nechávat nás v poradní síni. Není to ideální, protože se můžeme strhnout a nic z toho nemáme, takže nepracujeme naplno, lidi už jsou takoví. Nikdo z nás do Aberdalu nechtěl, ale když už tu jsme, chceme žít jako lidi. Napadlo nás sestavit pořadník, abyste každý den měli na práci třináct z nás a těch zbylých pět by zatím stavělo náš vlastní dům, ať na sebe můžeme být trochu hrdí. Chceme žít ve vlastním, sami hledat plody v džungli a klást pasti. Nebudete nás muset živit a dostanete daleko veselejší dělníky."

„Já nevím," zamyslel se Rai, i když mu návrh připadal rozumný. To jen z Quinna byl nervózní; doma v archologii občas narazil na povalečské dítě a Quinn mu je svou asertivitou a šlachovitou postavou připomněl. Nechtěl se ale nechat ovlivnit předsudky a mládenec mu přednesl přímočarý návrh, který může prospět celé komunitě.

„Můžeme to zkusit na tři neděle," navrhl Quinn. „Nemáte co ztratit. Proti bude jen Powel Manani."

„Pan Manani nám tu má pomáhat," odtušil odměřeně Rai. „Pokud výbor odhlasuje váš návrh, musí nám pan Manani vyhovět."

Powel opravdu protestoval, což Rai považoval za podrývání své autority a moci výboru. Na zasedání, kam dozorce nepozvali, odhlasovali Quinnovo uspořádání na zkušební dobu, ať deporti ukáží, jestli se o sebe dokáží postarat sami.

Teď už měli zabydlený dlouhý (a skvěle postavený, přiznal si nerad Rai) srub se sedlovou střechou na východním konci mýtiny. Do klecí chytali velké množství krabyší a ty pak s vesničany směňovali za jiné potraviny. Měli i kurník a zeleninový záhon (osadníci jim dali do začátku tři slepice a něco sadby). Chodili s muži na lov, dokonce dostávali zbraně, i když je museli večer vrátit. A třináctka přidělených dělníků se snažila ze všech sil. Vyrobili si dokonce primitivní destilační přístroj a pálili v něm nechutnou břečku, s čímž Rai příliš nesouhlasil, ale těžko jim mohl výrobu zakázat.

Raiově pověsti velice prospělo, že vzal věc deportů za vlastní. A zanedlouho nadejde doba na volbu starosty. Pak může pomýšlet na okres. Schusterovo město scházelo na úbytě, několik obyvatel už požádalo o přistěhování do Aberdalu. Kdo ví, co všechno může dokázat přímý a čestný muž na světě, jehož dějiny se teprve tvoří?

Rai Molvi došel na konec mola plný sebeuspokojení. Proto ho pohled na Coogan příliš nerozhodil. Byla to dvacetimetrová loď, podivný kříženec voru a katamaránu. O výtlak se staraly dva duté kmeny jakéhosi červeného vláknitého stromu, jež spojovala paluba ze špatně ohoblovaných prken. Na ní stála skoro po celé délce bouda zastřešená palmovými došky. Na zádi byla strojovna se stařičkým indukčním kotlem a dva vyřazené elektromotory z klapek raketoplánu. Před strojovnou stál kapitánský můstek, stíněný slunečními panely, pak kajuta a ložnice. Zbytek boudy zabíral nákladní prostor.

Kapitánem Coogana byl Len Buchanan, vychrtlý mužík kolem pětapadesáti v ošoupaných šortkách a malé modré kšiltovce. Rai měl dojem, že nemá vylepšené geny, protože plešatěl, klouby mu otékaly a v zubech zely díry.

Postavil se před můstek a pozval Raie na palubu.

„Potřeboval bych nakoupit," začal Rai.

„Výměnnej obchod mě nezajímá," odtušil zpříma mužík a důrazně nafoukl tváře. „Pokud ovšem nenabízíte motorový stroje. Zeleniny, ovoce a kůží už mám plný zuby. A ať vás ani nenapadne se zmínit o rybách. Lezou mi ušima. Dole nic takovýho nestřelím. Nikdo nemá zájem."

Rai vylovil z kapsy balíček lalondských franků. Buchanan byl v poslední době už třetí kapitán, který zajel až do Aberdalu. Všichni chtěli hotovost a žádný nestál o místní výrobky. „Chápu. Potřebuji sukno. Hlavně bavlnu, ale vezmu i džínovinu nebo lněné plátno."

„To vás bude stát spoustu franků. Máte něco tvrdšího?"

„Možná," opáčil Rai zoufale. Copak tu nikdo nebere lalondské franky? „Napřed se podívám, co máte."

Na můstku seděla ve vietnamském klobouku a neforemných khaki šatech Gail Buchananová, obézní padesátnice s dlouhými tmavými vlasy a nohama jako měchy; když už vstala, šla jako umírající kachna. Většinu života strávila pozorováním světa z paluby Coogana. Zvedla oči od šití a přátelsky na Raie kývla. „Chtěl jste plátno, fešáku?"

„Správně."

„Máme fůru hadrů. Všecko tkaný v Durringhamu. I barvený. Lepší neseženete."

„To věřím."

„Nemáme tištěný vzory. Ale všechno bude."

„Ano."

„Umí vaše žena šít?"

„Ehm… asi ano." Na to Rai nepomyslel. Syntetické oděvy se v archologiích prodávaly na míru, stačilo nahrát rozměry a do šesti hodin přišel hotový model. Jakmile se začal odírat, stačilo látku recyklovat. Povalečské děti na sebe věšely záplatované hadry, ale slušní lidé nikdy.

„Jestli to neumí, pošlete ji za mnou."

„Děkuji."

„Naučím ji i plíst. Žádná ženská tu neumí plíst. Dávám hodiny. Nejlepší kurz na východ od Durringhamu. A víte proč, fešáku?“

„Ne,“ vydechl bezmocně Rai.

„Protože je jedinej.“ Gail Buchananová se plácla do stehen a rozchechtala se, až jí sádlo poskakovalo.

Rai ji odměnil neduživým úsměvem a schoval se do nákladního prostoru. Přemýšlel, kolikrát už ten vtip říkala.

Len Buchanan měl na policích vyrovnané všechno, co může farma vůbec potřebovat. Rai Molvi se šoural úzkou chodbičkou a závistivě se rozhlížel. Viděl zabalené elektrické nářadí, solární články (Raiovi ukradli půlku jeho zásob už na kosmoportu), lednice, mikrovlnky, kryostaty plné zvířecího spermatu, kapesní přehrávače hudebních fleků, laserové ručnice, nanonické zdravotní sady, léky a nepřeberný výběr kořalek. Stejný dojem na něj udělala místní výroba: hřebíky, hrnce, pánve, sklo (co by Rai dal za zasklené okno!), sklenice, boty, sítě, osivo, sušené maso, mouka, rýže, pily, kladiva a role nejrůznějších látek.

„Jaké věci byste vzal do města?“ zeptal se Rai, když mu Len odmotal kus bavlny.

Len si sundal čapku a podrbal se na pleši. „Abych řekl pravdu, skoro nic. To, co tu máte, jídlo a tak. To lidi potřebujou. Ale musím počítat s cestovníma výdajema, že jo. Nevydělám na ovoci, když ho vezu dál než sto kiláků.“

„Takže něco malého a cenného?“

„Jo, to jste trefil.“

„Maso?“

„To by šlo. Některejm vesnicím se nedaří tak dobře jako vám. Potřebujou jídlo, ale jak ho zaplatěj? Když budou všechno utrácet za dlabanec, dlouho nevydržej, protože jim nezbyde na zrní a na zvířata. Už jsem takový případy viděl. Fuj tajksl.“

„Opravdu?“

„Arklowský okresy, to je přítok na severu. Všechny vesnice se tam před nějakejma šesti sedmi lety položily. Neměly jídlo ani prachy. Lidi vyrazili po proudu dobýt ty vesnice, co ještě něco měly.“

„Co se stalo?“

„Guvernér poslal komisaře a pár namakanejch žoldáků zvenku, jestli máme věřit všemu, co lidi řeknou. Ty hladoví vesničani dostali pěkně po papuli. Některý zdrhli do džungle a asi tam eště budou, protože máme na severu hlášený bandity. Většinu zabili. Zbytek šel na dvacet let na nucený práce do jinejch vesnic jako deporti. Rozdělený rodiny, děti už nikdy neviděly rodiče.“ Vtáhl tváře mezi zuby a zamračil se. „Jo, hnusná záležitost.“ Rai si vybral látku a neplánovaně vzal ženě ještě kornout sladké kukuřice. Znovu Lenovi nabídl místní měnu.

„Takhle vás to bude stát dvakrát tolik,“ upozornil ho kapitán. „Lidi na letišti od RSL dávaj strašně zlodějský kurzy.“

Rai zkusil poslední možnost. „Co slepice?“

Len ukázal na polici s kryostaty, na nichž do tmy jasně poblikávaly zelené kontrolky. „Vidíte to? Dvě krabice mám plný vajíček. Slepice, kachny, husy, bažanti, emu a krocani, mám dokonce tři labutí vejce. Nepotřebuju, aby mi po palubě sraly živý kuřata.“

„No dobrá.“ Rai to vzdal a s nepříjemným pocitem vytáhl z kapsy disk Jupiterské banky. Lidé by měli věřit ve vlastní měnu. Jestli – až – se jednou Schusterův okres vypracuje na obchodní centrum, zajistí Rai, aby veškerá směna probíhala v lalondských francích. Takové vlastenectví mu zajistí přízeň voličů.

Vykročil zpátky na molo, Len zůstal u manželky. „Každou vteřinu se jich narodí deset tisíc,“ zabručel.

Gail zakdákala: „Jo, a všichni si to našněrujou sem.“

Z vyhlídky na mělčině vesele zamávali Raiovi Irley a Scott. Další vesničan s diskem Jupiterské banky, to už je sedmdesát osm. Quinn bude mít radost.

Rai se na konci mola srazil s Marií Skibbowovou. Na zádech měla velký batoh. Bez zájmu se na něj podívala a pospíchala dál k lodi.

Pro co to běží? zamyslel se Rai. Geraldova farma patřila v savaně k nejúspěšnějším. I když ten chlap je nesnesitelný nafrněný puritán.

Horst Elwes stál u rohového sloupu kostela, držel hadrový pytlík hřebíků, ale stejně si tu připadal úplně zbytečný. Leslie nepotřeboval nosiče hřebíků. Horst ale stěží mohl nechat deporty, ať mu kostel postaví sami, a tak se snažil alespoň předstírat užitečnost.

Kostel byl jednou z posledních staveb v Aberdalu. Horstovi to nevadilo. Lidé se dřeli na svých polích a svých domech. Nemohli věnovat čas stavbě, která se využije jen dvakrát za týden (i když si rád představoval, že časem bohoslužeb přibude). Ani to po nich nechtěl. Horst nedokázal zapomenout na evropské gotické katedrály povstalé z bídy smradlavých dřevěných měst. Jak církev tehdy obírala lidi o všechno, co měli. Jak v každé duši úzkostlivě pěstovala strach. A protože jsme bývali tak arogantní, nad věcí jako sám Bůh, stihl nás v dalších staletích trest. Zcela právem. Takový zločin zaslouží důkladné potrestání.

Mše tudíž sloužil v poradní síni a nestěžoval si, když přišlo jen třicet nebo čtyřicet lidí. Církev musí být ohniskem komunity, místem, kde se lidé sejdou a upevní víru, nikoli nenasytným feudálem.

Teď jsou však pole zorána, první setba klíčí, zvířata se budí a Aberdale si může vydechnout. Horst dostal na čtrnáct dní tři deporty. Půl metru nad zemí mu postavili dlouhou podlahu podobnou voru a pak do rohů zatloukli čtyřmetrové podpůrné sloupy jako základ krovu.

Stavba nějakou dobu připomínala kostru hranatého dinosaura. Leslie Atcliffe teď přitloukal příčné trámy, Daniel

mu je držel. Ann řezala z oloupané qualtookové kůry šindele. Sám kostel zabere třetinu stavby, vzadu bude ještě malý špitál a mezi nimi Horstův pokoj.

Všechno šlo hladce a šlo by ještě lépe, kdyby se Horst pořád dokola nevyptával, s čím může pomoci.

Kostel měl být pěkný dům, nejlepší po srubu deportů, který daleko předčil poradní síň i ostatní domy. Horst pomáhal Rai Molvimu vymoci pro deporty základní nezávislost a důstojnost. Quinn teď v Aberdalu dokázal hotové zázraky. Sotva si deporti postavili srub se sedlovou střechou, vesničané se pustili do vylepšování vlastních chalup, vyráběli do rohů podpěry, nasazovali okenice. Ale nikdo z nás nepostaví sedlovou střechu, pomyslel si Horst. Ta pošetilá pýcha! Všechny okouzlily malebné bílé chatky nad Durringhamem, a tak si mysleli, že když je tady napodobí, převezmou i spokojený způsob života jejich obyvatel. Na nejpraktičtější způsob stavební výroby je teď monopol. Protože použít sedlovou střechu by znamenalo uznat, že deporti mají pravdu. A já nemůžu ani postavit kostel pořádně, protože by to lidi urazilo. Nenadávali by nahlas, ale proti kostelu se střechou na deportský způsob by se podvědomě zatvrdili. Aspoň že mohu dát na střechu kůru a ne prkenné šindele, co se zkroutí jako na nejstarších domech v Aberdalu.

Leslie slezl po žebříku, dvaadvacetiletý pořez v trenýrkách ušitých ze staré kombinézy. Všechno tesařské náčiní se mu houpalo u pasu. Zpočátku vydával Powel Manani nářadí jen na práci a večer ho chtěl zpátky; teď si ho deporti nechávali. Z několika se vyklubali výteční tesaři a Leslie byl jeden z nich.

„Teď připravíme poslední dva příčníky, otče," oznámil Leslie. „Do oběda je máme na střeše a můžeme začít pokrejvat. Skoro mám dojem, že to za ty dva tejdny stihneme. Jenom o lavice mám starost, tolik přesný truhlařiny do tý doby nestihnem ani se štěpnejma dlátama."

„To pusťte z hlavy," uklidnil ho Horst. „Stejně nemám tolik věřících. Stačí nám střecha nad hlavou. Zbytek může počkat.

Pán chápe, že farmy mají přednost.“ Usmál se při vědomí, jak ušoupaně působí ve špinavé zahnědlé košili a velikých pumpkách. Tolik se liší od těch vypracovaných mládenců.

„Dobře, otče.“

Horstovi to bylo líto. Deporti jsou tak uzavření, ale přitom dělají víc než většina osadníků. Aberdale jim vděčil za značnou část svého úspěchu. A Powel Manani pořád nadával, že mají moc volna. V jiných osadách to tak není, brblal. Ale jiné osady neměly Quinna Dextera. Horsta ta myšlenka znepokojovala. Quinn byl studený čumák. Horst znal povalečské děti, jejich motivy a povrchní touhy. Ale co se děje za těma ledově jasnýma očima, pro něj zůstávalo záhadou, jíž raději nechtěl přijít na kloub.

„Jakmile bude stát střecha, odsloužím svěcení chrámu,“ oznámil oběma deportům. „Doufám, že všichni přijdete.“

„Rozmyslíme si to,“ odvětil zdvořile Leslie. „Děkuju za pozvání, otče.“

„Všiml jsem si, že nechodíte na bohoslužby. Každý je u nás vítán. I pan Manani, i když mám dojem, že mě nebere moc vážně.“ Chtěl, aby to vyznělo jako vtip, ale deporti nezměnili kamenný výraz.

„Nejsme moc pobožní,“ vysvětlil Leslie.

„Rád vysvětlím širší vývoj křesťanství komukoli. Nevědomost není hřích, jen smůla. Přinejmenším bychom si mohli vysvětlit svá stanoviska, nemusíte se bát, že mě budete šokovat. Vzpomínám si, jak jsme dostávali biskupa, když jsem byl ještě novic.“ Teď už bylo jasné, že je nepřemluví. Prvotní velkodušnost zmizela a zbyla jen nelaskavá formální úcta. Horst si zase uvědomil, jak hrozivě mohou ti mladíci působit.

„Máme Světlého bratra…“ začal Daniel, ale Leslie ho hned umlčel pohledem.

„Světlého bratra?“ otázal se laskavě Horst. Byl si jistý, že to spojení už někdy slyšel.

„Chcete ještě něco, padre?“ zeptal se Leslie. „Rádi bysme se pustili do toho krovu.“

Horst věděl, kdy přitlačit, a teď nebyla správná chvíle. „Ano, jistě. Co mám dělat? Můžu vám pomoci?“

Leslie se netrpělivě rozhlédl. „Moh byste nám narovnat šindele na podlahu, ať jsou připravený,“ navrhl se sebezapřením. „Ke každýmu sloupu dvacet kousků.“

„Výborně, hned se do toho pustím.“

Zašel k oloupaným kmenům, kde Ann štěpnou lupenkovou pilkou řezala z kůry šindele. Na sobě měla ručně šité šortky a podprsenku, obojí z roztrhané deportské kombinézy. Kolem ležela velká hromada šindelů. Dlouhou tvář měla staženou zarytým soustředěním, kaštanové vlasy mastné a slepené.

„Ty šindele nepotřebujeme tak rychle,“ nadhodil Horst. „A rozhodně si nebudu stěžovat u pana Mananiho, když si chvilku odpočinete.“

Ann pracovala se strojovou přesností, vedla tenkou čepel v pravých úhlech skrz celou tloušťku lesklé zrzavé qualtookové kůry. Nic si nekreslila, měla rozměry v oku.

„Takhle nemusím myslet.“

Horst začal sbírat šindele. „Jsem tu od toho, aby lidé přemýšleli. Neublíží vám to.“

„Ublíží. Dneska mám Irleyho, Nechci na to myslet.“ Irley byl jeden z deportů, zamlklý i mezi nimi. „Co tím myslíte, že ho máte?“

„Je na něm řada.“

„Řada?“

Ann zvedla hlavu, ve tváři chladný vztek namířený proti Horstovi. „Opíchá mě. Dneska je na řadě. Chcete to snad písemně, padre?“

„Já…“ Horst věděl, že se červená. „To jsem nevěděl.“

„A co jako podle vás máme v tý dlouhý barabizně po večerech dělat? Plést košíky? Jsme tři holky a na nás patnáct kluků. A ti to všichni dost potřebujou, mastit si denně laso jim jaksi nestačí, takže ty, co nejsou na kluky, se střídaj na nás. Quinn sestavil hezoučkej spravedlivej pořadník a toho se držíme. Quinn ručí za to, aby bylo všechno fér a aby se nikdo

neulejval. Irley ale ví, jak to udělat, aby to bolelo, a přitom vám nic neudělal, jestli mi rozumíte. Chcete vědět jak, padre? Chcete podrobnosti? Jak to dělá?“

„Ach, dítě. To musí hned skončit. Promluvím s Powelem a s výborem.“

Ann ho překvapila výbuchem pohrdavého smíchu. „Bratře Boží. Už chápu, proč vás sem šoupli, padre. Na Zemi byste byl úplně na hovno. Chcete klukům zakázat, aby šukali mě, Jenimu a Kay. Kam potom půjdou, hm? Spousta vašich farníků má dcery. Myslíte, že chtějí, aby jim za nima lezli deporti? A co vy, padre, a vaše slaďoulinká kamarádka Jay? Necháte ji Lesliemu nebo Douglasovi? Co? Protože když to nedostanou u mě, půjdou za ní. Vraťte se na zem, padre.“ Obrátila se zpátky k své práci. Konec povídání. Horst jí neměl co říci. Vůbec nic.

Bylo to tam, až na dně batohu, kde to nechal ležet šest a půl měsíce. Nedotkl se toho, nepotřeboval to, protože svět byl plný vzrušení, slunce svítilo, vesnice rostla, setba vzkvétala a děti tančily a smály se.

Horst vytáhl láhev a velkoryse si nalil. Skotská, i když tenhle jantarový mok dubové sudy Vysočiny nikdy nepoznal. Vytvořil ho molekulární syntezátor naprogramovaný na dávno ztracený ideál. Pálil však v hrdle a hřál v břiše i v hlavě; víc od něj nežádal.

Taková hloupost. Jak pošetilé si myslet, že s ním had neodcestoval na tento svět. Jak bláhové, že on, kněz, neprohlédl pozlátko úspěchu a nenašel pod ním žumpu.

Nalil si další sklenici. Mezi loky ztěžka funěl. Bože, to je pocit zapomenout na pár hodin na světské selhání. Skrýt se v téhle hřejivé svatyni odpuštění.

Bratr Boží, řekla Ann. A měla pravdu. Satan je mezi námi a vstupuje nám přímo do srdce.

Horst si dolil až po okraj a s hrůzou se na sklenici podíval. Satan, Lucifer, světlonoš. Světlý bratr.

„Ach ne," zašeptal. Do očí mu vhrkly slzy. „To ne, ne tady. Ne ty sekty, které zamořily už jeden svět. Nedokážu to, Pane. Proti tomu se nemohu postavit. Podívej se na mě. Jsem tady, protože jsem to nedokázal." Rozeštkal se.

Pán mu jako vždy odpověděl jen mlčením. Víra sama Horstu Elwesovi nestačila. Ale to ví odjakživa.

Pták byl zpátky, třicet centimetrů dlouhý, pokrytý žlutohnědým peřím se zlatými tečkami. Mával křídly dvacet metrů nad Quinnem, napůl skrytý za větvemi, rozmazaná silueta.

Sledoval ho koutkem oka. Takového ptáka ještě na Lalonde neviděl, zdejší druhy měly spíš blanité peří. Když si ale tenhle exemplář přiblížil sítnicovým implantátem, viděl, že má brka jako pozemské ptactvo.

Zvedl ruku a ostatní vykročili za ním, na jedné straně Jackson Gael, na druhé Lawrence Dillon. Lawrence byl nejmladší deport, sedmnáct let, štíhlý útlý blonďáček. Lawrence byl dar od Božího Bratra. Zlomit ho trvalo Quinnovi měsíc. Protěžoval ho, dával mu jídlo navíc, usmíval se na něj a chránil ho před ostatními. Pak přišly drogy, co Quinn koupil u Baxtera, chvíle vytržení z nekonečné dřiny, výlety do šťastného života. Půlnoční znásilnění uprostřed srubu, všichni se dívali. Lawrence přivázaný k podlaze uprostřed pentagramu z danderilí krve, nadrogovaný na hranici vědomí. Teď Lawrence patří Quinnovi, sladká prdelka, dlouhý zlatý pták, vůle a myšlenky. Lawrence začal Quinna zbožňovat.

Sex ostatním ukázal Quinnovu moc. Ukázal jim, jak je blízký Božímu Bratru. Ukázal jim nádheru hada, který je ukryt v každém srdci. Ukázal jim, co se stane, když ho zradí.

Dal jim naději a sílu. Za to žádal poslušnost.

Žádal a dostával.

Jak Quinn postupoval za kořistí, otíraly se mu o mokrou kůži houbovité listy parazitních popínavek. Po měsících práce pod širým nebem byl opálený dohněda, chodil jen v trenýrkách

ustřižených z kombinézy a ukradených botách. Od chvíle, kdy si deporti vymohli nezávislost, dobře jedl a narostly mu svaly.

Podrost se táhl mezi stromy jako sítě, které džungle natáhla na lov menších tvorů. Když se jím brodil, nepříjemně praskal, boty se mu propadaly do mechové trávy, jež rostla i hluboko v džungli. Ve větvích krákali a křičeli ptáci. Vysoko v korunách viděl venály jako trojrozměrné stíny.

Světla pod hustými větvemi zvolna ubývalo. Mezi obyčejnými stromy houstly mladé gigantey. Připomínaly protažené kužely pokryté místo kůry spletí vláken. Větve z kmenů rostly v kruzích pravidelně rozmístěných po celé délce stromu, skláněly se k zemi v úhlu padesáti stupňů a dál se větvily na výhonky plné ptačích hnízd. Shora na nich rostlo listí připomínající zelený kožich.

Když Quinn poprvé viděl dospělou giganteu, myslel si, že halucinuje. Měla dvě stě třicet metrů, průměr u země pětačtyřicet, a trčela z džungle jako zapomenutá hora. Spodní větve obrostly kvetoucími popínavkami, jež dodaly fádnímu šedozelenému obru trochu života. Ani ty se však neodvážily až nahoru.

Jackson luskl prsty a ukázal dopředu. Quinn zariskoval, vystrčil hlavu nad křoví a bledničkové semenáčky.

Sayce, již stopovali, se prodírala podrostem deset metrů před nimi. Byl to velký exemplář, samec, černou kůži posetou modrými skvrnami, z uší jen pahýly. Hodněkrát se rval a pokaždé vyhrál.

Quinn se šťastně usmál a ukázal Lawrencovi, ať jde napřed. Jackson zůstal na místě, jen sejmul z ramene pušku a zamířil zvířeti na hlavu. Pro jistotu, kdyby útok nevyšel.

Zorganizovat lov chvíli trvalo. Do džungle se dnes vypravilo třicet obyvatel Aberdalu, ale drželi se blíž u řeky. Quinn, Jackson a Lawrence zamířili na jihozápad, jakmile se ostatním ztratili z očí, dál od vlhké řeky, do loviště saycí. Powel Manani odjel hned ráno na savanu hledat ovce zaběhlé z

rozbité ohrady. A hlavně si s sebou vzal stopaře Vorixe. Ohradu včera v noci rozbil Irley.

Quinn odložil brokovnici od Baxtera a odvázal od pasu bolaso. Roztočil ho nad hlavou, přitom strašlivě ječel.

Lawrence nadbíhal sayci zprava, také točil bolasem. Nikdo nevěděl, že je deporti používají. Byla to jednoduchá zbraň, stačilo svázat tři kameny proschlým břečťanem. Lana mohli nosit otevřeně jako pásky.

Sayce se otočila, otevřela mordu a vydala onen podivný ostrý řev. Zaútočila přímo na Lawrence. Chlapec vrhl bolaso, krev plnou adrenalinu, a břečťan se šelmě omotal kolem předních nohou, kameny rotovaly čím dál rychleji na stále kratších úvazech. Quinnovo bolaso se zvířeti chytilo za jednu zadní nohu a kameny narazily do boku. Sayce spadla, sklouzla po travnaté hlíně, začala sebou zuřivě škubat.

Quinn vyrazil vpřed, z ramene stáhl laso. Sayce sebou házela, vyla, snažila se ostrými tesáky dostat na obtížné břečťanové úponky. Quinn roztočil laso, vypracoval rychlost, dobře zamířil a hodil smyčku.

Sayce zrovna zavřela tlamu a laso se stáhlo kolem čelistí. Quinn vší silou zasekl. Šelma se snažila otevřít mordu, ale smyčka držela; bylo to silikonové vlákno ukradené na jedné farmě. Všichni deporti slyšeli zuřivé sípavé vrčení.

Lawrence ztěžka dopadl na rozdivočelou sayci a pokusil se jí vlastním lanem svázat zadní nohy. Quinn se vzápětí pustil do předních tlap.

Svázat šelmu jim trvalo ještě tři minuty. Quinn a Lawrence se s ní rvali na zemi, pokrytí blátem a škrábanci. Nakonec ale vstali, odření a roztřesení, oběť se jim bezmocně kroutila u nohou a probodávala je nenávistným pohledem zeleného oka.

„Druhá fáze," ohlásil Quinn.

V podvečer našla Horsta Jay. Seděl v dešti u paty qualtooku, téměř v komatu. Zahihňala se, jak je hloupý, a zatřásla jím. Horst něco nesouvisle zamumlal a pak ji poslal do prdele.

Jay na něj chvíli v hrůze hleděla, bradička se jí třásla, potom odběhla pro maminku.

„No to se podívejme," prohlásila Rút, když Horsta uviděla.

Kněz říhl.

„Dělej, vstaň. Dovedu tě domů."

Když se o ni opřel, málem jí svou vahou zlámal hřbet. Jay šla vážně za nimi až do Horstovy chatky.

Rút ho složila na kavalec a nezúčastněně přihlížela, jak se snaží vyzvracet na podlahu. Z žaludku ale vypudil jen pár kapek žlutých žaludečních šťáv.

Jay stála v koutě a tiskla k sobě Drusillu, svého bílého králíčka. Zvířátko se jí snažilo vykroutit. „Uzdraví se?"

„Jo," odtušila Rút.

„Myslela jsem si, že má infarkt."

„Ne. Chlastal."

„Ale vždyť je kněz," nechápala dívenka.

Rút ji pohladila po vláskách. „Já vím, miláčku. Ale to neznamená, že je svatý."

Jay moudře přikývla. „Aha. Nikomu to neřeknu."

Rút se otočila na Horsta. „Proč jsi to udělal, Horste? Tak pěkně ses držel."

Zamžoural na ni krví podlitýma očima. „Zlo," zasténal. „Jsou zlo."

„Kdo?"

„Deporti. Všichni. Ďáblovy děti. Spalte kostel. Teď ho nemůžu vysvětit. Postavili ho oni. Postavilo ho zlo. Je to kace-kacířství. Spalte ho na popel."

„Horste, nic podpalovat nebudeš."

„Zlo!" vyplivl.

„Podívej se, jestli má v matrici dost proudu pro mikrovlnku," obrátila se Rút na Jay. „Uvaříme trochu vody." Začala hrabat v Horstových věcech, jestli mu nezbyla káva.

Než se daly elektromotory do pohybu, nedokázala Marie Skibbowová uvěřit, že je to pravda. Ale bylo to tak, od lodního šroubu Coogana stoupaly bubliny, loď se vzdalovala od mola.

„Dokázala jsem to," zašeptala pro sebe.

Zchátralý katamarán se začal ztěžka prodírat doprostřed Quallheimu, příď namířenou po proudu. Nabírali rychlost. Marie přestala přikládat pod kotel a rozesmála se. „Polibte si prdel," vzkázala vesnici. „Táhněte všichni do hajzlu. A hodně štěstí, kurva. Už mě tu neuvidíte." Zahrozila břehu pěstí. Nikdo se nedíval, ani deporti na mělčině. „Už nikdy."

Aberdale zmizel za zátočinou. Mariin smích začal podezřele připomínat pláč. Zaslechla, že ze zádě někdo jde, a naložila do násypky další polena.

Byla to Gail Buchananová; mezi kůlnu a kraj paluby se stěží vešla. Chvíli sípala, opřená o nástavbu, tvář zarudlou a zpocenou. „Už jsi šťastnější, krasavice?"

„Daleko!" Marie nasadila úsměv jako sluníčko.

„V takový díře není místo pro takovou pěknou holku. Ve městě ti bude líp."

„To mi nemusíte povídat. Proboha, to byl děs! Nesnášela jsem to tam. Nesnáším zvířata, nesnáším zeleninu, nesnáším ovoce a nesnáším džungli. Nesnáším dřevo!"

„Nebudou s tebou problémy, krasavice?"

„Ó, ne, přísahám! Nic jsem nepodepsala, byla jsem nezletilá. Teď je mi ale osmnáct a můžu vypadnout z domu, kdy se mi zachce."

Faldy přebytečné kůže na Gailině hrbatém obličeji se poskládaly do rozpačitého zamračení. „No jo, tak už přestaň nakládat do toho podavače, je tam dost dříví na celej den. Jedeme jenom pár hodin. Lennie na noc zakotví někde před Schusterem."

„Dobře." Marie se postavila, ruce v bok. Srdce jí bušilo do žeber. Dokázala jsem to!

„Za chvíli můžeš začít s večeří," prohlásila Gail.

„Jistě.“

„Asi by ses ráda vysprchovala, krasavice. Trochu se umejt.“

„Vysprchovala?“ Marie si byla jistá, že se přeslechla.

Nepřeslechla. Sprcha stála v kajutě mezi boudou a skladem, výklenek za závěsem dost prostorný i pro Gail. Když se podívala pod nohy, uviděla Marie škvírami v podlaze řeku. Čerpadlo a ohřívač poháněl proud z indukčního výměníku a nezmohl se na víc než na vlažnou spršku. Pro Marii to byl větší luxus něž vířivá vana. Nesprchovala se, co odletěla ze Země. V Aberdalu se lidi prostě se špínou sžili. Zažrala se do pórů, pod nehty, mezi vlasy. A nešlo ji vydrhnout, ne docela. Ne ve studené vodě bez mýdla.

První kapky vody ze sprchy ji znechutily. Byla odporná. Ale Gail jí dala kus neparfémovaného zeleného mýdla a lahvičku šamponu na vlasy. Marie se s vervou pustila do mytí a přitom hulákala písničky.

Gwyn Lawes netušil, že jsou za ním deporti, dokud mu na kříži nepřistál klacek. Bolestí se mu na chvíli zatmělo před očima. Rozhodně si nepamatoval, jak spadl. V jedné chvíli míří elektromagnetickou puškou na danderilu a těší se, že ho ostatní lovci pochválí, vzápětí leží na zemi s hlínou v ústech, stěží dýchá a z páteře mu vystřeluje nesnesitelná bolest. Nezbylo mu než zvracet.

Někdo ho chytil za ramena a otočil. Z páteře mu znovu vyšlehl oheň. Svět se zhoupl.

Nad ním stál Quinn, Lawrence a Jackson, široký úsměv na tváři. Byli zablácení, olepení, ve vousech měli sliny, v ranách krev. Převtělení divoši z úsvitu lidstva. Hrůzou zakňučel.

Jackson se k němu sehnul a vesele vycenil zuby. Vrazil Gwynovi do úst zmuchlaný hadr a zajistil ho roubíkem. Teď se mu dýchalo ještě hůř, kyslík nasával jen ucpaným nosem. Pak ho znovu otočili obličejem do bláta. Neviděl nic než trávu. Cítil, jak mu svazují kotníky a zápěstí tenkým pevným

motouzem. Prohledali ho, sáhli do každé kapsy, prohmatali švy. Když prsty narazily na tajnou kapsičku v nohavici, zaváhaly a ohmataly předrahý kreditní disk Jupiterské banky.

„Mám ho, Quinne," zaradoval se Lawrence.

Někdo vzal Gwynův pravý palec a vykloubil ho k zápěstí.

„Vzor opsán," oznámil Quinn. „Tak se podíváme, co tam má." Chvilka ticha a pak hvízdnutí. „Čtyři tisíce tři sta fuseodolarů. Hele, Gwyne, kde je tvá víra v novou planetu?"

Následoval krutý smích.

„Fajn, je to převedený. Lawrenci, vrať disk, kdes ho našel. Až bude mrtvý, nepůjde aktivovat, a tak se nikdo nedozví, co jsme si vzali."

Mrtvý. To slovo proniklo i do Gwynovy otupělé mysli. Zasténal a zkusil se zvednout. Někdo ho kopl do žeber. Zařval, aspoň se pokusil. Roubík ho účinně dusil.

„Má tady nějaký šikovný věci, Quinne," podotkl Lawrence. „Štěpnej nůž, zapalovač, osobní navigačku. A rezervní zásobníky."

„Nech to," nařídil Quinn. „Kdyby mu cokoli scházelo, až ho najdou, mohli by něco větřit. To si ještě nemůžeme dovolit. Nakonec budou ty věci stejně naše."

Zvedli Gwyna na ramena jako úlovek nebo rakev. Střídavě ztrácel a nabýval vědomí, jak ho do tváře šlehaly trnité větvičky.

Když ho konečně složili, byla větší tma. Gwyn se rozhlédl a uviděl o dvacet metrů dál hladký ebenový kmen deiraru, jehož jediný deštníkový list vrhal stín na celou mýtinu. Ke stromu někdo přivázal sayci a ta se teď marně snažila přervat provaz z křemíkových vláken, předními tlapami drásala hlínu, z koutků zubaté tlamy jí tekly sliny. Gwyn pochopil, co bude následovat. Povolil mu svěrač.

„Pořádně ji rozjeďte," poručil Quinn.

Jackson s Lawrencem začali na sayci házet kamení. Svíjela se a škubala sebou, jako by jí dávali elektrické šoky.

Gwyn uviděl dvacet centimetrů před nosem pár těžkých bot. Quinn k němu přidřepl. „Víš, co se teď stane, Gwyne? Přidělí nás tvé vdově na výpomoc. Všichni ostatní mají moc práce s vlastními hroudami v ráji. Takže jí šoupnou deporty. Zase jednou. Já budu mezi nimi, Gwyne. Budu chuděrku truchlící Rachel často navštěvovat. Oblíbí si mě, to už zařídím. Jako ty a všichni chce věřit, že na téhle planetě je všechno dokonalé. Přesvědčili jste sami sebe, že jsme jen parta slušných chlapců, kteří udělali chybu. Cokoli jiného by vás donutilo prohlédnout. Dělat si iluze je snadné. Je to útěcha poražených. Vaše útěcha. Vás všech, co se hrabete v blátě a v dešti. Za pár měsíců už budu v tvé posteli, pod tvou střechou, cos tak usilovně budoval, budu mít péro v tvé Rachel a ta bude kvičet jak poražené prase. Doufám, že tě to sere, Gwyne. Doufám, že je ti zle až do morku kostí. Protože to ještě není nejhorší. Ne ne. Až skončím s ní, podám si Jasona. Tvého krásného okatého synka. Budu jeho nový tatínek. Budu jeho milenec. Bude mi patřit. Připojí se k nám, Gwyne, k deportům. Svážu ho s Nocí, ukážu mu, kde se v něm skrývá had. Nebude žabař jako jeho otec. Jseš jenom první, Gwyne. Navštívím vás jednoho po druhém a jen málokomu ukážu cestu tmy. Za půl roku bude celá tahle vesnice, vaše jediná naděje do budoucna, patřit Bratru Božímu.

Pohrdáš mnou, Gwyne? To jsem rád. Chci, abys mě nenáviděl stejně jako já nenávidím tebe a všechno, co pro mě znamenáš. Pak pochopíš, že mluvím pravdu. Půjdeš za tím svým soucitným Ježíšem a budeš brečet strachy. A ani ten tě neutěší, protože nakonec zvítězí Světlonoš. Prohraješ po smrti stejně jako za života. Špatně sis vybral, Gwyne. Měl sis zvolit mou cestu. Teď už je pozdě.“

Gwyn se kroutil a sípal přes roubík, až měl dojem, že mu prasknou plíce. Nic nezmohl, nenávistný řev, hrozby a proklínání zůstaly uzamčeny v hlavě.

Quinn ho chytil za klopy a postavil. Jackson vzal Gwyna za nohy a společně ho rozhoupali. Když měl dostatečný rozkmit,

pustili ho a Gwyn přiletěl přímo před rozlícenou sayci. Tupě narazil na hlínu, tvář staženu šílenou hrůzou. Sayce skočila.

Quinn vzal Lawrence a Jacksona kolem ramen, společně pak sledovali, jak šelma z farmáře rve velké kusy masa. Moc dát smrt je stejně velká jako dát život. Quinna okouzlilo, jak horká krev stéká do půdy.

„Po životě přichází smrt," zazpíval. „A po tmě světlo."

Zvedl hlavu a rozhlížel se, dokud neuviděl hnědého ptáka. Seděl na větvi třešňového dubu, hlavičku skloněnou, a pozoroval krveprolití.

„Viděli jste, co jsme," zavolal na něj Quinn. „Viděli jste nás obnažené. Viděli jste, že se nebojíme. Měli bychom si promluvit. Myslím, že si máme navzájem co nabídnout. Nemáte co ztratit."

Pták překvapeně zamžoural a odlétl.

Laton nechal úžasně ostré smysly poštolky odplout z vědomí. Ještě pár minut měl pocit, že letí a perutěmi krájí vzduch. Létat díky spřízněnosti s dravcem pro něj byl pokaždé požitek, nezměrná svoboda ptáků.

Do hlavy mu vtrhl obyčejný svět.

Seděl v pozici lotosu na černém sametovém polštářku ve své studovně. Byla to zvláštní místnost tvaru pětimetrového vejce, stěny tvořilo hladké dřevo. Špička klenutého stropu vydávala elektrofosforescencí jantarové světlo. Symetrii prostoru narušoval jen polštářek uprostřed podlahy; dveře téměř nebyly vidět.

Studovna byla prostá, umožňovala mu dokonalé soustředění. Právě tady nehybně sedával, spřízněností se napojoval na bitekové procesory a ostatní mozky, zdokonaloval vlastní mysl o celý řád. Viděl v tom náznak, čeho může dosáhnout. Bledý stín cíle, k němuž se hnal ještě dřív, než musel do vyhnanství.

Laton zůstal sedět a přemýšlel o Quinnu Dexterovi a jeho krutém činu. Když hodil šelmě bezmocného kolonistu, v očích měl nesmírné uspokojení. Přesto musí být víc než nemyslící sadista. Poznal poštolku a pochopil, k čemu slouží.

Kdo je Bratr Boží? zeptal se Laton domácí bitekové sítě.

Satan. Křesťanský ďábel.

Je to běžné označení?

Spojení Bratr Boží používají pozemští povaleči. Ve většině archologií fungují sekty vyznávající toto božstvo. Jejich kněžská hierarchie je kopií paravojenské struktury zločineckých organizací. Lidé na vrcholu ovládají podřízené s pomocí kvazináboženské doktríny, věrnost zajišťují iniciační rituály. Jejich teologie tvrdí, že po Armageddonu a zmizení ztracených duší přinese Satan světlo. Sekty jsou výjimečné jen stupněm násilí, jímž udržují kázeň. Díky věrnosti skupině jsou vyznavači Satana poměrně odolní proti úředním a policejním zásahům.

Tak je to jasné, pomyslel si Laton. Ale proč chce Quinn i jejich peníze? Když se mu podaří ovládnout Aberdale, nezastaví u mola jediná kupecká loď, nic si nekoupí. Guvernér sem navíc pošle oddíl šerifů a zástupců, jakmile se o rebelii deportů doslechne. To musí být Quinnovi jasné, není hloupý.

Laton rozhodně nestál o zájem okolního světa. Přivést sem jednoho komisaře nebylo tak nebezpečné, Laton s ním počítal, už když unášel kolonisty z farem. Ale aby tu pročesávali džungli kvůli uprchlým satanistům, to naprosto nepřichází v úvahu.

Musí se seznámit s plány Quinna Dextera. Budou se muset setkat, jak Quinn navrhl. Představa, že Quinnovi vyhoví, Latona bůhvíproč znepokojila.

Coogan kotvil na malé písečné kose hodinu pod Schusterovým městem. Ke stromům na břehu ho poutala dvě lana z křemíkových vláken a bezpečně ho zajišťovala proti proudu.

Marie Skibbowová seděla na přídi a nechávala uschnout vlasy v teplém večerním vánku. I vlhkost vzduchu tu byla nižší. Nad šedými korunami zrovna vycházel Rennison, největší lalondský měsíc, a přidával k soumraku ústřicové světlo. Marie se opřela o tenkou přepážku a spokojeně hleděla na měsíc.

O dvojici trupů Coogana šplouchaly vlnky. Vyleštěnou hladinu občas prorazila ryba.

Už jim asi došlo, že jsem zdrhla. Matka bude brečet, otec se posere, Frankovi na tom nesejde a Paula bude smutná. Všichni se budou hlavně starat, jestli jim neublíží ztráta pracovní síly. Nikoho ani nenapadne, co je lepší pro mě.

Z můstku ji zavolala Gail Buchananová.

„Už jsme si mysleli, žes spadla přes palubu, krasavice," začala Gail. Na její tlusté zpocené ruce dopadlo světlo z kajuty. U večeře snědla víc než polovinu jídla, které Marie uvařila pro všechny tři.

„Ne. Dívala jsem se, jak vychází měsíc."

Gail na ni mrkla. „Jó, romantika. Dostane tě do správný nálady."

Marie cítila, jak jí za krkem vstávají chloupky. Přes teplý vítr se do ní dala zima.

„Mám pro tebe pyžamo," pokračovala Gail.

„Pyžamo?"

„Móc pěkný. Sama jsem háčkovala krajku. Len má na nevěstách rád volánky a parádičky. Na týhle straně od Durringhamu lepší košili nenajdeš," dodala velkoryse. „To triko je pěkný a přiléhavý. Ale moc ti nepřidává."

„Zaplatila jsem vám," ozvala se tiše Marie. „Lístek až do Durringhamu."

„To nám ani nepokreje náklady, krasavice. Říkali jsme ti, že plavba po řece je drahá záležitost. Budeš si muset cestu odpracovat."

„Ne."

Mohutná žena už nebyla tak žoviální a vlezlá jako dřív. „Můžeme tě vysadit. Rovnou tady.“

Marie zakroutila hlavou. „Nemůžu.“

„To víš, že můžeš. Taková pěkná holka.“ Gail ji chytila za loket. „Tak jdeme, krasavice,“ škemrala. „Lennie dobře ví, co s nevěstama.“

Marie udělala krůček.

„To je ono, krasavice. Jdeme dolů. Všechno je připravený, koukni.“

Na stole ležela bílá bavlněná košilka. Gail k ní Marii dotáhla. „Tohle si vezmi. A už nechci slyšet ani slovo.“ Přiložila negližé k Marii. „No krása, budeš vypadat jako obrázek, ne?“

Marie se tupě podívala.

„Nebo ne?“ zopakovala Gail.

„Ano.“

„Hodná holka. Tak si to vem.“

„Kde?“

„Tady, krasavice. Hnedka tady.“

Marie se k tlusté ženě otočila zády a stáhla si triko.

Gail se vítězně zachechtala. „No ty jsi kousek, krasavice, fakt kus. To bude legrace.“

Spodní lem košile Marii nesahal ani pod hýždě, ale když si ho zkusila stáhnout, vyskočila jí prsa z výstřihu. Ve špíně na poli se cítila čistší.

Gail se dál chechtala, postrkovala ji a šla za ní do kajuty, kde ve žlutém županu čekal Len. O mizivé světlo se starala holá žárovka u stropu. Sotva ji Len uviděl, vycenil křivé zuby.

Gail padla na masivní stoličku u dveří a oddechla si. „O mě si nedělej starosti, krasavice, já se jenom dívám.“

Marie si chtěla vsugerovat, že je na Swithlandu s Karlem, když tu také šplouchá voda.

Nešlo to.

Ly-cilf už cestoval pět miliard let, když narazil na domovskou galaxii Konfederace, i když v té době na Zemi vládli dinosauři. Půl života strávil v mezigalaktickém prostoru. Věděl, jak proklouznout červí dírou, fyzikální struktura vesmíru mu nebyla tajemstvím. V povaze měl však pozorovat a zaznamenávat, letěl tedy těsně podsvětelnou rychlostí a polem vnímání obsáhl bludné atomy vodíku na věčné cestě k vzdáleným zářivým spirálám hvězd. Každý byl jedinečný, neopakovatelná entita, každý rozšířil Ly-cilfovo vědění a obohatil transdimenzionální paměťovou mřížku, jež dávala Ly-cilfovi ohnisko identity. Ly-cilf se stal částí vesmíru, jímž prolétal nenápadněji než neutrino. Jako kvantová černá díra téměř postrádal hmatatelný rozměr, ale v sobě nesl celý vesmír. Pečlivě uspořádaný vesmír čistých dat.

Poté, co dorazil k okrajovým hvězdám, strávil miliony let jejich zkoumáním a mapováním projevů života. Viděl vzestup a pád mezihvězdných velmocí i ekosystémy odsouzené na mateřské planetě k zániku po vychladnutí hvězdy. Civilizace světců i planety surových zvířat, všechno uložil do svého neohraničeného nitra.

Ly-cilf pokračoval po křivce směrem k jasnému středu galaxie. A cestou dorazil do oblasti osídlené Konfederací. Jako první lidský svět našel Lalonde, nedávno objevenou pohraniční planetu.

Ly-cilf dosáhl místního Oortova mračna roku 2610. Po průletu pásem líných komet zachytil občasné laserové a mikrovlnné vysílání. Byly to útržky komunikace mezi loděmi na oběžné dráze Lalonde.

Předběžný průzkum odhalil v soustavě dvě centra inteligentního života: planetu Lalonde s jejími lidskými a tyrathskými osadníky, a Aethru, mladý edenitský habitat na dráze kolem Murory.

Jako vždy po nálezu života Ly-cilf napřed prozkoumal opuštěné planety. Pětici vnitřních světů tvořil rozpálený Calcott a ohromný Gatley s jedovatou atmosférou, pak Lalonde, za ní

vzduchuprostý Plewis a marsovský Coum. Následovalo pět plynových obrů, Murora, Bullus, Achillea, Tol a vzdálený Puschk se svou podivnou kryochemií. Všechny světy měly soustavy oběžnic a jedinečné rysy, jež si zasloužily katalogizovat. Ly-cilf si na prozkoumání jejich složení a prostředí vyhradil patnáct měsíců, pak se vrátil k Lalonde.

Prohledat džungli jim trvalo osm hodin. Pomáhaly tři čtvrtiny dospělých z Aberdalu. Gwyna Lawese našli patnáct minut po západu Rennisona. Větší část Gwyna Lawese.

Zabila ho sayce, na rukou ani na nohou neměl stopy po poutech, scházel roubík, ale zato se neztratilo nic z jeho lovecké výbavy. Nikoho nenapadlo, že nešlo o strašlivou nehodu.

Deporti mu kopali hrob.

10

Udat se přehoupl přes okraj nerotujícího kosmodromu na Tranquillity, jako by byl uvázaný na neviditelné nitce. Pod modro-purpurovým trupem se mihla plástev terminálů, uvnitř se pod úrovní naváděcích světel matně leskly kulové trupy adamitských hvězdoletů. Meyer prostřednictvím jestřábových čidel sledoval, jak terminál vysouvá přistávací kolébku pod padesátimetrový klipr, z manévrovacích trysek šlehaly oranžové ohnivé koule. Na přídi rozeznal všudypřítomné fialové a zelené kruhy, znak firmy Parrida Vasilkovského. Loď dosedla, z kolébky se vysunula hydraulická klepeta a našla na trupu příslušné otvory. Na chladicí a okysličovací okruhy kosmoportu se napojilo pupeční potrubí. Hvězdolet zatáhl chladiče a kolébka ho spustila do terminálu.

Už jenom s příletem mají takovou práci, ošklíbl se Udat.

Buď zticha, bude jim to líto, upozornil ho láskyplně Meyer.

Bylo by lepší, kdyby bylo víc lodí jako já. Tvůj druh by neměl tolik lpět na minulosti. Tyhle mechanické kocábky patří do muzea.

Takže můj druh? Nezapomínej, že máš taky lidské chromozomy.

Jseš si jistý?

Mám dojem, že jsem na to narazil v nějakém paměťovém jádru. Sokoli je rozhodně mají.

Jo, ti.

Meyer se pousmál nad jestřábovým pohrdavým tónem. **Měl jsem za to, že máš sokoly rád.**

Někteří jsou prima. Ale přemýšlejí jako jejich kapitáni.

A jak přemýšlejí kapitáni sokolů?

Nemají rádi jestřáby. Jsou přesvědčení, že děláme problémy.

Občas mají pravdu.

Jenom když nejsou peníze, ohradil se Udat.

A kdyby bylo víc jestřábů a míň adamitských lodí, byli bychom ještě chudší. Musím platit posádku.

Aspoň už máme splacenou hypotéku na mě.

Ano. A musím šetřit peníze na dalšího, až odejdeš. Tuhle myšlenku ale ven nepustil. Udatovi je teď padesát sedm, jestřábi se nedožívali víc než osmdesátky. Meyer si nebyl vůbec jistý, že bude po Udatovi chtít jinou loď. Teď se mohl těšit ještě na čtvrt století spolupráce a konečně je přestaly trápit peníze. Platil jen údržbářům a posádce. Mohl si dovolit vybírat zakázky. Ne jako prvních dvacet let. To bylo divoké. Naštěstí jim Udatova síla dávala nesmírnou rychlost a obratnost. Občas se jim hodila. Některé tajné mise byly naprosto šílené. Ne všichni kolegové se z nich vrátili.

Stejně bych radši měl s kým občas poklábosit, dodal Udat.

Bavíš se s Tranquillity?

Jasně, v jednom kuse. Jsme kámoši.

O čem mluvíte?

Ukazuju mu místa, kde jsme byli. A on mi ukazuje, co se děje vevnitř, co vyvádějí lidi.

Opravdu?

Jo, je to zajímavé. Třeba tenhle Jozue Calvert, co si nás najal, údajně je to hrozný lotr.

Tranquillity má úplnou pravdu. Proto se mi Jozue tak líbí. V jeho věku jsem byl jako on.

Ne, takový grázl jsi nebyl.

Udat zvedl příď a ladně prolétl mezi vyznačenými koridory tankerů na He3. V této části obrovského kosmoportu byla mola prostrannější, sloužila hlavně k větším opravám. Jen v polovině doků kotvily vesmírné lodě.

Veliký jestřáb zastavil přímo nad molem MB 0-330, pak se pomalu otočil kolem delší osy, aby přístavu nastavil hřbet. Na

rozdíl od sokolů s jejich odděleným dolním prostorem na náklad a horním pro posádku měl Udat všechny nástavby uspořádané do podkovy kolem hřbetní boule. Vpředu byl můstek a kajuty posádky, po stranách dva nákladní kontejnery a na levoboku ještě malý hangár na iontový člun.

Na můstek přišla Cherri Barnesová. Měla na starosti náklady a elektronické systémy, pětačtyřicetiletá žena se světle kávovou pletí a zamyšleným výrazem. S Meyerem létala třetí rok.

Nadatovala do své procesorové konzole sérii příkazů a přijala výstupy elektronických čidel na trupu. Trojrozměrný obraz jí ukázal, že Udat visí třicet metrů nad dokem a udržuje pozici.

„Předávám velení," řekl jí Meyer.

„Díky." Otevřela si kanál do přístavního datanetu. „MB 0-330, tady Udat. Máme pro vás zaplacenou zásilku. Očekávám instrukce. Co s tím chcete, Jozue? Čas jsou peníze."

„To jste vy, Cherri?" nadatoval Jozue.

„K hovoru s váma by se na palubě nikdo jiný nesnížil."

„Čekal jsem vás až za tejden, pospíšili jste si."

Meyer nadatoval do své konzole vstupní kód. „Nejlepší loď poskytuje nejlepší služby."

„To si zapamatuju," odpověděl Jozue. „Až budu mít zas někdy peníze, poohlídnu se po lepší lodi."

„Pane frajere, co nikdy nebyl dál než v Prstenci, vždycky můžeme ty uzliny prodat jinde."

„Jsou to moje uzliny, vy genetickej odpade, co by se do Prstence nikdy neodvážil."

„Nedělají mi starosti Trosky, ale spíš co udělá vévoda z Trosek s lidmi, kteří vypadnou ze soustavy dřív, než na Tranquillity ohlásí nálezy."

Následovala nezvykle dlouhá odmlka. Meyer a Cherri se na sebe nechápavě podívali.

„Pošlu si pro ně Ashlyho s emesvéčkem," vzdal to Jozue. „A všechny vás zvu večer na mejdan."

„Tak tohle je ta slavná Lady Macbeth?“ zeptal se Meyer o pár hodin později. Byl s Jozuem ve velícím modulu doku 0-330, levou nohu přilepenou ke stěně suchým zipem, a díval se ven skleněnou bublinou. Sedmapadesátimetrová loď spočívala v kolíbce, vystavená vesmírnému záření. Zbavena vnějšího trupu připomínala labyrint stříbrných a bílých vyvržených vnitřností. Všechny orgány držel pohromadě rám z šestiúhelníkových nosníků. Nad každým spojem trčela skoková uzlina. Z nich vedly červenozelené supravodivé kabely, zapojené přímo do fúzních generátorů. Meyer si dřív nikdy nevšiml, že zploštěné uzliny mají stejný profil jako sokol.

Nad rámem poletovali technici ve skafandrech SII, prověřovali součásti a vadné vyměňovali. Další létali na tryskových vozících vybavených dlouhými multifunkčními chapadly a prověřovali složitější systémy. Všichni měli žluté majáčky a jejich světlo proměňovalo loď v blikající jantarové plátno.

Loď spojovaly s pěti vstupy kolébky stovky datových kabelů. Skoro to vypadalo, jako by Lady Macbeth poutala k habitatu pavučina optických vláken. Hned pod velínem vycházel z tělesa přístaviště dvoumetrový tunel a mizel v útrobách lodi, kde se skrývaly prostory pro posádku. V úchytech na stěnách doku už čekaly připravené díly. Meyer si nedokázal představit, kam se vejdou. Na jedné stěně byl jako přerostlá nadzvuková můra přilepený člun, křídla roztažená. Technici ho už zbavili přídavných nádrží a energetických článků, jež Jozue potřeboval k letům do Prstence trosek, teď se snažili ředidly rozpustit pěnový povlak. Na všechny strany odletovaly černé vločky.

„A co jste čekal?“ ohradil se Jozue. „Saturn V?“ Byl upoutaný za ovládací pult kyberkomárů, levitačních robotů, díky nimž měl na dálku přístup do všech prostor lodě. Tři stroje právě usazovaly na místo přídavný fúzní generátor. Kolem poletovali strojníci, dohlíželi na kyberkomáry a zapojovali

chladicí hadice, kabely a přívody paliva. Jozue sledoval postup na všesměrových AV-projektorech vyrovnaných na pultu.

„Vypadá spíš jako bitevní křižník," poznamenal Meyer. „Viděl jsem charakteristiky těch uzlin, Jozue. S plným nabitím můžete skočit patnáct let."

„Zhruba," odtušil nepřítomně Jozue.

Meyer zabručel a obrátil se zpátky k lodi. MSV se právě vracelo s dalším nákladem z Udata, bledě zelená třímetrová rakev ověšená kulovými nádržemi a vybavená trojicí víceúčelových manipulátorů. Neslo do dílny zabalenou vzorovací uzlinu.

Cherri Barnesová se při pohledu do doku zamračila. „Kolik má vlastně těch trysek?" zeptala se. Ze zádi Lady Mac se táhlo nepravděpodobné množství pupečních hadic. Ve svorkách na stěně viděla dvě fúzní trubice, tlusté desetimetrové válce omotané magnetickými cívkami, iontovými injektory a startéry molekulárních vazeb.

Jozue pootočil hlavu k jinému projektoru. Optickými nervy mu prolétla kanonáda čerstvých fotonů a poskytla mu změněný pohled na přídavný fúzní generátor. Chvíli si ho prohlížel a pak nadatoval jednomu kyberkomáru nové pokyny. „Čtyři hlavní motory."

„Čtyři?" Adamitské lodě měly obyčejně jediný fúzní pohon a v záloze pár indukčních motorů.

„Jo. Tři fúzní trubice a antihmoťák."

„To nemyslíte vážně!" zvolala Cherri Barnesová. „To je hrdelní zločin!"

„Nikoli."

Jozue i Meyer na ni vycenili zuby, nechutně povýšenecky. Zazubilo se na ni i všech pět techniků ve velíně.

„Hrdelní zločin je vlastnit antihmotu," vysvětlil Jozue. „Ale konfederační zákony nijak neřeší vlastnictví antihmotovýho pohonu. Dokud nevezmu palivo, jsem čistej."

„A hergot."

„Ve válce se to moc hodí. Povídá se, že pak ceny nemají strop.“

„V tom případě máte zřejmě i vysoce účinný komunikační maser. Takový, co přenese signál dírou v trupu.“

„Ne, to se mýlíte. Mám jich osm. Táta si radši všechno pojistil.“

Harkeyho bar stál v jednatřicátém patře hvězdodrapu svaté Marty. Na maličkém pódiu hrála skutečná scarrjazzová kapela, tlumené trubky chrlily polámané melodie. Patnáctimetrový bar, který podle majitele pocházel z pařížského bordelu z dvaadvacátého století, nabízel třicet osm druhů piva a třikrát tolik destilátů, mezi nimi i Norfolkské slzy pro dostatečně majetné. Sedělo se v oddělených kójích, tančilo na skutečném parketu, hodovalo u dlouhých stolů osvětlených trubicemi naladěnými na samé dno žlutého spektra. Harkey byl zvláště hrdý na místní kuchyni a kuchaře, který údajně sloužil u dvora Jerezkého knížectví. Servírky byly mladé, pěkné a chodily v odvážných černých šatečkách.

Díky luxusní atmosféře a rozumným cenám alkoholu lákal Harkeyho bar posádky kosmických lodí. Skoro každý večer tu bylo plno. Jozue jinam nechodil. Začal s tím jako mladíček lačný dobrodružných historek, pokračoval coby prolhaný mrchožrout a teď tu seděl jako příslušník elity, vlastník a kapitán hvězdoletu, jeden z nejmladších v dějinách.

„Nevím, jaký sračky jsi na ten svůj člun nastříkal, Jozue, ale nejde to dolů ani heverem,“ postěžoval si hořce Warlow.

Když Warlow promluvil, všichni ho poslouchali. Jinak to nešlo, přeřval všechny v okruhu osmi metrů. Byl kosmonik narozený na průmyslovém asteroidu. Přes šedesát pět procent dvaasedmdesátiletého života strávil v beztíži a postrádal genové úpravy, s nimiž se narodil Jozue nebo Edenité. Po nějakém čase se mu začaly rozkládat orgány, úbytkem vápníku mu zkřehly kosti, svaly ochably a macerované tkáně vyplnily

plíce i mízní soustavu. Zpočátku bral léky a nanonické protézy, pak přešel na makroprotézy a nechal si implantovat kosti z uhlíkových vláken. Místo jídla začal přijímat elektřinu. Nakonec mu i zničenou kůži nahradili okrovou silikonovou membránou. Warlow nepotřeboval ve vzduchoprázdnu skafandr, bez dobití dokázal ve vesmíru přežít tři týdny. Tvář měl čistě na ozdobu, nehybnou pololidskou masku, i když ústa fungovala pro příjem tekutin. Neměl vlasy, chlupy ani šaty. O pohlaví přišel kolem padesátky.

Ač se někteří kosmonici přeměnili na kosmickou loď s mozkem, Warlow si ponechal humanoidní tvar. Nejnelidštější na něm byly ruce: v loktech se mu rozdvojovaly.

Dvě ruce končily poměrně obvyklými prsty a dlaněmi, spodní pár byl vybaven titanovými nástavci.

Jozue se usmál a pozvedl sklenici k dvoumetrové příšeře. „Proto jsem to svěřil tobě. Jestli pěnu někdo dostane dolů, jsi to ty.“ Měl štěstí, že dostal do posádky Warlowa. Někteří kapitáni ho nechtěli kvůli stáří, a Jozue ocenil jeho zkušenosti.

„Měl bys poslat Ashlyho, ať s člunem proletí atmosférou. Jednou křísne a pěna je v prdeli.“ Warlow levou horní rukou plácl do stolu. Láhve poskočily.

„Nebo by sis moh strčit do pupku hadici a vysávat pěnu prdelí,“ odtušil Ashly Hanson. „Jako lux.“ Natáhl vzduch do tváří.

Pilotovi bylo šedesát sedm, ale díky genovému inženýrství měl stále svalnatou postavu, hnědé vlasy a užaslý úsměv desetiletého chlapce. Vesmír mu byl nekonečným dobrodružstvím. Žil pro své umění, desítky tun železa vodil libovolnou atmosférou ladně jako pták. Jeho pilotní průkaz Konfederačního výboru pro astronautiku uváděl, že je způsobilý k práci v atmosféře i ve vakuu, byl ovšem už tři sta dvacet let prošlý. Ashly Hanson žil mimo čas; narodil se v bohaté rodině a své jmění upsal roku 2229 Jupiterské bance výměnou za smlouvu na zabezpečenou stázovou bednu (už tehdy se Edenité jevili jako nejspolehlivější správci). Teď

střídal padesát let ve stázi a pět let „poletování“ po Konfederaci.

„Jsem futurolog,“ oznámil Jozuemu, když se seznámili. „Jedu jednosměrkou na věčnost. Jenom občas vylezu z časostroje, abych to omrknul venku.“

Jozue ho přijal stejnou měrou kvůli jeho historkám jako pro jeho pilotní um.

„Díky, ale pěnu sundáme podle návodu,“ okřikl rozhádané lodníky.

Warlowova membrána na syntézu hlasu, umístěná v hrudi mezi oxidačními žábrami, vydala plechový povzdech. Strčil si do úst měch a vytlačil trubičkou hlt šampaňského. Pití se nevzdal, i když díky vestavěným filtrům dokázal vystřízlivět neuvěřitelně rychle.

Přes stůl se natáhl Meyer. „Nějaké zprávy o Neevesovi se Sipikou?“ zeptal se tiše.

„Jo. Zapomněl jsem, že to nebudete vědět. Vrátili se pár dní nato, co jste vyrazili na Zem. Lidi je málem zlynčovali. Museli je zachránit seržanti. Teď jsou za katrem a čekají na rozsudek.“

Meyer se zamračil. „Jak to? Myslel jsem, že Tranquillity soudí okamžitě.“

„Spousta pozůstalých tvrdí, že Neeves a Sipika zabili i jejich příbuzné. Pak je tu otázka náhrady. I po mojí sabotáži má Madeeir hodnotu půldruhýho milionu. Já se zřekl nároku, ale obětí bylo víc.“

Meyer se ještě napil. „Hnusná záležitost.“

„Mluví se o instalaci nouzových vysílačů na všechny supí lodě, jinak nedostanou technickou.“

„Do toho mrchožrouti nepůjdou, jsou moc nezávislí.“

„Jo, asi. Mě už se to netýká.“

„Bohužel,“ pokývala hlavou Kelly Tirrelová. Seděla přimáčknutá hned vedle něj, jednu nohu měla přehozenou přes jeho stehno, ruku kolem krku.

Bylo jí tak nesmírně pohodlně. Kelly měla šaty v barvě ametystu s hlubokým rovným výstřihem, do něhož se výborně

dívalo. Bylo jí čtyřiadvacet, maličko nedorostla, jemnou tvář rámovaly zrzavé vlasy. Poslední roky pracovala jako reportérka tranquillitské redakce tiskové agentury Collins.

Seznámili se před půldruhým rokem, když sháněla materiál o mrchožroutech. Líbila se mu její nezávislost a to, že se nenarodila bohatá.

„Hezký, že ti na mně tak záleží," poznamenal.

„Na tobě ne, ale když v tom svým vraku vybouchneš, přijdu o skvělý zdroj informací." Obrátila se na Meyera. „Víte, že mi ani nedá souřadnice toho hradu?"

„Jakého hradu?" optal se Meyer.

„Co tam našel laymilskou elektroniku."

Meyer roztáhl úsměv od ucha k uchu. „Tak hrad. Tos mi neřekl, Jozue. Byli tam i rytíři a čarodějové?"

„Ne," odsekl Jozue. „Byla to veliká krychle. Připomínala mi hrad kvůli obrannejm systémům. Dostat se dovnitř bylo o krk, jeden chybnej krok a…" zlověstně se zamračil.

Kelly se přimáčkla těsněji.

„Ty zbraně fungovaly?" Meyer se zjevně bavil.

„Ne."

„Tak co na tom bylo tak nebezpečné?"

„Některý systémy měly ještě nabitý články. A vzhledem k molekulárnímu rozkladu v Prstenci by se stačilo o něco otřít a nastal by zkrat. A řetězová reakce."

„Elektronika a navíc funkční články. Úžasný nález, Jozue."

Jozue ho probodl nenávistným pohledem.

„A on mi nechce říct, kde to všechno je," stěžovala si Kelly. „Jen si to představte, když sebevraždy přežilo něco tak velkého, mohli bychom získat klíč k celé záhadě Laymilů. A kdybych to zachytila na senso, jsem za vodou. Dostala bych u Collinse vlastní kancl. Hovno kancl, celý oddělení."

„Prodám ti ty souřadnice," prohlásil Jozue, „mám je tady." Poklepal si na hlavu. „V nervový nanonice mám orbitální parametry na metr přesně. Řeknu ti polohu na deset let dopředu."

„Kolik chcete?“ zeptal se Meyer.

„Deset milionů fuseodolarů.“

„Díky, o to nestojím.“

„Nevadí ti, že stojíš v cestě pokroku?“ dloubla ho Kelly.

„Ne. A co když se nám ta odpověď nebude líbit?“

„Správná poznámka,“ připil Meyer.

„Jozue! Lidé mají právo na informace. Dovedou si utvořit vlastní úsudek, frajeři jako ty je nemusejí chránit před pravdou. Tajnosti jsou sémě útlaku.“

Jozue vytřeštil oči. „Ježíši. Ty si prostě myslíš, že reportéři mají svatý právo strkat nos, kam se jim zachce.“

Kelly mu podala ke rtům sklenku šampaňského. „To je pravda.“

„Jednou ti ho někdo ukousne. V každým případě se jednou stejně dozvíme, co se s Laymilama stalo. Tranquillity zaměstnává tolik vědců, že musejí na něco přijít.“

„To jsi celý ty, Jozue, nenapravitelný optimista. Jenom optimista by se někam odvážil v tom tvým vraku.“

„Na Lady Mac není nic špatnýho,“ naježil se Jozue. „Zeptej se Meyera, koupil jsem nejlepší systémy na trhu.“

Kelly na Meyera tázavě zamávala dlouhými řasami.

„Jo, jistě,“ přisvědčil.

„Stejně nechci, abys odletěl,“ dodala tiše. Políbila ho na tvář. „Když s ní lítal tvůj táta, taky měl dobré systémy, a tenkrát byla novější. Podívej, co se stalo s ním.“

„To je něco jinýho. Nebýt Lady Mac, zůstali by ti sirotci na špitální stanici. Táta musel skočit v gravitačním poli neutronový hvězdy.“

Meyer zoufale zasípal a dopil.

Když k němu žena přišla, stál Jozue u baru. Ani si jí nevšiml, dokud nepromluvila, veškerou pozornost upíral úplně jinam. Barmanka se jmenovala Helen Vanhamová, bylo jí devatenáct, měla o kus hlubší výstřih, než bylo u Harkeyho zvykem, a

nemohla se nabažit Jozueho Calverta, kapitána kosmické lodě. Řekla, že končí ve dvě.

„Kapitán Calvert?“

Odvrátil zrak od dlouhatánského rozparku. Ježíši, to je příjemný oslovení. „To jsem já.“

Žena byla černá, hodně černá. V rodině si zřejmě nedopřáli moc úprav, řekl si, i když ta hutná pigmentace mu byla podezřelá; žena byla o půl metru menší a krátké vlasy jí už prokvétaly šedinami. Odhadl ji tak na šedesát přirozeného věku.

„Jsem doktorka Alkad Mzuová,“ představila se.

„Dobrý večer.“

„Vyrozuměla jsem, že máte loď.“

„Správně, Lady Macbeth. Nejlepší nezávislá kupecká loď na týhle straně od Kulu. Chcete si nás najmout?“

„Možná.“

Jozue si v duchu poskočil. Ještě jednou si zákaznici prohlédl. Alkad Mzuová měla šedivé šaty s nízkým rolákem. Tvářila se smířeně a velice vážně. A vzadu v lebce ucítil Jozue varovné svědění.

Jsi přecitlivělý, okřikl se; když se neusmívá, ještě nemusí představovat hrozbu. Na Tranquillity je krásné, že tu žádné hrozby neexistují.

„Medicína zřejmě dobře nese,“ poznamenal.

„Mám doktorát z fyziky.“

„Promiňte. Tak to vám fyzika pěkně vynáší.“

„Ne tak docela. Spolupracuji na výzkumu laymilských artefaktů.“

„Fakt? Tak to jste o mně musela slyšet, já dotáhl tu databanku.“

„Ano, slyšela jsem, i když paměťové krystaly nejsou zrovna mé pole působnosti. Zabývám se jejich fúzním pohonem.“

„Jo? Můžu vás na něco pozvat?“

Alkad Mzuová zamžikala a pak se pomalu rozhlédla. „Ano, jsme tu v baru, že. Tak bílé víno, prosím.“

Jozue mávl na Helen Vanhamovou a objednal víno. Napřed dostal zářivý úsměv.

„O co by přesně šlo?“ zeptal se.

„Potřebuji navštívit jednu soustavu.“

To je divný, řekl si znovu Jozue. „Na to je Lady Mac nejlepší. Kterou soustavu?“

„Garissu.“

Jozue se zamračil, měl za to, že zná všechny obydlené systémy zpaměti. Vyvolal kosmologický soubor nervové nanoniky. Nálada ho definitivně opustila. „Garissa byla před třiceti lety opuštěna.“

Alkad Mzuová si od Helen vzala štíhlou sklenici a ochutnala víno. „Nebyla opuštěna, kapitáne. Byla anihilována. Omutanská vláda zabila devadesát pět milionů lidí. Konfederační flotila jich po zásahu asi sedm set tisíc zachránila ve výsadkových lodích a kolonizačních transportech.“ Pohled se jí rozostřil. „Po měsíci záchrannou operaci odvolali. Ztratila smysl. Radioaktivní spad dostal všechny, kdo přežili tsunami, tlakové vlny, zemětřesení a orkány. Sedm set tisíc z pětadevadesáti milionů.“

„To je mi líto, nevěděl jsem.“

Na kraji sklenky jí zaškubaly rty. „Proč taky? Neznámá planetka, která zemřela dřív, než jste se narodil. Z politického hlediska neměla smysl ani tehdy. Proč by si ji někdo pamatoval?“

Barmanka mu podala kyblík ledu s lahví šampaňského a Jozue převedl na podnik příslušné fuseodolary. Z druhého konce baru ho přes půllitr nenápadně pozoroval jakýsi orientálec. Jozue se snažil nevšímat si ho. Usmál se na Helen Vanhamovou a přidal k účtu velkorysé spropitné. „Paní doktorko, musím být upřímný. Mohu vás vzít do soustavy Garissy, ale za daných okolností nepřipadá přistání v úvahu.“

„To chápu, kapitáne. A oceňuji vaši upřímnost. Nechci přistát, jen se podívat.“

„Aha, hm, dobře. Vy jste z Garissy?“

„Ano.“

„To je mi líto.“

„Potřetí se omlouváte.“

„Tak už to chodí.“

„Kolik by mě to stálo?“

„Jeden pasažér, zpáteční lístek, to bude kolem půl milionu fuseodolarů. Vím, že je hodně, ale na jednoho člověka spotřebuju stejně paliva jako s celým nákladem. A posádce platím taky stejně.“

„Pochybuji, že bych vám mohla zaplatit předem. Mám ve výzkumu dobré místo, ale ne zas tak dobré. Musím vás však ujistit, že jakmile doletíme do cíle, snadno seženu příslušnou sumu. Máte zájem?“

Jozue pevněji sevřel kyblík, zaujat podezřelou nabídkou. „Když složíte dostatečnou zálohu, mohli bychom se dohodnout. Mám vcelku rozumné ceny, lepší nenajdete.“

„Děkuji, kapitáne. Mohla bych dostat technické parametry vaší lodi a kapacitu nákladového prostoru? Potřebuji vědět, zda Lady Macbeth vyhovuje mým požadavkům.“

Ježíši, když potřebuje vědět, kolik toho poberu, co chce vzít zpátky? Muselo to být někde schované třicet let.

Nervová nanonika mu sdělila, že doktorka Mzuová otevřela přenosový kanál. „Jasně.“ Nadatoval jí letové parametry Lady Mac.

„Spojím se s vámi, kapitáne. Díky za víno.“

„Bylo mi potěšením.“

Na druhém konci baru dopil Onku Noi, nadporučík Císařského loďstva Oshanko, přidělený k rozvědce (Oddělení mezihvězdné špionáže), své pivo a zaplatil. Odposlechový program v jeho nervové nanonice odfiltroval šum lokálu i hudbu a čistě nahrál rozhovor Alkad Mzuové s pohledným mladým kapitánem. Nadporučík vstal a otevřel si kanál do komunikační sítě Tranquillity s požadavkem na připojení standardní komerční paměti v přístavu. Do hlavy mu vklouzly informace o Jozue Calvertovi a Lady Macbeth. Sotva je prošel,

zacukalo mu ve tváři. Lady Macbeth je bojeschopná válečná loď s antihmotovým pohonem a vypouštěcími rampami na bitevní vosy, navíc právě prochází nákladnou přestavbou. Srovnal Calvertův obraz s tím, koho viděl, a nenápadně následoval doktorku Alkad Mzuovou ven z baru.

Jozue fascinovaně zíral, jak se za maličkou doktorkou trousí ven nenápadní vazouni a málem se srážejí ve dveřích. Intuice ho opět nezklamala.

Ježíši Kriste, co je ta ženská zač?

Tranquillity to bude vědět. Ale Tranquillity také ví, proč ji ti chlapi sledují a co jsou zač. Což znamená, že to ví i Ione.

Pořád si neujasnil, co s ní vlastně má. Ve vesmíru určitě není jediná holka lepší v sexu než Ione, ale trochu ho znepokojovalo, že si ho jejíma kouzelnýma modrýma očima prohlíží Tranquillity a že její holčičí skopičiny jsou jen slupkou na vůli chladnější než pevné hélium. Znepokojovalo, ale v ničem nebránilo. V tom měla pravdu, nemůže ji odmítnou. Ne ji.

Každý den se k ní vracel s jistotou tažného ptáka. Bylo úžasné šukat vévodkyni z Trosek, slečnu Saldanovou. Navíc měla neskutečně svůdné tělo.

Často si říkal, že mužské ego tahá za nitky jako loutkář s velkým smyslem pro černý humor.

Jozue neměl čas dumat nad záhadnou doktorkou, protože ho hned oslovil další cizinec. Ztrápeně se otočil za hlasem.

Davem se prodíral třicátník v obnošené modré kombinéze a mával na něj. Byl jen o pár čísel menší než Jozue a pravidelné rysy v obličeji naznačovaly masivní genetické úpravy. Usmíval se bojácně a dychtivě zároveň.

„Ano?“ ozval se unaveně Jozue v půli cesty ke stolu.

„Kapitán Calvert? Jsem Erick Thakrar, lodní systémový inženýr, stupeň pět.“

„Aha,“ vzdychl Jozue.

Warlow se zachechtal tisícem decibelů a bar na chvíli ohluchl.

„Stupeň se přiděluje podle nalítaných hodin," dodal Erick. „Strávil jsem spoustu času údržbou v přístavu. Mám praxi jako trojka, možná víc."

„A hledáte flek?"

„Správně."

Jozue se zamyslel. Pár míst ještě neobsadil a systémák byl mezi nimi. Vrátilo se mu ale nepříjemné svědění v hlavě, ještě silnější než při hovoru s doktorkou.

Ježíši, co je zač tenhle? Masový vrah?

„Jo," odtušil.

„Vyděláte na mně, chci plat jako stupeň pět."

„Radši posádku vyplácím podílem na zisku z obchodu nebo z dohodnutýho charteru."

„To se mi líbí."

Jozue na něm nemohl nic najít. Mladý, nadšený, rozhodně snaživý, šikovný, pružný jako všichni nezávislí letci. Prostě chlap, jakého je radost mít za zády. Ale Jozue se nemohl zbavit tušení, že něco nehraje.

„Fajn, pošlete mi životopis a já se mrknu," řekl. „Ale ne dneska, nejsem ve stavu cokoli rozhodovat."

Nakonec Ericka Thakrara pozval ke stolu, aby viděl, jak se snese se zbytkem posádky. Měl stejný smysl pro humor, uměl vyprávět, pil dost, ale ne příliš.

Jozue sledoval dění přes růžové brýle šampaňského, občas musel odstrčit Kelly, aby vůbec viděl na stůl. Warlowovi se líbil, Ashlymu Hansonovi se líbil, líbil se i Melvynu Ducharmovi, fúznímu technikovi, dokonce Meyerovi a lidem z Udata. Byl jedním z nich.

A v tom je právě háček, pomyslel si Jozue. Erick zapadl do role až příliš dokonale.

Ve čtvrt na tři se Jozue šikovně zbavil Kelly a vypařil se od Harkeyho s Helen Vanhamovou. Bydlela sama pár pater pod barem. Měla spoře zařízený byt, v obýváku jen holý polyp, na zelené mechové podlaze rozházené barevné polštáře, pár hliníkových beden místo stolků a skříní, v rohu veliký AV-

projektor. Místo dveří oddělovaly místnosti hedvábné závěsy. Někdo je pomaloval obrysy zvířat, na jedné bedně stály barvy a štětce. Mechem prorážely panožky polypu, habitat začínal tvořit nábytek.

Naproti oknu visel na stěně potravní syntetizér, řada žlutohnědých cecíků, zjevně často používaných. Jozue jedl syntetizované jídlo naposledy hodně dávno, když byl chudý a musel se spolehnout na dobrotivý habitat.

Syntetizér byl v každém bytě na Tranquillity. Cecíky vylučovaly jedlé kaše a ovocné šťávy vytvořené ve zdi. Neměly špatnou chuť ani barvu, pasta nešla odlišit od skutečného kuřete, hovězího, vepřového či jehněčího, ale Jozue se nedokázal smířit s kašovitou konzistencí.

Žlázy trávily výživný roztok z cévního systému habitatu, který doplňovaly orgány na trávení minerálů na jižním konci. Se svou troškou do mlýna přispěla i recyklace lidského odpadu a organických zbytků u kořene každého hvězdodrapu. Porézní části trupu vylučovaly toxické sloučeniny do vakua, aby se nehromadily v uzavřené biosféře.

V bitekových habitatech neexistoval hlad, ale přesto edenitské kolonie i Tranquillity dovážely velké množství lahůdek a vín z celé Konfederace. Mohly si to dovolit. Helen se zjevně vymykala. Přes velikost bytu to tu díky mizivému zařízení a velikým cecíkům vypadalo jako u studenta.

„Vem si něco k pití," řekla Helen. „Já musím stáhnout tyhle hadry." Odešla do ložnice a nechala za sebou roztažený závěs.

„Co děláš kromě točení piva?" zeptal se.

„Studuju malířství," zavolala z ložnice. „U Harkeyho si vydělávám kapesný."

Jozue si přestal prohlížet láhve a přenesl pozornost k malované zvěři. „Jseš dobrá?"

„Jednou snad budu. Můj učitel říká, že mám smysl pro formu. Ale je to na pět let, zatím jsme u kresby a barevný kompozice. Na AV se dostaneme až ve druháku a náladovou

syntézu budem dělat rok nato. Je to pruda, ale začínat se má od základů.“

„Jak dlouho děláš u Harkeyho?“

„Pár měsíců. Není to špatná práce, vy z vesmíru dáváte slušný dýška a nejste tak suchý jako bankéři. Týden jsem dělala v baru ve svatým Pelhamovi. Děsný sraní.“

„Vidělas někdy Ericka Thakrara? Seděl se mnou u stolu, kolem třiceti, modrá lodní kombinéza, černý vlasy.“

„Jo. Tak čtrnáct dní chodí pravidelně. Taky dává dobrý dýško.“

„Nevíš, kde pracoval?“

„V přístavu, mám dojem pro Lowndese. Šel tam pár dní nato, co přiletěl.“

„Jakou lodí?“

„Šáhem z Kai.“

Jozue otevřel kanál do komunikační sítě Tranquillity a nechal si loď vyhledat u Lloyda. Šáh z Kai byl nákladák registrovaný na holding z Nové Kalifornie. Začínal jako vojenský výsadkový člun, schopný šesti gé, jeden sklad byl ještě plný stázových komor pro pěchotu a na trupu zbyly obranné lasery. Loď na obsazování asteroidů.

Mám tě, pomyslel si Jozue.

„Vidělas ještě někoho z posádky?“

Helen se objevila ve dveřích. Měla přiléhavou síťovou kombinézu s velkými oky a bílé kozačky do půli stehen.

„Řeknu ti to pak,“ odvětila.

Jozue si mimovolně olízl rty. „K tomuhle mám fantastický kulisy, jestli chceš.“

Vešla do pokoje. „No jasně.“

Našel sensosoubor a nervovou nanonikou se napojil na Helen. Po optických nervech mu proběhl podprahový záblesk a vzápětí se její holý byt proměnil v úžasný altán uprostřed pouště. U vchodu stály v bronzových mísách vznosné kapraďorosty, na dlouhém stole u stěny ležely zlaté tácy a vykládané číše, v suchém teplém vzduchu z rudé pouště se

zvolna vlnily exotické drapérie. Za Helenou odhaloval lehký závěs prostorný budoár vybavený velikou postelí s hedvábnými nebesy, ztělesněným východem slunce.

„Pěkný," poznamenala, když se rozhlédla.

„Tady těšil v osmnáctým století Lawrence z Arábie svůj harém. To byl nějakej šejk, co bojoval proti Římanům. Zaručeně pravý senso ze starý Země. Dostal jsem ho od kámoše kapitána, co byl na Zemi v muzeu."

„Opravdu?"

„Jo. Starej Lawrence měl nějakejch sto padesát žen."

„Fíha. A to je všechny sám uspokojil?"

„No musel, hlídala mu je armáda kleštěnců. Jinej chlap se k nim nedostal."

„Zůstalo tu jeho kouzlo?"

„Chceš to vidět?"

Ione obsáhla vědomím celou ložnici Helen Vanhamové, fotosenzitivní buňky v podlaze, stěnách i stropu jí poskytovaly kompletní vizualizaci. Bylo to tisíckrát jasnější než AV-projekce. Mohla chodit po místnosti, jako by v ní byla, což v jistém smyslu odpovídalo skutečnosti.

Postel byla prostě tlustá matrace na podlaze. Na matraci ležela Helen a na ní nahý Jozue. Pomalu a soustředěně z ní strhával síťový oblek.

Zajímavé, poznamenala Ione.

Když to říkáš ty, rýpla si Tranquillity.

Helen kopala kozačkami vysoko nad postel. Hihňala se a kvílela, v tělové punčoše měla stále větší díry.

Nemám na mysli sex, i když podle toho, co to s ním dělá, bych si někdy měla taky něco takového obléct. Mluvila jsem o tom, jak vyhmátl Ericka Thakrara.

Zase ty údajné parapsychické schopnosti?

Zatím se mu přihlásilo dvanáct systémových techniků. Všichni byli v pořádku. Ale jakmile se objevil Erick Thakrar, Jozue zavětřil. Chceš mi tvrdit, že v tom bylo jen štěstí?

Uznávám, že Jozue projevil značnou předvídavost.

Aspoň že tak! Děkuji.

Takže si pořád chceš nechat zakonzervovat zygotu?

Ano. Pokud nic nenamítáš.

Rád přijmu tvé dítě, ať je otcem kdokoli. Bude to i naše dítě.

A já ho nikdy nepoznám, řekla smutně, **ne opravdu, jen pár let, jako si pamatuju tatínka. Někdy mám dojem, že je to kruté.**

Budu ho milovat. Budu mu o tobě vyprávět, když se zeptá.

Děkuji. Beztak budu mít jiné děti. A ty vychovám osobně.

S Jozuem?

Třeba.

Co uděláš s ním a doktorkou Mzuovou?

Ione zoufale vzdychla. Obraz Heleniny ložnice se vytratil. Rozhlédla se po své pracovně; byla plná tmavého starožitného nábytku, který sem dovezl děda. Celý byt byl prosáklý dějinami, připomínal jí její místo a zodpovědnost. Byla to depresivní zátěž a dlouho se jí vyhýbala. I tohle ale brzy skončí.

Nebudu mu nic říkat, přinejmenším ne hned. Jozue je sedmý kapitán za pět měsíců, kterého Mzuová oslovila, jenom zkouší terén a zjišťuje, jak na ni reagují.

Všichni místní agenti jsou z ní na větvi.

Já vím. Je to částečně moje chyba. Nevědí, co se stane, když se Mzuová pokusí uletět. Rádi by se zeptali vévody z Trosek, ale mají jen otcovo slovo.

A to platí?

Samozřejmě. Nesmí odletět. Kdyby se o to pokusila, seržanti ji musí zadržet za každou cenu. A pokud se dostane do lodi, použiješ zbraně.

I kdyby to byla Lady Macbeth?

Jozue ji na palubu nevezme, zvlášť když ho předem upozorním.

A když vezme?

Ione stiskla křížek na krku. **Pak ho budeš muset sestřelit.**

Promiň. Vidím, že tě to trápí.

Stejně se to nestane. Věřím mu, nevezme ji. Nejde mu v první řadě o peníze. Mohl mě prozradit. Ta reportérka, Kelly Tirrelová, by mu za mou totožnost dala celé jmění.

Také mám dojem, že doktorku Mzuovou odmítne.

Fajn. Musím na to pořád myslet. Lidé potřebují jistotu, že za tebou stojí živý člověk. Myslíš, že už jsem dost stará, abych vyšla na veřejnost?

Duševně už jsi pár let dospělá. Tělesně snad také, koneckonců uvažuješ o mateřství. I když by ti neškodily trochu slušnější šaty. V tvém případě je hlavní, jaký děláš dojem.

Ione sklopila oči. Měla růžové bikiny a zelené plážové bolerko, ideální obleček na večerní plavání.

V tom máš úplnou pravdu.

Na jižním konci neměla Tranquillity jedinou přistávací římsu pro jestřáby. Polyp tu byl dvakrát silnější než po délce válce, aby se do něj vešly orgány na trávení minerálů a několik obrovských nádrží na organické látky. Tady se tvořily živiny, jež pak v mohutném potrubí protékaly celým tělesem habitatu, udržovaly mitotickou vrstvu, jež obnovovala povrch polypu, napájely potravní syntetizéry, pupeční šňůry sokolů a jestřábů, stejně jako spoustu dalších orgánů zodpovědných za uchování životního prostředí. Složitými spletenými vnitřnostmi by těžko šel vyhloubit i úzký tunel na povrch.

Na jižním konci nebyl ani nerotující přístav. Víko zvenčí tvořila tlama zvící kráteru, patnáct set metrů v průměru. Zevnitř ji pokrývaly duté řasy, stometrová chapadla, jež brzdila a lapala drobné asteroidy vrhané sem z vnitřního prstence Mirchuska. Jakmile se kameny ocitly v tlamě, pokryl je enzymatický sliz, rozložil minerály a ty putovaly řasami do žaludku.

Fakt, že zvenku tvořila jižní poklop nehostinná tlama a zevnitř slanovodní nádrž, znamenal, že na svažitých stěnách habitatu nebylo v této oblasti příliš rušno. První dva kilometry

nad zátokami tvořily staromilské terasy osázené sady a kvetoucími křovinami. Nad terasami se na ještě strmější polypové stěně držela neúrodná hlína, obrovská prstencová savana odolávající gravitaci jen díky pevnému drnu z kořínků houževnatých travin. Tři kilometry od víka končila i savana a prakticky vertikální polypový útes se zvedal až k ose, kde z něj vycházela světelná trubice natažená po celé délce habitatu: válcová síť organických vodičů, jejichž mocné magnetické pole dokázalo v ose udržet horké zářivé plazma.

Michael Saldana rozhodl, že tichý a izolovaný jižní konec bude ideálním útočištěm jeho výzkumného projektu. Kanceláře a laboratoře zabíraly už dva čtvereční kilometry teras, nejrozsáhlejší zastavěný komplex v celém habitatu, podobný areálu drahé univerzity.

Kancelář vedoucího projektu byla v posledním patře pětipodlažní administrativní budovy, skleněného válce omotaného kamennými balkony. Vedení sídlilo na terase u kraje areálu, pět set metrů nad prstencovým mořem, a z posledního patra byl nádherný výhled do subtropické krajiny.

Právě na výhled byl Parker Higgens nesmírně hrdý, takový neměl nikdo v celé Tranquillity, další rozmar osmého ředitele projektu – vedle úžasné kanceláře zařízené vínově rudým osálovým dřevem z Kulu před krizí. Parkeru Higgensovi bylo osmdesát pět. Jmenován byl před devíti lety, těsně před smrtí vévody z Trosek, a z milosti Boží (a dostatečně bohatého předka, který koupil geny dlouhověkosti) zůstane ve funkci dalších devět. Z výzkumu do řízení přešel už před dvaceti lety. Byl skvělý organizátor; sestavoval týmy, dodával odvahu, věděl, kdy přitlačit a kdy ustoupit. Skutečně schopných vědeckých ředitelů je jako šafránu a pod Parkerovým vedením běžel projekt vcelku hladce, to nikdo nepopíral. Parker Higgens chtěl mít svůj svět čistý a uklizený, to byla jedna z jeho podmínek úspěchu, a tak ho nadmíru šokovalo, když jednou ráno přišel do práce a uviděl za svým stolem ve svém měkkém křesle mladičkou blondýnku.

„Co tu hergot děláš?“ utrhl se na ni. Teprve pak si všiml pětice seržantů rozestavených v pozoru kolem kanceláře.

Tranquillitští seržanti byli jedinou místní policií, polovědomí biteková sloužící řízení přes spřízněnost přímo habitatem, nestranní a neúplatní. Vypadali (zcela záměrně) jako hroziví dvoumetroví humanoidi, obalení červenohnědou vnější kostrou. Klouby jim dovolovaly pohyb ve všech směrech. Hlavou připomínali sochu, oči se skrývaly v hluboké vodorovné rýze. Nejlidštější na nich byly ruce pokryté tlustou kůží místo krunýře. Díky nim mohli používat veškeré lidské nástroje s důrazem na zbraně. Každý seržant měl u pasu laserovou pistoli, mozkovou rušičku a pouta. Kromě pásku byli nazí.

Parker Higgens se tupě rozhlédl po kanceláři a pak se vrátil k dívce. Měla na sobě velice drahý bleděmodrý kostýmek sladěný barvou s hlubokýma ledovýma očima. A ten nos… Parker Higgens byl možná byrokrat, ale ne blbec. „Vy?“ vydechl nevěřícně.

Ione ho obdařila náznakem úsměvu, vstala a podala mu ruku. „Ano, pane řediteli. Obávám se, že je tomu tak. Ione Saldanová.“

Nejistě jí ruku stiskl, byla malá a chladná. Nosila pečetní prsten, rubín s vyrytým erbem Saldanů korunovaným fénixem. Byl to prsten korunního prince, Michael se ho neobtěžoval vrátit do královské pokladny, když ho rodina vyhostila. Parker Higgens ho naposledy viděl na prstě Mořice Saldany.

„Jsem poctěn, výsosti,“ vykoktal Parker Higgens a málem vyjekl: Vždyť jste ještě dítě. „Znal jsem vašeho otce, skvělý muž.“

„Děkuji.“ Ione se tvářila dokonale suše. „Chápu, že máte spoustu práce, pane řediteli, ale ráda bych za dopoledne prošla nejdůležitější laboratoře. Pak bych chtěla do dvou dnů od vedení každé sekce soupis prací. Snažila jsem se udržet s výzkumem krok, ale pozorování přes čidla Tranquillity je něco jiného než osobní exkurze s odborným výkladem.“

Parkeru Higgensovi se zapotácel svět. Exkurze, a tahle holka je financuje, udržuje projekt naživu. Co kdyby… „Samozřejmě, madam, rád vás provedu osobně."

Ione se k němu vydala kolem stolu.

„Madam? Mohu se zeptat, jak hodláte pokračovat v laymilském výzkumu? Předchozí vévoda z Trosek byl velice…"

„Jen klid, pane řediteli. Moji předkové měli pravdu: vyřešit záhadu Laymilů je stále náš prvořadý úkol."

Hrozící katastrofa se rozplynula jako mraky. Takže to bude přece jenom v pořádku. Skoro. Holka! Saldanové předávali moc po meči. „Ano, madam."

Seržanti se seskupili kolem Ione. „Jdeme," prohlásila a zamířila ven z kanceláře.

Parker Higgens nedůstojně vycupital za ní. Zatoužil to umět také tak, aby se všichni kolem stavěli do pozoru.

Objevil se třetí vévoda z Trosek.

Zpráva se rozlétla třicet sedm sekund poté, co Ione s Parkerem Higgensem v závěsu navštívila Oddělení laymilské rostlinné genetiky. Všichni vědci v projektu měli nervovou nanoniku. Sotva tedy odezněl prvotní šok z pětice seržantů a provinilý pocit, všichni od laborantů po profesory otevřeli kanály do komunikační sítě habitatu. Skoro všechny zprávy začínaly slovy: Nebudete tomu věřit, ale…

Ione si prohlédla AV-projekce genů laymilských rostlin, uzavřené květináče s nesmělými výhonky a veliké rudolisté kapradiny, pak dostala ochutnat malé seschlé černé ovoce.

Když personál zpravil příbuzné, přátele a známé, trvalo dalších patnáct sekund, než někoho napadlo kontaktovat noviny.

Z Oddělení rostlinné genetiky pokračovala Ione s Parkerem do Úřadu strukturní analýzy laymilských habitatů.

Podél cesty se mačkali lidé a šlapali po keříčcích. Za vévodkyní se jako brázda táhl potlesk, provolávání slávy a frajerské hvízdání. Seržanti museli nejaktivnější diváky odsouvat z chodníku. Ione mávala a podávala lidem ruce.

Na Tranquillity mělo pobočky pět velkých tiskových agentur a všechny se o exkurzi dozvěděly do devadesáti vteřin od chvíle, kdy Ione vyšla z kanceláře. Nedůvěřivý zástupce šéfredaktora u Collinse se hned zeptal osobnosti habitatu, jestli je to pravda.

„Ano," odtušila prostě Tranquillity.

Dopolední vysílání okamžitě přerušily mimořádné zprávy. Potrubní poštu obsadili reportéři. Redaktoři se spojovali se svými kontakty ve výzkumu a snažili se z nich vyrazit aktuální informace. Datování ustoupilo sensu, do studia přicházely rovnou zrakové a sluchové impulzy. Po dvanácti minutách už zprávy sledovalo osmdesát procent obyvatel Tranquillity, buď AV-přenos její inspekční vycházky, nebo přímo nervové senso.

Je to holka, vévoda z Trosek je holka. Proboha, z toho se Saldanové zblázní, přišli jsme o poslední šanci na smíření s královstvím.

Ve fyziologické laboratoři pracovali dva Kiinti, jeden z nich Ione uvítal v prosklené hale. Byl to úžasný pohled, křehká lidská dívka a proti ní obrovský xenoc.

Kiint byla dospělá samice, jako led bílá srst jí v ranním slunci zářila. Měla devítimetrové tělo oválného průřezu, osm tlustých sloních nožek. Hlava mimozemšťanky Ione připomněla primitivní štít, protože byla dlouhá jako člověk, měla tvar trojúhelníku a shora dolů se po ní táhl výrazný hřeben. Nad šesticí chlupatých dýchacích otvorů měla Kiintka zhruba v půli hlavy průzračné oči. Špičatý spodní konec lebky sloužil jako zobák vylepšený párem kusadel.

Od kořene krku vysunul tvor pseudoruce a objal si jimi obličej. Údy připomínaly beztvará tykadla. Pak se pod kůží zavlnily tvarové svaly a na konci pravého chapadla narostla lidská ruka.

Srdečně vás tu vítáme, Ione Saldanová, promluvila jí mimozemšťanka přímo do hlavy.

Kiinti běžně používali lidskou spřízněnou vlnu, ale Edenité nedokázali zachytit jejich soukromé rozhovory. Že by ovládali skutečnou telepatii? Kolem Kiintů ovšem přetrvávaly daleko závažnější záhady.

Zájem o výzkum vám slouží ke cti, pokračovala Kiintka.

Děkuji, že nám pomáháte, odvětila Ione. **Slyšela jsem, že vaše analytické přístroje nám nesmírně pomohly.**

Jak jsme mohli nepřijmout pozvání vašeho děda? Málokdo z vašeho druhu je tak prozíravý.

O tom bych si s vámi někdy ráda promluvila.

Zajisté. Ale teď musíte dokončit triumfální pochod. Za myšlenkou bylo cítit nesmírné pobavení.

Kiintka natáhla pseudoruku a Ione ji lehce stiskla. Mimozemšťanka uctivě pokývla obrovskou hlavou. Lidé si začali vzrušeně špitat.

No podívejte se na to, i Kiintka je z ní paf.

Po exkurzi stanula Ione v jednom ze sadů u areálu, obklopena stromy pečlivě zastřiženými do tvaru hřibu, s větvemi obsypanými květy. Všude kolem padaly okvětní plátky a pokrývaly po kotníky vysokou trávu sněhově bílým závojem. Stála zády k habitatu, a tak se kolem ní celý vnitřek svíjel jako dvojice smaragdových vln s napěněnou korouhví zářivé trubice uprostřed.

„Chci vám povědět o víře, již vkládám ve všechny obyvatele Tranquillity," začala. „Před sto sedmdesáti pěti lety jsme z ničeho vybudovali společnost, jež se těší úctě v celé Konfederaci. Jsme nezávislí, prakticky jsme vymýtili zločin, těšíme se z bohatství společně i každý samostatně. Na to můžeme být právem hrdí. Nic jsme nedostali, všechno jsme si zasloužili obětí a tvrdou prací. A podnikání musíme podporovat i nadále. Můj otec i děd podporovali obchodníky, vytvořili svět, kde vzkvétá průmysl i kapitál, kde máme co předat příštím generacím. Na Tranquillity se sny plní častěji

než jinde. Vkládám ve vás víru, že půjdete za svými sny. Slibuji, že moje vláda povede k udržení hospodářského, zákonného a politického prostředí, jež nám dopomohlo k záviděníhodnému postavení a jež nám umožní s nadějí hledět do budoucnosti.“

Obraz i hlas se z agenturních studií vytratily spolu s vůní kvetoucích stromů. Ne však nesmělý úsměv, ten zůstal ještě dlouho.

Prokrista: mladá, pěkná, bohatá a chytrá. To jsou věci!

Do večera přijala Tranquillity pro Ione zhruba osmdesát čtyři tisíc pozvánek. Vévodkyni chtěli na večírcích a u večeří, měla pronášet projevy a předávat ceny, její jméno by se objevilo v představenstvech mezihvězdných společností, módní návrháři jí nabízeli celé kolekce, dobročinné spolky chtěly příspěvek. Staří přátelé se k ní chovali jako k znovuzrozenému mesiáši. Všichni ostatní se vnucovali jako noví přátelé. A Jozue – Jozue se fakt naštval, když první večer strávila analýzou reakcí veřejnosti místo spaní s ním.

Také ho nepotěšilo, že oprava Lady Mac potrvá ještě čtrnáct dní. Za dvacet hodin bylo najato sedmdesát pět lodí na rozvoz zpráv o Ione. Agentury rozpoutaly válku o diváka ve snaze pokrýt co nejrychleji co nejvíce světů. Kapitáni proklínali uzavřené smlouvy a někteří je dokonce zrušili. Nezadaní dopravci si říkali fantastické sumy a novináři je bez reptání platili.

V celé Konfederaci obrátili lovci senzací zájem na Ione a její královskou rodinu černých ovcí, ba dokonce na dlouho zanedbávaný výzkum Laymilů.

Obchodníci přes noc zbohatli na módním stylu a doplňcích vévodkyně z Trosek. Sensoví režiséři předělali své hrdinky, aby vypadaly a působily jako ona. Náladové skupiny o ní psaly písně. I Jezzibella se nechala slyšet, že Ione nevypadá špatně a že by ji jednou ráda opíchala.

Agentury v království Kulu a přilehlých lénech se o ní zmínily jen pod čarou. Královská rodina nevěřila v cenzuru, ale

dvůr její zjevení rozhodně nepovažoval za vítanou událost. Pirátské nahrávky vévodkyně z Trosek se po celé říši prodávaly za neskutečné ceny.

Díky jedné vypovězené smlouvě získal Jozue o dva dny později první zakázku.

Roland Frampton byl obchodní partner Barringtona Griera a díky tomu se dozvěděl o Lady Macbeth i o brzkém termínu dokončení oprav.

„Až se mi dostane ten parchant kapitán McDonald do rukou, roztrhám ho na transplantáty," hulákal Roland. „Přísahám, že Corumova sestra už nedostane na téhle straně Jupitera jediný kšeft." Jozue ucucával minerálku a chápavě kýval. Harkeyho bar nebyl přes den nic moc, i když v hvězdodrapu žádný den nebyl. Biorytmy se ale řídily osvětlovací trubicí habitatu, a tak i Jozue věděl, že je dopoledne.

„Platil jsem mu slušně, nijak jsem ho nenatáhnul. Byla to férová smlouva. Pak se objeví ta pitomá holka a všichni se můžou zbláznit."

„Počkat, já jsem rád, že nám zase vládne Saldana," ozval se Barrington Grier. „Jestli je aspoň z poloviny tak dobrá jako minulí dva vévodové, pěkně se to tu rozjede."

„No jo, dobře, proti ní nic nemám," rychle se opravil Roland Frampton. „Ale vadí mi, co vyvádějí lidi." Nechápavě zakroutil hlavou. „Slyšels, co agentury nabízely za let na Avon?"

„Ano. Meyer s Udatem letěli na Avon pro Time Universe," usmál se Jozue.

„Jde o to, Jozue, že jsem po krk ve sračkách," vyjádřil se Roland Frampton. „Zákazníci se nemůžou dočkat nanonických lékárniček. Na Tranquillity žije spousta bohatých stařiků, zdravotní technika tu nese velké peníze."

„Jistě se dohodneme."

„Karty na stůl, Jozue. Zaplatím vám tři sta padesát tisíc fuseodolarů za let a sedmdesát tisíc navrch, když to zvládnete do pěti neděl ode dneška. Potom vám nabízím stálou smlouvu, dodávku z Rosenheimu dvakrát ročně. To je slušná nabídka, Jozue.“

Jozue se podíval na Melvyna Ducharma. Fúzní inženýr si míchal kávu. Jozue si zvykl na něj spoléhat už při opravách; Ducharmovi bylo čtyřicet osm a dobrých dvacet let z toho létal. Snědý mužík uvážlivě přikývl.

„Dobře,“ přitakal Jozue. „Ale dobře víte, Rolande, že Lady Mac nikam nepoletí, dokud neuznám, že je všecko tip top. Nechci nic uspěchat kvůli sedmdesáti tisícům.“

Roland Frampton se na něj nešťastně podíval. „Jasně, Jozue, to chápu.“

Dali si na to ruku a pustili se do detailů.

O dvacet minut později dorazila Kelly Tirrelová, hodila kabelku na zem a s přehnaným povzdechem se posadila. Zavolala servírku a objednala si kávu, pak Jozueho letmo políbila.

„Máš kontrakt?“ zeptala se.

„Pracujeme na tom.“ Ohlédl se po baru. Helen Vanhamová nebyla v dohledu.

„Klika. Proboha, to je den! Šéfredaktor rodí ježky.“

„Ione vás docela prohnala, co?“ prohodil Barrington Grier.

„Tam a zpátky,“ přiznala Kelly. „Zrovna jsem hrabala v archivech patnáct hodin v kuse, co se týče Saldanovic rodiny. Večer běží hodinový dokument. Tihle králové jsou pěkná banda pošuků.“

„Budeš to uvádět?“ zeptal se Jozue.

„Ani náhodou. Dostala to Kirstie McShaneová. Svině. Chrápe s redaktorem zpravodajství, proto to má. Nejspíš skončím jako módní reportérka nebo tak něco. Kdybysme to tak věděli dřív, mohla jsem se připravit, najít pozici.“

„Ani Ione nevěděla, kdy vyjít na veřejnost,“ odtušil. „Začala o tom uvažovat tak před čtrnácti dny.“

Rozhostilo se vražedné ticho a Kelly se pomalu otočila k Jozuemu. „Cože?“

„Ehm…“ Měl pocit, jako by ho někdo najednou vyhodil do beztíže.

„Ty ji znáš? Tys věděl, co je zač?“

„No, svým způsobem, asi jo. Zmínila se o tom.“

Kelly vyskočila a málem zvrhla židli. „Zmínila se! Jozue Calverte, ty zmrde! Ione Saldanová je největší zpráva za poslední tři roky a tys to věděl a nic jsi mi neřekl! Ty sobeckej, sebestřednej, malichernej kiintomrde! Spala jsem s tebou, měla jsem tě ráda…“ Sklapla a zvedla kabelku. „Pro tebe to nic neznamenalo?“

„Ale jistě. Bylo to…“ prohledal slovník v nervové nanonice, „Úchvatné?“

„Parchante!“ Udělala dva kroky ke dveřím, ale pak se otočila. „A v posteli stojíš za hovno,“ zavolala.

Všichni přítomní na něj upřeli pohled. Škodolibě se usmívali. Na chvíli zavřel oči a smířeně si odfoukl. „Ty ženský.“ Otočil se k Rolandu Framptonovi. „Co se týká pojištění…“

Takovou jeskyni Jozue na Tranquillity ještě neviděl. Byla zhruba půlkulová, měla obvyklou polypovou podlahu. Pravidelnost stěn ale narušovaly organické výrůstky, velké květáky, které se občas zachvěly, a děravé průlezy svěracích svalů. Z polypu trčely krabice s lékařským nářadím, jako by je habitat právě vylučoval nebo vstřebával. Jozue se nedokázal rozhodnout.

Celé to tu bylo tak *biologické*. Chtělo se mu schoulit do klubíčka.

„Co to je?“ zeptal se Ione.

„Klonovací dělohy.“ Ukázala na jeden svěrač. „Tady se vyvíjejí domácí šimpanzi. Všechny služebné organismy jsou bezpohlavní, nepáří se. Takže je pěstuje Tranquillity. Máme

několik druhů šimpanzů, seržanty, specializované konstrukty na údržbu potrubí a světla. Dohromady čtyřicet tři druhů.“

„Aha. Slušný.“

„Dělohy jsou napojené přímo na vyživovací rozvod, nepotřebujeme skoro žádné stroje.“

„Fajn.“

„I já jsem se tu narodila.“

Jozue nakrčil nos. Nechtěl na to myslet.

Ione přešla k ocelově šedému vozíku vysokému do pasu. Z něj na ni mrkaly zelené a žluté svítící diody. Navrchu ležel dvaceticentimetrový stázový válec, lesklý jako staré zrcadlo. Spřízněností předala vozíku rozkaz a válec se otevřel.

Jozue tiše přihlížel, jak Ione vkládá dovnitř malou vyživovací kuličku. Jeho syna. Zčásti chtěl všechno na místě zarazit a nechat dítě, ať se narodí přirozeně, ať ho zná, ať ho vidí růst.

„Je zvykem pojmenovat dítě už teď,“ řekla Ione. „Jestli chceš.“

„Marcus.“ Po jeho otci. Jozue si nemusel nic rozmýšlet.

Ioniny zvlhlé oči odrážely perleťové osvětlení. „No jistě. Takže Marcus Saldana.“

Jozue se nadechl, ale rychle námitku polkl. „Děkuju,“ pravil pokorně.

Stázová komora se zavřela a zčernala. Nevypadala pevná, spíš jako průhled do vesmíru.

Dlouho se na ni díval. Ione se nedá říci ne.

Zavěsila se do něj a odvedla ho ven na chodbu. „Jak to vypadá s Lady Macbeth?“

„Docela dobře. Inspektoři z Konfederačního výboru pro astronautiku už schválili systémy. Teď dáváme dohromady trup, měl by být hotovej za tři dny. Pak technická prohlídka kvůli potvrzení schopnosti létání a mažeme pryč. Mám smlouvu s Rolandem Framptonem na nějaký zboží z Rosenheimu.“

„To je skvělé. Takže tě mám ještě na čtyři noci.“

Přitáhl si ji blíž. „Jo, pokud se ti vejdu do programu.“

„Pár hodin ti snad věnovat mohu. Dneska jdu na dobročinnou večeři, ale do jedenácti uteču. Slibuju.“

„Fantazie. Fakt jsi skvělá, Ione, všichni z tebe padli na zadek. Zamilovali se do tebe.“

„A nikdo se nezabalil a neodletěl, ani jedna firma, jediný plutokrat. To je hlavní úspěch.“

„Jenom díky tomu projevu. Ježíši, kdyby byly zejtra volby, byla bys prezidentkou.“

Došli na malou potrubní zastávku. U dveří vagonu stáli dva seržanti.

Jozue se podíval napřed na ně, pak na desetimístný vůz. „Nemohli by počkat venku?“ zeptal se nevinně.

„Proč?“

Ušklíbl se.

Potom se ho držela jako klíště, trochu se třásla, rozpálená a zpocená jako on. Seděl na krajíčku jednoho sedadla, ona ho ovíjela jako réva, nohy spojené za jeho zády. Ventilátory vozu kvůli nezvyklé vlhkosti vzduchu hlasitě hučely. „Jozue?“

„Hm.“ Políbil ji na krk a stiskl jí půlky.

„Až odletíš, nemůžu tě chránit.“

„Já vím.“

„Nedělej hlouposti. Hlavně se nesnaž trumfnout svého otce.“

Pohladil ji nosem pod bradou. „Neboj. Nechci umřít.“

„Jozue?“

„Co?“

Odtáhla hlavu a podívala se mu přímo do očí, aby ji bral vážně. „Věř instinktům.“

„Vždyť věřím.“

„Prosím tě, Jozue. Nejenom když jde o věci, ale i u lidí. Dej si pozor na lidi.“

„Ano.“

„Slib mi to.“

„Slibuju.“

Vstal s Ione omotanou kolem trupu. Cítila, jak mu zase tvrdne.

„Vidíš ty madla?“

Zvedla hlavu. „Ano.“

„Tak se chyť a nepouštěj.“

Zvedla ruce a chytla se dvou ocelových smyček u stropu. Jozue ji pustil a Ione vykvikla. Nedosáhla nohama na podlahu. Stoupl si před ni, vycenil zuby a zlehka ji rozhoupal.

„Jozue!“ Ione v nejzazší poloze roztáhla nohy. Vykročil vpřed se smíchem na rtech.

Erick Thakrar vletěl s batohem do velína doku MB 0-330. Zkušeně se zachytil za oko ve stěně. U vyhlídkové bubliny se motalo nezvykle mnoho lidí. Znal je všechny, byli to technici, co opravovali Lady Mac. Posledních pár týdnů sloužili dlouhé směny.

Erickovi dřina nevadila, zajistila mu místo v posádce. To za bolavá záda a permanentní únavu stálo. A za další dvě hodiny bude na cestě.

Když si ho lidé všimli, umlkli. U okna se objevilo prázdné místo. Zachytil se a vyhlédl.

Kolébka s Lady Macbeth už vyjela z doku. Loď rozvinula chladiče. Od vstupů se odpojilo potrubí.

„Máte povolení k odletu,“ nadatoval vedoucí doku. „Šťastnou cestu, Jozue. Opatruj se.“

Na rovníku Lady Macbeth vzplály oranžové plameny a reaktivní chemické motory zvedly loď z kolébky tak jistě, že u řízení musel sedět skvělý pilot.

Technici provolali slávu.

„Ericku.“

Otočil se na vedoucího.

„Jozue vzkazuje, že je mu líto, ale podle vévodkyně z Trosek jseš hajzl.“

Erick se otočil zpátky k prázdnému doku. Kolébka pomalu zajížděla do podlahy. Přístav zalilo modré světlo; to Lady Mac přešla na iontový pohon.

„Zkurvysyn," zamumlal tupě.

Na Lady Macbeth byly čtyři samostatné prostory pro posádku, dvanáctimetrové koule shromážděné do čtyřstěnu v samém srdci lodi. Jejich vybavení sice stálo jen zlomek celkových nákladů, ale přesto byly dobře zařízené.

Kapsle B, C a D, spodní koule, tvořily čtyři paluby. Prostřední dvě patra byla rozdělena na kajuty, halu, kuchyňku a koupelnu. Zbývající dvě paluby sloužily jako sklady nářadí, dílny a přechodové komory do hangárů raketoplánu a MSV.

Polovinu horního patra kapsle A zabíral můstek s akceleračními lehátky pro všech šest členů posádky. Vzhledem k tomu, že díky nanonice šlo řídit loď odkudkoli, sloužil můstek spíš jako zasedací místnost než skutečnému velení, a kapitánské pulty a projektory fungovaly jen k doplnění nanonických informací.

Lady Macbeth měla povolení k převozu třiceti aktivních pasažérů nebo osmdesáti lidí ve stázi. Šestimístná posádka tak měla spoustu místa. Kapitánova kajuta byla největší, zabírala čtvrt paluby vedle můstku. Jozue odmítl měnit otcovy dispozice. Křesla měl z jakési luxusní jachty vyřazené před padesáti lety, skládací přířery z černé pěnovky, které v zavřené poloze připomínaly obří škeble. V knihovně zůstaly zesílené kožené svazky starých hvězdných map. V průhledné kouli trůnil řídicí počítač z modulu Apollo (značně pochybného původu). Z pohledu současného kapitána byla ale nejdůležitějším kusem nábytku zavěšená klec na sex v beztížném stavu. Souložníci v ní mohli vyvádět cokoli bez rizika nárazu do ostrých hran. Jozue se ji chystal pořádně prověřit se Sarhou Mitchamovou, čtyřiadvacetiletou systémovou inženýrkou, již najal místo Ericka Thakrara.

Když Jozue zvedl Lady Mac z kolíbky nad dokem 0-330, všichni seděli přikurtovaní na můstku. Pilotoval snadno podle instinktu, jako když vážka vyleze z kukly, protože k tomu měl uzpůsobené geny.

V hlavě se mu rozvinuly letové vektory nařízené z kontrolní věže a iontové trysky líně otočily loď. Za pomoci rezervního reaktivního motoru elegantně zahnul podél velikého příhradového kotouče a pak nahodil trojici primárních fúzních pohonů. Přetížení rychle rostlo a záhy vylétli z gravitace Mirchuska k zelenému srpku Falsie vzdálené sedm set tisíc kilometrů.

Zajížděcí let trval patnáct hodin. Testovací programy sjížděly systémové kontroly, fúzní pohon chvílemi zabíral na sedmi gé a čidla hledala nestability v plazmatu. Každá kapsle ověřovala stabilitu systémů na podporu života. Navigační systémy, senzory, vibrační tlumiče palivových nádrží, tepelná izolace, elektrické obvody, generátory… Let musel prověřit miliony součástek.

Jozue usadil Lady Mac na oběžnou dráhu dva tisíce kilometrů nad krátery zbrázděným měsícem a pak si devadesát minut odpočali. Po potvrzení, že loď vyhovuje technickým požadavkům Konfederačního výboru pro astronautiku, znovu nahodil fúzní pohon a zamířil zpátky k okrovému plynovému obrovi.

Adamitské kosmické lodě postrádaly možnosti sokolů nejen v manévrování, ale také v schopnostech nadsvětelného letu. Zatímco bitekové stroje si dokázaly vystřihnout požadovanou červí díru nezávisle na aktuální orbitě a zrychlení, Lady Macbeth skákala jedině ve směru, v němž právě letěla. Toto omezení stálo adamitské kapitány mezi skoky spoustu času. Loď se musela nasměrovat přesně na cílovou hvězdu. V mezihvězdném prostoru to nebylo tak složité, stačilo počítat s nevyhnutelnou odchylkou. První skok z hvězdné soustavy ale musel být v mezích lidských možností co nejpřesnější, aby nepřesnost cílového bodu nepřesáhla nebezpečné hodnoty.

Pokud kosmická loď opouštěla asteroid, který se pohybuje směrem od příští zastávky, kapitán mohl strávit celé dny otáčením orbity a ztratil veškerou rychlost. Většina velitelů raději zamířila k nejbližší planetě a zatočila kolem ní.

Lady Macbeth zajela na oběžnou dráhu sto osmdesát pět tisíc kilometrů nad Mirchuskem, deset tisíc nad povoleným limitem. Gravitační rozptyl nedovolil adamitským lodím odstartovat níž než sto sedmdesát pět tisíc kilometrů nad plynovým obrem.

Letový počítač nadatoval Jozuemu vektory do hlavy. Pod lodí uviděl kouli znesvářených bouřkových pásů a blížící se černotu terminátoru. Dráhu Lady Mac znázorňoval tunel zelených kruhů, jež v dálce splývaly v křivku a mizely za tmavou stranou Mirchuska. Zelené kruhy nepřehlednou rychlostí mizely za lodí.

Rosenheim se nad obzorem objevil jako bílá tečka v červených závorkách.

„Generátory běží," ohlásil Melvyn Ducharme.

„Dahybi?" zeptal se Jozue.

„Vzorovací obvody stabilní," odpověděl klidným hlasem Dahybi Yadev, uzlinový specialista.

„Fajn, vypadá to na skok." Nechal nabít uzliny, veškerá energie generátorů proudila jen do nich. Lady Mac pokračovala v oběhu kolem Mirchuska a Rosenheim vycházel stále výš nad obzor.

Ježíši, opravdový skok.

Podle nanonického zdravotního monitoru měl pulz na stovce a dál rostl. Nezkušení letci občas v klíčovém okamžiku zpanikařili, zděšeni představou zkrouceného prostoru. Stačila jediná droboučká závada, jediné zapomenuté chybové hlášení.

Já ne! Ne moje loď.

Na datovém kanálu přikázal řídicímu počítači zatáhnout chladiče a senzory.

„Uzliny nabité," ohlásil Dahybi Yadev. „Je tvoje, Jozue."

Musel se usmát. Vždycky byla jen jeho.

Iontový pohon krátce zakašlal a upravil směr. Rosenheim vklouzl do vektoru zelených kruhů, přesně na osu. Číselníky padaly na nulu, desetiny vteřiny, setiny, tisíciny.

Jozue rychlostí světla aktivoval vzorovací uzliny. Hustota energie dosáhla nekonečna.

Odnikud se vynořil horizont událostí a pohltil trup Lady Macbeth. O pět milisekund později zmizel i s lodí.

Erick Thakrar sjel v hvězdodrapu svaté Michelle výtahem do třiačtyřicátého patra a ještě dvě podlaží pokračoval po schodech. Na odpočívadle v pětačtyřicátém bylo liduprázdno. Patro zabíraly kanceláře, polovina z nich neobsazená, druhá vyklizená díky večerní hodině.

Vešel do zastoupení Konfederačního loďstva.

Velitel Oisen Neale zvedl hlavu a nechápavě se na Ericka podíval. „Co tady hergot děláš? Myslel jsem, že Lady Mac odletěla."

Erick se ztěžka sesul na židli naproti veliteli. „Odletěla." Vysvětlil, co se stalo.

Oisen Neale složil hlavu do dlaní a zamračil se. Thakrar byl jeden z šesti agentů, které KIS umístila na Tranquillity, aby pronikli na nezávislé antihmotové lodě a jestřáby a monitorovali pirátské aktivity.

„Vévodkyně z Trosek Calverta varovala?" ujistil se nevěřícně velitel Neale.

„Tak to řekl vedoucí doku."

„Dobrotivý Bože, tohle nám ještě scházelo, aby ta holka udělala z Tranquillity pirátskou základnu. Sice tu už hnízdí jestřábi, ale vévodové z Trosek Konfederaci vždycky podporovali." Velitel Neale se rozhlédl po polypových stěnách a pak upřel zrak na AV-projektor v procesorovém bloku, jako by čekal, že osobnost habitatu obvinění okamžitě popře. „Myslíš, že jsi prozrazený?"

„Sám nevím. Opraváři to brali jako vtip. Jozue Calvert místo mě najal nějakou holku. Prý docela pěknou.“

„Rozhodně to souhlasí se vším, co o něm už víme; snadno by tě dokázal vyhodit kvůli nějaké rádodajce.“

„Tak proč se odvolává na vévodkyni z Trosek?“

„Bůh ví.“ Dlouze vydechl. „Budeš se dál snažit dostat na nějakou loď; tak snadno zjistíš, jestli jsi prozrazený. Všechno to dám do diplomatického hlášení, ať se stará admirál Alexandrovič.“

„Rozkaz.“ Erick Thakrar zasalutoval a odešel.

Velitel Neale dlouho seděl a sledoval, jak se za oknem točí hvězdy. Představa Tranquillity odpadlé od Konfederace ho děsila, zvláště k vzhledem k poslednímu status quo, jenž vydržel sedmadvacet let. Za chvíli otevřel nanonické záznamy doktorky Alkad Mzuové a probral okolnosti, za jakých ji bude moci nechat zabít.

11

Pověrčivější obyvatelé Aberdalu občas utrousili, že je s Marií Skibbowovou opustilo štěstí. Dařilo se jim stále dobře, ale sužovalo je neobvyklé množství nemilých nehod.

Ohledně reakcí své rodiny se Marie nemýlila. Sotva vyšla pravda najevo (Rai Molvi potvrdil, že nastoupila na Coogan, a Scott Williams doplnil, že přikládala pod kotel), Gerald Skibbow se rozzuřil. Žádal po Powelovi, aby se ji hned vydal stíhat nebo požádal okresního šerifa v Schusteru o její zatčení.

Powel Manani mu zdvořile vysvětlil, že Marie je dospělá a vzhledem k tomu, že nepodepsala smlouvu s RSL, si může dělat, co chce. Gerald s plačící manželkou po boku nadával na neschopnost místních zástupců Společnosti a zuřil nad takovou nespravedlností. Dozorce deportů měl za sebou dva těžké dny, napřed honil po savaně zaběhlé ovce a pak hledal Gwyna Lawese, takže Geralda málem na místě přizabil. Rai Molvi, Horst Elwes a Leslie Atcliffe je od sebe museli odtrhnout.

Jméno Marie Skibbowové od té doby ve vesnici nepadlo.

Pole a plantáže vysekané v džungli kolem Aberdaleské mýtiny byly už tak rozsáhlé, že farmáři téměř nestíhali v ornici likvidovat plazivý plevel. Byla to únavná práce a vyčerpávala i disciplinované deporty. Jakékoli rozšiřování polí nepřicházelo v úvahu, dokud se nesklidí první úroda. Háklivější druhy pozemské zeleniny jen s obtížemi přežívaly neustávající deště. Geneticky upravená rajčata, dýně, salát, kapusta i baklažány špatně rostly, těžké listy jim ležely na zemi a na krajích žloutly. Jediná divoká bouřka, po níž se z džungle ještě několik dní

kouřilo, rozehnala polovinu vesnických slepic a většina z nich se už nikdy nenašla.

Čtrnáct dní po návštěvě Coogana přistál u mola další kupecký člun, Louis Leonid. Kapitánovy ceny málem způsobily nepokoje. Spěšně odrazil a zařekl se, že na Quallheim se už nikdy nevypraví a že upozorní všechny lodě na Juliffe.

A navíc přibylo úmrtí. Po Gwynu Lawesovi následoval Roger Chadwick, utopený v Quallheimu kilometr pod vesnicí. Pak strašná tragédie Hoffmanovy rodiny: Donnie a Judy uhořeli jedné noci s dospívajícími dětmi Angie a Thomasem ve svém domě na savaně. Až ráno si všiml Frank Kava kouře a vyhlásil poplach. Těla byla ohořelá k nepoznání. I dobře vybavená pitevna by těžko zjistila, že byli všichni střeleni do očí laserem z pěti centimetrů.

Horst Elwes zarazil přiostřený krucifix třicet centimetrů do země a zašlápl ho ještě hlouběji. Sám ho vyrobil z mayopového dřeva, ne tak dobře, jak by ho přitesal Leslie, ale nechtěl ho poskvrnit rukou deporta. Měl dojem, že to je pro malou Angie důležité.

„Nemáme důkazy," pravil při pohledu na maličký hrob.

„Ha!" zvolala Rút, když mu podávala Thomasův kříž.

Přešli k chlapcovu hrobu. Horst si stěží vybavoval jeho tvář. Chlapci bylo třináct, pořád se smál a byl všude vidět. Kříž zajel s mlasknutím do země.

„Sám jsi řekl, že jsou satanisti," připomněla mu Rút. „A sakra dobře víme, že ty tři kolonisty v Durringhamu někdo zabil."

„Oloupil," nedal se Horst. „Byli okradeni."

„Někdo je zavraždil."

Na kříži bylo štěpnou čepelí neobratně vypáleno Thomasovo jméno. Mohl jsem kvůli němu aspoň zůstat střízlivý, vyčetl si Horst, když jsem mu dělal kříž na hrob.

„Zabití, okradení, stalo se to v jiném světě, Rút. Opravdu někdy existovala Země? Říká se, že minulost není víc než vzpomínka. Já už na Zemi skoro zapomněl. Znamená to, že zmizela?“

Soucitně se na něj podívala. Byl zarostlý a zřejmě poslední dobou moc nejedl. Zeleninová zahrádka mu zarostla plevelem, hodně zhubl. Většina lidí v Aberdalu ztratila na váze, ale zato jim narostly svaly. Na Horstovi visely splasklé faldy. Měla podezření, že si našel náhradu za pálenku, kterou mu vylila do řeky. „Kde se narodil Ježíš, Horste? Kde zemřel za naše smrtelné hříchy?“

„No dobře. To jsi trefila. Kdybys chtěla, udělám z tebe na místě kazatele.“

„Musím se starat o pole. Mám slepice a kozu. Starám se o Jay. Co uděláme s deportama?“

„Kdo je bez hříchu, ať hodí kamenem.“

„Horste!“

„Promiň.“ Smutně se podíval na kříž v její ruce.

Rút mu ho podala. „Nechci, aby tu s náma žili. K čertu, viděls, jak se malej Jason Lawes motá kolem Quinna? Je jako štěně na vodítku.“

„Kolik z nás se stará o Rachel a Jasona? Byli jsme tak pozorní týden po Gwynově smrti, možná deset dní. Ale teď… Chodit za nimi celé týdny, když se musíte starat o vlastní rodiny. Na to lidé nejsou dost vytrvalí. Samozřejmě jsme jí na výpomoc přidělili deporty. Něco jsme udělali a můžeme mít čisté svědomí. Za nic nemůžete. Tohle místo nás vysává, Rút. Obrací nás dovnitř, máme čas jen sami na sebe.“

Rút raději neřekla, co slyšela o Rachel a Quinnu Dexterovi. Chudák Gwyn je mrtvý teprve pět neděl, to nemohla ta ženská pitomá vydržet trochu déle? „Kde to skončí, Horste? Kdo je další na řadě? Víš, o čem se mi zdá? Že Jay běhá za tím chlapáckým Jacksonem Gaelem nebo za Lawrencem Dillonem s tou jeho hezkou tvářičkou a úsměvem mrtvoly. O tom se mi zdá. Chceš mi tvrdit, že nemusím mít strach, že jsem

paranoidní? Šest mrtvých za pět neděl. Šest nehod za pět neděl. Musíme něco podniknout.“

„Já vím!“ Horst vrazil do země kříž Judy Hoffmanové. Kolem dřeva vytryskla voda. Jako krev, napadlo ho, špinavá krev.

Z džungle šla řídká pára. Před hodinou pršelo a kmeny i listy byly ještě mokré. Jedna vrstva bělostné mlhy visela ve výši pasu. Znamenalo to, že čtyři deporti na lovu si ani neviděli na nohy. Tápavé paprsky slunce pronikající hustými korunami se v mokrém vzduchu měnily v pevné zlaté pruty. V dálce kvokali a vrkali ptáci, ale deporti se je už dávno naučili nevnímat.

Terén tu byl nerovný, posetý vršky dvojnásobné výšky člověka. Ze svahů rostly v divokých úhlech stromy, teprve nad rozsáhlými kořeny se stáčely k nebi. Popelavé kmeny byly v poměru k výšce štíhlé, sotva třicet centimetrů v průměru, ale špičky dosahovaly dvaceti metrů nad terén, rozložité jako velké smaragdové deštníky. Na kmenech pod korunami nic nerostlo, nedařilo se tu ani všudypřítomným parazitním popínavkám.

„Žádná zvěř tu není,“ prohlásil Scott Williams po půlhodině přelézání vršků a brodění přes mokřiny mezi nimi. „Je to špatný kraj.“

„Správně,“ odtušil Quinn Dexter. „Nikdo sem nepůjde.“ Vyrazili brzy ráno, napřed po vyšlapaných cestách k farmám na savaně jižně od Aberdalu, lovecká výprava se čtyřmi vypůjčenými laserovými puškami a jednou elektromagnetickou ručnicí. Quinn je vedl pět kilometrů po cestě a pak zahnul na západ do džungle. Podnikal jednu průzkumnou výpravu týdně; díky navigačními bloku z Hoffmanovy farmy měl jistotu, že pročeše celý kraj a nikdy se nevrátí na stejné místo.

Vypálení Hoffmanů před čtrnácti dny se jim vyplatilo. Donnie přiletěl na Lalonde skvěle vybavený. Měl mražené a sušené jídlo, nářadí, lékařské vybavení, několik pušek a dva kreditní disky Jupiterské banky. Šest deportů, jež té noci Quinn

vedl do útoku, uspořádalo hotové hody, než je pustil na Judy na obě děti.

Tehdy poprvé provedl celý obřad, černou mši zasvěcení Božímu Bratru. Připoutal je k sobě sdílenou zvrhlostí. Předtím ho poslouchali ze strachu. Teď mu patřily jejich duše.

Dva byli z deportů nejslabší, Irley a Scott, nevěřící, dokud nedostali krásnou Angie. V obou se probudil had jako ve všech ostatních, probral ho žár, chvalozpěvy a oranžové světlo loučí na nahé kůži. Bratr Boží šeptal přímo do jejich srdcí a ukázal jim cestu těla, cestu zvěře. Pokušení opět zvítězilo a savanou se daleko nesl křik malé Angie. Od černé mše byli Quinnovými nejvěrnějšími soudruhy.

Naučil se to od Bannethové: obřady jsou víc než prosté uctívání, mají svůj význam. Kdo je prožije, kdo podlehne rituálu, stává se navěky členem sekty. Ostatní přestali existovat. Člověk se stal nedotknutelným páriou, odsuzovaným, nenáviděným a vyloučeným ze slušné společnosti vyznavačů Krista a Alláha.

Přijdou další obřady a další deporti projdou zasvěcením.

Terén se zmírnil. Stromy tu byly hustší, i podrostu přibylo. Quinn přebrodil další potok, pod botami mu zavrzaly oblázky. Měl zelené džíny po kolena a vestu stejné barvy na ochranu před trním. Oblečení patřilo Gwynu Lawesovi, všechny jeho šaty dala Rachel deportům jako výraz vděku za práci na poli. Chudák Rachel Lawesová na tom je poslední dobou bledě, má podlomené zdraví, mluví si pro sebe a slyší hlasy svatých. V noci ale poslouchá, co jí říká Quinn, a nebrání se. Rachel nenávidí Lalonde stejně jako on a není ve vesnici sama. Quinn si od ní nechal nadiktovat jména a poslal deporty, ať se pokusí získat přízeň nespokojenců.

Lawrence Dillon zavýskl a vystřelil z půjčené laserové pušky. Quinn zvedl hlavu a uviděl v korunách venála. Ještěrkovitý tvor kličkoval mezi větvemi jako rtuť a drápy se skoro nedotýkal stromů.

Lawrence znovu vypálil. Z větve, od níž se venál před okamžikem odrazil, vylétl dým. „Fíha, ten je rychlej.“

„Nech ho,“ řekl Quinn Dexter. „Akorát bys ho musel táhnout s sebou. Maso nabereme cestou zpátky.“

„Dobře, Quinne,“ podřídil se pochybovačně Lawrence Dillon. Se zakloněnou hlavou dál prohlížel koruny. „Stejně mi zmizel.“

Quinn se podíval na místo, kde venála viděli naposled. Mrštný tvoreček měl modrozelenou kůži, jež ho dokonale maskovala už z patnácti metrů. Quinn přepnul na infračervenou a koruny se proměnily v rudorůžový svět prostý stínů. Venál se v podobě jasně růžové koróny tiskl k silné větvi, trojúhelníkovitou hlavu otočenou přímo k nim. Quinn se podíval na všechny strany.

„Odložte zbraně,“ rozkázal.

Ostatní se na něj zmateně podívali. „Quinne…“

„Hned.“ Položil svou laserovou pušku do mokré trávy. Ostatní bez řečí uposlechli.

Quinn rozpřáhl ruce a otevřel dlaně. „Spokojení?“ zeptal se.

Chameleonský oblek ztratil barvu kůry a zešedl. Lawrence Dillon poplašeně ucouvl. „Kurva, vůbec jsem ho neviděl.“

Quinn se jen zasmál.

Muž stál zády ke qualltookovému kmeni osm metrů od nich. Stáhl si kápi a ukázal čtyřicetiletou tvář s výraznou bradou a světlešedýma očima.

„Brýtro,“ pozdravil Quinn zvesela. Čekal někoho jiného, maniaka typu Bannethové. Tenhle vypadal úplně nenápadně. „Takže jste se zařídili podle mé rady? To bylo moudré.“

„Řekni mi, proč bychom vás neměli zničit,“ odtušil muž.

Quinn měl dojem, že k němu mluví procesor, tak neutrální byl cizincův hlas. „Protože nevíte, komu jsem o vás řekl a co. To mi zajišťuje bezpečí. Kdybyste mohli vyklízet celé vesnice, sotva je vaše bezpečnost v ohrožení, nebyli byste tady, že ano?“

„O čem chceš mluvit?“

„To nevím, dokud se nedozvím, co máte. Začneme tím, kdo jsi."

„Toto tělo se jmenuje Clive Jenson."

„Co jste s ním udělali, zabrali ho nanonikou?"

„Ne tak docela, ale výsledek je podobný."

„Takže jste připravení vyjednávat?"

„Budu naslouchat." Muž pokynul. „Ty půjdeš se mnou, ostatní tu zůstanou."

„Tak to prr," namítl Jackson Gael.

Quinn zvedl ruku. „To je v pořádku, v pohodě. Zůstaňte tu tři hodiny a pak se vraťte do Aberdalu, ať se vrátím, nebo ne." Uložil souřadnice do navigačky a vykročil za mužem v chameleonském obleku, jehož jméno bývalo Clive Jenson.

Po šesti týdnech obchodování se Coogan blížil k cíli své cesty. Marie Skibbowová věděla, že už jsou jen pár dní od Durringhamu, i když Len Buchanan nic neříkal. Poznala kašírované vesnice, nabílené prkenné stěny úhledných domků, upravené zahrady, pastorální idylu. Juliffe tu byla hnědá jako kafe a hnala se k nepříliš vzdálenému oceánu. Na severním břehu viděla přes vlnky Hultainovu bažinu, vyceněné zuby vegetace dmýchaly štiplavé sirné plyny. Proti proudu se prodíraly velké kolesové parníky stejné konstrukce jako Swithland a nechávaly za sebou zpěněné brázdy. Přes zábradlí obdivovali čerství užaslí kolonisté krásné vesnice, po nástavbách se honily děti. Blázni. Jeden jako druhý.

Coogan teď zastavoval jen zřídka. Zásoby skoro rozprodali, katamarán měl o půl metru menší ponor. V patřičném poměru k výtlaku se zvedl stav Lenova konta u Jupiterské banky. Teď nakupoval jen nakládané maso na prodej ve městě.

„Přestaň přikládat," zavolal na ni Len Buchanan od kormidla. „Přirážíme ke břehu."

Tupá příď Coogana se o pár stupňů stočila směrem k molu pod řadou velkých dřevěných skladišť. Stranou stálo několik

válcových sýpek. Po udusaných cestách mezi domy se prohánělv elektromotorky. Byla to bohatá vesnice. Taková, k jaké spěla sedmá skupina, klam a faleš.

Pustila polena a narovnala záda. Po týdnech řezání dříví a přikládání do násypky měla svaly, k jakým by se v posilovně nikdy nedopracovala. V pase zhubla skoro dva centimetry a staré kraťasy nevypadaly ani zdaleka tak vypasované jako dřív.

Od kouře z děravého plechového komína ji začaly pálit oči. Zamžikala a když vytlačila slzy, podívala se napřed na cílovou vesnici a pak na západ. Rozhodla se a vykročila na příď.

Vedle můstku seděla Gail Buchananová, mastné vlasy stažené do ohonu, pletací jehlice ve stínu klobouku. Celou cestu pletla nebo šila.

„Kam máš namířeno, krasavice?“ zahuhlala tlustá žena.

„Do svý kajuty.“

„Tak ať jseš včas venku, až bude Lennie potřebovat pomoct při přistání. Nebudeš se flákat, když máme tolik práce. Tak línou krávu jsem v životě neviděla. Chudák Lennie se může strhat, aby nás udržel nad vodou.“

Marie nactiutrhání přešla jako dáma, protáhla se kolem Gail a zalezla do kajuty. Udělala si hnízdo v koutě skladu. Každý večer, sotva s ní byl Len Buchanan hotov, tady spala na polici. Dřevo bylo tvrdé a prvních pár nocí si otloukala hlavu o rám. Nedokázala však trávit v jeho posteli celé noci.

Stáhla bezbarvou kalikovou kombinézu, kterou nosila na palubě, oblékla si čistou podprsenku a triko z batohu, kde přečkalo celou cestu. Hladká syntetická tkanina na holé kůži jí připomněla Zemi a archologii. Její svět, kde ji čeká život a budoucnost, kde Centrvláda rozdává didaktické kurzy a lidé mají normální práci, chodí do klubů a můžou si vybrat z tisíců sensových kanálů, kde člověka vakuový vlak doveze za šest hodin na druhý konec planety. Proměnu dokončily černé džíny lesklé jako kůže. Měla pocit, že si oblékla civilizaci. Zvedla kabelu a šla k přídi.

Gail Buchananová řvala, ať vyleze, sotva se zavřela na záchodě. Toaletu tvořila obyčejná dřevěná krabice (stlučená z mayope, aby udržela Gail) s dírou nahoře. Vedle visely velké listy na utření. Marie zaklekla a vypáčila spodní prkno přední strany krabice. Metr pod dírou hučela řeka. Její dva balíčky visely pod palubou na rybářských vlascích z křemíkového vlákna. Odřízla je kapesním štěpným nožíkem a nacpala si plastové balíčky do kabely. Byly to hlavně lékařské nanonické sady, při daném objemu nejcennější Cooganův náklad; pro dobrou míru ukradla ještě pár kapesních přehrávačů, procesorové bloky, drobné nářadí. Poklad vytrvale shromažďovala po celou dobu plavby. Kabela šla sotva zavřít.

Když Marie konečně vylezla do kuchyňky a rozhlédla se po dřevěné cele, kde celou věčnost vařila a uklízela, Gail už hystericky vřískala. Vzala velký hliněný hrnec s míchanými bylinkami a vytáhla z něj tlustý paklík lalondských franků. Byl to jen jeden ze svazků, které Gail poschovávala různě na lodi. Marie si peníze nacpala do zadní kapsy a z náhlého popudu vzala ze sporáku sirku.

Coogan už přirazil k molu a Len Buchanan uvazoval k pacholeti první lano. Gail byla pod kloboukem rudá jako řepa.

Ohromeně si Marii prohlédla. „Co má znamenat ta paráda, ty běhno? Musíš Lenniemu pomoct s nakládáním masa. Chudák Lennie ty těžký mrtvoly sám neutáhne. A kam se jako chystáš s tou kabelou? A co v ní vůbec máš?“

Marie se líně usmála (otec by řekl lhostejně). Škrtla zápalkou o stěnu kajuty.

Obě se dívaly, jak z hlavičky vyskakuje plamínek, prokousává se třískou až k Mariiným prstům. Gail pochopila a spadla jí čelist.

„Sbohem,“ prohodila zvesela Marie. „Ráda jsem vás poznala.“ Hodila sirku do krabice na šití.

Gail začala hrůzou vřískat, když zápalka zmizela pod ústřižky bavlny a krajek. Z krabice hned vyskočily oranžové plameny.

Marie vykročila ke břehu. Len Buchanan stál před ní u pacholete, v rukou kotouče lana z křemíkových vláken.

„Jdeš pryč," řekl.

Gail na ni řvala tirády sprosťáren a hrozeb. Ozvalo se šplouchnutí, jak milovaná krabice s šitím spadla do vody.

Marie nedokázala nasadit dostatečně blazeovaný výraz. Před ním ne. Hubený stařík se tvářil překvapivě zoufale.

„Nechoď," pokračoval. Byla to prosba, nikdy ho neslyšela takhle kňučet.

„Proč? Ještě jsi něco nezkusil? Něco jsi ode mě nedostal?" Skoro se jí zlomil hlas.

„Vyženu ji," nabídl v zoufalství.

„Kvůli mně?"

„Jsi krásná, Marie."

„Fakt? Víc mi neřekneš?"

„Ano. Myslel jsem… Neublížil jsem ti. Ani jednou."

„A chceš v tom pokračovat? O to ti jde, Lene? Abych s tebou nadosmrti tvrdla na Juliffe?"

„Prosím, Marie. Nenávidím ji. Chci tebe, ji vyženu."

Stála deset centimetrů od něj a z jeho dechu cítila ovocnou snídani. „Opravdu?"

„Mám peníze. Budeš si žít jako princezna, přísahám."

„Peníze nic nejsou. Musíš mě milovat. Muži, který mě bude milovat, dám všechno. Miluješ mě, Lene? Opravdu mě miluješ?"

„Miluju, Marie, při Bohu všemohoucím. Prosím. Pojď se mnou!"

Pohladila ho prstem po bradě. Do očí mu vhrkly slzy.

„Tak to se budeš muset zabít, Lene," ucedila. „Protože máš jenom ji. A nic lepšího nedostaneš. Nadosmrti si připomínej, že jseš pod moji úroveň."

Počkala si, až úplně ztuhl hrůzou, a pak se rozesmála. Bylo to daleko lepší než ho kopnout do koulí.

Po hlavní cestě jel na západ povoz se siláží. Kočíroval ho čtrnáctiletý kluk v kombinéze, občas podsaditého tažného koně

pobídl opratí. Marie zvedla palec a chlapec nadšeně přikývl, oči navrch hlavy. Naskočila na kozlík za jízdy.

„Jak daleko do Durringhamu?“ zeptala se.

„Padesát kilometrů. Ale tak daleko nejedu, jenom do Mepalu.“

„To bude pro začátek stačit.“ Uvelebila se na dřevěné lavičce, velká kola lehce houpala. Slunce žhnulo, kolíbání jí lezlo na nervy, kůň smrděl. Bylo jí skvěle.

Když Laton a jeho skromná banda přistáli na Lalonde, byla gigantea přes sedm tisíc let stará. Rostla na vyvýšeném kousku země, který vystrčil třísetmetrový kmen ještě výš nad okolní džungli. Bouře polámaly špičku, takže horní větve rostly do všech stran. Ptáci proměnili zdeformovaný vrchol v obrovské hnízdo a dřevo po staletích klování připomínalo spíš úl.

Když pršelo, hromadila se voda v dužnatých listech a ty pak stahovaly větve ještě níž k mohutnému kmeni. Pak na kořeny celé hodiny padaly kapky, gigantea od vrcholu dolů ztrácela vodu a větve se zase narovnávaly. Na zemi připomínal zachycený déšť spíš malý vodopád. Zbytky půdy pod stromem zmizely už před několika tisíci lety. Zbyla jen neproniknutelná změť kořenů, rozprostřená sto metrů kolem, slizká jako pobřežní kameny za odlivu.

Latona dopravil jeho jestřáb na Lalonde roku 2575. V té době bylo na planetě sotva sto lidí, většinou zaměstnaných při údržbě letiště. Ekologové prozkoumali přírodu a odletěli, konfederační inspekce se čekala až za rok. Laton získal tajnou zprávu; planeta je obyvatelná, získá konfederační licenci. Časem se objeví kolonisté, chudí, neznalí, nevybavení. Pro jeho plány to byla ideální kultura.

Přistáli v horách na východním konci Amarisku, dvacet lidí a sedm terénních vozů plných zásob na zpříjemnění exilu i nezbytných přístrojů: automatických kybernetických dílen a genetického zařízení. Laton vzal také jestřábovi devět vajíček a

uskladnil je ve stázi. Jestřába poslali umřít do žhavé modrobílé hvězdy a konvoj se začal probíjet džunglí. Za dva dny dosáhli přítoku, jenž bude jednou pojmenován Quallheim. Po třech dnech plavby (vozy měly obojživelné trupy) dorazili do budoucího Schusterova okresu, kde už byla půda dost hluboká pro gigantické stromy. Ještě půlden jízdy džunglí a Laton našel největší giganteu na kontinentu.

„Ta bude stačit," sdělil svým druhům. „Dokonce bych řekl, že nám skvěle vyhovuje."

Větve se ještě nezbavily vody po nedávném dešti, když Clive Jenson dovedl Quinna Dextera na kluzký kořenový systém gigantey. Pod velikými zarostlými větvemi vládl věčný soumrak. Z listí crčely vodopády a mizely mezi kořenovými střevy stromu.

Quinn se nepřikrčil, když mu na hlavu začaly padat těžké kapky. Na vodu se lepilo něco organického – spory nebo míza. Ve stínu bylo chladno, na Lalonde takový chládek ještě nezažil.

Přiblížili se k obrovskému pni. Kořeny se začínaly zvedat jako dřevěné vlny dorážející na dřevěný útes. Mezi mohutnými údy zely desetimetrové klikaté propasti. Clive Jenson vstoupil do jedné z nich, sjel po kořeni a zmizel za ohybem. Quinn pokrčil rameny a sjel za ním.

V hloubce pěti metrů přešla strmá stěna obloukem v podlahu, z okolního dřeva zmizela vláknitá kůra. Umělá jeskyně, uvědomil si Quinn. Bratře Boží, on si vykutal dům do stromu. Kolik ho to asi stálo sil?

Vpředu se mihotalo světlo. Za dvojitou zatáčkou vešel do jasně osvětlené místnosti. Byla patnáct metrů dlouhá, deset široká, úplně obyčejná, až na nepřítomnost oken. Podél jedné stěny visely na kolíčcích lehké zelené nepromokavé bundy. Dřevo gigantey mělo bledě lískovou barvu a letokruhy tak široké, jako by stěna byla obložená palubkami. Naproti stál

dlouhý stůl vyříznutý z jediného kusu dřeva. V čele seděla žena a bez zájmu si ho prohlížela.

Quinn pomalu roztáhl koutky a vycenil zuby. Vypadala tak na pětadvacet, byla vyšší než on, hnědovlasá, černá, nos jako knoflík. Jantarová blůza bez rukávů a kalhotová sukně odhalovaly plnou postavu.

Na chviličku se znechuceně zamračila. „Nebuď nechutný, Dextere."

„Cože? Neřekl jsem ani slovo."

„Ani jsi nemusel. Radši bych píchala se šimpanzem."

„Můžu se dívat?"

Zašklebila se ještě víc. „Stůj na místě, ani se nehni, nebo tě Clive rozpáře a vyvrhne." Ze stolu zvedla senzorickou hůlku.

Quinn stále s úsměvem rozpažil a nechal se prohledat. Clive stál v pozoru o pár kroků dál, nehybný jako vypnutý mechanoid. Quinn se na sobě snažil nedat znát, jak moc ho to znepokojuje.

„Tak jak dlouho už tu jste?" nadhodil.

„Dost."

„Jak vám mám říkat?"

„Jsem Camilla."

„Fajn, Camillo, pěkný. Tak o co běží?"

„To ti řekne Laton." Strčila si jazyk do tváře. „Pokud se tě nerozhodne začlenit jako tady Cliva."

Quinn se ohlédl na nehybného muže. „Kolonista ze Schusteru?"

„Správně."

„Aha."

„Máš zrychlený tep, Dextere. Bojíš se?"

„Ne. A vy?"

Odložila hůlku zpátky na stůl. „Můžeš k Latonovi. Nemůžeš ho ohrozit, máš jenom dva implantáty a nesmyslný sebevědomí."

Škubl sebou při zmínce o implantátech. Představovaly jeho poslední výhodu, byť maličkou. „Dostalo mě až sem, ne?"

Camilla vykročila ke dveřím. „Dostat se dovnitř je jednoduchý.“

Kmenem vedlo nahoru prostorné točité schodiště. Quinn zahlédl chodby a pokoje. Celé jedno patro zabíral bazén. Ve vzduchu visela pára, muži a ženy seděli ve vodě a na římsách, jeden ležel na břiše a nechával se masírovat od ženy středního věku. Její tupý výraz mu byl povědomý. Uvědomil si, co tu schází: někteří se smáli, ale nikdo nemluvil. Chodbami za svými tajemnými úkoly pospíchali služební šimpanzi; byli půldruhého metru velcí, chodili skoro jako lidé, měli udržovanou zlatou srst. Když se podíval zblízka, uviděl, že na rozdíl od svých předků mají dlouhá chodidla s krátkými prsty.

Bratře Boží, tohle jsou edenitské konstrukty. O co tady běží?

Camilla ho provedla chodbou, která se nijak nelišila od ostatních. Bezhlučně se otevřely dveře, silný dřevěný obdélník vybavený jakýmsi syntetickým svalem místo pantů.

„Jáma lvová, Dextere. Šupej dovnitř.“

Dveře se zavřely stejně tiše, jako se otevřely. Za nimi byla velká kruhová místnost s klenutým stropem. Nábytek se držel stroze minimalistického stylu: kovový pracovní stůl se skleněnou deskou, podobný jídelní stůl, dvě židličky naproti sobě, všechno rozmístěné co nejdál od sebe. Jednu část stěny zabírala veliká holografická projekční plocha s výhledem na džungli. Kamera visela vysoko nad stromy, zachycovala zelené moře listoví a zvlněné mraky. Uprostřed pokoje stálo třímetrové železné bidýlko. Na něm seděla poštolka a upřeně si ho prohlížela. Čekali tu dva lidé, muž u psacího stolu a dívka za židličkami.

Laton vstal. Byl jeden z nejvyšších lidí, jaké Quinn kdy viděl, svalnatý, skořicový spíš díky opálení než genům, pohledný Asiat se zapadlýma očima a zastřiženou bradkou, černé vlasy stažené šňůrkou. Měl jednoduchý hábit ze zeleného hedvábí a na něm pásek. Věk neurčitý, někde mezi třicítkou a stovkou. Bezpochyby geneticky vylepšený.

S ním se chtěl Quinn setkat od chvíle, kdy si Clive Jensen stáhl kápi. Neotřesitelná sebedůvěra, rozený vůdce.

„Quinne Dextere, způsobil jste mezi námi rozruch. Jak si dokážete představit, nemáme mnoho návštěv. Sedněte si, prosím.“ Laton pokynul na sedátko v barvě královského nachu, u něhož stála dívka. „Můžeme vám být po dobu pobytu v čemkoli nápomocní? Nechcete se pořádně najíst? Náš milý Aberdale ještě zrovna nepřetéká mlékem a strdím.“

Quinn chtěl instinktivně odmítnout, ale pokušení bylo příliš silné. K čertu s pocitem méněcennosti. „Dal bych si napůl krvavý biftek s hranolkama a oblohou, bez hořčice. A sklenici mléka. Nikdy by mě nenapadlo, že mi bude scházet mléko.“ Odměnil Latona čímsi, co mělo být nezaujatým úsměvem, a vysoký velitel si sedl naproti. Být větší frajer tady bude problém.

„Jistě, to snad půjde zařídit. Používáme potravní syntetizéry z hvězdodrapů upravené na zpracování stromové mízy. Chuť vcelku ujde.“ Laton trochu zesílil hlas. „Annane, postarej se o to, prosím.“

Dívka se vystrašeně uklonila. Musí jí být tak dvanáct třináct, řekl si Quinn. Nordický typ, dlouhé blond vlasy, nenápadné řasy. Světle modrýma očima připomněla Quinnovi Gwyna Lawese v okamžiku smrti. Anname byla pěkně vyděšená.

„Další člen ztracené rodiny?“ hádal Quinn.

„Přesně tak.“

„Ještě jste ji nezačlenili?“

„Nemáme důvod. Dospělí muži se hodí na těžkou práci, takže jsem je tu nechal, ale chlapce jsme nepotřebovali, uskladnil jsem je tedy pro účely transplantací.“

„A co jste potřebovali?“

„Především vaječníky. Na další fázi svého projektu jsem jich neměl dost. Ženy z farem mi v tomto ohledu naštěstí pomohly. Máme tu dostatek vyživovacích tanků, abychom udrželi vejcovody v dokonale funkčním stavu, takže mi co

měsíc vydají své nedocenitelné dary. Anname na to ještě nedospěla. A vzhledem k tomu, že orgány v nádržích nefungují dokonale, necháváme si ji v domě, dokud nebude připravena. Moji společníci si ji docela oblíbili. Dokonce mi připadá docela snesitelná.“

Annane se na něj podívala s výrazem čiré hrůzy, než ji dveře pustily ven.

„Vidím tu spoustu biteku,“ poznamenal Quinn. „Kdyby to nebyl nesmysl, řekl bych, že jste Edenité.“

Laton se zamračil. „Propána. Takže vám moje jméno nic neříká?“

„Ne. Mělo by?“

„Běda, taková už je světská sláva. Přinejmenším pomíjivá. Vysloužil jsem si ji samozřejmě mnoho let před vaším narozením, takže jsem to mohl čekat.“

„Co jste udělal?“

„Vyskytla se nepříjemnost ohledně jistého množství antihmoty a proteovského viru, který poměrně nepříjemně poškodil osobnost mého habitatu. Obávám se, že jsem ho uvolnil dřív, než jsem doladil replikaci RNA.“

„Vašeho habitatu? Takže jste Edenita?“

„Špatný čas. Byl jsem Edenita.“

„Ale máte spřízněnost. Nikdo z vás neporuší zákon. Nejde to.“

„Obávám se, že v tomto bodě jste se stal obětí všeobecné pověry, můj mladý příteli, nemluvě o nemilé jupiterské propagandě. Není nás mnoho, ale věřte mi: ne všichni, kdo se narodí jako Edenité, tak také zemřou. Někteří z nás se vzbouří a odříznou tu kakofonii ušlechtilosti a jednoty, jež nám jako stoka každou vteřinou teče do hlav. Získáme tak zpět svou individualitu a duševní svobodu. Velice často pak následujeme vlastní cíle. Naši někdejší soukmenovci nám říkají hadi.“ Uštěpačně se usmál. „Samozřejmě raději nepřiznávají, že existujeme. Spíše se nás snaží s vynaložením nemalých prostředků najít a zneškodnit. Proto jsem tady.“

„Hadi," zašeptal Quinn. „To jsou všichni lidé. Tak praví Boží Bratr. Každý je v srdci zvířetem, je to jeho nejsilnější stránka, a proto se jí nejvíc bojíme. Když v sobě ale najdete odvahu dát mu nad sebou moc, nikdo vás nepřemůže. Jen mě nikdy nenapadlo, že Edenita může osvobodit svého hada."

„Zajímavá jazyková shoda," zamumlal Laton.

Quinn se k němu naklonil. „Copak nechápete, že jsme oba stejní? Kráčíme stejnou stezkou. Jsme bratři."

„Quinne Dextere, sdílíme sice jisté rysy, ale pochopte, že vy jste byl povalečským děckem a posléze členem sekty Bratra Božího, protože vás tak zformovaly společenské podmínky. Sekta byla vaše jediná cesta z průměrnosti. Já si svůj život vybral po pečlivém zvážení všech možností. A jako někdejší Edenita zůstávám naprostým ateistou."

„To je ono! Sám jste to řekl. Kurva, oba jsme přece poslali obyčejný život do prdele. Každý následujeme Bratra Božího svým způsobem."

Laton podrážděně zvedl obočí. „Vidím, že nemá cenu se s vámi o tom bavit. Proč jste mě vyhledal?"

„Chci pomoct s ovládnutím Aberdalu."

„Proč bych to měl dělat?"

„Protože vám ho pak předám."

Laton chvíli nechápal a pak sklonil hlavu. „No jistě, peníze. Nechápal jsem, na co potřebujete tolik peněz. Nechcete se stát pánem Aberdalu, chcete opustit Lalonde."

„Správně, hned první lodí, na kterou se dostanu. Když se dostanu do Durringhamu dřív, než se něco dozvědí, můžu bez problémů používat kreditní disky vesničanů. A když to tady vezmete do rukou, nikdo se nic nedozví."

„A co vaši přátelé deporti, které tak nadšeně křtíte krví?"

„Nasrat na ně. Mám na Zemi důležité poslání."

„Tím jsem si jist."

„Tak co? Můžeme spolupracovat. Sebereme s deporty ženy a děti, když budou muži na polích, a použijeme je jako rukojmí. Všechny naženeme do obecní síně a sebereme jim

zbraně. Jakmile budou odzbrojení, snadno je začleníte. Pak je necháte žít jako teď. Když někdo přijede do Aberdalu, najde jenom další špinavou vesnici plnou sráčů. Já dostanu svoje, to znamená lístek pryč, a vy spoustu čerstvýho masa. Navíc vám nebude hrozit, že někdo narazí na tenhle lesní zámeček a vyzvoní to do Durringhamu."

„Obávám se, že mě přeceňujete."

„Ani náhodou. Když jsem viděl tohle všechno. To vaše začleňování dost připomíná nanonické zabrání osobnosti. S takovou technologií by šla řídit celá archologie."

„Ano, ale bitekové implantáty musejí nějakou dobu růst. Nemám zásoby, rozhodně ne pět set padesát kusů. Chce to čas."

„No a? Nikam nejdu."

„Ano. A kdybych souhlasil, nezmíníte se o mně na Zemi?"

„Nejsem bonzák. Proto mě sem taky poslali."

Laton se usadil a dlouze se na Quinna zahleděl. „Inu dobrá. Teď moje nabídka. Utečte z Aberdalu a připojte se ke mně. Člověk s vašimi nervy se mi hodí."

Quinn zabloudil očima po prostorné místnosti. „Jak dlouho jste tady?"

„Zhruba pětatřicet let."

„To jsem si myslel. Nemohl jste přistát po začátku kolonizace, když jste tak slavný. Žít pětatřicet let ve stromě bez oken, to není pro mě. V každým případě nejsem Edenita a neumím ty triky se spřízněností, abych mohl řídit bitek."

„To lze napravit, můžete používat neuronové symbionty jako váš přítel Powel Manani. Více než třetina mých kolegů jsou původně Adamité, zbytek moje děti. Zapadl byste sem. Můžu vám dát, po čem nejvíc toužíte."

„Chci Bannethovou a ta je tři sta světelných let daleko. Tu mi dát nemůžete."

„Můžu vám dát, co opravdu chcete. Co chtějí všichni."

„Fakt? A co to je?"

„Určitou nesmrtelnost."

„Kecy. I já vím, že to nejde. Saldanové se zmůžou nejvýš na pár století a mají vlastní týmy genetiků."

„Protože na to jdou špatně. Po adamitsku."

Quinna naštvalo, že se nechal vtáhnout do takového rozhovoru. O tohle nestál, chtěl ovládnout Aberdale a přesvědčil ke spolupráci místního šéfa. Teď musí přemýšlet o nesmyslech jako věčný život a vymlouvat se, proč o něj nestojí. Což navíc není pravda. Laton mu ho ale stejně nemůže nabídnout. Pokud tady neběží výzkum na špičkové úrovni a dívky nepoužívají k biologickým pokusům. Bratře Boží, ten Laton je frajer. „Jak na to jdete vy?" zeptal se nerad.

„Kombinujeme spřízněnost a paralelní myšlenkové procesy. Víte, že Edenité převádějí v okamžiku smrti své vzpomínky do nervových buněk habitatu?"

„Jo, něco jsem slyšel."

„I to je jistá podoba nesmrtelnosti, mně ovšem připadá mírně neuspokojivá. Po pár stoletích se ztrácí vědomí identity. Jinak řečeno mizí vůle žít. Je to pochopitelné, neboť člověk po smrti ztrácí činný život, jenž udržuje jiskru vitality, a stává se pouhým pozorovatelem svých potomků. Nic úžasného. Začal jsem tedy zkoumat možnost přenosu myšlenek do nového těla. Přímému přesunu brání několik bezprostředních problémů. Napřed potřebujete prázdný mozek schopný pojmout všechny vzpomínky dospělého člověka. Mozek dítěte je volný, ale nedokáže obsáhnout zkušenosti nashromážděné za sto padesát let. Pustil jsem se tedy do zkoumání struktury neuronu a pokusil se ji vylepšit. Je to poměrně neprozkoumané pole. Máme zvětšený mozek, aby pojal sto padesát let vzpomínek, o pár bodů vyšší inteligenční kvocient, ale základní strukturu genetici nezměnili. Pustil jsem se do vývoje lidského paralelního myšlení, jak ho mají edenitské habitaty. Dokáží vést najednou milion rozhovorů, řídit životní prostředí, vládnout a dělat tisíc dalších věcí, byť mají jediné vědomí. My ubozí smrtelníci se dokážeme soustředit v danou chvíli jen na jedinou věc. Pokusil jsem se přeprofiloval nervovou síť, aby

dokázala provádět několik úkolů současně. Byl to klíčový krok. Uvědomil jsem si, že počet simultánních operací není omezen a díky tomu můžete mít několik samostatných jednotek spojených spřízněností a jednotnou identitou. Když pak jedna zemře, neztrácí se pojem identity, vědomí zůstává celé a mrtvou jednotku nahradí čerstvá.“

„Jednotku?“ vypravil ze sebe Quinn. „Myslíte člověka?“

„Myslím lidské tělo s upraveným mozkem, spojené spřízněností s libovolným počtem klonovaných kopií. Na tento projekt jsem tady ve vyhnanství napřel všechny síly. A mohu dodat, že přes zjevné těžkosti jsem dosáhl jistých úspěchů. Vytvořili jsme paralelně myslící mozek a moji kolegové ho teď ukládají do mé zárodečné DNA. Pak vyrostou v umělých dělohách mé klony. Budu s nimi myšlenkami spojen od okamžiku početí, ucítí všechno, co já, uvidí mýma očima. Moje osobnost bude sídlit rovnou měrou ve všech jednotkách, nedílná a homogenní. Toto tělo nakonec doslouží, ale já přetrvám. Smrt pro mě bude překonaná záležitost. Zamýšlím se šířit po tomto světě, dokud neovládnu všechny přírodní i lidské zdroje. Pak se vytvoří nová lidská společnost, ovládaná nikoli slepou touhou po rozmnožování, ale vůlí a řádem. No a jako poslední se chystám do sebe začlenit bitekové konstrukty a stát se kromě lidí i kosmickými lodě a habitaty. Život bez omezení prostoru a času. Povznesu se na vyšší úroveň, Quinne, není to důstojný cíl? A teď svůj sen nabízím i vám. Holky z vesnice dodají dostatek vajíček na klony. Změnit vaši DNA není problém a všechny klony budou jako vy. Můžete se připojit k nám, Quinne, a žít věčně. Můžete si to dokonce vyřídit s tou Bannethovou, pomstí se jí deset, dvacet klonů, celá armáda. Neláká vás to, Quinne? Není to elegantnější než běhat po nocích v džungli a podřezávat lidi pro pár fuseodolarů?“

Quinn jen silou vůle udržel nezúčastněný výraz. Litoval, že sem vůbec chodil, že poznal v poštolce špeha. Bratře Boží, jak se za to teď nenáviděl. Vedle tohohle šílence byla Bannethová rozumná a neškodná dáma. Latonovy žvásty ale zněly logicky,

přitahovaly ho jako tanec černé vdovy. Příslib nesmrtelnosti byl stejný trik, jaký používal na deporty, sdílené tajemství, zajištění věrnosti. Bylo mu jasné, že ho teď Laton nenechá utéct ani do Durringhamu, natož do vesmíru. Nemůže to riskovat. Jediný způsob, jak se dostat z tohohle stromu – z tohohle pokoje! – s vlastním mozkem, je souhlasit. A musí souhlasit se vší přesvědčivostí, jaké je schopen.

„A při tom rozmnožování mysli bych se musel vzdát víry?“ dělal hloupého.

Laton odpověděl náznakem úsměvu. „Vaše víra bude zmnožena, zajištěna proti ztrátě konkrétní jednotky, uchována na stovky let. Můžete dokonce vystoupit ze stínu a hlásat ji veřejně. Co na tom, když některé jednotky skončí ve vězení nebo na popravišti? Vy zůstanete stejný.“

„A sex, nemusím se ho vzdát?“ pokračoval Quinn.

„To ne, ale bude tu jeden drobný rozdíl. Všechny vaše geny budou dominantní, každé dítě se stane další klonovanou jednotkou.“

„A jak jste s tím paralelním mozkem daleko? Už jste nějaký vypěstovali? Funguje?“

„Soustava bitekových procesorů nasimulovala numerický model. Analytický program potvrdil funkčnost. Je to standardní postup, edenitští inženýři tak sestavili sokoly. A sokoli létají, ne?“

„Jasně. Podívejte, mám zájem. To nemůžu popřít. Bratře Boží, věčný život, kdo by ho odmítnul? Něco vám povím, přestanu myslet na Zemi, až uvidím vaše klony venku z umělé dělohy. Jestli se povedou, jak slibujete, jdu s váma hned. Jestli ne, změníme dohodu. Kurva, nevadí mi čekat pár let, než vychytáte mouchy.“

„Chvályhodná obezřetnost,“ zapředl Laton.

„Mezitím by nebylo špatné zničit komunikační blok dozorce Mananiho. Je to v našem společném zájmu. Ať to dopadne jakkoli, jistě nechceme, aby vesničani volali z města

posily. Můžete mi dát nějaký flek s virem? Když mu rozbiju procesor klackem, hned budou vědět, že jsem to byl já.“

Vešla Annane s Quinnovým biftekem a půllitrem mléka. Položila tác Quinnovi na klín a váhavě se otočila na Latona.

„Ne, miláčku,“ pravil Laton. „Ten pán rozhodně není svatý Jiří a nepřišel tě vysvobodit ze spárů starého draka.“ Popotáhla a zrudly jí tváře. Quinn na ni vycenil zuby.

„Myslím, že jsme dohodnuti,“ řekl Laton. „Než půjdete, moji lidé vám připraví virus.“

Quinn lačně polkl mléko a otřel si rty hřbetem ruky. „Výborně.“

S aberdaleským kostelem nebylo něco v pořádku. Stála v něm jen polovina lavic, i když se Horst Elwes občas pustil do zpracování ohoblovaných prken, která připravili deporti. Pochyboval, že tři lavice, které sestavil, když ho soužilo svědomí, udrží víc než čtyři lidi. Střecha ale netekla, uklidňovaly ho známé žalmy a roucha, povrchní součásti bohoslužeb, a Horst měl obsáhlou diskotéku náboženské hudby. Přes poskvrněný počátek kostel stále znamenal naději. A pro něj se stal útočištěm. Posvěcená půda nebo ne, Horst nebyl tak hloupý, aby si myslel, že vysvěcení ho před něčím uchrání, deporti sem nechodili. Něco ale přišlo.

Horst stál před oltářní lavicí, chloupky na rukou zježené, jako by se ocitl v elektrickém poli. V kostele cosi bylo, nehmatné, a přece brutálně silné. Cítil, jak ho to sleduje. Vnímal věk téměř nepředstavitelný. Když Horst poprvé uviděl giganteu, přes hodinu na ni zaraženě hleděl, na ten organismus, který byl starý už v době, kdy po Zemi kráčel Kristus. Proti tomuhle ale byla gigantea nemluvně. Stáří, skutečná věkovitost, ho děsila.

Horst nevěřil na duchy. Na to bylo navíc zjevení moc skutečné. Naplnilo kostel a nasálo chabou posvátnost místa.

„Co jsi?“ zašeptal do vánku. Venku se smrákalo, na pozadí zlatorůžového nebe se kývaly černé špičky stromů. Muži se vraceli z polí, unavení a zpocení, ale spokojení. Mýtinou se nesly hlasy. Aberdale byl tak klidný, jak si ho na Zemi vysnili.

„Co jsi?“ zopakoval Horst. „Toto je kostel, příbytek Boží. Nestrpím tu žádnou svatokrádež. Jen kajícníci jsou vítáni.“

Jeho myšlenky se na okamžik po hlavě vrhly do prázdna. Rychlost ho vyděsila. Vykřikl hrůzou, kolem něj nebylo nic, tělo, hvězdy. Tak si představoval nulový rozměr kolem lodi při skoku.

Náhle se vrátil do kostela. Pár metrů před ním hořela ve vzduchu malá rubínová hvězdička.

Vytřeštil na ni oči a pak se zahihňal. „Ty hvězdičko malá, co jsi asi zač?“

Hvězdička zmizela.

Smích se změnil v přiškrcené kňourání. Vyběhl rovnou na mýtinu nehledě na svůj zeleninový záhon.

O pár hodin později ho vesničané našli podle zpěvu. Seděl na molu s láhví samohonky. Všichni se na něj pohrdlivě dívali.

„Démoni!“ zařval kněz, když ho Powel Manani s dvěma chlapy postavili na nohy. „Přivolali sem démony.“

Rút se na něj znechuceně podívala a odešla do své chaty.

Horsta odvlekli do chatrče a dali mu prášek na spaní. Usnul s varováním na rtech.

Ly-cilfa lidé zaujali. Ze sto sedmdesáti milionů inteligentních druhů, které ve vesmíru našel, ho vidělo jen tři sta tisíc, ať už přístroji nebo myslí.

Kněz si byl zjevně vědom jeho ohniska identity, i když nepochopil jeho povahu. Lidé zřejmě disponovali jakýmsi rudimentárním naladěním na energistické prostředí. Ly-cilf prohledal záznamy ve všech aberdaleských procesorových blocích a paměťových discích, z nichž většinu tvořila didaktická sbírka Rút Hiltonové. Takzvané parapsychické schopnosti byly většinou považovány za podvod nebo halucinace. Lidský rod měl však v dějinách zdokumentováno

mnoho příkladů. A přetrvávající nábožnost ukazovala, jak široce jsou zvláštní schopnosti rozšířené a jak věrouka skryje „nadpřirozené“ jevy pod křídla úctyhodné instituce. Lidé mají zjevně velký potenciál energistického vývoje, brzděný racionální mentalitou. Na podobný konflikt už Ly-cilf narazil mnohokrát, ale nikdy nezaznamenal druh, v němž by byly protikladné přirozenosti postaveny tak ostře proti sobě.

Co myslíte? zeptal se Laton spolupracovníků, sotva za Quinnem zapadly dveře.

Je to hajzlík, psychopat a sadista, odpověděl Waldsey, hlavní virový technik.

Dexter je rozhodně nevyrovnaný, dodala Camilla. **Nemá cenu věřit, že dodrží jakoukoli smlouvu. Hlavní motivací mu je pomsta na té Bannethové. Naše hledání nesmrtelnosti ho neosloví, je příliš rozumné.**

Měli bychom ho zlikvidovat, uzavřel Salkid.

Skoro bych souhlasil, přitakal Laton. **Škoda, jako bych viděl maličký model sebe sama.**

Vždycky jsi víc přemýšlel, otče, řekla Camilla.

Na jeho místě bych možná neměl možnost. Na tom nezáleží. Teď se musíme postarat o vlastní bezpečnost. Dá se předpokládat, že Quinn Dexter vyslepičil deportům, co zjistil. Ztíží nám to život.

No a? Vyhladíme je všechny, řekl Salkid. Ze všech vyhnanců snášel kapitán jestřába léta nečinnosti nejhůř. **Povedu začleněné. Bude to zábava.**

Salkide, přestaň ze sebe dělat vola, okřikl ho Laton. **Nedokážeme eliminovat všechny deporty. Přilákali bychom na sebe nevítanou pozornost.**

Tak co?

Napřed počkáme, až Quinn Dexter zničí komunikátor Powela Mananiho. Pak necháme vesničany, ať deporty vybijí oni.

Jak? zeptal se Waldsey.

Kněz už ví, že deporti vyznávají ďábla. Stačí tuto informaci rozšířit tak, aby ji nemohli ignorovat.

12

Idria opisovala v Lyllově pásu asteroidů novokalifornské sluneční soustavy mírně eliptickou dráhu se střední vzdáleností sto sedmdesát milionů kilometrů nad hvězdou typu G5. Tvořila ji skála bohatá na železo ve tvaru omláceného sedmnáctikilometrového tuřínu. Nad černým kamenem zpracovávalo neustávající tok surovin z nerotujícího idrijského kosmoportu dvaatřicet orbitálních hutí.

Nemalé investice do zpracování omlouvalo složení rudy. Idria obsahovala vzácné zdroje a každá vzácnost přitahuje peníze.

Roku 2402 našla průzkumná loď ve skále žíly minerálů, jež pokrývaly asteroid jako mrtvá duha. Byly bohaté hlavně na sírany, hlinitany a křemičitany. Výbor na Nové Kalifornii usoudil, že krystalické vrstvy stojí za zahájení těžby a už roku 2408 se začali skálou prohlodávat horníci s těžkou technikou. Následovaly průmyslové stanice od hutí po výrobní závody. Populace rostla, jeskyně se zvětšovaly, začalo se s biosférami. Roku 2450 už byla ústřední kaverna pět kilometrů dlouhá a čtyři široká, rotace asteroidu byla zrychlena na odstředivé přetížení půl gé. V asteroidu tehdy žilo už devadesát tisíc lidí, kteří byli téměř soběstační. Idria dostala nezávislost a s ní křeslo v místním sněmu. Město ale patřilo firmě Lassen Interstellar.

Lassen se zabýval těžbou, dopravou, financemi, výrobou dílů do kosmických lodí, vojenskými systémy a podobně. Byla to typická novokalifornská společnost, výsledek bezpočtu firemních fúzí, lineární pokračování někdejších pozemských

kartelů, jimž se tak dařilo na západním pobřeží Ameriky. Vedení vyznávalo superkapitalistickou morálku, věřilo v expanzi, vydíralo vlády, lobbovalo za daňové úlevy, budovalo filiálky po celé Konfederaci a ničilo veškerý odpor.

V Nové Kalifornii sídlily tisíce podobných firem. Zisky korporačních tygrů zvedaly životní úroveň v celé soustavě. Vládla tu tvrdá a útočná konkurence. Konfederační sněm několikrát zakázal pochybné vývozní artikly a vyšetřoval jednotlivé smlouvy. Nová Kalifornie byla technologicky vyspělá a produkovala vysoce žádanou vojenskou techniku. Firmám bylo jedno, ke komu se zbraně nakonec dostanou: jakmile měly zákazníka a peníze, prodeji nic nezabránilo. Ani Vládní vývozní úřad, natožpak vlezlí konfederační inspektoři. Problémem byla vlastní přeprava zboží, zvláště v případě háklivých smluv se systémy s nerozumně přísnou importní politikou. Kapitáni, kteří se zboží ujali, mohli očekávat patřičný zisk. A vábnička nebezpečných peněz vždy přilákala stejný typ lidí.

Lady Macbeth spočívala v kolíbce na jedné průmyslové stanici nad Idrií. Měla otevřené oba nákladové prostory na přídi a za vraty bylo vidět spleť výztuží, nosníků, kabelů, úchytek a zásuvek regulace vnitřního prostředí. To všechno, zabalené ve zlaté fólii, tvořilo dvě špatně osvětlené kovové jeskyně.

Přístaviště bylo ve skutečnosti pětasedmdesátimetrový kráter z karbotania a kompozitů, žebrovaný dráty a rourami. Na ukotvenou šedivou loď svítily ostře bílé reflektory a pomáhaly tak bledému slunečnímu světlu ve chvílích, kdy továrna opustila stín asteroidu. U kraje doku ležely kontejnerové rámy; připomínaly tam spíš zapomenuté lešení. Každý měl dlouhou manipulační paži se čtyřmi klouby k vykládce a nakládce. Manipulátory řídili skladníci usazení v malých skleněných bublinách u kraje karbotania.

Jozue Calvert visel na madlu u skladnice, tvář deset centimetrů od protiradiačního skla, a sledoval, jak manipulátory vytahují z kontejneru další bednu. Bedny měly válcový tvar, byly dlouhé dva metry a dokázaly chránit náklad před výkyvy teploty. Na plášti se roztahoval geometrický orel Lassen Interstellar a pod ním řádky červeně nastříkaného písma. Podle kódu bedny obsahovaly vysokoindukční cívky do tokamaků. A devadesát procent z nich opravdu obsahovalo, co stálo v papírech. Zbylá desetina skrývala menší a ještě výkonnější cívky, v nichž je třeba uskladňovat antihmotu.

Manipulátor uložil náklad do Lady Mac a bednu hned zachytily automatické kramle. Jozue měl ošklivé tušení. V soustavě Nové Kalifornie jsou cívky legální náklad, nehledě k lživému označení beden. Mezi hvězdami už znamenaly značné riziko na hraně zákona, i když šikovný právník by je měl snadno obhájit. V soustavě Puerto de Santa Maria, kam měl Jozue namířeno, představovaly průser první velikosti.

Sarha Mitchamová ho vzala za ruku. „Opravdu to potřebujeme?“ zeptala se polohlasem. Na velíně si sundala čepici a rozpustila do beztíže krátké kaštanové vlasy. Napjatě tiskla rty.

„Bohužel jo.“ Pošimral ji v dlani prstem, soukromý kód, který na palubě Lady Mac často používali. Sarha byla horlivá milenka, dokázali spolu experimentovat celé hodiny, ale teď neměla náladu.

Ne že by Lady Mac nedokázala vydělat: za osm měsíců od zakázky Rolanda Framptona odvezli sedm nákladů a jednu skupinu pasažérů, jakési bakteriology z ekologiekého týmu na Northwayi. Lady Macbeth ale také polykala peníze jako nezavřená. Při každém přistání museli nakoupit palivo a spotřební materiál, nekonečné haldy náhradních dílů, neboť neminul jediný let, aby se něco nepokazilo nebo neprošla trvanlivost, Jozue platil posádku, přístavní poplatky, daně, cla a vstupní povolenky. Pozdě si uvědomil, kolik peněz stojí provoz kosmické lodi. Marcus Calvert se o tom nikdy nezmiňoval.

Jozue nevykazoval prakticky žádný zisk a kdyby zvedl ceny, nedostane jedinou zakázku. V Troskách si vydělal víc.

Už pochopil, jak vypadá ve skutečnosti život frajerských kapitánů, které znal z Harkeyho baru. Všichni se stejně jako on vytahovali, jak se jim daří, jak létají pro zábavu, protože peníze je netlačí. Lži, samé nádherné krásně vymyšlené lži. Peníze vydělávají jen banky, všichni ostatní musejí dřít.

„Není na tom nic špatnýho," řekl mu Hasan Rawand před čtrnácti dny. „Všichni jsme na tom stejně. Hergot, Jozue, tobě se daří líp než většině z nás. Nemusíš splácet úvěr."

Hasan Rawand byl kapitán Dechalu, nezávislé obchodní lodi menší než Lady Mac. Táhlo mu na osmdesát a létal už padesát let, posledních patnáct měl vlastní loď.

„Peníze nejsou v charterech," vysvětlil. „Ne pro lidi jako my. Chartery nás jenom drží nad vodou. Všechny výnosný linky si dávno rozebraly velký firmy. Mají vodotěsný kartely, do kterejch se nemáme šanci nabourat."

Popíjeli v klubu tovární noclehárny na orbitě Baydonu, dvoukilometrového alithiového kola roztočeného na dvě třetiny standardní gravitace. Jozue se opíral o bar a díval se z velkého okna na temnou stranu planety. Ve tmě se křižovaly jiskřičky měst a vesnic.

„A kde teda jsou?" zeptal se. Pil už tři hodiny, dost na to, aby alkohol stačil zahltit vylepšené orgány a dostat se až do hlavy.

„V letech, na který potřebuješ ten pohon, co ho má i Lady Mac, ale nesmí ho používat."

„Zapomeň na to, tolik zas peníze nepotřebuju."

„No jo, dobře." Hasan Rawan rozhodil rukama a vylil pivo. Velké kapky pomalu spadly na zem. „Ale o to běží: boj a nelegální doprava. Kvůli tomu jsou v galaxii nezávislí jako ty a já. Každej občas letí s tímhle nákladem. A někdo, jako já, docela často. Díky tomu mám trup pohromadě a záření pěkně venku."

„Lítáš hodně?“ zeptal se Jozue s očima upřenýma do sklenice.

„Docela. Ne moc. Proto máme my nezávislí kapitáni tak špatnou pověst. Lidi si myslí, že to děláme v jednom kuse. Neděláme. Ale o těch obyčejnejch zakázkách, který nám seberou padesát tejdnů v roce, se nedoslechnou. Slyší o nás, jenom když se necháme chytit a je nás plná černá kronika. Jsme věčný oběti mediálního obrazu. Měli bysme je žalovat.“

„Ale tebe nechytili.“

„Ještě ne. Mám takovou metodu, prakticky blbovzdornou, ale chce to dvě lodě.“

„Aha.“ Jozue musel být nacamranější, než si uvědomoval, protože vzápětí vypustil z úst: „Povídej dál.“

A teď, o dva týdny později, litoval. I když, to musel uznat, byla metoda opravdu téměř blbovzdorná. Těch čtrnáct dní strávil přípravami. V jistém smyslu, říkal si, je pro mě pocta, že mě Hasan oslovil, protože jeho plán vyžaduje vynikajícího pilota. A riziko navíc nese on, přinejmenším teď. Jozue je jen učedník. Dvacet procent je ovšem dvacet procent, zvláště když to znamená osm set tisíc fuseodolarů, půlka předem.

V nákladovém prostoru Lady Mac skončila poslední bedna cívek. Když se manipulační paže složila do krytu, Sarha Mitchamová dlouze vzdychla. Měla strach, ale zůstala v posádce s ostatními. Docházely jim peníze. I pirátské fleky s deskami MF kapel, kterými si lodníci přilepšovali v přístavech, ztratily cenu. Její soukromá sbírka zastarala, distribuční společnosti byly rychlejší. Tady na Idrii nakoupila víc desek, než byla schopná prodat. V Nové Kalifornii MF jelo, čerstvé nahrávky udá ještě za půl roku, zvláště na zaostalejších světech, kam Lady Mac většinou létala.

Peníze půjdou na společný posádkový účet, a tak si za pár měsíců budou moci dovolit financovat vlastní náklad. Byl to jejich velký sen a pomáhal jim snášet únavnou každodennost. Norfolk brzy vstoupí do konjunkce a na Norfolkských slzách vydělají daleko víc, když jim budou patřit, než kdyby je vozili

pro někoho jiného. A pak budou snad natolik za vodou, aby nemuseli opakovat let podobný tomu dnešnímu.

„Všechno naložíno a na trupu ani škrábnutí," zahalekala zvesela skladnice.

Jozue se na ni usmál přes rameno. Byla hubená a na jeho vkus moc dlouhá, ale kombinéza odhalovala hezky vyrovnané tvary. „Jo, skvělá práce, díky." Připojil se na její konzolu a osobním kódem potvrdil, že náklad je na Lady Mac.

Skladnice ověřila data a podala mu průkazový flek. „Šťastnou cestu, kapitáne."

Jozue a Sarha vypluli z budky a bludištěm úzkých chodeb se vydali do vytahovacího chobotu, který spojoval Lady Mac se stanicí.

Skladnice po jejich odchodu ještě chvíli čekala, pak zavřela oči. **Náklad je na lodi. Lady Macbeth má povolení k odletu za osmnáct minut.**

Děkuji, odpověděl Oenone.

Smysly Tranquillity zachytily gravitační poruchu způsobenou koncem červí díry ve vymezené bezpečnostní zóně sto patnáct tisíc kilometrů od habitatu. Na pozadí obrovského jílového Mirchuska vypadala díra jako matný dvourozměrný kotouč. Při pohledu kamerou umístěnou na obranné stanici u hranice chráněné zóny ale Tranquillity získala dojem neskutečné hloubky.

Z červí díry vyletěl Ilex. Sokol spíš šedý než modrý jako obvykle. Hladce utekl rychle mizící koncovce a v zatáčce ladně sklouzl.

Ilex, loď Konfederačního loďstva číslo ALV-90100, žádá povolení k přiblížení a přistání, ozval se formálně.

Povoluje se, odtušila Tranquillity.

Sokol se rozlétl k habitatu prakticky okamžitě na třech gé.

Vítám tě, řekla Tranquillity. **Nelétá sem na návštěvu moc sokolů.**

Díky. Tuhle poctu jsem nečekal. Ještě před třemi dny jsme patrolovali v sektoru Elias. Teď jsme diplomatičtí kurýři. Můj kapitán Auster je mírně rozladěn, že prý se armádě neupsal jako taxikář.

Vida, to je zajímavé.

Zřejmě jde o mimořádné okolnosti. A můj kapitán má ještě jeden úkol. Žádá lone Saldanovou, aby přijala zvláštního vyslance od admirála Samuala Alexandroviče, jistého kapitána Maynarda Khannu.

Letíte rovnou z Avonu, abyste nám přivezli toho kapitána?

Ano.

Vévodkyně z Trosek vyslance s potěšením přijme a tvou posádku zve na večeři.

Můj kapitán přijímá. Je na ni zvědavý, byly jí plné zprávy.

Já bych mohl povídat…

Opravdu?

Ale chci na oplátku slyšet něco o sektoru Elias. Je tam hodně pirátů?

Potrubní vagon zastavil a kapitán Khanna vystoupil na nástupiště na malé zastávce. Bylo mu třicet osm, měl světle zrzavého ježka, bledou pihovatou pleť, pravidelné rysy a tmavohnědé oči. Každé ráno bez výjimky čtyřicet minut cvičil, aby se udržel ve formě. Ze sto patnácti kadetů na akademii skončil třetí; byl by se umístil první, ale psychologický počítač usoudil, že je málo pružný a příliš „orientovaný na doktríny“.

V admirálově štábu sloužil rok a půl a za tu dobu neudělal jedinou chybu. Tohle byla jeho první samostatná mise a Khanna měl v kalhotách. Zvládal taktiku i velení, ba dokonce štábní intriky, ale tajemná zbožňovaná dospívající černá ovce rodu Saldanů, spojená spřízněností s needenitským habitatem, to je jiná. Jak si má u takového tvora připravit motivační analýzu?

„Bude to dobrý," uklidňoval ho při poslední schůzce admirál Alexandrovič. „Jste dost mladý, aby vás brala za vrstevníka, a dost chytrý, abyste neurazil její inteligenci. Děvčata zbožňují uniformu." Stařík mrkl a přátelsky ho plácl po zádech.

Maynard Khanna si uhladil sako tmavomodrého stejnokroje, narazil na hlavu lodičku, narovnal ramena a vykročil po schodech nahoru. Došel na dlážděné nádvoří rámované truhlíky s begóniemi a fuchsiemi. Na všechny strany se do subtropického parku rozbíhaly pěšinky. O sto metrů dál viděl jakési stavení, ale sotva si ho všiml, vytřeštil oči. Z přechodové komory vlezl rovnou do potrubního vlaku a teď poprvé spatřil vnitřek Tranquillity. Už pouhá velikost ho ohromila, bylo tu dost prostoru na několik edenitských habitatů a ani by se nemusely tlačit. Nahoře oslnivě žhnula světelná trubice, kolem pluly mraky z cukrové vaty. Po obou stranách se nad ním jako rajské údolí zvedalo panorama lesů, luk, jezer a řek. A o nějakých osm kilometrů dál viděl moře – s jeho vlnami a malebnými ostrovy ho nemohl nazvat jinak. Zakláněl hlavu a díval se stále výš, až mu málem spadla čepice. Přímo nad ním visely miliony tun vody, hotovy smést ho potopou, jíž by neodolal ani Noe.

Rychle hlavu zase sklonil a snažil se vzpomenout, jak přemáhal nevolnost v edenitských habitatech na oběžné dráze Jupitera.

„Nedívejte se nad svoji úroveň a uvědomte si, že ten chudák nahoře má dojem, že na něj spadnete," řekl tehdy jeho popudlivý starý průvodce.

S vědomím, že prohrál dřív, než vůbec začal, vykročil Maynard Khanna po žlutohnědé kamenné cestě k stavbě, jež připomínala ze všeho nejvíc helénský chrám. Byla to dlouhá bazilika jedním koncem otevřená na kruhové nádvoří, zastřešená černými taškami. Krov podpíraly bílé sloupy vyplněné modrým zrcadlovým sklem.

Chodník ho přivedl k druhému konci stavby, kde stáli na stráži dva strašidelní seržanti.

„Kapitán Khanna?“ zeptal se jeden. Měl příjemný přátelský hlas, který se k hrozivému tělu vůbec nehodil.

„Ano.“

„Vévodkyně z Trosek vás očekává, následujte, prosím, sluhu.“ Seržant se otočil a zavedl ho do baziliky. Šli střední lodí vyzdobenou obrazy v pozlacených rámech.

Maynard Khanna je napřed považoval za hologramy, ale pak si všiml, že jsou dvourozměrné a dokonce namalované olejem. Většinu obrazů tvořily krajinky, na nichž lidé nosili složité starobylé oděvy a jezdili na koních. Výjevy ze staré Země před nástupem průmyslu. A Saldanové se nikdy nespokojili s kopiemi. Musejí to být pravé malby. Lekl se toho bohatství. Za jediný obraz by si mohl koupit bitevní křižník.

Na konci lodě ležel pod skleněným zvonem velitelský modul z Vostoku. Maynard se zastavil a pohlédl na otlučenou kapsli se směsí znepokojení a obdivu. Byla tak malá, tak nemotorná, ale přesto několik let představovala vrchol lidské techniky. Co by si asi dávný kosmonaut pomyslel o Tranquillity?

„Který to je?“ zeptal se tlumeně seržanta.

„Vostok 6, roku 1963 vynesl na orbitu Valentinu Těreškovovou. Byla to první žena ve vesmíru.“

Ione Saldanová na něj čekala v kruhové přijímací místnosti na konci lodi. Seděla u půlměsícového stolu uprostřed sálu, modrými okny proudilo dovnitř jasné modré světlo a proměňovalo vzduch v platinový opar.

Bílou polypovou podlahu zdobil polychromovaný reliéf rudomodrého fénixe. Dojít od dveří ke stolu mu trvalo celou věčnost, prázdným sálem se hlasitě rozléhaly kroky okovaných bot.

To mě má zastrašit, uvědomil si. Člověk ví, že proti ní stojí sám bez pomoci.

U stolu zasalutoval jako z učebnice. Ta holka je přece jen hlavou státu a admirál mu opakovaně kladl na srdce, ať se podle toho chová.

Ione měla jednoduché letní šaty v barvě zeleného moře. V ostrém světle jí krátké plavé vlasy zářily.

Byla stejně krásná jako všechny AV-záznamy, které viděl.

„Posaďte se, prosím, pane kapitáne," vybídla ho s úsměvem. „Jistě vám není pohodlné stát tady v pozoru."

„Děkuji, madam." Na jeho straně stolu stály dvě židle s vysokým opěradlem. Na jednu si sedl, ale zůstával stejně prkenný jako vestoje.

„Vyrozuměla jsem, že za mnou letíte až ze štábu První flotily na Avonu."

„Ano, madam."

„Sokolem?"

„Ano, madam."

„Díky do jisté míry nezvyklé povaze tohoto světa nemáme diplomatický sbor ani vládu," prohodila nenuceně. Jemnou ručkou ukázala kolem. „Osobnost habitatu uspokojivě zvládá všechny administrativní záležitosti. Vévodové z Trosek ovšem na Avonu platí právní firmu, aby zastupovala zájmy Tranquillity v Konfederačním sněmu. Pokud nastane nutnost, můžete se obrátit na ni. Setkala jsem se s vedením a mám v ně plnou důvěru."

„Ano, madam…"

„Maynarde, prosím vás. Neříkejte mi madam. Tohle je soukromá schůzka a vy mě oslovujete jako guvernantku ve školce pro malé aristokraty."

„Dobře, Ione."

Usmála se se zničujícím účinkem. Všiml si, že má kouzelné modré oči.

„To je lepší. Tak o čem chcete mluvit?"

„O doktorce Mzuové."

„Aha."

„Znáte to jméno?"

„Jméno i většinu okolností.“

„Admirál Alexandrovič má dojem, že s touto záležitostí se nestačí obrátit na vaše avonské zástupce. Podle jeho názoru bude lépe, když se věc příliš neroznese.“

Teď se usmívala spíš zamyšleně. „Neroznese? Maynarde, na Tranquillity má agenty osm zpravodajských služeb a všichni sledují doktorku Mzuovou. Občas nebezpečně připomínají němou grotesku. I kuluská KVB sem poslala zpravodajský tým. Mám dojem, že to značně trápí královskou hrdost bratránka Alastaira.“

„Admirál měl zřejmě na mysli utajení před lidmi mimo vládní kruhy.“

„Jistě, kromě těch nejschopnějších.“

Maynard Khanna sebou při té uštěpačné poznámce škubl. „Vzhledem k tomu, že Alkad Mzuová poslední dobou jedná s kapitány kosmických lodí a omutanské embargo brzy vyprší, by byl admirál nevýslovně vděčen, kdybyste nás seznámila se svou politikou ohledně doktorky Mzuové,“ prohlásil úředně.

„Vy pro něj tenhle rozhovor nahráváte?“

„Ano, kompletní senso.“

Ione se mu podívala přímo do očí a jasně řekla: „Můj otec slíbil předchůdci admirála Alexandroviče, že nikdy nedovolí Alkad Mzuové opustit Tranquillity, a já tento slib opakuji. Nedovolíme jí odejít ani jakkoli předat či prodat informace, které pravděpodobně má, nikomu včetně Konfederačního loďstva. Po smrti bude zpopelněna kvůli zneškodnění nervové nanoniky. A pevně doufám, že tím hrozba přestane existovat.“

„Děkuji,“ odvětil Maynard Khanna.

Ione se trochu uvolnila. „Když Mzuová před šestadvaceti lety přiletěla, byla jsem ještě vajíčko ve stázi, tak mi něco povězte. Jsem zvědavá. Zjistila už vojenská rozvědka, jak přežila zničení Garissy?“

„Ne. Na planetě být nemohla. Za evakuaci odpovídalo Konfederační loďstvo a o ní nemáme žádné záznamy. Také se neobjevila na seznamu asteroidových kolonií. Logicky z toho

vyplývá, že byla zrovna mimo soustavu na nějaké tajné vojenské misi, když Omuta bombardovala Garissu.“

„Spustit Alchymistu?“

„Kdo ví? To zařízení rozhodně nebylo použito, takže buď nefungovalo, nebo byla loď zadržena. Generální štáb se přiklání spíš k druhé možnosti.“

„A jestliže přežila ona, přežil i Alchymista,“ vyvodila Ione.

„Pokud byl kdy postaven.“

Povytáhla obočí. „Měla jsem za to, že o tom nikdo nepochybuje.“

„Počítáme, že po takové době by prosákly důvěryhodné informace a ne jen povídačky. Jestli existuje, proč ho zbylí Garissané nepoužili proti Omutě?“

„Když přijde na totální zbraně, povídačky mi úplně stačí.“

„Ano.“

„Víte, občas jsem ji pozorovala při práci ve fyzikálním oddělení laymilského výzkumu. Je vědecky na výši, kolegové si jí váží. Ale není výjimečná.“

„Stačí jeden nápad za život.“

„Máte pravdu. Bylo od ní moudré přijít sem. Má tu zaručenou bezpečnost, a přitom jsme jediný malý národ, který nepředstavuje hrozbu Konfederaci.“

„Mohu tedy vyřídit, že nic nenamítáte proti naší další zpravodajské angažovanosti?“

„Pokud nenarušíte dohodu. Ale buďte klidní. Pochybuji, že má vylepšené geny. Vydrží nejvýš dalších třicet let, maximálně čtyřicet. Pak máme po starostech.“

„Skvělé.“ O pár milimetrů se k ní naklonil a maličko zvedl koutky. „Mám ještě jednu věc.“

Ione v očekávání zvedla oči. „Ano?“

„Jistý nezávislý kapitán jménem Jozue Calvert zmínil vaše jméno ve spojení s jedním z našich agentů.“

Podívala se na strop, jako by jí dělalo problémy si vzpomenout. „Ach ano, Jozue. Vzpomínám si, začátkem roku

byl docela slavný. Našel v Prstenci velký náklad laymilské elektroniky. Jednou jsem ho viděla na večírku. Milý mladík.“

„Ano,“ odtušil opatrně Maynard Khanna. „Takže jste mu neprozradila, že Erick Thakrar je náš tajný agent?“

„Jméno Ericka Thakrara jsem nevypustila z úst. Váš agent navíc právě získal místo na Villeneuvově pomstě kapitána Andrého Duchampa. Villeneuvova pomsta je adamitská loď s antihmotovým pohonem. Velitel Oisen Neale vám to jistě potvrdí. Thakrarovo inkognito zůstává neporušené a mohu vás ujistit, že André Duchamp nic netuší.“

„To jste mě uklidnila, admirál bude rád.“

„To ráda slyším. A o Jozueho Calverta se nemusíte starat, jsem si jistá, že by neprovedl nic nezákonného, je opravdu vzorný občan.“

Lady Macbeth se připravuje ke skoku do soustavy, upozornil Oenone posádku. Byli dva světelné týdny od hvězdy systému Puerto de Santa Maria, zatím sotva jasnější než ostatní zdroje na obloze. Nephélé letěla osm set kilometrů nad Oenonem, ale ten ji ve viditelném spektru neregistroval.

Dvacet osm tisíc kilometrů před nimi zatahovala Lady Macbeth chladiče a senzorická tykadla.

Kdyby adamitské lodě dělaly všechno tak hezky jako přípravu ke skoku, zatoužila Syrinx. Tenhle kapitán Calvert je rozený břídil. Z Nové Kalifornie se sem plahočí už šest dní, a to je pitomých padesát tři světelných let. Před každým skokem několik hodin nemotorně rovnal loď. V nákladní dopravě platí dvojnásob, že čas jsou peníze. A jestli takhle Calvert létá pokaždé, není divu, že musí vydělávat protizákonně.

„Vyčkejte,“ řekla Larrymu Kouritzovi. „Míří na asteroid Ciudad.“

„Rozkaz,“ odvětil kapitán mariňáků.

„Ciudad,“ zamumlala Eileen Carouchová, když si projela údaje v nervové nanonice. „Podle planetární špionáže tam má

základnu několik vzbouřeneckých organizací. Snaží se osamostatnit.“

Pozor všichni, vyslala spřízněností Syrinx. **Jakmile se objevíme, končí krytí. Tahle Lady Macbeth má maserové kanony, takže nedělejte chyby. Chi, odteď velíš zbraním. Jakmile cokoli zkusí, rozřízni je napůl. Nephélé, vy hlídejte prostor, aby se někdo nepřipojil. Když jsou ti vzbouřenci dost zoufalí na nákup antihmotových cívek, možná budou dost blbí, aby pomáhali dodavateli.**

Budeme tě krýt, odpověděl Targard, kapitán Nephélé.

Syrinx se vrátila k Oenoneho smyslovým vstupům. Lady Macbeth se zatím proměnila v dokonalou kouli. Modré iontové plameny pohasly. Vesmír se roztrhl.

Jdeme, poručila.

Oenone vylétl z červí díry sedmnáct set kilometrů od Lady Macbeth. Kolem prstence posádky se ve vánici odloupané maskovací pěny objevily elektronické senzory a chladiče. V bojovém prstenci na břiše naskočily fúzní generátory. Vysunuly se rentgenové lasery. Vrátila se gravitace. Distorzní pole zrychlilo sokola na sedm gé. Ostrým obloukem letěli po bok Lady Macbeth. A o dvě stě kilometrů dál odhazovala maskování i Nephélé.

Ciudad byl lesklou tečkou v dálce, kolem něj kroužila souhvězdí průmyslových stanic. Oenoneho olízl signál z obranného radaru.

Syrinx si všimla zvláštní sekundární oscilace distorzního pole. Z trupu se odlupovala pěna.

Teď je to lepší, oddychl si Oenone.

Syrinx neměla čas na říznou odpověď. Z břicha se vysunul vysílač a zaostřil na Lady Macbeth.

„Volám loď Lady Macbeth,“ vyslala Syrinx přes bitekový procesor. „Tady Konfederační loďstvo, sokol Oenone.

Zachovejte pozici. Nespouštějte pohon, nepokoušejte se o skok. Vpusťte nás na palubu.“

Oenoneho distorzní pole pohltilo i adamitskou loď.

Syrinx slyšela, jak Tula rádiem informuje obranu Ciudadu.

„Nazdárek, Oenone," ozval se z reproduktoru veselý hlas Jozueho Calverta. „Máte potíže? Jak vám můžeme pomoct?"

Syrinx, vmáčknutá čtyřmi gé do křesla, jen nevěřícně zakoulela očima.

Oenone letěl posledních pět kilometrů opatrně, všechny senzory a zbraně namířené na Lady Macbeth, připravené na první náznak zrady. Ve stopadesátimetrové vzdálenosti se k Lady Macbeth otočil zády. Lodě vysunuly přechodové choboty a spojily je. Larry Kouritz vedl výsadek do prostor pro posádku a obsadil je čistě a přesně jako z partesu.

Syrinx sledovala Oenoneho senzory, jak se otvírají vrata hangáru a Oxley letí malým hranatým člunem kolem trupu Lady Macbeth do otevřeného nákladního prostoru.

Jozueho Calverta eskortovali na můstek dva mariňáci v karbotaniových neprůstřelných vestách. Vlídně se smál na všechny členy Oenoneho posádky a když uviděl Syrinx, zazubil se ještě víc.

Pozornost pohledného mladíka ji uvedla do rozpaků. Takhle přepadení vypadat nemělo.

Nachytali nás, řekl jí najednou Ruben.

Syrinx se na milence otočila. Seděl u pultu a ve tváři měl smířený výraz poraženého. Prohrábl si vlnité bílé vlasy.

Co tím chceš říct? zeptala se.

Jen se na něj podívej, Syrinx. Vypadá jako člověk, kterému hrozí čtyřicet let vězení za pašeráctví?

Sledovali jsme Lady Macbeth celou dobu, s nikým se nesetkala.

Ruben jen pochybovačně povytáhl obočí.

Obrátila pozornost zpátky na vysokého kapitána. Štvalo ji, jak se jí dívá na prsa.

„Slečno kapitánko," oslovil ji vřele. „Musím vám pogratulovat k vaší lodi. Létáte skvěle, opravdu fantasticky. Ježíši, fakt jste mi vyděsila posádku, když jste na nás takhle vlítla. Měli jsme vás za párek jestřábů." Podal jí ruku. „Rád

poznávám tak talentovanou kapitánku. A navíc tak pěknou, jestli se neurazíte.“

Jo, naletěli jsme.

Syrinx mu ruku nestiskla. „Kapitáne Calverte, máme důvod se domnívat, že do zdejší soustavy vezete zakázanou techniku. Proto vás musím upozornit, že vaše loď bude prohledána z úřední moci Konfederačního sněmu. Jakýkoli odpor z vaší strany bude považován za porušení konfederačního kosmického zákona, který dovoluje důstojníkům loďstva vstup do všech částí lodi a do všech záznamů. Žádám vás o zpřístupnění lodi Lady Macbeth. Rozumíte?“

„No jasně, že jo,“ přitakal upřímně Jozue. Pokračoval pochybovačným tónem. „Nerad se ptám, ale jste si jistá, že jste chytila správnou loď?“

„Zcela jistá,“ odtušila ledově Syrinx.

„Tak to jsem vám plně k dispozici. Myslím, že děláte skvělou práci. My obchodní kapitáni máme fakt radost, že se na vás můžeme spolehnout ohledně pořádku ve vesmíru.“

„Prosím, nekaž si dojem, synku,“ ozval se Ruben. „Zatím ti to tak šlo.“

„Jsem jenom prostý občan a rád vyhovím.“

„Občan, co vlastní loď s antihmotovým pohonem,“ odsekla Syrinx.

Jozue jí očima zase sklouzl do výstřihu. „Já ji nevymyslel. Tak je prostě postavená. Postavila ji firma Ferring Astronautics v zemském O’Neillově mračnu. Je snad Země největší spojenec Edenitů v Konfederaci, nebo ne? Tak to říkali v mým kurzu dějepisu.“

„Máme společný pohled na mnoho otázek,“ přiznala nerada Syrinx. Cokoli jiného by znamenalo přiznat vinu.

„Nemohl jste si nechat antihmotový motor odstranit?“ zeptal se Ruben.

Jozue nasadil příslušně zamyšlený výraz. „Kdybych si to mohl dovolit. Ale když můj otec zachránil ty Edenity před pirátama, loď hodně utrpěla. Všechny peníze spolkla oprava.“

„Jaké Edenity zachránil?“ vyhrkl Cacus.

Pitomče, okřikli ho Syrinx i Ruben současně. Inženýr podpory života bezmocně rozhodil rukama.

„Byl to záchranný konvoj do Anglade,“ vyprávěl Jozue. „Před pár lety tam propukla bakteriální nákaza. Můj otec se samozřejmě připojil k záchranné akci – co je obchod proti záchraně lidských životů? Vezli na planetu zařízení na výrobu virových protilátek. Bohužel je přepadli jestřábi, takové vybavení je pěkně drahé. Ježíši, některý lidi jsou fakt verbež, víte? V přestřelce zranili jednoho sokola, co letěl jako eskorta. Jestřábi se už stahovali, ale otec čekal, až se posádka dostane ven. Skočil uvnitř distorzního pole jednoho jestřába. Neměl jinou šanci, zničil Lady Mac, ale dostali se z toho živí.“ Jozue zavřel oči při vzpomínce na dávnou bolest. „Otec o tom nerad mluvil.“

Nekecá? zeptal se Ruben.

Byla na Anglade nějaká nákaza? dodala Tula.

Ano, přitakal Oenone. **Je to třiadvacet let. Nemám tu ale záznam, že by někdo přepadl konvoj.**

To mě překvapuje, zaryla Syrinx.

Tenhle kapitán vypadá jako správný chlapík, řekl Oenone. **Evidentně je z tebe celý pryč.**

To bych šla radši do adamitského kláštera. A psychologickou analýzu přenech nám, lidem.

V hlavě se jí rozhostilo káravé mlčení.

„Dobře, to je dávno,“ vypravila ze sebe Syrinx. „Vy máte problém tady a teď.“

Syrinx? zavolal Oxley.

Ostražitý tón ji předem varoval. **Ano?**

Otevřeli jsme dva nákladní prostory. V obou má tokamakové cívky jako v průvodce. Nikde žádná technika na uskladnění antihmoty.

Cože? Nemůžou přece vézt tokamakové cívky. Podívala se Oxleyho očima do malé kajuty MSV. Vedle něj byla přikurtovaná Eileen Carouchová, na několika obrazovkách běžela složitá mnohobarevná grafika. Styčná důstojnice

ustaraně sledovala prohlídku. Za průzorem viděla manipulátor MSV a v jeho klepetech jednu bednu z Lady Macbeth. Obsahovala jen tokamakové cívky.

Eileen Carouchová se otočila na Oxleyho. „Nevypadá to dobře. Podle našich informací by měly obě tyhle bedny obsahovat antihmotové kontejnery."

Nachytali nás, opakoval Ruben.

Přestaneš s tím konečně? okřikla ho Syrinx.

Co máme dělat? zeptal se Oxley.

Prohledejte všechny bedny, který mají obsahovat něco jiného než v papírech.

OK.

„Všechno v pořádku?" zeptal se Jozue.

Syrinx otevřela oči a nasadila vražedně sladký úsměv. „Úplně v pořádku, děkuji."

Eileen Carouchová s Oxleym otevřeli všech osmnáct beden, které měly obsahovat antihmotovou techniku. Ve všech našli úhledně zabalené tokamakové cívky.

Syrinx jim nařídila otevřít ještě pět náhodně vybraných beden. Byly v nich tokamakové cívky.

Syrinx to vzdala. Ruben měl pravdu, naletěli jim.

V noci ležela na kavalci, neschopná usnout, i když konečně pominul život omezený maskováním lodi. Ruben spal vedle ní. Když skončila služba, na sex ani nepomyslela, jak byla naštvaná. Ruben přijal porážku s nesnesitelným klidem.

Kde jsme udělali chybu? zeptala se Oenoneho. **Tu rozklepanou loď jsme nespustili z očí. Sledovals je skvěle. Spíš jsem se bála, že nám Nephélé nebude stačit. Neorientuje se ani zdaleka tak dobře jako ty.**

Možná to popletli agenti na Idrii.

Byli si naprosto jistí, že Lady Macbeth vzala cívky na palubu. Uvěřila bych, že Calvert schoval jednu někde v lodi, místa má dost, ale osmnáct ani náhodou.

Musel je někomu předat.

Ale jak?

Nevím. Je mi líto.

Hele, není to tvoje chyba. Udělal jsi všechno, co jsi měl, i potažený tou hnusnou pěnou.

Nesnáším ji.

Já vím. Podívej, za dva měsíce máme odslouženo. Pak jdeme do civilu.

Skvělý!

Syrinx se v pološeru kajuty usmála. **Myslela jsem si, že ti služba v armádě vyhovuje.**

Vyhovuje.

Ale?

Ale při tom věčném hlídkování jsem sám. Na obchodních linkách budeme potkávat spoustu sokolů a habitatů. Bude to legrace.

Ano, asi bude. Jenom bych ráda skončila s lepším výsledkem.

Jozue Calvert?

Jo! Vysmíval se nám.

Mně byl sympatický. Mladý bezstarostný tulák po hvězdách. Moc romantické.

Prosím tě! Dlouho se už toulat nebude. Ne s takovým egem. Brzo udělá chybu, s takovou arogancí se jí nemůže vyhnout. Jenom je mi líto, že to neuvidíme. Objala Rubena, aby věděl, že se na něj nezlobí, až se probudí. Ale když zavřela oči, obvyklou představu hvězdné oblohy vytlačil darebácký úsměv a ostrá mladická tvář.

13

Jmenoval se Carter McBride a bylo mu deset. Jako jedináčka a chloubu ho rodiče Dimitrij a Viktorie v mezích možností neúnosně rozmazlovali. Jako většina dětí z Aberdalu miloval džungli a řeku; na Lalonde byla daleko větší zábava než ve smutném suchém betonu, oceli a kompozitech pozemských archologií. Nová země poskytovala bezpočet příležitostí k hrám. V rohu otcova pole měl vlastní malou zahrádku plnou velikých jahod vyšlechtěných do vlhkého prostředí. Měl i kokršpaněla jménem Chomper, který se neustále pletl pod nohy a vynášel ze srubu oblečení McBridovy rodiny. Učila ho Rút Hiltonová a říkala, že je vcelku šikovný na agronomii a jednou z něj bude dobrý farmář. A protože mu bylo skoro jedenáct, nechávali ho rodiče hrát si bez dozoru s tím, že je dost zodpovědný, aby nezaběhl příliš daleko do džungle.

Toho rána, kdy Horst Elwes potkal v kostele Ly-cilfa, stavěl Carter s dalšími dětmi vor ze stavebních zbytků. Uvědomil si, že už čtvrt hodiny neviděl Chompera, a rozhlédl se po mýtině. Za obecní síní uviděl kousek měděného kožichu. Zavolal na psa, ale nic se nestalo, tak se k němu rozběhl, až mu od bot odletovalo bláto. Na kraji džungle uslyšel Chompera vzrušeně štěkat kdesi v podrostu. Zamával na pana Travise na ananasovém záhonu a pokračoval do džungle za kokršpanělem.

Chomper se ho snažil odvést co nejdál od vesnice. Carter na něj volal a volal, až ochraptěl. Bylo mu vedro a orvané triko měl nasáklé žlutozelenou šťávou z polámaných keříků. Také se velice zlobil na Chompera a v duchu mu sliboval řetěz a

utažený obojek. Pak začne tvrdý výcvik, který mu slíbil pan Manani.

Honička konečně skončila na malé mýtince mezi vzrostlými qualtooky, jejichž koruny nepustily na zem mnoho světla. Hubená tráva sahala Carterovi po kolena, po kmenech se plazily úponky s citronově žlutými bobulemi. Chomper stál uprostřed palouku, chlupy naježené, a štěkal na strom.

Carter ho chytil za krk a začal hulákat, co si myslí o psech. Kokršpaněl všechno trpělivě snášel a naléhavě štěkal.

„Co to s tebou je?“ zeptal se naštvaně.

Vtom se objevila vysoká černá paní. Před chviličkou tam stál jen veliký qualtook a teď se tu zjevila dáma v šedivé kombinéze s kapuci. Rozpustila si dlouhé kaštanové vlasy.

Chomper ztichl. Carter se tiskl k psovi, pusu otevřenou, tak překvapený, že zapomněl řeč. Mrkla na něj a pokynula rukou. Carter se důvěřivě usmál a pospíšil k ní.

Mám ho, řekla Camilla. **Je sladkej.**

To můj krk taky, odsekl Laton. **Hlavně ho nech někde, kde ho jednoduše najdou.**

„Horste, tohle musí přestat,“ prohlásila Rút.

Kněz právě skuhral samou sebelítostí. Ležel na kavalci, kam ho hodili včera večer, zmuchlané olivové prostěradlo omotané kolem nohou. Někdy v noci se znovu pozvracel. Zvratky ležely na zemi.

„Běž pryč,“ vypravil ze sebe.

„Přestaň se pořád litovat a koukej vstát.“

Pomalu se převalil. Bylo vidět, že plakal, měl zarudlé oči a slepené řasy. „Myslím to vážně, Rút. Běž pryč, někam jinam. Vezmi Jay a zmiz. Najdi si loď, zaplať, co budou chtít, vrať se do Durringhamu a uleť. Běž pryč.“

„Přestaň plácat nesmysly. V Aberdalu to není tak strašný. S deporty si nějak poradíme. Řeknu Molvimu, ať na večer svolá

schůzi, a řeknu lidem, co se tu podle mě děje.“ Nadechla se. „Chci, abys mě tam podpořil, Horste.“

„Ne. To nesmíš. Nestav se proti deportům. Prosím, je to pro tvoje dobro, Rút. Nedělej to. Pořád můžeš odjet.“

„Proboha, Horste…“

„Ha! Bůh je mrtev,“ odsekl hořce. „Přinejmenším dávno vypověděl tuhle planetu ze svého království.“ Přivolal ji blíž zběsilým máváním a přitom kradmo kontroloval dveře.

Rút nerada popošla o krok k lůžku a znechuceně nakrčila nos.

„Viděl jsem to,“ svěřil jí Horst chraplavým šeptem. „Včera večer. Bylo to v kostele.“

„Co tam bylo?“

„To. Démon, kterého vyvolali. Viděl jsem ho, Rút. Byl rudý, zářivě, oslepivě rudý. Satan otevřel oko a upřel ho přímo na mě. Tohle je jeho svět, Rút. Ne Krista, našeho Pána. Neměli jsme sem chodit. Nikdy.“

„Do prdele,“ zaklela tiše. V hlavě jí naskočila hromada praktických potíží: jak ho dostat do Durringhamu, kde ordinuje jediný zdejší psychiatr, nebo kdo po Horstovi převezme úlohu lékaře. Podrbala se v týle a pohlédla na něj jako na složitou hádanku, kterou musí vyřešit.

Po schodech vyběhl Rai Molvi a vpadl do dveří. „Rút,“ vychrlil, „věděl jsem, že tě tu najdu. Ztratil se Carter McBride, už o něm pár hodin nikdo neví. Někdo ho prý viděl běžet do džungle za tím pitomým psem. Pořádám pátrání, hlásíš se?“ Rai Molvi si Horsta ani nevšiml.

„Ano,“ přitakala. „Někdo mi musí pohlídat Jay.“

„O děti se postará paní Cranthropová, uvaří jim oběd. Sejdeme se za deset minut v síni.“ Otočil se.

„Pomůžu vám,“ ozval se Horst.

„Jak chcete,“ odtušil Rai Molvi a pospíšil ven.

„No, udělals na něj velký dojem,“ ušklíbla se Rút.

„Rút, prosím tě, uteč.“

„Uvidíme zítra. Teď musím najít ztracený dítě.“ Zamyslela se. „Hergot, Carter je stejně starý jako Jay.“

Všechny je přivolalo dlouhé hvízdání. Pod mayopovým kmenem zhrouceně seděl Arnold Travis. Zoufale hleděl na zem, z koutku mu visela stříbrná píšťalka.

Vesničané doráželi po dvojicích, prodírali se plazivým plevelem a zakrslým křovím, plašili hejna ukřičených ptáků. Když konečně došli na mýtinku, podlomila se jim kolena. Kolem velkého třešňového dubu se utvořil půlkruh vyděšených tváří.

Powel Manani dorazil jako jeden z posledních. Vorix šel za ním, s podrostem měl daleko menší potíže. Do Powelovy mysli vstoupily psí vjemy, černobílé obrazy, ostré zvuky, široká škála vůní. Ve vzduchu převládal pach krve.

Protlačil se šokovaným davem, uviděl třešňový dub… „Ježíši!“ Dal si ruku před ústa. Něco uvnitř z něj chtělo vymáčknout pravěký skřek, řvát a řvát, než vyvrhne všechnu bolest.

Carter McBride visel na kmeni hlavou dolů. Nohy měl ke stromu přivázané nasušeným břeštínem, takže to vypadalo, jako by stál na hlavě. Ruce mu v rozpažené poloze držely dva kůly. Dlouhé rány už nekrvácely. V nasycené půdě pod chlapcovou hlavou se hemžil hmyz.

Dimitrij McBride udělal k synovi dva váhavé krůčky a pak padl na kolena, jako by se modlil. Rozhlédl se po kroužku popelavých tváří, nechápavý a zmatený. „Tomu nerozumím. Carterovi bylo deset. Kdo to udělal? Nerozumím. Vysvětlete mi to, prosím.“ V plačících obličejích kolem viděl odraz vlastního žalu. „Proč? Proč to kdo udělal?“

„Deporti,“ odpověděl Horst. Krvavé oči malého Cartera se dívaly přímo na něj a nutily ho promluvit. „Toto je obrácený kříž,“ pokračoval profesorsky. V téhle záležitosti musí být přesný, všichni mu musejí porozumět. „Opak krucifixu. Víte,

oni uctívají Světlého bratra. Světlonoš je opak našeho pána Ježíše, sekty tudíž provádějí podobné oběti jako výsměch. Má to logiku, věřte mi.“ Horst zjistil, že se mu nedostává vzduchu, jako by právě uběhl dlouhou cestu.

Dimitrij McBride do něj vrazil jako lokomotiva. Kněz odlétl, spadl na záda, Dimitrij skočil na něj. „Vy jste to věděli Vy jste to věděli,“ křičel. Ocelovými prsty sevřel Horstovo hrdlo. „Byl to můj syn. A vy jste o tom věděli,“ Zvedl Horstovu hlavu a udeřil jí o rozmoklou zem. „Kdybyste nám to řekl, byl by ještě naživu! Zabil jste ho! Zabil jste ho! Vy!“

Horstovi se začal vytrácet svět. Chtěl mluvit, vysvětlovat. Na to ho cvičili, aby učil lidi přijímat svět, jaký je. Ale neviděl víc než Dimitrijova otevřená ústa.

„Sundejte ho,“ řekla Rút Powelu Mananimu.

Dozorce ji zpražil pohledem, pak nerad přikývl. Pokynul několika vesničanům a společně roztáhli Dimitrijovy prsty. Kněz ležel na zemi a nasával vzduch jako oběť infarktu.

Dimitrij McBride se sesul na zem.

Tři vesničané odřízli malého Cartera od stromu a zabalili ho do kabátu.

„Co povím Viktorii?“ ptal se Dimitrij. „Co jí jenom povím?“ Lidé ho plácali po zádech, hladili ho, vyjadřovali zoufale nemístnou soustrast. Dostal placatici s pálenkou. Sotva si lokl, vyprskl.

Powel Manani se postavil nad Horsta Elwese. Jsem stejně vinen jako kněz, pomyslel si. Věděl jsem, že s tím hajzlem Quinnem budou problémy. Ale tohle, Bože? Deporti nejsou lidi. Kdo spáchá tohle, je schopen všeho.

Všeho. Ta myšlenka ho zasáhla jako ledové tornádo. Zabránila mu cítit k ožralému knězi třeba jen zlomek lítosti. Strčil do Horsta nohou. „Hej ty. Slyšíš mě?“

Horst zachrčel, oči v sloup.

Powel nechal vztek přelít do Vorixovy hlavy. Pes na kněze vyrazil s vyceněnými zuby.

Horst se vyškrábal na všechny čtyři a začal ustupovat. Vorix hlasitě vyštěkl jen pár centimetrů od Horstova nosu.

„No tak!“ ozvala se Rút.

„Mlčte,“ křikl Powel, aniž by se na ni podíval. „Ty. Kněze. Posloucháš mě?“ Vorix zavrčel.

Všichni se dívali, dokonce i Dimitrij McBride.

„To jsou oni,“ spustil Horst. „Protiváha v přírodě. Černá a bílá, dobro a zlo. Boží království v nebi a peklo. Země a Lalonde. Chápete?“ Podíval se na Powela Mananiho.

„Deporti nejsou všichni z jedný archologie,“ ucedil vztekle Powel. „Než se sem dostali, ani se neznali. To znamená, že z nich Quinn udělal tohle až v Aberdalu. Vy víte o tý jejich víře. Víte všechno. Jak dlouho jsou v sektě? Ještě před Gwynem Lawesem? Byli tam, kněze? Byli všichni satanisti dřív, než Gwyn umřel v džungli? Byli?!“

Několik přihlížejících zasténalo. Kdosi zašeptal: „Proboha, to ne.“

Horst se na dozorce díval s šíleným úsměvem.

„Tenkrát to začalo, kněze?“ vyslýchal ho Powel. „Quinn měl celé měsíce, mohl je obrátit, zlomit, ovládnout. Ne snad? Nic jinýho v tom jejich srubu nedělal. A když deporty srovnal do latě, pustil se do nás.“ Ukázal na Horsta prstem. Byl by raději, kdyby mířil puškou, kdyby mohl toho slabocha na místě rozstřílet. „Ty vraždy v Durringhamu, Gwyn Lawes, Roger Chadwick, Hoffmanovi. Proboha, co provedli Hoffmanovým, že je pak museli spálit, aby zakryli stopy? A to všechno, protože jste nic neřek. Jak to vysvětlíte svýmu Bohu, až se před něj postavíte? To bych rád slyšel.“

„Nebyl jsem si jistý,“ kňučel Horst. „Jste stejně zlý jako oni. Jste divoch, líbí se vám tady. Jediný rozdíl mezi vámi a deporty je v tom, že vy za to dostáváte zaplaceno. Rozpoutal byste peklo, kdybych jenom naznačil, že místo ke mně se obrátili k sektě.“

„Kdy jste se to dozvěděl?“ zařval Powel.

Horstovi se třásla ramena, schoulil se, jako by mu byla zima. „Toho dne, co umřel Gwyn.“

Powel zaklonil hlavu a pěstmi zahrozil nebesům. „QUINNE!“ zakřičel. „Dostanu tě. Dostanu vás všechny. Slyšíš mě, zmrde? Jseš mrtvej.“ Vorix vzdorně vyl.

Dozorce se rozhlédl po kroužku otupělých tváří, uviděl povolovat strach a sílit hněv. Znal lidi a tihle jdou za ním. Všichni a věrně. Nespočinou, dokud nepobijí všechny deporty do jednoho.

„Nemůžeme jen tak prohlásit, že za to mohou deporti,“ řekl Rai Molvi. „Jen kvůli tomu, co řekl on.“ Pohrdavě se podíval na Horsta. Tehdy ho Vorix dostal. Přistál mu na prsou a srazil ho na záda. Rai Molvi vyjekl hrůzou, když mu Vorix vyštěkl zblízka přímo do obličeje.

„Vy,“ ucedil Powel Manani. „Vy advokáte! To vy jste mě donutil dát jim pokoj. Vy jste jim prosadil ten jejich srub. Kdybysme drželi ty hajzly ve špíně, kam patří, nic by se nestalo.“ Zavolal si Vorixe zpátky. „Máte pravdu. Nevíme, že deporti měli co do činění s Gwynem, s Rogerem nebo s Hoffmanem. To nemůžeme dokázat, že pane obhájce?

Takže nám zbejvá Carter. Znáte tu někoho jinýho, kdo by byl schopnej rozčtvrtit desetiletý dítě? Znáte? Protože jestli jo, rádi bysme to jméno slyšeli.“

Rai Molvi zakroutil hlavou, hrdlo stažené hrůzou.

„Tak fajn,“ uzavřel Powel Manani. „Co myslíš, Dimitriji? Carter byl tvůj kluk. Co máme udělat s lidma, který mu takhle ublížili?“

„Zabít,“ prohlásil Dimitrij z hloučku lidí, kteří se ho snažili utěšit. „Pobít je všechny.“

Vysoko nad korunami stromů kroužilo ve stoupavých proudech káně. Laton se při podobných příležitostech vždy spoléhal na ptačí instinkty a sám jen udával směr. Dole pod listy se pohybovali lidé. Maličkými průhledy prosvítaly barevné

oděvy, vzorky košile, zpocené kůže. Instinkty dravce každý pohyb zesílily a složily jasný obraz.

Na primitivních nosítkách nesli čtyři muži mrtvého chlapce. Šli pomalu, překonávali kořeny a strouhy, nikomu nebyla ta práce milá.

Kus před nimi pochodovala větší skupina vedená dozorcem Mananim. Rázně si vykračovali, měli jasný cíl. Laton to poznal z rozhněvaného rozhodného výrazu v tvářích. Ti, kdo neměli laserové pušky, si nalámali větve a hole.

Daleko za ostatními se vlekla Rút Hiltonová s Raiem Molvim. Byli slabí, zahanbení, zamlklí. Každý si nesl vlastní vinu.

Horst Elwes zůstal sám na mýtince. Pořád byl stočený do klubíčka a třásl se. Každou chvíli vykřikl, jako by ho něco kouslo. Latona napadlo, že kněz dočista přišel o rozum. Už na tom nezáleželo, svou roli splnil skvěle.

Deset metrů od konce aberdaleského mola se vynořil Leslie Atcliffe, v rukou plný koš krabyší. Otočil se na záda a zamířil ke břehu. Na západním obzoru se začala houfovat ocelově šedá mračna. Za půl hodiny bude pršet, odhadl.

Kay seděla na břehu hned u vody a házela krabyše z koše do krabice k další úpravě. Měla vybledlé šortky, triko ustřižené pod prsy, boty přehrnuté modrými ponožkami a chatrný klobouk, který si sama spletla ze suché trávy. Leslie se rád díval na její štíhlé tělo, po měsících na slunci opálené dohněda. Na řadu ale přijde až za tři dny. Rád si představoval, že s ním Kay píchá raději než s ostatními. Rozhodně se s ním bavila i jindy, jako s kamarádem.

Nohama nahmátl dno a postavil se. „Další várka," zavolal. Krabyše po sobě v koši lezly, bylo jich aspoň deset, úzké placaté trupy s dvanácti nohama, hnědé šupiny podobné mokré srsti, špičatá hlava s černým myším čenichem.

Kay se usmála a zamávala mu dlouhým lesklým nožem na syrové maso. Ten úsměv mu prozářil celý den.

Trestná družina se objevila na mýtině čtyřicet metrů od vody. Leslie hned věděl, že se něco zvrtlo. Všichni šli rychle, jako v hněvu. A mířili na molo, všichni, dobrých padesát chlapů. Leslie vytřeštil oči. Nejdou na molo, jdou po něm!

„Bratře Boží," zašeptal. Z očí jim koukala smrt. Quinn! Jdou po něm kvůli něčemu, co provedl Quinn. Quinn se ze všeho dostane.

Kay se otočila za hlasy a zastínila si oči. Tony se právě vynořil s plným košem a také se nechápavě díval.

Leslie se ohlédl přes rameno. Bahnitý protější břeh byl sto čtyřicet metrů daleko. Velice ho lákal, za těch pár měsíců se z něj stal skvělý plavec. Když zdrhne hned, nedohoní ho.

První vesničané dorazili na břeh za Kay. Bez varování dostala pěstí do obličeje. Leslie viděl, kdo to udělal: pan Garlworth, pětačtyřicetiletý znalec vína, který tu chtěl vysázet vlastní vinici. Tichý mírumilovný človíček, trochu samotář. Teď byl brunátný a lítý jako zabiják. Když jeho klouby narazily na Kayinu lebku, spokojeně zafuněl.

Vykřikla bolestí, upadla, z úst jí tekla krev. Muži ji obklopili a kopali do ní jako zdivočelé sayce.

„Do prdele!" zaječel Leslie. Odhodil koš a rozběhl se přes mělčinu na břeh. Kay vřískala ztracená v klubku kopajících vesničanů. Leslie viděl blýsknout dlouhý nůž. Jeden muž odpadl a chytil se za holeň. Jiný zvedl hůl.

Leslie ji neviděl ani neslyšel dopadnout. Vrazil do houfu vesničanů, kteří mu už běželi naproti. Mezi nimi byl i Powel Manani a napřahoval pěst. Leslieho svět se proměnil v chaos pod vládou instinktů. Ze všech stran na něj dopadaly pěsti. Poslepu útočil. Muži křičeli a řvali. Nějaká velká ruka ho chytila za vlasy a ty hrůzostrašně praskaly, jak rvaly kůži z hlavy. Zalila ho pěna, jako by se pral pod vodopádem. Kolem zápěstí mu cvakly tesáky a stáhly mu ruku. Ozvalo se zavrčení a dlouhé štěpení drcené kosti. Nevnímal víc než bolest, pálil ho

každý nerv v těle. Bůhvíproč mu nevadila tak, jak by asi měla. Nedokázal vracet rány. Neovládal ruce. Zjistil, že klečí na zemi a ztrácí zrak. Bahnitá voda u břehu zčervenala.

Chvíli se nic nedělo. Ocelové ruce ho držely vkleče. Před ním se tyčil Powel Manani, husté černé vousy slepené, za úsměvem ostré zuby. V nastalém tichu slyšel Leslie z dálky hystericky vřískat dítě. Pak mu Powelova bota přistála na koulích vší silou, jakou mohutný dozorce dokázal do kopu vložit.

Nával bolesti z něj vyrazil veškeré vědomí. Leslie se odpoutal od života v oblaku husté rudé neonové mlhy, neslyšel ani neviděl. Existovala jen bolest.

Rudá přešla v černou. Vrátily se mu náznaky vnímání. Někdo mu cpal obličej do štěrku. Bylo to důležité, ale nevěděl proč. Strašně ho pálily plíce. S rozbitou čelistí mohl dýchat jen nosem. Do hrudi mu vlétla bahnitá voda řeky Quallheim.

Lawrence Dillon utíkal o život, utíkal před šílenstvím, jež se zmocnilo obyvatel Aberdalu. Když se vesničané vrátili z pátrání po ztraceném chlapci, okopávali právě s Douglasem záhony za srubem deportů. Muži je neviděli přes vysokou fazolovou třtinu a sladkou kukuřici. Lawrence nikdy neviděl tak svévolný projev násilí jako lynčování Kay, Leslieho a Tonyho. Ani Quinn nebyl tak vzteklý, jeho násilnost měla cíl a směr.

Oba s Douglasem stáli jako opaření, když jejich přátelé padali pod ranami davu. Teprve pohled na Powela Mananiho s mokrou košilí je zahnal na útěk.

„Rozdělíme se," zaječel Lawrence Dillon na Douglase, sotva vběhli do džungle. „Budeme mít větší šanci." Za sebou slyšel štěkot toho přísterného psa Vorixe a zahlédl ho na vesnické mýtině. „Běž za Quinnem. Varuj ho." Pak se vydali každý svou cestou, uháněli podrostem, jako by byl z papíru.

Lawrence po chvíli našel zvířecí pěšinku. Zarůstala, danderily ji opustily ve chvíli, kdy sem přišli lidé. Stačila mu ale na zvětšení náskoku. Staré boty se mu rozpadaly, na sobě měl jen trenýrky. Větve ho šlehaly trny. Co na tom. Je třeba jen přežít, utéct co nejdál od vesnice.

Takže Vorix šel po Douglasovi. Lawrence poděkoval Světlonoši, že ho ušetřil, a o maličko zvolnil tempo, aby se porozhlédl po vhodných kamenech. Pes ho najde, sotva vyřídí Douglase. Pach dokáže zachytit i v mokré džungli. Dovede vesničany ke všem poschovávaným deportům. Lawrence s tím musí něco udělat, pokud chce dožít zítřka. A ten hajzl dozorce vůbec netuší, jaké nebezpečí představují vyznavači Světlonoše pro všechny, kdo se jim staví do cesty. Zlepšila se mu nálada, panika polevila. Za to může děkovat Quinnovi. Quinn mu pomohl najít vnitřní sílu, ukázal mu, jak se oddat hadovi. Quinn, mocná postava ze snů orámovaná jasnými spalujícími plameny.

Lawrence se s úsměvem podíval na stovky drobných šrámů po těle a pak se rozhlédl kolem, byl pevně rozhodnutý.

Powel Manani byl zvyklý dívat se Vorixovýma očima. Svět ztratil barvy, proměnil se ve vrstvy šedých a namodralých stínů. Stromy se tyčily do nezměrné výše rozmazané oblohy a listy keřů odletovaly jako karty rozdávané rukou profesionála.

Veliký pes se hnal po staré zvířecí stezce za Lawrencem Dillonem. Pach mladého deporta tu byl všude. Ležel ve stopách, stékal po listí. Do hlíny se vsakovala krev z rozbitých nohou. Vorix ani nemusel běžet s čumákem u země.

Powelovi proudily do hlavy pocity, pohyb neúnavných svalů v zadních nohách, vyplazený jazyk, horký dech v nozdrách. Vorixovo tělo a Powelova mysl pracovaly v dokonalém souladu. Stejně jako když pes dohnal Douglase. Zvířecí reflexy a lidské znalosti se spojily do synergického ničivého stroje s přesným vědomím, kam zaútočit se smrtelnou

účinností. Powel ještě cítil, jak měkké maso povoluje pod pevnými drápy, dlouho měl v ústech chuť krve z mladíkova hrdla. V šumění vánku občas jako by zaslechl jeho předsmrtný chropot.

To byl však jen předkrm. Brzy se psovi postaví Quinn. Bude řvát strachy. Jako řval malý Carter. Ta představa je oba popohnala, Vorixovi se radostně rozbušilo srdce.

Pachová stopa se vytratila. Setrvačnost hnala Vorixe ještě pár kroků, pak zastavil, zvedl tuponosou hlavu a zavětřil. Powel věděl, že se i on mračí. Ve vzduchu byl cítit déšť, ale ten ještě nemohl smýt stopu. Lawrence skoro dohnal, nemůže být daleko.

Za psem se ozval tichý úder. Vorix se okamžitě otočil. Sedm metrů za ním stál na pěšině Lawrence Dillon, skrčený na krvavých nohách, jako by chtěl na psa skočit, v jedné ruce štěpný nůž, v druhé jakousi smyčku z břeštínu.

Mladík se musel vrátit po vlastních stopách a vylézt na strom. Chytrej hajzlík. Ale to mu nijak nepomůže, ne proti Vorixovi. Jedinou šanci měl, kdyby na psa skočil a hned do něj vrazil čepel. Tu propásl.

Když se pes rozběhl, Powel se smál. Lawrence roztočil vysušený stvol. Powel si příliš pozdě všiml, že na konci jsou uvázané kameny. Když poslal psovi varování, už letěl vzduchem. Lawrence hodil bolaso.

Vorixovi se kolem předních tlap stáhly smyčky a zaryly se mu do kožichu. Jeden kámen ho tvrdě udeřil do lebky a Powelovi díky spřízněnosti vyskočily před očima hvězdičky. Vorix, trochu omráčený, spadl na zem. Zkroutil se, aby dosáhl na břeštín tlamou. Na záda mu dopadla strašlivá váha a málem mu přerazila páteř. Náraz mu vyrazil dech. Několik žeber prasklo. Zoufale zahrabal zadníma nohama, aby deporta setřásl.

Mozkem Powela Mananiho projela trýznivá bolest. Vykřikl a ztratil rovnováhu. Povolilo pod ním jedno koleno. Spřízněná vlna se zachvěla a Powel kolem zahlédl nechápavé vesničany. Podepřeli ho.

Vorix ztuhl bolestí a šokem. Přestal cítit jednu zadní nohu. Podařilo se mu otočit. Na zkrvavené podmáčené trávě sebou škubala jeho uříznutá noha.

Lawrence uřízl štěpným nožem i druhou zadní. Na zářivé čepeli se vařila krev.

Obě nohy Powela Mananiho sevřel ledový svěrák. Spadl na zem, hlasitě sípal. Ve stehnech mu nekontrolovatelně škubalo.

Štěpná čepel prošla levým čelistním kloubem, svalem, kostí i chrupavkou. Špička odřízla větší část jazyka.

Powel se začal dávit, nemohl popadnout dech. Celý se křečovitě třásl. Pozvracel si plnovous.

Vorix přes odříznutou čelist zoufale kňučel. Zažloutlýma očima se snažil najít svého trýznitele. Lawrence vedl ještě dva řezy předními tlapami ve výšce kolenou.

Na druhém konci tmavého svinutého tunelu uviděl Powel plavovlasého mládence. Plivl Vorixovi na mordu. „Už nejseš takovej frajer, co?“ zařval Lawrence. Powel ho skoro neslyšel, jeho hlas zněl jako z hluboké studny. „Chceš si hrát na honěnou, pejsánku?“ Lawrence si vesele poskočil. Vorix se snažil postavit na pahýlech. Pohled na něj Lawrence ještě víc rozesmál. „K noze! No pojď, hodnej pejsek.“

Powel zasténal v bezmocném hněvu. Spřízněnost slábla, zmučený pes ztrácel vědomí. Vykašlal trochu žluče.

„Vím, že mě slyšíš, Manani, ty zmrde všech zmrdů,“ křičel Lawrence. „A doufám, že ti z těch ran krvácí srdce. Nechci tvýho psa zabít, nebudu mu to krátit. Ne, nechám ho tady, ať se válí ve svý krvi a sračkách a chcankách. Takhle budeš celou dobu cejtit, jak umírá, a to bude dlouho. Fakt se mi to líbí, protože jsi měl toho psa moc rád. Bratr Boží stíhá spravedlivou odplatou ty, kdo se mu protiví. Vorix je takový znamení, jasný? Já tohle udělal psovi, tak si představ, co Quinn udělá s tebou.“

Když Jay vyvedla Sanga, Powelova pískového koně, ze stáje za dozorcovou chatkou, vytrvale pršelo. Pan Manani splnil slib ze Swithlandu, nechával ji hřebelcovat a krmit svého koníčka, dokonce ho mohla vodit na procházky.

Před dvěma měsíci, když si lidé konečně trochu oddechli, ji dokonce začal učit jezdit.

Aberdale nebyl tak krásně divoký, jak si ho vysnila, a svým způsobem se jí tu líbilo. A hlavně se jí líbil Sango. Jay si byla naprosto jistá, že nechce do žádné archologie.

Dodnes nechtěla.

Ráno se v džungli něco stalo a žádný dospělý jí o tom nechce říct. Věděla, že je Carter mrtvý. Ale na molu byla strašná rvačka, paní křičely a páni také, i když to nepřiznali. A před dvaceti minutami měl pan Manani nějaký strašný dlouhý záchvat, vyl a funěl a házel sebou.

Pak se všechno uklidnilo. Lidi se sešli v obecní síni a pak se vrátili domů. Teď se ale zase sešli na návsi, byli oblečení na lov. Všichni měli zbraně.

Zaklepala na přední sloup chaty pana Mananiho. Dozorce vyšel v džínách, zelenomodré kostkované košili a kožené vestě plné zásobníků do laserové pušky. Také měl dvě půlmetrové šedivé tyče s pažbou na konci. Nikdy takové neviděla, ale věděla, že jsou to zbraně.

Podíval se jí do očí a Jay sklopila víčka.

„Jay?“

Zvedla hlavu.

„Poslouchej, má milá. Deporti byli oškliví, moc oškliví. Všichni mají o kolečko víc.“

„Jako povalečské děti v archologiích?“

Nad tou zvědavou otázkou se smutně pousmál. „Něco takového. Zabili Cartera McBrida.“

„To jsme si mysleli,“ přikývla.

„Takže je musíme pochytat, aby už nikdy nic takového neprovedli.“

„Rozumím.“

Strčil maserové karabiny za sedlo. „Bude to tak nejlepší, má milá, věř mi. Poslyš, v Aberdalu bude teď pár neděl ošklivě, ale pak se to zlepší. Slibuju. Než se naděješ, budeme mít nejlepší vesnici na řece. Mám zkušenosti."

Přikývla. „Buďte opatrný, pane Manani. Prosím."

Políbil ji do vlasů. Měla v nich kapky deště.

„Budu. A díky, žes osedlala Sanga. Teď běž za maminkou, je smutná."

„Dlouho jsem neviděla otce Elwese. Vrátí se?"

Narovnal záda, neschopen podívat se jí do očí. „Přijde si sbalit věci. Půjde pryč. Jeho práce tady skončila."

Powel dojel na koni ke shromážděným lovcům, od kopyt odletovalo bláto. Většina měla na ramenou zmáčené celty. Teď byli spíš plní úzkosti než vzteku. Dopolední hněv vychladl a došlo jim, že zabili tři lidi. Báli se o rodiny a o vlastní kůži, pomsta je tolik nelákala. Výsledek je ale stejný. Strach z Quinna je požene dál, dokud nepochytají všechny deporty.

V hloučku stál Rai Molvi, pod pončem svíral laserovou pušku. Nestál mu za poznámku. Sehnul se z koně a promluvil k nim: „Napřed byste měli vědět, že můj komunikační blok přestal fungovat. Nebyl jsem schopnej informovat šerifa v Schusteru ani Úřad guvernéra v Durringhamu. Tyhle vysílačky jsou solidní zboží, plný pojistek, a nikdy jsem neslyšel, že by nějaká vypadla. Kontrolky svítí, takže šťávu mám. Tři dny zpátky ještě fungovala. Sami si domyslete, co znamená, že jsme ztratili spojení právě dneska."

„Proboha, co máme proti sobě?" ozval se někdo.

„Povalečský děti," řekl Powel Manani. „Vyděšený grázly. Víc na nich není. To sraní se sektou jenom sloužilo Quinnovi, aby je udržel v lajně."

„Mají zbraně."

„Mají osm laserovejch pušek a žádný rezervní zásobníky. Tady vidím minimálně sto dvacet pušek. Nebude to problém. Střílejte bez varování, miřte na tělo. To je všechno. Nemáme tu soudy a není na ně ani čas. Jsem si úplně jistej, že jsou vinný.

A chci si bejt setsakra jistej, že vaše děti můžou v týhle vesnici dožít beze strachu. Proto jste sem přišli, ne? Dostat se z těch sraček, v jakejch jste žili na Zemi. Fajn, pár se jich dostalo i sem. A dneska s nima skoncujeme. Od zítřka žádnej Carter McBride."

Davu se vrátila rozhodnost. Mužové přikyvovali a odvážně koukali po sousedech, při Carterově jménu sevřeli pušky ještě pevněji.

Powel Manani je spokojeně pozoroval. Zase jsou jeho, jako prvního dne tady, než se mu začal do velení motat ten blbec Molvi. „Tak fajn, deporti se ráno rozdělili na tři pracovní čety. Dvě vypomáhají farmám na savaně a jedna šla lovit na východ. Rozdělíme se na dvě skupiny. Arnolde Travisi, vy se docela vyznáte ve východní džungli, vemte si padesát mužů a zkuste najít lovce. Já pojedu na savanu varovat farmáře. Počítám, že tam míří i Lawrence Dillon, poněvadž je tam Quinn. Zbytek poběží za mnou, jak rychle to půjde, a hlavně se proboha nerozdělujte. U farem se dohodneme, co dál. Tak jdeme."

Zvětšovat Skibbowovi plot byla těžká práce. Kůly se musely nařezat v kilometr vzdálené džungli a pak táhnout až na místo. Půda tu byla tvrdá, písčitá, a chránila ji neprostupná pavučina suché trávy a plazivých šlahounů. Loren Skibbowová podávala k obědu studené slepivraní maso s mdlou dušenou zeleninou, které se většina deportů ani nedotkla. A jako by to nestačilo, Gerald Skibbow hledal někde v savaně zaběhlou ovci, a tak na farmě velel ten panovačný debil Frank Kava.

V půli odpoledne už byl Quinn rozhodnutý, že Skibbowovi a Kavovi budou hrát při příští černé mši hlavní roli.

Ráno nařezané dřevo teď leželo na trávě a vyznačovalo obdélník natažený pětatřicet metrů od stávající palisády. Quinn se střídal v zatloukání s Jacksonem Gaelem. Zbylí čtyři deporti za nimi přitloukali příčná prkna. Jednu stranu už dodělali a

právě zatloukali třetí kůl z druhé. Nedávno pršelo, ale Frank je nenechal odpočinout.

„Parchant," zabručel Jackson Gael a zasadil další ránu perlíkem. Kůl se otřásl a zajel tři centimetry do země. „Chce to mít do večera hotový, aby ukázal Geraldovi, jakej je hodnej kluk. Takže zpátky půjdeme potmě."

„Nedělej si starosti," odtušil Quinn. Klečel na zemi a držel kůl rovně. Mokré mayopové dřevo mu klouzalo pod prsty.

„V tomhle dešti všechno klouže," zavrčel Jackson. „Snadno se přihodí nějaká nehoda a na týhle planetě je člověk mrzák nadobro. Ten starej ožrala, co si hraje na kněze, neví o léčení nic." Palice znovu dopadla.

„Klid. Říkal jsem si, že by tahle usedlost byla dobrý cíl."

„To jo. Víš, co mě fakt sere? Frank leze každou noc k Paule do postele. Teda nemá takový kozy jako Marie, ale Bratře Boží, každou noc!"

„Přestaň aspoň na chvíli myslet ptákem. Půjčil jsem ti Rachel, ne? A navíc máš naše holky."

„Jo. Díky, Quinne. Promiň."

„Fajn, tak začneme přemýšlet, koho chceme přivést a kdy to uděláme."

Jackson si utáhl cáry hadrů omotané kolem dlaní. „Možná Tonyho. Ve vesnici ho mají rádi. Mělo by se mu připomenout, koho má poslouchat."

„Možná."

Jackson znovu máchl palicí.

Quinn zahlédl na travnaté pláni směrem k džungli pohyb. „Počkej." Nastavil implantát na maximální zvětšení.

Rozeznal běžící postavu. „To je Lawrence. Bratře Boží, je jednou nohou v hrobě." Prohledal kraj za mladíkem, jestli ho nehoní sayce nebo krokolev. Něco musí mít v patách. „Jdeme." Vydal se poklusem vstříc milenci.

Jackson pustil palici a vykročil za ním.

Frank Kava vyměřoval vzdálenosti mezi kůly a vyznačoval deportům, kam je mají zatlouct. Ne že by to ta líná verbež

ocenila, pomyslel si. Člověk je musí pořád hlídat a nemají žádnou iniciativu, všechno se jim musí přikázat. Byl pevně přesvědčen, že většina deportů je retardovaná; rozhodně tomu nasvědčovalo jejich zapšklé mlčení.

Šlápl na rýč a zasekl ho do propletené trávy. Plot bude pro farmu požehnáním. Původní ohrada už dospívajícím zvířatům nestačí. Brzy budou potřebovat dost místa pro další generaci. Ovce budou zralé k umělému oplodnění za pár měsíců.

Frankovi se na Lalonde příliš nechtělo. Teď však musel přiznat, že to bylo nejlepší rozhodnutí jeho života. Člověk se večer posadí a vidí, kolik práce za ním zůstalo. Byl to úžasný pocit.

A pak měl Paulu. Zatím se nevyjádřila. Frank ovšem choval jisté podezření. Poslední dobou vypadá tak živá.

Něco uslyšel a zvedl hlavu – něco se děje. Čtyři deporti dál přitloukali příčná prkna, ale nikdo nezatloukal kůly. Tiše zaklel. Quinn Dexter a ten ramenatý Jackson Gael utíkali travou sto metrů od plotu. Neuvěřitelné. Dal si ruce k ústům a zavolal, ale neslyšeli ho, nebo na něj rovnou kašlali. Jak je zná, spíš to druhé. Pak uviděl třetí postavu běžící z džungle vrávoravým krokem, člověka na konci sil. Postava rozhodila ruce a upadla; Quinn s Jacksonem přidali do kroku. Frank se zamračil a vykročil k nim.

Posledních dvacet metrů šel po hlase. Všichni tři se krčili ve vysoké trávě.

Byl to další deport, ten mladý. Ležel na zádech, lapal po dechu, snažil se ze sebe vypravit slova. Chodidla měl roztrhaná na kost. Quinn a Jackson klečeli u něj.

„Co se tady děje?“ zeptal se Frank.

Quinn se na něj ohlédl přes ramena. „Vyřiď ho,“ řekl klidně.

Jackson vstal a Frank ucouvl. „Počkat…“

Paula a Loren čekaly, až se jim začne vařit elvíziová marmeláda. Elvízie byly místní zakrslé ovocné stromy rodící deseticentimetrové jedlé plody. Na kraji džungle jich stál celý remízek, včera byly trhat. S cukrem tu budou potíže; pár lidí ve vsi pěstovalo třtinu, ale jejich cukr téměř nebyl jedlý.

To se zlepší, říkala si Loren. V Aberdalu všechno spěje k lepšímu. Taky proto je tu radost žít.

Paula vzala prázdné hliněné dózy z plotny, kde se hřály.

„Budu ještě chvíli míchat," řekla Loren. Ve velkém rendlíku bublala marmeláda.

Paula dózy položila a podívala se ze dveří. Kolem plotu přicházela skupina lidí. Jackson Gael někoho nesl v náručí, mladíčka s krvavýma nohama. Další dva deporti táhli Franka.

„Mami!" Paula vyběhla před dům.

Frank měl rozmlácenou tvář, zlomený nos, potrhané rty, oči a líce nateklé. Slabě sténal.

„Ach, Bože!" Paula si přitiskla ruce na oči. „Co se mu stalo?"

„To my," odtušil Quinn.

Loren Skibbowová to skoro stihla. Quinn Dexter jí byl vždycky podezřelý, a když uviděla Franka, hned věděla, která bije. Bez váhání se otočila a pospíšila do domu. Laserové pušky visely na stěně ve světnici. Pět kusů, pro každého jedna. Gerald si vzal jednu s sebou. Vzala druhou, tu, co patřívala Marii.

Quinn ji udeřil do ledvin. Narazila do zdi. Odrazila se a Quinn ji kopl do podkolenní jamky. Upadla na podlahu, bez sebe bolestí. Puška jí vypadla z ruky.

„Tohle si vezmu, děkuji," prohlásil Quinn.

Loren pro slzy neviděla. Slyšela Paulu křičet a otočila hlavu. Jackson ji nesl pod paží do domu.

„Irley, Malcolme, chci zbraně, zásobníky, lékárničky a všechno sušené jídlo. Rychle," dodal Quinn, když se do světnice nahrnuli ostatní deporti. „Ann, hlídej venku. Manani

sem jede na koni. A pozor na Geralda.“ Hodil jí pušku. Chytila ji a přikývla.

Irley a Malcolm se pustili do plenění polic.

„Ty drž hubu,“ zařval Quinn na Paulu.

Přestala křičet a vytřeštila na něj oči. Jackson Gael ji hodil do kouta, kde se schoulila.

„To je lepší,“ řekl Quinn. „Imrane, polož Lawrence na židli, pak prohlídni všechny boty, čím víc, tím líp. Budou se nám hodit. Máme před sebou dlouhou cestu.“

Mladého deporta s rozedranými chodidly položili na židli u kuchyňského stolu. Měl popelavou kůži a strašně se potil.

„Jenom mi najděte nějaký fáče a boty,“ řekl Lawrence. „Fakt, Quinne, to bude dobrý.“

Quinn ho pohladil a sčísl mu z čela mokré vlasy. „Já vím. Byl to nějaký běh. Skvělý výkon, Lawrenci. Jseš nejlepší.“

Loren postřehla, jak zbožně se mladík na Quinna dívá. Viděla, jak Quinn z šortek vytahuje štěpný nůž. Když vyjela zářivá čepel, chtěla něco říci, ale jen zasípala.

Quinn nůž ponořil do Lawrencova krku a stočil špičku nahoru k mozku. „Ten nejlepší,“ zašeptal. „Bratr Boží tě přijme do Noci.“

Paula němě otevřela ústa, když Lawrencova mrtvola sklouzla na podlahu. Loren začala plakat. „Kurva, Quinne!“ zaklel Irley.

„Co je? Musíme se odtud dostat. Viděls jeho nohy, zdržoval by nás. Všechny by nás pochytali. To chceš?“

„Ne,“ odpověděl poslušně Irley.

„Bylo to rychlejší, než co by s ním udělali oni,“ řekl Quinn spíš pro sebe.

„Udělal jsi správnou věc,“ prohlásil Jackson Gael. Otočil se na Paulu a nasadil široký úsměv. Sténala, snažila se zalézt dál do kouta. Chytil ji za vlasy a postavil.

„Nemáme čas,“ připomněl mu přátelsky Quinn.

„Ale máme. Budu rychle hotovej.“

Když začala Paula zase křičet, pokusila se Loren vstát.

„Nezlob," křikl Quinn. Kopl ji do spánku. Farmářka spadla na záda jako porouchaný mechanoid, neschopna pohybu. Špatně viděla, tvary se jí ztrácely za šedými skvrnami. Viděla však, jak Quinn bere Paulinu pušku, kontroluje stav baterie a pak střílí Franka. Otočil se a namířil na ni.

Šum džungle prořízl hvizd signální píšťalky. Scott Williams vzdychl, vstal a smetl z orvané kombinézy suché listí.

Pitomci! Podrostem se prodírá nějaké zvíře, skoro jistě danderila. Tak teď už ji neuloví.

„Zajímalo by mě, co se stalo," řekl Alex Fitton.

„Nemám páru," odtušil Scott. Alex mu nijak nevadil. Bylo mu dvacet osm, bavil se s deporty a znal i dost sprostých vtipů. Scott s ním často chodil na lov.

Znovu se ozvala píšťalka.

Alex zaskuhral: „Tak jdem."

Prodírali se za zvukem. Mezi stromy se objevily další dvojice lovců, všichni mířili za neutichající píšťalkou. Nikdo nevěděl, kdo je svolává a proč. Hvizd znamenal zranění nebo konec lovu.

Scotta překvapilo, že na ně nad srázem čeká čtyřicet nebo padesát lidí. Museli přijít z vesnice. V první řadě stál Rai Molvi a z plných plic pískal. Když s Alexem Fittonem vyšli z lesa, všichni na ně upřeli pohled.

Na vršku stál veliký qualtook. Z odvrácené větve visely tři silikonové provazy.

Skupina vesničanů se mlčky rozestoupila a vytvořila špalír ke stromu. Scott, teď už vážně znepokojen, vešel mezi ně a konečně uviděl, co z větve visí. Poslední byla Jenima, ještě sípala a kopala. Oči jí lezly z důlků, měla rudou tvář.

Zkusil utéct, ale střelili ho laserem do stehna a dotáhli ho zpátky. Alex Fitton mu dal smyčku na krk. Po tvářích mu přitom tekly slzy, ale Alex byl švagr Rogera Chadwicka.

Běh domů stál Geralda Skibbowa málem život. Už byl na zpáteční cestě s ovcí na provaze, když uviděl dým. Orlando, jeho vlčák, se vesele prohánět vysokou travou. Věděl, že ovci vystopoval on. Gerald se na něj shovívavě usmíval. Pes už byl skoro dospělý. Nejlépe ho kupodivu cvičila Loren.

Gerald se dopoledne vláčel snad přes půl savany. Nedokázal pochopit, jak se mohla ovce zaběhnout tak daleko. Nakonec ji našli ve strmé rokli asi tři kilometry od farmy. Byl rád, že se sayce drží v džungli. Nikdy neměli problémy ani s krokolvy, i když občas jejich dlouhá těla zahlédli ve vysoké trávě a v noci slýchali jejich řev.

Dva kilometry od domova před sebou uviděl zlověstný sloup modrobílého dýmu, zdroj se mu ještě schovával pod obzorem. Všechny ostatní farmy byly podstatně dál a v daném směru mohla hořet jen jediná. Měl dojem, jako by na azurové nebe stoupala jeho krev. Do farmy vložil celý život, neměl jinou budoucnost.

„Loren!“ zavolal. Pustil ovci a dal se do běhu. „Paulo!“ Laserová puška ho bouchala do boku. Odhodil ji. Orlando se nakazil pánovým vzrušením a zuřivě štěkal.

Ta pitomá tráva! Chytala ho za nohy, zdržovala ho v běhu. Zakopával o strouhy a výmoly. Jednou upadl v plné rychlosti, odřel si dlaně a narazil koleno. Ran si nevšímal. Zvedl se a běžel dál. Znovu upadl, znovu vstal, a znovu.

Savana vysávala všechny zvuky. Šustění trávy o kombinézu, funění, nadávky, kdykoli upadl, všechno se hned ztrácelo v nehybném rozpáleném vzduchu, jako by byla prérie lačná každého zvuku.

Nejhorší byly poslední dvě stovky metrů. Vyběhl na malý pahorek a uviděl svůj statek. Stát zůstaly jen černé trámy. Šindele dávno shořely, krovy se zhroutily dovnitř.

Zvířata se rozutekla. Vyděšená žárem prorazila ohradu, utekla nějakých sto metrů a teď se popásala v bezpečné vzdálenosti kolem usedlosti. U napajedla zahlédl koně a pár prasat. Ostatní dobytek nezúčastněně bloumal po savaně.

Nic jiného se nehýbalo. Žádní lidé. Tupě civěl na svou farmu. Kde je Frank a Loren a Paula? A kde jsou deporti, měli by hasit.

Zbytek cesty běžel jak na dřevěných nohou, vzduch ho pálil v hrdle. K nebi vylétla sprška zlatých jisker. Rám obytného domu zaskřípal a škubavě se sesul.

Gerald při tom pohledu zoufale zasténal. Patnáct metrů od trosek zpomalil. „Loren? Paulo? Franku? Kde jste všichni?“ Jeho křik odnesly jiskry do nebe. Nikdo neodpovídal. Na prohlídku trosek byl moc vyděšený. Pak Orlando tiše zakňučel. Gerald šel za ním.

Byla to Paula. Miláček Paula, jeho holčička, v archologii mu sedala na klíně a snažila se ho chytit za nos. Vyrostla v ženu plnou klidné tiché síly. Vykvetla v divokém kraji.

Paula. Prázdné oči upřené do jisker. Dvoucentimetrová díra v hlavě, opálená loveckým laserem.

Gerald Skibbow hleděl na svou dceru a kousal se do pěstí. Podlomily se mu nohy a farmář spadl na zválenou trávu vedle ní.

Tak ho našel i Powel Manani, když za čtyřicet minut přijel. Dozorci stačil jediný pohled. Všechen vztek a hněv, který v něm celý den narůstal, teď zkrystalizoval ve smrtonosný zenový klid.

Prohlédl doutnající trosky farmy. Uvnitř našel tři ohořelé mrtvoly, což ho překvapilo, dokud si nedomyslel, že druhý muž bude nejspíš Lawrence Dillon.

Quinn se samozřejmě nechce cestou zdržovat. A Lawrence měl odrané nohy, už když zabíjel Vorixe. Prokrista, ten Quinn je ale chladnokrevnej parchant.

Otázkou je, kam se vydal.

Zbývalo už jen šest deportů. K Nichollsově farmě dorazil Powel, když pracovní četa stavěla stodolu. Za vyděšeného přihlížení Nichollsovy rodiny je jednoho po druhém postřílel

maserovou karabinou. Důvod vysvětlil posléze. Přesto se na něj dívali jako na strašidlo. Nevadilo mu to. Vesničané jim zítra povědí zbytek.

Powel se díval na kilometr vzdálený okraj džungle. Quinn šel tam, to je jasné. Najít ho ale nebude hračka. Pokud… Quinn třeba zamířil rovnou do vesnice. Teď je z něj skutečný bandita, potřebuje jídlo a zbraně, zásoby na dlouhý pochod z Schusterova okresu. Malá lupičská banda se tu dokáže dost dlouho skrývat před šerify i před komisařem (pokud sem guvernér nějakého pošle).

Orlando se mu motal kolem nohou a Powel ho bezmyšlenkovitě hladil. Vorix mu scházel víc než dřív. Quinna by našel za hodinu.

„Fajn," řekl vlčákovi. „Takže se vracíme do Aberdalu." V první řadě musí zpravit vesničany. Quinn z farmy jistě vzal zbraně. Díky Bohu, že kolonisté měli povolené jen lehké a pušky a žádné velké ráže.

Gerald Skibbow mlčky přihlížel, jak Powel přikrývá Paulu celtou. Pak se nechal odvést a posadit na Sanga.

Společně jeli savanou na Nichollsovu farmu. Orlando běžel hustou travou za koněm. Geraldovo stádo, neuvyklé svobodě, scházelo k napajedlu.

Jay Hiltonová se nudila. Vesnice vypadala divně, když nikdo nepracoval na poli. K večeru musely všechny děti do srubů. Jay bloumala po známých cestách a viděla jen lidi za okny.

Její matka si kupodivu nechtěla povídat. Když se vrátila z pátrání po Carterovi McBridovi, lehla si do postele a od té doby koukala do stropu. Nešla s panem Mananim honit deporty.

Jay si zašla kolem kostela. Otec Elwes se ještě nevrátil. Jay věděla, že udělal něco moc ošklivého, podle toho, jak o něm mluvil pan Manani, něco horšího než pití. Stejně ale není

hezké, aby zůstal přes noc v džungli. Slunce už zapadlo za stromy.

Její nadšená fantazie zalidnila džungli nejrůznějšími představami. Kněz zakopl a zlomil si nohu. Bloudí někde v divočině. Schovává se na stromě před divokou saycí.

Jay znala džungli kolem vesnice, jako by jí někdo nahrál mapu do hlavy. Když najde otce Elwese, bude hrdinka. Ohlédla se po svém srubu. V oknech se nesvítilo a matka ji ještě půl hodiny nebude postrádat. Rozběhla se k ponuré hradbě stromů.

V džungli panovalo ticho. I slepivrány odletěly. A stíny byly tmavší, než jak je znala. Na suché listí dopadaly ostré šikmé paprsky zapadajícího slunce.

Po deseti minutách ji napadlo, že to zas nebyl tak dobrý nápad. Vyšlapaná cestička na savanu nevedla daleko. Rychle se prodrala podrostem a za chvíli byla na ní.

Tady viděla v každém směru dobrých sedmdesát metrů. Trochu ji přešel strach.

„Otče?“ zavolala zkusmo. V tichu tmavých stromů se její hlas nepřirozeně rozléhal. „Otče, to jsem já, Jay.“ Otočila se dokola. Nic se nepohnulo, nic nevydalo hlásku. Chtěla narazit na lovce, aby se vrátila domů s nimi. Společnost by velice uvítala.

Za zády jí něco zapraskalo, jako by člověk šlápl na suchou větvičku.

„Otče?“ Jay se otočila a vykvikla. Napřed si myslela, že hlava černé ženy jen tak poletuje vzduchem, ale když se podívala pořádně, rozeznala obrys těla. Jako by se kolem postavy ohýbalo světlo a dělalo kolem okrajů duhu.

Žena zvedla ruku. Dlaní jí proplouvaly lístky a větve přesně jako za ní. Položila si prst na rty a pokynula jí.

Sango klusal po cestě do Aberdalu a pevným krokem prorážel tmu. Powel Manani se občas skrčil v sedle, aby uhnul nízké

větvi. Tuhle stezku už znal zpaměti. Mohl se soustředit na možnosti vývoje situace.

Zítra budou muset všichni zůstat ve vsi, na práce na poli dohlédnou stráže. Jakékoli narušení běžného života by znamenalo Quinnovo vítězství, a to Powel nesmí dopustit. Lidé už byli dost otřesení z toho, co se stalo, a musejí si znovu vybudovat sebedůvěru.

Před čtvrt hodinou minul skupinu Arnolda Travise. Pověsili všechny deporty z lovecké výpravy. A družina, která šla pomoci farmám v prérii, teď pohřbívala deporty, co postřílel u Nichollsů. Zítra pošle pár chlapů k Skibbowovým, ať udělají, co půjde.

To nebude moc, přiznal si nerad. Mohlo to ale dopadnout hůř. A taky daleko líp.

Powel při pomyšlení na Quinna zaťal zuby. Jakmile vyjde slunce, zajede do Schusteru. Šerif zpraví Durringham a úřady pošlou pátrače. Znal v Schusteru dozorce Gregora O'Keefa, ten měl spřízněného dobrmana. Můžou za Quinnem vyrazit hned, než stopa vychladne. Gregor to pochopí.

Nic z toho nebude v jeho záznamech vypadat dobře. Vyvražděné rodiny a vzbouření deporti. Pozemkový úřad s ním zřejmě nepodepíše další smlouvu. Nasrat na ně. Teď jde jenom o Quinna.

Sango zaržál a vzepjal se na zadní. Powel automaticky přitáhl uzdu. Kůň upadl, podlomily se pod ním nohy. Setrvačnost ho nesla dál na koňský krk. Do tváře ho šlehla hříva a nosem narazil do páteře. Ucítil v ústech krev.

Sango upadl a klouzal po blátě ještě pár metrů, než se konečně svalil na bok. Powel slyšel, jak mu pod tíhou koně praskají kosti v pravé noze. Na chvíli ztratil vědomí. Když se vzpamatoval, zvracel. Pravou nohu od kyčle dolů necítil. Byl nebezpečně odpoutaný od reality. Zalil ho studený pot.

Kůň ho svou vahou držel na zemi. Powel se vzepřel na loket a zkusil nohu vytáhnout. Nervy mu sálaly bolestí. Zasténal a spadl zpátky na trávu.

Za ním zapraskalo křoví. Ozval se zvuk kroků.

„Hej!“ zavolal. „Proboha, pomozte mi. Spadnul na mě kůň, do prdele. Necítím nohu.“ Natáhl krk. Ze stínů kolem cesty vystoupilo šest postav.

Quinn Dexter se rozesmál.

Powel se zoufale natáhl po maserové karabině u sedla. Chytil pažbu.

Na ten pohyb Ann čekala. Stiskla spoušť laserové pušky. Infračervený pulz odřízl Powelovi dlaň. Kůže a svaly se vypařily, cévy žár okamžitě zacelil, napjaté šlachy praskly. Po okraji rány mu zčernala kůže a vyskočily na ní puchýře. Powel zavrčel. Ucukl rukou.

„Přiveďte mi ho,“ nařídil Quinn.

Do kostela se vrátil démonický duch. Horst Elwes ho uviděl, hned jak přišel.

Na většinu dne si nepamatoval. Celé hodiny musel ležet na mýtince. Oblečení měl promočené a zablácené. Stále se na něj dívaly krvavé oči Cartera McBrida.

„Tvoje chyba!“ řval na něj dozorce Manani. A měl pravdu.

Hřích opomenutím. Víra, že lidská důstojnost zvítězí. Že stačí počkat a deporty přestanou jejich pošetilé rituály bavit samy od sebe. Že jim dojde, jak je Quinn prostřednictvím sekty ovládá. Pak přijdou k němu a poprosí o smilování Boží.

Jeho arogance ale stála život dítěte a pokud se Rút a Manani nemýlí, tak i dalších lidí před ním. Horst si nebyl vůbec jistý, zda chce žít dál.

Cestou do vesnice nad ním tmavlo nebe a přes koruny stromů bylo vidět první hvězdy. V několika srubech se svítilo, ale osada byla tichá. Opustil ji život.

Přišla o svého ducha, pomyslel si Horst. I když lidi pobijí všechny deporty, bude vesnice poskvrněná. Ochutnali jablko a vědění pravdy jim zkazilo duše. Vědí už, jaké zvíře v nich

přebývá. I když ho vydávají za čest a civilizovanou spravedlnost. Vědí to.

Ztěžka se vlekl stíny ke kostelu. K té prosté malé svatyni, která symbolizovala všechno zdejší zlo. Vystavěna byla na lži a stala se příbytkem vysmívaného blázna. Ani tady, na Bohem zapomenuté planetě na samém konci Konfederace, kde o nic nejde, to nedokážu. Nesvedu to, k čemu jsem se před Bohem zavázal: dávat lidem víru v sebe sama.

Otevřel lítací dveře ve štítě kostela. Na přední lavici ležela mrtvola Cartera McBrida zabalená v plátně. Někdo na oltáři zapálil jednu svíčku.

Metr nad mrtvým visela červená hvězdička.

Horsta popadla známá hrůza a málem ho připravila o rozum. Kousl se do roztřeseného rtu.

Pokud existuje Svatá Trojice, říkali satanisti z archologií, potom ipso facto existuje i Temný. Protože ďábel pokoušel Ježíše, oba kráčeli po Zemi a oba se navrátí.

Horst Elwes hleděl na rudou jiskru a jeho mysl zase začala tížit váha nesmírných věků. Takový důkaz existence Boží mu připadal krajně ironický. Lidé se mají k víře dopracovat, ne si ji nechat vnutit.

Padl na koleno, jako by ho srazila obří ruka. „Pane, odpusť mi. Na kolenou Tě prosím, odpusť mi mou slabost.“

Hvězdička se vydala k němu. Její světlo nedopadalo na lavice ani na podlahu.

„Co jsi? Proč jsi sem přišel? Pro duši toho chlapce? Zavolal tě pro ni Quinn Dexter? Je mi tě líto. Chlapec byl čistý a zůstal čistý, ať ho donutili k čemukoli. Náš Pán ho neodvrhne jen pro nelidskost tvých vyznavačů. Cartera uvítá v nebi sám archanděl Gabriel.“

Hvězdička zastavila dva metry od Horsta.

„Ven,“ zvolal kněz. Vstal, nezájem o vlastní život mu vlil sílu do nohou. „Kliď se z tohoto stánku. Prohráls. Podvakrát jsi prohrál.“ Horst vycenil zuby, roztáhl koutky, na vousy mu vytekla slina. „Tento starý hříšník díky tvé přítomnosti nabyl

odvahy. A znesvěcuješ posvátnou půdu! Apage!“ Ukázal prstem do promoklé džungle za dveřmi. „Ven!“

Na schodech kostela zaduněly kroky, dveře se rozlétly. „Otče!“ zaječela Jay.

Objala ho kolem pasu silou, s níž by se těžko měřil dospělý chlap. Instinktivně ji pohoupal a pohladil po slepených světlých vláskách.

„Ach, otče,“ vzlykala. „Bylo to hrozné, zabili Sanga. Zastřelili ho. Je mrtvý. Sango je mrtvý.“

„Kdo? Kdo ho zastřelil?“

„Quinn. Deporti.“ Zvedla k němu obličej. Od pláče jí zrudly tváře. „Schovala mě. Byl jste blízko.“

„Tys viděla Quinna Dextera?“

„Ano. Zastřelil Sanga. Nenávidím ho!“

„Kdy to bylo?“

„Před chviličkou.“

„Tady? Ve vesnici?“

„Ne. Na cestě na savanu, asi půl kilometru.“

„S kým jsi tam byla?“

Jay popotáhla a pěstičkou si promnula oko. „Neznám ji. Byla to černá paní. Přišla z džungle v divných šatech. Řekla, že si musím dát pozor, protože deporti jsou blízko. Bála jsem se. Schovaly jsme se za křoví. A pak přijel Sango.“ Roztřásla se jí bradička. „Je mrtvý, otče.“

„Kde je teď ta žena?“

„Pryč. Dovedla mě do vesnice a pak odešla.“

Horst se pokusil uspořádat myšlenky, spíš zmatený než vystrašený. „Co bylo na jejích šatech tak divného?“

„Byly jako kus džungle, nebyla v nich vidět.“

„Komisařka?“ zašeptal. To nedává smysl. Pak si najednou uvědomil, že Jay něco vynechala. Vzal ji za ramena a zpříma se na ni podíval. „Seděl na Sangovi pan Manani, když ho Quinn zastřelil?“

„Ano.“

„Je mrtvý?“

„Ne. Křičel, protože na něj Sango spadl. Deporti ho odnesli.“

„Ach, Bože. Šla za nimi ta paní, šla pomoct Mananimu?“

Jay se tvářila jako zosobněné zoufalství. „Asi ne. Nic neřekla, prostě zmizela, když jsme došly na pole.“

Horst se otočil na démonického ducha. Už tu nebyl. Začal postrkovat Jay ven z kostela. „Teď půjdeš rovnou domů k mámě, rovnou domů. Řekni jí, co jsi řekla mně, ať sežene ostatní. Musí je varovat, že deporti nejsou daleko.“

Jay vážně přikývla.

Horst se rozhlédl po mýtině. Už byla skoro noc a stromy vypadaly potmě daleko větší. Zachvěl se. „Co budete dělat, otče?“

„Jenom se tu porozhlédnu. Tak běž už.“ Něžně ji postrčil směrem k Rútinu srubu. „Mazej domu.“

Odkvačila mezi chaty, nejistá na dlouhých hubených nohách, jako by měla každou chvíli ztratit rovnováhu. Horst zůstal sám. Chmurně se podíval na džungli a vykročil na stezku, jež ještě včera spojovala vesnici s usedlostmi na savaně.

Jseš sentimentální husa, prohlásil Laton.

Poslyš, otče, po tom, co jsem provedla ráno, mám na trochu sentimentu nárok, opáčila Camilla. **Quinn by ji roztrhal na kusy. To by nám už nijak nepomohlo. Dosáhli jsme všeho, co jsme chtěli.**

Ten debilní kněz si teď hraje na hrdinu. Chceš snad zachraňovat i jeho?

Ne. Je dospělý. Rozhoduje sám za sebe.

No dobře. Ztráta dozorce Mananiho je nepříjemná. Spoléhal jsem na něj, že zlikviduje zbytek deportů.

Mám je postřílet?

Ne, lovci se vracejí, najdou koně a stopu Quinna Dextera. Bylo by jim divné, kdo deporty zabil. Nikdo o nás nesmí vědět. I když Jay…

Nikdo jí neuvěří.

Zřejmě.

Tak co chceš dělat s Dexterem? Nepředpokládali jsme, že přežije tak dlouho.

Quinn Dexter teď půjde za mnou, jinam nemůže. Šerifové si pomyslí, že zmizel v džungli a už se nevrátí. Není to dokonalé řešení, ale žádný plán bitvy nepřečká první výstřel. A Annina vajíčka vítaně rozšíří naše genetické zdroje.

Tím končí má role provokatéra?

Ano, situace už nepotřebuje naše vměšování. Události za nás budou monitorovat služební zvědi.

Dobře. Jdu domů, připravte mi lázeň a drink. Byl to dlouhý den.

Quinn shlédl na Powela Mananiho. Nahému dozorci se vrátilo vědomí krátce poté, co mu přivázali rozdrcené nohy k mayopovému kmeni. Překrvenou hlavu měl pár centimetrů nad zemí. Ruce mu roztáhli ke kolíkům zaraženým do trávy kus od stromu. Obrácený kříž. Powel Manani slabě zasténal.

Quinn si gestem vyžádal ticho. „Noc sílí. Vítej v našem světě, Powele."

„Čuráku," odsekl Manani.

Quinn zapnul kapesní tepelný induktor a přiložil ho Powelovi k zlomené holeni. Dozorce zachrčel a škubl sebou.

„Proč jsi to udělal, Powele? Proč jsi utopil Leslieho s Tonym? Proč jsi zabil Jenimu? Proč jsi za Douglasem poslal Vorixe?"

„Nezapomeň na ostatní," zasípal Powel. Quinn ztuhl. „Ostatní?"

„Už jste zbyli jenom vy, Quinne. A zejtra bude po vás." Tepelný induktor se znovu spojil se zlomenou kostí.

„Proč?" zeptal se Quinn.

„Carter McBride. Proč asi? Jste zkurvená zvěř, jeden jako druhej. Jenom zvířata. Člověk by něco takovýho neudělal. Bylo mu deset let!"

Quinn se zamračil a vypnul induktor. „Co se stalo s Carterem McBridem?“

„Tohle! Zmrde. Takhle jsi ho přivázal, ty a tvoji satanisti. Rozřízli jste ho napůl!“

„Quinne?“ ozval se nejistě Jackson Gael.

Quinn ho umlčel. „Cartera jsme se ani nedotkli. Kdy asi? Makali jsme u Skibbowa.“

Powel zacloumal kolíky, na nichž měl přivázané ruce. „A Gwyn Lawes a Roger Chadwick a Hoffmanovi? Co ti? I na ně máš alibi?“

„No, musím přiznat, že o nich něco vím. Ale jak víš, že následujeme Světlého bratra?“

„Elwes nám to řekl.“

„Měl jsem si uvědomit, že knězi dojde, co se děje. Ne že by na tom teď záleželo.“ Vytáhl z kapsy štěpný nůž.

„Quinne,“ vyhrkl Jackson Gael. „Je to divný, chlape. Kdo oddělal Cartera, když ne my?“

Quinn mu strčil nůž před oči, hypnotizován zhasnutou čepelí. „Co se stalo, když našli Cartera?“

„Co tím chceš říct?“ zaječel Jackson. „O čem to kurva mluvíš? Nech toho, Quinne. Chcípneme tady, když se nepohnem.“

„Správně. Chcípneme. Někdo na nás ušil boudu.“ Čepel ožila a zalila mu tvář žlutou září. Usmál se.

Do Jacksona Gaela se dala zima. Dosud si neuvědomil, jak je Quinn šílený; cvok, to jistě, trochu psychopat. Ale tohle – Bratře Boží, Quinna to baví, on snad opravdu věří, že je apoštolem Noci.

Ostatní deporti se po sobě úkosem dívali.

Quinn si jich nevšímal. Sehnul se k Powelu Mananimu. Dozorce už to vzdal a jen zplihle visel. „Jsme knížata Noci,“ předzpěvoval Quinn. „Jsme knížata Noci,“ opakovali po něm poslušně deporti.

Camillo, vrať se tam. Všechny okamžitě zlikviduj. Posílám ti začleněné, aby pomohli zakopat těla. Pokud to nestihnou, než dorazí lovci, všechno spal granátem. Není to moc elegantní, ale nemáme na výběr. Quinn Dexter nesmí vyzradit naši existenci.
Už jdu, otče.

Ly-cilf přenášel ohnisko identity mezi Quinnem Dexterem a Powelem Mananim, přitom vnímal všechny lidi shromážděné na palouku. Nedokázal číst jednotlivé myšlenky, zatím ne, rozluštění zabere ještě nějakou dobu, ale emoční náboj mu byl zcela jasný.

Citová polarita mezi Quinnem Dexterem a Powelem Mananim dosahovala extrému; jeden byl opilý vítězstvím, lačný života, druhý poražený, tupý, nedočkavý smrti. Diametrický kontrast ilustroval jejich náboženské sklony.

Okrajem vědomí zachytil Ly-cilf téměř neznatelný přenos energie z Powela Mananiho do Quinna Dextera. Vycházela ze základní energistické síly, jíž disponuje každá buňka. Podobný přenos se u tělesných organismů vyskytoval nesmírně vzácně. Quinn Dexter ho zřejmě kdesi na dně vědomí vnímal; měl daleko silnější energistický smysl než kněz. Pro Quinna Dextera nebyla lidská oběť při černé mši jen sadistický rituál, ale vzbuzovala v něm neznámé očekávání, utvrzovala ho ve víře. Ly-cilf sledoval, jak v Quinnovi ten pocit sílí, a nadšeně nahrával všechny rysy vzácného fenoménu.

„Až falešný vládce zavede své šiky do nicoty, budeme při tom," předříkával Quinn.

„Budeme při tom."

„Až přineseš do tmy světlo, budeme při tom."

„Budeme při tom."

„Až skončí čas a vesmír se zhroutí, budeme při tom."

„Budeme při tom."

Quinn napřáhl štěpný nůž. Zapíchl hrot Powelu Mananimu do pánevní spony nad kořen penisu. Kůže syčela, chlupy se

pálily. Powel zaťal zuby, krční svaly se mu napjaly jako ocelová lana, jen aby nevydal hlásku. Quinn zatím táhl řez dolů břichem.

„Přinášíme Ti oběť, Pane," komentoval Quinn. „Osvobodili jsme své hady, jako zvířata jsme byli stvořeni a zvířaty jsme dnes. Přijmi tento život jako důkaz naší lásky a oddanosti." Čepel dosáhla pupku, z Powela tekla proudem krev. Quinn s nesmírným potěšením sledoval, jak šarlat barví dozorcovo husté ochlupení na prsou. „Dej nám svou sílu, Pane, pomoz nám přemoci Tvé nepřátele." Temné blaho hada ještě nikdy necítil tak silně. Byl jako opilý. Každá buňka v těle mu zpívala blaženstvím. „Zjev se nám, Pane!" zvolal. „Promluv k nám!"

Powel Manani umíral. Ly-cilf v jeho těle sledoval víry energistických vzorců. Malý výboj přelétl do Quinna, jehož tělo sílu lačně vstřebalo a přidalo mozku na euforii. Zbyteček Powelovy životní energie ještě zůstával v buňkách, ale místo aby se rozplynul v entropii, zmizel jakousi tajemnou prostorovou trhlinou. Ly-cilf byl uchvácen, z jediného obřadu načerpal nesmírné vědomosti, za celý nepředstavitelně dlouhý život se nikdy tak dokonale nespojil s entitou v okamžiku smrti.

Vtiskl se do proudu energie z Mananiho buněk, následoval ho mikroskopickými záhyby kvantové reality a dospěl do kontinua, o jehož existenci zatím nic netušil: do energistického vakua. Do prázdnoty tak strašné, jakou pro nahého člověka představuje mezihvězdný prostor. Udržet si v takovém prostředí soudržnost bylo nesmírně komplikované, Ly-cilf musel maximálně soustředit energii, aby z něj nezačala tryskat jako ohon komety. Jakmile stabilizoval svou vnitřní strukturu, roztáhl percepční pole. Nebyl tu sám.

Neznámou prázdnotou se hnaly špatně zaostřené informační víry, povahou podobné Ly-cilfově paměti. Byl si jistý, že jde o oddělené entity, i když se neustále míchaly, spojovaly a rozdělovaly. Ly-cilf pozoroval, jak se cizí entity hromadí kolem hranice jeho ohniska identity. Dotýkaly se ho

neznatelné výboje energie a nesly s sebou nemožně kódované obrazy. Ly-cilf sestavil standardní identifikační kód a vyslal ho na stejné frekvenci. Místo odpovědi do něj vetřelci vstoupili.

Ly-cilf bojoval za udržení integrity, ale nepřátelé se mu nabourávali do myšlenkových rutin. Bylo jich příliš mnoho, nedokázal je odrazit. Ztrácel kontrolu nad svými funkcemi, percepční pole se stahovalo, mizel přístup k paměťovým bankám, nemohl se hýbat. Vetřelci začali měnit jeho vnitřní energetickou strukturu a otevírat široký kanál ze svého prázdného kontinua do obyčejného časoprostoru. Kvantovým zlomem proudily přes Ly-cilfa vzorce, útržky syrových vzpomínek, a hledaly specifickou tělesnou matrici, v níž by mohly fungovat.

Bylo to strašlivé znásilnění, narušilo samu nejhlubší podstatu Ly-cilfa. Vetřelci ho nutili podílet se na běhu vesmírných událostí a měnit je. Zbývala mu jediná možnost. Uložil se. Nahrál myšlenkové procesy a aktuální vzpomínky do makrodatové mřížky.

Aktivní funkce přestaly existovat.

Ly-cilf zůstane uvězněný ve stázi mezi dvěma kontinuy, dokud ho nenajde a nevzkřísí jiný jedinec jeho druhu.

Šance, že k tomu dojde před koncem vesmíru, byla nekonečně malá, ale Ly-cilfovi na čase nezáleželo. Udělal, co bylo v jeho silách.

Třicet metrů od deportů a Powela Mananiho se podrostem plížil Horst Elwes, přilákán zpěvavými hlasy. Stopu polámaných větví od mrtvého koně nebyl problém sledovat ani za šera. Jako by Quinnovi nezáleželo na tom, kdo je najde.

Když Horst opustil stezku, rychle padla noc a džungle se kolem něj hrozivě stáhla. Tma se proměnila v hustou melasu. Topil se v ní.

Pak uslyšel řezavé hlasy, sveřepé vzývání. Zpěv vyděšených lidí.

Mezi stromy před ním vzplála žlutá jiskřička. Přitiskl se ke kmeni qualtooku a vykoukl. Quinn zapíchl svítící čepel do Powela Mananiho.

Horst zalapal po dechu a pokřižoval se. „Pane, přijmi duši svého služebníka…“

Démonický duch vzplál mezi Powelem a Quinnem jako nova. Džungle se rudě rozzářila. Hvězda pulzovala v nečisté nápodobě života. Po Quinnovi se rozběhla pavučina oslepujících rumělkových výbojů.

Horst se tiskl ke stromu, vzdálen vší hrůzy i naděje. Deporti si démona ani nevšimli. Až na Quinna. Quinn se culil orgasmickým blahem.

Když uchvácení dosáhlo skoro nesnesitelného vrcholu, zaslechl Quinn hlasy. Zněly mu v hlavě, podobné šeptaným útržkům snových chimér. Tyhle ale sílily, z hluku vystupovala srozumitelná slova. Uviděl před sebou světlo, Powelovo tělo pohltila šarlatová aureola. Uprostřed zela dokonale černá trhlina.

Quinn k ní natáhl ruce. „Můj Pane! Zjevil ses!“

Zástup našel společný hlas. „Vyznáváš noc, Quinne?“

„Ano, ach, ano!“

„Přicházíme z noci, Quinne. Celé eóny hledáme člověka jako ty, uvězněni v noci.“

„Jsem tvůj, Pane.“

„Přijmi nás, Quinne.“

„Přijímám. Dej mi Noc, Pane.“

Z mrtvoly Powela Mananiho vylétla s ohlušujícím prasknutím vroucí chapadla přízračného dvourozměrného světla. Natáhla se po Quinnovi jako nadržená sukuba. Jackson Gael v šoku ucouvl, řval a clonil si před září oči. Ann se za ním tiskla k štíhlému stromu, jako by vzdorovala hurikánu, vlasy jí vlály, víčka měla stisknutá. Ploché blesky Quinna neúnavně ovíjely. Křečovitě škubal údy. Po pasece poletovaly šílené stíny. Vzduch naplnil pach spáleného masa. Z Powelova těla se kouřilo.

„Jsi vyvolený, Quinne," říkaly hlasy v jeho hlavě.

Vynořovaly se ze stínů, z Noci tak temné, že představovala jen věčné utrpení. Srdce mu jásalo, byli to hadi jako on. Nabídl se jim, vtrhli mu do hlavy silou vichřice. Pohltila ho tma, svět barev mizel v dáli.

Sám v předrahé Noci čekal Quinn Dexter na příchod Světlonoše.

Horst Elwes viděl démonické světlo pohasnout. Místo něj tu řádil nečistý blesk, syčel vzduchem, vedlejšími výboji pokrýval palouk. Oslepujícími kanálky cosi proudilo, úzké divoké stíny, negativy létavic. Listí se třáslo, vítr dul.

Deporti v panice vřískali a pobíhali kolem. Irleyho zasáhl vibrující blesk, mladík odlétl dva metry a zůstal v křečích ležet na zemi.

Quinn pevně stál uprostřed bouře, třásl se, ale nepadal. Na tváři měl nevěřícný výraz. Blesk zmizel.

Quinn se pomalu a nejistě otočil, jako by se teprve seznamoval se svým tělem. Horst si uvědomil, že ho vidí ostře, i když už panuje černočerná tma. Ostatní deporti byli jen stěží viditelné stíny. Quinn je přejel blaženým pohledem.

„Vy taky," pravil laskavě.

Vylétl z něj blesk, rozdělil se a neomylně zasáhl jeho pět společníků. Ticho prořízl řev.

„Otče náš, jenž jsi na nebesích…" začal Horst. Čekal, kdy ho také zasáhne blesk. „Posvěť se jméno Tvé…" Deporti pomalu umlkali. „Odpusť nám naše viny…"

Strašlivé světlo zmizelo. Rozhostilo se ticho.

Horst vykoukl zpoza stromu. Všech šest deportů stálo na palouku. Všichni svítili.

Jako andělé, napadlo ho, tak krásní a mladí. Příroda je prolhaná.

Před očima mu začali pohasínat. Jackson Gael se otočil a podíval přímo na něj. Horstovi se zastavilo srdce.

„Kněz," rozesmál se Jackson. „No to je krása. Nepotřebujeme vaše služby, padre. Ale chceme tvé tělo." Vykročil.

„Támhle nahoře!" vykřikla Ann. Ukázala dál do džungle.

Camilla dorazila až na konec obětního obřadu, když z Quinna vyšlehly blesky. Přísavky chameleonské kombinézy ji dostaly na vysoký strom. Tady se schovala za větev a pozorovala.

Netuším, co má ten blesk znamenat, řekl Laton. **Nemůže to být elektrický výboj, zabil by je.**

Záleží na tom? zeptala se. V tepnách jí bušil adrenalin. **Ať už je to cokoli, nestojí to na naší straně.**

Pravda. Ale podívej se, jak světélkují. Jako hologramy.

Odkud to jde?

Netuším. Někdo je musí promítat.

Zvědové ale nic nenašli.

Ann vykřikla a ukázala na ni. Ostatní deporti obklíčili strom.

Camilla poprvé v životě poznala strach. **Kurva, oni mě vidí!** Zvedla maserovou karabinu.

Nestřílej! zavolal Laton.

Chameleonský oblek vzplál. Celou ji obklopil jasně bílý oheň. Cítila, jak jí hoří kůže. Vřískala. Umělá tkanina rychle tála, pod strom padaly hořící kapky. Kroutila se a hasila oheň dlaněmi. Vypadla z rozsochy jako ohnivá koule, za ní se táhly plameny. To už neměla z čeho křičet. Narazila na zem, zpod ní vylétly jiskry. Zničující oheň teď pálil jako hořící hořčík, sžíral jí svaly, vnitřnosti i kosti.

Deporti se stáhli kolem ní. Z Camilly ale zbyla jen černá skvrna v trávě a maličké oharky. Na chladném vzduchu ostře praskaly.

„Taková škoda," poznamenal Jackson Gael.

Vydali se hledat Horsta Elwese. Kněz ale dávno zmizel.

Rút Hiltonová a ostatní dospělí tvořili v obecní síni obranný kruh s dětmi uprostřed. Nikdo příliš nevěděl, co si vzít z Jayina vyprávění, ale nikdo nepochyboval, že viděla Quinna Dextera.

Po chatách a vesnických cestách kroužily paprsky svítilen. Prkenné stěny byly v jejich světle šedivé. Ti, kdo měli na puškách infradalekohled, prohledávali džungli přes mušku.

„Prokrista, jak dlouho jim ještě potrvá dojít domů?“ kňourala Skyba Molviová. „Mají dost zbraní na celou armádu deportů!“

„Za chvíli tu budou,“ zabručela Rút.

„Vidím ho!“ zavolal kdosi.

„Co?“ Rút se otočila, nervy napjaté k prasknutí.

Vzduchem začaly křižovat zaměřovací lasery. Zazpívala magnetická puška. Kus země o čtyřicet metrů dál explodoval, okolní křoví vzplálo.

Palba ustala.

„Do prdele, byl to pes.“

Rút vydechla. Třásly se jí ruce.

Ze síně křičely děti a chtěly vědět, co se děje.

Měla bych tam být s Jay, pomyslela si Rút. To jsem pěkná matka, nechat ji zmizet v džungli a sama se utápět v sebelítosti. Co se tam vlastně vůbec stalo?

Z džungle se přišoural Horst, stěží udržoval rovnováhu. Měl otrhané šaty a podrápanou kůži. Uviděl světla baterek a zavolal z plných plic.

Rút slyšela někoho utrousit: „To je ten pitomec jezovít.“

„Zase chlastal.“

„Ten hajzl mohl zachránit Cartera.“

Rút se chtěla schoulit do maličkého klubíčka. Byla přesvědčená, že její vina je stejně očividná.

„Démoni,“ křičel Horst za běhu. „Vyvolali démony. Bůh nás chraň. Utíkejte! Utíkejte!“

„Je ožralej.“

„Měl to být on, ne Carter.“

Horst před síní s obtížemi zastavil, tak vyčerpaný, že se skoro neudržel na nohou. V jejich tvářích uviděl pohrdání a odpor; chtělo se mu plakat. „Pro svatou dobrotu. Přísahám. Quinn je v lese, zabil Powela Mananiho. Něco se stalo, něco přišlo."

Dav zlostně zavrčel. Někdo na Horsta plivl.

Rút si všimla, že jí slábne světlo. Uhodila do baterky.

„Proč jste Powelovi nepomohl, otče?" zeptal se kdosi.

„Rút?" škemral Horst. „Prosím, řekni jim, jak je Quinn zlý."

„My to víme."

„Mlč už, kněže. Nepotřebujeme, aby nám o deportech vykládal nějakej posera. Jestli se tu Quinn ukáže, je mrtvej muž."

Rút zhasla baterka.

Ostatním také sláblo světlo, ozvaly se polekané výkřiky.

„Démoni přicházejí!" zaječel Horst.

Ze srubu padesát metrů od síně vyšlehly oranžové plameny. Do půl minuty hořela celá stavba od podlahy po střechu. Plameny šlehaly deset metrů vysoko.

„Do prdele," zašeptala Rút. Nic nehoří tak rychle.

„Mami!" zavolalo ze síně nějaké dítě.

„Horste, co se tam stalo?!" křikla Rút.

Horst zakroutil hlavou, nedokázal se hystericky nehihňat. „Je pozdě. Pozdě. Satanovy bestie jsou mezi námi. Já vám to říkal."

Vzplál druhý srub.

„Vyveďte děti ze síně," zavolala Skyba Molviová. Všichni vyrazili ke dveřím. Rút zaváhala a prosebně se podívala na Horsta. Většinu mýtiny teď osvětlovaly požáry. Stíny ožily vlastním životem. V dálce za knězem se objevila černá silueta.

„Támhle jsou," řekla. Nikdo ji neposlouchal. „Tamhle jsou deporti!" Zvedla laserovou pušku. Zelený zaměřovací paprsek prořízl vzduch a Rút si oddechla. Aspoň něco funguje. Stiskla spoušť a pokropila stínovou postavu dávkou infračervených

pulzů. Děti se vyhrnuly ven jako vlna, větší kluci lezli přes metrovou stěnu. Všechny křičely a domáhaly se rodičů.

„Jay!“ volala Rút.

Na střeše vyskočil oheň. Byla to dokonale rovná čára, dřevo černalo dřív, než se ho vůbec dotkly plameny. Maser!

Zhruba odhadla, kde stojí střelec, a zalícila laserovou pušku. Stiskla knoflíkovou spoušť.

„Mami,“ zakřičela Jay.

„Tady.“

Laserová puška pípla. Rút vyhodila vybitý zásobník a založila další.

Do džungle střílelo několik dalších lidí. Neonové čáry zaměřovacích laserů honily unikavé stíny.

Všichni se přikrčeni snažili dostat co nejdál od síně. Bylo to peklo, děti ječely, dospělí hulákali. Chytila už i stěna z palmových listů.

Můžou nás všechny postřílet, uvědomila si Rút.

Přiběhla Jay a chytila ji kolem pasu. Rút ji vzala za ruku. „Jdeme, tudy.“ Zamířila k molu. Hořely už další tři sruby.

O pár metrů dál stál Horst, pokynula mu rozhodným trhnutím hlavy. Začal se šourat za nimi.

Aberdalem se rozlehl strašlivý kvil, příšerný skřek, jaký nemohl vyjít z lidského hrdla. Umlčel i ukřičené děti. Zaměřovací lasery reflexivně prořízly mezery mezi sruby.

Kvil přešel ve výmluvné zoufalé štkaní.

„Kriste Ježíši, jsou všude, všude kolem.“

„Kde jsou lovci? Lovci!“

Vesnici teď nekřižovalo tolik zaměřovačů. První hořící chata už spadla a vyfoukla k nebi oblak jisker.

„Horste, musíme Jay dostat pryč,“ prohlásila naléhavě Rút.

„Není úniku,“ šeptal kněz. „Prokletí nedojdou pokoje. Od počátku jsme byli zatracení.“

„Fakt? Tak tomu nevěř.“ Táhla Jay zástupem lidí, kteří běželi k nejbližší řadě srubů. Horst sklonil hlavu a šel za ní.

K domům dorazili v okamžiku, kdy se na molu něco semlelo: křik, něco těžkého spadlo do řeky. Znamenalo to, že si jí nikdo nebude moc všímat.

„Díky Bohu za to," řekla Rút. Vedla Jay mezerou mezi dvěma sruby.

„Kam jdeme, mami?" zeptala se Jay.

„Schováme se, dokud se nevrátí lovci. K čertu s Powelem, že odvedl muže."

„Toho už k čertu poslali," poznamenal Horst.

„Podívej, Horste, co se vlastně…"

Zpoza domu vyšel Jackson Gael a postavil se jim do cesty. „Rút. Malá Jay. Otče Horste. Pojďte sem. Rád vás vidím."

„Hovno," zavrčela Rút. Namířila laserovou pušku. Neobjevil se zaměřovací paprsek ani kontrolka baterie. „Do prdele!"

Jackson Gael o krok přistoupil. „Smrt přestala existovat, Rút. Už nikdy žádná nebude."

Rút hodila Jay Horstovi. Nic těžšího v životě neudělala. „Vezmi ji pryč, Horste, dostaň ji odtud."

„Věř mi, Rút, nezemřeš." Jackson Gael jí podal ruku. „Pojď."

„Chcípni." Pustila nepoužitelnou pušku a postavila se mezi něj a Jay.

„Nenajdeme azyl," mumlal Horst. „Ne na téhle prokleté planetě."

„Mami!" kvičela Jay.

„Horste, aspoň jednou ve svým posraným ubohým životě udělej něco pořádnýho. Vezmi mou dceru a vypadni. Tenhle hajzl se přes mě nedostane."

„Ale…"

„Dělej!"

„Bůh ti žehnej, Rút." Odtáhl Jay, odkud přišli. „Mami, prosím!" vřískala dcera.

„Jdi s Horstem. Miluju tě." Vytáhla od pasu bowiák. Starou dobrou ocel.

Jackson Gael se usmál. Rút by přísahala, že zahlédla tesáky.

14

Ione Saldanová stála u dveří potrubního vozu a nemohla se dočkat, až se otevřou.

Rychleji jet nemůže, připomněl jí habitat, když k němu prosákly její pocity.

Já vím. Nic ti nevyčítám. Zaťala pěsti a zhoupla se na druhou nohu. Vůz začal brzdit a Ione se chytila madla. Vzpomněla si na Jozueho – už nikdy nebude schopná jet potrubkou, aniž by se jí vybavila ona noc. Usmála se.

V hlavě ji mrazil nesouhlas habitatu.

Žárlíš, popíchla ho.

To těžko, odpověděl hněvivě.

Dveře se otevřely. Ione vystoupila na liduprázdné zastávce a se seržantem v závěsu vyrazila po schodech nahoru.

Zastávka ležela v zátoce na jižním konci, pár kilometrů od výzkumného ústavu. Zátoku tvořily šest set metrů prohnuté zlatobílé pláže narušené tu a tam žulovou skalkou. Za pískem rostly stárnoucí kokosové palmy, skoro vyvrácené vlastní vahou; několik se jich už zlomilo a pláž díky nim vypadala divoká a opuštěná. Uprostřed zálivu, šedesát metrů od břehu, ležel ostrůvek s palmami, vítaný cíl zdatnějších plavců, kdyby sem mohli. Na druhé straně, za kokosovníky, se zvedal pás rákosí a přecházel v nejnižší a nejširší terasu.

Z luk první terasy vyrůstalo šest čtyřicetimetrových zanořených polypových domů. Byly to domy Kiintů, narostlé přímo pro osm velikých xenoců, kteří se podíleli na laymilském projektu.

Jejich zapojení znamenalo pro Michaela Saldanu velký úspěch. I když nestavěli nadsvětelné lodě (tvrdili, že díky své psychologii nemají zájem cestovat vesmírem), byli Kiinti technicky nejvyspělejším druhem v Konfederaci. Dokud nepřijali nabídku Michaela Saldany, nezúčastnili se žádného konfederačního výzkumu. Michael je ovšem na rozdíl od ostatních nalákal na mírový vědecký projekt dostatečné složitosti. Jejich intelekt a přístroje byly pro výzkum nesmírným přínosem. A jejich přítomnost samozřejmě na počátku výrazně zvýšila prestiž habitatu.

Nikde v Konfederaci kromě hlavního města Avonu nežilo na jednom světě osm Kiintů. I to dodalo Michaelovi uspokojení – v Kulu sídlili jen dva kiintští vyslanci.

Na Tranquillity byli Kiinti stejně samotářští jako v celé Konfederaci. I když spolupracovali s lidskými vědci v ústavu, s ostatními obyvateli habitatu se nestýkali a Tranquillity jejich soukromí pečlivě chránila. I Ione se s nimi vídala jen formálně a hovor se omezil na zdvořilostní fráze. Byla to stejná bída jako přijímání vyslanců. Kolik hodin strávila s těmi nudnými polointeligenty…

Ione kiintské domy nikdy nenavštívila a možná by to tak i zůstalo. Teď však měla vážný důvod, i když se na ni mohou zlobit za porušení etikety.

Stála na vrcholu útesu a přihlížela, jak se obří xenoci rochní na mělčině. Všude stříkala voda.

Třicet metrů od ní vedla na pláž vyšlapaná cesta. Vykročila k ní.

Jak se dostávají každé ráno do práce? probudila se v ní náhle zvědavost.

Pěšky. Jenom lidi se chtějí vozit z jednoho pokoje do druhého.

Hergot, ty jsi dneska nějaký nedůtklivý.

Rád bych připomněl, že zaručené soukromí bylo součástí původní smlouvy mezi Kiinty a tvým dědečkem.

No jo, odsekla netrpělivě. Došla už na konec cesty a na pláži si zula sandály. Lehký plášť vlál za ní, pod ním měla bikiny.

Ve vodě se koupali tři Kiinti, Nang a Lieria z fyziologie se svým dítětem. Tranquillity ohlásila novorozeně hned, když Ione ráno vstala, i když jí odmítla ukázat porod. **Chtěla bys ukazovat své porodní bolesti xenocům jenom protože jsou zvědaví?** zeptal se habitat přísně.

Musela se podřídit.

Malý Kiint byl dva metry dlouhý, zaoblenější než dospělí a o něco světlejší. Měl metrové nohy, a hlavu tudíž stejně vysoko jako Ione. Ve vodě si na první pohled užíval. Traktamorfické paže neustále měnily podobu ze sběraček přes cákací pádla na stříkací trychtýře. Novorozenec nepřetržitě cvakal zobákem.

Rodiče ho hladili a postrkovali na mělčinu. Pak si dítě všimlo Ione.

Panika. Poplach. Nedůvěra. Nemá dost nohou. Chytá rovnováhu, nespadne. Proč proč proč? Co je to?

Ione z toho návalu pocitů v hlavě začala mžikat.

To tě odnaučí šmírovat mimozemšťany, poznamenala suše Tranquillity.

Malý Kiint se přitiskl k Lierii a schoval se za ní před Ione.

Co je to? Co je to? Strach, cizí.

Ione zachytila výměnu mentálních obrazů mezi dospělými a dítětem, informační tok složitější, než co kdy poznala. Byla to strašná rychlost a poučení skončilo prakticky okamžitě.

Zastavila se na čáře příboje a pozdravila pár úklonou. **Nangu, Lierie, přišla jsem vám pogratulovat k přírůstku do rodiny a podívat se, jestli vaše děťátko něco nepotřebuje. Omlouvám se, pokud vyrušuji.**

Děkujeme, Ione Saldanová, řekla Lieria. V jejích myšlenkách bylo cítit nesmírné pobavení. **Tvůj zájem nás těší, nemusíš se omlouvat. Tohle je Haile, naše dcera.**

Vítej na Tranquillity, Haile, řekla dítěti Ione co nejvřeleji. Nebylo to těžké, malá Kiintka byla roztomilá. Úplně jiná než vážní dospělí.

Haile legračně vykoukla přes Lierii a upřela na Ione veliké fialkové oči. **Mluví to! Živé je, myslí.**

Jeden dospělý poslal další rychlou výtku. Dítě se otočilo na Nanga a pak zpátky na Ione. Do spřízněné vlny přestal prosakovat proud emocí.

Formálně ano špatně. Moc líto. Zdravím rituálně poslechnu. Myšlenky ustaly náhle, jako by se mozek nadechoval. **Ahoj Ione Saldanová. Správně?**

Výborně.

Člověk jsi?

Ano.

Já Haile.

Ahoj Haile, ráda tě poznávám.

Haile se vzrušeně rozhlédla, od osmi nohou jí vystříkla voda. **Má mě to rádo! Moc štěstí.**

To jsem ráda.

Dotaz na identitu člověka: část všeho kolem?

Tím myslí mě, vysvětlil habitat.

Ne, nejsem část všeho kolem. Jsme jen dobří přátelé.

Haile vyrazila mělkou vodou vpřed. Chůze jí ještě moc nešla a málem se přerazila o zadní nohy.

Ione tentokrát rodičovskému varování porozuměla přesně. **Opatrně!**

Haile zastavila metr před ní. Horký výdech ze skřelí jí voněl po koření, mávala traktamorfními údy. Ione nastavila dítěti ruku, prsty roztažené. Haile se pokusila dlaň napodobit, ale její chapadlo připomínalo spíš rozteklý voskový model.

Chyba! Smutek. Ukaž mi jak, Ione Saldanová.

To nemůžu, moje ruka je pořád stejná.

Haile vyslala pocit hrůzy.

Ione se zasmála. **To je v pořádku. Jsem ráda taková, jaká jsem.**

Je to správně?

Je to správně.

Život je tak zvláštní, poznamenala mudrlantsky Haile.

V tom máš pravdu.

Haile otočila hlavu skoro o sto osmdesát stupňů k rodičům. Díky následné myšlenkové výměně si Ione připadala skoro méněcenná.

Jsi moje kamarádka, Ione Saldanová? zeptala se nejistě Haile.

To bych snad mohla, ano.

Ukážeš mi všechno kolem? Má to velikost. Nechci jít sama. Bojím samoty.

Bude mi potěšením, odvětila překvapena Ione.

Haile na ni cákla. Ione byla okamžitě mokrá od hlavy k patě. Povzdychla a sčísla si mokré vlasy z čela.

Nemáš ráda vodu? zeptala se smutně Haile.

Uvidíš, že plavu líp než ty.

Veliká radost!

Ione, oznámila Tranquillity. **Z červí díry se právě vynořila Lady Macbeth. Jozue žádá o povolení přistát.**

„Jozue!“ zavýskla Ione. Příliš pozdě si vzpomněla, že Kiinti mají i uši.

Haile poplašeně zamávala chapadly. **Panika. Strach. Sdílená radost.** Ucouvla a hned upadla.

„Ach, to je mi líto.“ Ione se k ní rozběhla.

Nang a Lieria vzali Haile pod břichem, malá Kiintka natáhla chapadlo k Ione. Vévodkyně zabrala.

Dotaz Jozue kdo? zeptala se Haile, když znovu stála.

To je také můj kamarád.

Víc kamarádů? Můj kamarád? Uvidím ho?

Ione otevřela ústa – a pak se zamyslela. Z hlubin jejího vědomí cítila Tranquillity náznak povýšenosti.

Ione stiskla rty. **Raději počkáme, až o něco lépe porozumíš lidem.**

Platilo téměř stoprocentně, že Edenita musí ovládat spřízněnost a žít v habitatu. Každý Edenita se přinejmenším vracel do habitatu umřít, nebo do něj nechal po smrti přenést své vzpomínky. Fyzicky byly bitekové oběžnice schopny zajistit

vysokou životní úroveň s nízkými náklady, jež sestávaly v podstatě z dopravy asteroidů do tlamy habitatu a údržby mechanických systémů, například výtahů nebo potrubních vozů. Kulturně byla však symbióza daleko složitější. S výjimkou hadů se v edenitské populaci nevyskytovaly psychologické problémy; byť znali všechny city, jako jedinci byli skvěle vyrovnaní. Úžasně je posilovalo vědomí, že po smrti budou pokračovat jako součást osobnosti habitatu, a toto vědomí je zbavilo většiny lidských psychóz. Osvobození jim dodalo značnou sebedůvěru, již Adamité často považovali za aroganci. Rozdíl v bohatství obou kultur také přispíval k vnímání Edenitů jako aristokratů lidstva.

Edenismus tedy závisel na habitatech. A bitekové habitaty obíhaly jen plynové obry. Byly naprosto závislé na mohutných magnetosférách kvůli produkci energie. Fotosyntéza se k zásobování habitatu naprosto nehodí; vyžaduje rozvinutí velikých lapačů světla, jež s sebou nesou další problémy v závislosti na rotaci habitatu a znečištění kosmického prostoru. Edenité tedy byli odsouzeni ke kolonizaci konfederačních plynových obrů.

Přesto se vyskytla jedna výjimka, jedna terrakompatibilní planeta, kterou Edenité úspěšně osídlili: Atlantis, svět pokrytý oceánem slané vody. Jediným vývozním artiklem byly slavné mořské pochoutky. V oceánu se vyskytovalo takové bohatství živočišných druhů, že biologové dvě stě čtyřicet let po objevení planety klasifikovali sotva třetinu. Atlantis přitahovala množství obchodníků, nezávislých i korporačních, a proto sem zamířila i Syrinx, jakmile jí skončila vojenská služba.

Syrinx se rozhodla rovnou začít s obchodem. Vyhlídka na léta strávená rozvážkou He3 ji deprimovala. Spousta kapitánů udělala ze svých sokolů tankery kvůli jistotě. Syrinx také před vojnou vozila palivo, ale teď se jí vůbec nechtělo zkysnout na jedné trase. Přesných letových plánů si na hlídkách užila ažaž a posádka s ní byla zajedno (kromě Chiho; ten opustil loď spolu

se zbraněmi). Nebyl si sice úplně jistý, ale chtěl se už postavit na vlastní nohy.

Když Aténa viděla, jak její dcera váhá, připomněla jí, že se na Norfolku blíží konjunkce, a celý večer vyprávěla o vlastních výpravách na domovskou planetu legendárních Slz. O tři dny později už Oenone opustil dok na Romulu s civilní registrací, nákladními kontejnery, předělaným prostorem pro všeho schopnou posádku a povolením k přepravě zboží a dvaceti pasažérů.

Z červí díry se vynořil sto patnáct tisíc kilometrů od Atlantidy, téměř přímo nad hranicí světla a stínu. Syrinx cítila, že se s ní dívají Oenoneho čidly i ostatní. Ze všech čišel obdiv.

Atlantis byla celá modrá, překrytá spirálami čistých bílých mraků. Vyskytovalo se tu méně bouří než na obyčejném světě, kde se neustále sváří kontinentální a mořské větry. Na Atlantidě se většina bouřek držela díky Coriolisově síle v tropickém pásu. Polární ledové čepičky byly pravidelně kruhové.

Ruben seděl na tvarovacím křesle v Syrinxině kajutě. Stiskl jí ruku. **Byla to skvělá volba, drahá. Krásný začátek života v civilu. Za celý život jsem se sem nepodíval.**

Syrinx si uvědomovala, že je i teď po každém skoku napjatá a vyhlíží nepřátelské lodě. Vojenská paranoia. Přesto se dokázala z obrazu okolí těšit. Oceán safírově pableskoval. **Díky. Jako bych už cítila sůl.**

Snad zase nezkusíš vypít moře jako na Uighuru.

Rozesmála se při vzpomínce na to, jak ji v opuštěné zátoce učil windsurfing. Je to čtyři, ne, už pět let. Uteklo to tak rychle.

Oenone klesl na pětisetkilometrovou oběžnou dráhu, celou dobu si stěžoval. Gravitace planety neúprosně deformovala blízký prostor, roztahovala distorzní pole sokola, nutila ho vydávat víc energie. Když Oenone dosáhl vstupního bodu, dokázal vyvinout zrychlení sotva půl gé.

Obíhalo tu přes šest set sokolů (a třicet osm jestřábů, povšimla si s nelibostí Syrinx), k tomu skoro tisíc adamitských

lodí. Oenoneho cítění hmoty jí je ukazovalo jako blátivé šlápoty ve sněhu. Od stříbřitého povrchu se každou chvíli odrazilo slunce a odhalilo obíhající plavidla i optickým senzorům. Mezi hvězdolety a velikými plovoucími ostrovy neustále pendlovaly atmosférické čluny. Viděla, že většinu z nich netvoří moderní iontové rakety, ale chemické raketoplány. Na spřízněné vlně vládl šum, jak si sokoli povídali a vyměňovali nejnovější astrogační souřadnice.

Můžeš mi najít Eyska? zeptala se.

Samozřejmě, odpověděl Oenone. **Ostrov Pernik je přímo nad horizontem, mají tam poledne. Bude k němu jednodušší doletět z vyšší orbity,** dodal rádoby nenápadně.

Ani náhodou. Jsme tu jen na tejden.

Cítila, jak se otvírá pásmo k Eyskovi. Vyměnili si identifikační znaky. Bylo mu padesát osm a řídil rodinnou firmu zaměřenou na rybolov a vývoz mořských řas.

Moje sestra Pomona říkala, že se s vámi mám spojit, řekla Syrinx.

Nevím, jestli to mám brát jako doporučení, odtušil Eysk. **Ještě jsme se úplně nevzpamatovali z její poslední návštěvy.**

Jo, už je taková. Rozhodnutí nechám na vás. Trčím tady s prázdnou lodí a potřebuju nabrat náklad. Čtyři sta tun nejlepšího zboží, jaké máte.

Odpověděl jí smích. **Nemíříte náhodou na Norfolk?**

Jak jste to uhodl?

Podívejte se kolem, Syrinx, letí tam polovina lodí. A uzavírají smlouvy rok dopředu.

To jsem nemohla.

Proč ne?

Před třemi týdny mi skončila vojenská služba. Oenone pak musel do doku, aby z něj odmontovali zbraně a místo nich přidělali nákladní kontejnery. Cítila, jak před ní uzavírá vědomí, aby si rozmyslel její žádost.

Ruben jí podržel palce a zašklebil se.

Našlo by se tu pár přebytků, připustil Eysk.

Skvělý!

Nebudou laciné a rozhodně jich nemám čtyři sta tun.

Peníze nejsou problém. Cítila, jak si při tom sebevědomém prohlášení posádka v duchu povzdychla. Všichni uložili na společný účet celý žold a vzali si půjčku od Jupiterské banky v naději, že uzavřou smlouvu na Norfolkské slzy. Oproti adamitské pověře nedávala Jupiterská banka úvěry Edenitům jen tak. Celá posádka stěží sehnala dostatečnou záruku.

No to mám štěstí, řekl Eysk. **Rád pomůžu válečnému vysloužilci. Máte konkrétní požadavky?**

Jednou jsem si dala unlinského kraba, byl skvělej. A oranžový platýse, jestli máte.

Fuči, dodal Cacus.

A stříbrného úhoře, pospíšil s požadavkem Edwin.

Asi byste měli sletět sem a ochutnat, navrhl Eysk. **Uděláte si představu o nabídce.**

Hned tam jsme. Nevíte o nějaké další rodině, která by mohla mít přebytky?

Poptám se. Uvidíme se u večeře.

Spřízněnostní vlna oněměla.

Syrinx spráskla rukama. Ruben ji lehce políbil. „Jsi úžasná," řekl.

Také mu dala pusu. „To je jenom půlka bitvy. Na Norfolku se musím spolehnout na tvůj kontakt."

„Jenom klid, po rybách se může utlouct."

Oxley, zavolala. **Vytáhni člun, jedeme na nákup.**

Jozue nečekal, že ho návrat tak dojme. Žil pro vesmír, pro cizí světy, pro drsný obchod a nevyčerpatelné zásoby zvídavých děvčat v přístavních městech. Když ale šedivá omlácená Tranquillity zaplnila půl zorného pole, připadala mu nádherná. Vrací se domů.

Odpočine si od Ashlyho věčných stížností, že před dvěma sty lety bylo všechno lepší, od Warlowovy nevrlosti, Dahybiho

otravného puntičkářství, stále nudnější Sarhy, s níž ho beztak nepojilo nic než sex.

Ano, rozhodně si potřebuje odpočinout. A po letu do Puerto de Santa Maria si odpočinek zaslouží. Až dneska skončí flám v Harkeyho baru, bude lokál vypadat jako po výbuchu.

Zbytek posádky byl přes nervovou nanoniku napojený na letový počítač a také se díval ven. Jozue vedl loď po přiděleném vektoru na minimální výkon iontového pohonu. Rozložení hmoty v Lady Mac už měl v ruce a přesně věděl, jak zareaguje na náraz jediného fotonu.

Loď hladce dosedla do kolíbky a dok si ji zajistil chapadly. Na palubě propuklo všeobecné veselí.

Když procházeli komorou mezi přístavem a habitatem, zastavili Jozueho dva seržanti. Jeho posádka vytřeštila oči, ale kapitán jen pokrčil rameny a nechal se v desetinové gravitaci odtáhnout do připraveného potrubního vagonu. Vak s nedocenitelným nákladem vlál za ním.

„Večer vás najdu," houkl ještě přes rameno a dveře zaklaply.

Když se znovu otevřely, čekala na nástupišti Ione. Byla to malá soukromá zastávka u jejího domu.

Měla černé šaty s dlouhými průramky a vypasovanou sukní. Na hlavě jí kdosi vytvořil úžasnou kadeřnickou kreaci.

Když se nabažil prohlídky nohou a poprsí, uviděl na její tváři zlověstný výraz.

„No?" pobídla ho.

„Ehm…"

„Kde to máš?"

„Co jako?"

Černý střevíček netrpělivě zadupal na polyp. „Jozue Calverte, coural ses jedenáct měsíců po vesmíru a za tu dobu jsi mi neposlal jedinou pohlednici, abych věděla, co s tebou je."

„Jo. Promiň, spousta práce, chápeš." Ježíši, už aby z ní ty šaty strhal. Vypadala desetkrát víc sexy, než když si ji

přehrával v paměťových implantátech. A všude, kde přistál, si lidé vykládali o mladičké vévodkyni z Trosek. Tohle byla jejich vysněná krasavice. Tím víc po ní toužil.

„Kde mám dárek?“

Málem to dokázal, málem jí řekl: „Já jsem tvůj dárek.“ Ale už když se začal zubit, dostal strach. Nechtěl, aby jejich shledání cokoli pokazilo. Kromě toho je Ione jenom dítě a potřebuje ho. Takže bude lepší nechat hloupých vtipů. „Aha, ten,“ zabručel.

Tvrdě se na něj podívala. „Jozue!“

Otočil sponu na kabele. Nedočkavě ji otevřela. Sailu na světle zamžoural a upřel na ni černé láskyplné oči.

První lidé, kteří sailu našli, je popsali jako pohádkové trpaslíky, třiceticentimetrové černobílé chlupaté tvory s kožíškem jako pozemská panda. Na domovském světě Oshanku byli tak vzácní, že se vyskytovali v jediné císařské rezervaci. Jako domácí zvířata si je mohly ochočit jen císařovy děti. Dvůr se stavěl proti klonování a křížení, sailu se tedy vyvíjeli výhradně přirozenou cestou. Oficiální čísla neexistovala, ale kvalifikované odhady uváděly nejvýš dva tisíce kusů.

Přes vzpřímenou chůzi měli kostru a svaly velice odlišné od pozemských dvounožců. Končetiny se jim ohýbaly celé a tak se sailu pohybovali velice těžkopádně. Byli býložraví a pokud oficiální nahrávky císařské rodiny ukazovaly pravdu, nesmírně přítulní.

Ione si jednou rukou zakryla ústa, v rozzářených očích nevěřícný pohled. Tvoreček měl asi dvacet centimetrů. „To je sailu,“ prohlásila bystře.

„Jo.“

Strčila do vaku ruku a natáhla prst. Sailu se po něm ladně natáhl, po dlani ji pohladila hebká srst. „Ale ty můžou mít jen císařské děti.“

„Císař, vévoda, jaký je v tom rozdíl? Sehnal jsem ho, protože jsem si říkal, že se ti bude líbit.“

Sailu se s pomocí jejího prstu nemotorně postavil. Očichal ji vlhkým čumáčkem. „Jak?“ zeptala se.

Jozue jí odpověděl shovívavým úsměvem.

„Ne. Nechci to vědět.“ Uslyšela tiché vrnění, podívala se do kabely a už stěží odtrhla pohled. „Jsi lotr, Jozue. Ale když je tak krásný. Děkuji.“

„Nevím, jestli je to chlap. Mají tři nebo čtyři pohlaví. V encyklopedii toho o nich moc není. Ale žere salát a jahody.“

„Budu si to pamatovat.“ Vyprostila prst ze sailuova sevření.

„A co dárek pro mě?“ zeptal se Jozue. Ione vypjala hruď, olízla si rty a prohlásila: „Já jsem tvůj dárek.“

Do postele se nedostali. Jozue z ní stáhl šaty už ve dveřích a Ione mu vzala za přezku kombinézy tak zhurta, že ji ulomila. Poprvé to dělali hned za dveřmi na stolku, potom u železného zábradlí do bytu a pak na meruňkovém koberci.

I na postel došlo, ale až po sprše a láhvi šampaňského. O pár hodin později si Jozue vzpomněl na večírek u Harkeyho, ale nelitoval. Světlo za podmořským oknem ztmavlo na temnou zelenou, za sklem se na něj dívaly oranžové a žluté rybky.

Ione seděla se zkříženýma nohama na průhledném vodním prostěradle, opřená o pár hedvábných polštářků. Na ruce chovala sailua a krmila ho zmačkanými listy salátu. Zvířátko se jí dívalo do očí a vybíravě ukusovalo.

Není úžasný? rozplývala se Ione.

Druh sailu projevuje množství antropomorfních rysů, díky nimž připadá lidem roztomilý.

Vsadím se, že bys byl příjemnější, kdyby mi ho nedal Jozue.

Propašovat sailua z domovské planety je nejen porušení všech zákonů o ochraně přírody, ale rovněž osobní urážka císaře. Jozue tě dostal do nezáviděníhodné pozice. Vůbec nepřemýšlí.

Já to císaři neřeknu, když mu to neřekneš ty.

Nechtěl jsem to říci císaři ani zdejšímu vyslanci impéria.

Tomu sucharoví.

Ione, prosím tě, velvyslanec Ng je zasloužilý diplomat. Jeho umístění na Tranquillity je výrazem císařovy úcty k tobě.

Já vím. Pošimrala sailua pod bradičkou. Hlavu i tělo měl oválné, mezi nimi krátký krk. Pomalu ohnul nohy a přitiskl se k jejímu prstu.

„Budu mu říkat Augustýn," prohlásila. „Je to vznešené jméno."

„Skvělý," odvětil Jozue. Ohnul se přes kraj postele a vytáhl z ledu láhev šampaňského. „Vyprchalo," poznamenal, když si nalil.

„To že máš tolik energie," řekla upejpavě.

S úsměvem se jí natáhl po levém prsu.

„Nech toho," odtáhla se. „Augustýn ještě papá. Vyrušíš ho."

Lehl si zpátky, nabručený a rozladěný.

„Jozue, jak dlouho se teď zdržíš?"

„Pár neděl. Potřebuju přepsat smlouvu s Rolandem Framptonem. Chci distribuci, ne charter. Letíme na Norfolk, Ione. Vydělali jsme dost peněz a s tím, co mi zbylo z Trosek, mám na celej náklad Norfolkskejch slz. Představ si to! Plná loď Slz."

„Opravdu? To je skvělé, Jozue."

„Jo, když to zmáknu. Distribuce není problém, zato nákup. Bavil jsem se s kapitánama. Do obchodních kartelů na Norfolku se hned tak někdo nedostane. Neprodávají předem, což je vlastně docela chytrý. Ovládly by je plodinový burzy mimo planetu. Prostě se musíš ve správnou chvíli ukázat s lodí a s hotovostí a doufat, že pár lahví zbude. A potřebuješ spolehlivej kontakt na místě."

„Nikdy jsi tam nebyl, nemáš kontakty."

„Já vím. Když tam někdo letí poprvé, potřebuje zboží na prodej, barterovej obchod. Musím vzít něco, bez čeho se kupci neobejdou, něco jako strčit nohu do dveří."

„A co?“

„To je právě problém. Norfolk je podle ústavy pastorální svět, nenechají si dovézt žádnou techniku. Většina kapitánů vozí lahůdky, starožitný umění, látky a takovou veteš.“

Ione položila Augustýna za hromadu polštářků a otočila se na Jozueho. „Ale ty máš něco jiného, viď? Tenhle tón znám, Jozue. Připadáš si jako největší chytrák.“

Usmál se do stropu. „Přemejšlel jsem o tom: něco důležitýho, novýho, ale přírodního. Něco, co budou chtít všechny ty vesnice z doby kamenný.“

„Což je?“

„Dřevo.“

„Ty si děláš legraci. Dřevo, jako roste ve stromech?“

„Jo.“

„Ale na Norfolku mají dřeva dost. Je to tam samý les.“

„Já vím. V tom je ta krása, všechno dělají ze dřeva. Díval jsem se na senso, oni ze dřeva fakt stavějí domy, mosty, lodě, dokonce vozy. Hlavní řemeslníci jsou tesaři. Ale já jim přivezu tvrdý dřevo, opravdu tvrdý, jako kov. Můžou z něj dělat nábytek, násady, osy do větrnejch mlýnů, prostě všechno, co se rychle ošoupe a kde to chce sílu. Není to vyspělá technologie, a přitom pro ně bude znamenat pokrok. Kupci mi půjdou na ruku.“

„Tahat dříví mezi hvězdami!“ V úžasu zakroutila hlavou. Jedině Jozue dokázal přijít s tak ulítlým nápadem.

„Jo, když ho pořádně naskládáme, poberu tisíc tun.“

„Jaké je to dřevo?“

„Na Nový Kalifornii jsem se podíval do botanický encyklopedie. Nejtvrdší dřevo v Konfederaci je mayope, roste na čerstvě kolonizovaný planetě jménem Lalonde.“

Oenoneho člun měl tvar jedenáctimetrového plochého vejce v barvě narůžovělého chrómu. Postavila ho Brašovská motorárna v Kulu, zapojená spolu s královskou Kulu Corporation do

výzkumu iontového pohonu, což děsilo veškerou konkurenci v celé Konfederaci. Raketoplány vycházely z módy a království Kulu používalo svůj technologický náskok s nesmírným politickým účinkem, neboť prodávalo licence jen spřáteleným režimům.

Člun se z Oenoneho malého hangáru zvedl pomocí standardních iontových motorů a sklouzl na eliptickou dráhu na hranici atlantské atmosféry. Když začaly na trupu kondenzovat první cáry molekulární mlhy, zapnul Oxley koherentní magnetické pole. Člun okamžitě pohltila zlatá bublina a upravila obtékání trupu. Oxley využil magnetického vztlaku k uchycení v mezosféře, přibrzdil tak a zamířil přímo do oceánu.

Syrinx seděla rozvalená v křesle s Rubenem, Tulou a nejnovějším přírůstkem, Serinou, která se místo Chiho starala o prstenec pro posádku. Všichni se dívali širokoúhlým průzorem na čele člunu. Letoun jim upravili na průmyslové stanici u Jupitera, především vyměnili křemíkové obvody za bitek, ale obraz z čidel měl proti Oenoneho očím mizerné rozlišení. Dívat se vlastníma očima vyšlo skoro nastejno.

Nedokázali odhadnout měřítko, na mořské hladině se pohled neměl čeho zachytit. Když se Syrinx odpojila od letového procesoru, naprosto netušila, v jaké jsou výšce. Pod nimi se hnal nekonečný oceán.

Za čtyřicet minut se na obzoru objevil ostrov Pernik. Byl to sytě zelený kruh, zřejmě celý zarostlý. Ostrovy, s jejichž pomocí Edenité kolonizovali Atlantidu, byly příbuzné bitekovým habitatům. V dospělosti vypadaly jako dvoukilometrové kotouče z napěněného polypu kvůli výtlaku.

Uprostřed ležel kilometrový park obklopený pěti obytnými věžemi, kolem něj úřední budovy a průmyslové dómy, břeh lemovala plovoucí mola.

Podobně jako hvězdodrapy na habitatech měly i ostrovní věže potravní syntetizéry vyladěné ovšem především na mléko a ovocné šťávy – nikdo nepotřebuje syntetizovat jídlo, když se plaví oceánem výživné polévky. Ostrovy měly dva hlavní

energetické zdroje: fotosyntézu zeleného mechu, který rostl na všech odkrytých plochách včetně obytných věží, a třífázové trávení místního planktonu, který po tunách nasávaly kostice rozmístěné podél okraje. Plankton také dodával stavební materiál a výživné roztoky. Elektrickou energii čerpal průmysl z rozdílu teploty na povrchu a v hloubce za využití složitých organických vodičů.

Ostrovy neměly pohon. Nechávaly se hnát větrem a mořskými proudy. Edenité jich zatím vypěstovali šest set padesát. Srážka téměř nehrozila, už jen dostat se na dohled byl důvod k oslavě.

Oxley Pernik jednou obletěl. Hladina v okolí ostrova byla plná lodí. Velké traulery a plovoucí rybářské závody za sebou cestou na loviště nechávaly dlouhé bílé brázdy. V nich se houpaly zábavní parníčky, čluny a jachty s vytaženými zelenými plachtami.

Člun zamířil na jednu z přistávacích ploch mezi věžemi a nábřežím. Sotva se rozplynul obláček ionizovaného prachu, přišel k nim po ploše sám Eysk se třemi členy rodiny.

Syrinx sestoupila po vysouvacích schůdcích a vdechla vlhký, slaný, podivně tichý vzduch. Pozdravila uvítací výbor a poslala mu identifikační rysy. Představili se jí jako Alto a Rita, manželé kolem třicítky, zpracovatelé ryb, a Mosul, Eyskův syn, čtyřiadvacetiletý ramenatý mladík s cikánskými vlasy na ramena. Dělal kapitána rybářské lodě.

Kolega kapitán, poznamenala zdvořile Syrinx.

Není to stejné, odvětil dvorně cestou k nejbližší věži. **Naše lodě sice mají pár bitekových vymožeností, ale v zásadě jsou mechanické. Já se plavím po vlnách a vy světelnými roky.**

Každému, co jeho jest, odvětila vesele. Skoro bylo slyšet bzučení, jak se jejich myšlenky setkaly na hlubší, intenzivnější úrovni. Na okamžik ucítila slunce na jeho holé hrudi, sílu těla, smysl pro rovnováhu stejně silnou jako její prostorová

orientace. A fyzickou přitažlivost, jež byla v tomto případě oboustranná.

Vadilo by ti, kdybych se s ním vyspala? zeptala se Rubena na soukromé vlně. **Je to krasavec.**

Nikdy se nestavím do cesty neodvratnému, odtušil a mrkl na ni.

Eysk měl byt v patnáctém patře, veliké apartmá určené i k ubytování obchodních partnerů. Zvolil zazobaný styl, kombinaci moderního křišťálového nábytku a multietnickou sbírku výtvarného umění z celé Konfederace a ze všech údobí.

Přijímací pokoj měl průhlednou stěnu s portály na široký balkon. Uprostřed pokoje stál dlouhý stůl z lepených modrých krystalů plný jiskřiček, obložený úžasným výběrem atlantských ryb a mořských plodů.

Ruben se rozhlédl po obrazech a zamyšleně se zatahal za dolní ret. **Obchodování s rybami se tu musí docela vyplácet.**

Nenechte se ošálit Eyskovým pokladem, řekla Kilda a podala mu číši světlerůžového vína. **Jeho dědeček začal sbírat umění před sto osmdesáti lety. Pernik patří ke starším ostrovům. Naše rodina by teď měla vlastní ostrov nebýt těchhle „investic“. Obrazy jsou tak nerozumná koupě!**

Neposlouchejte ji, Rubene, promluvil z osobnosti ostrova Gadra. **Spousta jich už má dvojnásobnou hodnotu. A všechny si zachovaly krásu, pokud je hodnotíte ve správných souvislostech. To je ta potíž s mladými lidmi, nedoceňují jemnější životní libůstky.**

Syrinx se od Eyska nechala provést kolem stolu. Leželo tu nesmírné množství jídel, bílé maso na listech, rybí řízky s omáčkou, jakási divočina, samé chapadlo a tykadlo, zřejmě syrová. Podal jí stříbrnou vidličku a číši sodovky.

Vždycky ochutnejte a vypláchněte si ústa douškem vody, poradil jí.

Jako u vína?

Ano, ale s daleko většími možnostmi. Vína jsou prostě variace na jediné téma. Tady máte výběr, jaký nedokáže obsáhnout ani osobnost ostrova. Začneme unlinským krabem, zmínila jste se, že ho znáte.

Strčila vidličku do nabízené paštiky. Rozplynula se jí na jazyku. **Ach! Je to tak dobré, jak si pamatuju. Kolik ho máte?**

Při exkurzi probírali podrobnosti obchodu. Všichni se nenuceně připojili, mluvili do výběru a hádali se o přednostech jednotlivých jídel, ale poslední slovo měli vždy Syrinx a Eysk. Uzavřené smlouvy zaznamenala část osobnosti ostrova obsazená Jupiterskou bankou.

Skončili komplikovaným kontraktem, podle něhož Syrinx předá Eyskově rodině deset procent z každého nákladu Norfolkských slz výměnou za předkupní právo na libovolné plody moře. Za těchto deset procent dostane jen tříprocentní rabat, aby Eysk dosáhl další distribucí na Perniku rozumného zisku. Syrinx nebyla ze smlouvy příliš šťastná, ale do obchodu se Slzami vstoupila příliš pozdě, než aby si mohla klást požadavky. Kromě toho je devadesát procent spousta pití a Oenone ho může rozvézt po celé Konfederaci. Cena závisela vždy na vzdálenosti od Norfolku a sokol létal ve srovnání s adamitskými loděmi mnohem levněji.

Po dvouhodinovém jednání vyšla Syrinx se Serinou a Mosulem na balkon. Ruben, Tula a Alto se usadili v pokoji, aby hody spláchli vínem.

Balkon byl na rohu věže, a tak nabízel výhled na park i na oceán. Když se Syrinx opřela o zábradlí, načechral jí vlasy mořský vánek. Přinesla si sklenku medového vína.

Pár dní nebudu jíst, oznámila svým dvěma společníkům a poslala jim i pocit nacpaného břicha. **Jsem narvaná.**

Často mám dojem, že jsme tuhle planetu pojmenovali špatně, řekl Mosul. **Měla to být Hostina.**

Máš pravdu, odvětila Serina. **Takovému nákladu neodolá žádný norfolkský kupec.** Bylo jí dvaadvacet, jediná mladší než Syrinx, o něco menší než edenitský průměr, černá a

jemná. Pobaveně sledovala rozhovor Syrinx s Mosulem i jeho svůdné názvuky.

Syrinx měla ráda její společnost, bylo příjemné mít na palubě tak nepokrytě holčičí kolegyni. První posádku si vybrala kvůli zkušenostem a profesionalitě, ale potřebovala se před někým uvolnit. Serina dodala lodi jiskru, již předtím neměla.

Je to vcelku běžné, pokračoval Mosul. **Máme úspěch. Skoro každý kapitán, který letí na Norfolk poprvé, se staví u nás. Když má trochu rozumu. I Saldanové k nám posílají každých pár měsíců loď z dvorní kuchyně.**

Nakupuje tu i Ione Saldanová? byla Serina zvědavá.

Nemyslím.

Tranquillity nevlastní žádné lodě, poznamenala Syrinx.

Bylas tam někdy? zeptal se Mosul.

Ani náhodou, je to jestřábí základna.

Aha.

Serina najednou zvedla hlavu. **Konečně. Už mi došlo, co tu schází.**

Co? zeptala se Syrinx.

Ptáci. Na pobřeží pozemských světů jsou vždycky slyšet ptáci. Proto je tu tak ticho.

V tom okamžiku se z pobřeží zvedl velký nákladní raketoplán. Vertikální motory kovově vrzaly až do výšky sta metrů. Pak raketoplán zažehl zadní pohon a rozletěl se nad oceán.

Serina se rozesmála. **Skoro ticho.**

Buď kamarádka, řekla jí na soukromé vlně Syrinx. **Zmiz!**

Serina se zašklebila a dopila víno. „Musím si dolít. Nechám vás tu chvilku o samotě.“ Podezřele nejistým krokem se odšourala do přijímacího pokoje.

Syrinx se usmála. **Má věrná posádka,** řekla soukromě Mosulovi.

Tvá krásná posádka, odpověděl stejně.

Vyřídím jí to. Až budeme u další hvězdy.

Přistoupil a vzal ji kolem ramen.

S něčím se ti svěřím, řekla. **Nejsem tu jen pro potěšení.**

Mně to tak připadá.

Chci si najmout loď a navštívit velryby. Taky budu potřebovat schopnýho kapitána. Je to možný?

Sám na lodi s tebou. To není jen možné, ale naprosto jisté.

Jsou kolem nějaká hejna, nebo musíme na jinej ostrov? Mám jenom týden.

Včera se našlo sto kilometrů na jih hejno modrých. Počkej, zeptám se delfínů, jestli tam ještě jsou.

Delfínů?

Ano. Pomáhají nám s rybolovem.

Nevěděla jsem, že máte služebný delfíny.

Nemáme. Jsou to obyčejní svobodní delfíni se spřízněností.

Když je volal, následovala jeho myšlenky. Odpověď byla zvláštní, spíš melodie než slova nebo pocity. Hladivá harmonie, co uklidňuje duši. Připojily se smysly. Hnala se šedí, mnoho neviděla, cítila ostré obrysy zvuku. Kolem plavaly tvary jako galaxie černých hvězd. Vyplula k hladině a prorazila pomíjivé zrcadlo do prázdné záplavy světla, kůži měla napjatou.

I jí se rozkošně napjalo tělo. Spřízněnost odezněla a Syrinx lítostivě vzdychla.

S delfíny je hezky, řekl Oenone. **Mám z nich dobrý pocit. A radují se ze svobody.**

Jako sokoli pod vodou?

To ne! No, trochu.

Potěšilo ji, že Oenoneho nachytala, a otočila se k Mosulovi. **Bylo to krásné, ale ničemu jsem nerozuměla.**

V hrubém překladu to znamenalo, že velryby jsou ještě v dosahu. Mou lodí se tam dostaneme za den. Vyhovuje?

Skvělý. Může tě rodina postrádat?

Ano. Začíná odpočinkový měsíc. Posledních devět neděl jsme dřeli jako koně na norfolkský trh, mám nárok si trochu vydechnout.

Tak ty si myslíš, že si budeš na lodi válet šunky?

Pevně doufám, že ne. I když mě nenapadlo, že bys byla taková turistka. Ne že by za to velryby nestály.

Syrinx se otočila k oceánu a přimhouřila oči do dálky, kde se pod bílými mraky setkával obzor s nebem. **Dělám to jako vzpomínku na někoho.** „Na bratra."

Mosul ucítil v myšlence bolest a nevyzvídal.

Alkad Mzuová vyšla po schodech ze svého bytu v prvním patře hvězdodrapu svatého Pelhama do kruhové haly s klenutým stropem a výhledem do habitatu. V hale už na výtahy čekalo asi deset ranních ptáčat, další mířili na schody vedoucí dolů do domu. Bylo hodinu po růžovém úsvitu, v hustším křoví se ještě držela mlha. Parky kolem vstupů do hvězdodrapů tvořily rozlehlé louky oživené remízky okrasných stromů a kvetoucích keřů. Vyšla posuvnými dveřmi a ucítila vlhký ranní vzduch ztěžklý vůní půlnočních květů nicotiany. Vzduchem se honili barevní ptáčci a hlasitě trylkovali.

Vykročila po uhrabané pískové pěšině k jezírku vzdálenému dvěstě metrů, při chůzi jen maličko kulhala. Na mělčinách mezi lekníny se brodili plameňáci. Mezi nimi poletovaly šarlatové okřídlené ještěrky, zelenoocí tvorečkové, menší než pozemští ptáci. Ještěrky visely ve vzduchu, najednou se vrhly do vody a zalovily pod hladinou. Když šla kolem, oba druhy se přiblížily ke břehu. Alkad vytáhla z kapsy tvrdé sušenky, rozlámala je a drobky naházela do vody. Ptáci i ještěrky (neobtěžovala se zjistit jejich jméno) je lačně hltali. Byli to její staří přátelé, chodila jim každé ráno sypat už šestadvacet let.

Doktorku Mzuovou vnitřek Tranquillity nesmírně uklidňoval, velikost habitatu navozovala dojem nezranitelnosti. Zatoužila po bytu nad zemí. Ani za ta léta si nezvykla na prázdný vesmír za okny hvězdodrapu. Osobnost habitatu ale její neustálé žádosti o přestěhování odmítala s tím, že není místo. Musela se tedy spokojit s prvním patrem těsně pod bezpečnou skořápkou a ve volném čase trávila dlouhé hodiny

jízdami nebo procházkami v parku. Zčásti kvůli dobrému pocitu a zčásti aby co nejvíc znepříjemnila život všem agentům, kteří ji sledovali na každém kroku.

Pár metrů od cesty se kolem starého pahýlu porostlého korunním břečťanem bokem šoural služebný zahradník. Byla to silně upravená želva s metrovým krunýřem. Genetičtí inženýři želvě kromě zvětšení těla přidali sekundární trávicí soustavu, jež proměňovala mrtvou vegetaci v dusíkaté granule. Z krku jí vyrůstal třetí pár šupinatých rukou zakončených štípacími klepety. Želva začala odštipovat odkvetlé květy a strkat si je do úst.

„Hezky si pochutnej," řekla jí Alkad a šla dál.

Mířila ke Gloverovi, do restaurace u jezera. Dům postavili ze dřeva v karibském stylu. Na strmé střeše ležely došky a nad vodu vybíhala veranda s deseti stoly. Uvnitř vypadala restaurace stejně primitivně, za třiceti stoly se táhl dlouhý pult, kde kuchaři smažili na rozpálených kamenech. Večer byli potřeba tři, ke Gloverovi chodili turisté a vyšší úředníci.

Když Alkad Mzuová vešla, už tu u jídla sedělo deset lidí. Staří mládenci, co si nechtějí sami dělat snídani. Na baru mezi čajovou konvicí a kávovarem stál AV-projektor a promítal šum. Od pánve s vejci na ni mávl Vincent. Dělal tu snídaně už patnáct let. Alkad mu odpověděla, kývla na dva známé, nápadně si nevšimla edenitského agenta, sedmadevadesátiletého Samuela, a ten na oplátku předstíral, že neexistuje. Sedávala v rohu u stolu s výhledem na jezero.

Servírka Sharleene jí přinesla ledový pomerančový džus a misku jáhlové kaše. „Vajíčka, nebo lívance?"

Alkad si kaši zalila mlékem. „Lívance, díky."

„Dneska tu máme novou," pošeptala jí Sharleene. „Nafuněná megera." Potajmu se na Alkad usmála a vrátila se k baru.

Alkad snědla pár lžic kaše a ucucla džus, což jí dalo příležitost k rozhlédnutí.

Nedaleko baru, kde nejsilněji voněla káva a spálený tuk, seděla sama u stolu lady Tessa Moncrieffová. Bylo jí šestačtyřicet, v kuluské KVB měla hodnost majora a šéfovala rozvědce na Tranquillity. Vypadala unaveně a řídké vlasy si vázala do nemoderního drdolu. Oblékala se jako úřednice se zaraženým služebním postupem. Což byla skoro pravda. Když jí sdělili účel mise a svěřili jí zodpovědnost, přijala místo na Tranquillity s radostí, protože to znamenalo, že bude konečně dělat něco hodného své funkce. Na Kulu se urození služebníci státu museli ohánět dvakrát víc než plebs, aby dokázali, že si postup zaslouží.

Na Tranquillity byla služba klidná, což znamenalo, že Tessa bude těžko udržovat disciplínu. Doktorka Alkad Mzuová se držela svých zvyků. Nebýt častých výletů do parku, její sledování by už všechny dávno unudilo k smrti.

Největší potíže neměla lady Moncrieffová s doktorkou Mzuovou, ale se zjevením Ione Saldanové skoro před rokem. Lady Moncrieffová o ní musela napsat vyčerpávající hlášení pro samotného Alastaira druhého. Zajímavé, že královská rodina je stejně žhavá na drby jako prostá veřejnost.

Lady Moncrieffová se snažila nevzrušeně žmoulat topinku, i když si byla vědoma, že ji Alkad Mzuová pozoruje. Viděla ji teprve potřetí od začátku služby. Dnešní ráno ale nemohla svěřit agentům, chtěla vidět doktorčinu reakci na vlastní oči. Dnešek se může snadno stát posledním dnem dvacetileté sledovací akce KVB.

Alkad Mzuová si projela vizuální databanky v nervové nanonice, ale totožnosti dámy u baru se nedobrala. Ta žena může být nová agentka nebo opravdový host. Alkad ovšem měla dojem, že je spíš to první; Sharleene měla pravdu, Alkad byla bystrá. Nahrála její obrázek do už tak plné složky s názvem Nepřítel.

Když Alkad dojedla a dopila, uvelebila se a zadívala se na AV-projektor. Právě běžely Collinsovy ranní zprávy. Po optickém nervu jí sjel jednobarevný zelený paprsek a divačka

se ocitla ve studiu. Hlásila Kelly Tirrelová v zeleném kostýmu s vázankou, vlasy měla stažené do upjatého turbanu. Profesionální výraz jí přidával deset let.

Probrala místní obchod a finance, potom dobročinnou večeři, kterou včera pořádala Ione Saldanová. Následovaly regionální zprávy, politika blízkých soustav. Jednání Konfederačního sněmu. Vojenské zprávy:

„A nyní reportáž z Omuty natočená před devíti dny Timem Beardem.“ Místo studia se objevil obraz pozemské planety z vesmíru. „Konfederace potrestala Omutu za zničení Garissy roku 2581 třicetiletým embargem na veškeré lety, obchodní i turistické. Na dodržování embarga dohlížela sedmá flotila. Před devíti dny izolace oficiálně skončila.“

Alkad si otevřela kanál do komunikační sítě Tranquillity a napojila se přímo na collinsovské senso. Dívala se očima Tima Bearda, poslouchala jeho ušima. Nakonec s ním i stanula na Omutě a nadechla se vzduchu prosyceného vůní borovic.

Svinská ironie osudu, pomyslela si.

Tim Beard stál na zapadlé betonové ploše nějakého rozsáhlého kosmoportu. Po jedné ruce měl šedomodré stěny kompozitových hangárů, zašlé věkem, pocákané rzí ze starých ocelových nýtů. Před ním stálo na ploše pět raketoplánů Suchoj SuAS-686, v dopoledním slunci se leskly perlově šedé trupy. Přímo před letouny se v pozoru sešikovala posádková hudba. Stranou postavili tribunu pro několik set lidí. Na červeném koberci stálo dvacet omutanských ministrů, čtrnáct mužů a šest žen oblečených v elegantních šedivých oblecích.

„Prožíváme poslední minuty omutanského embarga,“ říkal Tim Beard. „Teď očekáváme přílet kontradmirála Mereditha Saldany, velitele sedmé flotily v prostoru Omuty.“

Na západní obloze se objevila zlatá tečka a rychle rostla. Sítnicový implantát Tima Bearda přiblížil vojenský iontový člun. Byl to čtyřicetimetrový šedivý klín. Než vysunul přistávací nohy, chvíli se vznášel nad plochou. Když se jimi

dotkl betonu, světélkující oblak ionizovaného vzduchu praskl jako bublina.

„Vidíte první iontový člun na Omutě," komentoval Tim Beard a přenesl pozornost k uvítacímu výboru v čele s ministrem zahraničních věcí. Meredith Saldana byl stejně vysoký a důstojný jako jeho královští bratranci, měl i stejný výrazný nos. „Tisk získal povolení k přistání už včera v noci, ale museli jsme použít raketoplány z Omuty, staré skoro padesát let. Sami vidíte, jak dokonale byla planeta izolovaná a jak díky tvrdým sankcím zaostala průmyslově i hospodářsky. Hlavně tu ale chybějí zahraniční investice. Tuto situaci chce kabinet urychleně řešit; vládní mluvčí uvedl jako hlavní prioritu vystavění obchodních misí."

Kontradmirála s družinou dovedli k prezidentovi Omuty, usměvavému šedovlasému mužíkovi starému sto deset let. Podali si ruku.

„Je v tom jistá ironie osudu," řekl Tim Beard. Alkad se maličko usmála. „Velitel letky sedmé flotily se naposledy setkal s omutanským prezidentem před třiceti lety, kdy proběhla poprava celé vlády kvůli podílu na vyhlazení Garissy. Dnes jsou věci trochu odlišné." Sítnicový implantát přiblížil, jak kontradmirál předává prezidentovi svitek. „Toto je oficiální pozvání předsedy Konfederačního sněmu. Omuta má zpátky své křeslo. A teď prezident předává písemné přijetí." Alkad Mzuová přerušila spojení s Collinsovou agenturou a podívala se jinam. Nalila si na lívance hustou citronovou šťávu, nakrájela je vidličkou a zamyšleně se dala do žvýkání. AV-projektor na baru bzučel, jak Kelly Tirrelová hlásila další zprávy.

Datum měla Alkad vypálené do mozku, samozřejmě věděla, že to přijde. Ale i tak ji musela ovládat nervová nanonika, aby zastavila slzy a třesoucí se bradu.

Vědět a vidět je něco úplně jiného, uvědomila si s bolestí doktorka Mzuová. A ta směšná ceremonie, narežírovaná tak,

aby jí otevřela starou ránu. Podání ruky, výměna symbolických listin a vše je odpuštěno. Matičko Boží!

Z levého oka jí i přes snahu nanoniky prosákla slza.

Otřela si ji ubrouskem, pak zaplatila snídani a přidala obvyklé spropitné. Pomalu se vydala zpátky do haly hvězdodrapu svatého Pelhama, aby chytila vlak do práce.

Lady Moncrieffová a Samuel ji vyprovodili pohledem, trochu za sebou táhla levou nohu. Nechápavě se po sobě podívali.

Živý obraz zůstával Ione v mysli, ještě když si míchala ranní čaj. **Ta ubohá stařenka.**

Myslím, že se obdivuhodně ovládala, poznamenala Tranquillity.

Jenom navenek, opáčila chmurně Ione. Po včerejší dobročinné večeři měla ještě kocovinu. Nebylo moudré posadit vedle sebe Dominiku Vasilkovskou. Dominique byla dobrá kamarádka, nijak své známosti nevyužívala, což pro Ione nebylo úplně běžné, ale pila jako duha. Ione sledovala, jak lady Moncrieffová platí a opouští restauraci. **Byla bych raději, kdyby ti agenti nechali Mzuovou na pokoji, takhle jí neustále připomínají, co se stalo.**

Můžeš je kdykoli vyhostit.

Upíjela čaj a zatímco šimpanz sklízel ze stolu, uvažovala o tom. Augustýn seděl na hromadě pomerančů ve stříbrné míse a snažil se jeden vytáhnout. Neměl na to sílu.

Čert ví, rezignovala. **Někdy si přeju, aby sem nikdy nepřišla. Ale zase bych nechtěla, aby její znalosti využíval někdo jiný.**

Dokážu si představit, že si některé vlády myslí totéž o tobě a o mně. Lidi jsou takoví.

Možná, možná ne. Na její místo se mi nikdo nepřihlásil.

Možná mají strach, že by o ni propukla hádka. Kdyby tě oslovila jedna vláda, musely by všechny. Taková roztržka by se neutajila. V tom má admirál pravdu, čím méně lidí o ní ví, tím lépe. Veřejnost nereaguje na zbraně totálního ničení nijak pozitivně.

Ano, asi ano. Ten kontradmirál Meredith Saldana je zřejmě můj příbuzný.

Vskutku. Je to syn posledního knížete z Neska, tedy vévoda. Rozhodl se ale pro kariéru u Konfederačního loďstva, což pro něj při jeho původu jistě nebylo jednoduché.

Otočil se ke Kulu zády jako můj dědeček?

Ne, pátý syn knížete nedostává automaticky vysokou funkci u dvora. Meredith Saldana se rozhodl ukázat, co v něm je; kdyby byl zůstal v Nesku, dostal by se do konfliktu s novým knížetem. Vybral si tedy nezávislost, v jeho situaci to bylo správné a loajální. Rodina je na jeho úspěchy hrdá.

Takže se nikdy nestane admirálem?

Ne, při jeho původu je to politicky nemyslitelné, ale může dostat velení celé sedmé flotily. Jako důstojník je velice schopný a oblíbený.

Ráda slyším, že jsme ještě úplně nezdegenerovali. Zvedla Augustýna z pomerančů, položila si ho vedle talíře a jeden mu oloupala. Spokojeně zavrněl a zvedl si dílek k tlamičce. Ione si jako vždycky vzpomněla na Jozueho. Už musí být v půli cesty na Lalonde.

Mám pro tebe dva vzkazy.

Chceš mě vyrušovat, obvinila habitat.

Ano. Víš, že nemám rád, když se zlobíš. Je to pak i moje chyba.

Ne, není. Už jsem velká a přesně jsem věděla, do čeho s ním jdu. Tak co ty vzkazy?

Haile chce vědět, kdy si přijdeš zaplavat.

Ione se hned zvedla nálada. **Vyřiď jí, že tam za hodinu budu.**

Dobrá. Parker Higgens tě prosí, ať za ním dneska zajdeš. Čím dřív, tím líp. Docela naléhal.

Proč?

Tým, co rozebírá laymilskou elektroniku, něco objevil. Než se Syrinx ráno dostala z věže, rybářské lodě už byly na půl cesty k obzoru.

Nikdy mě nenapadlo, že je náš vzduch nějak výjimečný, řekl Mosul. Šel vedle ní s velkou bednou zásob na cestu.

Není, jakmile stoupne vlhkost. Ale nezapomínej, že jsem strávila devadesát procent života v dokonale regulovaném prostředí. Změna je život.

To ti pěkně děkuju! štěkl Oenone.

Syrinx se zazubila.

Máme štěstí, pokračoval Mosul. **Mluvil jsem s delfíny a velryby jsou dnes ještě blíž. Měli bychom se k nim dostat do večera.**

Výborně.

Mosul ji vedl dlouhou ulicí k molu. O polyp šplouchaly vlny. Pernik plul tak pomalu, jako by vyrůstal ze dna oceánu.

Pořádná bouřka nás dokáže zhoupnout o celý stupeň.

Aha. Přestala se usmívat. **Promiň, neuvědomila jsem si, že pouštím myšlenky ven. Je to nezdvořilé. Asi jsem roztržitá.**

To nic. Nechceš, aby s námi jel Ruben? Třeba by ses cítila jistější.

Syrinx si ho vybavila schouleného v posteli, jak ho před půl hodinou opustila. Zkusmo ho oslovila, ale neodpověděl. Zase usnul. **Ne, nikde nejsem sama. Mám Oenoneho.**

Mosul se zamračil. **Kolik je Rubenovi?** ozvala se napolo omluvná myšlenka.

Odpověděla a musela se krotit, aby se nerozesmála nad jeho spěšně maskovaným zděšením. Tohle dostane každýho.

Neměla bys lidi tak zlobit, řekl Oenone. **Je to milý mladík, líbí se mi.**

To říkáš vždycky.

Říkám jen to, co si myslíš.

Nábřeží spočívalo na velikých pontonech a vlnilo se spolu s mořem. Po navigaci vedly červené trubky s výživovacím roztokem pro lodě. Z netěsných spojů kapal do vody tmavý sirup.

Syrinx uhnula četě šimpanzích nosičů. Byli úplně jiní než služební šimpové v habitatech. Měli modrozelenou šupinatou kůži a široká chodidla s plovacími blanami.

Jejich loď se jmenovala Spiros, byla to sedmnáctimetrová plachetnice s bílým kompozitovým trupem. Bitekové zařízení měla implantované se zručností, jež připomínala spíš umění. Trávicí orgány a vaky na výživu, umístěné v kýlu, krmily nevědomé procesory, membránu hlavní plachty a přídavné systémy. V kajutě bylo všechno ze dřeva vykáceného v parku na ostrově. Celá Mosulova rodina jachtu využívala k odpočinku. Což vysvětlovalo, proč uvnitř panuje takový nepořádek.

Mosul stál na schůdcích s bednou v náruči a zlověstně se díval na zmuchlané obaly, neumyté pánve a fleky na lince. Něco zabručel a pak se omluvil: **Před pár dny tu byli bratránci.**

Nebuď na ně přísný, mládí si člověk musí užít.

Zase tak mladí nejsou. A ne že by sem nemohli poslat šimpanze. Vůbec neberou ohledy na ostatní. Když prošel kuchyní do spacích kajut, následovaly další nadávky.

Syrinx zaslechla útržky mentální hádky s mladými bordeláři. Usmála se a začala vybalovat zásoby.

Mosul od zádě odpojil vyživovací hadice a odrazil od břehu. Syrinx se dívala na pětimetrový úhoří ocas na zádi, místní náhradu lodního šroubu. Z dvacetimetrového stěžně se rozvinula plachetní membrána. Měla barvu jarních bukových listů, tvar držela šestiúhelníková pavučina svalových vláken.

Plachta zachytila ranní brízu. Pod přídí se objevila pěna a za lodí mělká brázda. Úhoří ocas přestal loď pohánět a proměnil se v kormidlo. Podle Mosulových příkazů nevědomému procesoru udržoval přímý směr.

Syrinx se opatrně vydala na příď. Paluba byla mokrá a loď už nabrala překvapivou rychlost. Syrinx se spokojeně vyklonila přes zábradlí a nechala si větrem laskat tvář. Přišel za ní Mosul a vzal ji kolem ramen.

Víš, zdejší oceán mi připadá hrozivější než vesmír, řekla Syrinx, když jim Pernik skoro zmizel za zádí. **Vím, že vesmír je nekonečný, a vůbec mi to nevadí, ale Atlantis *vypadá* nekonečná. Tisíce kilometrů prázdného oceánu člověk pojme líp než všechny ty světelný roky.**

Ne každý, namítl Mosul. **Já se tu narodil, mně nepřipadá vůbec nekonečný, nikdy bych se tu neztratil. Ale vesmír, to je jiná káva. Ve vesmíru můžeš letět pořád rovně, a přitom se nikdy nevrátíš.**

Celé dopoledne si povídali, vyprávěli nejzajímavější a nejdůležitější historky, které zažili. Syrinx začala Mosulovi trochu závidět prostý život rybáře a uvědomila si, že právě ten ji na něm od první chvíle přitahoval. Mosul byl tak úžasně přímočarý. Obdivoval její znalosti, scestovalost, šiky známých, těžkou vojenskou službu.

Když začalo pálit slunce, svlékla se a naplácala na sebe pořádnou dávku opalovacího krému.

Tady vidíš další rozdíl, řekla Mosulovi, když jí mazal záda mezi lopatkami. **Podívej se na ten kontrast, proti tobě vypadám jak albín.**

To se mi líbí. Všechny zdejší holky jsou hnědé, jak máme poznat, jestli jsme původně z Afriky nebo ne?

Vzdychla a natáhla se na ručník na střeše přední kajuty. **Na tom nesejde. Všichni předkové se nás už dávno zřekli.**

V tvé myšlence cítím smutek. Nechápu to. Adamité, kteří tu přistanou, jsou moc milí.

No jistě, chtějí vaše ryby.

A my jejich peníze.

Plachta tiše pleskala a skřípala. Rytmus vln Syrinx kolébal, málem usnula na sluníčku.

Vidím tě, řekl Oenone na spřízněnostní vlně, která odjakživa patřila jen jim.

Aniž by o tom přemýšlela, hned věděla, že má svou loď v nadhlavníku. Otevřela oči a zahleděla se na nekonečné azurové nebe. **Nemám tak dobré oči jako ty. Je mi líto.**

Rád tě takhle vidím. Nestává se mi to často.

Nesmyslně zamávala. Oenoneho čidly uviděla sama sebe na maličké lodičce. Jachta se rychle zmenšovala, až úplně zmizela. Oba vesmíry zaplnila nepřerušovaná modř.

Pospěš si zpátky, připomněl jí Oenone. **Takhle blízko u planety si připadám jako mrzák.**

Už brzo. Slibuju.

Velryby uviděli už odpoledne.

Z vody skákaly černé hory. První je v dálce spatřila Syrinx. Veliká těla se vrhala nad hladinu, jako by popírala gravitaci, a dopadala do vody v bouři zpěněných vln. K nebi stříkaly vodotrysky vodní mlhy.

Syrinx se nedokázala ovládnout, seskočila na palubu a ukázala na ně prstem. „Podívej, podívej!“

Vidím, odtušil Mosul, v myšlenkách směsici pobavení a hrdosti. **To jsou modré velryby, velké hejno, počítám aspoň stovka.**

Vidíš? zeptala se Syrinx.

Vidím, ujistil ji Oenone. **A také cítím. Ty jsi šťastná. Já jsem šťastný. A velryby asi taky, usmívají se.**

Jo! Syrinx se rozesmála. Velryby měly zvednuté koutky. Věčný úsměv. A proč ne? Každý musí být rád, že jsou s ním na světě.

Mosul zakormidloval blíž, plachta se na krajích poslušně svinula. Na Spiros dolehl hluk velryb, cákání, dunění vln, pískání dýchacích otvorů. Syrinx se pokusila odhadnout jejich velikost. Někteří dospělí samci museli mít na délku přes třicet metrů.

K jachtě se připojilo desetimetrové mládě a vyfouklo spršku. Matka plavala hned za ním, obě velryby se otíraly a narážely do sebe. Veliké ocasy pumpovaly nahoru dolů, plochy plácaly do hladiny, ploutve prořezávaly vodu jako křídla. Syrinx v úžasu sledovala, jak velryby o padesát metrů míjejí loď. Spiros se v jejich brázdě povážlivě rozhoupal. Toho si ale ani nevšimla, protože se mládě začalo krmit, matka mu nastavila břicho.

„Tohle je ten nejúžasnější, nejzázračnější pohled," řekla jako očarovaná. Svírala zábradlí tak pevně, že jí zbělely klouby. „A nejsou to ani xenoci. Jsou naše. Pozemský."

„Už ne," poznamenal Mosul, stejně okouzlený.

Díky Prozřetelnosti, že jsme uchovali geny. Ale pořád mi neleze do hlavy, že vám je sem Konfederační sněm povolil vysadit.

Velryby nevstoupily do potravního řetězce, zůstávají mimo. Tenhle oceán může snadno postrádat milion tun planktonu denně. A na Atlantidě by se podobný druh nikdy nevyvinul, takže naši kytovci ani nezabrali niku. Bez souše se vodní savci nevyvinou. Největší místní druh je červený žralok, ten má sotva šest metrů.

Syrinx se do něj zavěsila a přitiskla se k němu. **Ne, mně nejde do hlavy, že Sněm projevil tolik rozumu. Byl by strašnej zločin nechat tyhle tvory vymřít.**

Ty jsi ale cynik.

Zlehka ho políbila. **Tady máš předkrm.** Položila mu hlavu na rameno a obrátila veškerou pozornost zpátky k velrybám.

Za hejnem pluli celé odpoledne, veliká zvířata si před nimi hrála a povalovala se ve vlnách. Když padl soumrak, zakormidloval Mosul na volné moře. Syrinx viděla velryby naposledy proti zlatému západu slunce, pak řev dýchacích otvorů přehlušilo šumění vln.

V noci kolem trupu Spirose vířilo světlo a vrhalo na polostaženou plachtu bledý diamantově modrý přísvit. Syrinx s Mosulem si vynesli na palubu polštáře a pomilovali se pod hvězdami. Oenone se z oběžné dráhy několikrát díval na jejich propletená těla a jeho přítomnost dávala Syrinx nádherný pocit naplnění. Mosulovi nic neřekla.

Elektronická sekce laymilského výzkumného ústavu zabírala třípatrovou osmiúhelníkovou budovu skoro uprostřed areálu. V polypových stěnách byla velká oválná okna a do druhého podlaží se po fasádě pnuly popínavé hortenzie. Kolem rostly

čtyřicetimetrové chutantawy z Raouilu, stromy porostlé pružnou černou kůrou, dlouhými rudými listy a trsy bronzových bobulí.

Ione kráčela amarantovou alejí od nejbližší z pěti místních zastávek potrubního vlaku se třemi seržanty v patách. Vlasy měla ještě mokré, jak plavala s Haile, a konce slepených pramenů se jí otíraly o límec zeleného hedvábného saka. Po areálu nechodilo moc lidí, ale všichni se dívali jen na ni.

U hlavního vchodu na ni čekal Parker Higgens, oblečený jako vždy v oříškovém obleku s červenými šneky na širokých rukávech. Kalhoty měl podle poslední módy volné, ale sako bez problémů vyplnil. Rozcuchané šedivé vlasy mu visely do čela.

Když jí podal ruku, Ione si zakázala úsměv. Ředitel byl v její přítomnosti pokaždé strašně nervózní. Svou práci dělal dobře, ale rozhodně neměli stejný smysl pro humor. Vtipkování by považoval za osobní urážku.

Pozdravila Oski Kacurovou, šéfovou elektronické sekce. Funkci dostala před půl rokem, byla první, koho Ione schválila. Sedmdesát let, vyšší než Ione, vznešeně krásná, na sobě bílý plášť.

„Prý pro mě máte nějaké dobré zprávy," začala Ione cestou do budovy.

„Ano, madam," odpověděl Parker Higgens.

„Většinu obvodů tvoří paměťové krystaly," vysvětlila Oski Kacurová. „Procesory sloužily jen k adresování paměti. Vlastně je celá skříň velký paměťový modul."

„Aha. Uchovaly se údaje v ledu tak, jak jsme doufali?" zeptala se Ione. „Když jsem ten sloup viděla poprvé, měla jsem takový dojem."

„Ale ano. Když jsme modul rozebrali a vyčistili, čipy i krystaly začaly bezchybně fungovat. Nejvíc času nám zabralo dešifrovat nestandardně kódovaná data." Přišli k velkým dvoukřídlým dveřím a Oski Kacurová nadatovala do zámku bezpečnostní kód. Pak pokynula Ione, ať jde dál.

Elektronická sekce jí vždycky připomínala kybertovárnu: řady identických čistých místností zalitých ostrým bílým světlem, všechny plné záhadných strojů a kabelů. Tento sál se nijak nelišil, podél stěn i uprostřed stály široké ponky zavalené předělanými přístroji a měřáky. Na druhém konci oddělovala skleněná stěna šest samostatných pracoven. Za ní několik vědců s pomocí přesných robotů sestavovalo drobné obvody. Naproti pracovnám stál na podlaze ocelový stupínek a na něm velká koule z odolného průhledného kompozitu. Do spodní čtvrtiny koule vedly tlusté hadice napojené venku na masivní klimatizační jednotky. Ione v kouli uviděla sloup laymilské elektroniky připojený ke zdroji energie a optickým datovým kabelům. U stolu uprostřed sálu stála Lieria s traktamorfníma rukama ponořenýma do jakési bedny nacpané elektronikou.

Ione byla hrdá, že Kiintku hned poznala. **Dobré ráno, Lierie, měla jsem za to, že pracuješ v oddělení psychologie.**

Kiintka vytáhla ruce rozdělené do šesti chapadel a nechala je slít do kompaktnějšího tvaru. Pak se hřmotně otočila, opatrně, aby do ničeho nevrazila. **Vítej, Ione Saldanová. Jsem tady, protože si mě vyžádala Oski Kacurová. Zapojila jsem se do analýzy laymilských dat; částečně se kryjí s mým oborem.**

Výborně.

Vidím, že tvé náhlavní ochlupení nese stopy slané vody. Byla jsi plavat?

Trošku jsme si s Haile zařádily. Je celá nedočkavá, kdy už uvidí Tranquillity. Musíte mi dát vědět, až bude připravená.

Jsi velice milá. Soudíme, že už je dost velká, aby se obešla bez rodičů, pokud na ni někdo dohlédne. Nedovol ale, aby ti narušila program.

Nijak mě neruší.

Lieria protáhla chapadlo a zvedla ze stolu bílou deseticentimetrovou krabičku. Stroj zapískal a pak řekl: „Dobré ráno, Parkere Higgensi.“

Ředitel se mimozemšťance uklonil.

Oski Kacurová zaťukala nehtem na kouli. „Než jsme modul zase sestavili, vyčistili jsme a prozkoušeli všechny součástky," vysvětlila. „Ten led netvořila čistá voda, obsahoval i zvláštní uhlovodíky."

„Laymilské fekálie," doplnila Lieria prostřednictvím krabičky.

„Ano. Hlavní pro nás samozřejmě byla data, nic podobného se zatím nenašlo. Působila naprosto náhodně a zmatečně. Napřed jsme se domnívali, že jde o nějaké umění, pak jsme si ale začali všímat nepravidelných repetitivních struktur."

Stejných úseků v různých kombinacích, přeložil habitat.

Vědci musejí pokaždé začít tou svou hatmatilkou? zeptala se pobaveně.

Ukážou ti tak, za co je platíš. Neber jim iluze, není to slušné.

Ione na sobě nedala nijak znát, že se baví s Tranquillity. „Což vám stačilo k sestavení vyhledávacího programu," navázala plynně.

„Ano," odtušila Oski Kacurová. „Devadesát procent dat pro nás představovalo jen šum, ale vzory se opakovaly."

„Jakmile jsme jich identifikovali dost, uspořádali jsme interdisciplinární konferenci a začali jsme hádat," řekl Parker Higgens. „Trochu odvážné, ale vyplatilo se. Rád bych připomněl, že právě Lierii napadlo, že by mohlo jít o optické impulzy."

„Správně," ozvala se Kiintka přes krabičku. „Podobnost dosáhla pětaosmdesáti procent. Datové sady představovaly pro Laymily barvy."

„Jakmile jsme to potvrdili, pustili jsme se do zbytku paměti a snažili jsme se ji převést na další smyslové počitky," pokračovala Oski Kacurová. „Trefa. No, víceméně. Čtyři měsíce jsme psali překladové programy a stavěli uživatelské rozhraní, ale nakonec jsme to zvládli." Mávnutím ruky obsáhla

všechny pracovní stoly i stroje na nich. „Včera večer jsme dekódovali první sekvenci.“

Ione pomalu došlo, o čem vlastně Oski Kacurová mluví, a zmocnilo se jí vzrušení. Nedokázala odtrhnout zrak od ochranné bubliny. Uctivě se jí dotkla, byla teplejší než okolí. „Tohle je záznam laymilského vnímání?“

Parker Higgens a Oski Kacurová se zubili jako malí.

„Ano, madam,“ odvětil Parker.

Otočila se na něj. „Kolik toho tam je? Jak dlouhý záznam?“

Oski Kacurová skromně pokrčila rameny. „Ještě jsme úplně neporozuměli návaznosti souborů. Ten, co jsme zatím přeložili, trvá něco přes tři minuty.“

„Jak je dlouhý?“ Ione přidala do hlasu hrozbu.

„Pokud datový tok zůstane stejný i u dalších záznamů… tak zhruba osm tisíc hodin.“

Řekla osm tisíc?

Ano, potvrdil habitat.

„Do prkýnka!“ Ione se uculila jako idiot. „Když jste řekla ‚přeložili‘, co jste tím myslela?“

„Sekvence byla upravena pro lidské smysly,“ odpověděla Oski Kacurová.

„Už jste si ji prohlédli?“

„Ano. Kvalita je nižší než u komerčního vysílání, ale časem ji vylepšíme, až doladíme programy a přístroje.“

„Může se Tranquillity dostat přes komunikační síť do vašeho zařízení?“ zeptala se naléhavě Ione.

„To by neměl být problém. Chviličku, jenom nadatuju vstupní kód,“ řekla Oski Kacurová. „A je to.“

Ukaž!

Vědomí jí zahltily nelidské smysly a Syrinx se proměnila v nechtěného pozorovatele. Laymilské tělo bylo trojsouměrné, sto pětasedmdesát centimetrů vysoké, pokryté tlustou krabatou kůží šedivou jako břidlice. Mělo tři nohy se dvěma koleny a kopytem na konci. Tři ruce začínaly velikým volně pohyblivým ramenem, měly jediný loket a čtyři silné šikovné

prsty tlusté jako lidský palec, ale dvakrát delší. Nejhůř si zvykala na tři hlavy, krátké pahýly mezi rameny. Každá nesla jedno oko, nad ním trojúhelníkové netopýří ucho a bezzubý dýchací otvor. Všechny tři nozdry dokázaly vydávat zvuk, ale jedna byla větší a složitější, schopná řeči a vybavená ostrým čichem. Ústa spočívala na trupu mezi trojicí krků, kruhový otvor plný zubů ostrých jako jehla.

Ionino vlastní tělo se stahovalo cizími svaly, přetvářelo se a nutilo ji podlehnout obrozené identitě z krystalové mřížky. Měla pocit, že se jí končetiny ohýbají na opačnou stranu, než by měly. Proměna ale nebolela. Horečnaté myšlenky probuzené instinktivním odporem pomalu slábly. Ione se rozhlédla, jak jen třema očima dokázala.

Měla na sobě šaty. První překvapení: laymilská anatomie byla tak nelidská, zvířecí, že si zatím nedokázali představit jakékoli antropomorfní rysy. Ione přesto snadno rozpoznala kalhoty, tři nohavice z jemné temně rudé látky. Sahaly jí pod dolní kolena, cítila dokonce pásek. Triko tvořil elastický zelený válec uchycený ramínky kolem všech tří krků.

Chodila na třech nohách tak přirozeně, že ani nemusela přemýšlet, co s nimi, aby nezakopla. Hlavu s mluvicím otvorem měla stále vpředu, za chůze se kolébala. Zbylé dvě hlavy pozorovaly okolí.

Přidaly se obrazy a zvuky. Ve zrakovém spektru bylo málo odstínů, převažovaly jasné základní barvy přerušované černými skvrnami, jako rušené AV-vysílání. Každou chvíli jí na půl vteřinky vypadl zvuk.

Ione se přes chyby přenesla. Kráčela laymilským habitatem. Pokud představovala Tranquillity uhlazenou dokonalost, tady vládla uhlazená anarchie. Stromy spolu válčily, dorážely na sebe a rvaly se o světlo. Nic nerostlo rovně. Připomínalo to džungli po vichřici, tak hustou, že stromy nedopadly na zem. Viděla srostlé a prorůstající kmeny, stromy omotané kolem sebe, rvavé semenáčky na dějících pahýlech. Ve výšce z kmenů vyrůstaly kořeny tlusté jako člověk a zarývaly se do

země kus od stromu, až vytvořily kulový baldachýn. Listí připomínalo stočené olivové stuhy. U země, kde se světlo a stín střídaly jako nehmotné sloupoví, zabíraly každý koutek houby s kobaltovými kvítky, klobouky porostlé rumělkovými tyčinkami rozhoupanými jako mořské sasanky v slabém proudu.

Prozářil ji mír jako slunce kapku jantaru. Les žil v harmonii, duch jeho života rezonoval s mateřskou esencí habitatu, společně zpívali pastorální madrigal. Naslouchala srdcem a děkovala za právo žít.

Kopyta jí pěkně klapala na cestě k čtvrté manželské komunitě. Její druhové už na ni čekali, les z ní vycítil nedočkavost a radost se přenesla na mateřskou esenci.

Došla na kraj džungle, posmutněla, že píseň slábne, ale přitom ji hřálo, že prošla neposkvrněná, že je hodna čtvrtého reprodukčního cyklu. Řídké stromy přešly v otevřenou savanu posetou červenými, žlutými a modrými květy. V celém habitatu vládla divoká vegetace, bujná tráva dusila stříbrné žilky potoků a říček ztracené pod chomáčky mraků. Z každého konce trčela do prostoru podél osy dvacetikilometrová sluneční věž, oslepivě jasná.

„Stromoduch zpěv jednota,“ zavolala zároveň hlasem i myslí. Zadní hlavy zazpívaly jako polnice: **„Čekám.“**

„Bohatství odměna embryo růst dcera,“ odpověděla jí mateřská entita.

„Muž volba?“

„Souznění.“

„Jednohlas čekat.“

„Život touha zanícení.“

Vykročila dolů po svahu. Před ní v údolí sídlila čtvrtá manželská komunita. Krychlové stavby z modrého polypu, přísně symetrické, uspořádané do soustředných kruhů. Na pěšinách mezi nevýraznými domy viděla další Laymily. Natáhla všechny tři krky.

Vzpomínka skončila.

Skok zpátky do obyčejného světa elektronické laboratoře byl náhlý a vylekal ji. Ione se musela opřít o ponk. Oski Kacurová a Parker Higgens se na ni starostlivě podívali, hleděla na ni dokonce i Lieria.

„To bylo… úžasné," vypravila ze sebe. Rozpálená laymilská džungle jí zůstávala na okraji zorného pole jako pomstychtivý sen. „Ty stromy, myslela na ně jako na živé bytosti."

„Ano," přitakal Parker Higgens. „Zjevně to byl nějaký rituál nebo zkouška před pářením. Víme, že laymilské samice byly schopny pěti reprodukčních cyklů, ale nikoho nenapadlo, že je to umělé omezení. Vlastně mě udivuje, že tak vyspělá kultura udržuje v podstatě pohanské rituály."

„Nejsem si jistá, že pohanské," namítla Oski Kacurová. „V laymilském genomu jsme už identifikovali genovou sekvenci podobnou edenitskému genu spřízněnosti. Jsou daleko více vázaní na matku zemi než Edenité; jejich habitat byl doslova součástí reprodukčního procesu. Rozhodně měl jakési právo veta."

„Jako já a Tranquillity," zašeptala pro sebe Ione.

To těžko.

Dej nám pět tisíc let a z početí vévody z Trosek bude rituál.

Máš úplnou pravdu, Ione Saldanová, ozvala se Lieria. Dál Kiintka mluvila prostřednictvím bílé krabičky: „Máme dostatečné důkazy, že laymilský výběr partnerů je založen daleko spíše na vyspělé eugenice než na primitivním spiritualismu. Vhodnost znamená víc než vlastnictví žádoucích tělesných proporcí, na prvním místě zjevně stojí síla ducha."

„Rozhodně se nám otevřelo úžasné okno do jejich kultury," řekl Parker Higgens. „Dřív jsme věděli tak málo. Jen pomyslete, že nám tolik řeknou pouhé tři minuty. Otvírají se nám možnosti, jaké…" Téměř zbožně se podíval na průhlednou kouli.

„Bude těžké přeložit zbytek?" zeptala se Ione.

Oski Kacurová odpověděla: „Nejspíš ne. Viděla jste hrubý převod, zatím jsme skoro nevyladili adekvátní emoce. Program samozřejmě vylepšíme, ale pochybuji, že můžeme nalézt přímé paralely s tak cizím druhem.“

Ione upřela zrak na paměťový modul. Orákulum celého druhu. A možná, jen možná, skrývá ono dávné tajemství: proč to udělali. Čím víc o tom přemýšlela, tím méně chápala. Laymilové byli tak nesmírně živí. Co proboha přiměje takový druh k hromadné sebevraždě?

Zachvěla se a otočila na Parkera Higgense. „Uvolněte elektronickému ústavu rozpočet,“ poručila rozhodně. „Chci mít všech osm tisíc hodin přeloženo co nejrychleji. A musíte posílit oddělení kulturní analýzy. Zatím jsme se příliš soustředili na techniku a anatomii, s tím je konec.“

Parker Higgens se nadechl, ale Ione mu skočila do řeči.

„To nebyla výtka, Parkere. Zatím jsme neměli nic než trosky. S jejich vzpomínkami ale vstupujeme do další fáze. Pozvěte sem všechny xenopsychology, které potřebujete, zařiďte jim volno na univerzitách. Pokud si myslíte, že to pomůže, sama podepíšu pozvánky.“

„Ano, madam.“ Parker Higgens byl trochu vedle z jejího tempa.

„Lierie, ráda bych některého z vašich kolegů na kulturní analýzu. Váš pohled je nezastupitelný.“

Lieria rozvlnila chapadla od kořenů ke konečkům (kiintský smích?). „S potěšením vám pomohu, Ione Saldanová.“

„Ještě něco. Chci, aby všechny překlady viděla jako první Tranquillity.“

„Ano,“ svolila nejistě Oski Kacurová.

„Je mi líto,“ otočila se na ni Ione s odzbrojujícím úsměvem. „Ale jako vévodkyně z Trosek mám právo zakázat vojenskou technologii. Kulturní experti se možná budou o každou minutu hádat půl roku, ale zbraň je snadno poznat. Nechci, aby se po Konfederaci rozšířilo bůhvíco. A pokud laymilské habitaty

zničil nepřátelský útok, chci to napřed vědět, než to pustíme ven.“

15

Na Durringham padla noc. Přinesla hustou šedivou mlhu a ta teď proplouvala mokrými ulicemi, po zetlelých šindelových střechách, a zanechávala mastný povlak. Voda pokryla všechny odkryté povrchy, až se celé město tmavě lesklo, kapky se slévaly a padaly z rohů. Dveře ani okenice k ničemu nebyly, mlha vstoupila do příbytků, nasákla do šatů a srazila se na nábytku. Byla horší než déšť.

Úřad guvernéra na tom nebyl o mnoho lépe než zbytek města. Colin Rexrew honil klimatizaci, až vrzala a hučela, přesto měl v kanceláři nesnesitelné vlhko. S Terrancem Smithem a Candace Elfordovou, vrchní šerifkou Durringhamu, si prohlížel satelitní snímky. Trojice velkých nástěnných obrazovek naproti oknu ukazovala fotografie vesnice u řeky. Byla vidět obvyklá sbírka splácaných chatrčí a nuzných políček, velké hromady oklestěných kmenů a pařezů prorostlých houbou. Mezi sruby se popelily slepice a všude běhali psi. Těch pár lidí, které kamera zachytila, byli nuzáci v roztrhaných hadrech. Jedno dítě, asi dvouleté, na sobě nemělo nic.

„Mizerný obraz," stěžoval si Colin Rexrew. Snímky byly na okrajích rozmazané, barvy bledé.

„Ano," přisvědčila Candace Elfordová. „Projeli jsme na družici diagnostický program, ale nezjistili jsme žádnou poruchu. Obrázky ostatních vesnic jsou ostré. Satelit má problémy jenom nad Quallheimem."

„Ale no tak," nedal se Terrance Smith. „Snad nechcete říct, že lidi od Quallheimu nám ruší příjem?"

Candace Elfordová si odpověď dobře rozmyslela. Bylo jí padesát sedm a na Lalonde už byla podruhé vrchní šerifkou. Obě vedoucí místa získala díky důkladnosti; vypracovala se v policejní službě na nejrůznějších planetách a kdesi hluboko chovala zášť ke kolonistům, kteří byli podle jejího mínění všehoschopní. „Není to pravděpodobné," připustila. „Družice ELINT Konfederačního loďstva nezachytily ze Schusterova okresu žádné zvláštní vysílání. Zřejmě je to porucha, naše družice slouží patnáct let a posledních jedenáct se na ni nikdo ani nepodíval."

„Fajn," řekl Colin Rexrew. „Uznávám. Jak všichni víte, na pravidelnou údržbu nemáme peníze."

„Když se rozbije, nová družice vyjde RSL daleko dráž než tříleté kontroly," opáčila Candace Elfordová.

„Prosím! Pojďme se držet tématu," zazoufal si Colin Rexrew. Toužebně se zahleděl na skříňku s alkoholem. Bylo by skvělé otevřít vychlazenou láhev bílého vína, ale Candace Elfordová by odmítla a to by bylo trapné. Byla nechutně nekompromisní, zato spolehlivá a úctyhodná. Šerifové ji poslouchali. Potřeboval ji, tak se smířil s tím, že ve službě nepije, a byl rád za drobné radosti.

„No dobře," začala šerifka. „Jak vidíte, v Aberdalu je dvanáct vypálených srubů. Podle šerifa Matthewa Skinnera v Schusterově městě vypuklo před čtyřmi dny povstání deportů. Tehdy také shořely domy. Deporti údajně zavraždili desetiletého chlapce a vesničani se je rozhodli pobít. Komunikační panel dozorce Mananiho přestal fungovat, takže se do Schusteru den po jeho vraždě vypravil aberdaleský kolonista a Matthew Skinner se ohlásil mému úřadu. To je už tři dny. Šerif řekl, že jede do Aberdalu vyšetřovat; většina deportů zřejmě do té doby nepřežila. Matthew Skinner se ozval až dnes ráno s tím, že nepokoje skončily a aberdaleští deporti jsou všichni mrtví."

„Jsem proti lynčování a občanským gardám," řekl Colin Rexrew. „Tedy oficiálně. Za daných okolností ale musím

přiznat, že se těm lidem v Aberdalu nedivím, s deporty byly vždycky problémy. Polovinu nám jich sem vůbec neměli posílat a deset let práce recidivistu stejně nenapraví.“

„Ano, pane,“ připustila Candace Elfordová, „ale náš problém je jinde.“

Colin Rexrew si zpocenýma rukama ulízl mokré vlasy. „Tušil jsem, že to nebude tak jednoduché. Mluvte.“

Nadatovala příkaz do kancelářského počítače. Na obrazovkách naskočila jiná vesnice, ještě ubožejší než Aberdale. „Tohle je Schusterovo město, fotografie z dnešního rána. Jak vidíte, jsou v něm tři vypálené sruby.“

Colin Rexrew se u stolu narovnal. „Taky povstání deportů?“

„To je na tom právě divné,“ pokračovala Candace Elfordová. „Matthew Skinner se o nějakých požárech vůbec nezmínil, a přitom by měl, jsou nebezpečné. Poslední předchozí fotografie Schusterova města jsou dva týdny staré, na nich domy ještě stojí.“

„Na náhodu to asi nesvedeme,“ zabručel Colin Rexrew.

„Totéž si myslí můj úřad,“ přisvědčila Candace Elfordová. „Tak jsme se na to podívali pořádně. Pozemkový úřad rozdělil povodí Quallheimu na tři okresy, Schuster, Medellín a Rossan, dohromady deset vesnic. Vypálené domy jsme našli v šesti z nich: v Aberdalu, v Schusteru, v Quayenu, v Pamiersu, v Kilkee a v Medellínu.“ Nadatovala další instrukce. Obrazovky ukázaly ranní snímky jmenovaných vesnic.

„Ježíši Kriste,“ zašeptal Colin Rexrew. Z některých spálenišť se ještě kouřilo. „Co se to tam děje?“

„Položili jsme si stejnou otázku. Takže jsme zavolali všem dotyčným dozorcům,“ odpověděla Candace Elfordová. „Quayen neodpověděl a tři další řekli, že je všechno v pořádku. Tak jsme zavolali do vesnic, kde nic nehořelo. Salkhad, Guer a Suttal neodpověděly, dozorce z Rossanu tvrdil, že je všechno, jak má být, a neděje se nic neobvyklého. O sousedních vesnicích nic neví.“

„Co si o tom myslíte?“ zeptal se Colin Rexrew.

Vrchní šerifka se otočila k monitorům. „Ještě mám jednu informaci. Satelit dnes nad quallheimskými okresy přeletěl sedmkrát. Snímky byly mizerné, ale je na nich jasně vidět, že nikdo nepracuje na poli, ani v jedné z deseti vesnic.“

Terrance Smith hvízdl mezi zuby. „To je zlý. Kolonistovi nedokáže nikdo zabránit v okopávání hroudy, rozhodně ne, když je hezky. Jsou úplně závislí na úrodě. Dozorci jim hned na začátku jasně řeknou, že Durringham jim v ničem nepomůže. Nemůžou si dovolit nechat pole ladem. Pamatujete, co se stalo v okrese Arklow?“

Colin Rexrew vrhl na svého pobočníka naštvaný pohled. „To mi nemusíš připomínat, záznamy jsem si pročetl hned, co jsem přiletěl.“ Podíval se na vesnici Quayen z ptačí perspektivy. Začínal mít ošklivou předtuchu. „Tak co mi vlastně chcete říct, Candace?“

„Vím, jak to vypadá,“ odvětila. „Jenom tomu nemůžu uvěřit. Vzpoura deportů za čtyři dny úspěšně ovládla všechny vesnice u Quallheimu.“

„Žije tam šest tisíc kolonistů,“ připomněl Terrance Smith. „Většina z nich má zbraně a nebojí se je použít. Proti nim stojí sto osmdesát šest deportů, neozbrojených, neorganizovaných, bez možnosti dálkové komunikace. Je to špína Země, povalečské děti. Kdyby dokázali cokoli zorganizovat, nikdy se sem nedostanou.“

„Já vím,“ připustila. „Proto jsem řekla, že tomu nemůžu uvěřit. Ale co jiného by to mohlo být? Někdo zvenku? Kdo?“

Colin Rexrew se zamračil. „Schuster dělal potíže už dřív. Co to…“ Odmlčel se a probral historii v nervové nanonice. „Ach ano, zmizelo tam pár rodin z odloučených farem. Pamatuješ, Terranci, loni jsem tam poslal komisaře. Jako bych ty prachy vyhodil z okna.“

„Z našeho pohledu to bylo plýtvání, protože komisař nic nenašel,“ odtušil Terrance Smith. „Už to je divné. Komisaři jsou klasa. Což znamená, že celé rodiny opravdu odnesla divá

zvěř nebo únosce tak dobře zamaskoval stopy, že zmátl místního šerifa i našeho komisaře. Pokud šlo o organizované přepadení, jsou zločinci stejně dobří jako komisař.“

„Tedy?“ zeptal se Colin Rexrew.

„Takže tu máme další případ ve stejné oblasti. Těžko ho vysvětlíme povstáním deportů. Rozsah problému naznačuje, že v tom deporti rozhodně nejsou sami. Někdo zvenčí, usazený u Quallheimu, ale vysvětluje všechna fakta.“

„Zprávu o deportech máme stejně jen z druhé ruky,“ připomněl Colin Rexrew a zamyslel se nad nepříjemnou představou.

„Přesto to nedává smysl,“ řekla Candace Elfordová. „Uznávám, že to vypadá na nějakou vnější sílu. Ale jakou? A proč proboha zrovna na Quallheimu? Není tam nic, kraj stěží uživí kolonisty. Nikde na téhle planetě nic není.“

„Takhle se nikam nedostaneme,“ řekl Colin Rexrew. „Podívejte, za dva dny mají odrazit tři parníky a s nimi šest set osadníků do Schusterova okresu. Jste moje bezpečnostní poradkyně, Candace. Mám je tam poslat?“

„Budu muset říct ne, v tomto okamžiku rozhodně. Ne že bychom měli málo nevysekané džungle. Poslat nezkušené kolonisty rovnou do centra předpokládaného povstání by nevypadalo dobře. Máte jinou možnost?“

„Okres Willow West na řece Frenshaw,“ navrhl Terrance Smith. „Je to jen sto kilometrů severozápadně od Schusteru, spousta místa. Beztak tu džungli máme v pozemkovém plánu.“

„Dobře,“ potvrdil Colin Rexrew. „Dohodněte to na pozemkovým úřadě. Co chcete mezitím dělat s Quallheimem, Candace?“

„Chci vaše povolení poslat s kolonisty nahoru partu dobrovolníků. Až parníky vysadí osadníky ve Willow West, můžou hodit mé lidi do Quallheimu. Když tam budu mít spolehlivé zvědy, dozvíme se, co se vlastně děje.“

„Kolik jich chcete poslat?“

„Stovka by měla stačit. Dvacet šerifů, zbytek dobrovolníci. V Durringhamu je dost chlapů, co si rádi nechají zaplatit pět neděl plavby. Pro jistotu by se hodili i tři komisaři.“

„No dobře,“ protáhl Colin Rexrew. „Ale půjde to z vašeho rozpočtu.“

„Než tam vaši lidé dorazí, utečou skoro tři neděle,“ zamyslel se Terrance Smith.

„No a?“ zeptala se vrchní šerifka. „Parníky rychleji nepoplují.“

„Ne, ale za takovou dobu se může stát spousta věcí. Pokud uvěříme družicovým snímkům, povstání se rozšířilo po celém Quallheimu za čtyři dny. Když udrží tempo, bude proti vaší stovce mužů za tři neděle stát strašlivá přesila. Navrhuji vyslat dobrovolníky, jak nejrychleji to půjde, aby revoltu potlačili ještě v začátku. Na kosmoportu máme tři letadla s vertikálním startem, BK stotřiatřicítky, původně sloužily k ekologickému průzkumu. Jsou podzvukové, desetimístné, ale můžou pendlovat. Tak bychom vaše muže dostali k ústí Quallheimu za dva dny.“

Colin Rexrew si opřel zátylek o židli a projel v nervové nanonice srovnávací programy. „To je neúnosně drahé. A jedno letadlo navíc nelítá, protože jsme museli škrtnout výdaje na klasifikaci jedlých plodin. Jako vždycky musíme udělat kompromis. Candace pošle své šerify lodí a její úřad bude nadále monitorovat situaci přes satelity. Pokud tohleto povstání, nebo co to je, prosákne z quallheimských okresů, pošleme letecky posily.“

Elektrofosforescenční buňky na klenutém stropě Latonovy kruhové pracovny nesvítily, aby se pán domu mohl soustředit na vlastní nitro. Vychladlou myslí vnímal počitky mnoha služebných zvířecích zvědů rozmístěných v džungli. Výsledky průzkumu v něm vzbudily krajní nelibost, ba dokonce cosi blízkého obavám. Tenhle pocit nepoznal od chvíle, kdy ho před

sedmdesáti lety obklíčili edenitští agenti a donutili ho opustit habitat. Tehdy cítil hněv, strach a zoufalství, jaké pravý Edenita nikdy nepozná; tehdy si uvědomil, jak je jejich kultura bezcenná. Tenkrát se zřekl edenismu a stal se psancem.

Teď ho zase něco obklučuje. Něco neznámého a nepochopitelného, něco jako zabírací nanonika. Dokázalo to ovládnout člověka, obsadit jeho tělo a proměnit ho ve válečného mechanoida. Sledoval drasticky změněné chování Quinna Dextera a jeho soudruhů neustále od poslední černé mše. Jednali jako dokonale vycvičení žoldáci a všichni, s kým přišli do styku, se proměnili úplně stejně, i když zanedbatelná menšina se chovala skoro normálně. Vskutku záhada. Nepotřebovali ani zbraně, získali schopnost vrhat fotony, paprsky podobné poli tepelného induktoru, ovšem nesmírně silné a dalekonosné. Přesto na nich nebyl vidět žádný stroj.

Laton cítil Camillinu bolest, když ji deporti zpopelnili; naštěstí netrvala dlouho. Patřičně dceru oplakal a kdesi v koutku mysli pro ni stále truchlil. Teď je ale důležitější postavit se neznámé hrozbě. Nepřítele musíte pochopit a nebát se ho, protože strach hraje pro něj. Jenže pochopení nedosáhl ani za čtyři dny usilovného přemýšlení.

Některé projevy moci proměněných lidí popíraly fyzikální zákony. Nebo za dobu jeho vyhnanství fyzika neskutečně pokročila. Je to možné, připustil, vývoji zbraní je státní pokladna stále otevřená.

Vzpomínka: muž zvedne hlavu a uvidí výzvědnou poštolku. Muž se zasměje, luskne prsty. Vzduch kolem poštolky ztuhne, obklopí ptáka krystalickou mřížkou zmrzlých molekul, strhne ho na kamení o dvě stě metrů níž. Stačilo lusknout prsty…

Vzpomínka: k smrti vyděšený vesničan z Kilkee pálí do jednoho ze zabraných z laserové pušky. Vzdálenost patnáct metrů, laserový paprsek nemá sebemenší efekt. Po několika pulzech puška selhává. Latonův výzvědný venál upadá z neznámého důvodu do bezvědomí.

Vesnice všech quallheimských okresů byly dobyty neuvěřitelně rychle. To Latona přesvědčilo, že stojí proti vojenské síle. Za zabranými farmáři stála nějaká vůdčí inteligence a ta exponenciálně zvyšovala jejich početní sílu. Nechápal však důvod. Zvolil si Lalonde, protože vyhovovala jeho dalekosáhlým cílům. Pro kohokoli jiného byla zcela bezcenná. Proč tu ovládat lidi?

Nenapadlo ho jiné vysvětlení než nějaká zkouška. Což ovšem navozuje otázku: kde to použijí naostro? Technologie nesla nesmírný potenciál.

Latone? Waldsey vysílal ustrašeně a nejistě, jako by to ani nebyl on.

Ano, ozval se Laton mírně. Dokázal si představit, co bude následovat. Po šedesáti letech znal myšlenkové procesy svých spolupracovníků lépe než oni sami. Jen ho trochu překvapilo, že tak dlouho sbírali odvahu ho oslovit.

Už víš, co to je?

Ne. Uvažoval jsem o virové nanonice, ale schopnosti zabraných lidí jsou o několik řádů vyšší, než by bylo třeba jen teoreticky možné. A některé funkce nedokáže současná fyzika vůbec vysvětlit. Krátce: když máte tak mocnou technologii, proč ji používáte tímto způsobem? Je to záhada.

Záhada! odsekl Tao. **Otče, je to smrt a číhá hned za rohem. K čertu se záhadou, musíme něco podniknout.**

Laton nechal spřízněností prosáknout obrázek úsměvu. Jen jeho děti si mu troufaly odporovat a on z nich měl radost. Podlézání nesnášel skoro stejně jako neposlušnost. Všichni tedy kráčeli po úzké cestičce nad propastí. **Nepochybuji, že přesně víš, co bychom měli udělat.**

Jo. Naložit džípy a zmizet v horách. Říkej tomu strategický ústup nebo opatrnost, prostě musíme zmizet z tohohle stromu. Hned. Dokud to jde. Klidně přiznám, že mám strach, když už nikdo.

Předpokládám, že o místních nepokojích se už něco doneslo i vrchnímu šerifovi planety, řekl Laton. Cítil, jak se

na vlnu připojují další, mysli pečlivě odstíněné, aby neprosakovaly emoce. **Pozorovací satelit RSL je možná vrak, ale naše terénní vozy by našel spolehlivě. A teď jistě neustále snímkuje quallheimské okresy.**

Tak co? Prostě ho sestřelíme. Maserové kanony z jestřába tam dostřelí. RSL ho nahradí nejdřív za pár neděl. To už budeme dávno pryč. Uvidí stopu v džungli, ale na kamení se jim ztratíme.

Rád bych ti připomněl, že náš výzkum nesmrtelnosti je téměř u konce. Chceš ho obětovat?

Otče, pokud včas nezmizíme, nebudeme mít ani život, natož nesmrtelnost. Proti těm zabraným vesničanům nemůžeme bojovat. Díval jsem se, co se děje, když na ně někdo vystřelí. Ani si toho nevšimnou! A kdyby je někdo porazil, armáda pročeše kraj centimetr po centimetru. Tak jako tak tu nemůžeme zůstat.

Ten kluk má pravdu, Latone, ozval se Salkid. **Nemůžeme tu trčet jen tak ze sentimentu.**

Vždycky jsi říkal, že znalosti neumírají, připomněl Tao. **Víme, jak vypěstovat paralelně myslící mozek. Potřebujeme bezpečnou základnu. Strom nám ji už neposkytne.**

Dobrý argument, pochválil je Laton. **Jenže bezpečně už není nikde na Lalonde. Ta technologie mě děsí.** Spustil emoční štít a ucítil všeobecný úlek nad tím, že i on, prostý všech slabostí, je tak hluboce znepokojen.

Těžko můžeme napochodovat do Durringhamu a někoho si stopnout, připomněl Waldsey.

Děti ano, odtušil Laton. **Narodily se tady, rozvědka o nich neví. Jakmile budou na orbitě, můžou pro nás poslat člun.**

Kurva pes, ty to myslíš vážně!

Ano. Je to logické. V krajním případě jsem odhodlán zkontaktovat agenty v Durringhamu a informovat je o situaci. Budou mě brát vážně a varování se roznese.

Je to tak zlé, otče? zeptala se ustrašeně Salsett.

Laton desetileté dceři poslal vlnu hřejivé lásky. **Snad k tomu nedojde, miláčku.**

Opustíme strom, řekla, jako by tomu nedokázala uvěřit.

Ano. Tao, s tím maserem to nebyl špatný nápad. Vytáhněte ho se Salkidem ze skladu a připravte se na sestřelení satelitu. Vy ostatní máte deset hodin na zabalení. Večer vyrazíme do Durringhamu.

Neucítil jediný náznak nevole. Účastníci se po jednom stáhli ze sprízněné vlny.

V následujících hodinách zažila gigantea shon, jaký nepamatovala od příchodu psanců. Začlenění lidé a spříznění šimpanzi se hroutili pod návalem rozkazů, neboť Latonovi kolegové se snažili za pár hodin zabalit výsledky třicetileté práce. Srdce jim krvácelo při rozhodování, co vzít s sebou a co zanechat na místě, několik dvojic se hádalo. Po třech desítkách let museli rozhýbat terénní vozy. Latonovy menší děti se pletly pod nohy, nervózní a nadšené zároveň. Starší psanci začali zase myslet na konfederované světy. Do pokojů i chodeb byly umístěny tepelné nálože, aby zahladily všechny stopy.

Horečnou aktivitu cítil Laton jen na pozadí svých chladných myšlenek. Občas ho někdo vyrušil z rozjímání, aby si vyžádal rozkazy.

Poté, co konvoji svěřil pár osobních věcí, přehrál si znovu Quinnovu poslední černou mši a vraždu dozorce Mananiho. Začalo to tím divným bleskem. Neustále převíjel záznam z Camilliných očí uložený v nevědomém bitekovém procesoru stromu. Blesk vypadal plochý, jako stlačený, místy tmavý. Při zpomalené projekci se tmavá místa pohybovala, klouzala proudem zářících elektronů. Blesky sloužily jako vedení pro jakýsi energetický vzor, nevídaný a nenormální.

Na tváři ucítil průvan. Otevřel oči do tmy. Pracovna vypadala jako vždy. Přepnul sítnicové implantáty na infračervenou. Před ním stál Jackson Gael a Rút Hiltonová.

„Chytré," řekl Laton. Ztratil kontakt s procesorem. Sprízněnost mu zůstala uvězněná v lebce. „Je to energie, že ano? Chytrý virový program uložený v nemateriální mřížce."

Rút se k němu sehnula a vzala ho za bradu. „Edeniti. Hrozně racionální.“

„Ale zajímalo by mě, odkud se ten virus vzal.“

„Kdy se vzdá těch předsudků?“ zeptal se řečnicky Jackson Gael.

„Není lidský,“ pokračoval Laton. „Tím jsem si jistý. Nevytvořili ho ani žádní známí xenoci.“

„Dneska to zjistíš,“ řekla Rút. Pustila Latonovu bradu a natáhla ruku. „Jdeme.“

Ráno po schůzce guvernéra Rexrewa s Candace Elfordovou seděl Ralph Hiltch za svým stolem v náklaďákové ambasádě království Kulu a poslouchal zkrácené podání událostí od Jenny Harrisové. Jeden agent KVB z Úřadu šerifa ji požádal o schůzku a řekl jí o potížích v quallheimských okresech.

Je hezké vědět, že si guvernér nemůže ani uprdnout, aby o tom KVB nevěděla, ale představa povstání deportů Ralpha znepokojila stejně jako před ním Colina Rexrewa.

„Otevřená rebelie?“ zeptal se skepticky své poručice.

„Vypadá to tak,“ potvrdila. „Můj kontakt mi předal flek se satelitními fotografiemi.“ Nahrála je do procesorového bloku na Ralphově stole a na nástěnné monitory naskočily snímky vesnic.

Ralph Hiltch se před ně postavil, ruce v bok, a prohlédl si polokruhové mýtiny v džungli. Stromy z orbity připomínaly zelenou pěnu narušenou jen tu a tam malými palouky. Říčky a potoky se úplně ztrácely. „Hodně tam hořelo,“ souhlasil nešťastně. „Navíc nedávno. Lepší rozlišení nemáme?“

„Nemáme – a to je druhý důvod ke znepokojení. Na satelit něco působí, kdykoli snímkuje Quallheim. Zbytek Amarisku fotografuje bezchybně.“

Dlouze se na ni podíval.

„Já vím,“ ohradila se. „Zní to směšně.“

Ralph Hiltch zadal nervové nanonice vyhledávání a zatímco čekal na výsledek, obrátil se zpátky k monitorům.

„Rozhodně se tam bojovalo. A není to poprvé, co Schusterův okres přitáhl naši pozornost.“ Nervová nanonika nic nenašla, otevřel si tedy kanál do kódovaných vojenských dat ve stolním procesoru.

„Kapitánka Lambournová hlásila, že komisař loni na nic nepřišel,“ řekla Jenny Harrisová. „Stále nevíme, co se s těmi ztracenými rodinami stalo.“

Nanonika Ralphovi ohlásila, že jeho požadavek nedokáže splnit ani procesorový blok. „Zajímavé. Podle našich záznamů neexistuje vojenský systém, který by dokázal rušit satelitní snímkování.“

„Jak čerstvé informace máte?“

„Loňské.“ Vrátil se za stůl. „Uniká vám podstata věci. V první řadě je ten systém naprosto neúčinný, jen trochu rozmazává obraz. Za druhé proč družici rovnou nesestřelit, když nechcete, aby vás někdo viděl? Všichni by si mysleli, že spadla sama, je stará a poruchová. Tahle metoda naopak přitahuje pozornost.“

„Možná aby kryla operaci někde jinde,“ napadlo Jenny.

„Jsem paranoidní, ale není to málo?“ zabručel. Za oknem se na slunci pářilo z durringhamských střech. Je to tu tak mile primitivní, lidé chodí rozblácenými ulicemi, elektromotorky odhazují bahno, na rohu se mucká mladý párek, konec průvodu čerstvých kolonistů míří k noclehárně. Každé ráno za poslední čtyři roky viděl varianty stejné scény. Obyvatelé Lalonde žili své krušné zkorumpované životy a nikoho neobtěžovali. Ani nemohli, scházely jim prostředky. „Nejvíc mě znepokojuje ta Rexrewova domněnka, že se může nějaká vnější skupina pokoušet o převrat. Skoro bych s ním souhlasil, dává to větší smysl než povstání deportů.“ Zaťukal klouby o stůl a snažil se přemýšlet. „Kdy odráží ta tlupa dobrovolníků?“

„Zítra. Dneska ráno chce začít verbovat. Shodou okolností pojedou také na Swithlandu. Kapitánka Lambournová nám

může předávat čerstvé zprávy, pokud jí povolíte používat komunikační modul.“

„Dobře, ale chci mít v té bandě aspoň pět agentů, čím víc, tím líp. Potřebujeme vědět, co se na Quallheimu děje. Taky jim dejte komunikační moduly, ale mohou je použít jen v nouzové situaci. Promluvím si s Kelvenem Solankim, nejspíš je stejně zvědavý jako my.“

„Dám se do toho. Jeden šerif, kterého tam Elfordová posílá, je stejně můj člověk, takže si vybere zástupce.“

„Výborně, dobrá práce.“

Jenny Harrisová zasalutovala, ale než došla ke dveřím, otočila se a řekla: „Nerozumím tomu. Proč by chtěl někdo dělat převrat uprostřed džungle?“

„Třeba myslí na zadní kolečka. Pokud ano, je náš úkol jasný.“

„Ano, pane, ale to by potřebovali pomoc z vesmíru.“

„Správně. Cizí lodě jsou aspoň vidět.“

Následující dvě hodiny se Ralph zabýval agendou skutečného obchodního ataše. Na Lalonde se toho mnoho nedováželo, ale z mizerného importu bylo třeba co nejvíc urvat pro kuluské firmy. Snažil se zrovna najít dodavatele vysokoteplotních forem pro novou místní sklárnu, když ho nervová nanonika upozornila na neplánovaný přílet kosmické lodi do bezpečnostní zóny padesát tisíc kilometrů nad planetou. Elektronika sklápěčky se napojila na vysílání obou místních civilních leteckých družic a předala mu rovnou syrová data. Mohl jen pozorovat, neměl přístup k řízení provozu.

Lalondské letecké inspekci trvalo dost dlouho, než na objev zareagovala. Nad rovníkem parkovaly tři kosmické lodě, dva kolonizační transportéry ze Země a novokalifornský náklaďák. Jiné návštěvy nebyly v plánu. Na věži zřejmě touhle dobou nikdo není, pomyslel si naštvaně Ralph, když čekal, až se někdo objeví a vyzve loď k identifikaci.

Kromě smluvních partnerů RSL a edenitských sokolů letících k Aethře nenavštěvovalo soustavu mnoho kosmických

lodí, tak pět šest do roka. Bylo mu velice podezřelé, že se jedna objeví právě teď.

Loď už na konvenčním pohonu mířila k parkovací orbitě, když věž konečně otevřela komunikační kanál. Ralphovi se v hlavě okamžitě objevila identifikační karta Konfederačního astronautického výboru. Byla to nezávislá obchodní loď Lady Macbeth.

To bylo ještě podezřelejší.

Zpráva se po Durringhamu roznesla rychlostí, jakou by záviděla i tisková agentura. Poprvé prosákla, když si zaměstnanci Candace Elfordové zašli po práci na skleničku a u pití probírali těžkou šichtu. Silné durringhamské pivo, místní sladké víno a lehké stimulační programy v nervové nanonice jim rozvázaly jazyk natolik, že si veřejnost záhy mohla udělat téměř přesný obraz o pracovním dni u vrchní šerifky.

Do půlnoci se fáma roznesla z lepších restaurací státních zaměstnanců do zemědělských hospod, přístavních putyk a námořnických pajzlů. Vzdálenost, čas, alkohol a slabé halucinogeny historku náležitě přibarvily. Výsledné verze, vyřvávané přes bar nejhorších děr, by překvapily každého studenta sociální dynamiky. Druhého dne už to slyšeli všichni.

Většina konverzací a zpráv probíhala zhruba v tomto duchu:

Deporti, vyznavači satana, rituálně zmasakrovali všechny kolonisty v povodí Quallheimu. Guvernér přijal deklaraci nezávislosti Satanské unie na Quallheimu a nadále do ní má posílat všechny deporty.

Po proudu pochoduje armáda radikálních anarchistických deportů, cestou rabuje vesnice, pálí a znásilňuje. Všichni fanatici přísahali, že zničí Lalonde.

V džungli přistáli mariňáci z Kulu a připravují královskou invazi. Všichni osadníci, kteří odmítli spolupracovat, byli popraveni. Deporti se s nimi spojili. Občas ještě: Lalonde bude

násilně přičleněna ke království Kulu. (Hovno, odpovídali na to lidé, co by si Alastair II. počal s touhle hromadou sraček?)

Tyrathcům se neurodilo a teď žerou lidi a míří na večeři do Durringhamu. (Ne, nesmysl. Tyrathcové jsou přece býložravci.)

Povalečské děti ukradly na Zemi kosmickou loď, sestřelili šerifce pozorovací družici a teď pomáhají svým kolegům z pouličních gangů.

Jestřábi se spolčili s žoldáckými křižníky, obklíčili Lalonde a chystají se z ní udělat povstaleckou planetu, z níž dobudou Konfederaci. Kolonisté dřou na stavbě pevností a tajných kosmodromů. Deporti fungují jako dozorci otroků.

Mezi snůškou výmyslů se neustále opakovaly dvě informace. Za prvé: deporti pobili kolonisty. Za druhé: deporti vedou/pomáhají povstání.

Durringham byl pohraniční město, většina jeho obyvatel si vydělávala na živobytí těžkou prací. Byli chudí a hrdí, jediným mezistupněm mezi nimi a krysami byli ti zlí, líní deporti, kriminálníci a prznitelé ctnostných dcer. Slušní lidé dohlédnou, aby deporti zůstali zadupaní mezi krysami.

Když začali Candacini šerifové verbovat dobrovolníky, ve městě už vládlo napětí. Když lidé uviděli, že na fámě něco bude, protože v přístavu začal Úřad vrchní šerifky najímat pomocníky, zvrhl se neklid v otevřené násilí.

Darcy a Lori nejhorší zmatek naštěstí promeškali. Na Lalonde se vydávali za obchodní zástupce Ward Molecular, kuluské firmy, která na Lalonde dodávala nejrůznější polovodičovou elektroniku a matricové napájecí články, které místní zárodečný průmysl zapojoval do stále většího množství výrobků. Krytí kuluskou společností mělo něco do sebe, protože nábožné království Kulu nemělo Edenity příliš v lásce. Edenité neměli v královských soustavách dovoleno pěstovat habitaty, a tak nikoho nenapadlo, že agenti ve skutečnosti nejsou věrní poddaní krále Alastaira II.

Kancelář měli v dlouhém dřevěném skladišti, běžné budově postavené na sloupech metr nad zemí. Dveře a stěny z mayopového dřeva by dokázaly odrazit útok ze strany rostoucí populace drobných kriminálníků. Jejich přízemní domek stál na půlakrovém pozemku za skladem, na němž si jako většina místních pěstovali zeleninu a ovocné keře.

Sklad i srub stály na západním konci přístavu, pět set metrů od řeky. Většinu okolních budov tvořily průmyslové stavby – pily, sklady řeziva, pár kováren, nové přádelny a tkalcovny obestavěné dělnickými domky. Na tomto konci města se už pár let nic nezměnilo. Durringham se rozrůstal na jih a na východ, ale nikdo nechtěl rozšiřovat město směrem k deset kilometrů vzdáleným bažinám. Na západě nestály ani farmy, džungle se tyčila necelé dva kilometry od konce města.

Blízkost přístavu ale edenitským agentům přece jen způsobila problémy. Zrovna seděli oba v kanceláři, když do skladu vpadl Stewart Danielsson, jeden z jejich tří zaměstnanců.

„Venku jsou lidi," oznámil.

Lori a Darcy se na sebe podívali a vyšli ven.

Do přístavu pochodoval průvod dělníků z okolních továren. Darcy stál na verandě u dílny, v níž prováděli lehčí záruční opravy a expedovali zboží. Připojili se k němu oba zbylí zaměstnanci, Cole Este a Gaven Hough.

„Co to dělají?" zeptala se Lori. **A proč jsou tak nasraní?** dodala v duchu k Darcymu.

„Jdou do přístavu," řekl Gaven Hough.

„Proč?"

Pokrčil rameny, trochu zahanbeně. „Jdou to natřít deportům."

„Dobře jim tak," zavrčel Cole Este. „Taky bych se přihlásil. Šerifové celý dopoledne verbovali pomocníky."

Zatraceně, tohle město myslí prdelí, poznamenal Darcy. O vzpouře deportů se oba agenti dozvěděli včera večer od své spojky na pozemkovém úřadě. **Ti pitomí šerifové si museli**

pustit hubu na špacír. „Gavene, Stewarte, pojďte zavřít dveře. Dneska končíme.“

Pustili se do těžkých vrat, Cole Este stál na verandě a pokřikoval na někoho v davu. Bylo mu devatenáct, benjamínek firmy, a chtěl jít s dělníky.

Jenom se na toho pitomce podívej, ucedila Lori.

V pohodě. Nezapojujeme se, nekritizujeme. To je první pravidlo.

Tobě se to mluví. Jdou pozabíjet deporty v noclehárně. To je ti jasný, ne?

Darcy zašoupl závoru na vratech a zajistil ji daktyloskopickým visacím zámkem. **Je.**

„Máme tu počkat?“ zeptal se Stewart Danielsson.

„Ne, to je v pořádku, Stewarte, běžte domů. My už si firmu ohlídáme.“

Darcy a Lori seděli v kanceláři, nechali otevřené jen jedno okno. Vedlo do potemnělého skladu. Měli jen základní vybavení, pár stolů a pět židlí Darcyho výroby.

V koutě tiše předla klimatizace, udržovala v místnosti sucho a chladno. Kancelář patřila k těm pár výjimečným místnostem na Lalonde, kde sedal prach.

Jednou se to dá pochopit, začala Lori. **Dvakrát ne.**

V Schusterově okrese se děje něco divnýho.

Zřejmě. Darcy položil na stůl mezi ně maserovou karabinu. Měkce se leskla ve světle jediného slunečního paprsku. Ochrana pro případ, že se nepokoje rozšíří do města.

Z přístavu slyšeli hukot davu. Čerství deporti utíkali a umírali. Dělníci je mlátili obušky, šlapali po nich a posílali na ně rozdrážděné sayce. Kdyby se agenti podívali šikmo oknem ven, viděli by, jak lodě všech druhů odrážejí od břehu a hledají bezpečí dál na řece.

Nesnáším Adamity, řekla Lori. **Jedině Adamiti můžou provádět jeden druhýmu takový věci. Dělají to, protože se neznají. Nemilujou, znají jenom chtíč a strach.**

Darcy se usmál a natáhl se k ní, protože z ní vyzařovala touha po dotyku. Nedosáhl. V hlavách jim vybuchl spřízněný hlas burácivý jako hrom:

POZOR, VŠICHNI AGENTI NA LALONDE, MLUVÍ LATON. V QUALLHEIMU PŮSOBÍ XENOCKÝ ENERGETICKÝ VIRUS. NEPŘÁTELSKÝ A EXTRÉMNĚ NEBEZPEČNÝ. OKAMŽITĚ OPUSŤTE PLANETU. INFORMUJTE KONFEDERAČNÍ LOĎSTVO. JE TO PRVOŘADÝ ÚKOL. NEVYDRŽÍM DLOUHO.

Lori štkala, ruce přitisknuté na uši, ústa otevřená v němém výkřiku. Darcy viděl, jak se kolegyně hroutí v návalu chaotických představ, oslepujících a nesnesitelných.

Džungle. Vesnice z ptačí perspektivy. Zase džungle. Chlapec pověšený hlavou dolů na stromě, břicho rozpárané. Na jiném stromě vousatý muž, kolem šlehají blesky.

Žár, nesnesitelný žár.

Darcy zasípal bolestí, celý hořel. Kůže mu černala, vlasy plály, hrdlo se stahovalo. Bolest přestala.

Ležel natažený na zemi. V pozadí plameny. Všude plameny. Skláněli se nad ním muž a žena, oba nazí. Kůže jim zelenala, naskakovaly na ní šupiny. Oči a ústa měli šarlatově rudé. Žena pootevřela rty a vyplázla hadí jazyk.

Kolem křičely jeho děti. Je mi tak líto, že jsem vás zklamal.

Otec hanby, potupa dosahující na úroveň buněk. Po prsou mu přejely kožovité zelené ruce, parodie smyslnosti. Kde se ho prsty dotkly, praskala mu kůže i svaly.

UŽ VĚŘÍTE?

A hlasy, slyšitelné i přes smrtelnou agónii. Ozývaly se zevnitř, z hlubších rovin mysli než spřízněnost. Sborově šeptaly: „Pomůžeme ti, můžeme to skončit. Pusť nás dovnitř, osvobodíme tě. Vydej se.“

VARUJTE VŠECHNY, PROKLATĚ.

Pak nic.

Darcy ležel na podlaze z mayopového dřeva. Prokousl si ret, po bradě mu tekla krev.

Opatrně se osahal, prohmatal žebra v hrůze, co najde. Necítil bolest, nenašel rány ani vnitřní zranění.

„Byl to on," zachrčela Lori. Seděla na židli, hlavu na prsou, ruce sepjaté kolem hrudi. „Laton. Je tady, opravdu je tady."

Darcy se dostal na kolena, zatím mu to stačilo. Kdyby se postavil, určitě omdlí. „Ty obrazy…" **Vidělas je?**

Hadí lidi? Ano. Ale taková síla spřízněnosti… Skoro mě složila.

Quallheimské okresy. Tam to podle něj sídlí. Je to tisíc kilometrů proti proudu. Lidská spřízněnost dosáhne nejvýš na sto kilometrů.

Měl třicet let na zdokonalení svého ďábelského genetického výzkumu. V hlavě měla jen odpor a strach.

„Xenocký energetický virus," zamumlal zmateně Darcy. **Co tím myslel? A mučili ho, i jeho děti. Proč? Co se tam děje?**

Nevím. Vím jenom, že mu nevěřím, za žádných okolností. Viděli jsme obrazy, fantastické postavy. Za těch třicet je mohl sám vytvořit.

Vypadaly skutečně. A proč se odhalil? Ví, že ho chceme zničit za každou cenu.

Ano, ví, že přitáhneme silou. Ale s takhle silnou spřízněností by ovládl i sokola. Dokázal by uletět kamkoli po celé Konfederaci.

Bylo to tak skutečné, opakoval tupě Darcy. **Navíc teď víme, jakou má moc, a dokázali bychom se mu bránit. Nedává to smysl, pokud opravdu nenarazil na něco, s čím si neví rady. Na něco ještě mocnějšího.**

Lori se na něj smutně podívala, skoro poraženecky. **Musíme to vědět, co?**

Ano.

Pustili myšlenky, ať se propletou jako milenci, spojili síly, vyřadili slabosti. Dodali si odvahy.

Darcy se opřelo židli a vstal. Všechny klouby měl ztuhlé. Ztěžka se posadil a promnul si prokousnutý ret.

Lori se na něj láskyplně usmála a podala mu kapesník.

Povinnost především, řekl. **Musíme informovat Jupitera, že je tu Laton. To je na prvním místě. Sokol sem nepřiletí ještě několik měsíců. Zajdu za Solankim, ať okamžitě pošle zprávu na Aethru a na stanici Murora, jeho úřad na to má prostředky. Konfederační loďstvo stejně někdo informuje, tak to můžeme být my. Solanki může také přidat hlášení na diplomatický flek, co posílá na Zemi. Budeme mít krytí.**

A potom vyrazíme na Quallheim, řekla Lori.

Ano.

„Další!“ zavolal šerif.

Ke stolu přistoupil Jurij Wilkin se saycí jménem Randolf na krátkém vodítku. Na střechu prázdného skladu bubnoval déšť. Za šerifem se do žlutohnědého polypu přístavní zátoky číslo pět pomalu vracelo zdání každodennosti. Po noci na řece se většina lodí vrátila. Dělníci z doku prohlíželi ohořelý trup plný vody. Nějaký kapitán neodrazil od břehu dost rychle a dav si na jeho lodi vyzkoušel odvahu.

Pach spáleného dřeva se mísil s exotičtějšími vůněmi zboží z vypálených skladišť. Z prokletých domů šlehaly celou noc takové plameny, že je neuhasil ani lalondský déšť.

Jurij se v noci poflakoval kolem s ostatními buřiči, očarován zkázou. Plameny v něm cosi zapálily, zlomyslný oheň, který se radoval, když se mladý vyděšený deport proměnil pod holemi davu v krvavou kaši. Provolával slávu, dokud neochraptěl.

„Věk?“ zeptal se šerif.

„Dvacet,“ zalhal Jurij. Bylo mu sedmnáct, ale už mu rostly husté vousy. Držel si oba palce. Za ním čekalo přes dvě stě lidí, všichni chtěli dostat šanci, když už šerifové obnovili nábor.

Šerif zvedl hlavu od svého procesoru. „No jasně. Držel jsi někdy zbraň, synku?“

„Každou neděli máme slepivránu, sám je lovím. Umím chodit v džungli. A mám Randolfa, sám jsem ho cvičil, umí

štvát zvěř, bojovat i stopovat. Nahoře nám hodně pomůže a dostanete nás dva za cenu jednoho.“

Šerif naklonil přes stůl a podíval se dolů.

Randolf vycenil žluté tesáky. „Zabít deporrrty,“ zavrčel.

„Fajn,“ zabručel šerif. „Budeš poslouchat rozkazy? Nestojíme o lidi, co nepracujou v týmu.“

„Ano, pane.“

„Tohle ti věřím. Máš rezervní šaty?“

Jurij mu s úsměvem ukázal nacpaný plátěný pytel a na něm laserovou pušku.

Šerif vzal z hromady rumělkovou placku zástupce. „Tu máš. Jdi na Swithland a najdi si síť. Přísahu složíš cestou. A tý saycí dej náhubek, nechci, aby cestou žrala kolonisty.“

Jurij podrbal Randolfa na šupinách mezi ušima. „O Randolfka se nebojte, nikomu neublíží, dokud mu neřeknu.“

„Další!“ zavolal šerif.

Jurij Wilkin si narazil klobouk pěkně do čela a vykročil k prosluněnému přístavu, v srdci píseň a v hlavě zmatek.

„Bohové, pár drsných planet jsem už viděl, Jozue,“ prohlásil Ashly Hanson, „ale tahle jasně vede. Na kosmoportu nikdo ani nechtěl koupit kopie poslední Jezzibelliny desky, natož aby tam byl nákupčí z černého trhu.“ Napil se moštu. Měl načervenalou barvu jakéhosi místního ovoce a většinu vysoké sklenice zabíral led. Dokud byla Lady Macbeth ukotvená u stanice nebo na parkovací orbitě, pilot se nikdy nedotkl alkoholu.

Jozue ucucával teplou hořkou. Měla sílu a rychlý nástup.

Hospoda U nabourané sklápěčky zabírala dřevěnou stodolu na konci cesty z kosmoportu do Durringhamu. Stěny zdobila sbírka prošlých součástek z raketoplánů, nejnápadnější byla kompresorová vrtule z raketoplánu McBoeing poničená nasátým ptákem. Do hospody chodil personál letiště, piloti

raketoplánů i posádky kosmických lodí. Údajně to byla nejlepší místní restaurace.

Pokud je tohle noblesa, pomyslel si Jozue, radši nechci vidět zbytek města.

„Já byl i na horších," zavrčel Warlow. Jeho basový hlas rozvlnil hladinu limoholu v kulaté koňakové sklenici.

„Kde?" zeptal se Ashly.

Jozue je neposlouchal. V Durringhamu jsou už dva dny a Jozue si začínal dělat starosti. Těsně po přistání propukly u řeky nějaké nepokoje. Všechno bylo zavřené, krámy, hospody, sklady, vládní úřady. Na letišti je prakticky neměl kdo zkontrolovat, ale Jozue byl přesvědčený, že to nezpůsobila mimořádná situace. Ashly má pravdu, tahle kolonie je sto let za opicema. Dnes se jim dařilo trochu lépe; guvernérův průmyslový tajemník mu dal kontakt na obchodníka se dřevem. Podle adresy našli malou boudu u řeky, samozřejmě zavřenou. Časem se na vlastníka, pana Purcella, doptali v nedaleké putyce. Ujistil je, že sehnat tisíc tun mayope není problém. „Tady dříví neprodám, mám naložený lodě do půlky řeky." Udal cenu pětatřicet tisíc fuseodolarů včetně služeb a slíbil, že zítra začne na kosmoport vozit řezivo. Za dřevo si řekl nesmyslnou cenu, ale Jozue se nehádal. Dokonce složil zálohu dva tisíce.

Jozue, Ashly a Warlow se na půjčených motorkách vrátili na letiště (půjčovné připomínalo spíš legální loupež), aby zkusili sehnat raketoplán na dopravu dřeva. To jim zabralo zbytek dne a další tři tisícovky na úplatcích.

Peníze ho nijak zvlášť netrápily; i když vzal v úvahu nevyhnutelné výdaje na promazání lalondského úředního aparátu, mayope tvořilo jen zlomek nákladů na let k Norfolku. Jozue byl zvyklý na datované smlouvy a okamžité spojení s kýmkoli přes komunikační síť. Na Lalonde žádná síť nebyla a málokdo měl implantáty. Jozue ztrácel půdu pod nohama.

Když se k večeru vrátil do města, aby panu Purcellovi potvrdil přepravu raketoplánem, obchodník nebyl k nalezení.

Jozue šel do hospody U nabourané sklápěčky v černé náladě. Rozhodně si nebyl jistý, že dřevo dostane, a kvůli úrodě na Norfolku musejí vypadnout za šest dnů. Šest dnů, a Jozue vsadil všechno na mayope. Připadalo mu to jako skvělý nápad.

Usrkl ještě lok hořké. Hospoda se plnila zaměstnanci letiště. Audio v koutě vyhrávalo jakousi baladu a opilci zpívali s ním. U stropu se tiše točily velké větráky a marně se snažily rozhýbat vlhký vzduch.

„Kapitán Calvert?“

Jozue zvedl hlavu.

Marie Skibbowová na sobě měla přiléhavou zelenou blůzu bez rukávů a černou plisovanou sukni. Husté vlasy si spletla do úhledného copu. Nesla kulatý tác s prázdným sklem.

„Tak tomuhle říkám prvotřídní služby,“ zatrylkoval Ashly.

„To jsem já,“ potvrdil Jozue. Ježíši Kriste, ta má nohy! Taky pěkný obličej, jen trochu zkušený na svůj věk.

„Vyrozuměla jsem, že sháníte mayope, je to tak?“ zeptala se Marie.

„To už to vědí všichni?“ odpověděl jí Jozue otázkou.

„Skoro. Nezávislý lodě k nám nezavítají moc často. Kdybysme právě neměli plnou hlavu Quallheimu a výtržností kvůli deportům, všichni by mluvili jenom o vás.“

„Aha.“

„Můžu si přisednout?“

„Samozřejmě.“ Vystrčil pro ni volnou židli. Lidé se jejich stolu vyhýbali, také proto s sebou Jozue vzal Warlowa. Jen člověk opilý pod obraz by si chtěl něco začínat s hromadou mechanických svalů, které dokázal starý kosmonik nacpat do svého obrovského těla.

Marie se posadila a probodla Jozueho nekompromisním pohledem. „Nestál byste o jednoho člena posádky navíc?“

„O tebe?“

„Ano.“

„Máš nervovou nanoniku?“

„Ne.“

„Tak to je mi líto, ale nestál. Mám plnej stav.“

„A kolik stojí lístek?“

„Kam?“

„Kamkoli letíte.“

„Pokud se mi podaří nakoupit mayope, mířím na Norfolk. Ve stázi by to stálo třicet tisíc fuseodolarů, v kajutě víc. Mezihvězdná doprava není laciná.“

Marii maličko pokleslo sebevědomí. „Ano, já vím.“

„To tolik toužíš vypadnout?“ zeptal se soucitně Ashly.

Sklopila oči a přikývla. „Vy byste nechtěl? Ještě loni jsem bydlela na Zemi. Nesnáším to tady, chci zmizet za každou cenu. Chci civilizaci.“

„Země,“ zasnil se Ashly. „Panebože, tam jsem už nebyl pěkných pár set let. Ani tehdy ale nebyla nějak zvlášť civilizovaná.“

„Skáče časem,“ vysvětlil Jozue, když se Marie na pilota nechápavě podívala. „A jestli to tady tak nesnášíš, na Norfolku by se ti moc nelíbilo. Je to ze zákona pastorální planeta. Odříkají si technologii a vláda na to dohlíží. Je mi líto.“

Pokrčila rameny. „Věděla jsem, že to nebude jednoduchý.“

„Zapsat se na loď není špatný nápad,“ utěšoval ji Ashly. „Ale aby tě někdo vzal, musíš mít nervovou nanoniku.“

„Já vím. Šetřím na ni.“

Jozue nasadil nestranný výraz. „Dobře.“

Marie se rozesmála, jak je k ní ohleduplný. „Myslíte si, že vydělávám jako servírka? Že jsem pitomá povalečská dcerka, která si chce v hospodě našetřit na nanoniku a sní o lepším životě?“

„Ehm… Ne.“

„Obsluhuju tady, protože sem chodí lidi z lodí. Takhle se o všem dozvím dřív než zbytek Durringhamu. A mám slušný spropitný, jsem vděčná za cokoli. Kvůli pořádným penězům jsem si ale koupila místo sekretářky na obchodním oddělení kuluského velvyslanectví.“

„Koupila sis místo?“ zahučel Warlow. Jeho tuhá tmavožlutá maska nebyla schopná výrazu, ale v hlase hrudní membrány zněl úžas. Lidé se otočili, protože přeřval i baladu.

„No jistě. Myslíte, že takový fleky dávají jen tak? Ambasáda platí v kuluských librách.“ Libry byly po fuseodolarech nejtvrdší měna v Konfederaci. „Tam si vydělám na nervovou nanoniku.“

„Už to chápu.“ Jozue pozvedl sklenici. Obdivoval její houževnatost skoro stejně jako postavu.

„Nebo mě dostane ven syn velvyslancova tajemníka,“ dodala tiše Marie. „Je mu dvaadvacet a moc se mu líbím. Když si ho vezmu, samozřejmě se spolu vrátíme na Kulu, jakmile tu jeho otec doslouží.“

Ashly se zazubil a hodil do sebe další mošt. Warlowovi vyšlo z hrudi podezřelé zadunění.

Marie se na Jozueho tázavě podívala. „Pořád chcete mayope, kapitáne?“

„Ty mi nějaký seženeš?“

„Jak jsem řekla, pracuju na obchodním oddělení. A jsem dobrá,“ dodala rozhodně. „O ekonomický struktuře týhle díry vím víc než šéf. Nakupujete u Dodda Purcella, že ano?“

„Ano,“ přitakal opatrně Jozue.

„Myslela jsem si to, je to synovec guvernérova průmyslového tajemníka. Všechny oficiální zakázky jdou přes jeho firmu, která ovšem ve skutečnosti patří jeho strýci a nemá víc majetku než jednu boudu v přístavu. Nepatří jim jediná pila, dokonce ani dřevo. RSL platí jako černá, ale nikdo se na nic neptá, protože lacinější dřevo od výrobce se nedostane přes průmyslového tajemníka. Takže Purcell jenom sjedná smlouvu s opravdovým dodavatelem dřeva a RSL mu platí. Skutečná firma odvede všechnu práci a strýc si shrábne třicet procent. Žádná dřina, všechen zisk.“

Pod Warlowem zlověstně vrzala židle, jak se nervózně vrtěl. Otočil do sebe sklenici tak rychle, že hadička v ústním otvoru skoro nestačila nasávat. „Mazaný hajzlíci.“

„Ježíši," ulevil si Jozue. „Vsadím se, že zítra zvednou cenu."

„Nejspíš," přitakala Marie. „A den nato znovu, pak bude tlačit termín, a tak si připlatíte i za spěšnou dodávku."

Jozue položil prázdnou sklenici na zaflákaný stůl. „Fajn, vyhrálas. Jak vypadá tvoje nabídka?"

„Purcellovi platíte třicet pět tisíc fuseodolarů, což je asi třicet procent nad cenou. Nabízím vám jednání přímo s pilou, prodají vám za tržní cenu a já dostanu pět procent z rozdílu."

„A co kdybysme šli na pilu bez tebe, když už víme, co a jak?" zeptal se Ashly.

Marie se sladce usmála. „Na kterou? Chcete si vyžádat seznam od guvernérova tajemníka? Když si nějakou vyberete, jak víte, že ji zrovna nevypálili výtržníci? Kde je a jak ji najdete? Některý části města jsou pro cizince dost nebezpečný, zvláště po nepokojích. Má pila na skladě dost dříví, nebo vás majitel tahá za nos? Jak ho budete vozit na kosmoport? A kolik času vám to všechno zabere? I vcelku poctivej majitel vás vezme na hůl, jakmile pochopí, že máte naspěch, protože jste si předem nezajistili všechny papíry. Proboha, trvalo vám skoro den sehnat a najmout si raketoplán. Navíc jste nekoupili palivo, o to si řeknou zejtra. A až ucítí krev, bude to jako s Purcellem."

Jozue umlčel Ashlyho zdviženou rukou. Na letišti se o palivu nikdo nezmínil. Ježíši! Na normální planetě je všechno v ceně, ale tady si nemůže ani projet smlouvu z nanoniky právním programem, protože ta pitomá věc je vytištěná na papíře. Na papíře, prokrista! „Dohodneme se," řekl Marii. „Ale zaplatím, až budu mít zboží na orbitě, a to se týká i tvýho podílu. Takže mi budeš muset zamést cestu, protože po termínu nezaplatím jedinej fuseodolar."

Natáhla k němu ruku a Jozue ji po chvilce váhání stiskl.

„Spíme ve člunu, protože má asi jedinou funkční klimatizaci na celý planetě," řekl jí. „Zejtra ráno tam budeš v sedm a vezmeš nás na pilu."

„Rozkaz, kapitáne." Vstala a zvedla tác.

Jozue vytáhl z vesty svazek lalondských franků a odpočítal pár bankovek. „Ještě jednou totéž a dej si na nás pořádného panáka. Právě sis na něj vydělala.“

Marie si bankovky strčila do kapsy sukně. Nestoudně jim zakroutila zadnicí před nosem a odplula k baru.

Ashly se za ní žalostně díval a pak jedním lokem dopil další mošt. „Bůh pomáhej tomu synkovi z vyslanectví.“

Darcy a Lori se den po nepokojích připravovali na cestu. Museli informovat Kelvena Solankiho a vytáhnout ze stáze své spřízněné orly Abraháma a Catlin. Především však bylo třeba sehnat dopravu. Správce přístavu přišel při výtržnostech o kancelář, takže nebyl k dispozici soupis ukotvených plavidel. Odpoledne poslali nad polypové zátoky své orly, aby se podívali po něčem vhodném.

Co myslíš? zeptal se Darcy. Abrahám líně kroužil nad přístavištěm sedm, vylepšené sítnice ostře ukazovaly každý detail.

Tihle? zvolala zklamaně Lori.

Našlas někoho jiného?

Ne.

Aspoň půjdou snadno uplatit.

Když agenti nazítří ráno vpochodovali do zátoky sedm, přístav se ještě úplně nevzpamatoval. Z hromad popela, kdysi skladišť, ještě stoupalo horko a tenké stužky palčivého dýmu. Z hald tekly dlouhé potůčky popelového bahna, na slunci tuhly a připomínaly lávové proudy.

Pracovní party šťouchaly do hromad dlouhými mayopovými bidly a hledaly, co se dá zachránit. Agenti minuli trosky jednoho osadnického skladu, odkud dělníci vytahali kompozitové krabice zásob zkroucené jako surrealistické sochy. Darcy viděl, jak jedna rodina otvírá ošklivě zkroucenou ohořelou transportní dělohu. Čtyřnohé mládě se upeklo ve spánku a scvrklo se na mumii. Darcy ani nedokázal určit druh.

Lori se na zoufalé kolonisty nedokázala dívat, nové kombinézy měli špinavé a propocené. Přišli na Lalonde s nadějí a teď čelili naprosté zkáze, než vůbec dostali šanci začít žít.

To je strašné, řekla.

Je to nebezpečné, odtušil Darcy. **Teď jsou otupělí a v šoku, ale brzy dostanou zlost. Bez farmářského nářadí je Rexrew nemůže poslat do džungle a nové jim těžko sežene.**

Nepostaral se o ně jen oheň, poznamenala smutně. Celé odpoledne i večer nosili kolem jejich kanceláře zloději vyrabované zařízení.

Šli kolem přístaviště sedm až ke kotvišti Coogana. Stárnoucí katamarán byl v zoufalém stavu, ve střeše měl díry a na přídi zel šrám po srážce s plovoucím kmenem. Len Buchanan utekl z přístavu na poslední chvíli a musel do kotle přikládat obložení boudy.

Gail Buchananová seděla na svém obvyklém místě u dveří, na zpocené hlavě hučku, v ruce se jí skoro ztrácel kuchyňský nůž. Krájela nějakou kořenovou zeleninu, kousky shazovala do cínového hrnce mezi nohama. Když na palubu vstoupili Lori a Darcy, upřela na ně vychytralé oči. „Zase vy? Lene! Lene, pojď sem, máme návštěvu. Hned, Lene!“

Darcy nevzrušeně čekal. Už dřív Buchananovy použili jako donašeče, občas si po nich nechali poslat informační fleky. Byli ale tak náladoví a nespolehliví, že je Darcy posledních dvacet měsíců neobtěžoval.

Len Buchanan vylezl ze strojovny, kde spravoval příčky. Měl džíny a čepici, k tomu pásek s chudým tesařským nářadím.

Darcymu připadal přešlý kocovinou, což by odpovídalo přístavním drbům. Cooganu se poslední dobou moc nedařilo.

„Vezete proti proudu náklad?“ zeptal se Darcy.

„Ne,“ odtušil mrzutě Len.

„Měli jsme těžkou sezonu,“ dodala Gail. „Není to jako dřív. Lidi nemaj kouska vděku. V půlce vesnic na řece jsme

rozdávali zboží prakticky zadarmo, aby nevymřely hlady. A co z toho máme, no?“

„Je Coogan schopný plavby?“ skočil jí do řeči Darcy. „Hned? Dnes?“

Len si sundal čepici a podrbal se na hlavě. „Dá se říct. Motory jsou v pohodě. Pravidelně je spravuju.“

„Jasně že je v pořádku,“ houkla Gail. „S trupem nic není. To jenom že se tenhleten ožrala furt užírá kvůli tý couře, jinak by byla i kajuta tip top.“

Len mrzutě vzdychl a opřel se o futro. „Nezačínej zase.“

„Věděla jsem, že s ní budou potíže,“ pokračovala Gail Buchananová. „Říkala jsem ti, ať ji nebereš. Varovala jsem tě. Po tom všem, co jsme pro ni udělali.“

„Mlč už!“

Probodla ho pohledem a vrátila se k zelenině. „Na co chcete Coogana?“ zeptal se Len.

„Musíme dnes vyrazit proti proudu,“ řekl Darcy. „Nemáme náklad.“

Len si zdlouhavě nasadil čepici. „Nahoře jsou problémy.“

„Já vím. Právě tam chceme, na Quallheim.“

„Ne,“ řekl rázně Len Buchanan. „Je mi líto, kamkoli jinam, ale na Quallheim ne.“

„Tam jsme naložili tu děvku,“ sykla jedovatě Gail. „Z toho máš strach.“

„Je tam válka, ženská pitomá. Viděla jsi parníky s šerifama.“

„Deset tisíc fuseodolarů,“ řekla Gail. „A nesnažte se smlouvat, už takhle umřu hlady. Jestli se Lenny bojí, vezmu vás tam sama.“

Pokud umírá hlady, rád bych viděl, jak vypadá přežraná, zaryl Darcy.

„Je to moje loď,“ připomněl Len. „Postavil jsem ji vlastníma rukama.“

„Je napůl tvoje,“ zařvala Gail a zamávala nožem. „Napůl! Taky rozhoduju a povídám, že Coogan jede na Quallheim.

Jestli se ti to nelíbí, běž se jí vybrečet za sukně, jestli tě chce. Ožralo!“

Jestli to takhle půjde dál, podřežou se dřív, než vyrazíme na řeku, řekla Lori. Len hleděl na vypálený přístav, v očích touhu.

„No dobře,“ poddal se nakonec. „Vezmu vás do ústí Quallheimu nebo co nejblíž k němu. Ale po tý řece nejedu.“

„To stačí,“ řekl Darcy. „Jak dlouho to potrvá plnou parou?“

„Proti proudu?“ Len zavřel oči a začal si šeptat počty. „Bez zastávek deset až dvanáct dnů. Večer musíme vždycky přistát a nabrat dřevo. Cestu si odpracujete.“

„Na to zapomeňte,“ ohradil se Darcy. „Nechám sem odpoledne přivézt nějaké dříví, dost na celou cestu. Můžeme ho uskladnit do boudy místo nákladu. A v noci budu kormidlovat, nemusím moc spát. Jak dlouho to tak potrvá?“

„Zhruba tejden,“ řekl Len Buchanan. Nebyl nijak nadšený.

„Fajn. Odpoledne vyrážíme.“

„Půlku peněz chci předem jako zálohu,“ dodala Gail. V ruce se jí objevil disk Jupiterské banky.

„Dostanete tisíc jako zálohu a pět set na vodu a na jídlo,“ uzemnila ji Lori. „Další dva tisíce zaplatím při vyplutí, další dva v Schusterově okrese a zbytek při návratu.“

Gail Buchananová nespokojeně chrochtala, ale první tisícovka ji umlčela.

„A ať je to slušný jídlo,“ připomněla jí Lori. „Sušené mrazem, jistě víte, kde ho seženete.“

Od rozhádaných Buchananových se vydali nakoupit dřevo. Vyřídit objednávku trvalo o hodinu déle než obvykle a dřevo dostali jen díky tomu, že byli stálí zákazníci. Všichni měli plné ruce práce s objednávkou tisíce tun mayopového řeziva. Rozesmátý předák jim řekl, že ho nějaký bláznivý kapitán chce odvézt k jiné hvězdě.

Vypadalo to, že Calvertův termín stihnou. Marie Skibbowová nedokázala myslet na nic jiného. Byla skoro půlka odpoledne a

Marie pila na baru prázdné hospody U nabourané sklápěčky na oslavu. Chtělo se jí zpívat a tančit, tak skvěle se cítila. Všechny kontakty, které za poslední měsíce tak pracně vybudovala, se jí konečně vyplatily. Všechny smlouvy do sebe přesně zapadaly a uhladily cestu tak pěkně, že dřevo bez jediného zadrhnutí proudilo z pily až na orbitu. Vlastně se ukázalo, že nejvíc brzdí Ashly Hanson při nakládání zboží do skladišť Lady Macbeth. Loď měla jen jedno MSV a to nezvládlo víc než dvě stě padesát tun za den. Pilot prostě nemohl pracovat rychleji a ani Marie nedokázala sehnat druhé MSV, protože v soustavě je už měli jen na Kenyonu. I tak by měli mít naloženo zítra, tedy den před termínem.

V kapse ustřižených džín ji kreditní disk pálil jako tepelný induktor. Jozue jí platil podíl za každý raketoplán, který se odlepil od kovové ranveje durringhamského kosmoportu. A ještě jí přidal za to, že sehnala náklaďáky. Řidiči vozili od letounů kolonizační zařízení a vraceli se skoro s prázdnou; stačila trocha snahy a začali cestou zpátky za pár šupů nakládat mayope. Tak Jozue ušetřil peníze za oficiální zakázku u firmy, pro niž šoféři jezdili.

Její první velký kšeft. Srkala ledový limohol a vychutnávala si každý hořký doušek. Takhle se milionáři cítí každý den? Naprosté uspokojení z dobře vykonané práce. Všichni slavní obchodníci museli začít prvním kšeftem, i Richard Saldana, zakladatel Kulu. To je představa.

Na Lalonde ale nemá mnoho podobných příležitostí. Musí odletět, cíl se nezměnil. Provize za dřevo jí dost přidá k osmnácti tisícům, které potřebuje na základní nanoniku. Jozue jí nejspíš ještě něco přihodí. Je to slušňák.

Což ji přivedlo k zásadní otázce dne: jestli se s ním má vyspat. Za poslední čtyři dny jí to navrhl několikrát. Byl pěkný, i když trochu hubený, dobře stavěný a jistě to umí, s takovými zkušenostmi. Kapitán pod pětadvacet musel mít stovky holek. Navíc s tím úsměvem. Určitě ho trénuje, je tak sexy. Docela ráda si představovala, co by si spolu užili, kdyby odhodili

všechny zábrany. V archologii běžely celé legendy o výdrži lidí upravených pro vesmírné lety.

A jestli se s ním vyspí – jako že asi ano – mohl by ji vzít s sebou. Tuhle možnost nemohla jen tak ignorovat. Po nákupu na Norfolku se chce vrátit na Tranquillity. Ten habitat je špička, dražší bydlení než Země a Kulu. Už jsem si odkurvila plavbu po řece, prošukat se na Tranquillity bude hračka.

U nabourané sklápěčky vrzly dveře. Vešel mladík v červenomodré kostkované košili a khaki pumpkách, a posadil se na druhý konec baru. Na Marii se ani nepodíval, což bylo divné. Měla na sobě zrovna ustřižené džíny a oranžové tílko, aby ukázala celou délku paží a nohou. Byl jí povědomý, něco po dvacítce, sympatický drsňák se zastřiženým plnovousem. Měl nové místní šaty, čisté a vyžehlené. Patří snad k nové generaci durringhamských obchodníků? Takových už pár potkala, vždycky si s ní chtěli povídat, než je přijme její šéf, Ralph Hiltch.

Zamračila se. Vidíš, holka, kdybys měla nanoniku, hned by sis ho zařadila.

„Pivo, prosím," objednal si mladík.

Podle hlasu ho hned poznala, jenom nechtěla věřit vlastním uším. Není divu, že ho nezařadila dřív. Přesunula se k němu.

„Quinne Dextere, co tady u všech rohatejch děláš?"

Pomalu se otočil a nechápavě na ni zamžoural. Skoro se rozesmála, protože ji taky hned nepoznal.

Luskl prsty a pak se usmál. „Marie Skibbowová. Rád vidím, že ses ve městě chytila. Nikdo si nebyl jistý. Mluvili o tobě ještě měsíc."

„Jo, no…" Posadila se vedle něj a uviděla, že platí pivo z tlustého balíku lalondských franků. To není správně, deporti nemají peníze. Počkala, dokud barman neodešel, a pak ho tiše upozornila: „Quinne, neříkej lidem, kdo jsi. Zabíjejí deporty. Je to docela hnusný."

„Nic se neděje. Už nejsem deport. Vykoupil jsem se."

„Vykoupil?" Marie o tom nikdy neslyšela.

„Jasně,“ mrkl na ni. „Na téhle planetě se dá koupit všechno.“

„No jo. Jak jsi to udělal? Nepovídej mi, že v Aberdalu se jim začalo dařit.“

„Ne, ani náhodou, je to pořád stejná díra. Našel jsem v řece zlato.“

„Zlato?“

„Jo, takovej nuget jsi neviděla.“ Ukázal jí pěst. „Takhle velikej, Marie, svatá pravda. Tak jsem se vracel proti proudu, další stejně velkej jsem už nenašel, ale pár jsem jich sebral. Říkali mi, že je voda přinesla z těch hor za savanou, pamatuješ na ně?“

„Proboha, ani mi je nepřipomínej. Na tu vesnici chci zapomenout.“

„To se ti nedivím. Hned jsem vypadnul. Jedna loď mě svezla po proudu, trvalo to tejden a kapitán mě vzal na hůl, ale jsem tady. Dneska jsem přijel.“

„Mě taky vzali na… hůl.“ Marie se podívala do sklenky limoholu. „Tak co se tam děje, Quinne? Opravdu deporti dobyli Quallheim?“

„Všechno jsem se dozvěděl až ráno tady. Když jsem odjížděl, nic se nedělo. Možná se perou o zlato. Kdo najde žílu, pěkně se napakuje.“

„Poslali tam bandu šerifů a dobrovolníků, všichni po zuby ozbrojený.“

„Propána. To nezní dobře. Asi jsem měl kliku, zmizel jsem v poslední chvíli.“

Marie si uvědomila, jaké jí začalo být za pár minut vedro. Zvedla hlavu a uviděla, že se všechny větráky zastavily. Typický, zrovna po poledni. „Quinne, jak se daří mojí rodině?“

„No…“ Trpce se zašklebil. „Táta se moc nezměnil.“ Zvedla sklenici před oči. „Amen.“

„Počkej; máma je v pořádku, švagr taky. A jo, Paula čeká dítě.“

„Fakt? Proboha, bude ze mě teta.“

„Vypadá to tak.“ Napil se piva.

„Tak co budeš teď dělat?“

„Odletím. Najdu si loď a zmizím na nějakou planetu, kde můžu začít od nuly.“

„Tos našel tolik zlata?“ zeptala se.

„Jo, ještě víc.“

Marie rychle přemýšlela, zvažovala možnosti. „Můžu tě dostat pryč už zejtra, dokonce na čerstvou planetu, ne zpátky na Zemi. Čistej vzduch, otevřená krajina, bytelný hospodářství.“

„Fakt?“ Quinn se celý rozzářil. Větráky začaly míchat mokrý vzduch.

„Jo. Mám na tý lodi kontakt, ale zaplatíš mi za zprostředkování.“

„Fakt jsi přistála na nohy, co?“

„Daří se mi.“

„Marie, na tý lodi z Quallheimu nebyla jediná ženská.“

Nevěděla, jak se mohl najednou dostat tak blízko. Tiskl se k ní a Marii běhal mráz po zádech. Na Quinnovi bylo něco panovačného, skoro hrozivého. „V tom ti pomůžu. Vím o jednom podniku, holky mají čistý.“

„Nechci žádný podnik, Marie. Proboha, když jsem tě tu uviděl, vrátily se mi všechny vzpomínky.“

„Quinne,“ okřikla ho.

„Myslíš, že s tím můžu něco dělat? V Aberdalu se o tobě všem deportům zdálo každou noc, mluvili jsme o tobě celé hodiny. Prali jsme se, kdo půjde pracovat na vaši farmu. Já vždycky vyhrál.“

„Quinne!“

„Byla jsi vším, co jsem nikdy nemohl dostat, Marie. Pro Kristovy rány, já tě zbožňoval, bylas dokonalost sama, všechno, co je na světě krásný a správný.“

„Přestaň, Quinne.“ Motala se jí hlava. Plácal nesmysly, ani si jí nevšiml, když vešel do lokálu. Bylo tu strašné vedro, po

zádech jí tekl pot. Objal ji, až se mu musela podívat do horečnatých očí.

„A teď tě mám u sebe. Svoji modlu. Jako by mi Bůh dal druhou šanci. A já se jí nevzdám, Marie. Chci tě za každou cenu. Chci tě, Marie.“ Přitiskl jí ústa na rty.

Když skončil, celá se třásla. „Ne, Quinne,“ mumlala. Přitáhl si ji pevněji, málem ji rozmačkal. Měl tělo jako z kamene. Nechápala, proč ho neodstrčí. Ale neodstrčila ho, nedokázala to.

„Bude to tak úžasné, že mě nikdy neopustíš,“ naléhal šeptem. „Uvidíš, že jsem pro tebe ten pravý, že se mi v celý galaxii nikdo nevyrovná. Vezmu tě s sebou z týhle strašlivý planety a budeme žít jinde, kde je krásně a sladce, kde jsou lidi šťastný. Koupím veliký dům a udělám ti děti a ty budou krásný, že se na ně nepůjde ani podívat. Uvidíš, Marie. Uvidíš, co dokáže opravdová láska, když se mi vydáš.“

Při těch strašně krásných slovech mu vstoupily slzy do očí. Slovech, v nichž vyslovil všechny její sny. Jak to mohl vědět? Ve tváři měl ale vepsanou jen touhu. Takže to možná – proboha – možná je pravda. Nikdo nemůže být tak krutý, aby o podobných věcech lhal.

Z Nabourané sklápěčky se vypotáceli zavěšení do sebe, opilí společnou touhou.

Kancelář Konfederačního loďstva na Lalonde měla dvě patra a připomínala pětašedesát metrů dlouhou krabici. Vnější obložení tvořila namodralá zrcadla přerušená v polovině výšky černým vodorovným pásem. Na ploché střeše hnízdilo sedm parabolických antén v kulových skořepinách, jež připomínaly zvláště plodné oranžové muchomůrky. Jen pět z nich skutečně skrývalo antény, zbylé dvě maskovaly obranné maserové kanony. Budova stála ve východní části Durringhamu, pět set metrů od guvernérovy sklápěčky.

Kancelář měla třídu 050-6B, vhodnou pro kolonie prvního stupně a tropické misie. Byla celá z programovatelného měsíčního SII. Na Lalonde přistála v krychlové bedně o hraně pět metrů. Ženisté museli napřed v rozích vyhloubit patnáctimetrové základy, aby jim narostlá stavba neuletěla. Silikonové stěny byly pevné jako mayope, ale tenké jako papír; stavba tak byla lehká a ohrozil by ji každý poryv. Vzhledem k lalondské průměrné teplotě navíc nebylo nemožné, že se zvedne jako balon.

Na Lalonde sloužilo padesát konfederačních vojáků: důstojníci, poddůstojníci i mužstvo. Všichni uvnitř pracovali, jedli i spali. Nejaktivnější bylo náborové oddělení, kde patnáct stálých zaměstnanců přijímalo mladíky, kteří sdíleli s Marií Skibbowovou názor na Lalonde, ale ne její schopnosti. Vstoupit do armády znamenalo utéct dešti, vedru i kruté dřině na farmách.

Kdykoli Ralph Hiltch prošel širokými automatickými dveřmi a nadechl se čistého, suchého, vychlazeného vzduchu, cítil se o kousek blíž domovu. Zpátky ve světě pravých úhlů, syntetických materiálů, uniforem, bzučících přístrojů a fasovaného nábytku.

V hale na něj čekala pěkná, sotva dospělá vojínka a odvedla ho ze společnosti farmářských kluků a děvčat v doma šitých košilích a zaflákaných texaskách. Cestou do zajištěného prvního patra si sundal pláštěnku a oklepal z ní vodu.

Nadporučík Kelven Solanki čekal na Ralpha Hiltche ve své rozlehlé rohové kanceláři. Svou polskou domovskou planetu jménem Mazowiecki opustil před devětadvaceti lety, teď mu bylo čtyřicet sedm. Důstojník měl úzkou tvář i kostru, černé vlasy ostříhané na deset milimetrů, Ralph ho o kousek převyšoval. Chodil v tmavomodré uniformě na míru, i když teď si odložil sako.

Hned ve dveřích Ralphovi upřímně stiskl ruku a poslal vojínku pryč. Ostře zasalutovala a zavřela za sebou.

Sotva Ralpha usadil na koženkovou židli, úsměv mu zmizel s tváře. „Kdo začne?“

Ralph si pověsil pláštěnku na opěradlo a opřel se. „Jsme na tvém území, tak začnu s tím, co vím.“

„Dobře.“ Kelven se posadil proti němu.

„Předně: Jozue Calvert a Lady Macbeth. I když to zní neuvěřitelně, zřejmě je to opravdu obchodník s čistými úmysly. Moje sekretářka Marie mu shání dodavatele, takže o něm vím všechno. Koupil tisíc tun mayope, vyběhal si vývozní povolení a teď nakládá tak rychle, jak to raketoplán zvládne vozit na orbitu. Nesetkal se s žádným známým zločincem, nic nepřivezl, ať legálního nebo ne, a zítra odlétá.“

Kelvena nezávislý kapitán zajímal víc, než si situace žádala. „Opravdu táhne mezi hvězdami řezivo?“

„Ano. Údajně na Norfolk. Což je vcelku rozumné, vezmeme-li v potaz jejich dovozní limity. V jejich technologii najde mayope široké uplatnění. Ještě nevím, jestli je ten Jozue idiot nebo génius. Rád bych věděl, jak se protlouká.“

„Já taky. Ale není zas tak nevinný, jak si myslíš. Lady Macbeth má antihmotový motor. A podle mého posledního bezpečnostního hlášení ho před pár měsíci zadržel vojenský sokol. Rozvědka byla přesvědčena, že pašuje zakázanou techniku. Dokonce viděli, jak ji nakládá. Když ale kapitánka sokola jeho loď prohledala, nic nenašla. Takže asi nebude takový idiot.“

„Zajímavé. Odlétá až zítra, takže se stále může o něco pokusit. Budu ho mít pod dohledem. Co ty?“

„Hlídám kapitána Calverta už od příletu a nepřestanu s tím. Teď ke Quallheimu. Vůbec se mi to nelíbí. Ráno jsme se dívali na fotografie z šerifova satelitu a nepříjemnosti se šíří i do oblasti Willow West. Je tam vidět pár vypálených srubů, stopy po boji, na polích nikdo.“

„Hergot, to jsem nevěděl.“

„Tentokrát se to Candace Elfordové podařilo ututlat, přinejmenším prozatím. Šerifové a dozorci od Quallheimu i z

Willow West ale stále tvrdí, že je všechno v pořádku. Aspoň ti, co odpovídají na volání. To je na tom nejpodivnější, deporti jim přece celý den nedrží laser u hlavy.“

„V první řadě mi neštymuje, že by deporti dobyli celý okres, natožpak čtyři. Rexrew má možná pravdu, že za tím je cizí síla. Byly fotografie z Willow West stejně rozmazané jako ty z Quallheimu?“

Kelven se na kolegu významně podíval. „Ano, bohužel byly a má technická pobočnice si nedokáže vysvětlit, jakou metodou. Není zrovna největší odbornice, ale tvrdí, že to nejde ani teoreticky. Musím vzít v potaz Rexrewovu verzi. A ještě něco.“

Ralph zpozorněl.

„Jsem zplnomocněn,“ tohle slovo Kelven Solanki zdůraznil, „ti sdělit, že podle místní expozitury Edenitů sídlí v Schusterově okrese Laton. Prý je varoval před nějakou mimozemskou invazí. Před třemi dny se oba agenti vypravili vyšetřit věc na místě, napřed jsem je ale musel spojit s Aethrou. Ralphe, brali to dost vážně.“

„Na Lalonde operují edenitští vyzvědači?“ Ralpha by to ani nenapadlo.

„Ano.“

„Laton, to jméno mi něco říká, hadí vzbouřenec, ale v nanonice ho nemám. Snad ho najdu v procesoru na ambasádě.“

„Ušetřím ti práci. Jeho složku máš před sebou. Není to hezké čtení, ale poslu si.“

Ralph poslal do kancelářského počítače požadavek a pak jen zamlkle seděl a přijímal informace. Věděl sice o edenitských hadech, ale jen teoreticky. Byl zvyklý jednat s žoldáky, jestřáby, s pašeráky i prolhanými politiky, ale ne s někým jako Laton. Z holých fakt mu po zádech běhala kryogenická kapalina. „A podle Edenitů je na Lalonde?“ zeptal se zděšen.

„Přesně tak. Nebyli si jistí, ale před mnoha lety se Laton o Lalonde zajímal, tak sem poslali agenty. Teď je jasné, že přežil

útok válečné flotily a schoval se tady. Podle agentů se prozradil, protože ta věc na Quallheimu přemohla i jeho," odpověděl Kelven.

„Rány Boží!"

„Existuje možnost, že všechno dělá, aby k planetě přilákal jestřáby a pak se jich zmocnil, ale musím říci, že není příliš pravděpodobná. Spíš to opravdu vypadá na nějakou vnější sílu."

„Edenité chtěli, abych o tom věděl?"

„Ano. Říkali, že situace je příliš kritická na politické antipatie. Chtějí varovat armádní špičky a královskou rodinu stejně rychle jako edenitský sněm na Jupiteru. Jen na Latona by bylo potřeba poslat vojsko, a pokud ho něco přemohlo, musíme zavolat celou flotilu."

Ralph na Kelvena vytřeštil oči. Důstojník byl pořádně vyděšený. „Řekl jsi to guvernérovi?"

„Ne. Rexrew má i tak dost potíží. V noclehárnách tvrdnou čtyři tisíce kolonistů, kterým shořelo vybavení, pokud ho někdo neukradl. Nemůže je poslat do džungle a nemá jim co dát. Na orbitě čekají další tři transporty s deporty ve stázi; Rexrew je nemůže pustit dolů, protože lidi by deporty hned pozabíjeli. Kapitáni je nesmějí vzít zpátky na Zemi. V Durringhamu je ještě pár míst, kde se nepodařilo obnovit pořádek. Upřímně řečeno, vzhledem ke stavu města můžeme do tří týdnů očekávat vážné občanské nepokoje, podle toho, jak rychle se lidé dozvědí o šíření povstání v Quallheimu. A šerifové si pořád pouštějí pusu na špacír. Myslím, že guvernér by se o Latonovi neměl doslechnout. Už tak je v nepříjemných kleštích."

„Máš pravdu," přitakal nešťastně Ralph. Proboha, proč zrovna Lalonde? Nesnášel tuhle planetu už ve chvíli, kdy to byla zablácená primitivní kolonie bez vyhlídek. Teď by ale byl dřívější stav požehnáním. „V první řadě musím informovat dvůr o všem, co se stalo a co se může stát kvůli Latonovi a těm mimozemšťanům v Quallheimu."

„Dobře. Mám pravomoc vyhlásit poplach v celé soustavě a zrekvírovat jakoukoli loď. Doufejme, že na to nedojde, ale posílám jednoho pobočníka na kolonizační transportér, ať ho odvede na Avon. Eurydika už včera vyložila všechny osadníky a na palubě zbylo jen asi padesát deportů. Ty převezme Martijn a na něm zůstanou, dokud Rexrew nevymyslí, co s nimi. Pokud se nestane něco neočekávaného, odletí Eurydika v nejbližších dvanácti hodinách. Doručí admirálovi můj raport na diplomatickém fleku, další flek dostane edenitský velvyslanec na Avonu. Můžeš přidat vlastní hlášení pro kuluskou frakci v Konfederačním sněmu."

„Díky. I když naprosto netuším, jak něco takového sepsat. Budou nás mít za blázny."

Kelven se podíval z okna na zmoklé střechy. Události ve vzdáleném Quallheimu mu připadaly neskutečné. „Možná jsme blázni. Ale musíme něco dělat."

„Naši šéfové si v první řadě vyžádají potvrzení a další informace."

„Ano, už jsem na to myslel. Musíme jim ty informace sehnat."

„Někdo bude muset do quallheimských okresů."

„Edeniti jsou už na cestě, ale rád bych poslal vlastní lidi.

Mariňáci se třesou na nějakou akci. Máš někoho připraveného na výzvědy? Měli bychom spojit síly."

„Souhlasím. K čertu, souhlasím i s Edenity." Nad tím se cynicky pousmál. „Spojená akce přinese nejlepší výsledky. Mám pár lidí vytrénovaných na průzkumné mise. Vlastně jestli mě pustíš na komunikační kanály Elnitů, můžu aktivovat pár spáčů ve vesnicích."

„Zajistím to."

„Fajn, pošlu ti poručici Jenny Harrisovou, aby na ně dohlédla. Jak chceš dostat vojáky do džungle?"

Kelven nadatoval příkaz kancelářskému počítači a na nástěnném monitoru se objevila mapa Juliffe a jejích přítoků. Quallheimské okresy zářily červeně na jižním břehu řeky,

Willow West žlutě dál na severozápad. Vedlejší okres byl černý, bílý nápis ho identifikoval jako Kristo. „Rychlým člunem do Krista a pak na koních. Pokud je vyšleme zítra, měli by být na místě den po oddílu ze Swithlandu, možná i o něco dřív."

„Můžeme je poslat letadlem? Mám k dispozici BK133, dostali bychom je tam ještě dnes."

„A jak se tam budou pohybovat? Pamatuj, že je to průzkumná mise. Do letadla nevezmeš koně a džunglí nic jiného neprojede."

Ralph se na mapu zamračil. „Hergot, máš pravdu. Tahle planeta je zoufalá."

„Aspoň nezlenivíme. Tady je snad jediné místo v celé Konfederaci, kde tisíc mil představuje dopravní problém. Jsme tak zvyklí na okamžitou reakci, že jsme změkli."

„Pravda. Takže se vrátíme k základům."

Hromada mayopových kmenů z nákladáků skončila v jednom hangáru na kosmoportu. Ani na místní poměry to nebyl těžký úkol; kmeny přišly z pily zařízнuté na patnáct metrů, oklestěné a oloupané. Už v nákladácích byly svázané do balíků žlutou páskou, každá hromada měla deset pravidelně rozmístěných zvedacích ok. Přesto se už dva balíky rozpadly, když je Warlow s MSV tahal z raketoplánu do nákladového prostoru Lady Macbeth. Zdržení je stálo osm hodin, navíc museli přikoupit dřevo.

Od té doby Warlow prohlížel každý balík ještě předtím, než ho dělníci naložili do raketoplánu. Tři poslal zpátky, protože našel uvolněné pásky, a díky vylepšeným uším dobře slyšel, jak na něj dělníci nadávají.

Tenhle balík vypadal dobře. Dolní levou rukou vzal za poslední jeřábové oko, opřel se o nákladák a zkusil úchyt vytáhnout. Zabral opatrně, ale takovou silou, že mu pod nohama zaskřípala kovová mříž. Oko se ani nehnulo.

„Je dobrej, naložte ho," řekl čekajícím dělníkům. Pustil oko a seskočil na pojezdovou dráhu.

Nákladák zajel pod připravený raketoplán. Hydraulika zvedla klády do trupu. Warlow stál ve stínu zadních kol. Jeho tělo mělo dostatečně výkonné chlazení i na lalondské slunce, ale Warlowovi bylo ve stínu příjemněji.

Za hangárem se objevila elektromotorka a zamířila k raketoplánu. Jeli na ní dva lidé, Marie Skibbowová a mladík v kostkované košili a khaki kraťasech. Zastavila u Warlowa a vesele se na něj usmála.

Nakládací kolíbky raketoplánu se zaklesly do jeřábových ok a nákladák spustil vysokozdvižnou plošinu.

„Jak to jde?" zeptala se Marie.

„Ještě jeden let a máme hotovo," odpověděl veliký kosmonik. „Nejvýš deset hodin."

„Skvěle." Přehodila nohu přes sedlo a sklouzla na letištní plochu. Mladík sesedl hned po ní. „Warlowe, tohle je Quinn Dexter."

Quinn se přátelsky usmál. „Rád vás poznávám, Warlowe. Marie říkala, že míříte na Norfolk."

„Správně." Warlow se díval za odjíždějícím nákladním autem. Jasně oranžový vůz bůhvíproč vybledl. Nervová nanonika Warlowovi zahlásila poruchu datového toku z optických čidel, spustil tedy diagnostický program.

„Tak to máme oba štěstí," pokračoval Quinn Dexter. „Rád bych si koupil lístek na Lady Macbeth. Marie říkala, že máte povolení k převozu pasažérů."

„To máme."

„Výborně. Na kolik to vyjde?"

„Chcete na Norfolk?" ujistil se Warlow. Vidění se mu zlepšilo, diagnostický program nic nenašel.

„Jo, jasně." Quinn se zářivě usmíval. „Jsem obchodní zástupce Dobsonových strojíren. Kuluská firma. Vyrábíme široký sortiment zemědělských nástrojů – pluhy, vozová ložiska a tak. Hledáme odbyt na netechnických světech."

„Tak to pro vás byla Lalonde jasná volba," poznamenal Warlow a vytáhl basy, čímž chtěl naznačit ironický tón.

„Ano. Ale budeme muset počkat ještě padesát let, než se tu uchytí alespoň základní technologie. Nedokázal jsem se dostat přes oficiální monopol, dokonce ani s pomocí ambasády, tak jedu dál."

„Chápu. Počkejte chviličku." Warlow přes nanoniku otevřel kanál do letového počítače raketoplánu a vyžádal si spojení s Lady Macbeth.

„Co je?" nadatoval Jozue.

„Zákazník," odvětil Warlow.

„Pusť sem obraz," řekl Jozue, když Warlow skončil s vysvětlováním.

Warlow zaostřil optická čidla na Quinnovu tvář. Stále se usmíval, dokonce ještě nadšeněji.

„Musí se mu to tam pořádně hnusit, když radši zaplatí nám, než by čekal na firemní loď," poznamenal Jozue. „Řekni mu, že ve stázi ho to bude stát pětačtyřicet tisíc fuseodolarů."

Warlow občas zalitoval, že nedokáže vzdychat. „To nikdy nezaplatí," namítl. Kdyby se Jozue nesnažil odhánět klienty, mohli by mít víc kšeftů.

„No a?" odpálil Jozue. „Může smlouvat. A třeba zaplatí a my potřebujeme spoustu peněz. Na týhle pitomý planetě jsem utratil skoro všechno. Když si nedáme pozor, za chvíli budeme muset sáhnout na norfolkský fond."

„Můj kapitán žádá za let ve stázi čtyřicet pět tisíc fuseodolarů," řekl nahlas Warlow.

„Ve stázi?" Quinna to zmátlo.

„Ano."

Podíval se na Marii, ale ta si jich nevšímala.

Warlow trpělivě čekal, než se zavřou vrata nákladového prostoru raketoplánu. Nervová nanonika mu zesílila komunikaci pilota s věží.

„Nechci letět ve stázi," prohlásil prkenně Quinn.

„Máme ho. Pětapadesát za kajutu."

„Potom se obávám, že vás cesta vyjde na padesát pět tisíc fuseodolarů, ale dostanete vlastní kajutu," odrecitoval Warlow. „V ceně je voda, jídlo, amortizace podpůrných systémů."

„Chápu. No dobrá, tak padesát pět tisíc." Quinn vylovil z kapsy disk Jupiterské banky.

„Ježíši," nadatoval Jozue. „Tomu chlapovi by mohl závidět i princ Saldana. Seber mu ty prachy hned, než přijde k rozumu, a posaď ho do raketoplánu." Kanál se ztratil.

Warlow vylovil z kapsičky na opasku vlastní disk, nabídl ho Quinnovi a zaburácel: „Vítejte na palubě."

16

Oenone stáhl a přesměroval distorzní pole, za zádí se mu zavřel konec červí díry. Rozhlédl se kolem sebe všemi čidly. Sto šedesát tisíc kilometrů pod ním se otáčel Norfolk, Oenoneho osvětlovaly dvě různorodé hvězdy. Hřbet mu zalévalo růžové světlo Hraběnky, červeného trpaslíka vzdáleného dvě stě milionů kilometrů. Sluncem soustavy byl však Hrabě, jasná žlutá hvězda typu K2 vzdálená sto sedmdesát tři milionů kilometrů v opačném směru.

Norfolk ležel téměř přesně na spojnici obou hvězd. Planeta měla čtyřicet procent souše, ale žádný velký kontinent, jen ostrovy kolem sto padesáti tisíc čtverečních kilometrů a menší. Oenone visel nad jediným pásem tmy, který na planetě ještě zůstával. Blížící se konjunkce vytlačila noc do úzkého srpku od pólu k pólu. Tma neměla na rovníku víc než dva tisíce kilometrů na šířku a planeta díky ní vypadala jako naříznutý dvoubarevný meloun. Uzavřená moře a klikaté průlivy se leskly na jedné polokouli modře, na druhé rudě, i mračna měla dvě barvy. V záři Hraběte měla planeta běžné hnědé a zelené odstíny, příjemné na pohled, zatímco Hraběnčina strana žhnula zlověstnou rumělkou.

Syrinx si vyžádala a obratem dostala povolení k sestupu na parkovací orbitu. Oenone měl výbornou náladu a vesele tlachal s hejnem sokolů na oběžné dráze. Tři sta sedmdesát pět kilometrů nad rovníkem se na pozadí mezihvězdné tmy blyštěl diamantový prstenec pětadvaceti tisíc kupeckých lodí s rozloženými chladiči a parabolickými anténami.

Hvězdná soustava Norfolku původně nevypadala vhodná k osídlení. Když se v ní roku 2207 objevila průzkumná loď Centrvlády Hrabě z Rutlandu, předběžná rekognoskace našla šest planet, všechny v pevném stavu. Dvě obíhaly dvacet osm milionů kilometrů kolem Hraběnky a ještě kolem sebe ve vzdálenosti půl milionu kilometrů. Posádka je pojmenovala Westmoreland a Brenock. Zbylé čtyři planety – Derby, Lincoln, Norfolk a Kent – obíhaly Hraběte. Brzy bylo jasné, že život se udrží jedině na Norfolku, třetí planetě se dvěma měsíci, Argyllem a Fyfem.

V už tak dost nacpané soustavě byly navíc dva velké pásy asteroidů a pět menších, k tomu spousta volného kamení, které obíhalo obě hvězdy zároveň. Komet a nejrůznějšího sajrajtu by se člověk nedopočítal. Kosmolog z průzkumné lodi se údajně nechal slyšet, že tahle soustava se snad ani pořádně nevyvinula z prvotního disku.

Posledním argumentem proti osídlení byla nepřítomnost plynového obra, na němž by mohli Edenité těžit He3. Bez laciného místního zdroje fúzního paliva se nesmírně prodraží doprava i výroba.

Hrabě z Rutlandu přesto musel prozkoumat obyvatelnou planetu, sestoupil tedy na oběžnou dráhu Norfolku. Vědci čekali divnou planetu, kde běh ročních období určuje spíš konjunkce Hraběte s Hraběnkou než náklon osy. Zimní slunovrat ve vzdálenosti sto sedmdesáti tři milionů kilometrů od Hraběte přinášel sibiřské mrazy, zatímco o letním slunovratu v bodě mezi hvězdami bylo stále světlo a teploty připomínaly středomořské léto. Na planetě se nevyskytovaly podnebné pásy jako na obyčejných světech, i když měla malé polární čepičky. Roční doby probíhaly na celém Norfolku stejně. Místní život se samozřejmě řídil uniformním podnebným cyklem, i když jinak se vyvíjel podle běžných evolučních vzorců. Norfolk neoplýval bohatstvím savců, mořských tvorů a hmyzu. Většina zvěře ovládala hibernaci, jež u létavých druhů nahradila stěhování za teplem, všechny

samice vrhaly zjara. Nic divného. Rostliny ale kvetly jen v krátkém období bez noci, kdy den trval plných dvacet tři hodin a čtyřicet tři minut. Takové podmínky se těžko napodobují jinde, ba i v edenitských habitatech. Rostliny tak byly jedinečné. A jedinečnost má svou cenu.

Anglický stát v Centrvládě díky tomu vypravil další lodí ekologickou průzkumnou misi. Po třech měsících ochutnávání a analyzování místních rostlinných druhů přišel letní slunovrat. Ekologové narazili na zlatou žílu.

Oenone sklouzl na oběžnou dráhu tři sta sedmdesát pět kilometrů nad výstředně zabarvenou planetou a stáhl distorzní pole na minimum, aby ovlivňoval jen gravitaci v prostoru posádky a sbíral kosmickou energii. Kolem parkovaly hlavně adamitské nákladní lodě, veliké zvolna rotující koule, jež díky dlouhým vystrčeným chladičům připomínaly nemotorné větrné mlýny. Přímo před Oenonem visel veliký klipr pomalovaný fialovými a zelenými kruhy Parrida Vasilkovského.

Sokol se ještě bavil se svými kolegy, když Syrinx, Ruben, Oxley a Tula sletěli iontovým člunem na Kesteven, veliký ostrov sedm set kilometrů pod rovníkem. Hlavním městem byl Boston, obchodní centrum o nějakých sto dvaceti tisících duší, umístěné v průsečíku dvou malebných údolí. Všude rostly lesy a místní obyvatelé mýtili jen tolik stromů, aby se jim mezi ně vešly domy, díky čemuž město ze vzduchu skoro nebylo vidět. Syrinx rozeznala několik parků a nad koruny se také tyčily šedé věže kostelů. Místní travnaté letiště leželo půldruhé míle (Norfolk odmítal metrickou soustavu) severně od města.

Oxley nalétl od severozápadu, aby se nedostal nad město. Na Norfolku bylo létání povoleno jen sanitkám, devadesát procent mezihvězdného obchodu probíhalo v několika dnech po slunovratu a jen tehdy na planetu mohly raketoplány a iontové čluny. Obyvatelé Norfolku neměli dobrý pocit, když jim nad hlavou létala pětadvacetitunová monstra.

Když přistáli, na letišti už stálo přes tři sta raketoplánů a člunů. Oxley zaparkoval tři čtvrtě míle od letištní budovy, v níž se skrývala odbavovací hala i řídicí věž.

Syrinx vyšla přechodovou komorou na skládací schůdky a uviděla vzdálenou hradbu sytě zelených stromů. Podél zaparkovaných letounů jel kdosi na bicyklu, za ním běžel pes. Nadechla se suchého vzduchu a ucítila pyl.

Město je větší, než ho pamatuju, řekl Ruben a nechal myšlenkou prosáknout rozpaky.

Zatím mi to tu připadá hrozně čistý, až legračně. Líbí se mi, jak využili les, místo aby ho vykáceli.

Varovně zvedl obočí. **Tak legrační. Neříkej to domorodcům.** Odkašlal si. „A nepoužívej před nimi spřízněnost, je to nezdvořilé."

Syrinx se podívala na cyklistu. Byl to sova čtrnáctiletý chlapec, přes rameno měl brašnu. **Budu si to pamatovat.**

„Jsou docela pravověrní křesťani. A když se spolu bavíme v myšlenkách, vidí nám to na tváři."

„Asi jo. Máme díky jejich náboženství horší šance při nakupování?"

„Rozhodně ne, jsou z anglické krve, zdvořilost nade vše, přinejmenším na veřejnosti." **A když jsme u toho,** dodal ke všem třem, **žádné avantýry. Rádi si představují, že jsou pravzor mravnosti. Na tuhle hru musíme přistoupit.**

„To platí i pro mě?" zhrozila se naoko Syrinx.

Andrew Unwin došlapal ke skupince u lesklého iontového člunu a s vrzáním zabrzdil. Měl nazrzlé vlasy a opálenou pihovatou tvář, obyčejnou bavlněnou košili na knoflíky, vyhrnuté rukávy, zelené šortky a kožený pásek se zdobnou bronzovou přezkou. Nebyl na něm vidět jediný vypínač oblečení. Podíval se na Syrinxinu modrou tuniku se stříbrnou hvězdou na rameně a postavil se skoro do pozoru. „Paní kapitánka?"

„Ano, to jsem já." Usmála se.

Andrew se nedokázal dlouho tvářit vážně, a tak se taky usmál. „Vítám vás jménem ředitele letiště, madam. Omlouvá se, že nepřišel osobně, ale máme práce nad hlavu.“

„To si dovedu představit. Je od něj milé, že nám poslal tebe.“

„Ne, táta mě neposlal. Jsem samostatný pasový úředník,“ představil se hrdě a vypjal hruď. „Máte cestovní doklady? Procesor jsem vzal s sebou.“ Zalovil v brašně, pes si to špatně vyložil a začal nadšeně štěkat a poskakovat. „Přestaň, Mele!“

Syrinx se docela líbilo, že kluk vypomáhá, jezdí za cizími lidmi, zvědavý a uctivý, ale ani ho nenapadne, že by mohli být nebezpeční. Ukazovalo to na spořádaný svět plný důvěry. Možná i Adamiti dokážou občas něco nezvorat.

Podali Andrewovi po jednom své pasy. Andrewův procesor vypadal neskutečně zastaralý, přinejmenším padesát let.

„Daří se ještě Draytonovu obchodu na Penn Street?“ zeptal se Ruben Andrewa Unwina s přehnaně přátelským úsměvem.

Andrew se zamyslel a najednou se celý rozzářil. „Ano, je tam. Vy už jste tu někdy byl?“

„Ano, ale už je to pár let,“ odvětil Ruben.

„V pořádku!“ Andrew vrátil Syrinx pas a pes jí očichal nohy. „Děkuji, paní kapitánko. Vítejte na Norfolku. Doufám, že dobře nakoupíte.“

„To je od tebe hezké.“ Syrinx spřízněností okřikla psa a připadala si velice hloupě, když ji neposlechl.

Andrew Unwin na něco čekal.

„Za ochotu,“ zabručel Ruben a podal mu ruku.

„Děkuji, pane!“ Chlapci se v dlani na okamžik blýskla mince a hned zmizela v kapse.

„Jak se dostaneme do města?“ zeptal se Ruben.

„U věže stojí taxi. Neplaťte víc než pět guineí. Až projdete celnicí, můžete si v administračce vyměnit peníze.“ Nad hlavou jim proletěl malý deltový raketoplán, kompresory syčely, trysky se už přetáčely na vertikální přistání, podvozek byl venku. Andrew se na něj díval. „Jestli se chcete ubytovat, ve

Wheatsheafu by ještě mohli mít pár pokojů.“ Skočil na kolo a rozjel se k raketoplánu, pes za ním.

Syrinx ho pobaveně sledovala. Pasovou kontrolu berou na Norfolku vážně.

„Jak se ale dostaneme k věži?“ zanaříkala Tula. Stínila si oči před zlatou září Hraběte.

„Hádej,“ opáčil bodře Ruben.

„Pěšky,“ řekla Syrinx.

„Chytrá holka.“

Oxley se vrátil do člunu pro chladicí box se vzorky z Atlantidy a pak ze skříní vyhrabal jejich osobní brašny. Cestou ven poslal kódovaný příkaz bitekovému procesoru, schůdky zajely do člunu a komora se tiše zavřela. Tula zvedla chladicí box, společně pak vykročili k bílé kontrolní věži, rozmazané horkým vzduchem.

„Co myslel tím, ať nepřeplácíme taxík?“ zeptala se Syrinx Rubena. „Přece mají taxametry, ne?“

Ruben se rozesmál a nabídl jí rámě. „Ty si asi pod taxíkem představuješ takové to hezoučké autíčko s magnetickým pérováním a klimatizací, co jezdí na adamitských světech, viď?“

Syrinx málem bezmyšlenkovitě přitakala, ale včas se zarazila, když v jeho očích zahlédla zlomyslné jiskřičky. „Ne… co tady používají?“

Přitáhl si ji blíž a dál se smál.

Na oblohu se vrátil nebeský most. Louise Kavanaghová se procházela po pastvinách statku Cricklade se svou sestřičkou Genevieve, ale teď obě zakláněly hlavu a dívaly se na most. Každého hraběcího dne vycházely hned zrána, aby se podívaly, jak vyrostl.

Západní obzor se ztrácel v temně rudé koróně, jak za pláněmi mizela Hraběnka, ale v severním kvadrantu se stále leskly obíhající lodě. Nebem se hnaly jiskřičky rubínového

světla natlačené na sebe tak těsně, že vypadaly jako duha z červených flitrů. Na východním obzoru, kde vycházel Hrabě, se vypínala podobná koróna, ale jasně zlatá. Přímo na severu se nad údolími hrabství Stoke táhl černý pás.

„Kéž by tu zůstaly napořád," zasnila se Genevieve. „Léto je tak krásné." Bylo jí dvanáct (pozemských) let, samá ruka samá noha, měla oválnou tvář a zvídavé hnědé oči, černé vlasy po matce dlouhé do pasu, jak se slušelo na příslušnici třídy pozemkových vlastníků. Bleděmodré šaty měla poseté bílými flíčky, límec zdobený krajkami, punčošky bílé a střevíčky z modré kůže.

„Bez zimy by žádné léto nepřišlo," poučila ji Louise Kavanaghová. „Všechno by bylo celý rok stejné a neměli bychom se na co těšit. Existuje spousta takových světů." Zvedly oči ke stuze kosmických lodí.

Louise byla starší, šestnáctiletá, dědička panství Cricklade, o dobrých patnáct palců vyšší než Genevieve. Měla světlejší vlasy a když si je rozpustila, sahaly jí ještě kus pod pás. Byly si podobné, obě měly malý nos a úzké oči, i když Louise už zeštíhlela a získala ostřejší rysy. Měla čistou pleť, ale nemohla se zbavit růžových tváří, díky nimž vypadala jako rolnická žena.

Dnes ráno si vzala jednoduché kanárkově žluté letní šaty, a světe div se, matka jí letos poprvé dovolila nosit rovný výstřih, i když sukně musela mít pořád přinejmenším pod kolena. Odvážné výstřihy jí dovolily ukázat, jak pěkně jí rostou ženské křivky. V hrabství Stoke nebylo muže, který by se za ní neotočil dvakrát.

Louise Kavanaghová si ovšem záhy zvykla, že je středem pozornosti. Stala se jím, sotva se narodila. Kavanaghové patřili ke kestevenské honoraci, jejich rodina tvořila důležitý článek v klanové síti bohatých vlastníků půdy, kteří společnými silami a penězi dosáhli větší moci než volená ostrovní rada. Louise a Genevieve patřily k rozsáhlé rodině, která se na své půdě chovala téměř jako feudálové. Kavanaghové měli také silné

pokrevní svazky s královskými Mountbateny, s rodem vzešlým z někdejší britské windsorské monarchie, jejíž princ přijal na planetě roli Ochránce ústavy. Norfolk byl sice angličanský svět, ale společenskou strukturu přijal spíše z idealizované verze šestnáctého století nežli ze čtyři sta let staré republikánské ústavy sepsané na Centrvládě.

Louisin strýček Roland, první z dědečkových šesti dětí, vlastnil skoro deset procent orné půdy na ostrově. Už samo panství Cricklade zabíralo přes sto padesát tisíc akrů polí, pastvin, lesů, parků, dokonce celých vesnic, jež poskytovaly poddanskou pracovní sílu, dělníky, oráče, lesníky, pastýře a česáče růží. Tři stovky rodin hospodařily na propachtovaných kopaninách. Řemeslníci z celého hrabství záviseli na spotřebě panství Cricklade. A rodině samozřejmě patřil většinový podíl na růžových sadech.

Louise Kavanaghová byla nejžádoucnější partie na Kestevenu. Své postavení si jaksepatří užívala, lidé jí projevovali výhradně poníženou úctu a rádi jí poskytovali nejrůznější úsluhy, aniž by za ně chtěli víc než její přízeň.

Samo sídlo Cricklade byl třípatrový zámek se stoyardovým průčelím. Vysoká kamenem obložená okna hleděla na rozsáhlý park se zastřiženou travou, malebnými remízky a oplocenými sady. Obvodovou cestu kolem parku vroubila alej pozemských cedrů, geneticky upravených, aby přežily dlouhý norfolkský rok a dvojité fotonové bombardování. Po třech staletích růstu už měly na výšku několik set stop. Louise Kavanaghová ty starobylé důstojné stromy zbožňovala, jejich vrstvené větve působily mystickým dojmem, s nímž se místní zakrslé borovice nemohly měřit. Cedry byly součástí jejího dědictví dávno ztraceného mezi hvězdami. Připomínaly jí romantickou minulost.

Pastvina, po níž se sestry procházely, ležela za cedry na západ od zámeckého parku a zabírala většinu mírného svahu, pod nímž tekl pstruhový potok. Kolem stály překážky na parkúr, díky blížícímu se slunovratu už několik neděl

nevyužité. O slunovratu bylo na Norfolku vždycky rušno a Cricklade ležel uprostřed cyklónu, protože právě sem na statek se svážela sklizeň.

Když se nabažily nádhery kosmických lodí, pokračovaly Louise a Genevieve k vodě. Na louce se popásalo několik ryzáků. Norfolkská tráva byla podobá pozemské, stébla se ale stáčela do trubičky a o slunovratu bíle kvetla. Hvězdné korunky, tak říkala kvítkům Louise, když byla malá.

„Otec říká, že na statek pozve Williama Elphinstona, aby pomohl panu Butterworthovi s vedením," začala lstivě Genevieve, když se blížily k dřevěné ohradě na dolním konci pastviny.

„To je moudré," odvětila bez uzardění Louise Kavanaghová.

„Jak to?"

„Pokud má kdy převzít Glassmoor Hall, musí se William zprvu vyškolit ve vedení velkého statku. Nikdo ho tomu nenaučí lépe než pan Butterworth. Elphinstonovi tak budou zavázáni našemu otci a dlužno mít na paměti, že udržují úzké styky s kestevenskými obchodníky."

„A William tu bude dva slunovraty, tak dlouho trvá učení."

„To vskutku."

„A ty tu taky budeš."

„Genevieve Kavanaghová, okamžitě se mírni v hovoru."

Genevieve odtančila dál po trávě. „Je pěkný, je pěkný!" smála se. „Všimla jsem si, jak po tobě kouká, hlavně když máš šaty na ples." Udělala si rukama velká prsa.

Louise se zasmála. „Čertovo kvítko, máš chorý mozek. William mě nezajímá."

„Nezajímá?"

„Ne. Ach ano, je milý, snad z nás budou přátelé. Ale toť vše. V každém případě je o pět let starší."

„Podle mě je úžasný."

„Tak si ho nech."

Genevieve se zamračila. „Já nikoho tak skvělého nedostanu. Ty jsi dědička. Matka mě provdá za nějakého šeredu z malého rodu, to je jasné.“

„Matka nás nebude k ničemu nutit. Na mou duši, Genny, nebude.“

„Na psí uši?“

„Na psí uši,“ řekla Louise Kavanaghová, i když tomu nějak sama nedokázala uvěřit. Věděla, že se jí na Kestevenu mnoho vhodných nápadníků nenabízí. Byla v nezáviděníhodném postavení: její manžel by měl být stejně vysoko jako ona, ale člověk se stejným majetkem bude mít vlastní panství a odveze si ji domů. Cricklade je ale celý její život, je nádherný i uprostřed zimy, kdy na zemi leží celé yardy sněhu, borovice opadají a ptáci zalezou pod hranici zámrzu. Nedokázala si představit, že Cricklade někdy opustí. Tak koho si má vzít? Rodiče to za ni už zřejmě probrali i se strýci a tetami.

Nechtěla si představovat, co vymysleli. Přinejmenším doufala, že jí dají seznam a ne ultimátum.

Zahlédla motýla, geneticky upravenou babočku admirála, jak se vyhřívá na stéble trávy. Je svobodnější než já, řekla si smutně.

„Takže se vdáš z lásky?“ zeptala se nevinně Genevieve.

„Ano, provdám se z lásky.“

„To je nádherné. Kéž bych byla také tak odvážná.“

Louise Kavanaghová se opřela o ohradu a zadívala se do potoka. Na březích rostly pomněnky a modré kvítky se ztrácely pod pestrými motýly. Jakýsi dávný majitel panství Cricklade vypustil na pozemku stovky druhů. Každý rok zaplavili motýli všechny louky, zahrady a sady. „Nejsem statečná, jenom sním. Víš, o čem sním?“

„Ne.“ Genevieve zakroutila hlavou, celá uchvácená.

„Sním, že mě otec nechá cestovat, než převezmu odpovědnost za rodinu.“

„Do Norwiche?“

„Ne, do hlavního města ne, je jako Boston, jen větší. Navíc tam stejně musím v posledním roce školy. Chci cestovat k jiným světům a vidět, jak na nich lidé žijí.“

„Propána! Cestovat kosmickou lodí, to je děsně nádherné. Můžu letět s tebou? Prosím!“

„Pokud otec pustí mne, pustí i tebe. To je spravedlivé.“

„Nikdy mě nepustí. Nesmím ani na plesy.“

„Jenže ty pokaždé utečeš chůvě a stejně se přijdeš podívat.“

„Ano!“

„Tak vidíš.“

„Nepustí mě.“

Louise Kavanaghová na svou nedůtklivou sestru vycenila zuby. „Je to jen sen.“

„Ale ty si každý sen splníš. Jsi tak chytrá, Louise.“

„Nechci měnit tento svět novými myšlenkami,“ řekla spíš pro sebe. „Jen se chci jednou podívat ven. Tady je všechno spoutané, nařízené. Někdy mám pocit, jako bych život už prožila.“

„William by tě dostal pryč. Může tě vzít na líbánky mezi hvězdy. To mu otec neodmítne.“

„Och! Ty nestydatá malá opice!“ Líně se po sestře ohnala, ale Genevieve už uskočila z dosahu.

„Líbánky, líbánky,“ halekala Genevieve tak hlasitě, že i koně zvedli hlavu. „Louise bude mít líbánky!“ Podkasala si sukně a dala se na útěk, dlouhé hubené nohy jen letěly travou a kvítky.

Louise se rozběhla za ní, smály se výskaly, honily se a plašily celá hejna motýlů.

Lady Macbeth se vynořila z posledního skoku a Jozue si v duchu povzdechl úlevou, že jsou ještě vcelku. Let z Lalonde byl úplně na hovno.

Za prvé Jozue nevěřil Quinnu Dexterovi. Jeho intuice mu napovídala, že na mladíkovi je něco strašně špatně. Tak špatně,

že to ani nedokáže označit, ale Dexter vysával život z každé kajuty, kam vstoupil. A taky se divně choval; neměl instinkty, chyběl mu cit pro přirozený rytmus věcí a slov, jako by fungoval s dvousekundovým zpožděním proti reálnému času.

Kdyby ho byl Jozue viděl na lalondském letišti osobně, nevzal by ho nejspíš na palubu nehledě na peníze. Teď je pozdě litovat. Dexter naštěstí trávil většinu času ve své kajutě v kapsli C a vycházel jen k jídlu a na záchod.

Například jeden z jeho pochopitelnějších úletů: přišel na palubu, podezíravě si prohlédl masivní stěny a řekl: „Úplně jsem zapomněl, kolik je v kosmické lodi elektroniky."

Zapomněl? Jozue tomu vůbec nerozuměl. Jak může člověk zapomenout na kosmickou loď?

Nejpodivnější ale bylo, jak se Dexter neschopně pohyboval v beztížném stavu. Kdyby se ho někdo zeptal, odpřisáhl by Jozue, že ten člověk v životě nebyl ve vesmíru. Což je nesmysl, protože se představil jako obchodní cestující. Neměl nervovou nanoniku. A celou dobu se tvářil vyděšeně. Jozue ho párkrát přistihl, jak sebou škube při cvaknutí kovu nebo zaskřípání nosníků při vyšším zrychlení.

Jistě, vzhledem k výkonům Lady Mac v průběhu letu se mu nebylo co divit. Sám Jozue zažil cestou pár horkých chvil. Vypadalo to, že nejrůznější poruchy napadly všechny palubní systémy. Jednoduchý čtyřdenní let se protáhl na týdenní martyrium plné výpadků proudu, ztracených dat, poruch přístrojů a desítek drobnějších nepříjemností. Jozue si raději nepředstavoval, jak se na letový deník zatváří inspektoři Konfederačního výboru pro astronautiku; nejspíš mu nařídí generálku. Alespoň že skákací uzliny fungovaly, přestože i o nich měl jisté pochyby.

Nadatoval letovému počítači, ať rozbalí chladiče a vystrčí senzorická tykadla. Hlavou se mu prohnala chybová hlášení: jeden chladič odmítl vylézt dál než do poloviny, tři tykadla se rovnou zasekla.

„Ježíši!" zavrčel.

Kolegové na můstku si začali špitat.

„Myslel jsem, žes dal ten pitomej chladič do kupy," zařval Jozue na Warlowa.

„Taky že jo!" zaduněla odpověď. „Jestli si myslíš, že to zvládneš líp, vem si skafandr a vylez."

Jozue si otřel čelo. „Podívej se na to." Warlow zavrčel něco nesrozumitelného a nařídil akceleračním popruhům, ať ho pustí. Rozletěl se k otevřenému průlezu. Ashly Hanson se také odvázal a šel mu pomoci.

Z funkčních tykadel dorazila senzorická data. Letový počítač zaměřil blízké hvězdy, aby přesně určil polohu. Dvoubarevný Norfolk vypadal na planetu pozemského typu trochu malý. Jozue neměl čas tu záhadu rozlousknout, protože mu senzory ohlásily, že se o trup odrážejí laserové signály a zachytilo ho distorzní pole sokola.

„Ježíši, co teď?" zeptal se Jozue, když mu do hlavy vklouzly astronavigační souřadnice. Lady Mac se objevila dvě stě devadesát tisíc kilometrů nad Norfolkem, pořádný kus před povolenou zónou. Zasténal a rychle přikázal anténě, ať odešle identifikaci. Konfederační lodě na hlídce kolem Norfolku si z něj jinak rychle udělají cvičný cíl.

Norfolk byl mezi konfederačními světy výjimkou, protože neměl strategickou obrannou síť. Na planetě ani na oběžné dráze neexistoval průmysl, a tak tu nebylo co ukrást. Ochranu před žoldáky a piráty potřeboval Norfolk jen dva týdny v roce, když přilétaly lodě pro Norfolkské slzy.

Jak se blížil slunovrat, zaplatila planetární vláda patrolu z šesté flotily Konfederačního loďstva. Vojáci měli zdejší službu rádi, protože po sklizni navštívili planetu jako vážení hosté a každý dostal od vlády poloviční lahvičku Norfolkských slz.

Servomotory parabolické antény zavrčely a zakously se. Jozue se přes nanoniku okamžitě dozvěděl, že selhal přívod proudu. „To je sakra k nevíře. Sarho, udělej s tou anténou něco, kurva!" Koutkem oka viděl, jak zapíná svůj pult. Vyslal identifikační kód všesměrovou anténou.

Ožil rádiový kanál a komunikační konzole přesměrovala signál přímo kapitánovi do hlavy. „Lodi Lady Macbeth, tady Pestravka z Konfederačního loďstva. Objevili jste se mimo vymezený prostor. Máte problémy?“

„Děkuji za optání, Pestravko,“ odpověděl Jozue. „Selhalo nám pár systémů, omlouvám se, jestli jsem způsobil paniku.“

„Jaké selhání máte konkrétně na mysli?“

„Poruchu čidel.“

„To není velká závada. Měl byste vědět, že s vadnými zaměřovači nesmíte skákat do obydlené soustavy.“

„Polib si,“ zavrčel Malvin Ducharme.

„Rozsah poškození se projevil až teď,“ vymlouval se Jozue. „Právě ho zjišťujeme.“

„Co se vám stalo s parabolickou anténou?“

„Přetížené servo, už ho měním.“

„Fajn, zapněte zálohu.“

Sarha si pohrdavě odfrkla. „Jestli chce, namířím na něj maser. Bude mít čistej poslech.“

„Rozumím, Pestravko.“ Jozue probodl Sarhu pohledem.

Když se stříbrné žebroví záložní antény vysouvalo z tmavého trupu Lady Macbeth, Jozue se modlil. Parabola rozkvetla a otočila se na Pestravku.

„Nadatuji protokol z našeho setkání norfolkské úřadovně Konfederačního výboru pro astronautiku,“ pokračoval důstojník z Pestravky. „A přidám důrazné doporučení, aby prověřili váš technický průkaz.“

„Děkuji mnohokrát, Pestravko. Můžeme už kontaktovat civilní řízení letového provozu? Nerad bych měl díru v trupu, protože jsem se vás zapomněl zeptat.“

„Nepokoušejte nás, Calverte. Klidně vám můžeme čtrnáct dní prohledávat nákladní prostor.“

„Koukám, že tě předběhla tvá pověst, Jozue,“ řekl Dahybi Yadev, když Pestravka přerušila spojení.

„Doufám, že ještě nedorazila na planetu,“ dodala Sarha.

Jozue namířil záložní anténu na přenosový satelit řízení letového provozu a dostal povolení k sestupu na parkovací dráhu. Trojice fúzních motorů ožila, vyplivla dlouhé řeky řídkého plazmatu a Lady Macbeth zamířila desetinou gé vstříc barevné planetě.

Do prázdného světa Quinna Dextera padaly střípky světla a útržky tlumených zvuků. Jako by k němu děravou střechou nicoty prosakoval nepřetržitý liják. Některé paprsky poblikávaly v dálce, jiné dopadaly na něj. Tehdy uviděl obraz z vesmíru.

Loď. Děravý kupecký člun na Quallheimu, o málo víc než vor. Pluje po proudu.

Dřevěné město. Durringham v dešti.

Holka.

Zná ji. Marie Skibbowová, nahá, přivázaná k posteli.

V tichu mu buší srdce.

„Ano," říká hlas, který už slyšel – tam na palouku v džungli, hlas z Noci. „Říkal jsem se ti, že se ti to bude líbit."

Marie zoufale škubala pouty, krásná a plná, jak si ji představoval.

„Co bys s ní udělal, Quinne?"

Co by s ní udělal? Co může dělat s tak výstavním tělem? Ta holka si vytrpí svoje.

„Jsi odporný, Quinne. Ale velice užitečný."

V těle se mu zatetelila energie a přelud překryl skutečnost. Quinnova představa fyzické podoby, jakou by přijal Bratr Boží, kdyby sestoupil mezi lidi a přijal tělo. A jaké tělo! Dokázalo fantasticky mučit, dotáhnout do konce všechny odpornosti, které ho naučila sekta.

Proud čarodějné moci dosáhl vítězného vrcholu, otevřel trhlinu do prázdné nicoty a z ní vystoupil další, nedočkavý, až obsadí Mariino tělo. „Zpátky do boudy, Quinne."

Vidění se opět omezilo na průsvitné střípky světla. „Ty nejsi Světlonoš!“ zařval Quinn do tmy. Hněv mu zostřil smysly, Quinna zalilo světlo a zvuky zesílily.

„Jistěže ne, Quinne. Jsem daleko horší, horší než nějaký mytický čertík. To my všichni.“

Vězeňským univerzem zaduněl mučivý smích.

Čas tu je tak jiný…

Raketoplán.

Kosmická loď.

Nejistota. Quinn ji cítil v těle jako předávkování hormony. Elektrické přístroje, na nichž byl teď závislý, se děsily jeho posedlého těla, porucha stíhala poruchu, a tak na nich byl ještě závislejší. Nejistota ustoupila strachu. Jeho roztřesené tělo se zoufale snažilo zklidnit proudy cizorodé energie, jež vstupovaly do každé buňky.

Quinn si uvědomil, že ta věc, co ho ovládá, není všemocná, že má své meze. Hltal myšlenkami každý zlomek pocitů z vnějšího světa, soustředil se na každé slovo, na každý obraz. Pozoroval, čekal. Snažil se porozumět.

Syrinx považovala Boston za nejpříjemnější město, jaké navštívila za čtrnáct let létání po Konfederaci včetně saturnských habitatů svého dětství. Domy tu byly z kamene a měly dost silné zdi, aby v dlouhém létě udržely chládek a v ještě delší zimě teplo. Menší stavby měly patro a větší dokonce dvě, průčelí zdobily zahrádky s nízkými plůtky, za domy stály stáje a chlévy. Většinu stěn porůstal pozemský zimolez a břečťan, na verandách stály truhlíky a visely koše plné barevných květin. Střechy byly strmé kvůli sněhu, pokryté břidlicí a slunečními panely. Vařilo se i topilo na dřevu, všechny štíty tedy končily komíny s ozdobnými stříškami. Každá budova, soukromá, úřední nebo obchodní, byla unikát, jedinečný originál nevídaný na světech s rozvinutou velkovýrobou. Na ulicích ležely kočičí hlavy, osvětlení

zajišťovaly litinové kandelábry. Teprve po nějaké době si uvědomila, že tu neviděla jediného mechanoida nebo služebné zvíře a žulové dlažební kostky musela na ulice poskládat lidská ruka – kolik to muselo stát času a úsilí! Na chodnících rostly stromy, většinou domorodé borovice a pár pozemských jehličnanů. Dopravní ruch sestával výhradně z bicyklů, motorových tříkolek (na těch jezdila jen mládež), koní a koňských spřežení. Zahlédla i elektrické dodávkové vozy, ale jen na periferii, kde sloužily farmářům.

Když prošli celnicí (ještě důkladnější než pasová kontrola), našli pod věží zaparkované drožky. Syrinx se zazubila a Tula pohoršeně zasténala. Vybrali si ale pěkně odpružený vůz a cesta do města byla pohodlná. Na radu Andrewa Unwina si najali pokoje ve Wheatsheafu, zájezdním hostinci u jedné z městských řek.

Jakmile vybalili a lehce poobědvali, svezli se Syrinx a Ruben jinou drožkou na Penn Street, mrazicí box měly pod nohama.

Ruben spokojeně sledoval ruch v ulicích. Mezi chodci nebylo těžké rozlišit posádky kosmických lodí: měly na sobě nápadně uniformní syntetické oblečení. Bostoňané v létě upřednostňovali jasné barvy a rozevláté střihy, mezi mladíky byly letos v módě pestré vesty a děvčata zase nosila krepdešínové sukně s odvážnými kruhovými motivy (nikdy ale neodhalila kolena, bohužel). Bylo to jako vrátit se do dob před lety do vesmíru, i když měl dojem, že žádná historická epocha na Zemi nebyla tak čistá.

„Penn Street, milostpane," zavolal drožkář, když kůň zatočil do ulice souběžné s řekou Gwash. Byli v obchodní čtvrti, na řece stály přístavy a na nábřeží velké sklady. Poprvé tu zahlédli motorové nákladní vozy. Na konci ulice bylo vidět dokonce nádražíčko.

Ruben přehlédl řadu skladišť, dílen a kanceláří, Syrinx ho zezadu probodávala pohledem. V hlavě cítil její sžíravé myšlenky. Draytonova dovozní nestála v Penn Street, celá ulice

byla jediná firma. Draytonovo jméno tu stálo na všech vývěsních štítech.

„Kam teď, milostpane?“ zeptal se kočí.

„Na ředitelství,“ odpověděl Ruben. Když tu byl naposledy, sídlil Drayton v jediné pronajaté kanceláři.

Ředitelství stálo uprostřed ulice směrem k řece, vtisknuté mezi dva sklady. Klenutá okna měla ozdobné kování a na stěně u širokých dvoukřídlých dveří visela naleštěná bronzová tabule. Drožka zastavila pod kulatými kamennými schody.

„Vypadá to, že se Dominiku Kavanaghovi docela daří,“ poznamenal Ruben, když vystoupil. Dal drožkáři guineu a šestipenci jako spropitné.

Syrinx by v té chvíli dokázala pohledem řezat diamanty.

„Starý Dominik, jeden z nejlepších. Jó, my dva jsme si užili, zná každou hospodu ve městě.“ Ruben jen nevěděl, koho chce svým fraječením přesvědčit.

„Jak je to dávno?“ zeptala se Syrinx, když vešli do recepce.

„Tak patnáct dvacet let,“ hádal Ruben. Byl si skorý jistý, ale dost ho děsilo, že Dominik byl tehdy stejně starý jako on. To je potíž s létáním na sokolu, pomyslel si, jeden den jako druhý a čas hrozně utíká. Jak to mám vědět přesně?

Recepce byla dlážděná černým a bílým mramorem a vedlo z ní široké schodiště. Za pultem seděla mladá žena a u ní stál uniformovaný vrátný.

„Rád bych viděl Dominika Kavanagha,“ začal bodře Ruben. „Řekněte mu, že je tu Ruben.“

„Je mi líto, pane,“ odtušila recepční. „Kavanagh tohoto jména u nás nepracuje.“

„Je to přece vlastník Draytonovy dovozní,“ zkusil Ruben. „Firma patří panu Kennethu Kavanaghovi, pane.“

„Aha.“

„Můžeme se s ním setkat?“ zeptala se Syrinx. „Letím sem až ze Země.“

Recepční se podívala na stříbrnou hvězdu. „Přejete si, paní kapitánko?“

„Jako všichni. Chci nakoupit náklad.“

„Zeptám se, jestli je pan Kenneth u sebe.“ Žena zvedla perleťové sluchátko.

O osm minut později byli uvedeni do kanceláře Kennetha Kavanagha v posledním patře. Půlku jedné stěny zabíralo klenuté okno s výhledem na řeku. Po černé hladině klidně jako labutě pluly bachraté nákladní čluny.

Kennethu Kavanaghovi táhlo na čtyřicet, měl široká ramena, tmavě šedivé sako na míru, bílou košili a červenou hedvábnou kravatu. Havraní vlasy si patlal pomádou.

Syrinx si ho skoro nevšímala. V kanceláři byl ještě jeden muž, mladý zrzek učesaný na pěšinku. Měl postavu sportovce nebo (to na téhle planetě spíš) zemědělského dělníka. Nosil lesklé šedozelené sako s levým rukávem přišpendleným k boku. Syrinx ještě nikdy neviděla člověka bez končetiny.

Civíš na něj, upozornil ji Ruben, když podával ruku Kennetha Kavanaghovi.

Syrinx cítila, jak jí rudnou uši. **Co mu je?**

Nic. Na Norfolku je zakázané klonování.

Nesmysl. Přece nebude žít jako mrzák, to bych nikomu nepřála.

Na poli lékařské techniky se pořád hádají, co povolit a co už ne. Klonování celých částí těla je dost vyspělá technologie.

Syrinx se vzpamatovala a stiskla ruku Kennethu Kavanaghovi. Pozdravil ji a pak představil mladého muže: „Můj bratranec Gideon.“

Syrinx mu také podala ruku, ale snažila se vyhnout přímému pohledu. Mladík měl tak poraženeckou náladu, že by ji mohl stáhnout s sebou.

„Gideon je můj pobočník,“ vysvětlil Kenneth. „Učí se obchodu od nejnižších funkcí.“

„Je to zřejmě nejlepší,“ přitakal Gideon Kavanagh. „Rodinný statek už nezvládnu. Vyžaduje spoustu fyzické práce.“

„Co se stalo?“ zeptal se Ruben.

„Spadl jsem z koně. Vskutku smůla. Pády k jízdě patří. Ale já spadl nešikovně, ramenem mi projel plot.“

Syrinx se na něj zcela zbytečně soucitně usmála, protože nevěděla, co na to říct. Oenone ji podporoval na dálku.

Kenneth Kavanagh ukázal na židle u stolu ze světlého dřeva. „Srdečně vás tu vítám, paní kapitánko.“

„Asi nejsem první,“ poznamenala suše Syrinx a posadila se.

„Ano, pár kapitánů mě už navštívilo,“ přiznal Kenneth Kavanagh. „Ale vždy mám radost, když je tu někdo poprvé. Někteří z mých kolegů mají dojem, že po našem zboží bude poptávka za každých okolností. Já si však myslím, že trocha vřelosti obchodním vztahům neublíží, zvláště když celé naše hospodářství závisí na jediném produktu. Nerad bych někoho hned zpočátku odradil.“

„Mám důvod nechat se odradit?“

Rozpřáhl ruce. „Pár beden se vždycky najde. Jaká je nosnost vaší lodi?“

„Oenone zvládne sedm set tun.“

„V tom případě se obávám, že se nevyhneme jistému stupni zklamání na vaší straně.“

„Starý Dominik si vždycky nechal pár beden stranou na poctivý obchod,“ řekl Ruben. „A my máme co nabídnout.“

„Vy jste znal Dominika Kavanagha?“ zeptal se se zdvořilým zájmem Kenneth.

„Aby ne. Váš otec?“

„Ne, můj zesnulý dědeček.“

Ruben se opřel. „Jaj, mladíče, váš děda byl pěkné kvítko.“

„Žel, jeho moudrost již postrádáme.“

„Zemřel stářím?“

„Ano. Je tomu již dvacet pět let.“

„Dvacet pět…“ Ruben se zasnil.

Je mi to líto, utěšovala ho Syrinx.

Pětadvacet let. To znamená, že jsem tu byl před pětatřiceti lety, možná dřív. Na stará kolena pěkně blbnu.

„Zmínil jste se o nabídce,“ připomněl Kenneth.

Syrinx otevřela mrazicí box. „Nejlepší zboží z Atlantidy.“

„Ach, moudrá volba. Atlantské lahůdky vždy prodám, polovinu jich spotřebuje má rodina. Máte soupis?“

Podala mu tištěnou kopii. Všimla si, že Kenneth nemá na psacím stole procesor, i když používal klávesnici a malou holografickou obrazovku.

Kenneth seznam pročetl a uznale povytáhl obočí. „Skvělé, přivezli jste i oranžové platýse, mé oblíbené.“

„Máte štěstí, jen tady v tašce mám pět řízků. Sám se ujistíte, zda vyhovují.“

„Tím jsem si jist.“

„Přesto bych byla ráda, kdybyste naše vzorky přijal odměnou za svou pohostinnost.“

„To je od vás velice laskavé, Syrinx.“ Začal něco ťukat na klávesnici a přitom se díval přímo na hologram. Byla si jistá, že by nikdy nedokázala tak rychle pohybovat prsty.

„Moje rodina naštěstí na Kestevenu vlastní podíly v několika růžových sadech,“ řekl Kenneth. „Jak víte, nesmíme oficiálně prodávat Norfolkské slzy, dokud se o slunovratu nesklidí nová úroda. Neoficiálně však mezi námi funguje rozdělovací systém. Můj bratranec Abel má ještě několik nezabraných beden, patří mu statek Eaglethorpe na jihu Kestevenu. Rodí se tam Slzy výborné chuti. Bohužel vám nemohu naplnit loď, ale nabízím šest set beden lahvovaných slz, což je téměř dvě stě tun.“

„S tím jsem spokojená,“ odtušila Syrinx.

„Výtečně. Tak to už nám jen zbývá dohodnout cenu.“

Andrew Unwin zasunul pas Quinna Dextera do svého procesoru a stroj se okamžitě vypnul. Andrew na něj zaklepal, ale nic se nestalo. Tři muži z raketoplánu ho upřeně pozorovali. Andrew věděl, že se červená. Nechtěl si ani představovat, co si pomyslí otec. Pasová kontrola je důležitý úkol.

„Děkuji, pane.“ Andrew vrátil nepřečtený flek Quinnovi a ten si ho beze slova vzal. Mel ještě štěkal a schovával se za kolem. Nepřestal vyvádět, co trojice mužů vystoupila z raketoplánu.

A přitom šlo všechno tak dobře, než přistál člun z Lady Macbeth.

„Je to všechno?“ zeptal se nahlas Jozue, aby překřičel štěkot.

„Ano, děkuji vám, kapitáne, pane. Vítejte na Norfolku. Doufám, že nakoupíte.“

Jozue se usmál a odvedl chlapce dál. Ashly Hanson a Quinn Dexter zůstali pod schůdky, pes na ně dál hystericky štěkal.

„Díky, žes nás vyřídil tak rychle. Vidím, že tu máte plno,“ řekl Jozue.

„Je to má práce, pane kapitáne.“

Jozue vytáhl z kapsy zbylé lalondské franky a odpočítal tři bankovky. „Vážím si toho.“ Vtiskl plastické peníze chlapci do dlaně. Andrew se zase začal usmívat.

„Teď mi něco pověz,“ pokračoval tiše Jozue. „Někdo, komu svěří pasovou kontrolu, se musí dobře vyznat, vždycky ví, která bije, nemám pravdu?“

Andrew Unwin přikývl, ale z poznámky o bití trochu znervózněl.

„Slyšel jsem, že na Norfolku je pár důležitejch rodin. Nevěděl bys, která je nejdůležitější tady na Kestevenu?“

„To budou Kavanaghovi, pane kapitáne. Je jich moc a jsou urození. Mají statky a panství po celém ostrově.“

„A mají i růžový sady?“

„Ano, na několika statcích stáčejí vlastní Slzy.“

„Skvělý. A teď to hlavní: nevíš, kdo jim obstarává zahraniční obchod?“

„Vím, pane kapitáne,“ pravil hrdě Andrew. Kapitán měl v ruce ještě dost připravených bankovek. „To hledáte Kennetha Kavanagha. Jestli vám někdo sežene náklad, tak jedině on.“

Jozue odpočítal další všimné. „Kde ho najdu?“

„Draytonova dovozní, Penn Street.“

Jozue mu podal peníze.

Andrew je zkušeně složil a zastrčil do kapsy. Sotva se vzdálil od člunu na dvacet metrů, procesor pípl a naskočil. Andrew si ho nevěřícně prohlédl, pokrčil rameny a zamířil k dalšímu raketoplánu.

Soudě podle prvotní reakce recepční nebyl Jozue první kapitán, který tento týden zaklepal na dveře Draytonovy dovozní. Když však zvedla perleťové sluchátko, podařilo se mu zachytit její pohled a vyloudit z ní upejpavý úsměv.

„Pan Kavanagh vás přijme, pane kapitáne,“ řekla.

„Je od vás velice milé, že jste se mě zastala.“

„To nebylo třeba.“

„Rád bych si od vás nechal na večer doporučit nějakou slušnou restauraci. Já a můj partner jsme nejedli celé hodiny a nemůžeme se dočkat pořádné večeře. Prozradíte nám, kam chodíte?“

Načepýřila se a promluvila jako velká dáma: „Občas zajdu do Metropolu.“

„Jsem si jistý, že je to skvělý podnik.“

Ashley v tiché prosbě zvedl oči v sloup.

Do kanceláře Kennetha Kavanagha se dostali až za čtvrt hodiny. Jozue neuhnul Gideonovi očima, když je Kenneth představoval. Měl neodbytný pocit, že mladík s amputovanou paží potlačuje silnou nervozitu a snaží se nedávat najevo pocity. Pak si všiml, že ho Kenneth pozoruje. Na téhle situaci není něco v pořádku.

Když Gideon vyprávěl, jak přišel o ruku, usadil Kenneth návštěvníky ke stolu. Zakázat klonování pro lékařské účely je kruté, říkal si Jozue, ale dokázal pochopit důvody. Jakmile byla stanovena hranice, musel se jí Norfolk držet. Chtěli stabilní pastorální kulturu. Jakmile povolíte jednu lékařskou techniku, kde to skončí? Byl rád, že rozhodnutí není na něm.

„Jste na Norfolku poprvé, kapitáne?“ zeptal se Kenneth. „Ano. Lítat jsem začal vloni.“

„Opravdu? Vždy mám radost, když je tu někdo poprvé. Věřím, že trocha vřelosti obchodu jen prospěje.“

„To je moudré.“

„Celé naše hospodářství závisí na jediném produktu. Nerad bych někoho hned zpočátku odradil.“

„Doufám, že se nenechám odradit.“

„Já též. Nechci nikoho posílat pryč s prázdnýma rukama, i když musíte pochopit, že poptávka převyšuje nabídku a já musím plnit závazky ke starým zákazníkům. Většina z nich už tu čeká týden. Musím říci, že jste přiletěli trochu pozdě. Na jaký náklad jste pomýšleli?“

„Lady Mac uveze v pohodě tisíc tun.“

„Pane kapitáne, tolik beden nedostanou ani někteří z mých stálých zákazníků.“

„Mám pro vás nabídku, část zboží vyměním.“

„Inu, směna vždy pomůže, byť jsou zdejší dovozní předpisy velice přísné. Nemohu si dovolit je obcházet. Chráním čest rodiny.“

„Tomu přesně rozumím,“ odtušil Jozue.

„Výtečně. Co jste tedy přivezl?“

„Dřevo.“

Kenneth Kavanagh na něj vytřeštil oči a pak se rozesmál. I zapšklého Gideona to pobavilo.

„Dřevo? To myslíte vážně?“ nechápal Kenneth. „Vy tu máte kosmickou loď plnou dřeva?“

„Tisíc tun.“ Jozue otočil přezku na kabele a vytáhl černý klínek z mayopového dřeva. Vybral si ho už na pile. Byl to standardní kousek, pětadvacet centimetrů na délku, ovšem uříznutý z kraje, neoloupaný a neoklestěný. Na větvičce se udrželo pár seschlých listů. Hodil dřevěný klín na stůl, kde těžce zaduněl.

Kenneth se přestal smát a naklonil se nad vzorek. „Dobrotivý Bože.“ Ťukl do mayope nehtem a pak klouby. Jozue mu beze slova podal nerezové dláto.

Kenneth zkusil do dřeva rýpnout ostrou ocelí. „Ani škrábnutí.“

„Mayope normálně rozřízne jenom štěpná čepel. Ale strojní pily, co máte tady na Norfolku, si s ním taky poradí,“ řekl Jozue. „Bude to hnusná práce. Jak si dokážete představit, jakmile tohle dřevo nařežete, už se s ním nic nestane. Počítám, že zdejší řemeslníci pro něj rychle najdou uplatnění.“

Kenneth vzorek zvedl, aby odhadl váhu, a zamyšleně se kousl do rtu. „Říkáte mayope?“

„Správně, roste na planetě Lalonde. Je to tropický svět, tady na Norfolku by mayope nerostly. Aspoň ne bez masivních genetických úprav.“ Podíval se na Gideona. Mladík stál za Kennethem a projevoval jistý zájem, rozhodně však nebyl tak nadšený jako jeho starší bratranec. Pobočník by se měl na něco zeptat, ne? Proč tu je? Jozue instinktivně tušil, že je to důležité. Pokud jsou Kavanaghové tak nepostradatelní, jak se tváří, ani mrzák z jejich rodu by neplýtval čas nečinným postáváním.

Vzpomněl si na Ione. „Když jde o lidi, věř si,“ řekla mu kdysi.

„Ukázal jste to už jinému dovozci?“ zeptal se opatrně Kenneth.

„Dneska jsem přiletěl. Samozřejmě jsem šel napřed za Kavanaghem.“

„Pro naši rodinu je to pocta, pane kapitáne. Velice rád bych vám oplatil stejně. Jsem si jist, že se dohodneme. Jak víte, růžové sady nemají ze zákona povoleno prodávat uzrálé Slzy, dokud neseberou čerstvou úrodu, ale můj rod má naštěstí neformální rozdělovací systém. Uvidíme, co pro vás mohu udělat.“ Položil mayope na stůl a začal ťukat do klávesnice.

Jozue se podíval Gideonovi přímo do očí. „Byl jste před úrazem aktivní sportovec?“

„Ano, šlechta se často zabavuje sportovními kratochvílemi. Přes zimu se na Kestevenu nic neděje, a tak se snažíme ukrátit dlouhou chvíli. Úraz mě těžce zasáhl.“

„Takže úřední život vám moc nevyhovuje.“

„Za daných okolností je to nejlepší volba.“

Kenneth přestal datlovat.

„Víte, v beztíži by vám to tolik nevadilo,“ nadhodil Jozue. „V kosmických lodích a na orbitálních stanicích kvalitně žije spousta lidí se zdravotními problémy.“

„Opravdu?“ zašeptal Gideon.

„Ano. Nechtěl byste o tom uvažovat? Na palubě mám zrovna volné místo. Nic technickýho, ale je to slušná práce. Mohl byste to zkusit na jeden místní rok, uvidíte, jestli vám to sedne líp než v kanceláři. Když ne, vrátíme se o příštím slunovratu. Platím dobře a zařídím vám pojištění.“ Jozue se podíval přímo na Kennetha. „Včetně kompletní zdravotní péče.“

„Je to od vás nesmírně laskavé, kapitáne,“ řekl Gideon. „Rád vaši nabídku přijmu. Rok v kosmu pro mne bude nesmírným obohacením.“

„Vítej na palubě.“

Kenneth dopsal a teď si prohlížel holodisplej. „Máte štěstí, kapitáne Calverte. Věřím, že vám dokáži sehnat tři tisíce beden Norfolkských slz, což je téměř tisíc tun. Můj bratranec Grant Kavanagh vlastní na panství Cricklade rozlehlé růžové sady a hotové Slzy ještě nemá všechny zamluvené. Ono hrabství je známé vynikající chutí.“

„Skvělý,“ odtušil Jozue.

„Bratránek Grant se jistě rád osobně seznámí s tak váženým zákazníkem,“ pokračoval Kenneth. „Za rodinu zvu vás a pana Hansona na panství Cricklade. Uvidíte, jak se sklízejí naše světoznámé Slzy.“

Když Jozue s Ashlym vyšli z budovy ředitelství, právě vycházela Hraběnka. Krátká noc ustupovala světlu červeného trpaslíka. Zdi a dlažba se začínaly rudě lesknout.

„Tys to dokázal!“ zavýskal Ashly.

„Jo, zmáknul,“ přitakal Jozue.

„Tisíc tun, to se v životě nikomu nepovedlo. Jseš ten nejšikovnější, nejpodlejší, nejprohnanější had, na jakého jsem za těch pár set let narazil.“ Chytil Jozueho kolem krku a odtáhl ho na hlavní ulici. „Kurvapes, my budeme bohatí! Zdravotní péče, prokrista. Jozue, ty jsi zázrak.“

„Cestou na Tranquillity strčíme Gideona do stáze. Na klinice mu za osm měsíců naroste ruka, zbytek času stráví na mejdanech u Dominiky. Promluvím s ní.“

„Jak vysvětlí, že má novou ruku, až se vrátí?“

„Jak to mám vědět, proboha? Kouzelným strojkem, nejspíš. Ti vidláci tady tomu uvěří.“

Se smíchem mávli na fiakr.

Když už stála Hraběnka dost vysoko nad obzorem a zalévala město jednolitou šarlatovou mlhou, usadil se Jozue na stoličku k baru hotelu Wheatsheaf a poručil si místní pálenku. Měl nádherný výhled z okna, v rudé noci se ztrácely některé barvy. Po řece pod vrbami pomalu proplouvaly bachraté čluny, na zádích stáli kormidelníci s velikými pákami v rukou.

Celé město se proměnilo v krásné divadlo, stačilo se jen dívat. Obyvatelé se ale musejí pěkně nudit, když dělají každý den totéž.

„Přišli jsme na to, jak jsi to provedl,“ ozval se mu za uchem ženský hlas.

Jozue se otočil a přímo před nosem měl nádherně vyklenutou lodní tuniku. „Kapitánka Syrinx, jaké milé překvapení. Můžu vás pozvat na skleničku? Tahle pálenka je velice slušná, doporučuju. Nebo raději víno?“

„Nevadí ti to?“

„Ne, já piju všechno, co teče.“

„Nechápu, jak můžeš v noci spát. Antihmota zabíjí lidi. Není to hra, není na tom nic k smíchu.“

„Tak pivo?“

„Pěkný den, kapitáne Calverte.“ Syrinx se obrátila k odchodu.

Jozue ji chytil za loket. „Když se se mnou nenapiješ, jak chceš něco probírat? A ještě předvádět, že vy Edeniti stojíte vysoko nad náma primitivama. Nebo možná nestojíš o moje argumenty. Přece jsi přesvědčená, že jsem něco provedl. Ani jsi mi neřekla, o co vlastně kráčí. Nikdo se neobtěžoval zmínit, co mám vlastně pašovat, když jste mě zastavili. To Edeniti zapomněli na spravedlnost stejně jako na ostatní primitivní adamitský zvyky?“

Syrinx spadla brada. Ten chlap je nesnesitelný! Jak může takhle kroutit slova? Skoro to vypadá, že je v právu. „Nikdy jsem neřekla, že jsi primitiv,“ sykla. „To si vůbec nemyslíme.“

Jozue významně ukázal očima do lokálu. Syrinx si uvědomila, že ji všichni slyšeli.

Všechno v pořádku? zeptal se Oenone, když zachytil její náladu.

Jo. Je tu zas ten zkurvenej Calvert.

Opravdu je tam Jozue?

„Jozue?“ Škubla sebou. Byla tak překvapená, že Oenone použil křestní jméno, až ho zopakovala nahlas. „Vzpomněla sis,“ zavrněl Jozue. „Já…“

„Tak si sedni. Co si dáš?“

Syrinx, zahanbená a rozlícená, přijala místo. Aspoň na ni přestanou civět. „Zkusím víno.“

Mávl na barmanku. „Nemáš vojenskou stužku.“

„Ne. Vojna mi skončila, je to pár neděl.“

„Takže teď jsi poctivá obchodnice?“

„Ano.“

„Sehnala jsi náklad?“

„Ano, děkuju za optání.“

„Skvělá zpráva, dobrá práce. S těmahle kupcema je těžký jednání. Taky mám plnou loď.“ Vzal sklenice a přiťukl si s ní. „Zvu tě na večeři, oslavíme to spolu.“

„To nepůjde.“

„Jsi už zadaná?“

„No…“ nechtěla rovnou lhát, pak by nebyla o nic lepší než on. „Chtěla jsem už jít spát. Byl to dlouhý den a těžký obchody. Díky za pozvání. Tak někdy jindy.“

„No to je smůla. Právě jsi mě odsoudila k neskutečně nudnýmu večeru. Mám s sebou jenom pilota a ten je na pořádnej tah trochu starej. Čekám tu na něj. Náš platící pasažér se zdejchnul. Ne že bych si stěžoval, nebyl zrovna společenskej typ. Je tu dobrá restaurace jménem Metropol, chtěli jsme ji zkusit. Ve městě trávíme jenom jeden večer, pozvali nás na sklizeň na nějakej statek. Těžký obchody? Kolik jsi z nich dostala beden?“

„Byl jsi návnada,“ skočila mu do řeči Syrinx, když se nadechl.

„Pardon?“

„Pašovali jste cívky na uskladnění antihmoty do soustavy Puerto de Santa Maria.“

„Já ne.“

„Stopovali jsme tě z Idrie, nespustili jsme tě z čidel. Nešlo nám to do hlavy. Byl to přímej let. Odletěl jsi s cívkama na palubě, ale když jsme tě dohnali, už jsi je neměl. Mysleli jsme si, že ses s nikým nesetkal, protože jsme nikoho nezachytili. Ale tys nevěděl, že tě sledujeme, nebo ano?“

Jozue upil trochu pálenky, ale přes sklenici se jí stále díval do očí. „Ne, přece jste měli kompletní krytí, ne?“

„To měl i tvůj kamarád.“

„Jakej kamarád?“

„Před každým skokem jsi strašně dlouho manévroval. Nikdy jsem neviděla takový nemehlo.“

„Nikdo není dokonalej.“

„Ne, ale nikdo není takový vemeno.“ Ochutnala víno. Tenhle Jozue Calvert je vychytralej parchant, proto ji oblafnul. „Podle mě se stalo tohle: světelný měsíc od Nový Kalifornie na tebe v přesně daným místě čekal kamarád s totálním maskováním. Z Idrie jsi skočil pár tisíc kilometrů od něj. Bylo to těžký, ale ne nemožný. Lady Mac na to má slušný uzliny a ty jsi dobrej pilot. Kdo by tě podezíral? Při skoku ze soustavy není taková přesnost potřeba, přesná navigace je nutná při skoku do systému.“

„Mluv dál, je to napínavý.“

Znovu se napila. „Jakmile jsi vyskočil, vyhodil jsi cívky a znovu skočil. Na tu dálku jsme nemohli pasivníma čidlama zachytit inertní hmotu. A jakmile Oenone s Nephélé skočili za tebou, tvůj kamarád sebral zboží. Takže zatímco ses ty coural, jak to šlo, a předstíral neschopnost, tvůj kamarád dávno skočil na Puerto de Santa Maria a předal zboží. Přiletěli jsme pozdě.“

„Geniální.“ Jozue dopil kořalku a poručil si další. „To by asi fungovalo, co?“

„Fungovalo to.“

„Ne, to těžko. Víš, tvá hypotéza je založená na jednom předpokladu. Ale ten naprosto neplatí.“

Syrinx zvedla druhou sklenku vína. „A ten je?“

„Že jsem skvělej pilot.“

„Já si to o tobě myslela.“

„Fajn, takže podle tebe budu na normální obchodní cestě pilotovat jako čert, abych dohnal každou hodinu?“

„Ano.“

„Takže bych mistrovsky pilotoval i sem na Norfolk, protože už tak mám zpoždění a jde o čas? Nechci přece plýtvat časem, penězma ani palivem, ne?“

„Ne.“

„Fajn, takže se zeptej kapitána lodi Pestravka, kdy a kde jsem se objevil nad Norfolkem. Pak si můžeš ověřit čas mého odletu z Lalonde a spočítat, jak dlouho mi to trvalo. Pak mi

řekni, jestli jsem dobrej pilot.“ Vycenil na ni zuby v nesnesitelně okouzlujícím úsměvu.

Díky Oenonemu už věděla o souřadnicích Lalonde a jak dlouho by měla cesta zabrat adamitské lodi typu Lady Macbeth. „Jak dlouho jsi letěl?“ zeptala se rezignovaně.

„Šest a půl dne.“

To je strašně moc, řekl Oenone.

Syrinx zůstala zticha. Prostě nedokázala uvěřit, že je nevinný. Choval se jako naprostý grázl.

„Á, už tu mám Ashlyho.“ Jozue vstal a zamával na pilota. „A přestože ses dopustila velice sprostého faux pas, nemusíš platit pití. Je to na mě, nic neříkej.“ Zvedl sklenici. „Na naše vzájemný porozumění a budoucí přátelství.“

17

Cooganova omlácená příď se stěží drala proti vlnám z přítoku Zamjan. Dlouhý katamarán houpání setrvačností ještě zesiloval. Po čtyřech a půl dnech na palubě už Lori nedokázalo nic rozházet; loď neustále skřípala, třásla se vibracemi motorů, bylo na ní horko, tma, vydýchaný vzduch a málo místa. To všechno dokázala přejít. Většinu času stejně ležela na pryčně a dívala se očima spřízněných orlů.

Právě teď ptáci letěli šest kilometrů před Cooganem, pět set metrů nad vodou. Výšku udržovali jen občasným lehkým mávnutím křídel. Džungle se na obou březích ztrácela v mlze, bělostné cáry oparu se držely stromů jako pohyblivý břečťan. Lori napadlo, že velikost džungle člověk nedokáže pochopit. Pohled orlů jí ukázal, jak málo se na ní za posledních pětadvacet let podepsali osadníci. Ustrašené vesničky nalepené u vody nehovořily o lidech nijak lichotivě. Kolonisté tu byli spíš trpěnými parazity než hrdými dobyvateli.

Abrahám uviděl na obzoru stoupat tenký proužek kouře. Podle tvaru a barvy zřejmě vesnická ohňová jáma na vaření. Lori za pár dní získala dostatečnou praxi, aby kouř hned identifikovala. Zapojila bitekový procesor a zrak orla překryla mapa zamjanského povodí. Zamjan, přítok Juliffe, měl dobrých čtyři sta kilometrů a vléval se do něj Quallheim. Naskočily souřadnice a kóty. Vesnice se jmenuje Oconto, založili ji před třemi lety. Edenité v ní mají donašeče jménem Quentin Montrose.

Lori, zavolal Darcy. **Myslím, že je tu další, pojď se podívat.**

Mapa zmizela zpátky v bitekovém procesoru. **Už jdu.** Otevřela oči a podívala se ven nejbližší škvírou v rozklížené stěně kajuty. Uviděla jen zvlněnou hladinu pokrytou kruhy od deště. Po stropě stékaly teplé kapky a bránily se gravitaci, dokud se neutrhly přímo nad spacími pytli obou agentů. Teď, když stopili třetí balík dřeva, tu bylo víc místa, ale ven se musela stále prodírat přes kuchyň a ložnici majitelů.

Gail seděla u stolu na speciální zesílené stoličce. Na ulepené desce před ní se válely balíčky mraženého jídla. „Co byste si dali k večeři?“ houkla na Lori, když se kolem ní protahovala ven.

„To je jedno.“

„Vůbec mi nechcete pomoct. Jak vám mám vařit, když nespolupracujete? Dobře vám tak, až udělám dušenou rejži a nic k tomu. Pak si budete stěžovat a nadávat.“

Lori se ušklíbla a vyklouzla poklopem na palubu. Z tlusté baby jí bylo špatně, nejen kvůli sádlu, ale i kvůli chování. Gail Buchananová byla pravý opak edenitských ideálů, ztělesněním všeho lidského, od čeho se Edenité snažili oprostit.

Na kormidelní budku zastřešenou slunečními články bubnoval déšť. Uvnitř stál Darcy s Lenem Buchananem a oba se choulili před kapkami, které dovnitř otevřenou stranou zavál vítr. Lori k nim rychle přeběhla, ale stejně promokla.

„Za chviličku přestane pršet,“ řekl Darcy. Konec mraků byl už vidět jako zářivý pás nad džunglí.

„Kde je loď?“ zeptala se a upřela oči do deště.

„Támhle.“ Len pustil jednou rukou kormidlo a ukázal prstem.

Byl to jeden z velkých kolesových parníků, které vozily kolonisty do džungle. Hnal se k nim po proudu, majestátně a bezohledně.

Nehoupal se jako Coogan, měl větší setrvačnost a vlnky se od něj odrážely. Z dvojice komínů skoro vertikálně stoupal kouř.

„To je nebezpečný jezdit takhle rychle," prohlásil Len. „Zvlášť v těchhle vodách. Plave tu fůra břeštínu, namotá ho na kolo a roztrhne hřídel. Navíc začínaj kvíst sněžinky, když se zamotaj, jsou horší než břeštín."

Lori chápavě přikývla. Len ukázal na tenká stébla na mělčinách u břehů, jejichž vztlakové měchýře začínaly vystupovat nad hladinu. Sněžinky kvetly dvakrát za rok. Vypadaly krásně, ale vadily říční dopravě.

Len Buchanan byl čím dál otevřenější. Pořád se mu nelíbilo, že musí předávat kormidlo Darcymu a Lori, ale musel uznat, že řízení zvládají stejně dobře jako on. Byl rád, že si má s kým popovídat; s Gail neprohodil od vyplutí ani deset slov. Většinou mluvil o řece a o rozvoji Lalonde, Konfederace ho nezajímala. Lori se jeho informace hodily, když kormidlovala. Překvapilo ho, jak si Edenitka všechno pamatuje. Jedinkrát s ní přestal mluvit, když mu řekla, kolik jí je. Myslel si, že si z něj utahuje, protože vypadala o polovinu mladší než on.

Dívali se, jak je kolesová loď nebezpečně rychle míjí. Len zakormidloval ke břehu. Darcy přepnul sítnicové implantáty na maximální zvětšení a prohlédl palubu. Na přídi se motalo asi pětatřicet lidí, fousatých farmářů s opálenými ženami oblečenými z místních zdrojů. Coogana si nevšímali, soustředili se na řeku.

Len zakroutil hlavou, na tváři nechápavý výraz. „To je divný. Broadmoor by měl plout s konvojem, vždycky jezdí aspoň ve třech. A kapitán nás nezavolal rádiem." Zaťukal na krátkovlnnou vysílačku přišroubovanou vedle detektoru hmoty. „Kapitáni se tu spolu vždycky baví, na řece není moc lodí."

„Ti lidé na palubě nebyli kolonisté," doplnil Darcy. Coogan se zvedl, protože najel na první vlnu v brázdě parníku.

„Ne, ty by nejeli po proudu," přitakal Len. „Uprchlíci?" navrhla Lori.

„Možná," připustil Darcy. „Ale pokud je to tam tak zlé, proč jich nebylo víc?" Přehrál si záznam kolesového parníku. Byl to už třetí za dvacet hodin, předchozí dva je minuly za tmy.

Lidé na palubě mu připadali divní. Jen tak stáli, nemluvili, nemačkali se k zábradlí. Dokonce jim ani nevadil déšť.

Myslíš si to, co já? zeptala se Lori. Poslala mu obrázek plazích lidí z Latonova volání rozestavěných na palubě Broadmooru. Kapky jim stékaly po šupinách.

Ano, přitakal. **Je to možné. Vlastně pravděpodobné. Rozhodně tu hraje roli nějaké zabírání těl. Ti farmáři se nechovali normálně.**

Pokud na parnících plují po proudu zabraní farmáři, znamená to, že předběhli šerify z Durringhamu.

Jejich výprava byla stejně spíš jen gesto, navíc dost prázdné. Pokud nás napadli xenoci, je jasné, že chtějí obsadit celou planetu. Přítoky Juliffe poskytují jediné spojení. Samozřejmě napřed ukradnou parníky.

Nemůžu uvěřit, že rasa s technologií mezihvězdného letu se musí po planetě pohybovat na dřevěných lodích.

Lidé to tak dělají, podotkl ironicky Darcy.

Ano, kolonisté, co si nemohou nic lepšího dovolit, ale invazní armáda?

Pravda. Jenže my ještě spoustě věcí nerozumíme. Za prvé: proč napadli Lalonde?

Ano. Ale vraťme se k bezprostředním problémům. Musíme jet dál, když už jsme za frontou?

Nevím. Potřebujeme informace.

V nejbližší vesnici máme svého člověka. Navrhuji tam zastavit a vyptat se ho.

Dobrý nápad. A musíme informovat Solankiho o těch parnících.

Lori nechala Darcyho přikládat a vrátila se do kajuty. Vytáhla zpod pryčny batoh a z něj šedivou komunikační tabulku. Trvalo pár vteřin, než se družice konfederačního loďstva napojila na kódovaný kanál. Na displeji se objevila unavená tvář Kelvena Solankiho.

„Asi máme problém," začala Lori.

„Jeden navíc už nás nezabije."

„Tenhle může. Máme za to, že invazní skupina, před níž nás varoval Laton, se na parních šíří po proudu k městu. Jinými slovy je šerifové už nezadrží.“

„K čertu. Candace Elfordová včera večer rozhodla, že je potřeba zaútočit i na Kristo, to je v půli cesty mezi ústím Quallheimu a ústím Zamjanu. Musím s ní souhlasit. Poslala posily BK stotřiatřicítkou. Mají nový cíl, Ozark v okrese Mayhew, padesát kilometrů pod Kristem. BK 133 právě nabírá muže a zbraně. Swithland by tam měl být zítra ráno, nejsou daleko před vámi.“

„My se právě blížíme k vesnici Oconto.“

„Takže asi třicet kilometrů. Co chcete dělat?“

„Ještě jsme se nerozhodli. Musíme na břeh, ať je tam cokoli.“

„Dejte si pozor, je to horší než katastrofické scénáře.“

„Nechceme riskovat.“

„Dobře. Váš vzkaz se už dostal k velvyslanci na Avonu, můj k admirálovi a jeden poslal i Ralph Hiltch. Rexrew uvědomil vedení RSL.“

„Díky. Doufejme, že Konfederační loďstvo přiletí včas.“

„Ano. Asi byste měli vědět, že s Hiltchem do džungle posíláme výzvědný oddíl. Jestli na ně chcete v Ocontu počkat, budou jedině rádi. Měli by vás dohnat nejvýš za pár dní. A moji mariňáci vezou těžké zbraně.“

„Povedeme to v patrnosti. Ale nevěříme, že v tomto případě rozhodne palebná síla. Podle toho, co víme od Latona a z vlastního pozorování lodí, to vypadá na masové zabírání těl.“

„Prokrista!“

Usmála se. Proč se Adamité pořád dovolávají svých bohů? Nechápala to. Pokud existuje nějaký všemocný bůh, proč je tolik bolesti? „Možná byste měl prověřit říční dopravu za posledních deset dnů.“

„Chcete říct, že se už dostali do Durringhamu?“

„S vysokou pravděpodobností, bohužel. Jsme skoro v Kristu, a to plujeme proti proudu na starých neckách.“

„Chápu. Jestli vyrazili z Aberdalu hned po útoku, mohli sem připlout před týdnem.“

„Teoreticky ano.“

„Dobře, díky za varování. Nasadím na to pár lidí, ať prověří všechny lodě ze Zamjanu. Hergot, tohle nám ve městě ještě scházelo.“

„Jak to tam vlastně vypadá?“

„Nic moc. Všichni si dělají zásoby, takže vyletěly ceny potravin. Candace Elfordová shání dobrovolníky, kde může. Obyvatelé jsou neklidní a Candace se bojí občanských nepokojů. Ve středu svolali kolonisti mírumilovnou demonstraci před guvernérovou sklápěčkou, aby jim sehnal nářadí náhradou za to, co rozkradli dělníci. Viděl jsem je z okna. Rexrew k nim odmítl promluvit. Nejspíš má strach, že ho zlynčují. Takovou měli náladu. Trochu se rozjeli a museli zakročit šerifové. Spousta mrtvých na obou stranách. Nějaký pitomec pustil sayci. Kolonisti utrhli vedení z generátoru. Čtvrť byla dva dny bez proudu, včetně ústřední nemocnice. Hádejte, co se stalo se záložním zdrojem.“

„Porucha?“

„Jo. Někdo ukradl elektronové matrice, nejspíš na pohon motorek. Zbylo sotva dvacet procent.“

„Vypadá to, že si nemáme co závidět.“

Kelven Solanki se na ni dlouze podíval. „Ale máme.“

Oconto byla typická lalondská vesnice: zhruba čtvercová mýtina vysekaná rovnou v džungli, u mola sloup Pozemkového úřadu. Uprostřed se choulily sruby se zahrádkami, po obvodu se táhla pole. Normálně černá mayopová prkna už působením počasí vybledla a popraskala jako naplavené klády v tropech. V ohradách kvičela prasata, krávy spokojeně přežvykovaly siláž. U hranice džungle se páslo přes třicet uvázaných koz. Vyžíraly křoví, které se šířilo na pole.

Vesnici se od založení docela dařilo. Obyvatelé se hezky starali o společný majetek jako poradní síň a kostel, rada dokonce za tři roky prosadila stavbu udírny na ryby. Hlavní cesty byly sypané hoblinami, za vsí stálo dokonce fotbalové hřiště. Nad vodou se vypínala tři mola, u dvou z nich kotvily rybářské pramice.

Když Coogan přirazil k prostřednímu molu, Darcy a Lori s úlevou zpozorovali množství lidí na polích. Oconto ještě nepadlo. Když farmáři uviděli obchodnický katamarán, dali se do křiku. Vyrazili k molu, všichni měli v rukou pušky.

Trvalo půl hodiny přesvědčit nedůvěřivý uvítací výbor, že se nic neděje, a Darcy měl zpočátku dojem, že je vesničané rovnou zastřelí. Lena a Gail Buchananovy tady všichni znali (i když je nikdo neměl rád) a to je zachránilo.

Coogan navíc připlul proti proudu, ne po proudu ze vzbouřených okresů. A Lori s Darcym vypadali ve svých syntetických šatech velice oficiálně. Nikdo se jich neptal, koho zastupují.

„Musíte pochopit, lidi si tu od minulýho úterka rádi zastřílí," vysvětlil Geoffrey Tunnard. Fungoval jako nejmenovaný starosta, šedovlasý štíhlý padesátník ve flekaté kombinéze. Když se ujistil, že s Cooganem nepřijela revoluční zkáza, hodil si laserovou pušku přes rameno a rozpovídal se.

„Co stalo minulé úterý?" zeptal se Darcy.

„Deporti." Geoffrey Tunnard si odplivl do řeky. „Zaslechli jsme, že dělali problémy ve Willow West, a tak jsme ty naše zavřeli do ohrady. Byli to dobrý pracanti, celý tři roky. Ale proč riskovat, že jo?"

„Správně," přitakal diplomaticky Darcy.

„V pondělí ale přišli ňáký lidi, že prej jsou z Waldersy v Kristu. Povídali, že se na celým Quallheimu a ve Willow West bouřej deporti, zabíjejí chlapy a znásilňujou ženský. Povídali, že se k nim přidala i spousta mladejch kolonistů. Byli to zblblí chlapi, to bylo vidět, žádný vojáci, jenom milice. Určitě kouřili cacus, když ho dobře nasušíte, vidíte všechno možný. Dělali

problémy, chtěli nám postřílet deporty. My to nedovolili. Člověk nemůže chladnokrevně zabít člověka jenom proto, že mu to někdo řekne. Poslali jsme je po proudu. A to mě poserte, v noci se připlížili zpátky. A víte co?“

„Pustili deporty,“ řekla Lori.

Geoffrey Tunnard se na ni podíval s úctou. „Přesně tak. Vlezli nám sem rovnou před nosem. Psi si jich ani nevšimli. Podřízli starýho Jamieho Austina, co hlídal ohradu. Náš dozorce Neil Barlow za nima hned ráno vyrazil. Vzal s sebou padesát chlapů, byli dobře ozbrojený. A od tý doby jsme o nich neslyšeli. To je u Neila divný, nedat o sobě vědět šest dní. Měl něco vzkázat. Ty chlapi mají rodiny. Máme tu vyděšený manželky a děcka.“ Přejel pohledem na Darcyho a zpátky. „Můžete nám něco říct?“ Mluvil ztěžka, už se na něm podepisovalo napětí.

„Bohužel nic nevíme,“ odpověděl Darcy. „Ještě ne. Proto jsme tady, abychom to zjistili. Ale rozhodně neodcházejte za nimi. Čím víc vás tu zůstane, tím spíš se ubráníte.“

Geoffrey Tunnard stiskl rty a odvrátil se. Probodl džungli nepřátelským pohledem. „Čekal jsem nějakou takovou radu. Lidi se za nima už vypravili. Pár ženských hledá muže. Nemohli jsme jim bránit.“

Darcy položil Geoffreymu Tunnardovi ruku na rameno a pevně stiskl. „Kdyby chtěl jít ještě někdo, zadržte ho. Zlámejte mu nohy, ale nepouštějte ho ven.“

„Pokusím se.“ Geoffrey Tunnard poraženecky sklonil hlavu. „Sám bych nejradši utek, naložil rodinu na pramici a zmizel. Ale postavil jsem tu vlastníma rukama dům a nepletla se mi do toho žádná Centrvláda. Byl to dobrej život, poctivej. A zase může. Deporti stejně k ničemu nebyli, povalečský parchanti v kombinézách, nic víc.“

„Uděláme, co bude v naších silách,“ ujistila ho Lori.

„No jasně. Děláte právě to, co mně zakazujete: jdete do džungle. Jenom ve dvou. To je šílenství.“

Lori měla dojem, že Geoffrey Tunnard chtěl původně říci sebevražda. „Můžete nám ukázat, kde bydlí Quentin Montrose?“ požádala ho.

Geoffrey Tunnard ukázal na jeden srub, stejný jako ostatní: na střeše solární panely, nad verandou propadlá střecha. „Ten vám nepomůže. Šel s Neilem.“

Když Coogan odrazil, stála Lori u kormidelní budky. Darcy na zádi ládoval nenasytný kotel. Len Buchanan si bez melodie pískal a kormidloval doprostřed řeky. Oconto mizelo za zádí, dokud se neproměnilo v pouhý hlubší zásek do smaragdové hradby. Po hladině se netečně táhl kouř z kuchyňských ohňů.

Mohli jsme za nimi poslat jednoho orla, navrhla Lori.

To nemyslíš vážně.

Ne. Jenom jsem chtěla uklidnit svědomí.

Padesát ozbrojených mužů zmizelo beze stopy. Nevím, jak jsi na tom se svědomím, ale mě skoro opustila odvaha.

Můžeme se vrátit nebo počkat na Solankiho mariňáky.

Ano, to můžeme.

Máš pravdu, jedeme dál.

Měli jsme Geoffreymu Tunnardovi říct, ať uteče, zalitoval Darcy. **Měl jsem mu říct, ať vezme rodinu a zdrhne do Durringhamu. Aspoň bych byl upřímný. Nemá cenu jim nechávat falešnou naději.**

To nic. Myslím, že to pochopil i bez tebe.

Karl Lambourne se probudil, aniž by věděl proč. Nebylo ještě poledne a hlídku měl od dvou. Okenice byly zavřené a kajuta tonula v romantické polotmě. Po palubě dusaly boty. Přes stěnu stále slyšel hlasy a dětský křik.

Všechno jako vždycky. Tak proč se probudil s tak nepříjemným pocitem?

Vedle něj se zavrtěla osadnická dcerka. Jak se jenom jmenuje? Byla ještě o pár měsíců mladší než on, černé vlasy se jí stáčely do prstýnků. Přestože byl zpočátku zklamaný, že vezou všechny ty šerify a jejich pomocníky, plavbu si užíval

plnými doušky. Děvčata oceňovala velikost a soukromí jeho kajuty; parník byl narvaný k prasknutí, lidé spali v řadách i na palubě.

Děvče škublo řasami a pomalu zvedlo víčka. Annie – ne, Alison! – Alison se na něj usmála.

„Nazdárek."

Sjel jí pohledem po těle. Deku měla u pasu, a tak měl nádherný výhled na dokonalá prsa, svalnaté břicho, klenuté kyčle. „Nazdárek." Sčísl jí z tváře pár loken.

Zvenku se ozval křik a štěkavý smích. Alison se tiše zahihňala. „Proboha, vždyť jsou jen metr od nás."

„Na to jsi měla myslet předtím, než jsi začala tak vyvádět."

Vystrčila špičku jazyka mezi zuby. „Já byla zticha."

„Nebyla."

„Byla."

Objal ji a přitáhl blíž. „Vyváděla jsi a já to můžu dokázat."

„Fakt?"

„Jo." Políbil ji a hned ucítil, jak vláční. Sjel jí rukou dolů po břiše a stáhl deku.

Když jí řekl, otočila se a celá se roztřásla nedočkavostí, sotva jí vjel rukou pod pás a zvedl jí boky. Otevřela ústa.

„Co to hergot bylo?"

„Karle?" Otočila se a uviděla, jak Karl Lambourne klečí za ní, připraven, a civí na strop. „Pst. Slyšíš to taky?"

Nedokázala tomu uvěřit. Lidé venku normálně chodili. Nic jiného slyšet nebylo. A v životě nebyla tak rozhicovaná. Nesnášela Karla stejně vášnivě jako ho před chviličkou zbožňovala.

Karl Lambourne kroutil hlavou a snažil se znovu zachytit ten zvuk. Jenže to nebyl ani tak zvuk, spíš chvění, vrčení. Znal všechny zvuky, jaké dokázal Swithland vydat, a tenhle k nim nepatřil.

Uslyšel ho znovu a tentokrát ho i poznal. Někde na zádi vrže trupová výztuž. Skoro jako by sedli na kládu. Ale matka se kládám obloukem vyhýbá, to je nesmysl.

Alison se na něj dívala ublíženě a vztekle zároveň. Kouzlo pominulo. Penis mu zplihl.

Znovu se ozval ten zvuk. Zhruba třívteřinové zavrzání. Tentokrát ho uslyšela i Alison. Nechápavě zamrkala. „Co to…“

Karl vyskočil z postele a chytil šortky. Vlezl do nich a vypadl z kajuty, než si stačil zapnout knoflík.

Alison za ním vykvikla. Na postel dopadlo dopolední slunce, zakryla se rukama. Pak jí přišlo lepší zabalit se do prostěradla, a tak začala hledat oblečení.

Den Karla oslnil a když vyběhl ze svůdné tmy své kajuty, musel se rozkoukávat. Oči mu slzely, naštvaně si protíral víčka. Zírali na něj dva kolonisti a tři pomocníci šerifa. Sehnul se přes zábradlí a upřel zrak pod vodu. Byla kalná a hladina se leskla, přesto viděl do hloubky dobrých tří metrů. Nezahlédl jedinou mělčinu, jediný potopený kmen.

Rosemary Lambournová si na můstku nebyla jistá, že slyšela první zavrzání, ale stejně jako její syn byla s lodí dokonale sladěná. Zbystřila a začal jí běhat mráz po zádech. Podívala se na příďový detektor hmoty. Zamjan byl v těchto místech dvanáct metrů hluboký, a tak jí i při nadměrném nákladu zbývalo pod kýlem deset metrů vody. Přístroje nezaregistrovaly nic před lodí, pod ní ani po stranách.

Pak se to stalo znovu. Záď do něčeho narazila. Rosemary Lambournová okamžitě snížila otáčky.

„Mami!“

Naklonila se doprava a uviděla na palubě Karla. „Co to bylo?“ Začínala tušit.

„Nevím,“ houkla na něj. „Detektor je čistej. Vidíš něco ve vodě?“

„Ne.“

Swithland proti proudu na půl páry výrazně zpomaloval. Motor běžel tišeji, a tak bylo slyšet řev kolonistů.

Ozvalo se to znovu, dlouhý trhavý sten zmučeného dřeva. Skřípání skončilo praskavým zvukem.

„To bylo na zádi," zaječela Rosemary Lambournová. „Běž tam a podívej se, co se stalo. Hned se hlaš." Z komunikátoru vyškubla přenosné sluchátko a hodila mu ho. Karl se rozběhl po palubě, elegantně se proplétal hloučky osadníků.

„Voláme Swithland, ohlašte se," zachraptěl reproduktor komunikačního panelu. „Rosemary, slyšíš mě? Tady Dale. Co se děje, proč jsi zastavila?"

Zvedla mluvítko. „Jsem tady, Dale," ohlásila se kapitánovi Nassieru. Jeho loď plula půl kilometru před Swithlandem. Zezadu už ji na pravoboku dotahoval Hycel. „Vypadá to, že jsme narazili."

„Je to zlý?"

„Ještě nevím. Ohlásím se."

„Rosemary, tady Callan, neměli bysme se rozdělit. Zpomalím, dokud se nerozhodneš, jestli potřebuješ pomoc."

„Díky, Callane." Naklonila se přes zábradlí a zamávala na Hycel. Malá postavička na můstku jí odpověděla.

Trup Swithlandu zaskřípal tak hlasitě, že umlčel i kolonisty. Rosemary cítila, jak jí loď ujela pod nohama, příď se dokonce maličko stočila. Nic takového ještě nezažila. Proti dnu se skoro nepohybují, větev to být nemohla. To není možné!

Když sebou loď škubla, Karl právě dobíhal na zadní palubu. Měl dojem, že se celá loď o pár centimetrů zvedla.

Zadní paluba byla plná osadníků, šerifů a jejich zástupců. Pár skupinek polehávalo na prknech u karet nebo u jídla. Osm nebo devět lidí sedělo na zábradlí s udicemi. O záďovou nástavbu se opírala hromada beden s nářadím. Všude pobíhali psi, u zábradlí stáli přivázaní koně. Dva se začínali plašit. Všichni ztuhli.

„Z cesty!" řval Karl. „Uhněte." Prodíral se lokty mezi lidi. Hluk vycházel z kýlu hned za kotlem. „Hněte sebou, z cesty!"

Nějaká sayce na něj zasyčela: „Ssssmrrt!"

„Držte si tu bestii!"

Jurij Wilken vzal Randolfa na kratší provaz.

Celá záď sledovala Karla. Doběhl k poklopu, jímž se házelo dřevo do šnekového podavače. Na víku stála hromada beden. „Odházejte to!“ zaječel.

Od kotle vylezl Barry MacArple, očouzený dvacetiletý silák. Celou cestu se zdržoval ve strojovně a úzkostlivě se vyhýbal všem šerifům a jejich poskokům. Rosemary Lambournová ani Karl se nikdy nezmínili, že je deport.

Hluk náhle ustal. Karl cítil na tváři bázlivé pohledy, prosbu o pomoc. Když začal Barry tahat bedny z poklopu, zvedl Karl ruce. „Lidi, na něco jsme najeli. Takže chci, aby se všechny děti pomalu přesunuly na příď. Pomalu. Potom ženy. Muži zůstanou tady, jinak bychom převážili loď. A uklidněte ty koně.“

Rodiče odehnali děti na příď. Dospělí ustrašeně brebentili. Tři muži pomáhali Barrymu odklízet bedny. Karl jich také pár zvedl. Znovu zaslechl podezřelý zvuk, ale tentokrát z dálky, ne z trupu Swithlandu.

„Co to kurva…“ Vzhlédl a sto metrů za zádí uviděl Hycel.

„Karle, co se děje?“ kvičelo matčiným hlasem sluchátko.

Zvedl ho k ústům. „Něco s Hycelem, mami. Taky narazili.“

„Do hajzlu. Co náš kýl?“

„Hned ti to řeknu.“

Muži odklidili bedny a pod nimi se objevily dvoumetrové padací dveře. Karl se k nim sehnul, aby odemkl závory.

V tom okamžiku se ozval další zvuk, vodou tlumené zadunění, jak něco velikou silou narazilo do trupu. Swithland sebou škubl a vylezl o pár centimetrů z vody. Volněji uložená zavazadla popadala na palubu. Osadníci se dali do křiku a rozběhli se na příď. Jeden kůň se vzepjal na zadní.

Karl otevřel poklop.

PRÁSK!

Swithland se zakymácel a na obě strany se rozběhly vlny. „Karle!“ zakvičelo sluchátko.

Podíval se do podpalubí. Většinu prostoru pod poklopem zabíral podavač dřeva, primitivní soustrojí pístů, motorů a

kladek. Doleva i doprava vedly šneky. Černé mayopové plaňky trupu byly sotva vidět. Prasklinami prosakovala voda.

PRÁSK!

Karl nevěřícně vytřeštil oči na vyboulené dno. Tohle je mayope, mayopovým dřevem nic nepronikne!

PRÁSK!

Objevily se třísky, dlouhé dýky popraskaných prken.

PRÁSK!

Do lodi teklo širokými mezerami. Cosi proráželo do trupu metrovou díru.

PRÁSK!

PRÁSK!

Swithland se houpal nahoru dolů. Po opuštěné zadní palubě se kutálela zavazadla. Muži i ženy se křečovitě drželi zábradlí, další leželi na palubě jak širocí, tak dlouzí.

„Chce se to dostat dovnitř!“ zařval Karl do sluchátka.

„Co? Co?“ křičela matka.

„Pod náma je něco živýho. Prokrista, rozjeď loď, dostaň nás ke břehu. Na břeh, mami, dělej. Dělej!“

PRÁSK!

Voda pěnila, hnala se dovnitř, už pokryla dno. „Zavřete to,“ zavolal Karl. Měl strašný strach z toho, co vleze na loď, až bude díra dost velká. S Barrym MacArplem zabouchli víko a zavřeli závory.

PRÁSK!

Trup Swithlandu povolil. Karl uslyšel strašlivě dlouhý praskot, jak se cosi prodíralo ocelovým dřevem. Do lodi se hnala voda, hučela a cákala. Podavač se vytrhl ze závěsů a narazil zdola na palubu. Poklop nadskočil.

Konečně se ozval bzukot motorů. Kolesa se dala do pohybu. Swithland se majestátně otočil přídí k osmdesát metrů vzdálené džungli.

Karl si uvědomil, že kolem křičí a pláčou lidi. Spousta jich už doběhla na příď, Swithland plul nakřivo.

PRÁSK!

Tentokrát to byla prkna zadní paluby. Karl ležel na zádech a náraz mu vykopl nohy do vzduchu. Okamžitě se odkulil dál od poklopu. Kolem poskakovaly bedny s výbavou. Koně se mohli zbláznit. Jeden už utrhl ohlávku a skočil do vody. Druhý kolem sebe zběsile kopal. Vedle něj ležel rozdupaný člověk.

PRÁSK!

Prkna vedle víka se zvedla a zase spadla, jako by pružila. Na palubu začala prosakovat voda.

Barry McArple se po čtyřech plazil pryč, ve tváři čiré zoufalství. Karl k němu natáhl ruku, aby mu dodal odvahy.

PRÁSK!

Přímo pod Barrym se rozlétla prkna. Zvedla se, třísky jako obří prsty deportovi roztrhly břicho a prsa, pak celý trup. Dírou vylétl metr široký gejzír a vynesl mrtvolu nad loď.

Karl v úžasu sledoval vodotrysk a při tom neuvěřitelném pohledu na chvíli zapomněl i na strach. Gejzír řval, až se paluba rozklepala a přestalo být slyšet řev kolonistů. Stříkal dobrých třicet metrů nad palubu, nahoře se rozbíhal jako květ. Na loď dopadala voda, bahno a mayopové třísky.

Swithland sebou házel jako raněný hnědík, Karl se křečovitě držel kotevního navijáku a sledoval, jak gejzír užírá okraje otvoru, který prorazil. Voda se prodírala k nástavbě. Podpalubí už musí být plné. Nesmírná síla vody pomalu, ale jistě omílala další a další prkna. Za minutu bude ve strojovně. Karl si představil, co se stane, až řeka zatopí patnáctitunový rozpálený kotel, a rozfňukal se.

Rosemary Lambournová měla co dělat, aby se u kormidla udržela na nohou. K činu ji přiměla jen hrůza v Karlově hlase. Ve vodě se ničeho nebál, na Swithlandu se i narodil.

Útočný kravál se jí zařezával do srdce stejně jako do lodi. Nedokázala si představit sílu, která dokáže takhle házet s parníkem.

Kolik toho z její lodi zbude? Proklela Colina Rexrewa za jeho blbost a nezájem. Deporti by se nikdy nevzbouřili, kdyby tu vládl rozhodný guvernér.

Ozval se hluk jako protažený výbuch a Rosemary Lambournová málem upadla. Najednou se dalo do prudkého deště. Celá nástavba se třásla. Co se to tam děje?

Podívala se na schematický hologram parníku. Kotel neuvěřitelně rychle ztrácel výkon. Motory přepnuly na záložní elektronové matrice, aby udržely tah.

„Rosemary," ozvalo se z vysílačky.

Neměla čas odpovědět.

Swithland mířil rovnou k šedesát metrů vzdálenému břehu a zase nabíral rychlost. Za lodí plavala zvlněná vlečka poztrácených zavazadel. Mezi nimi se plácalo pár lidí. Příď byla narvaná jako ragbyový mlýn, přes zábradlí padali další. A Rosemary Lambournová s tím nemohla nic dělat, jedině je včas dostat na břeh.

Na levoboku sebou házel Nassier, kolesa jela na plný tah. Rosemary viděla, jak z jeho nástavby tryská voda a nese k nebi třísky. Co za tím kurva může být? Nějaká vodní příšera schovaná na dně? Sotva si ji představila, bylo jí jasné, že to není možné. Už ale věděla, co za ní dělá ten strašný hluk. Ztratila zbytek sil. Když voda zalije kotel…

Příď Nassieru se zvedla a záď klesla pod vodu. Nástavba se složila, nesmírný tlak vody roztrhal naráz celé stěny. Desítky lidí skončily ve vodě, nad hladinou se zmítaly ruce a nohy. Dokázala si představit, jak kolonisté křičí.

Na parnících bylo moc pasažérů. Rexrew jim naložil lidi nad bezpečnostní limity a delegaci kapitánů ani nepřijal. Pak jim ještě přihodil šerify a jejich poskoky.

Jestli se někdy vrátím do Durringhamu, jseš mrtvej muž, Rexrewe, zařekla se Rosemary Lambournová. Nejen žes nám nasral na hlavu, odsoudils nás k smrti.

Nassier se začal překlápět, stále rychleji padal na pravobok. Voda přestala hučet a nad hladinou se objevil kýl. Rosemary v půlce uviděla velkou díru. Tam voda zaplavila kotel. Záď zahalil oblak páry a rozlezl se po řece. Milosrdně zahájil poslední dějství Nassierovy tragédie.

Swithland už doplul na patnáct metrů od zarostlého břehu. Rosemary Lambournová slyšela, že i její gejzír slábne. Bojovala s kormidlem, aby udržela loď ve směru. Dno řeky se zvedalo, hmotový detektor varovně pískal. Pět metrů. Čtyři. Tři. Osm metrů od hradby stromů narazili na mělčinu. Nesmírná setrvačnost tlačila parník ještě kus naplaveným blátem. Kolem boků zabublaly smrduté bahenní plyny. Gejzír zmizel. Než narazili na pevný břeh, zažili okamžik blahodárného ticha.

Rosemary Lambournová uviděla přímo před sebou veliký qualtook; jedna větev byla ve stejné výšce jako kapitánský můstek. Sehnula se…

Náraz srazil Jurije Wilkena zpátky na břicho, sotva začal vstávat. Spadl bolestivě na nos. V ústech ucítil krev. Loď děsivě vrzala o břeh a lámala stromy. Vzduchem šlehaly liány horší než bejkovce. Jurij by se nejraději zahrabal do palubek. Kulatá příď Swithlandu vyjela na břeh a prorazila si desetimetrový průsek džunglí. Pak se parník konečně zastavil, příď rozmlácenou a mohutný qualtook vražený do příďové nástavby.

Řev a vřískot utichl, teď se ozývalo spíš sténání a volání o pomoc. Jurij se otočil a uviděl příď obklopenou džunglí a můstek na pokraji zhroucení. Zpředu a z boku na něj tlačily tuny vegetace.

Neovladatelně se třásl. Toužil být doma v Durringhamu, chodit s Randolfem na procházky nebo hrát s kamarády fotbal. Nepatří sem do džungle.

„Jsi celej, synku?“ zeptal se Mansing.

Šerif Mansing ho vzal na výpravu jako svého zástupce. Byl mnohem přístupnější než jiní šerifové a dohlížel na něj jako vlastní táta.

„Snad.“ Zkusil si sáhnout na nos, prudce vyfoukl. Ruku měl celou od krve.

„To přežiješ,“ utěšil ho Mansing. „Kde máš Randolfa?“

„Nevím.“ Váhavě se postavil. Stáli na předním okraji nástavby. Všude kolem leželi lidé, stavěli se na nohy, volali o pomoc, tvářili se tupě a vyděšeně. Dva lidé se dostali mezi nástavbu a qualtook, jedna z nich byla osmiletá holčička. Jurij to poznal jen podle šatů. Otočil se, aby nezvracel.

„Zavolej ho,“ řekl Mansing. „Brzo nám bude každá morda dobrá.“

„Pane?“

„Myslíš si, že to byla nehoda?“

Jurij nad tím nepřemýšlel. Stiskl rty a tiše hvízdl.

„Po týhle řece se plavím dvanáct let,“ prohlásil zlověstně Mansing. „V životě jsem neviděl nic jako tenhle vodotrysk. Co dokáže vyvinout takovej tlak? A bylo jich víc.“

Přes okrajník se k nim vyškrábal Randolf, celý od bláta. Sayce zapomněla na obvyklou agresivní aroganci, vrhla se hned k Jurijovi a začala se mu lísat k nohám. „Voda zzlá,“ zasyčela.

„Tak v tom má recht,“ přisvědčil nevesele Mansing.

Zjednat na ztroskotané lodi jakýs takýs pořádek jim trvalo čtvrt hodiny. Šerifové založili improvizovaný tábor a rozdělili skupiny na ošetřování raněných. Všichni se shodli na tom, že bude lepší se vzdálit aspoň padesát metrů od vody a od čehokoli, co v ní může číhat.

Několik trosečníků z Nassieru doplavalo až k potopené zádi Swithlandu. Parník vytvořil příhodný most přes pobřežní bažinu. Hycelu se povedlo přirazit k protějšímu břehu; byl ušetřen ničivého gejzíru, i když také dostal několik ran do dna. Obě skupiny se rádiem dohodly, že bude lepší zůstat, kde jsou, a nepokoušet se spojit síly.

Šerif ve zbytcích policejní výbavy našel fungující komunikátor a přes jediný geostacionární satelit RSL se spojil s Candace Elfordovou. Šokovaná vrchní šerifka se rozhodla poslat obě BK 133 za Swithlandem a okamžitě dopravit těžce raněné do Durringhamu. Nezmínila se o posilách. Šerif Mansing byl ale pragmatický praktik a stejně žádné nečekal.

Po třech cestách z tábora na loď pro zásoby se Jurij přidal k průzkumné družině složené z tří šerifů a devíti zástupců. Předpokládal, že ho vzali do party jen díky Randolfovi. Nevadilo mu to, ostatní zástupci teď museli tahat ze Swithlandu mrtvoly. Raději to riskne v džungli.

Když Jurij se zvědy pochodoval pryč, káceli kolonisté štěpnými mačetami přistávací plochu pro vertikální letoun. Uprostřed mýtiny hořel oheň.

Netrvalo dlouho a sténání raněných odstínilo houští. Jurij nedokázal pochopit, jak může být tahle džungle tak tmavá. Na zem se nedostal ani zlomek slunečního světla. Když si zvedl ruku před oči, měl zelenou kůži a odolnou skořicovou vestu od šerifa tma přebarvila načerno. Džungle kolem Durringhamu vypadala proti téhle jako park. Lidé ji už zkrotili a vyšlapali cesty. Tady nebyla jediná pěšina, větve rostly i v nejnižších patrech lesa a popínavky se táhly ve výšce krku nebo kotníků. Tři metry nad zemí byly všechny listy porostlé slizkou houbou.

Průzkumníci šli po dvojicích v rojnici. Účelem bylo prohledat bezprostřední okolí tábora, ujistit se, že tu nejsou nepřátelé, a možná najít trosečníky z Nassieru.

„Tohle je kravina," poznamenal Mansing, sotva ušli padesát metrů. Šel první a prosekával cestu mačetou se štěpnou čepelí. „Neviděl bych tě ani na tři metry."

„Třeba dál od vody džungle zřídne," nadhodil Jurij.

Mansing odsekl tlustou větev. „Zase prozrazuješ svůj opravdovej věk, synku. Jenom hodně mladý kluci jsou tak beznadějný optimisti."

Střídali se ve vedení. I se štěpnou mačetou je každý metr stál mnoho sil. Randolf šel za nimi, občas se motal Jurijovi pod nohy.

Podle Mansingova navigátoru ušli asi tři sta metrů, když sayce zastavila, zvedla hlavu a zavětřila. Neměla sice skvělý čich pozemských psů, ale zato byla skvěle přizpůsobená lovu v džungli.

„Lidi," zapištěl Randolf.

„Kde?“ zeptal se Jurij.

„Tady.“ Sayce se ponořila do džungle stranou pěšiny z odsekaných větví. Otočila se na ně. „Tady.“

„Není to nesmysl?“ zeptal se nedůvěřivě Mansing.

„Ani náhodou,“ odsekl dotčeně Jurij. „Jak daleko, kamaráde?“

„Brzzyy.“

„Tak fajn,“ poddal se Mansing. Začal vysekávat cestu naznačeným směrem.

Museli tvrdě dřít ještě dvě minuty, než zaslechli hlasy. Byly vysoké a zvonivé, ženské. Jedna zpívala.

Mansing byl tak soustředěný na prosekávání větví a na rytmus těžké mačety, že málem po hlavě spadl do potoka. Jurij ho musel zezadu chytit za opasek. Oba nevěřícně vytřeštili oči.

Mezerou mezi stromy proudilo dolů sluneční světlo a viselo nad vodou jako zlatý opar. Potok se tu rozléval do patnáctimetrové tůně vroubené kameny. Ze stromů na protějším břehu visely úponky s velikými oranžovými květy. Nad tůní poletovali žlutí a tyrkysoví ptáčci. Byl to výjev z řecké mytologie. V tůni se koupalo sedm nahých nymf od patnácti do pětadvaceti. Všechny byly štíhlé a souměrné, na kůži se jim lesklo slunce. Na kamení u vody ležely bílé šaty.

„Neee,“ protáhl Randolf. „Zzzlýý.“

„Hovno,“ opáčil Jurij.

Děvčata si zvědů konečně všimla a teď na ně nadšeně mávala.

Jurij si pověsil pušku na rameno a jako idiot se uculil nad sedmi páry lesklých prsou. „Do prdele,“ zabručel Mansing. Jurij ho odstrčil a seběhl do tůně. Dívky se rozesmály. „Nee.“

„Juriji,“ zavolal bezúspěšně Mansing.

Mladík se otočil, v očích jiskřičky. „Co je? Musíme zjistit, kde mají vesnici, ne? Máme to za úkol, prozkoumat terén.“

„Ano. Asi jo.“ Nedokázal odtrhnout zrak od rozdováděných panen.

Jurij běžel vodou, cákal na všechny strany.

„Nee," štěkl Randolf. „Zzzlýý. Lidi zzlý."

Mansing se díval, jak dívky Jurije povzbuzují. „Ale co, k čertu s důstojností," zabručel a skočil do potoka.

Prvnímu děvčeti, na které Jurij narazil, mohlo být kolem devatenácti. Ve vlasech měla krvavě rudé květy. Zářivě se na něj usmála a vzala ho za ruce. „Jsem Polly," zasmála se.

„Boží!" výskl Jurij. Voda jí sahala do půli stehen, byla úplně nahá. „Já jsem Jurij."

Políbila ho, přitiskla k němu mokrá prsa a otiskla trup na jeho košili. Když ho pustila, navlékla mu jiná dívka na krk věnec oranžových květů. „Já jsem Samantha."

„Taky mi dáš pusu?"

Objala ho kolem krku a hladově mu vjela jazykem do úst. Ostatní dívky se shlukly kolem a cákaly na ně. Jurij se ocitl v extázi uprostřed vlahého slunečného deště. Tady, uprostřed divočiny, se na Lalonde vrátil ráj. Kapky padaly zpomaleně a za letu tence zvonily. Něžné ruce mu stáhly laserovou pušku a další se pustily do knoflíčků u košile. Měl rozepnuté kalhoty a nymfy mu láskyplně hladily úd.

Samantha od něj odstoupila a zbožně na něj pohlédla. Podepřela si prsa a ukázala mu je. „Pojď, Juriji," poprosila. „Vezmi si mě."

Jurij si ji přitáhl k tělu, kalhoty u kolen. Uslyšel vyděšený křik, ale ten hned ustal. Tři dívky strčily Mansinga pod vodu, nad hladinou se třepaly jeho kalhoty. Nymfy se hystericky smály, na pažích se jim vlnily svaly.

„Počkat…" začal Jurij. Kvůli kalhotám nemohl chodit.

„Juriji," zavolala Samantha.

Otočil se k ní. Otvírala ústa víc, než je fyzicky možné. Kolem brady se jí vlnily dlouhé pletence svalů, jako by jí cévami pod kůží lezli tlustí červi. Tváře se jí roztrhly od koutků až k uším. Z rány tepala krev, ale Samantha si dál rvala čelisti.

Jurij vteřinu jen tupě zíral a pak zařval hrůzou, až se křik odrazil od mlčenlivých stromů. Povolil mu svěrač.

Samantha k němu natáhla zrůdnou hlavu a chytila ho karmínovými tesáky za krk. Na kůži ucítil její krev.

„Randolféé!“ zaječel. Skousla, tepenná krev Jurijovi naplnila průdušnici a zadusila křik.

Randolf řval vzteky. Samantha jeho pána stáhla pod vodu. Jedna dívka se ale na zvíře podívala, varovně sykla, mezi ostrými tesáky jí přitom vystříkly sliny. Sayce stáhla ocas a zmizela v džungli.

„Výpadek proudu. Ztrácíme výšku. Ztrácíme výšku!“ Pilotův hlas křičel z AV-projektoru v domě policejního velení.

Všichni šerifové se dívali na vysílačku.

„Jdeme k zemi!“

Nosná vlna ještě pár vteřin praskala a pak ztichla. „Dobrotivý Bože,“ zašeptala Candace Elfordová. Seděla u stolu na konci obdélníkové místnosti. Jako většina místních budov byla i úřadovna vrchní šerifky postavená ze dřeva. Patřil k ní dvorek ohrazený palisádou na pozemku pár set metrů od guvernérovy sklápěčky, jednoduchá pevnůstka, v níž by se voják z dvacátého století cítil jako doma. Samo velicí středisko zabíralo přízemní srub u cvičiště, vybavený na hřebeni střechy čtyřmi satelitními přijímači. Uvnitř se podél stěn táhly jednoduché dřevěné stoly a na nich působivá výstavka moderních procesorových bloků. U každého seděl na kompozitové židli jeden šerif. Na stěně proti stolu Candace Elfordové viselo projekční plátno s plánem města Durringhamu (pokud lze tu změť vyšlapaných uliček a tajných zkratek vůbec zmapovat). U stropu tiše vrčela klimatizace. Dojem technologické vyspělosti kazil jen odolný porost žlutošedé houby pod stoly.

„Ztratili jsme spojení,“ ohlásil s kamennou tváří Mitch Verkaik, šerif u taktického komunikátoru.

Candace se otočila k skupince, kterou pověřila kontaktem s oddílem na parnících. „Co šerifové v džungli? Viděli padat letadlo?“

Satelitní spojení s trosečníky udržovala Jan Routleyová; nahrála do konzole příkaz. „Nemám odpověď ze Swithlandu ani z Hycelu. Nezachytím ani jejich identifikaci.“

Candace se spíš ze zvyku dívala na vlastní AV-projektor se situačním zobrazením. Věděla, že všichni čekají na její ostré a sebevědomé rozkazy, že má všechno vyřešit přesně a hned jako lékařský počítač. Bude je muset zklamat. Poslední týden připomínal noční můru. Nedokázali se spojit s nikým z quallheimských okresů a z Willow West, povodí Zamjanu se už také přestávalo hlásit. Letecké posily se v Ozarku dostaly do patu, místo aby dohlédly na evakuaci vesničanů, jak Candace zamýšlela. Dávno už vzdala naději, že kolem Quallheimu nastolí pořádek; teď ho chtěla alespoň izolovat. Vypadalo to, že padl i Ozark. Sedmdesát mužů a skoro čtvrtina všech zbraní.

„Zavolejte druhou BK 133 zpátky do Durringhamu,“ přikázala. „Když dokázali vetřelci sundat jednu, sundají i druhou.“ A zachrání se aspoň deset šerifů s těžkými zbraněmi. V následujících týdnech se bez nich neobejdou. Bylo vcelku jasné, že vetřelcům jde o ovládnutí celé planety.

„Rozkaz.“ Mitch Verkaik se vrátil ke konzoli.

„Za jak dlouho poletí nad parníky pozorovací satelit?“ zeptala se Candace.

„Za patnáct minut,“ odpověděla Jan Routleyová.

„Naprogramujte ho na infračervené snímání stokilometrového pásu, třeba najde vrak BK 133. Neměl by se jen tak ztratit.“ Podepřela si hlavu a upřela nepřítomný pohled na stolní procesor. Rozhodla se, že musí v první řadě bránit Durringham. Musí držet město, dokud RSL nepošle posily a nedobude venkov. Byla přesvědčená, že jde o invazi. Kelven Solanki ji ráno nenechal na pochybách. Nikdy ho neviděla tak znepokojeného.

Candace neřekla svým šerifům, co se dozvěděla u Kelvena, o zabírání těl a možnosti, že se vetřelci dostali do Durringhamu. Nechtěla na to myslet. Na štábu viděla tři prázdné židle, i šerifové už brání spíš sami sebe. Nezazlívala jim to; většina šerifů měla ve městě rodinu a žádný se neupsal na obranu planety proti vesmírné invazi. S místním úřadem Konfederačního loďstva se ale dohodla na společné analýze satelitních snímků říční dopravy za poslední dva týdny.

„Už tu mám obraz," ohlásila Jan Routleyová.

Candace přešla k jejímu stolu. Holoprojektor s vysokým rozlišením ukazoval kilometr za kilometrem džungle, zelené koruny překrývaly červené odstíny teplotního profilu. Na spodním okraji se objevil Zamjan, do řeky trčela záď Swithlandu. Přes hologram naskočily grafické symboly a oranžový kroužek kolem palouku u řeky.

„To je požár," vysvětlila Jan Routleyová. Nadatovala procesoru příkaz, ať se soustředí na zdroj tepla. Palouk se roztáhl přes celý holografický obraz, uprostřed hořela vatra. Kolem ležely rozházené deky a osadnická zavazadla. U ohně čekalo pár poražených kmenů. „Kam zmizeli lidé?" zeptala se přiškrceným hlasem.

„To nevím," odpověděla Candace. „Fakt nevím."

Odpoledne plul Coogan dvacet pět kilometrů po proudu od ztroskotaných parníků. Len Buchanan a Darcy uviděli ve vodě první plovoucí trosky, farmářské bedny, třísky, ovoce. O pět minut později minuli první mrtvolu: ženu v lodní kombinéze. Řeka ji nesla tváří dolů, ruce a nohy roztažené.

„Obracíme," oznámil Len Buchanan.

„Až k ústí Quallheimu," připomněl mu Darcy původní dohodu.

„Strčte si smlouvu někam a peníze taky." Začal točit kormidelním kolem. „Myslíte si, že jsem slepej? Už jsme za

frontou. Jestli se odsud dostaneme domů, bude to zázrak, natož kdybysme jeli ještě sto padesát kilometrů.“

„Počkejte.“ Darcy položil ruku na kormidlo. „Jak daleko je to do Ozarku?“

Len se zamračil a podíval se na stařičký navigační systém. „Třicet kiláků, možná pětatřicet.“

„Vysaďte nás pět kilometrů před vesnicí.“

„Když já…“

„Podívejte, orli uvidí každou loď, která by se k nám blížila po proudu. V takovém případě se okamžitě vrátíme. Co vy na to?“

„Jak to, že teda orli neviděli tohle? Rozbitej parník se dá těžko přehlídnout.“

„Hlídkují nad džunglí. Zavoláme je zpátky. Navíc to mohla být nehoda. Třeba jsou tam lidi a potřebují naši pomoc.“

Len dal mračením najevo nerozhodnost. Žádný pořádný kapitán neodmítne pomoc trosečníkům. O Coogana se otřela žlutá balicí pěna. „No dobře,“ vzdal se a otočil kormidlo zpátky. „Při první známce nebezpečí se ale vracíme. Nejde o prachy. Ale Coogan je všechno, co mám, postavil jsem ho vlastníma rukama. Nechci kvůli vám riskovat loď.“

„To po vás ani nechci. Na lodi a na vašich životech mi záleží stejně jako vám. Ať už najdeme cokoli, musíme se vrátit do Durringhamu. A na pěší pochod jsme už trochu staří.“

Len nespokojeně zavrčel, ale srovnal loď na východ. Darcy zavolal na spřízněné vlně a orli se čirým vzduchem vydali zpátky k řece. Letěli sedm kilometrů před Cooganem a viděli řeku plnou trosek. Byli dost vysoko, aby dohlédli skoro na dno. Lori zahlédla nevzrušená hejna hnědíků a místních načervenalých úhořů.

Teprve když slunce kleslo nad stromy, uviděli orli parníky vystrčené na protilehlé břehy. Lori a Darcy je vedli dlouhými spirálami nad okolní džungli, ale na lodích ani v provizorních táborech nenašli jediného šerifa, jediného kolonistu.

Jeden tam je, řekla Lori. Cítila, jak se Darcy napojuje na Abraháma a dívá se jeho očima. Džunglí kráčela osamělá postava. Přes husté listí ji nebylo snadné sledovat, zahlédli ji jen občas na krátký okamžik. Poznali muže, podle syntetické košile zřejmě kolonistu. Klidně kráčel na západ souběžně s řekou asi kilometr od břehu.

Kam to hergot jde? zeptal se Darcy. **Nejbližší vesnice je tímhle směrem padesát kilometrů daleko.**

Má k němu Abrahám slétnout, aby se podíval zblízka?

Ne. Řekl bych, že je zabraný. Všichni jsou už zabraní.

Na těch třech lodích bylo přes sedm set lidí.

Ano.

A Lalonde má skoro dvacet milionů obyvatel. Kolik by stálo zabrat je všechny?

Hodně, kdyby používali nanoniku.

Ty myslíš, že mají něco jiného?

Ano. Laton řekl energetický virus. Ať už tím myslel cokoli.

A ty mu věříš?

Nerad to říkám, ale právě teď ho považuji za nejspolehlivější zdroj. Rozhodně se tu děje něco nezvyklého.

Chceš toho muže zajmout? Pokud se stal obětí viru, můžeme se od něj dozvědět všechno, co potřebujeme.

Nechci nikoho honit džunglí, natožpak člověka, který má kolem určitě spoustu kamarádů.

Takže pokračujeme do Ozarku?

Ano.

Coogan teď plul daleko pomaleji, aby se k rozbitým parníkům dostal až za tmy. Poprvé za celou dobu na Lalonde si Darcy přál, aby začalo pršet. Hustý déšť by je dobře ukryl. Teď jim muselo stačit, že zapadající Diranol zakryly černé mraky a snížily tak viditelnost na pár set metrů. Po ztichlé večerní řece byl však rozhrkaný Coogan slyšet na míle daleko.

Když se ocitli mezi parníky, zapnula Lori sítnicové implantáty. Nic se nehýbalo, nic nesvítilo. Vraky probudily

nějakou strunu v jejím srdci. Měla dojem, že na břehu odpočívají a přemýšlejí.

„Někde by tu měl ústit malý přítok," řekl Darcy o hodinu později. „Můžete tam přirazit, aby vás ze Zamjanu nikdo neviděl."

„Na jak dlouho?" zeptal se Len Buchanan.

„Do zítřka do noci. Den by nám měl stačit, Ozark je odtud jen pět kilometrů na východ. Když tu nebudeme do čtyř po půlnoci, odražte a vraťte se domů."

„To si pište. Nebudu tu trčet ani o minutu dýl."

„Rozhodně nevařte. Jestli se tu pohybují cvičená zvířata, našla by vás čichem."

Malý přítok byl jen dvakrát širší než Coogan, na bahnitých březích rostly staré třešňové duby. Len Buchanan s neustálým nadáváním zakormidloval do říčky. Jakmile loď uvázal doprostřed koryta, strávili Len, Lori a Darcy celou hodinu osekáváním větví a maskováním kajuty.

Když se agenti konečně vydali na cestu, Len nedokázal skrýt obavy. Oba měli přiléhavé chameleonské kombinézy a u pasu několik desítek kapes na výstroj.

„Dejte na sebe pozor," zabručel a hned se za to zastyděl.

„Díky, Lene," rozloučil se s ním Darcy. „Dáme. Koukejte na nás počkat." Přetáhl si kápi přes hlavu.

Len Buchanan zamával. Vzduch kolem Edenitů zčernal a začal je obtékat jako mastný kouř. Pak zmizeli. Len Buchanan slyšel jejich kroky v blátě. Z vlhké džungle se do něj dala zima a Len pospíšil do lodní kuchyně. Chameleonské obleky na jeho vkus příliš připomínaly kouzla.

Čtyři kilometry džunglí uprostřed noci.

Nebylo to tak zlé, oba Edenité měli sítnicové implantáty s infračerveným snímačem. Svět se jim zploštil a zredukoval na pouhé dva odstíny, šedou a červenou. Přes obraz sněžily bílé jiskřičky jako na špatně vyladěném holomonitoru.

Dvakrát narazili na lovící sayci. Teplokrevná zvířata zářila v lese jako východ slunce. Darcy obě šelmy zabil výstřelem z maserové karabiny.

Lorin inerční navigátor je vedl k vesnici, přes bitekové rozhraní jí posílal souřadnice přímo do hlavy, a tak Lori šla s instinktivní jistotou tažného ptáka. Stejně se musela dívat pod nohy, protože potůčky a bludné kořeny na satelitních snímcích nebyly.

Dvě stě metrů od vesnické mýtiny jejich svět zjasněl. Lori se podívala Abrahámovýma očima. Orel kroužil nad džunglí kousek od Ozarku. V dírách u srubů hořely ohně.

Vypadá to normálně, řekla Darcymu.

Odtud možná. Připlížíme se blíž, jestli neuvidíme nějakého šerifa.

Dobře. Počkej chviličku, zavolám Kelvenovi. Cestou podám hlášení. Když se něco stane a my tu zůstaneme, aspoň dostanou informace – raději na to nemyslela. Nařídila svému komunikátoru otevřít kanál na vojenskou družici. Přístroj měl bitekový procesor, a tak se do něj nemuselo mluvit.

Jsme v Ozarku, oznámila Kelvenu Solankimu.

Všechno v pořádku?

Ano.

Popište situaci.

Lezeme po čtyřech asi sto metrů od konce džungle. Ve vesnici hoří pár ohňů a na to, jak je pozdě, se tam motá dost lidí. Venku jsou jich určitě tři čtyři stovky. Jinak všechno vypadá normálně. Prolezla houštím vysoké trávy a plazivých šlahounů. Darcyho měla metr po levici. Na posledním cvičení byla dávno, a tak ji samotnou příjemně překvapilo, jak málo hluku nadělá.

Kelvene, pošlete nám seznam šerifů, které tu vysadila BK 133, řekl Darcy. **Zkusíme je identifikovat.**

Hned to bude.

Lori stáhla nízko rostoucí větev na zem a přelezla přes ni. Čtyři metry před sebou uviděla kmen mayope s rozložitými kořeny. Světlo z vesnice se na kůře zeleně odráželo.

Do hlavy jí vlétl seznam šerifů, čísla, údaje, osobnostní profily, a hlavně hologramy. Na pozadí pobledlé vesnice viděla přízraky sedmdesáti mužů. Lori se doplazila k mayope a z krytu si prohlédla řady srubů a lidi mezi nimi. Začala srovnávat obličeje s hologramy.

Jednoho mám, řekl Darcy. V duchu jí ukázal muže sedícího u ohně v kruhu vesničanů. V plamenech se peklo nějaké zvíře.

Já taky, ukázala Lori.

U různých ohnišť brzy našli dalších dvanáct šerifů.

Nejsou zrovna nervózní, že se nemůžou dovolat Candace Elfordové, řekla Lori.

Jsou zabraní? zeptal se Kelven Solanki.

Jistě to vědět nemůžeme, ale řekl bych, že ano, odpověděl Darcy. **Vzhledem ke své situaci se chovají nelogicky. Přinejmenším měli postavit hlídky.**

Bitekový procesor v záložním komunikátoru nahlásil Lori pokles napětí v elektronové matrici. Automaticky nařídila nahodit rezervní krystal, ani se nad tím nezamyslela.

Souhlasím, přidala se Lori. **Myslím, že za daných okolností je náš primární úkol – ověřit Latonovu přítomnost – irelevantní.**

Správně. Zkusíme někoho z nich unést a dopravit do Durringhamu na pokusy. Řídicí jednotka Darcyho chameleonské kombinézy nahlásila poruchu sběrnice v pravé nohavici. Hlavní procesor zvolil náhradní kanál.

Nejlepší bude zkusit ten srub tamhle, stojí stranou a někdo do něj zrovna vešel. Lori označila pětipokojovou budovu kousek od ostatních. Stála sto dvacet metrů od džungle, ale cesta k ní vedla přes parcely, jež poskytovaly dostatek úkrytů. Vytáhla od pasu elektronický dalekohled a přiložila ho k očím. **Ta věc se podělala. Zkus svůj, musíme zjistit, kolik je uvnitř lidí.**

Darcymu selhal detektor chemických a biologických zbraní. **Jsme v poli nějaké elektronické zbraně!**

Hergot! Lori přestal fungovat záložní komunikátor a senzor zaměřovacích laserů. **Kelvene, slyšel jste to? Používají vysoce vyspělé elektronické zbraňové systémy.**

Váš signál slábne, potvrdil Solanki.

Darcy ztratil kontakt s bitekovým procesorem maserové karabiny. Když se na ni podíval, displej nesvítil. **Rychle, mizíme. Zpátky na Coogan!**

Darcy!

Otočil se a za sebou uviděl pět lidí. Jednu ženu, čtyři muže. Všichni se klidně usmívali, vypadali jako farmáři. Všichni měli bavlněné košile a texasky, muži byli zarostlí. I když se k smrti vylekal, podíval se Darcy na ruku. V infračerveném spektru viděl růžový obrys, ale na viditelných vlnách jeho ruka neexistovala. Chameleonská kombinéza ještě fungovala.

„Do prdele!“ **Kelvene, vidí chameleonské kombinézy. Varujte své lidi. Kelvene?** Přístroje u pasu jeden po druhém selhávaly, v hlavě se mu množila chybová hlášení. Elektronika přestala fungovat. Kelven Solanki neodpověděl.

„Vy budete ti dva, co je zavolal Laton,“ řekl jeden muž. Podíval se na Darcyho. „Už můžete vstát.“

Lori selhalo napájení kombinézy a maskovací látka přestala napodobovat pozadí. Odkulila se a plavně vyskočila na nohy. Implantované žlázy jí přesytily krev hormony a nahodily svalové zesilovače. Odhodila dalekohled i karabinu, aby si uvolnila ruce. Pět lidí zvládne. „Odkud jste přišli?“ zeptala se. „Mluvím k tomu, kdo vás ovládá. Máte v paměti svůj původ?“

„Jste ateistka,“ odpověděla žena. „Raději vám neodpovím, je to pro vaše dobro.“

Pobij je, řekl Darcy.

Lori nakročila a zaútočila jako blesk. Levým kotníkem plnou silou kopla muže do čéšky. Ozvalo se uspokojivé křupnutí zlomené kosti. Pravou rukou zasáhla ohryzek ženy a vrazila jí ho na páteř. Darcy své cíle zpracovával stejně účinně. Lori se otočila na špičce, znovu vykopla levou nohou, záda

ladně prohnutá, a špičkou prokopla dalšímu muži lebku pod uchem.

Někdo ji chytil zezadu. Lori vyjekla leknutím. Tam už neměl být nikdo. Reflexně ale kopla za sebe, zasáhla stehenní kost, dotočila půlobrat a postavila se do obranné pozice. Útočnice vrávorala. Lori nechápavě zamžikala. Ženě stříkala krev z úst, od první rány měla rozbitý krk. Teď se jí ale na ráně objevila čerstvá kůže a hned pod ní zdravý ohryzek. Krev přestala téct.

Do prdele, zastaví je něco?

Dva muži, které zabil Darcy, pomalu vstávali. Jeden měl zlomenou holenní kost, trčela mu zpod kolena. Postavil se na ni a vykročil vpřed.

Elektrody, rozkázal Darcy. První muž se po něm natahoval, tvář zaraženou do hlavy Darcyho pěstí, oko vyražené, úsměv na rtech. Darcy schválně vstoupil do jeho náruče, zvedl ruce, roztáhl prsty a chytil farmáře za hlavu. Dlouhé kabely složené z článků elektrického úhoře se nabily v celém předloktí a napojily se na organické kontakty, jež Darcymu vyrostly z prstů v podobě malých bradavic. Farmářovu hlavu zahalila koróna statického výboje a mozkem mu projely dva tisíce voltů.

Darcyho zabrněly ruce, protože část proudu prošla podkožní izolací. Takový účinek výboje ale Darcy nikdy neviděl. Proud měl muže na místě skolit, takovou ránu nic živého nevydrží. Místo toho se chytil za hlavu a začal řezavě vřískat. Kůže se mu rozzářila. Oblečení okamžitě shořelo a odpadlo z rozpáleného muže jako zpopelněné listí. Darcy si zakryl oči. Uvědomil si, že necítí teplo, i když muž evidentně žhnul. Farmář zprůhledněl, proudilo z něj tolik fotonů, že odhalily kosti, cévy i vnitřnosti. Pomalu se rozpouštěly jako barevné obláčky ve větru. Farmář ještě jednou zakvičel a začal sebou škubat.

Světlo pohaslo, mrtvola spadla tváří na zem.

Zbylí čtyři útočníci se dali do vytí. Lori kdysi slyšela psa oplakávat svého pána; hlasy zabraných zněly stejně. Všimla si, že přístroje zase naskakují, rušivé pole zeslábl. Obvody chameleonské kombinézy rozblikaly tkaninu psychedelickými ohňostroji.

„Kelvene!“ zavolal zoufale.

O tisíc kilometrů dál sebou Kelven Solanki trhl v potemnělé kanceláři. V hlavě se mu ozvalo praskání a Lori.

„Kelvene, mluvil pravdu, Laton měl pravdu, jde o nějaké energetické pole. Dokáže ovládat hmotu. Přemůžete ho elektřinou. Někdy. Hergot, ta ženská zase vstává.“

Darcy vykřikl: „Utíkej!“

„Nenechte se obklíčit, Kelvene. Ve skupině jsou silní. Určitě jsou to xenoci.“

„Kurva, honí nás celá vesnice,“ ulevil si Darcy.

Satelitním spojením zabouřilo praskání. Kelvena zabolelo v uších.

„Kelvene, musíte izolovat…“ Agentčin hlas se ztratil v návalu pískotu a syčení. Pak všechno ztichlo.

PŘENOSOVÝ SIGNÁL PŘERUŠEN, vyťukal počítač na monitor.

„Říkala jsem ti, ať nikam nelauzrujeme, nebo snad jo?“ pyskovala Gail Buchananová. „Řekla jsem ne, jasný jako den, já ti povídala, že Edenitům se nedá věřit. Ale ty ne. Neposloucháš mě. Jenom ti zamávali před nosem kreditkou a ty se můžeš posrat blahem. Je to horší, než když jsme vezli tu couru.“

Len si u kuchyňského stolu zakryl oči rukama. Manželčiny řeči se naučil nevnímat už před lety. Možná proto spolu vydrželi tak dlouho, ne že by se měli rádi, ale protože se dokázali ignorovat. Co je opustila Marie, často o takových věcech přemýšlel.

„Zbylo kafe?“ zeptal se.

Gail Buchananová ani nezvedla hlavu od pletení. „V konvi. Jseš stejně línej jako ona.“

„Marie nebyla líná.“ Vstal a došel si k elektrické plotýnce pro kávu.

„Tak Marie, jo? Vsadím se, že si nevzpomeneš ani na deset jmen jinejch holek, co jsme vezli do města.“

Nalil si půl hrnku a vrátil se ke stolu. „Ty taky ne.“

Přestala plést. „Lennie, proboha, žádná jiná s tebou tak nezamávala. Podívej, co se s náma stalo, s naší lodí. Co na ní bylo tak extra? Za ty roky jsi měl aspoň sto nevěst.“

Len se na ni překvapeně podíval. Na tučné tváři bylo těžké rozpoznat jakýkoli výraz, ale teď pochopil, že ji to opravdu trápí. Sklopil oči do hrnku a foukl na kafe. „Nevím.“

Gail zachrčela a vrátila se k pletení.

„Proč nejdeš spát?“ zeptal se. „Je pozdě a musíme se střídat na hlídce.“

„Kdyby ses sem tak nehnal, mohli jsme žít dál jako lidi.“

Hádat se nemělo cenu. „No, už jsme tady. Budu hlídat do rána.“

„Ty pitomí deporti. Doufám, že je Rexrew nechá postřílet.“

Osvětlovací panel přišroubovaný ke stropu začal pohasínat. Len se na něj nechápavě podíval; běžel na proud z hlavní elektronové matrice a ta byla úplně nabitá. O stroje se Len vzorně staral. Byl na ně hrdý.

Někdo vstoupil na Coogan mezi kormidelní budkou a chatrčí. Byl to jen lehký krok, ale Len i Gail poplašeně vzhlédli a koukli po sobě.

Do kuchyně vešel mladíček, spíš chlapec. Na sobě měl šerifskou kazajku se jménem Jurij Wilken na levé klopě. Darcy Lenovi řekl o zabírání těl. Tehdy nevěřil ani slovo, teď si byl jistý, že je to pravda. Kluk měl na krku ošklivou ránu, visely mu z ní cévy a cáry kůže. Na košili měl zaschlou krev. Tvářil se jako opilý.

„Zmiz z mý lodi,“ zavrčel Len.

Jurij Wilken otevřel ústa, jako by se chtěl usmát, ale neuměl to. Pokusil se promluvit, v krku mu ale jen šplouchalo a chrčelo. Osvětlovací panel rychle blikal.

Len klidně přešel k dlouhé polici na pravé stěně.

„Sedni," zasípal Jurij. Chytil Gail za rameno. Ozvalo se syčení a na Gail pod jeho dotykem vzplály šaty. Jurije se žár ani nedotkl.

Gail zasténala bolestí, ústa otevřená. Zpod Jurijovy dlaně stoupaly pramínky modrého dýmu s pachem spáleného masa. „Sedni nebo umře."

Len vytáhl šuplík vedle lednice a z něj vyndal pistoli ráže devět milimetrů. Nikdy nevěřil laserům a magnetickým puškám, ne na řece, kde všechno hned zrezavělo. Kdyby se za ním někdo stavil se špatnou smlouvou nebo by nechtěl zaplatit dohodnutou cenu, potřeboval Len mít po ruce argument, který zaručeně zafunguje na první pokus.

Natáhl kohoutek a namířil těžkou zbraň na Jurije.

„Ne," zaskuhral mladík. Zakryl si tvář a ucouvl.

Len vystřelil. První kulka trefila Jurije do ramene, otočila ho a narazila na zeď. Jurij Wilken se zašklebil a probodl Lena vražedným pohledem. Druhá rána mířila na srdce, ale zasáhla hrudní kost. Za Jurijem se na stěně objevila veliká krvavá skvrna s kusy žeber. Jurij Wilken sklouzl na podlahu, mezi zvířecími tesáky mu syčel přerývaný dech. Lampa se rozsvítila naplno.

Len se s tupou hrůzou díval, jak si Jurij Wilken zavírá ránu na rameni. Pak se pokusil vstát. Zle se zazubil. Pistole se Lenovi nepříjemně rozpalovala v ruce.

„Zab ho, Lenniel" křikla Gail. „Zab ho, zab ho!"

Len s nepochopitelným klidem zamířil chlapci na hlavu a stiskl spoušť. Jednou. Podruhé. První kulka vrazila Jurijovi nos do lebky a vzala zadem kus mozku. Zalapal po dechu a začal chrčet. Z díry vylétla krev. Druhá střela mu utrhla pravý spánek a zasekala do stěny kusy roztříštěných lebečních kostí. Jurij Wilken začal vztekle dupat.

Len všechno viděl jako v ledové mlze. Zničené tělo se odmítalo vzdát. Nadával beze slov a pořád dokola mačkal spoušť.

Pistole cvakala naprázdno, zásobník došel. Len zamžoural, aby se svět zase zaostřil. Jurij Wilken konečně upadl, z hlavy mu mnoho nezbylo. Len se odvrátil a chytil se dřezu, protože mu bylo tak špatně, že se stěží držel na nohou. Gail tiše štkala a hladila si strašlivé puchýře na popáleném rameni.

Došel k ní a vzal jí hlavu do dlaní tak něžně jako už celá léta ne.

„Dostaň nás odsud," prosila. „Prosím, Lennie."

„Darcy a Lori…"

„Jde o nás, Lennie. Dostaň nás pryč. Ty si snad myslíš, že přežili?"

Olízl si rty a zapřemýšlel. „Ne." Přinesl jí lékárničku a přiložil jí ke kůži anestetickou gázu. Když se droga uvolnila, Gail úlevou vydechla.

„Běž nastartovat," řekla. „O sebe se postarám. Nechci tě zdržovat." Začala prohrabovat bednu s nářadím, kde měla být i lékařská nanonika.

Len vylezl na palubu a odvázal silikonová lana, která poutala Coogan ke stromům. Byla drahá a nedala se sehnat, ale kdyby je chtěl odvázat ze břehu, ztratil by čtvrt hodiny.

Kotel vyhasl, v elektronových matricích ale bylo dost šťávy na sedmdesát kilometrů po proudu. Nahodil motory a vyjel zpod maskovací hromady větví. Jako by nás někdo mohl zahlídnout, pomyslel si.

Vyplutí na řeku jim zvedlo kuráž. Když jeli sami úsvitem po bystrém toku, měl skoro dojem, jako by zase obchodovali. Prostý život, jednoduché řízení a vyhlídka na bohaté naivní snílky v nejbližší vesnici. Dařilo se mu nemyslet na zohyzděnou mrtvolu v kuchyni.

Pluli šest kilometrů skoro přímo na západ, proud jim vydatně pomáhal, když tu Len na řece před Cooganem uviděl dvě tmavé skvrny. Proti němu jel Swithland a Hycel. Swithland

měl zhroucenou nástavbu a velikou díru v přídi, plul však rychle, jako by se nic nedělo.

Krátkovlnná vysílačka vedle příďového detektoru hmoty pípla a pak naskočila všeobecně používaná frekvence. „Nazdárek, kapitáne Buchanane, tady Hycel. Zpomalte a připravte se přirazit."

Len neposlechl. Zakormidloval o pár stupňů doprava. Oba kolesové parníky mu zamířily zkřížit cestu.

„No tak, Buchanane, o co se snažíš? Na tý svý skořápce nám neutečeš. Tak jako tak tě vezmeme na palubu. Koukej přirazit."

Len si vzpomněl na spáleniny, které Jurij Wilken způsobil holou rukou, a na blikající světelný panel. Přesahovalo to jeho chápání. Ke starému životu se už nevrátí, teď ne. Ale byl to dobrý život.

Zvýšil otáčky a udržoval kurz přímo na příď Hycelu. S trochou štěstí se Gail nic nedozví.

Když se lodě srazily, stál u kormidla. Hycel náraz skoro nezaregistroval, rozbil Coogan na kusy a vtáhl trosky pod kýl.

V brázdě se objevily kusy dřeva a plastu, houpaly se a točily ve vírech. Mezi nimi se objevily mastné kaluže. Proud pomalu táhl zbytky k soutoku a rozptyloval je po celé šířce řeky. Za čtvrt hodiny by nikdo nepoznal, co se na Zamjanu stalo.

Swithland a Hycel pokračovaly nezměněnou rychlostí proti proudu.

18

Jozueho Calverta jízda vlakem překvapivě bavila. Čekal parní mašinku s rozvrzanými písty a železnými koly, ale šest vagonů táhla čtyřnápravová elektrická lokomotiva poháněná elektronovými matricemi.

Kavanaghové mu koupili lístek do první třídy, takže seděl v soukromém kupé, nohy na protějším sedadle, a nerušeně se kochal úhlednou zemědělskou krajinou kolem trati. Vedle sebou cukal Dahybi Yadev pod vlivem slabého stimulačního programu. Nakonec se dohodli, že nechají Ashlyho Hansona na lodi, aby dohlédl na vykládku mayopových kmenů. Dahybi okamžitě souhlasil, že zaujme jeho místo, a Jozue svolil, protože uzliny cestou nezahlásily jedinou chybu. Zbytek posádky se věnoval údržbě lodi. Sarhu to naštvalo, těšila se na prohlídku příjemné planety.

V kupé zachrchlal reproduktor a oznámil, že vjíždějí do nádraží Colsterworth. Jozue se protáhl a nahrál si do nanoniky etiketu. Příslušný program našel v paměti Lady Mac; jeho otec musel Norfolk kdysi navštívit, i když se o tom nikdy nezmínil. Bez něj by se tu Jozue asi brzy ztratil, protože norfolkský venkov byl údajně ještě konvenčnější než kosmopolitní Boston. Jozue stiskl rty a zalomcoval Dahybim Yadevem. „Vypni to, jsme na místě.“

Dahybi se stále tvářil jako feťák, ale pootevřel oči a zašilhal z okýnka. „Tady to je?“

„Tady to je.“

„Vypadá to jako pole s pár domkama.“

„Hlavně to neříkej před nima. Tu máš.“ Poslal mu kopii etiketového programu. „Tohle si nech v primárním módu. Nechceme svýho dobrodince naštvat.“

Dahybi si prošel pár společenských zvyků. „Do prdele, mám dojem, že jsme sem propadli časovou dírou.“

Jozue zazvonil na průvodčího, ať jim vezme zavazadla. Program uváděl, že je slušné dát šilink spropitného nebo pět procent ceny jízdenky, podle toho, co je víc.

Colsterworthské nádraží sestávalo z dvojice kamenných nástupišť zastřešených dřevěnými baldachýny na zdobených litinových sloupech. Na cihlové zdi čekárny a pokladny visely rozměrné truhlíky s květinami. Zdejší přednosta dbal na úpravu stanice, všechno dřevo bylo pečlivě nalakované, mosaz se leskla a všichni drážní zaměstnanci měli dokonale vyžehlené uniformy.

Péče o vzhled se mu dnes vyplatila, protože stál na nástupišti se samotnou dědičkou panství Cricklade Louise Kavanaghovou. Hned mu nádraží pochválila.

Ranní vlak z Bostonu zabrzdil a přednosta stanice se podíval na hodinky. „Třicet vteřin zpoždění.“

Louise Kavanaghová k mužíkovi elegantně sklonila hlavu. Po jejím boku netrpělivě šoupal nohama William Elphinstone. V duchu se modlila, ať nic nepokazí. Občas se dokázal chovat velice neuváženě a v šedém obleku byl úplně nesvůj. Farmářské oblečení mu sedělo daleko lépe.

Sama uvážlivě zvolila levandulové šaty s volnými rukávy. Chůva jí pomohla splést složitý drdol s dlouhým copem. Snad působí dostatečně důstojně.

Vlak zastavil, nástupiště ale stačilo jen k prvním třem vagonům. Dveře se hlučně otevřely a cestující začali vystupovat. Louise Kavanaghová se narovnala, aby měla lepší výhled na vozy první třídy.

„Tamhle jsou,“ ukázal William Elphinstone.

Louise Kavanaghová si nebyla zcela jistá, co čekala, ale měla vcelku jasno, že kapitáni kosmických lodí jsou moudří,

vážní a zodpovědní starší pánové, asi jako její otec (ovšem bez jeho nedůtklivosti). Komu jinému svěřit takovou zodpovědnost? Ani v nejdivočejších snech si nedokázala představit, že by kapitánem mohl být mladík s ostrými pravidelnými rysy, metr osmdesát, na sobě vypasovanou exotickou uniformu. Na rameni se mu ale blýskala stříbrná hvězda vystavená celému světu na odiv.

Louise Kavanaghová ztěžka polkla, zkusila si vzpomenout na slova, kterými ho má uvítat, a vykročila k němu se zdvořilým úsměvem. „Pane kapitáne, jsem Louise Kavanaghová. Můj otec se omlouvá, že vás nepřišel uvítat osobně, leč na statku je mnoho práce, jež si vyžaduje jeho plnou pozornost. Ráda bych vás tedy sama uvítala na panství Cricklade a vyjádřila naději, že se vám návštěva bude líbit.“ Zhruba tak to měla nacvičené, vynechala jen cosi o cestě vlakem a jak se mu líbila. Inu…

Jozue ji vzal s porozuměním za ruku. „Je to od vás velice laskavé, Louise. Musím přiznat, že toto uspořádání věcí považuji za velice šťastné, neboť se mi nemohlo dostat krásnějšího přivítání než z rukou tak nádherné mladé dámy.“

Louise Kavanaghová věděla, že se červená, a měla sto chutí utéct. Jak holčičí! Je jenom zdvořilý. Ale tak okouzlující. A mluví, jako by to myslel vážně. Opravdu si to o ní může myslet? Ztratila všechno sebeovládání. „Nazdárek,“ oslovila Dahybiho Yadeva. Je tak neotesaná! Zrudla ještě víc. Všimla si, že ji Jozue stále drží za ruku.

„Můj palubní inženýr,“ představil Jozue domnělého sluhu s lehkou úklonou.

Louise se vzpamatovala a představila Williama Elphinstona jako správce statku, i když byl teprve učedníkem. Za to jí měl být vděčný, ale Louise Kavanaghová se domnívala, že na něj kapitán kosmické lodi neudělal valný dojem.

„Do zámku vás vezmeme kočárem,“ oznámil William. Mávl na kočího, ať vezme pánům věci.

„Výborně se o nás staráte,“ řekl Jozue Louise.

Na tvářích se jí objevily dolíčky. „Tudy," ukázala k východu z nádraží.

Jozuemu připomínal vůz přerostlý dětský kočárek s moderními lehčenými koly. Pár černých koní ho ale táhl slušnou rychlostí a jízda po rozježděné cestě byla vcelku pohodlná. Colsterworth byl malé trhové město s několika dílnami; hospodářství venkova se soustředilo kolem farem. Domy se tu většinou stavěly z místního namodralého kamene. Dveře i okna končila klenbou.

Když jeli po rušné High Street, chodci kolem nich se pošťuchovali a ukazovali na kočár. Jozue si napřed myslel, že jsou zvědaví na něj a na Dahybiho, ale pak si všiml, že jejich pozornost přitahuje Louise Kavanaghová.

Za Colsterworthem vjeli mezi malá políčka oddělená dokonale zastřiženými živými ploty. Údolíčky se vinuly potoky, na vršcích a v roklích rostly remízky. Už bylo po sklizni pšenice a ječmene. Na polích stály stohy stažené sítěmi kvůli zimním větrům. Traktory zaorávaly strniště před druhou setbou. Než přijde podzim, dozraje ještě jedna úroda.

„Motorové traktory jsou tu povolený?" otázal se Jozue.

„Samozřejmě," odtušil William Elphinstone. „Jsme stabilní společnost, pane kapitáne, ne zaostalá. Užíváme všeho, co je třeba k udržení daného stavu a rozumné životní úrovně. Orat pole koňmo by bylo sebemrskačství. O to na Norfolku neběží. Naši zakladatelé zamýšleli pastorální život příjemný pro všechny." Jozuemu připadalo, že se šafář brání, ale nesvůj vypadal koneckonců od chvíle, co se představili.

„Odkud berete energii?" zeptal se Jozue.

„Domácí spotřebu kryjí solární panely, o průmysl a zemědělství se starají geotermální elektrárny. Od Konfederace kupujeme termická vlákna a ta spouštíme čtyři míle hluboko do zemské kůry. Většina měst má pět až šest vrtů; jsou prakticky bezúdržbové a vydrží několik set let. Je to daleko čistší než přehrazovat řeky a zaplavovat údolí."

Zajímavé, jak zmínil Konfederaci. Skoro jako by k ní Norfolk nepatřil, pomyslel si Jozue.

„Musí vám to připadat nesmírně těžkopádné," poznamenala Louise Kavanaghová.

„Ani zdaleka," ujistil ji Jozue. „Všechno mi tu připadá nanejvýš obdivuhodné. Měla byste navštívit některý z takzvaných vyspělých světů. Technika se velice nepříznivě podepisuje na společnosti, strašlivě bují zločin a neřest. Některá města padla na úroveň nebezpečné džungle."

„Na Kestevenu byli loni zavražděni tři lidé," řekla Louise Kavanaghová.

William Elphinstone se zamračil, ale zůstal zticha.

„Myslím, že vaši zakladatelé sepsali moudrou ústavu," odtušil Jozue.

„Je ale tvrdá na nemocné," připomněl Dahybi Yadev.

„Nemáme jich tu mnoho," opáčil William Elphinstone. „Náš způsob života posiluje zdraví. A s většinou nehod si naše nemocnice poradí."

„Včetně bratránka Gideona," zaryla Louise.

Jozue musel potlačit úsměv, když si všiml, jak přísně se na ni William podíval. Ta holka není tak krotká, jak si zprvu myslel. Seděli proti sobě a díky tomu si ji mohl dobře prohlédnout. Původně měl za to, že patří k tomu nesnesitelnému nabobovi Williamovi, ale podle toho, jak ho ignoruje, to zřejmě nebude pravda. William Elphinstone z toho ale vůbec neměl radost.

„William není zcela upřímný," pokračovala. „Jsme zdraví, protože většina našich předků byla před příchodem na planetu geneticky vylepšena. Je to rozumné, na planetu bez lékařské péče je třeba se připravit předem. V tomto ohledu tedy přesně nevyhovujeme prostému pastorálnímu ideálu. Před zahájením genových manipulací by zřejmě nebylo možné vystavět úspěšnou společnost našeho typu; nemocní lidé by se snažili ulehčit svému údělu technickým a medicínským vývojem."

William Elphinstone se od ní ostentativně odvrátil.

„Úžasný postřeh," pochválil ji Jozue. „Stability lze dosáhnout jen v určitém bodu vědeckotechnického vývoje; do té doby je přirozeným stavem pokrok. Zamýšlíte se na univerzitě věnovat politickým vědám?"

Maličko jí ztuhl úsměv. „Na univerzitu se nepřihlásím. U žen to na Norfolku nebývá zvykem. Navíc tu nemáme vysoké školství, neboť nepotřebujeme vývoj a výzkum. Většina mých příbuzných vystudovala agronomii."

„Půjdete v jejich šlépějích?"

„Zřejmě. Otec se ještě nevyjádřil. Ráda bych. Jednoho dne se stanu paní celého Cricklade. Chci být víc než jen figurka."

„To se vám jistě zdaří, Louise. Nedokáži si představit, že byste byla kdekoli pouhou figurkou." Samotného ho překvapilo, jak mluví naléhavě.

Louise Kavanaghová sklopila oči a zjistila, že nervózně proplétá prsty v klíně. Proč tak plácá?

„Tohle je Cricklade?" zeptal se Jozue. Pole ustoupila rozlehlým parkům a upraveným lesíkům. Na lukách se klidně popásaly krávy, ovce a jakýsi xenocký dobytek připomínající huňaté losy s tlustýma nohama.

„Na panství Cricklade jsme vjeli hned za městem," pravil povýšeně William Elphinstone.

Jozue se na Louise povzbudivě usmál. „Až kam oko dohlédne, nemám pravdu?"

„Ano."

„V tom případě chápu, že své panství tak milujete. Kdybych se měl někdy usadit, bude to v takovém kraji."

„Uvidíme cestou nějaké růže?" zeptal se hlasitě Dahybi Yadev.

„Ale jistě," odtušila s nově nalezeným sebevědomím Louise Kavanaghová. „Jsem tak zapomětlivá. Bratránek Kenneth mi přece říkal, že jste tu poprvé." Otočila se a zaťukala kočímu na rameno. Vyměnili si pár slov. „Za lesem je růžový sad. Zastavíme tam."

Sad zabíral deset akrů mírného severního svahu. Louise Kavanaghová vysvětlila, že severní svah nejlépe zachycuje obě slunce. Kolem se táhla kamenná zídka porostlá místním mechem s maličkými růžovými kvítky. Samy ploché kameny už rozložil mráz, ale zídku nikdo neopravoval. V jednom rohu růžového sadu stála dlouhá stodola s doškovou střechou. I zčernalé došky už prorůstal mech. Za vraty byly vidět řady nových dřevěných palet s tisíci bílých nádob podobných špičatým květináčům.

Klid růžového sadu podtrhoval nehybný suchý vzduch a dodával mu atmosféru ušlechtilého rozkladu. Nebýt dokonale opečovaných řádků růží, měl by Jozue dojem, že je sad opuštěný a slouží spíše jako divoká zahrádka než základní jednotka životně důležitého průmyslu.

Norfolkské plačící růže byly rozhodně nejslavnějšími rostlinami Konfederace. V přirozeném stavu připomínala růže rozlezlý keř rozšířený hlavně na vlhké rašelinové půdě. Kulturní varianta ovšem dorůstala podél plaňky až tří metrů na výšku. Nefritově zelené listy byly velké jako dlaň a připomínaly pozemský javor.

Jozue si ale prohlížel hlavně čtvrtmetrové květy. Měly zlatožluté plátky narostlé kolem baňatého pestíku velikosti cibule. Na každém keři v sadu kvetlo třicet pět až čtyřicet růží pověšených na tlustých stopkách. V nemilosrdné záři Hraběte žlutě svítily.

Čtveřice se vydala po trávě mezi keře. Neustálá péče zajistila, že měl každý květ dostatek světla a nestínily ho ani jiné růže, ani vlastní listy.

Jozue dloubl špičkou do drnu a ucítil půdu. „Je tu sucho," poznamenal. „Budou mít dost vody na šťávu?"

„O slunovratu nikdy neprší," vysvětlila Louise Kavanaghová. „Přinejmenším ne na obydlených ostrovech. Konvekce stáhne všechny mraky k pólům, většina ledu roztaje, ale teplota zůstává jen pár stupňů nad bodem mrazu. Považujeme za nesmírnou smůlu, když týden před slunovratem

třeba jen sprchne. Růže všechnu potřebnou vládu nahromadí na jaře v kořenech.“

Natáhl ruku a sáhl si na květ. Překvapilo ho, jak je stonek pevný. „Netušil jsem, že jsou tak veliké.“

„Jsme v starém sadu,“ vysvětlila Louise Kavanaghová. „Keřům je tu padesát let a ještě dvacet roků budou rodit. Každým rokem nahrazujeme několik sadů stromky z vlastních školek.“

„To je asi těžká práce. Rád bych to viděl. Možná byste mě mohla provést sama, mám dojem, že se v pěstování růží výborně vyznáte.“

Louise Kavanaghová zase zčervenala. „Ano, máte pravdu, tedy, ano, provedu,“ vykoktala.

„Samozřejmě pokud vás nebudu zdržovat od jiných povinností. Nerad bych se vnucoval.“ Usmál se.

„To rozhodně ne,“ ujistila ho.

„Výborně.“

Culila se na něj a vůbec nechápala proč.

Jozue a Dahybi museli na setkání s Grantem Kavanaghem a jeho manželkou Marjorie čekat až do půli odpoledne. Jozue si pak v doprovodu Louise Kavanaghové prohlédl sídlo a okolní park. Zámek byl veliký, o pořádek se staralo početné taktní služebnictvo a do interiéru museli majitelé vrazit neskutečné peníze. Styl samozřejmě odpovídal osmnáctému století na Zemi.

William Elphinstone jim dal naštěstí pokoj s tím, že má práci. Hned po příjezdu se na ně ale pověsila Genevieve Kavanaghová, běhala za nimi celé odpoledne a v jednom kuse se hihňala. Jozue nebyl na děti zvyklý, a tak mladší sestru považoval za rozmazleného spratka, který by potřeboval pořádně ztřískat. Kdyby tu nebyla Louise, snad by se o Genevieve postaral vlastní rukou. Takhle musel mlčky trpět a utěšovat se sledováním Louise a její ladné chůze. Těžko se mohl soustředit na něco jiného. Nezasvěcenému zraku neposkytovala pole příliš potěšení.

O slunovratu na Norfolku všichni pomáhali se sklizní Slz. Velký zájem byl o kočovné cikány, vždy ochotné k sezonní práci. Ve školách dokonce zavedli sklizňové prázdniny (na Norfolku se neučilo laserem), aby děti mohly pomáhat na statcích. Vzhledem k tomu, že se celá sklizeň musela stihnout za dva dny, nejvíc práce spočívalo v dokonalé přípravě.

Díky dvěma stovkám růžových sadů (nepočítaje propachtované kopaniny) byl Grant Kavanagh o slunovratu nejzaměstnanějším člověkem v hrabství Stoke. Bylo mu šestapadesát, skromná genetická úprava zaměřená na fyzickou zdatnost ho neuchránila šedin. Celý život na poli a se zdravým jídlem mu však dodával energii dvacátníka. Hejno podřízených správců a šafářů honil jako pes. Ze zkušenosti věděl, že jinak v hrabství Stoke ničeho nedosáhne. Nejenže musel dohlížet na rozmísťování květináčů pod růže, byl zodpovědný i za stáčírnu. Grant Kavanagh netoleroval pošetilce, flákače a vyžrané příbuzné, což podle něj bylo pětadevadesát procent obyvatel Norfolku. Panství Cricklade vzkvétalo už dvě stě sedmdesát ze svých tří set let a Grant rozhodně neměl v úmyslu na tom něco měnit.

Odpoledne v sedle na inspekci okolních růžových sadů v doprovodu neúnavného pana Butterworthe mu zrovna nepřidalo náladu na seznamování a výměnu zdvořilůstek s nějakým hejskem z vesmíru. Rázně vešel do domu, oprášil si kalhoty a s křikem se domáhal panáka, horké lázně a pořádné svačiny.

Když se k němu brunátný kolohnát hnal přes vstupní halu, vzpomněl si Jozue na tranquillitské seržanty, jenže ti měli na rozdíl od zdejšího vládce osobní kouzlo a milý kukuč.

„Trochu mladý na kapitána, ne?“ prohlásil Grant Kavanagh, když je Louise představila. „Já bych vám na místě banky žádný peníze nepůjčil.“

„Lady Macbeth jsem zdědil a za první rok jsme vydělali dost peněz, abychom nakoupili vaše zboží. Jsme tu poprvé a vaše rodina se mohla přetrhnout, aby mi dodala tři tisíce beden

nejlepších Slz na ostrově. Podle jakých kritérií soudíte mé schopnosti?“

Louise stiskla víčka a zatoužila být někde hodně daleko.

Grant Kavanagh vytřeštil oči na toho neústupného žabce, který mu v jeho vlastním zámku sprostě odmlouvá, a propukl v smích. „Při Bohu, takovou kuráž bych tady užil. Správně, Jozue, jen tak dál. Vracej rány a nikdy neustupuj.“ Vzal dcery kolem ramen. „Vidíte to, vy dvě uličnice? Tohle potřebujete, když chcete řídit obchod, kosmickou loď nebo panství, to je jedno. Kdykoli otevřete pusu, musíte mít navrch.“ Políbil Louise na čelo a polechtal Genevieve. „Rád vás poznávám, Jozue. Rád vidím, že mladej Kenneth ještě neztratil nos na lidi.“

„Donutil mě podepsat velice šikovnou smlouvu,“ poznamenal Jozue.

„Vypadá to tak. Tohle mayopové dřevo, je tak dobré, jak říkal? Po telefonu nedokázal zmlknout.“

„Ano, má skvělé vlastnosti. Něco jako strom z oceli. Mám s sebou pár vzorků, můžete se přesvědčit na vlastní oči.“

„Časem.“ Přišel komorník s gintonikem na stříbrném tácku. Grant se napil. „Počítám, že si ta planeta Lalonde začne účtovat pěkné pálky, až pochopí, jakou má pro nás to dříví cenu,“ nadhodil nevrle.

„To není jisté, pane.“

„Není?“ Grant Kavanagh vyvalil oči. Pustil Genevieve a láskyplně ji postrčil. „Běž, uličnice. Vypadá to, že máme s kapitánem jednání.“

„Dobře, tatínku.“ Genevieve odhopsala kolem Calverta, poočku se na něj podívala a zase se začala hihňat.

Louise se na něj stranou usmála a také odešla. Ve škole viděla, jak jiná děvčata koketují se svými chlapci. „Připojíte se k nám na večeři, pane kapitáne?“ zeptala se.

„Předpokládám.“

„Řeknu kuchaři, ať udělá čiplmona s polevou. Bude vám chutnat, je to má nejoblíbenější pochoutka.“

„Tak to si ho jistě oblíbím.“

„A ty přijď včas, papá.“

„Copak jsem se někdy zdržel?“ opáčil Grant Kavanagh, okouzlen laškovnou náladou své holčičky.

Oba je odměnila zářivým úsměvem a vykročila za Genevieve.

O hodinu později ležel Jozue v posteli a zkoumal záhady místního komunikačního systému. Měl ložnici v západním křídle, velkou tapetovanou komnatu s vlastní koupelnou. Stála tu manželská postel s vyřezávanou dubovou pelestí a neskutečně tvrdou matrací. Nemusel nijak namáhat fantazii, aby si v ní představil Louise Kavanaghovou.

Na nočním stolku měl telefon, ale neskutečně zastaralý přístroj neměl standardní procesor. Nedokázal se přes něj nanonikou napojit na planetární síť. U telefonu nebyl ani AV-projektor, jen klávesnice, holomonitor a sluchátko. Napřed si myslel, že na druhém konci drátu slyší velice realistický Turingův program, než mu došlo, že mluví se skutečnou živou spojovatelkou. Napojila ho na geostacionární přenosovou družici a otevřela kanál na Lady Macbeth. Jozue si radši vůbec nepředstavoval, kolik za takový hovor Grant Kavanagh zaplatí. Lidé místo nejjednodušších počítačů!

„Už jsme vyložili třetinu mayope,“ řekla mu Sarha. Neviděl ji, spojení bylo čistě zvukové. „Tvůj kamarád Kenneth Kavanagh najal dvanáct člunů z ostatních lodí, aby měl náklad rychle pod střechou. Tímhle tempem budeme mít zejtra hotovo.“

„Skvělý zprávy. Nechci předbíhat událostem, ale až prodáme Slzy, asi se sem vrátíme dotáhnout tu dohodu, co jsem o ní mluvil.“

„Takže to jde dobře.“

„Rozhodně.“

„Jak vypadá Cricklade?“

„Úžasný, zdejšímu panstvu by záviděl i plutokrat z Tranquillity. Posrala by ses tu štěstím.“

„Díky, Jozue. Fakt mi to ulehčuješ.“

Usmál se a ucucl z láhve Norfolkských slz, kterou tu neopomněl nechat jeho starostlivý hostitel. „Jak vám jdou s Warlowem opravy?“

„Hotovo.“

„Cože?“ Narovnal se tak prudce, že málem vychrstl vzácný nektar.

„Máme hotovo. Na lodi není jedinej systém v sebemenším nepořádku.“

„Ježíši, to jste se museli ztrhat.“

„Všechny opravy trvaly dohromady pět hodin. A z toho jsme většinu času strávili diagnostikou. S Lady Mac je všechno v dokonalým pořádku. Šlape stejně hladce jako na technický.“

„To je nesmysl, cestou z Lalonde jsme měli tolik průserů, že jsme se sem skoro nedostali.“

„Chceš říct, že neumím spustit diagnostickej program?“ zasyčela.

„Ne, svou práci znáš,“ řekl smířlivě. „Jenom mi to nejde na rozum, to je všechno.“

„Mám ti dolů nadatovat výsledky?“

„Ne. Stejně to nejde, telefon by je nepřijal. Co říká Warlow, je Lady Mac připravená na inspekci Výboru pro astronautiku?“

„Dostaneme samý jedničky.“

„Fajn, nechám to na vás.“

„Kontrola přiletí zejtra. Místní kancelář má stejně licenci jenom na déčkový zkoušky. Naše programy jsou přísnější.“

„Dobře. Zejtra zavolám.“

„Jasan. Čau, Jozue.“

Asteroid Tehama byl jednou z nejúspěšnějších a nejbohatších průmyslových osad v soustavě Nové Kalifornie. Kamenitá planetka bohatá na železo měla dvacet osm kilometrů na délku

a osmnáct na šířku, jednou za padesát dní oběhla po nepravidelné dráze Yosemite, místního plynového obra. Obsahovala všechny prvky a nerosty nutné pro udržení života kromě vodíku a dusíku. Ty však dodal kilometrový uhlíkatý asteroid postrčený na padesátikilometrovou orbitu kolem Tehamy roku 2283. Od té doby horníci vytěžili skálu, z vodíku s kyslíkem vyrobili vodu, dusík se několika složitějšími kroky proměnil v použitelné nitráty, uhlovodíky tu už byly. Vyrobené sloučeniny následně umožnily ve štolách život a vzniklá biosféra se stala domovem hojného obyvatelstva.

Roku 2611 byly v Tehamě už dvě veliké jeskyně a doprovodný asteroid se smrskl na dvě stě padesát metrů v průměru, takže ho přilepená rafinerie vodíku a dusíku skoro přerostla.

Villeneuvova pomsta skočila do vymezeného prostoru sto dvacet tisíc kilometrů od Tehamy a hned přešla na konvenční přibližovací manévry. Po měsících péče o stařičké poruchové palubní systémy byl Erick Thakrar rád za každou chvíli odpočinku. Už si ani nevzpomínal, kolikrát musel falšovat technický deník, aby je KÚA nechal létal. Nikdo nepochyboval, že se Villeneuvova pomsta pohybuje na hranici havárie nebo krachu. Opravdová nezávislost byla pouhým přeludem, kapitán Duchamp dlužil bankám půldruhého milionu fuseodolarů a zakázky sháněl jen těžko.

Erickovi bylo někde v koutku duše starého kapitána líto. Mezihvězdná spedice byla tvrdý byznys, pevná síť kartelů a monopolů, které toužily nezávislé dopravce zadupat do země. Kosmické lodi jako Villeneuvova pomsta kazily velkým firmám ceny a snižovaly zisky. Kartely se kvůli nim musely spojovat s pololegálními syndikáty.

Duchamp byl skvělý kapitán, ale stěží průměrný obchodník. Přesto mu byla posádka věrná a Erick zjistil, že za kapitánem půjdou kamkoli, pokud jim to vydělá trochu peněz. Kdyby byl chtěl, mohl je nechat pozatýkat už týden poté, co se stal členem posádky – nanonické záznamy rozhovorů platily u soudu za

důkaz. Šel ale po větších rybách a nesešlo mu na rozbitém vraku s ubohou posádkou.

Villeneuvova pomsta byla jeho vstupenkou do vyšší kasty ilegálních kšeftmanů. A měl dojem, že Tehama znamená začátek vysoké hry.

Po přistání na nerotujícím kosmoportu se čtyři členové posádky vypravili do baru Catalina v jeskyni Los Olivos, starší z obou dutin. Kaverna měla devět kilometrů na délku a pět v průměru. Do Cataliny chodili letci, stály tu hliníkové stolky a malé pódium. Ve tři odpoledne místního času tu bylo jako po vymření.

Bar zabíral jeskyni vyhloubenou do vertikální stěny na konci válce, jednu z tisíce, jež tvořily jakési troglodytské město plné oken a zarostlých balkonů. Jako v edenitských habitatech ani tady nikdo nebydlel přímo na povrchu, ten sloužil jako společný park a pole. Tím ale veškerá podobnost končila.

Erick Thakrar seděl v salonku u okna se dvěma kolegy, Bevem Lennonem a Desmondem Lafoem, a s kapitánem André Duchampem. Catalina ležela docela vysoko, v pásmu tříčtvrtinové gravitace, a díky tomu z ní byl pěkný výhled. Na Ericka neudělal nijak zvláštní dojem. Osu zabíral sto metrů široký most plný zavlažovacích rour. Každých dvě stě padesát metrů ovíjely most svíticí trubice vyladěné na ostré modrobílé světlo. Chyběl jim hřejivý tón edenitských slunečních os, což jasně ilustroval stav rostlin dole na povrchu. Tráva žloutla, stromy a keře vypadaly jako začátkem zimy. I zemědělská půda působila chudě (proto byla na asteroidech taková poptávka po lahůdkách z dovozu). Jako by do tropů najednou vtrhl podzim.

Celá kaverna byla stísněná a neuspořádaná, ubohá nápodoba nádherných bitekových habitatů. Erick s nostalgií zavzpomínal na Tranquillity.

„Máme ho tu," oznámil polohlasem André Duchamp. „Buďte na anglána slušní, potřebujeme ho." Kapitán pocházel z francouzské nacionalistické planety Carcassone a na etnické

Anglosasy v Konfederaci házel vinu za všechno počínaje poruchou optického vlákna v letovém počítači a svými dluhy konče. V pětašedesáti byl díky genovému inženýrství ještě vcelku štíhlý a pružný, ale obličej měl kulatý. Když se André Duchamp smál, všichni kolem se museli usmívat, tak úžasně všechno prožíval.

Právě teď uvítal ostražitého cizince svým nejpřátelštějším úsměvem.

Lance Coulson sloužil na místním Úřadu civilní hvězdoplavby jako vrchní letový inspektor. Táhlo mu už na šedesát, ale neměl známé dost vysoko, aby se dostal na lepší místo. Do penze už shnije při prověřování lodního a rádiového provozu v blízkém okolí; byl zahořklý a rád za příslušnou cenu vynesl důvěrné informace lidem jako André Duchamp.

Přisedl a pořádně si prohlédl Ericka Thakrara. „Vás neznám."

Erick začal nahrávat počitky z vylepšených smyslů přímo do paměťové buňky nervové nanoniky. Zároveň spustil vyhledávací program. Obraz: obtloustlý mužík, opálený do ruda místním osvětlením, šedý oblek se stojáčkem zaraženým do sádelnatého krku, světle hnědé vlasy dobarvené biochemickým ošetřením cibulek. Zvuk: lehce sípavý dech, zrychlený tep. Pach: kyselý pot na čele a na rukou.

Lance Coulson byl vynervovaný. Slaboch, který si vybral špatnou společnost.

„Protože jsem tu ještě nebyl," odtušil plynule Erick. Lance nebyl v záznamech KIS, dosud ho tedy nikde nezavřeli. Asi je to malá ryba, pomyslel si Erick.

„Erick Thakrar, můj systémový technik," představil ho André Duchamp. „Erick je skvělý inženýr. Nechcete snad zpochybňovat můj úsudek, když jde o výběr posádky?"

V kapitánově hlase se ozval náznak hrozby a Lance Coulson se ošil.

„Ne, to jistě ne."

„Výtečně!“ André Duchamp byl hned samý smích, poplácal úředníka po zádech, vyrazil z něj nejistý úsměv a přistrčil mu po poškrábaném hliníkovém stole sklenici montbardu. „Tak co pro mě máte?“

„Náklad mikrofúzních generátorů,“ odpověděl tiše Lance.

„Vida. Povězte mi víc.“

Úředník protočil mezi prsty stopku koňakové sklenice, dál se díval dolů. „Sto tisíc.“ Poslal přes stůl kreditní disk Francisco Finance.

„To si děláte legraci!“ zvolal André Duchamp. V očích se mu objevily nebezpečné jiskřičky.

„Posledně jsem… musel odpovídat na jisté otázky. Tohle dělám naposledy.“

„Za tuhle cenu ani náhodou. Myslíte, že kdybych měl tolik peněz, lezu za takovou daňovou pijavicí, jako jste vy?“

Bev Lennon položil Duchampovi ruku na rameno. „Jenom klid,“ řekl hladce. „Všichni jsme tady, protože nejsou prachy, ne? Můžeme vám dát čtvrtinu předem.“

Lance Coulson zvedl kreditní disk a vstal. „Vidím, že jsem tu jen ztrácel čas.“

„Díky za informaci,“ zahalekal Erick.

Lance Coulson na něj vytřeštil oči. „Cože?“

„Děsně se nám hodí. Jak vám máme zaplatit? Hotově, nebo ve zboží?“

„Mlčte.“

„Tak si sedněte a přestaňte šaškovat.“

Úředník se posadil a opatrně se rozhlédl kolem.

„My chceme nakoupit a vy prodat,“ pokračoval tiše Erick. „Tak přestaňte dělat primabalerínu, předpokládejte, že už víme, jak jste tvrdej, a že z vás máme vítr. Tak jaká je cena? Držte se při zemi. Nejste tu jedinej letovej inspektor.“

Vzrušení přemohl právě na tak dlouho, aby stačil po Erickovi hodit nenávistným pohledem. „Třicet tisíc.“

„Platí,“ opáčil okamžitě André Duchamp. Vytáhl svůj disk z Jupiterské banky.

Lance Coulson se ještě jednou ostražitě rozhlédl, než kapitánovi přistrčil svou kreditku.

„*Merci*, Lance.“ André se kousavě usmíval a přitom prohlížel nadatovaný letový vektor.

Čtyři letci provázeli úředníka pohledem a smáli se. Gratulovali Erickovi, že ho přeblafoval, a Bev Lennon mu přinesl půllitr dovozového lübeckého piva.

„Vyděsils mě k smrti,“ zvolal fúzní specialista, sotva praštil sklenicemi o stůl.

Erick se napil ledového piva. „Sebe taky.“

Všechno jde dobře, vzali ho mezi sebe, výhrady (věděl, že mu někteří ještě nevěří) slábnou. Přijali ho do party.

Dalších deset minut Erick tlachal s Bevem Lennonem a Desmondem Lafoem, dvoumetrovým hromotlukem a specialistou na vzorovací uzliny. André Duchamp seděl stranou s nepřítomným výrazem a přehrával si letový vektor.

„Nevidím v tom problém,“ shrnul nakonec kapitán. „Když skočíme z orbity Sacramenta, můžeme se s nimi sejít kdykoli v nejbližších šesti dnech. Nejlepší by to bylo za pětapadesát hodin…“ Hlas se vytratil.

Erick se podíval tam, co kapitán. Do baru vešlo pět mužů v měděných kombinézách.

Hasan Rawand si Andrého Duchampa všiml, až když si sedal k baru. Plácl po ruce Shana Brandese, fúzního inženýra na Dechalu, a ukázal na majitele Villeneuvovy pomsty. Podívali se na něj i zbývající tři členové posádky, Ian O’Flaherty, Harry Levine a Stafford Charlton.

Posádky na sebe hleděly s oboustrannou nenávistí.

Hasan Rawand přešel ke stolu u okna, posádka se mu držela v patách. „André,“ ucedil s líčenou radostí. „Tak rád tě zas vidím. Doufám, žes mi přinesl peníze. Osm set tisíc, že jo? Bez úroků. Už je to přece jenom sedmnáct měsíců.“

André Duchamp se díval přímo před sebe, v rukou svíral půllitr. „Nic ti nedlužím,“ odpověděl temně.

„Ale dlužíš. Jenom si vzpomeň; vezl jsi tehdy plutoniový rozbušky ze Sab Biyaru do soustavy Isolo. Dejchal na tebe čekal v Oortově mračnu třicet dva hodin, André. Třicet dva hodin v plným maskování, v zimě a o studeným žrádle, chcali jsme do děravých hadic a nemohli jsme si ani pustit muziku, aby fízlové nechytili signál. To není hezký, André, to tě spolehlivě dostane na vězeňskou planetu, ale svrhnou tě bez padáku. Čekali jsme v tom smradu a tmě třicet dva hodin, až se ukážeš a shodíš ty rozbušky, dělali jsme za tebe špinavou práci a vzali jsme na sebe veškerý riziko. A co jsme zjistili, když jsme se vrátili na Sab Biyar?“

André Duchamp se usmál na své lidi ve snaze to nějak zahrát do autu. „Určitě mi to povíš, angláne.“

„Odletěl jsi do Nuristánu a prodal rozbušky jejich zbrojní fabrice, ty galskej šmejde. A já musel vysvětlovat Frontě za osvobození Isola, kam zmizely jejich atomovky a proč jejich debilní revoluce prohraje, když nemají zbraně na podporu svých požadavků.“

„Můžeš mi ukázat smlouvu?“ posmíval se André Duchamp.

Hasan Rawand ho sjel pohledem, rty vztekle stisknuté. „Dej mi prachy. Milion stačí.“

„K čertu s tebou, špíno anglická. Já, André Duchamp, nikomu nic nedlužím.“ Vstal a zkusil kolem kapitána Dechalu vyklouznout z baru.

Na tenhle tah Erick s hrůzou čekal. Hasan Rawand Andrého samozřejmě strčil zpátky do salonku. Mladší kapitán vrazil zády do židle a málem upadl. Sotva chytil rovnováhu, pustil se do Hasana pěstmi.

Desmond Lafoe vstal a Ian O’Flaherty zalapal po dechu, když proti sobě uviděl obra v plné výšce. Desmond natáhl ruce a zvedl Iana nad zem. O’Flaherty kopal nohama a podařilo se mu hromotluka zasáhnout špičkou do holeně. Desmond Lafoe jen zafuněl a hodil svou oběť přes bar. Ian O’Flaherty přistál na stolku, většinu nárazu vstřebalo rameno, a pak sklouzl na židle.

Erick ucítil, jak ho někdo chytá za kombinézu. Byl to Shane Brandes a táhl ho z kóje do baru. Brandes byl čtyřicetiletý plešoun se zlatým kroužkem v uchu. Zlověstně se zubil. Erickovi naskočil do primárního módu program neozbrojeného boje. Jeho instinkty ustoupily logickým postupům hodným mistra kung-fu. Ve svalech se zapnuly nanonické posilovače.

Shana Brandese překvapilo, jak snadno protivníka vytáhl. Uspokojení ale vystřídala hrůza, protože Erick se pohyboval dál. Shane Brandes musel o krok ustoupit, aby neztratil rovnováhu, o setrvačnost se postarala nanonika. Zaútočil pěstí Erickovi na obličej, ale protivník úder bleskově vykryl předloktím a Shanovi vyskočila před očima varovná hlášení. Pěst se mu odrazila stranou. Zuřivě kopl Ericka do rozkroku, ale málem si zlomil nohu o bleskový kryt kolenem. Zapotácel se a spadl na Harryho Levina a Beva Lennona, zaklíněné v zápase.

Erick Shanovi vrazil loket do žeber a uslyšel, jak praskají kosti. Shane Brandes vyjekl bolestí.

Program neozbrojeného boje tvrdil, že rozhoduje rychlost, s níž vyřadíte protivníka. Nervová nanonika analyzovala Shanovy pohyby, chytil se za žebra, zlomil se v pase.

Erick všechno předpokládal s dvouvteřinovým předstihem. Program spočítal dotykové body. V hlavě se mu zhmotnil seznam a Erick zvolil úder, který způsobí dočasné znehybnění. Pravou nohou vykopl do vzduchu. Ve stejném místě se za okamžik ocitla i Shanova hlava.

Podprogram na vyhodnocování ohrožení přepnul jeho smysly na pozorovací mód. André Duchamp a Hasan Rawand do sebe ještě bušili u stolu. V omezeném prostoru si nedokázali příliš ublížit.

Harry Levine držel Beva Lennona v kravatě. Váleli se po zemi jako zápasníci v cirkuse, kolem padaly židle. Bev Lennon bouchal Harryho Levina loktem do břicha a snažil se mu zlomit hrudní kost.

Stafford Carlton měl očividně vylepšené svaly. Stál před Desmondem Lafoem, uštědřoval mu jednu ránu za druhou, rychle a účinně jako stroj. Hromotluk skoro omdlíval bolestí, pravá ruka mu visela na zlomeném rameni. Z rozbitého nosu mu tekla krev.

Za Lafoem se vztyčil Ian O'Flaherty, ve tváři nepříčetný vztek, v ruce kapesní štěpný nůž. Zářící čepel Ericka díky posílenému vidění na chvíli oslepila. Podprogram zkoumající míru ohrožení aktivoval nanonický implantát v levé ruce. Přes zorné pole Erickovi naskočila zaměřovací mřížka. Jeden čtvereček zrudl a nadále se držel každého pohybu Iana O'Flahertyho.

„Ne!" zařval na něj Erick Thakrar.

Ian O'Flaherty už zvedl zavírák vysoko nad hlavu. Zřejmě by neposlechl, ani kdyby ho slyšel. Erick viděl, jak se mu stahují svaly a nůž míří dolů.

Nervová nanonika ohlásila, že Erick Iana O'Flahertyho nezastaví včas ani s posílenými svaly. Rozhodl se. Nad kloubem prsteníku se mu odloupl kousek kůže a implantát vyplivl nanonickou šipku stěží větší než vosí žihadlo.

Šipka zasáhla Iana O'Flahertyho do krku a zaryla se do hloubky šesti milimetrů. Štěpná čepel se už o dvacet centimetrů přiblížila k mohutným zádům Desmonda Lafoea. Jakmile žihadlo zastavilo, vystrčilo mikroskopická vlákna. Ta se podle programu vydala hledat nervy, cestou zdatně kličkovala mezi nezajímavými buňkami. Našla ganglie, prorazila tenoučkou blánu a pustila se do jednotlivých nervů. Nůž do té doby urazil dvacet čtyři centimetry. Ianovi O'Flahertymu zacukalo v koutku oka; právě ucítil bolest. Vnitřní procesor šipky analyzoval chemické a elektrické reakce v nervech a začal do mozku vysílat vlastní signály. Nervová nanonika O'Flahertymu okamžitě ohlásila, co se děje, ale nemohla s tím nic dělat, protože dokázala ovládat jen přirozené impulzy.

Ian O'Flaherty už dostal nůž třicet osm centimetrů od výchozího bodu, když ucítil v těle milion maličkých ohníčků.

Čepel klesla ještě o čtyři centimetry, ale pak Iana zkroutila křeč. Nervy ho pálily, přeřvané ďábelským signálem nanonické šipky, všude po těle uvolňovaly energii, buňky detonovaly.

Hekl a zoufale se rozhlédl po lokálu, jako by prosil o život. Kůže mu zrudla. Ztratil všechnu sílu a sesul se na podlahu. Štěpný nůž poskakoval po zemi a vysekával z dlaždic kusy kamene.

Nikdo se už nerval.

Desmond Lafoe se na Ericka podívala nechápavě a s bolestí v očích. „Co to…“

„Zabil by tě,“ vysvětlil tiše Erick. Spustil levačku k pasu. Všichni se na ni dívali.

„Cos mu to udělal?“ zeptal se v hrůze Harry Levine.

Erick pokrčil rameny.

„Serem na to,“ zasípal André Duchamp. Z levé nosní dírky mu tekla krev a otékalo mu oko. „Jdeme.“

„Nemůžete prostě odejít!“ zařval Hasan Rawand. „Zabili jste ho.“

André Duchamp zvedl Beva Lennona na nohy. „Byla to sebeobrana. Ten zkurvenej anglán mi chtěl zabít inženýra.“

„To je pravda,“ zabručel Desmond Lafoe. „Pokusil se o vraždu.“ Pokynul Erickovi, ať vypadnou.

„Zavolám chlupatý,“ pohrozil Hasan Rawand.

„Jo, to je ti podobný,“ ušklíbl se André Duchamp. „Na to máš kuráž, angláne. Prohrál jsi, běž se schovat mámě pod sukně.“ Varoval šokovaného barmana pohledem a kývl na posádku. „Proč jsme se prali, Hasane? Odpověz mi. Policajty to bude moc zajímat.“

Erick vyšel do kamenného tunelu spojujícího Catalinu se zbytkem chodeb vertikálního města. Podpíral Desmonda Lafoea.

„Klidně si uteč na konec vesmíru, Duchampe,“ volal za nimi Hasan Rawand. „I ty, vrahu. Stejně tě najdu. Pamatujte si to.“

Cricklade přeběhla opravdová noc s blikajícími hvězdami. Netrvala ani osm minut a už vyšla Hraběnka, ani těch osm minut ovšem nebyla úplná tma. Prstenec kosmických lodí na severní obloze se chladně třpytil. Jozue se na nebeský most díval s Kavanaghovou rodinou z balkonu, vyšli ven hned po večeři o pěti chodech. Louise měla smetanové šaty s vypasovaným živůtkem, v záři nebeského mostu vypadaly spíš bledě modré. Po celou dobu večeře ho zahrnovala přehnanou pozorností a štvala ho skoro stejně jako nepřátelský William Elphinstone. Spíš se těšil, až mu Louise zítra ukáže panství. Grant Kavanagh byl tím nápadem nadšen od první minuty. Bez pomoci nervové nanoniky si nemohl být jistý, kdo s tím nápadem vlastně přišel.

Někdo tiše zaklepal na dveře jeho ložnice a než stačil Jozue cokoli odpovědět, otevřely se. Copak za sebou nezamkl?

Převalil se na bok. Sledoval stropní holoprojektor, ale na všech kanálech běžely jen nudné inscenace. Na Norfolku bylo všechno uhlazené, nikdo nenadával, nikdo nešukal a nikdo se nepral, i zprávy tu byly zoufale provinční, letmo se zmínily o kosmických lodích na orbitě a o Konfederaci nepadlo ani slovo.

Do ložnice vklouzla Marjorie Kavanaghová. Usmála se a ukázala mu duplikát klíče. „Bojíte se potmě strašidel, Jozue?“

Zklamaně zavrčel a překulil se zpátky na záda.

Seznámili se těsně před večeří, u aperitivu v předpokoji. Kdyby to neznělo tak otřepaně, byl by tehdy řekl: „Louise se nezmínila, že má starší sestru.“ Marjorie Kavanaghová byla daleko mladší než její manžel, měla husté havraní vlasy a figuru, do níž musela Louise teprve dospět. Když to vzal logicky, bylo jasné, že nabob typu Granta Kavanagha bude mít krásnou mladou ženu, zvláště na planetě, kde ho musí manželka reprezentovat. Marjorie ovšem byla koketa, což Granta nesmírně bavilo, zvláště když flirtovala s konkurenty, a přitom se k němu pevně tiskla. Jozue se nesmál; na rozdíl od Granta mu bylo jasné, že to Marjorie myslí vážně.

Došla až k posteli a podívala se na něj. Měla dlouhý hedvábný župan volně stažený v pase. Jozue měl v ložnici zataženo, ale stejně výstřihem dobře viděl, že pod županem nic nemá.

„Ehm…“ začal.

„Ještě nespíte? Tíží vás něco na srdci, nebo dál na jih?“ zeptala se přímo Marjorie a podívala se mu rovnou mezi nohy.

„V rodině máme spoustu genetických úprav. Nepotřebuji mnoho spánku.“

„Výtečně, to mám štěstí.“

„Paní Kavanaghová…“

„Přestaň, Jozue. Neviňátko ti nesluší.“ Posadila se na kraj postele.

Zvedl se na loket. „Dobře. Ale co s Grantem?“

Dlouhými prsty si prohrábla černé vlasy a nechala je spadnout na ramena. „Co by? Grant je prostě veliký chlapák. Vyniká v záležitostech, jako je lov, chlast, sprosté vtipy, hazardní hry a děvky. Pokud sis toho ještě nevšiml, Norfolk není zrovna vzorem osvícené společnosti a ženské emancipace. Tím pádem si může dělat co chce, zatímco já doma hraju hodnou manželku. Takže když teď uhání dvě cikánský holky, co zmerčil odpoledne na poli, řekla jsem si: hergot, taky se chci někdy povyrazit.“

„Můžu do toho mluvit i já?“

„Ne, na to jsi příliš lákavá příležitost. Velký, silný, mladý, hezký a nezdržíš se dlouho. Takovou šanci si nemůžu nechat ujít. Navíc jsem sakra tvrdá, když jde o mé dcery, hotová fúrie.“

„Ehm…“

„Cha cha!“ zasmála se Marjorie. „Červenáš se, Jozue.“ Zajela mu rukou pod spodní lem košile a sklouzla na břicho. „Když jde o naše holky, je Grant učiněný pitomec. Docela ho pobavilo, jak po tobě Louise celý večer kouká. Vůbec mu to nemyslí. Víš, tady na Norfolku jim od místní mládeže nehrozí žádné nebezpečí, nepotřebují gardedámy ani hlídače. Chrání je

jméno. Jenže ty nejsi zdejší a já přesně vím, co se honí v té tvé testosteronové palici. Není divu, že si tak rozumíte s Grantem, jste jeden jako druhý.“

Jozue sebou škubl, když mu zajela nehty kolem žeber. „Louise je velice sladká. Tím to hasne.“

„Sladká.“ Marjorie se láskyplně usmála. „Měla jsem ji v osmnácti. A budu ti vděčná, když si podle toho nespočítáš, kolik mi je! Takže přesně vím, na co teď ta holka myslí. Krásný princ z nebes. Norfolkská děvčata z mé třídy jsou panny v několika ohledech. Nedovolím, aby jí nějaký nadržený cizinec zničil budoucnost, už tak má dost malou naději, že dostane někoho slušného, protože na naší planetě sňatky domlouvají rodiče. Já ti chci usnadnit odříkání.“

„Mně?“

„Grant by tě zabil, kdybys na Louise jenom sáhl prstem. Myslím to doslova.“

„Ehm…“ Nedokázal tomu uvěřit, ani tady na Norfolku.

„Takže obětuji svou ctnost, aby vás oba zachránila.“ Rozvázala stuhu v pase a pustila župan na podlahu. Na tělo jí dopadlo krvavé světlo Hraběnky, vášnivě rudé. „No řekni, nejsem neuvěřitelně šlechetná?“

V celém povodí Juliffe začaly dopravě vadit sněžinky u vesnických mol. Hnědočervené kapraďovité listy zarůstaly mělčiny, břehy i močály. Nic z toho Isakoře nevadilo, protože cestou proti proudu Zamjanu směrem na Quallheim jedinkrát nepřirazila ke břehu. Na palubě se vezli čtyři konfederační mariňáci a tři agenti kuluské KVB. Isakora byla osmnáctimetrová rybářská loď s hlubokým mayopovým kýlem, dost odolná a stabilní, aby s ní původní majitelé mohli vyrážet i na moře. Ralph Hiltch z ní nechal vymontovat kotel a nahradil ho mikrofúzním generátorem, který sloužil na kuluské ambasádě jako náhradní zdroj. S jedinou nádrží He3 a deuteria měla Isakora dost paliva na dvojnásobné obeplutí planety.

Jenny Harrisová ležela na spacáku pod příďovou stříškou, protože na řece zase mrholilo. Měla provlhlé triko i šortky. Po čtyřech dnech plavby si už nevzpomínala, jestli byla někdy v životě suchá.

Vedle ní leželi na spacácích dva mladí mariňáci, Louis Beith a Niels Regehr. Oba si pouštěli hudební fleky, oči zavřené. Záviděla jim optimismus a sebedůvěru. Vyrazili na průzkumnou misi jako nadšení školáci na výlet, ale musela uznat, že jsou dobře vycvičení a tělesně skvěle připravení. Jejich poručík Murphy Hewlett dokázal mezi chlapci udržet vysokou bojovou morálku i v letech nicnedělání. Niels Regehr se jí svěřil, že výprava do džungle pro ně není trest, ale odměna.

Komunikační panel jí nadatoval, že volá Ralph Hiltch. Vstala a opustila přístřeší, aby měli mládenci trochu soukromí. Na dešti nebylo o mnoho větší mokro. Z kormidelní budky uprostřed na ni zamával Dean Folan, její zástupce. Jenny na něj kývla a přijala spojení s komunikačním panelem.

„Další hlášení o edenitských agentech," oznámil Ralph Hiltch.

„Našli jste je?" zeptala se. Spojení se ztratilo před dvaceti hodinami.

„Neměli jsme šanci. Podle pozorovací družice je teď Ozark opuštěný. Lidi mizí v džungli. Musíme předpokládat, že jsou buď zabraní, nebo mrtví. Na řece není ani stopa po jejich lodi, po Cooganu."

„Hm."

„Edenité bohužel věděli o vaší výpravě."

„Do prdele!"

„Takže jestli je nepřátelé zabrali, čekají vás."

Jenny si přejela dlaní po hlavě. Zrzavé vlasy měla sestříhané na čtvrt sirky, stejně jako všichni spolucestující. Při operacích v džungli to byl standardní účes, navíc ke kůži lépe přilne helma. Ale také to znamenalo, že v nich každý okamžitě pozná vojáky. „Stejně nejsme moc nenápadní," nadatovala.

„Ne, to bych řekl.“

„Mění se něco na profilu mise?“

„Cíl zůstává stejný. Pořád s Kelvenem chceme dostat do Durringhamu zabraného kolonistu. Rozhodně se mění časový plán. Kde jste?“

Předala otázku navigačnímu systému. „Dvacet pět kilometrů západně od Oconta.“

„Fajn, při nejbližší příležitosti přiražte. Trochu nám dělají starosti všechny ty čluny z Quallheimu a ostatních přítoků Zamjanu. Na satelitních fotografiích jsme našli dobrých dvacet lodí, co za poslední týden vypluly z obsazených území, všechno od kolesových parníků po rybářské pramice. Nezastavují a míří přímo na Durringham.“

„To chcete říct, že jsou i za náma?“ nevěřila Jenny.

„Vypadá to tak. Jenny, nenechám vás v tom. Pracuji na způsobu, jak vás dostat z džungle bez lodi. Ale volejte, jenom když nebude zbytí. Nemám dost míst,“ dodal významně.

Zadívala se přes šedou řeku do džungle a tiše zaklela. Mariňáky měla ráda, obě skupiny se za pár dní sblížily; KVB jí někdy připadala příliš podrazácká i na zpravodajskou službu. „Dobře, šéfe, rozumím.“

„Fajn. Pamatujte, že na břehu může být kdokoli nepřítel, a vyhýbejte se skupinám. Solanki je přesvědčen, že Edenité podlehli přesile. A Jenny, nenechte se ovlivnit předsudky, ti Edenité jsou špičkoví agenti.“

„Ano, pane.“ Odpojila se a prošla kolem kormidelní boudy do malé kajuty za ní. Na zádi stáli koně, oddělení nataženou celtou. Slyšela je frkat. Byli přivázaní příliš dlouho, začínali být nervózní a citliví. Murphy Hewlett se o ně slušně staral, ale Jenny bude raději, až se koně konečně proběhnou. Radost budou mít i mariňáci, že už nemusejí házet kobylince přes palubu.

Murphy Hewlett seděl v závětří celty, pod černou montérskou blůzou zelené triko. Řekla mu o změně plánu.

„Máme hned přistát?“ Bylo mu dvaačtyřicet a pamatoval několik válek ve vesmíru i na cizích planetách.

„Přesně tak. Lidi masově opouštějí vesnice. Chytit jednoho by neměl být problém.“

„Jo, to máš pravdu.“ Zakroutil hlavou. „Nelíbí se mi, že jsme už za frontou.“

„Neptala jsem se šéfa, jak to vypadá v Durringhamu, ale mám dojem, že za frontou je už celá planeta.“

Murphy Hewlett ponuře pokýval hlavou. „Chystá se tu velkej průser. Ten pocit znám. Boj člověka nabrousí, vím, když se něco zvrtne. A tohle je velkej průser.“

Jenny provinile uvažovala, jestli si Murphy domyslel zbytek Ralphova vysílání. „Řeknu Deanovi, ať se podívá po nějakém přístavišti.“

Ani nestačila dojít do kormidelní budky, když Dean Folan zavolal: „Loď proti proudu!“

Přeběhli k zábradlí a zadívali se do deště. Pomalu se vynořil tmavý obrys, oba ho nevěřícně sledovali.

Byl to kolesový parník jako vystřižený z knížky Marka Twaina. Podobné lodě byly inspirací pro lalondské doky. Zatímco Swithland a jemu podobné však využívaly nejnovější dostupné technologie, tahle krasavice mohla být klidně mississippský originál. Měla čerstvý lak, z komínů stoupal hustý černý dým, v útrobách klapal pístový parní stroj. Na palubě stáli šťastní lidé, pohlední muži v žaketech, bílých košilích a vázankách, elegantní ženy ve viktoriánských šatech se slunečníky na ramenou. Kolem pobíhaly veselé děti, chlapci v námořnických oblečcích, děvčata s mašlemi ve vlasech.

„To je sen,“ zašeptala Jenny. „Žiju ve snu.“

Sošní pasažéři jim mávali a zvali je k sobě. Přes řeku se nesl smích. Mytický zlatý věk Země se vrátil i s příslibem neposkvrněné půdy a prostého života. Parník vezl všechny lidi dobré vůle do časů, kde dnešní problémy neexistují.

Na Isakoře se všichni zasnili. Mezi vojáky a agenty nebyl jediný, kdo by netoužil skočit do vody a přeplavat hranici mezi světy, mezi krutou džunglí a věčnou radostí.

„Nedělejte to," řekl Murphy Hewlett.

Jenny jako by zasáhl blesk. Murphy jí bolestivě tiskl ruku. Uvědomila si, že je ztuhlá, napjatá, že touží skočit do řeky.

„Co to je?" zeptala se. Kdesi hluboko v srdci litovala, že je vyloučená z cesty za krásnější budoucností. Nikdy se nedozví, jestli by se jí to splnilo…

„Ty to nechápeš? To jsou oni. Rostou. Už jim nevadí, že je vidíme v pravém světle, už se nás nebojí."

Barevný přízrak se královsky nesl po proudu, nad brázdou se jako ranní mlha táhla ozvěna radovánek. Jenny Harrisová stála u zábradlí a dlouho hleděla na západ.

V růžovém sadu vládla horečná aktivita. Mezi řádky pracovalo přes dvě stě lidí, všichni upevňovali květináče pod plačící květy. Hraběnka právě zapadla, obzor ještě rudě žhnul, ale Hrabě už jasně svítil. Slunce společnými silami dokonale vysušilo vzduch. Většina mužů a žen v sadu byla jen lehce přioděná. Děti sloužily jako poslíčci, nosily dělníkům květináčové číšky a ledově vychlazený mošt.

Jozue cítil žár, i když měl na sobě jen červený nátělník a černé džíny. Pozoroval polní práce ze sedla koně. Číše, které měl při prvním pohledu za květináče, byly ve skutečnosti papírové kornouty o průměru třicet centimetrů. Ke stvolu se připevňovaly měkkým drátem. Všichni dělníci měli klubko drátu u pasu. Připevnit jeden kornout jim netrvalo déle než půl minuty.

„Dáváte květináč pod každej květ?" zeptal se.

Louise seděla na koni vedle něj, na sobě měla rajtky a bílou blůzu, vlasy stažené do ohonu. Překvapilo ji, že přijal její nabídku jet na koni místo v kočáře. Kde se mohl kapitán kosmické lodi naučit jízdě? Uměl to. Ne tak dobře jako ona, ale

měla radost, že je konečně aspoň v něčem lepší než muž. Zvláště takový jako Jozue. „Ano," přitakala. „Jak bychom to měli dělat?"

Zamračil se na štosy papírových květináčů vyrovnané na konci každé řádky. „Co já vím. Prokristapána, musejí jich být miliony."

Louise už zvykla, že Jozue bere často jméno Boží nadarmo, ale mezi hvězdami mají lidé asi odlišné zvyky. Z jeho úst kletby nezněly ošklivě, jen zvláštně. Nejpřekvapivější byl způsob, jakým dokázal střídat jadrnou mluvu s nejvytříbenějším dvorským jazykem.

„K panství Cricklade patří na dvě stě sadů," počítala. „Proto je tu tolik sběračů. Všechno se musí stihnout v týdnu před slunovratem, když růže kvetou. I když povoláváme do práce veškeré práceschopné obyvatelstvo hrabství, stěží sklizeň stihneme. Skupině, jakou tady vidíš, trvá jeden sad skoro celý den."

Jozue se v sedle předklonil a podíval se na lidi při práci. Vypadalo to jako otročina, přesto byli všichni soustředění, oddaní svému úkolu. Grant Kavanagh se zmínil, že většina z nich tráví v sadech i půl noci za světla Hraběnky, jinak by včas nesklidil. „Začínám chápat, proč jsou Norfolkský slzy tak drahý. Není v tom jenom luxusní přirážka, co?"

„Ne." Švihla uzdou a zamířila podél sadu k bráně. Předák před ní smekl. Louise se automaticky usmála.

Jel vedle ní. O pár mil dál byly přes pahorky vidět cedry kolem panského sídla. „Kam teď?" Všude kolem se prostíral park, ve stínu stromů se schovávaly ovce. Tráva bíle kvetla. Kam se podíval, všude viděl květy – na stromech, na keřích, na bylinách.

„Napadlo mě zajet do Wardleyského lesa. Uvidíte, jak vypadá původní norfolkská příroda." Louise ukázala na pruh tmavých stromů míli od nich. „Často tam s Genevieve chodíme na procházky. Je to krása." Sklonila hlavu. Jako by ho zajímaly palouky a kytičky.

„Zní to dobře. Rád se na chvíli schovám před sluncem. Nechápu, jak v tom vedru dokážete vydržet.“

„Ani ho nevnímám.“

Pobídl koně do klusu. Louise s ním snadno srovnala krok, bez problémů se přizpůsobila rytmu koně, jako by se v sedle narodila. Cválali zvlněnou krajinou, cestou plašili ospalé ovce. Louise se zvonivě smála. K lesu dorazila první a musela na něj chvíli čekat. Jozue přijel celý udýchaný.

„Jezdíte velice dobře,“ pochválila ho. „S trochou praxe by z vás byl skvělý jezdec.“ Seskočila z koně.

„Na Tranquillity máme pár jízdáren,“ vysvětlil a také sesedl. „Něco jsem se tam naučil, ale nejezdím často.“

Kousek od lesa stál osamělý mithorn, větve obsypané malými kruhovými kvítky. Louise k jedné přivázala uzdu a zamířila po zvířecí pěšince do lesa. „O Tranquillity jsem už slyšela. Žije tam Ione Saldanová, vévodkyně z Trosek. Loni jí byly plné zprávy, je tak krásná. Chtěla jsem se nechat ostříhat jako ona, ale mamá nedovolila. Znáte ji?“

„Když člověk zná někoho slavnýho, stejně mu to nikdo nevěří.“

Otočila se na něj celá nadšená. „Takže ji znáte!“

„Jo. Znal jsem ji už předtím, než zdědila titul, vyrůstali jsme spolu.“

„Jaká je? Povídejte, prosím.“

Vybavil si zpocenou udýchanou Ione ohnutou přes stůl. „Je s ní legrace,“ shrnul.

Dovedla ho na palouk až na dně údolí. Travou tekl potok, kamenné hráze zadržovaly několik tůní. Všude rostly po kolena vysoké houževnaté byliny s kalíškovými květy. Voněly jako kvetoucí pomerančovník. Na březích se tyčili vodní králové, padesátiyardové stromy s členitými povislými listy. V horních větvích poletovali ptáci a šediví místní netopýři s mohutnýma předníma nohama na hrabání v zemi. Kolem dvou tůní se na skalkách chytily plané plačící růže, zakrslé přízemní keříky na

vrstvě mrtvých stvolů. Květy se draly za světlem, namačkané na sebe.

„Měla jste pravdu," řekl Jozue. „Je tu krásně."

„Děkuji. S Geneveive se tu v létě rády koupeme."

Zvedl oči. „Opravdu?"

„Tohle místečko máme pro sebe. Nechodí sem ani haci."

„Co je hac? Někde jsem to už slyšel."

„Papá jim říká domorodí vlci. Jsou velcí, zlí a občas napadnou i člověka. Farmáři je v zimě loví, je to vzrušující. Na panství Cricklade jsou už skoro vyhlazení."

„Lovci si na to oblíknou červený kabáty a honí zvěř se psy a na koních?"

„Ano. Jak to víte?"

„Hádám."

„Zřejmě jste na svých cestách viděl opravdové příšery. Na holomonitoru jsem viděla Tyrathcu. Byl strašný. Týden jsem nemohla spát."

„Jo, Tyrathcové vypadají dost nebezpečně. Ale když jsem s nima mluvil, tvrdili, že to my jsme pro ně krutí mimozemšťani. Je to otázka perspektivy."

Louise se začervenala a sklopila oči. „Promiňte. Musím vám připadat jako ustrašená husa."

„Ne. Jenom nejste zvyklá na xenoky." Stoupl si přímo za ni a položil jí ruce na ramena. „Rád bych vás někdy vzal s sebou a ukázal vám zbytek Konfederace. Stojí za vidění. A rozhodně vám chci ukázat Tranquillity." Zamyšleně se rozhlédl po palouku. „Je to tam skoro jako tady, ale daleko větší. Určitě by se vám líbila."

Louise se mu chtěla vykroutit, muži si nesmějí takhle dovolovat. Ale on má jiné zvyky a mnout dámě ramena je v jeho světě zřejmě zcela běžné. A navíc příjemné. „Odjakživa jsem se chtěla proletět v kosmické lodi."

„Jednou se vám to splní. Až bude panství vaše, můžete si dělat, co budete chtít." Jozue se jí rád dotýkal. Vzrušovalo ho,

že je tak naivní, tak nádherně narostlá, a hlavně že ji v žádném případě nesmí píchat.

„To mě nenapadlo," zaradovala se. „Mohla bych si najmout Lady Macbeth? Ale je to tak vzdálená budoucnost… Nechci, aby papá umřel, na to nemohu ani pomyslet. Budete létat na Norfolk i za padesát let?"

„Samozřejmě. Táhnou mě sem dvě věci. Obchod a vy."

„Já?" vykvikla ustrašeně.

Otočil ji tváří k sobě a vzal si políbení.

„Jozue!"

Položil jí na rty dva prsty. „Pst. Už ani slovo, jsme tu spolu. My dva."

Louise stála jako sloup, když jí rozepínal blůzku, v hlavě se jí svářily nejrůznější protikladné pocity. Musím utéci. Musím ho zastavit.

Na holá ramena a záda jí dopadlo slunce. Byl to zvláštní pocit, chvějivé teplo. A on má takový divný výraz, hladový, a přitom vystrašený.

„Jozue," špitla napůl nervózně, napůl pobaveně. Nahrbila se, aniž by chtěla.

Přetáhl si přes hlavu tričko. Znovu se políbili, objal ji. Byl tak silný. Když ucítila jeho kůži na své, začala se tetelit a nedokázala s tím nic dělat. Pak si uvědomila, že jí stahuje jezdecké kalhoty.

„Ach, Bože."

Zvedl jí bradu prstem. „To je dobrý. Povedu tě." Usmíval se přinejmenším stejně hřejivě jako sluníčko.

Vysoké jezdecké boty si zula sama a pak mu pomohla s rajtkami. Podprsenku a kalhotky měla z bělostné hladké bavlny. Jozue ji pomalu svlékl a vychutnal si pohled na neopálené tělo.

Rozprostřel oblečení po trávě a položil ji na ně. Byla strašně napjatá, kousala se do rtu, přivřenýma očima pokukovala po své nečekané nahotě. Musel jí dlouho šeptat, laskat ji, líbat a lechtat, než se začala poddávat. Vymámil z ní

úsměv, ještě jeden, pak vzdech a sten. Začala se ho dotýkat, zvědavě a odvážně, sjela mu po břiše a vzala ho za varlata. Oplatil jí masáží stehen. Pak celou věčnost prsty a ústy zkoumali jeden druhého. Teprve potom vylezl nad ni, podíval se na rozcuchané vlasy, nepřítomné oči, tmavé bradavky, hrdě vztyčené, roztažené nohy. Opatrně do ní zajel, byla nádherně rozehřátá. Louise se pod ním zmítala jako bouře a po chvíli začala provokativně pohybovat pánví. S pomocí nervové nanoniky překonal přirozené tělesné pochody, protáhl erekci, aby Louise dopřál vrcholu, aby to pro ni bylo krásné už napoprvé.

Trvalo celou věčnost, než úplně ztratila sebevládu. Odhodila všechny zbývající zábrany a v orgasmu vřískala, svíjela se, zvedala ho do vzduchu. Teprve pak si dovolil úlevu a připojil se k ní v nejvyšší slasti.

Postkoitální vyčerpání si krátili drobnými polibky a vášnivými slůvky. Nespletl se, zakázané ovoce je nesladší.

„Miluji tě, Jozue," zašeptala mu do ucha.

„Já tebe taky."

„Neodjížděj."

„To není fér. Víš, že se vrátím."

„Promiň." Pevněji se k němu přitiskla.

Lehce jí stiskl levé prso a Louise sykla. „Bolí tě něco?"

„Moc ne."

„To jsem rád."

„Já také."

„Nechceš se vykoupat? Ve vodě je to sranda." Usmála se. „Znovu?"

„Jestli chceš."

„Chci."

V noci k němu zase přišla Marjorie Kavanaghová. Jozue podal mimořádný výkon, protože se pořád bál, že přijde i Louise a načapá s ním vlastní matku.

Nazítří u snídaně Louise s jiskřičkami v očích prohlásila, že vezme hosta do sklepů, aby viděl, jak se na nové Slzy připravují sudy. Grant ji pochválil za tak skvělý nápad a smál se pod vousy, že jeho maličká se poprvé zakoukala.

Jozue se neutrálně pousmál a poděkoval jí, že na něj tak myslí. Do slunovratu zbývaly tři dny.

Na Cricklade, stejně jako na celé planetě, vítali slunovrat prostou slavností. Kavanaghova rodina, vikář z Colsterworthu, čeleď a zástupci sezonních dělníků se k večeru sešli v růžovém sadu u zámku. Jozue a Dahybi stáli v první řadě.

Před nimi se táhly řádky plačících růží, květy i kornouty obrácené k temnícímu azurovému nebi, ani lísteček se nepohnul. Jako by se zastavil čas.

Hrabě zapadal za obzor, smrákalo se. Vikář v prosté klerice zvedl ruce a vyžádal si ticho. Otočil se na východ. Obzor jako na zavolanou zalila rudá záře Hraběnky. Všichni zatajili dech.

I Jozue se nechal unést. Včerejšího večera zbyly mezi západem Hraběte a východem Hraběnky ještě dvě minuty noci. Dnes nenastane tma, ráno Hraběnku hladce vystřídá Hrabě. Teprve pozítří nastane k ránu krátká noc. Pak se začnou ranní noci protahovat a naopak večer se obě slunce překryjí. V půli zimy už Norfolk uvidí jen jedno slunce.

Vikář odsloužil krátké díkůvzdání. Všichni znali modlitby i žalmy zpaměti, sadem se nesl tichý zpěv kongregace. Jozue byl mimo. Bohoslužba skončila zpěvem Všech Božích tvorů. V nervové nanonice našel slova a přidal se k chorálu, sám překvapen, jak ho to těší.

Po díkůvzdání vzal Grant Kavanagh příbuzné a přátele do sadu. Sahal na květy, odhadoval váhu, občas promnul okvětní lístek mezi prsty.

„Čichněte si.“ Jozue si od něj vzal utržený lístek. „Bude to dobrá úroda. Ne tak dobrá jako před pěti lety. Ale nadprůměrná.“

Jozue si čichl. Vůně byla slabá, ale poznal ji. Stejně voněl korkový špunt z láhve Norfolkských slz. „Vy to poznáte už teď?“

Grant vzal Louise kolem ramen a vedl mladé dál do sadu. „Poznám. Pan Butterworth to taky pozná. Půl čeledi to pozná. Chce to jen zkušenost. Musel byste přiletět každý léto.“ Vřele se usmál. „Třeba to tak dopadne, Jozue. Louise vás určitě pozve.“

Genevieve vyprskla smíchy.

Louise zrudla po kořínky vlasů. „Papá!“ Plácla otce přes ruku.

Jozue nasadil nepřesvědčivý úsměv a dal se do prohlídky květů. Proti němu stanula Marjorie Kavanaghová.

Malátně na něj mrkla. Jen díky nanonice se také nezačervenal.

Po prohlídce sadu podávalo služebnictvo lehké občerstvení pod širým nebem. Grant Kavanagh stál u jednoho improvizovaného stolu, krájel si pořádný kus rostbífu, bavil hosty a snažil se nezapomínat na čeleď.

Jak pokračovala rudá noc, začaly se květy růží sklánět. Klesaly nepozorovatelně pomalu, ale hodinu od hodiny byly stopky měkčí a těžce nesly tíhu plných květů.

Do rána dosáhla většina růží vodorovné hladiny. Okvětní plátky zasychaly.

Jozue a Louise si vyjeli do sadu nedaleko Wardleyského lesa a zašli mezi keře. V řádcích pracovalo už jen pár sběračů, rovnali kornouty a občas upravili polohu. Když zahlédli Louise, zběžně se uklonili a pokračovali v práci.

„Většina jich už šla spát,“ řekla Louise. „Práce začíná zase zítra.“

Ustoupili z cesty muži s dřevěným vozíkem. Na žebřiňáku stál velký skleněný demižon opletený lýkem. Muž dotáhl vozík na konec řádku a vyložil nádobu. Podobné demižony stály zhruba u každé třetí řádky.

„Na co to je?“

„Slévají se do nich Slzy z kornoutů," vysvětlila Louise. „Z demižonů se pak ve sklepích přelijí do sudů kvůli zrání."

„A zrajou celej rok."

„Správně."

„Proč?"

„Aby zažily norfolkskou zimu. Pravé Slzy musejí zakusit mráz. Prý pak mají větší říz." A cenu, dodal v duchu Jozue.

Květy teď chřadly před očima, stonky se ohýbaly. Plátky tmavly a ztrácely kouzlo. Norfolkské plačící růže začínaly vypadat jako obyčejné kytky.

„Jak sběrači poznají, kam dát kornout?" ptal se dál. „Podívej. Každej květ je přímo nad číší." Prohlédl si i sousední řádky. „Každej."

Louise se shovívavě usmála. „Kdo se narodí na Norfolku, ví, kam číše patří."

Nezrály jen plačící růže. Když později cválali do Wardleyského lesa, všechno kolem odkvétalo, některé druhy sesychaly podobně jako růže.

Plané růže na palouku lehly na kameny, jako by je někdo vyfoukl. Květy se válely po sobě, plátky už začínaly hnít.

Louise se nechala svléknout jako vždy. Pak si natáhli na kameny pod růžemi deku a objali se. Jozue se už dostal k laskání stehen, Louise se chvěla slastným očekáváním, když tu mu něco plesklo o záda. První kapky si nevšímal a dál líbal Louise na břicho. Druhá kapka mu zkazila soustředění. Pršet nemůže, na nebi nebyl ani mráček. Otočil se. „Co to…?"

Norfolkské růže se daly do pláče. Z pestíku vytékala čirá kapalina. Šťáva měla vydržet na patnáct hodin. Teprve když z pestíku všechny slzy vytečou, uvolní se semínka. Slzy měly původně nasytit vyprahlou půdu a usnadnit klíčení. Roku 2209 ale jistá pomocná botanička jménem Carys Thomasová proti všem předpisům i zdravému rozumu strčila pod pestík prst a pak ho olízla. Toho dne se Norfolk obrátil vzhůru nohama.

Jozue si otřel kapku ze zad a olízl ji. Chutnala ostřeji než Norfolkské slzy, jež si oblíbil na Tranquillity, ale příbuznost nešla popřít. Rozsvítila se mu očka. „To není špatný."

Dostrkal rozchichotanou Louise přímo pod převislé keře. Milovali se v dešti jiskrných kapek dražších než zlato.

K ránu následující noci se do sadů vrátili sběrači. Odštípali od stvolů záchytné číše, teď plné Slz, a slili jejich převzácný obsah do demižonů. Hotovi budou nejdřív za pět dní usilovné práce.

Grant Kavanagh osobně odvezl Jozueho a Dahybiho na prohlídku sklepů. Jeli neforemným, ale silným terénním automobilem. Stáčírna, společná pro celé hrabství, stála na kraji Colsterworthu, byl to rozsáhlý komplex kamenných domů porostlých břečťanem. Pod zemí se prostíralo rozlehlé vyzděné sklepení, kde Slzy zrají celý dlouhý norfolkský rok.

Když vjeli na dvůr, dělníci už k nim kouleli sudy s loňskou úrodou.

„Na den přesně celý rok," prohlásil hrdě, když dubové sudy duněly na dlažbě. „Tady máte náklad, mladý pane Jozue. Za dva dny ho můžete naložit na loď." Zamířil ke stáčírně plné prázdných sudů. Vstříc jim vyběhl zpocený předák. „Nedělejte si starosti," odehnal ho vesele Grant. „Jenom jsem vzal na exkurzi důležitého zákazníka. Nebudeme se plést." S těmito slovy vrazil rovnou do vrat, kudy podomci váleli sudy.

Stáčírna byla nejsložitější továrna, jakou Jozue na planetě viděl, i když postrádala kybernetické řízení (běžící pásy jezdily po gumových kolečkách!). Dlouhá síň byla plná unašečů, trubek a kádí. Na naleštěných pásech se vezly tisíce charakteristických baňatých lahví a pípy do nich odměřovaly přesnou dávku čirého zlata. V kraválu plnicí linky nebylo slyšet vlastního slova.

Grant ho provedl celou halou. Všechny sudy se slévají do veliké nerezové nádrže, vysvětloval. Hrabství Stoke má vlastní ochrannou známku, žádný sad neprodukuje samostatnou značku.

Jozue se díval, jak plné láhve putují do stroje na zarážení zátek a do lepírny etiket. Každá fáze výroby zvyšuje cenu. A váha skla snižuje množství Slz, které Lady Mac uveze.

Ježíši Kriste, to je fikaný. Sám bych to líp nevymyslel. A nejhezčí na tom je, že jim zajišťujeme převis poptávky a tím sami zvedáme cenu.

Na konci linky stál předák s první lahví letošní sezony. Tázavě se na Granta podíval a feudál přikývl. Předák láhev otevřel a rozlil do čtyř broušených sklenic.

Grant přičichl a ochutnal doušek. Sklonil hlavu k rameni a přemýšlivě se zatvářil. „Lze," protáhl. „Šlo by to. Pod tohle se můžeme podepsat."

Jozue zkusil lok. Po všech nervech v krku mu přejel mráz, v břiše vzplál požár.

„Taky vám to stačí, Jozue?" Grant ho plácl po zádech.

Dahybi si okouzlen prohlížel sklenici proti světlu.

„Ano," přitakal rozhodně Jozue. „Úplně mi to stačí."

Jozue a Dahybi na střídačku dohlíželi na balení naplněných lahví do beden. Na mezihvězdný export se láhve balily do metrových hermetických kontejnerů s tlustou izolací (další váha); stáčírna měla vlastní linku na vycpávání beden a skládání sklenic (další výdaje). Vlastní vlečka zaručila plynulou dopravu po železnici až do Bostonu.

K Louisině smutku se Jozue na zámek příliš často nedostal. Také by asi nedokázala vymyslet záminku pro další společnou vyjížďku po parku.

Jozue si při dohledu vybíral spíš noční směny, takže omezil i techtle s paní domu.

Ráno před odjezdem ho ale Louise polapila v konírně. Dvě hodiny pak musel na mokré slámě uspokojovat neustále odvážnější dívčinu s nezdolnou energií. Po třetím orgasmu se k němu dlouho tiskla a nechala si neustále šeptat, že se k ní brzy vrátí.

„Jenom kvůli obchodu s tátou?“ zeptala se obviňujícím tónem.

„Ne. Kvůli tobě. Obchod je záminka, jinak by to na týhle planetě nešlo. Všechno je tu hrozně konvenční.“

„Je mi to jedno. Ať to všichni vědí.“

Otočil se a shrábl si z žeber slámu. „Mně to jedno není, protože nechci, aby s tebou jednali jako s courou. Takže si to nech pro sebe, Louise.“

Pohladila ho špičkami prstů po tváři. „Tobě na mně opravdu záleží, viď?“

„No jistě.“

„Papá tě má rád,“ dodala zkusmo. Teď asi není nejlepší chvíle nutit ho do společné budoucnosti. Musí mít plnou hlavu kosmických letů, je to veliká zodpovědnost. Ale tatínkovy sympatie považovala za dobré znamení. Líbilo se mu tak málo mladíků. A Jozue navíc řekl, že se mu v hrabství Stoke líbí. Doslova pravil: v takovém kraji bych se usadil.

„Taky mi padl do oka. Ale je hrozně náladovej.“

Louise se ve tmě zahihňala. Dole přešlapovali koně. Vyskočila mu na břicho a přikryla ho vlasy. Vzal ji za prsa a laskal je, dokud nezačala vzdychat touhou. Hlubokým hrdelním hlasem jí řekl, co po ní chce. Natáhla a zařídila se podle jeho přání, sama překvapená vlastní odvahou. Cpal se do ní, chválil ji a dodával jí kuráže.

„Řekni mi to ještě,“ zašeptala. „Prosím, Jozue.“

„Miluju tě,“ zachrčel jí na krk. Provinilý pocit nedokázala potlačit ani nanonika. Opravdu jsem takovej neřád, že lžu důvěřivým a zoufale naivním holčinám? Možná protože je tak úžasná, sen každýho chlapa. Nemohl jsem si pomoct. „Miluju tě a vrátím se pro tebe.“

Vstoupil do ní jako dřív a Louise zasténala. Extáze prozářila celý seník.

Jozue se vrátil do zámku právě včas, aby se stihl rozloučit se služebnictvem a s rodinou (William Elphinstone se nedostavil). Kočár je s Dahybim odvezl na nádraží v

Colsterworthu a odtud doprovodili poslední bednu svých Slz až do Bostonu.

V hlavním městě na ně čekal Melvyn Ducharme a oznámil, že přes polovinu nákladu už dopravil na Lady Macbeth. Kenneth Kavanagh využil svého vlivu u kapitánů s volnou kapacitou raketoplánů. Neměli radost, ale potřebovali si trochu přivydělat. Za použití jediného člunu by tisíc tun tahali na orbitu jedenáct dní.

Z Bostonu pokračovali rovnou na loď. Když Jozue vlétl do kajuty, Sarha na něj čekala v kleci určené pro beztížný sex, na tváři hladový úsměv. „Ať tě to ani nenapadne," houkl na ni, stočil se na postel a spal deset hodin v kuse.

I kdyby zůstal vzhůru, neměl by důvod zaostřit čidla Lady Mac na odlétající lodě. Nezjistil by tedy, že z dvaceti sedmi tisíc osmi set čtyřiceti šesti lodí, které přiletěly pro norfolkskou sklizeň, se před cestou domů na dvaadvaceti z nich vyskytlo překvapivé množství mechanických i elektrických závad.

Časová osa

2020	Založena základna Cavius. Doly pod měsíční kůrou.
2037	Počátek masivních genetických úprav na lidech; vylepšení imunity, odstranění slepého střeva, zvýšení účinnosti orgánů.
2041	První turbíny poháněné fúzí deuteria, neúčinné a drahé.
2044	Znovusjednocení křesťanských církví.
2047	První zachycení asteroidu, počátek O'Neillova mračna u Země.
2049	Vytvoření polovědomých služebných zvířat. 2055 Jupiterská mise. 2055 Měsíční města získávají samostatnost.
2057	Založena kolonie na planetce Ceres.
2058	Wing-Tsit Chong vyvíjí symbiotické neurony se schopností mentální spřízněnosti; použití v řízení zvířat a biotechnologických konstruktů (bitek).
2064	Transnacionální průmyslové konsorcium (Jupiterský hvězdný pohon) těží z atmosféry Jupitera He3 s pomocí aerostatických továren.
2064	Světské sjednocení muslimů.
2067	Fúzní elektrárny začínají využívat He3.
2069	Spřízněnostní gen zapojen do lidské DNA.
2075	JHP pěstuje Eden, bitekový habitat se statutem protektorátu OSN.
2077	Asteroid Nový Kong zahajuje výzkum nadsvětelného pohonu.
2085	Eden otevřen k osídlení.

2086	U Jupitera vysazen druhý habitat – Pallas.
2090	Wing-Tsit Chong umírá a přenáší vzpomínky do nervových vrstev Edenu. Počátek edenitské kultury. Eden a Pallas vyhlašují nezávislost na OSN. Vykupují akcie JHP. Papežka Eleonora exkomunikuje všechny křesťany se spřízněnostním genem. Exodus na Eden. Konec biteku na Zemi.
2091	Lunární referendum o terraformaci Marsu.
2094	Edenité díky umělým dělohám a genetickým úpravám za deset let ztrojnásobují populaci.
2103	Národní vlády Země tvoří Centrvládu.
2103	Na Marsu založena základna Thóth.
2107	Pravomoc Centrvlády rozšířena na O'Neillovo mračno.
2115	První okamžitý přenos Novokongské nadsvětelné lodi ze Země na Mars.
2118	Mise k Proximě Centauri.
2123	U Rosse 154 nalezena terrakompatibilní planeta.
2125	Planeta pojmenována Felicity, osídlena multietnickou společností.
2125-2130	Objeveny čtyři další terrakompatibilní planety. Založeny multietnické kolonie.
2131	Na orbitě plynového obra v soustavě Ross 154 pěstují Edenité habitat Perseus a začínají těžit He3.
2131-2205	Objeveno sto třicet planet pozemského typu. Rozsáhlé budování kosmických lodí v O'Neillově mračnu. Centrvláda začíná s odsunem obyvatelstva z archologií (architektonická ekologie – umělý biotop), vrcholem Velkého rozptýlení je rok 2160: dva miliony kolonistů týdně. Občanské války na prvních multietnických koloniích. Jednotlivé státy sdružené v Centrvládě

	podporují vznik jednonárodních planet. Edenité těží He3 ve všech obydlených soustavách.
2139	Asteroid Braun zasahuje Mars.
2180	Na Zemi postavena první orbitální věž.
2205	Centrvláda buduje na oběžné dráze Slunce továrnu na antihmotu ve snaze prolomit edenitský energetický monopol.
2208	První antihmotové lodě v provozu.
2210	Richard Saldana přenáší všechny novokongské továrny z pozemské orbity na asteroid u hvězdy Kulu. Vyhlašuje nezávislost, zakládá kolonii pro křesťany a začíná s těžbou He3.
2218	Vypěstován první sokol, biteková loď Edenitů.
2225	Založení stovky sokolích rodů. U Saturnu vypěstovány habitaty Romulus a Remus jako základny sokolů.
2232 mezi	Konflikt v asteroidovém oblaku za Jupiterem místními loďmi a pozemšťanskou rafinerií. V boji použita antihmota, dvacet sedm tisíc mrtvých.
2238	Deimoská smlouva: zákaz výroby a užívání antihmoty ve Sluneční soustavě, podepsána Centrvláda, Měsíc, Aliance asteroidů a Edenité. Antihmotové továrny rozebrány.
2240	Korunovace Geralda Saldany králem Kulu. Založení dynastie.
2267-2270	Osm různých rozmíšek s použitím antihmoty v koloniích. Třicet milionů obětí.
2271	Avonský summit planetárních vlád. Avonská dohoda zakazuje výrobu a použití antihmoty v obydleném vesmíru. Sestavení Konfederace lidí – mezihvězdné bezpečnostní síly. Počátek Konfederačního loďstva.
2300	Do Konfederace přijati Edenité.
2301	První kontakt. Objevena rasa Jiciro, primitivní civilizace. Na systém uvalena karanténa.

2310	Na Mars dopadá první ledový asteroid.
2330	U Valisku, nezávislého habitatu, vyšlechtěni první jestřábi.
2350	Válka mezi Novskou a Hilversumem. Novska bombardována antihmotou. Konfederační loďstvo zabraňuje odvetnému úderu.
2356	Objevena planeta Kiintů.
2357	Kiinti se připojují ke Konfederaci jako „pozorovatelé“.
2360	Průzkumný sokol objevuje Atlantidu.
2371	Atlantidu kolonizují Edenité.
2395	Objevena tyrathcovská kolonie.
2402	Tyrathcové vstupují do Konfederace.
2420	Průzkumná loď z Kulu objevuje Prstenec trosek.
2428	Korunní princ Michael Saldana zakládá nad Prstencem bitekový habitat Tranquillity.
2432	Princ Mořic, Michaelův syn, dostává spřízněnostní gen. Nástupnická krize v Kulu. Korunovace Lukáše Saldany, vyhoštění Michaela.
2550	Mars vyhlášen obyvatelnou planetou.
2580	Objev asteroidů Dorado, spor mezi Omutou a Garissou.
2581	Flotila v omutanském žoldu shazuje na Garissu dvanáct antihmotových pum, planeta neobyvatelná. Konfederace trestá Omutu třiceti lety izolace. Blokádu zajišťuje Konfederační loďstvo.
2582	Počátek kolonizace Lalonde.

Peter F. Hamilton

Hamilton, Peter F. (1960 –) britský autor hard-**SF** a moderní space opery, narodil se v Rutlandu a do fantastiky vstoupil povídkou **Death Day** (1989) v dnes již neexistujícím britském magazínu *Fear*. Prosadil se trilogií detektivních **SF** thrillerů *Greg Mandel:* **Mindstar Rising** (1993), **A Quantum Murder** (1994) a **The Nano Flower** (1995), kde popsal práci nezávislého detektiva s telepatickým nadáním v prostředí technickými zázraky zdokonalené Anglie 21. století, kde se neustále zvyšuje politický i ekonomický vliv obchodních korporací. Následovala vřele přijatá série barokních space oper *The Night's Dawn:* **The Reality Dysfunction** (1996=**The Reality Dysfunction: Emergence & Expansion**, č. Dysfunkce reality/Triton), **The Neutronium Alchemist** (1997=**The Neutronium Alchemist: Consolidation & Conflict**, č. Neutroniový alchymista/přip. Triton) a **The Naked God** (1999=**The Naked God: Flight & Faith**, č. Nahý Bůh/přip. Triton). Objev zcela nepochopitelné mimozemské entity zde hrozí svrhnout lidstvo z vrcholu jeho technologických možností, které v 27. století reprezentují stovky obydlených planet, úspěšné genové experimenty, živá kosmická plavidla a v neposlední řadě také mír střežený konfederačním válečným loďstvem. Kratší práce série shrnuje sbírka **A Second Chance at Eden** (1998). Za zmínku stojí rovněž průvodce po tomto neobyčejně komplexním světě **The Confederation Handbook** (2000). V budoucnosti protkané globální sítí virtuální reality se odehrává román **The Web: Lightstorm** (1998), jenž patří do mládeži určené knižní řady z pera různých britských SF autorů. Nedávno vydaný román **Fallen Dragon** (2002) je příběhem seržanta špičkově vybavené jednotky ve službách mocné korporace, která se díky pozemské technologické převaze neváhá násilím zmocnit bohatství rozvinutých vesmírných kolonií.

Martin Šust

Peter F. Hamilton
Porucha reality – zjevení

Vydalo nakladatelství TRITON v Praze roku 2003
jako svou 463. publikaci, v edici TRIFID svazek 25.
Vydání 1.
Z anglického originálu The Reality Dysfunction,
vydaného nakladatelstvím Warner Books, New York 1997
přeložil Robert Tschorn.
Ilustrace na obálce Jim Burns.
Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.
Sazba Euroagency. Autorský medailon Martin Šust.
Odpovědná redaktorka Martina Čechová.
Vytiskla tiskárna Graphis, Praha.

ISBN 80-7254-338-5
www.triton-books.cz

1,– Kč ve prospěch Akademie SF&F

Doporučená prodejní cena 299,– Kč
(členové SFK TRIFID 199,– Kč)